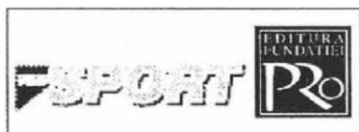
Grigore Cartianu

HAGI

Ediţia a M-a

Coperta: Marian Toader

Imagini: Mediafax Foto (Cristi Preda, Toni Salabaşev, Marian Ilie), Emil Tănase, Reuter, arhivă personală

Tehnoredactare: Laurenţiu Apetri

Lector: Ana-Maria Georgescu

Descrierea OP *a* Bibliotecii) Naţionale CARTIANU, GRIGORE Hagi / Grigore Cartianu

Bucureşti: Editura Fundaţiei Pro, 2.000 p. 448; cm, 14,7 x20,5 ISBN 973 – 99708 – 1 – 8 1. Magi, Gheorghe 796.332 (498) Hagi, G. 929 Hagi, G.

Şi noi, gazetarii, am avut un Hagi: *Ioan Chirilă*. *Lui u este dedicată această carte*

HAGI

Risc asumat

Puţini s-au încumetat să-i dedice o carte serioasă lui Gică Hagi, pentru că despre zei, fie ei şi ai balonului rotund, e greu să scrii în general şi cu atât mai greu când sunt în viaţă. Grigore Cartianu şi-a asumat însă vitejeşte acest risc şi, parcurgându-i manuscrisul, m-am lămurit c-a scos-o bine la capăt, achitându-se excelent de o misiune dintre cele mai dificile, pe alocuri chiar primejdioase. Succesul lui şi al volumului pe care-l

semnează constă şi în aceea că, întreţinând cultul cu care e înconjurat Hagi, s-a rupt de vraja acestuia de câte ori a simţit nevoia, înfăţişând biografia şi cariera celui mai mare fotbalist român din toate timpurile aşa cum s-au petrecut ele, nefardându-le, necosmetizându-le. N-ar fi exclus ca pe Hagi însuşi să-l deranjeze unele din judecăţile colegului meu de la ProSport, iar pe admiratorii săi fără număr şi mai şi, dar nu mă îndoiesc că toţi vor înţelege, iar Hagi mai întâi, că un asemenea demers nu şi-a propus să fie un imn de slavă şi că el nu putea fi realizat cu mâna la chipiu. Nu o odă pe 450 de pagini îi trebuia căpitanului „tricolorilor”, ci o carte adevărată, care să-l prezinte şi să-l reprezinte cinstit, cu calităţile, dar şi cu defectele de care nu scapă niciun pământean.

O asemenea carte e cea semnată de Grigore Cartianu. Redactată fluent şi atrăgător, în stil

modern, ea denunţă harul unui gazetar care, şi când devine scriitor, nu-şi trădează obiectivitatea, refuzând să-şi menajeze eroii. Nu doar pe Hagi, dar şi pe Cartianu îi veţi recunoaşte pe parcursul unui volum pe care, şi fără îndemnul meu, îl veţi citi pe nerăsuflate.

Ovidiu Ioaniţoaia

Ferice de noi că nu suntem celebri!

Grigore Cartianu a dispărut acum două luni din redacţia ProSport. Când a revenit, era slăbit, avea cearcăne şi purta o barbă de parcă ar fi eşuat pe insula lui Robinson Crusoe. „Ce faci, dom'le, ai născut?", l-am întrebat noi, colegii, ironici. Grigore a zâmbit. În acest concediu, el chiar născuse cartea.

Când am auzit tema volumului, toţi am fost

sceptici. „Hagi? Ce să mai scrii nou despre Hagi?”. Închipuiţi-vă scena. O duzină de jurnalişti cinici, teribili, obişnuiţi să mănânce preşedinţi şi arbitri cruzi, stau strânşi în jurul autorului. Grigore începe să povestească un episod din viaţa lui Hagi. Ceva de pe timpul lui Valentin Ceauşescu. Feţele se lungesc. Când termină de vorbit, se aud exclamaţii. „E adevărat?!”. Grigore ia figura omului jignit. „Bineînţeles că e adevărat. De şase luni mă documentez. Dar p-asta o ştiţi?”. Şi începe altă poveste inedită cu „Maradona din Carpaţi”. „Formidabil! De unde le-ai scos, frate? Nici Hagi nu mai ţine minte prin ce-a trecut!”. „Staţi aşa, p-asta o ştiţi?”. Urmează un alt episod biografic al căpitanului echipei naţionale, de care nimeni n-avea habar, petrecut în primii ani de după Revoluţie, între timp, cercul ziariştilor curioşi a crescut. În redacţie nu mai lucrează nimeni. Cineva şopteşte: „De pe vremea lui nea Vanea, Dumnezeu să-l ierte, n-am mai stat aşa la

palavre”. O exagerare?

Grigore Cartianu nu e un nou nea Vanea Chirilă. El este doar vechiul Grigore Cartianu, ziaristul pornit acum aproape zece ani la „Evenimentul zilei” şi rostogolit ca o bombă cu nervi în lumea pe atunci amorţită a presei sportive. Categorisit, ca aproape toţi cei din generaţia noastră, drept „tânăr, scormonitor şi rău”, Grigore va îmbătrâni probabil cu această etichetă. Cartea îi va consolida reputaţia de tip care nu se lasă până nu găseşte ce caută şi care e în stare să dea 50 de telefoane ca să obţină detaliul fără de care rândurile nu stau în picioare. Aşa e scrisă şi cartea de faţă, rezultat al unei documentări chinuitoare, pe parcursul căreia ziaristul a vorbit cu zeci de oameni şi a refăcut cu picioarele sale traseul lui Hagi, începând chiar din casa părintească a fotbalistului, în satul dobrogean Săcele. Se spune că Sadoveanu

aprindea o lumânare în încăperea în care îşi scria romanele istorice, pentru ca aroma de ceară arsă să-l conducă înapoi în timp. Grigore a umblat zile întregi de nebun în livezile unde Hagi fura cireşe şi pe câmpurile pe care păştea oile. A făcut aşa ca să dea veridicitate cărţii.

După ce o veţi citi, veţi răsufla uşuraţi. Slavă Domnului că nu suntem celebri precum Hagi, ca să se apuce Grigore Cartianu să ne scrie biografia! Nu am putea ascunde nimic şi viaţa noastră ar fi expusă publicului până la cele mai ascunse fapte, emoţii şi gânduri.

Cătălin Tolontan

Capitolul 1
Vremuri de bejanie

Într-o dimineaţă mohorâtă din toamna anului

1932, pe o uliţă prăfuită din marginea Kavalei, orăşel situat în nordul Greciei, stăteau aliniate douăzeci căruţe. La fiecare erau înhămaţi câte doi cai. Prin câteva curţi, oamenii se agitau nervoşi, adunând în trocul căruţelor, sub coviltir, tot ce le putea fi de folosinţă la un drum lung, pe care nu-l mai făcuseră niciodată. Oamenii aceia erau machidoni, sau aromâni, iar graba cu care îşi încărcau în căruţe agoniseala de o viaţă însemna că pentru ei acolo nu mai era de trai.

Două căruţe din convoi erau ale familiei Hagi. În ele fuseseră îngrămădite haine şi pături groase, tigăi de tablă şi oale de lut, toporişti ascuţite şi butoaie cu brânză. Înainte de a porni la drum, Gheorghe şi Sultana Hagi au mai aruncat o privire înspre căsuţa pe care o lăsau în urmă. Acolo, unde uliţa se curba ca spinarea unui moşneag, trăiseră părinţii, bunicii, străbunicii lor.

Kavala era un port important în nordul Mării Egee, unde francezii aveau stabilimente

comerciale încă din 1771. Era o regiune bogată, locuitorii săi ocupându-se mai ales cu păstoritul şi comerţul. Poetul Dimitrie Bolintineanu, în „Macedonele” sale, le-a cântat pe aromâncele din Kavala, „vestite muncitoare, oneste şi cutezătoare”.

*

În veacurile trecute, la aromâni purtau numele de Hagi doar cei care mergeau în pelerinaj la Muntele Sfânt. Deoarece drumul până la Ierusalim era foarte lung şi primejdios, aromânii care plecau spre Muntele Sfânt şi se întorceau nevătămaţi erau primiţi cu mult fast, fiind respectaţi toată viaţa. La numele pe care îl purtau li se adăuga şi cel de Hagi – care derivă de la cuvântul aromânesc „hăgilâchi”, în traducere „pelerinaj”. Pentru machidoni, „hagi” sau „hagiu” avea înţelesul de „vrednic de laudă”.

Aşadar, Iancu Hagi s-a născut într-o familie în care unul dintre străbuni a fost la Muntele Sfânt. Odată cu trecerea timpului s-a pierdut numele pe care îl aveau cei din această veche familie, rămânând doar cel de Hagi.

*

Când huruitul greu al căruţelor anunţa plecarea în pribegie, Kavala abia se trezea la viaţă. Doar negustorii cei mai vrednici apucaseră să-şi lase jos obloanele, expunându-şi marfa şi ademenindu-i pe trecătorii matinali. La ora aceea, treji erau mai ales vânzătorii de peşte.

Convoiul machidonilor urmă ulicioara până la liziera pădurii, apoi se înscrise pe un drumeag ceva mai larg, care urca şerpuit spre creasta unui deal. După un ceas de mers, căruţele se opriră în faţa unei stâne, iar câţiva bărbaţi se îndreptară spre ţarcul imens în care se agitau, speriate, vreo

trei mii de oi. Bărbaţii dădură drumul oilor, la fel caprelor şi măgarilor, apoi mânară dobitoacele spre drumeagul ce ducea spre miazănoapte. Câţiva vlăjgani, mergând călare, încadrară turma pe toate părţile. Înainte de a da semnalul de plecare, Gheorghe Hagi se propti în mijlocul drumului, cu picioarele înfipte în ţărână, înălţă pumnul spre cer şi, privind în urmă, către Kavala, slobozi un blestem de moarte. Pe cei ce-l alungaseră din casă, de pe pământurile sale, îi lăsa să-i judece Dumnezeu.

*

Drumul a fost lung şi plin de peripeţii. Hotărâţi să ajungă în Cadrilate: „partea cea mai sudică a României – unde guvernul liberal al lui Ionel I.C. Brătianu le promisese loc de casă şi câte 10,20 sau chiar 30 de hectare de pământ, în funcţie de mărimea familiei –, machidonii au

pribegit două săptămâni, Ziua mergeau, iar noaptea făceau foc de tabără, să se încălzească şi să sperie lupii ce dădeau târcoale turmei. Mai întâi au urcat şi au coborât nenumărate dealuri, depărtându-se de ţărmul Mării Egee şi lăsând pe stânga lanţul Munţilor Rodopi. Apoi, în Bulgaria, au parcurs o zonă de şes, pentru ca în ultima parte a aventurii lor să traverseze un şir de păduri întunecoase. Oamenii erau epuizaţi, caii la fel, iar oile mureau pe capete. Nici ploaia nu le dădea pace – o ploaie măruntă, rece, care le pătrundea în oase. Bieţii oameni mai aveau un motiv să fie cu băgare de seamă: în orice moment puteau fi atacaţi, întrucât prin codru mişunau numeroase bande de tâlhari.

În plus faţă de tovarăşii săi de pribegie, Gheorghe Hagi mai avea şi grija nevestei. Sultana era însărcinată în trei luni, iar Gheorghe nici nu voia să audă că ar putea pierde copilul. Omul îi făcuse nevestei sale culcuş pe un morman de

haine, dar căruţa o scutura ori de câte ori vreo roată se afunda într-o groapă ori încăleca un bolovan.

Pe la sfârşitul lui septembrie, convoiul a trecut graniţa bulgară, intrând în Regatul României. După încă o zi de mers, a ajuns într-un sat ascuns între dealuri, pe nume Cainargeaua Mare. Găsind loc de casă şi păşuni pentru oi, machidonii au hotărât să rămână pe loc, să-şi dureze case şi să înceapă o viaţă nouă.

Şase luni mai târziu, pe 1 aprilie 1933, Sultana Hagi a născut un băieţel, căruia i-a zis Ianis, dar pe care notarul Primăriei l-a înregistrat cu numele românesc, Iancu.

*

Tot pe 1 aprilie 1933, într-o altă familie de aromâni din Cainargeaua Mare, un bondocei de fetiţă, pe nume Chiraţa, primea în dar o coroniţă

ca un curcubeu. Tatăl ei, Tănase Mega, venind de la pădure, i-o împletise din flori de câmp, pentru că în acea zi mezina familiei împlinea doi ani. Chiraţa era al patrulea copil al soţilor Tănase şi Elena Mega, ceilalţi trei fiind doi băieţi, Dincă şi Stere, şi o fată, Zoia. Cu toţii se născuseră în Grecia, la Kavala, de unde plecaseră în pribegie în primăvara anului 1932, când Chiraţa avea un an. Deşi familiile Hagi şi Mega locuiseră destul de aproape una de alta, în mahalaua Soho din Kavala, ele nu s-au cunoscut înainte de a se stabili în Cainargeaua Mare.

Dar de ce plecaseră aromânii în pribegie? Ce-i speriase atât de tare încât să-şi abandoneze gospodăriile din nordul Greciei şi, traversând Bulgaria, să se stabilească în Cadrilaterul românesc? Pentru a răspunde corect la aceste întrebări, vom face o incursiune în istoria acestui popor fără ţară.

Încă de acum 2.700 de ani, populaţia tracică

de la sud de Dunăre s-a organizat într-un stat, condus de regi şi de prinţi. Statul se numea Macedonia, iar apogeul dezvoltării sale s-a înregistrat în timpul domniei lui Alexandru Macedón (336 – 323 înainte de Christos).

În anul 16Oî. Ch., Imperiul roman, aflat în plină expansiune, şi-a propus să cucerească teritoriile balcanice locuite de tracii sudici. 12 ani mai târziu, Macedonia devenea provincie romană. Au urmat peste două milenii de dominaţie, sub trei imperii: roman (148 î. Ch. – 510), bizantin (510 – 1453) şi otoman (1453 – 1913).

Din punct de vedere etnic, aromânii au continuat să existe. La sfârşitul sec. XIX şi începutul sec. XX, cea mai mare întindere ocupată de aromâni era regiunea Pindului, între Grecia şi Albania. Numeroşi erau şi aromânii din teritoriul albanez de mai târziu, grămuştenii, fârşeroţii, mucâchiarii, cât şi cei de la Nicea, Moscopole, Pleasa, apoi cei aşezaţi în triunghiul Ohrida –

Crusova – Bitola.

*

Marea dramă a macedonenilor a început în 1913. Atunci, Macedonia, ţară care tocmai fusese recunoscută de Imperiul Otoman, a dispărut complet de pe hartă, fiind împărţită între câteva state balcanice: Grecia, Serbia, Bulgaria şi Albania. Aromânii s-au trezit aruncaţi în patru colţuri diferite, în patru ţări care se aflau în relaţii tensionate. În funcţie de noua lor ţară, aromânii au devenit, peste noapte, duşmani între ei. În primul război mondial au luptat în armatele statelor din care făceau parte.

Încet-încet, a dispărut şi termenul de macedoneni, lăsând locul unor denumiri precum machidoni (machidoni) sau aromâni (armânji). Ei spun că nu au nicio legătură cu Macedonia actuală, născută prin pulverizarea fostei Iugoslavii

federale. Un argument în favoarea acestei teorii este actuala repartiţie a aromânilor în Peninsula Balcanică: 800.000 în Grecia (o şeptime din populaţie), 350.000 în Macedonia ex-iugoslavă, 300.000 în Albania, 200.000 în România, 100.000 în Bulgaria.

*

Pentru aromânii din Grecia, cel mai nenorocit an a fost 1923. Convocată pentru a găsi o cale de aplanare a sângerosului conflict dintre Turcia şi Grecia, Conferinţa Internaţională de Pace de la Lausanne a decis ca, pe lângă o modificare de frontieră, să aibă loc un masiv schimb de populaţie între cele două ţări beligerante. Aproape un milion şi jumătate de greci din Asia Mică, unde locuiau din antichitate, de pe vremea lui Homer, au fost strămutaţi în Grecia. Pe de altă parte, 400.000 de turci au fost alungaţi din Grecia,

stabilindu-se în Turcia. Paradoxal, cei mai afectaţi au fost aromânii din Grecia. Pentru a-i împroprietări pe cei un milion şi jumătate de cetăţeni repatriaţi din Turcia, guvernul de la Atena a dispus confiscarea păşunilor montane deţinute de aromâni în nordul Greciei. Cum majoritatea aromânilor se ocupau cu creşterea oilor, ei se vedeau, peste noapte, ameninţaţi cu ruinarea. Cohorte de nou veniţi se aşezau în satele lor. Protejaţi de poliţişti, repatriaţii se dedau la abuzuri de tot felul. Aromânilor le erau incendiate casele, violate femeile, confiscate averile. Statul grec asista nepăsător la acest surghiun, ba mai mult, îl alimenta prin biruri tot mai mari puse pe spinarea crescătorilor de oi. În ţinuturile nordice ale Greciei avea loc o deznaţionalizare forţată.

În aceste condiţii, aromânii şi-au convocat Congresul la Veria, în 1925. Atunci s-a decis migrarea masivă în Cadrilaterul românesc. Facilităţile oferite de guvernul român – 10 până la

30 de hectare de pământ, vatră de sat, scutire de impozite – au făcut ca în următorii ani să se stabilească în Dobrogea de Sud peste 40.000 de aromâni. Printre ei, familiile Hagi şi Mega, care şi-au durat gospodării în satul Cainargeaua Mare. În urma emigrării, vestite aşezări de aromâni – Veria, Pericole, Avalela, Seres, Kavala, Drama – au fost ocupate de populaţia grecească.

*

Dar nenorocirile aromânilor nu s-au oprit aici. Când abia apucaseră bieţii oameni să prindă cât de cât rădăcini, a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Pe 7 septembrie 1940, la Craiova, România a fost nevoită să semneze Tratatul cu Bulgaria, în care s-a prevăzut cedarea către vecinii din sud a celor două judeţe din Cadrilater: Durostor (Silistra de az¡) şi CalÌacra. Respectiva zonă urma să fie populată masiv cu bulgari. În

acea toamnă a anului 1940,130.000 de cetăţeni români au părăsit Cadrilaterul. Oierii veniţi din Mărginimea Sibiului (atraşi şi ei de facilităţile oferite în sudul Dobrogei de guvernele anilor ’20) s-au întors în Ţara Făgăraşului. Aromânii, în schimb, nu mai aveau unde să se întoarcă. Atunci ei au apucat-o încă o dată spre nord, dar nu s-au depărtat prea mult de ţărmul mării. Majoritatea s-au stabilit în Dobrogea actuală, sporind sate deja existente sau durând altele noi. Ca şi în precedenta lor migraţie, au căutat terenuri bune de păşunat, pentru că la asta se pricepeau cel mai bine: la oierit.

Când au plecat din nou în pribegie, Chiraţa Mega avea 9 ani, iar Iancu Hagi – 7. Părinţii lor au căutat pământ şi loc de casă în satele judeţului Constanţa, dar acestea, fiind mai apropiate de Cadrilater, erau suprapopulate. Atunci, într-un convoi de câteva zeci de căruţe, ei au mai mers două zile spre nord, stabilindu-se într-un sat din

Tulcea, pe nume Hagilarea (actualul Lăstuni). S-au apucat oamenii să strângă materiale pentru a-şi face case, dar cum migraţia nu se sfârşea, în câteva luni satul a devenit neîncăpător. Păşunile erau insuficiente pentru atâtea oi, mai ales când ploaia transforma câmpiile joase în bălţi. Viaţa devenind tot mai grea, câteva familii de aromâni au făcut cale-ntoarsă spre sud, în primăvara anului 1941, aşezându-se în Săcele, un sat situat la 35 de kilometri de oraşul Constanţa. Printre acestea, independent una de alta, familiile Hagi şi Mega.

*

Primul lucru pe care l-au făcut cei nou veniţi în Săcele a fost să-şi ridice case. Gheorghe Hagi, tatăl lui Iancu, şi-a ales un loc în partea „de sus” a satului, pe o pantă domoală, străbătută de un fir de apă. Cum pârâul nu avea nume – românii din

sat îi spuneau pur şi simplu „pârâu” –, machidonii l-au botezat „Dereaua”, termen care desemna exact acelaşi lucru în fostul lor sat, Cainargeaua Mare. În curând, toţii locuitorii din Săcele, inclusiv românii, aveau să-i zică pârâului „Dereaua”. Nu ştiau exact ce înseamnă, dar important era că-i găsiseră un nume.

Gheorghe şi Sultana Hagi – care între timp îi dăruiseră lui Iancu o soră, Maria, şi un frate, Stelică – au fost împroprietăriţi cu 10 hectare de pământ, de pe nesfârşitele câmpuri fără stăpân. Ei au continuat să crească oi, pentru că asta făceau dintotdeauna. Erau vremuri grele, de război, iar ei trebuiau să dea de mâncare la trei copii. Capul familiei avea o vorbă: „Bă, ascultaţi-mă pe mine: de bine, de rău, oaia nu te lasă să mori de foame”. Aşa, cu brânză, cu lapte şi cu zer, şi-a crescut copiii. Erau vremuri grele, pentru că după război a urmat foametea. S-a pus o secetă mare, iar grânele României, atâtea câte erau, plecau în

URSS, ca despăgubiri de război. Plecau grânele, dar şi carnea, şi petrolul, şi tot ce le era ruşilor de folos. Într-o vreme când aproape toată populaţia României era înfometată, Iancu şi fraţii săi n-au simţit ce înseamnă să ţi se lipească stomacul de şira spinării. Tatăl lor, crescătorul de oi, avea întotdeauna o bucată de brânză pe care să le-o pună pe masă. Ba mai mult, câteodată mai şi vindea, să facă rost de bani pentru haine şi pentru alte lucruri trebuincioase. Gheorghe Hagi a reuşit chiar să strângă nişte bani, cu care a cumpărat materiale să-şi ridice o căsuţă. Inflaţia zădărnicea însă orice efort, creşteau preţurile de trei ori pe zi, astfel încât bietul om abia a putut să ridice un fel de bordei, cu pereţi de chirpici şi acoperiş de şindrilă.

*

Câţiva ani mai târziu, Iancu Hagi nu mai era

un flăcău, ci un bărbat în toată firea. Îi plăcea munca, dar şi vorba. Gura satului i-a găsit şi o poreclă: Palavra, care tocmai asta exprima: plăcerea lui de a pălăvrăgi. Maică-sa îl mai repezea câteodată: „Ho, mă, ho, ce, ai limbariţă?”

În 1950, Iancu şi-a pus în cap să-şi construiască o casă adevărată, după care să se însoare. Îi picase cu tronc o fată frumoasă şi cu vorbă domoală, pe care la horele machidoneşti n-o scăpa din ochi. Era Chiraţa Mega, cea născută în aceeaşi zi cu el, 1 aprilie, dar cu doi ani mai devreme. Chiraţa Mega, fetiţa alături de care copilărise la Cainargeaua Mare, Hagilarea şi apoi Săcele.

Lancu a trudit din greu, a strâns ceva bani şi s-a apucat de treabă. Şi-a mobilizat vreo trei prieteni, a săpat şanţuri, a făcut rost de piatră de munte, a zidit fundaţia. Apoi a adus de la câmp câteva căruţe de pământ galben, argilos, l-a amestecat cu apă şi cu paie, l-a frământat şi l-a

pus să se usuce la soare, în bucăţi paralelipipedice. După trei săptămâni de muncă, avea deja suficiente cărămizi să-şi ridice casa. Tot el, cu mâna lui, a înălţat zidurile pentru două camere. Nu erau din cărămizi arse, de fabrică, dar pe atunci, în satele Dobrogei, aproape toate casele se făceau din acel amestec, lut cu paie, numit chirpici.

Cu banii strânşi, Iancu şi-a cumpărat grinzi şi ţiglă pentru acoperiş. Spre sfârşitul toamnei, casa era gata. Apoi, Iancu a dărâmat bordeiul construit de părinţii săi, pe care i-a mutat într-una din cele două camere ale noii clădiri.

În 1951, Iancu Hagi s-a însurat cu Chiraţa Mega. Nunta au făcut-o în decembrie, de Sf. Nicolae. Naşii au venit cu trenul de la Hagilarea, iar de la gară au fost luaţi cu căruţa, pentru că în vremea aćeea la Săcele nu existau maşini.

În luna mai a anului 1954, Iancu a fost încorporat în Armată. Rămasă acasă, soţia lui era

însărcinată în 7 luni. Pe 24 iulie 1954, Chiraţa a născut primul copil – o fetiţă botezată Sultana, la fel ca mama lui Iancu. Repartizat la o unitate de grăniceri, acesta n-a primit nicio permisie în cei 2 ani şi 4 luni cât a durat stagiul militar. În septembrie 1956, când s-a întors acasă, Iancu a găsit o fetiţă de doi ani şi două luni, care s-a speriat de el ca de un străin. A fost nevoie de câteva săptămâni pentru ca fetiţa să accepte să-i spună tata.

Următorul copil al soţilor Hagi a fost un băiat, care a primit numele Gheorghe, precum tatăl lui Iancu. Bucuria n-a ţinut însă mult, pentru că la 9 luni copilaşul a murit. Atunci a fost mare tristeţe în casa familiei Hagi. La aromâni, un băiat e ceva cu totul deosebit, întrucât poartă cu el speranţa părinţilor în a-şi proteja bătrâneţile şi în a-şi menţine neamul.

În anul 1962 s-a născut încă o fetiţă, Elena. Dar cea mai mare bucurie a fost trăită de familia

Hagi în noaptea de 4 spre 5 februarie 1965. O noapte geroasă, în care zăpada, spulberată de un vânt turbat, biciuia ferestrele casei. Când pe Chiraţa au apucat-o durerile facerii, Iancu a dat fuga la moaşa satului, o machidoancă trecută de 80 de ani, care locuia în apropiere. Numele ei era Chiraţa Terzi, dar toată lumea îi zicea Baba. Chiraţei Hagi, căreia îi moşise şi primii trei copii, îi venea un fel de mătuşă. De fapt, Baba moşise aproape tot satul. Dintre oamenii ce trăiau în Săcele, puţini erau cei pe care bătrâna Terzi nu-i asistase la naştere.

Atunci, pe 5 februarie 1965, puţin după ora 1:00, în crucea nopţii, a venit pe lume un băieţel care, ca şi fratele său dispărut, a primit numele Gheorghe. Când au hotărât asta, Iancu şi Chiraţa au trecut peste o vorbă din bătrâni, conform căreia un copil nu trebuie să poarte acelaşi nume cu un frate mort, pentru că va avea aceeaşi soartă. Dorinţa de a nu pierde din familie numele

Gheorghe, cel purtat de bunicul din partea tatălui, a fost pentru Iancu Hagi mai mare decât spaima de a înfrunta o tradiţie care venea din negura timpului.

Naşterea copilului n-a fost una obişnuită. Mezinul familiei Hagi a venit pe lume învelit „în cămaşă” – cum se spune la ţară –, adică în placentă. El a fost curăţat de Baba, care, ştiind cât de rare sunt astfel de cazuri, a făcut o predicţie: „Băiatul acesta va avea parte de multă bogăţie. Va fi om mare şi va sta pe un munte de bani”, Iancu şi Chiraţa s-au bucurat să audă asemenea vorbe, dar în acele clipe, crezând că fuseseră spuse doar pentru încurajare, nu le-au acordat atenţie. Peste ani aveau să-şi dea seama că Baba avusese dreptate.

Capitolul 2

Băiatul cu sacaua încă de când era cât un ghemotoc, băiatului lui Iancu Hagi i s-a spus *Gica*,

varianta machidonească a numelui de Gică, diminutivul lui Gheorghe. Aşa îl strigau şi surorile, şi părinţii, şi bunicii. Numai vecinii i-au zis *„a în Palavra"*. De altfel, după naştere, în camera Chiraţei a fost un adevărat pelerinaj. Veneau babele buluc, să vadă ce copil are *Palavra*. Erau toate din neamul machidonilor – şi Elena Danti, şi Vangheriţa Gârbă, şi Joiţa Gurahan…

Gica a monopolizat atenţia întregii familii. Bătrâna Sultana îl înfăşură în scutece groase şi îl lega fedeleş, „să nu i se strâmbe picioarele". Apoi, când a venit vara, l-a ţinut mai mult pe afară, să-l vadă soarele, „să i întărească oasele", l-a făcut şi un fel de hamac, din sfoară de cânepă, în curte, sub un gutui. Toamna, băieţelul ştrengar a început să se deplaseze de colo-colo, „în patru labe", iar înainte de Crăciun mergea deja în picioare. De mare folos i-au fost scaunele de lemn pe care i le înşira Sultana prin casă, îndemnându-l să alerge de la unul la altul.

*

Pe la sfârşitul anilor ’60, familia Hagi mai avea vreo 40 de oi, o capră şi un măgar. De toate astea se ocupa bătrânul Gheorghe. El le păştea, el le mulgea, iar primăvara tot el le tundea, cu nişte foarfeci vechi, de tablă. Brânza o făcea, de regulă, nevasta lui, Sultana. De dimineaţa până seara, Iancu şi Chiraţa trudeau la muncile câmpului – el, ca brigadier la *cooperativă*; *ea*, ca muncitoare zilieră. Cele 10 hectare primite în 1940 le fuseseră luate cu forţa de comunişti, în ’57, când cu colectivizarea. Dar nu numai pământul, ci şi caii, şi plugul, şi două căruţe. Din proprietari de pământuri, aromânii deveniseră încă o dată sclavi. Pentru a supravieţui, ei aveau o singură variantă: să muncească la CAP (Cooperativa Agricolă de Producţie – în fapt, celebrul colhoz inventat şi exportat de sovietici). Ca brigadier – tehnician

zootehnist la sectorul „Ovine” –, Iancu Hagi primea un salariu ca vai de mama lui. În schimb, Chiraţa muncea fără leafă, pentru „zile de muncă”. O astfel de zi îi aducea, la sfârşitul toamnei, 5 lei – cu care putea cumpăra trei pâini – şi un kilogram de grâu sau de porumb. Pentru asta, Chiraţa trudea, în arşiţa verii, cel puţin zece ore pe zi.

*

Gheorghe Hagi a încercat să-şi iniţieze nepotul, de mic, în tainele oieritului. Când *Gica* avea câţiva ani, *papu* (bunicul, în machidoneşte) îl lua cu el pe păşunile ce se deschideau chiar din faţa casei. Îl ducea „La Lilieci” (i se spunea aşa pentru că acolo înfloreau primăvara sute, dacă nu mii de lilieci), treceau apoi pe la „Movila lui Prică”, urcau „La Adi” (după numele boierului căruia îi aparţinuse terenul, Adi Petcu) şi, în drum

spre casă, coborau pe „Pârloaga lui Vlad”. Bătrânul Gheorghe avea mereu capul acoperit – vara cu o şapcă lată, cu cozoroc, iarna cu o căciulă groasă, de oaie. De *cârliban* – bastonul său, îndoit la un capăt sub formă de cârlig, să poată prinde oaia de picior – nu se despărţea niciodată.

Pentru tatăl lui Iancu au fost şi vremuri mai bune. În anii ’40 – ’50, înainte de colectivizare, avusese vreo zece vaci, iar când renunţase la ele îşi sporise numărul de oi. De două ori pe săptămână îşi urca în căruţă bidoanele cu lapte şi butoaiele cu brânză şi se ducea în Piaţa Chiliei din Constanţa, unde făcea vânzare bună.

Întotdeauna mergea cu căruţa. Nu voia să vorbească lumea de el ca de Gheorghe Şiret, un machidon calic, care pleca la oraş pe jos, ducând în spate puţina cu brânză. Mai oprea câte o căruţă, când îl ajungea din urmă, dar Şiret nu voia să urce, de teamă că la coborâre căruţaşul i-ar fi putut cere bani.

*

Gheorghe era un om scund şi domol la vorbă. Nici Sultana nu era mai voinică, dar avea vorba ascuţită, aproape că şuiera. Pentru G/ca, ei erau *papu* (bunicul) şi *baba* (bunica). În familia Hagi se vorbea numai machidoneşte. La fel şi pe uliţele satului ori la muncile câmpului, în discuţiile cu alţi aromâni. De exemplu, când fiul său se ţinea de ştrengării, Chiraţa îi zicea: *„Şez fronim, lăi, fecior*!*”*, ceea ce însemna „Fii cuminte, măi, băiete!”. Pentru machidoni, soba e *chiumbe*, şcoala – *sculie*, iar mingea – *topă*. Oamenii nu merg la seceriş, ci la *siţirare*. Pe câmp, ei strâng recolte de *gârnu* (grâu), *misur* (porumb) şi *stânciu* (floarea-soarelui), în timp ce din livadă culeg *hierhiti* (piersici), iar din podgorie *auuă* (struguri). La animale, cuvintele lor seamănă cu cele din limba română: *oi, căpri, cai şi ghumari* (măgari).

Dar ce fel de limbă este aromâna? Când au cucerit Macedonia antică, în anul 148 î. Ch., romanii au impus latina ca limbă oficială. Şapte secole mai târziu, în anul 510, Focas, împăratul Bizanţului, a înlocuit latina cu greaca, vorbită aproape 1.000 de ani, până la căderea Constantinopolului. Au urmat patru secole şi jumătate de dominaţie turcească (1453 – 1913). Grosul cuvintelor din actuala limbă aromână (pe care mulţi o consideră a fi doar un dialect) e dat tocmai de aceste trei dominaţii succesive: 1.600 de cuvinte provin din latina vulgară, 2.600 din limba greacă şi 1.600 din cea turcă. La acestea se adaugă 300 de cuvinte preluate din albaneză şi 40 din română. Din macedoneana veche au rămas doar 10 cuvinte.

Tarzan din Săcele

La 5 – 6 ani, pe G/ca Hagi îl preocupa joaca şi

numai joaca. Grupul său de prieteni cuprindea doi veri din partea mamei, Tănase şi Gheorghe Mega, pe fraţii Gârbă – Costel, Stere şi Mihai –, pe Mihai şi lani Babaşcu, pe Nicu şi Stere Paris, pe Vasilică Bratu şi Gheorghiţă Gurahan, cu toţii machidoni. Acestora li se alăturau uneori Dina Terzi, poreclit şi *„Omul negru”* pentru boacănele sale, precum şi Vali şi Nicu Burhală, ce veneau de dincolo de Derea.

Cel mai adesea, G/că îi avea tovarăşi de joacă pe *„ai lui Babaşcu”* şi *„ai* lui *Gârbă”*, care-i erau şi vecini. Ziua înălţau zmeie sau paraşute cu foc pe pajiştea din apropiere, iar seara veneau acasă flămânzi, repezindu-se la cratiţă să-şi potolească foamea. CÂnd îl vedea alergând cu zmeul în urma lui, Sultana îi striga, din bătătură: „Gica, vin-odat acasă, că te ia vântul!”. Iar el răspundea: „Nu mă ia, că sunt mare!”

Casa familiei Hagi era a treia din capul satului, pe uliţa machidonilor. Din faţa ei pornea o

pantă la început domoală, apoi abruptă, pentru ca spre vârf să redevină lină. Un nesfârşit covor de iarbă, care urcă mai bine de un kilometru înainte de a coborî într-o văioagă adâncă. Pe măsură ce te depărtezi de sat, din pământ se iţesc muchiile unor stânci – unele ascuţite, altele teşite, îndelung şlefuite de ploi şi de vânt. Din loc în loc apare câte-o groapă, adâncă de doi-trei metri, semn că în acele locuri, cândva, oamenii ardeau calcarul pentru a-l transforma în var. În gropi sau după stânci se ascundea *Gica* ori de câte ori îl striga *baba* să vină acasă!

Acolo, sus, nu poate fi cultivat nimic. Dar pentru turmele de oi, panta stâncoasă e loc bun de păşunat. Din vârf u I dealului, Săcele se vede ca în palmă. Casele par nişte cutii îngrămădite una într-alta, iar Dereaua – o sabie zdrenţuită, ce despică satul în două.

*

Pe dealul din faţa casei şi-a făcut *Gica* primele antrenamente. Alergătura zilnică, în sus şi-n jos, cu zmeiele ridicate-n vânt, i-a întărit gleznele şi plămânii. Deşi era mic şi slab, se vedea că are vână. Dar mai ales că nu-i place să piardă. Dacă unul dintre *ai* lui *Babaşcu* ridica zmeul la o înălţime, *Gica* nu pleca acasă până nu-l înălţa cu o palmă mai sus.

Când, la trântă, îl „dovedea" vreun flăcău mai voinic, G/ca îl provoca imediat la un meci de poarcă. Iar dacă şi atunci ieşea pe locul doi, căuta să se revanşeze la carambol. El trebuia neapărat să aibă ultimul cuvânt.

Poarca era un fel de golf primitiv, în care trebuia să loveşti o sferă (făcută din plute de la năvoadele pescarilor) cu o bâtă („crosă"), astfel încât s-o trimiţi într-o groapă, la vreo zece metri depărtare.

La carambol, în joc intrau şi cutiile de

chibrituri ale familiei Hagi. *Gica* le rupea, făcând din ele zeci de jetoane, pe care le aşeza unul peste altul. Dacă adversarul, aruncând cu o piatră, i le dobora, automat i le şi captura. Când unul din combatanţi nu mai avea jetoane, însemna că el a pierdut meciul. Numai că *Gica* nu accepta aşa ceva! Dacă rămânea în pană, el fugea repede acasă, mai şterpelea câteva cutii de chibrituri, din care făcea alte jetoane şi intra din nou în joc. Uneori, Iancu le auzea pe Sultana sau pe Chiraţa plângându-se că au rămas fără chibrituri, dar nu le acorda atenţie: „la vedeţi-vă de treabă, că vorbiţi prostii! Cine să fure chibrituri din casă?”. Femeile au tăcut, dar *baba* s-a aşezat la pândă. Şi n-a trecut mult până când a lămurit problema: „hoţul” era G/ca!

*

Copilăria lui *Gica* Hagi nu s-a redus la zmeie,

poarcă şi carambol, împreună cu alţi ştrengari de seama lui, băiatul lui Iancu şi al Chiraţei făcea frânghii de răchită şi zbura de la un copac la altul, ca Tarzan. Se mai plângea câte-o babă că *a lui Palavra*, cu chiotele lui, îi sperie curcile, dar *papu* Gheorghe îi luă apărarea nepotului său: „Las să se joace, că de-aia-i copil!”. Ca să fie mai convingător, tot el o tachina pe pârâcioasă: „Ai văzut dumneata copil cuminte şi babă frumoasă?”. Câteodată, de ochii lumii, se făcea că-l ceartă pe ştrengar. Rareori se întâmpla însă ca *papu* să-şi „altoiască” nepotul. Doar Iancu, când se nimerea prin preajmă, era mai sever cu *Gica*: „Vezi că aplâc Constituţia!”

*

Lui *Gica* îi plăcea să se agaţe de căruţe, când treceau pe uliţă. Căruţaşii mai înţelegători îl lăsau să se plimbe o bucată de drum, după care băiatul

sărea din mers, mândru de aventura sa. Erau însă şi unii care-i trânteau câte-un bici pe spate, „că nu dă tac-tu mâncare la caii mei!”

Pe vremea aceea, prin pădurile de lângă Săcele trăiau multe vulpi. Hoţomanele intrau noaptea în curţile oamenilor să fure găini. Nici familia Hagi n-a scăpat fără să plătească tributul de moţate. A doua zi, *baba* Sultana se văicărea, blestemând vulpea care i-a provocat pagubă, iar *papu* Gheorghe îşi făcea planuri să pună mâna pe roşcată. Nepotul său îi sărea în ajutor: „Lasă, *papu*, c-o prind eu!”. Dar, cu toată vitejia lui, n-a apucat măcar să vadă vreuna.

Gheasur

Gica învăţase de la băieţii mai mari că Dereaua e plină de peşte, mai ales biban, plătică şi roştoară. Şi-a făcut undiţă din sfoară de balot, iar la capăt a legat un cârlig de sârmă. Rezultatul?

Gica a prins mai mult broaşte decât peşte!

Cum în pielea unui pescar se dezvoltă şi aptitudini de vânător, *Gica* s-a dotat cu un arc, din lemn de alun, şi cu săgeţi de stuf. La capătul săgeţilor punea tablă din cutii de conserve, iar cu arma astfel obţinută trăgea după păsări. N-a nimerit niciuna.

Toamna, după culesul strugurilor, *Gica* nu lipsea de la vânătoarea de iepuri, prin plantaţia de viţă-de-vie a CAP-ului. Între bărbaţi în toată firea şi flăcăi vânjoşi, el era cel mai prichindel. Deşi iute de picior, abia se ţinea după ceilalţi hăitaşi. Şi totuşi, nimeni nu concepea să plece la vânătoare fără a *lui Palavra*, pentru că bunicul acestuia avea un câine pe cinste. Era un ciobănesc mare, negru şi lăţos, capabil să pună jos şi un mistreţ. Pe *Gica* îl privea însă cu ochi îngăduitori, chiar şi atunci când băieţelul îl trăgea de urechi sau încerca să-l călărească. *Papu* Gheorghe îi pusese câinelui numele Gheasur, dar nimeni nu ştia de unde venea

şi ce însemna acest cuvânt. Probabil urmaşe acelaşi traseu ca şi convoiul machidonilor, când cu pelerinajul dinspre Kavala şi Cadrilater...

*

A Iu Palavra era mic şi slăbănog, dar avea capul mare. Iancu îl mai tachina când se lovea de încăpăţânarea fiului său: „Bă, da căpos mai eşti!”. Apoi, tot el, către Chiraţa, râzând cu subînţeles: „Seamănă cu mine!”

De când se topeau zăpezile şi până la prima brumă de toamnă, *Gica* obişnuia să umble desculţ pe uliţele satului. Îl mai luau la rost cei de acasă – „Pune-ţi, mă, copile, o pereche de tenişi!” –, dar el tot pe-a lui o ţinea, îi plăcea să simtă pământul reavăn, chiar dacă pietrele îi învineţeau tălpile, iar mărăcinii i se înfigeau în pielea tăbăcită.

Deseori avea probleme cu nasul, care i se „dezgheţa” mai ales în zilele friguroase. Când îl

mai certa câte-un moşneag – „Mă, prichindache, suflă nasul ca lumea!” –, el îşi trecea în fugă mâneca peste faţă şi grăbea pasul, să scape de gura pricinosului.

*

Casa familiei Hagi era compusă din două camere, care pe jos n-aveau pardoseală, ci pământ galben, bătătorit. Într-o cameră stăteau Iancu şi Chiraţa, iar în cealaltă *papu* Gheorghe, *baba* Sultana şi cei trei nepoţi ai lor. Bătrânii dormeau într-un pat, iar *Gica* şi surorile sale în celălalt.

Dimineaţa, când se trezea, *Gica* dădea o fugă în grădina din spatele casei, să vadă dacă bunicul său a apucat să plece cu oile la păscut. Dacă nu, îl ruga să-l ia cu el, promiţându-i că-l vă ajuta să păzească turma. De cele mai multe ori, papu se îndura. De fapt, şi lui îi convenea să aibă cu cine schimba o vorbă. Tare în în dru mai era băiatul

Chiraţei când ieşea cu oile pe poartă! Pe câmp dădea ocol turmei, aşa cum văzuse el că făcea papu. Uitându-se la bolovanii ce brăzdau pământul, nu-l înţelegea deloc pe lani Babaşcu, care era cam de aceeaşi vârstă cu el. lani păzea oile călare pe bicicletă! într-un fel, *Gica* îşi invidia prietenul. Nu atât pentru că acesta avea bicicletă, cât pentru că, asemenea ciobanilor adevăraţi, îşi ducea oile la apă fluierând.

Qnd lui *Gica* ¡ se făcea foame, *papu* Gheorghe se aşeza turceşte pe iarbă, apoi scotea din traistă o bucată de brânză, un codru de mămăligă şi ce se mai nimerea. Mâncau amândoi în tăcere, dar niciodată nu uitau să-i facă parte şi credinciosului lor ciobănesc. *Gica* îi mai dădea şi pe furiş, să nu-l vadă *papu*.

Spre seară, oile intrau la muls, în strunga din spatele casei. În vreme ce *papu* Gheorghe le mulgea una câte una, *Gica* încerca să le călărească. E drept, nu prea reuşea, pentru că nu

era cu mult mai înalt decât ele.

Basericu'

Când nu-şi însoţea bunicul la câmp, *Gica* îşi făcea de lucru în jurul casei. Şi de regulă nu se plictisea, întrucât se ducea la copiii lui Dumitru şi ai Vangheriţei Gârbă, care locuiau la o aruncătură de băţ. Stere Gârbă era de aceeaşi vârstă cu el, Costel cu un an mai mare, iar Mihai cu doi mai mic. Ziua se hârjoneau pe maidanul din spatele casei lui Babaşcu, iar noaptea se jucau de-a hoţii şi vardiştii. Dimineaţa dădeau iama în cuibare, luau ouăle şi le puneau într-un coş de răchită, unde ştiau ei că le strânge Vangheriţa. Uneori nu apucau să-şi ducă planul la capăt, pentru că-i dădea de gol corul de cotcodăcituri. Atunci Vangheriţa le lua prada şi-i certa. Auzise ea că găinile, dacă sunt speriate, nu mai vor să facă ouă.

Multe ştrengării punea la cale mezinul familiei Hagi! Toamna, el şi tovarăşii săi dejoacă

se ascundeau prin şirele de coceni, ca şoarecii. Vara, se furişau prin lanurile de porumb, luau câţiva dovleci, îi scobeau, le făceau ochi, nas şi gură. Înăuntru puneau câte o lumânare, pe care o aprindeau la lăsarea serii. „Felinarele” astfel obţinute erau apoi plasate pe la porţi, de se speriau babele şi începeau să bată mătănii până la pământ, să-l alunge pe necuratul.

Lui *Gica* îi plăcea să dea iama în pepenii unor vecini şi în plăcintele Elenei Danti. Bătrâna machedoancă le făcea mereu gustoase, indiferent că erau cu mere sau cu brânză. Le băga în cuptor şi, aşteptând să se coacă, îşi vedea de alte treburi. Când se întorcea să scoată plăcintele din cuptor, mai găsea doar câteva. Femeia ştia că pe acolo trecuseră a lui *Palavra* şi băieţii Vangheriţei, dar nu se supăra. Îşi zicea doar că data viitoare va face mai multe plăcinte, „să le ajungă la toţi dracii ăştia de copii”.

*

Exista în Săcele un om de care lui *Cica* îi era o frică teribilă. Se numea Filipiţă Floroiu, dar toţi îi ziceau *Basericu'*. Porecla i se trăgea de la înjurătura sa favorită: „Tu-ţi basericu mă-tii!”, o pocire a lui „Tu-ţi biserica mă-tii!”. Basericu era cel mai fioros paznic de la livada de pomi fructiferi a CAP-ului. Umbla cu toporişca pe mână, iar când vedea vreun copil dând târcoale livezii, îl fugărea aruncând toporişca după el.

CAP-ul avea două plantaţii de pomi: una mai mică, aproape de sat, şi alta întinsă pe câteva hectare, la mai bine de un kilometru depărtare. *Gica* nu se ducea niciodată singur la furat de fructe. Se strângeau câte 4 – 5 copii, astfel încât unul sau doi să stea de pază, iar ceilalţi să se caţere în pomii plini de roade. Uneori, de frica lui *Basericu*, şmecherii mai mari îl aruncau peste gard doar pe a lui *Palavra*, că era cel mai

prichindel, iar ei îl aşteptau la loc ferit de primejdie.

Când se întorceau, pe ascuns, spre sat, copiii aveau asupra lor atâtea fructe câte puteau duce. Cei mari – mai multe, cei mici – mai puţine. Ca să nu fie văzut de vecini, *Gica* se furişa pe Derea, care trecea chiar prin grădina lui. Ajuns acasă, îşi chema surorile, se aşeza lângă o măsuţă de lemn, îşi scotea tricoul din pantaloni şi revărsa tot ce avea în sân. Măsuţa se umplea, în funcţie de sezon, cu mere, pere, piersici, prune, cireşe, vişine, nuci sau gutui. După ce isprăvea de deşertat, *Gica* se uita mândru la captura sa.

Într-o zi l-a prins un paznic, dar i-a dat drumul, pentru că a venit altul şi a zis: „Lasă-l, mă, că-i băiatul lui nea Iancu!”. Altă dată, băieţii mari au fugit şi în mâinile paznicilor a picat tot *a* lui *Palavra*, că era cel mai mic. Atunci a ieşit tărăboi mare, vorbeau babele prin sat că-l arestează pe *Palavra*. Până la urmă, capul familiei

Hagi s-a ales cu o amendă, iar Chiraţa cu câteva zile de muncă tăiate de pe borderou. Când a venit Iancu acasă, l-a certat rău pe *Gica*, dar atât. Nu-l lăsa inima să-şi stâlcească odrasla în bătaie, cum făceau alţii prin sat.

Oricum, bine că nu l-a prins *Basericu*. Pe ăsta, văzându-l cât e de rău, copiii îl pândeau să-i dărâme bordeiul, construit din baloţi de paie. Unii făceau gălăgie într-o parte, păcălindu-l să se depărteze de bordei, iar alţii veneau şi împrăştiau baloţii, după care fugeau cu toţii cât îi ţineau picioarele. În urma lor, temutul paznic scotea flăcări pe gură: „Te prind eu, tu-ţi *Basericu* mă-tii!”

SĂCELE

*

La joacă, lui *Gica* toate i se păreau frumoase

atât timp cât câştiga. Se întâmpla însă să mai şi piardă, iar atunci era jale mare. De necaz, se repezea la gardul lui Dumitru Gârbă şi dărâma lespezile de piatră, împrăştiindu-le prin curte. Vangheriţa lua foc, dar *Gica* ştia că ea e numai cu gura. Problemele apăreau când se întorcea Dumitru de la câmp. Cum intra în bătătură, îl şi lua în focuri pe *a* lui *Palavra*: „Tu-ţi ţeara papţii, iar dărâmaşi pietrele din gard! Pune-le la loc, că te omor!”. *Gica* se făcea nevăzut, dar nu pentru mult timp, mai ales când vreunul din băieţii lui Dumitru Gârbă îl anunţa printre uluci: „Hai, mă, că tata se duse iar la câmp!”

De încăpăţânarea lui *Gica* nu scăpa nici Chiraţa. Deodată se trezea cu el: „Pâne voi, mana! Pâne voi, mana!”. Pe Chiraţa o părăsea răbdarea: „Pâne ai, caş ai, acu taci!”. Năzdrăvanul se trântea pe jos, cu pâinea într-o mână şi cu caşul în cealaltă, repetând întruna: „Pâne voi, mana! Pâne voi, mana!”

*

Iarna, copiii se dădeau pe derdeluş, la Nazâru, lângă Derea. Era o pantă care cobora de sus, din uliţă, până jos, la firul apei. Aveau sănii de lemn, dar foloseau şi bucăţi de nailon, care alunecau mai bine pe zăpadă.

Când gerul le pătrundea în oase, *Gica* era primul care se cocoţa pe soba Vangheriţei, într-o cămăruţă mică şi întunecoasă. Stătea acolo, sus, şi ronţăia seminţe de floarea-soarelui. Dacă i se făcea foame, mânca pâine cu ceapă. Seara, bunică-sa, Sultana, venea să-l ia acasă. Îl ducea în spate, ca pe un sac de cartofi, iar pe drum îl mai „încălzea” cu câte o palmă, la schimb cu şuturile pe care le primea în cocoaşă.

Una din zilele aşteptate cu nerăbdare era cea a tăierii porcului. Când animalul, înjunghiat, nu mai mişca, *papu* Gheorghe îl acoperea cu paie,

cărora le dădea foc. La operaţiunea de curăţire, *Gica*, dotat cu un cuţit, avea misiunea să se ocupe de coadă şi de urechi. Drept răsplată, primea o bucată mare de şorici.

Primăvara, de Paşti, Chiraţa obişnuia să vopsească zeci de ouă, atâtea câte încăpeau în coşul ei de nuiele. *Gica* profita de ocazie şi, deşi nu mânca niciunul, încerca să le spargă pe toate. Ciocnea cu toată lumea, iar când se vedea refuzat, rezolva treaba singur, ciocnind ouăle două câte două, până la ultimul. Pe cei de vârsta lui îi păcălea cu oul de lemn, care le spărgea pe toate celelalte. Mai neplăcut a fost când aceeaşi idee i-a venit şi lui Mihai Babaşcu. Ouăle se încăpăţânau să rămână întregi, deşi cei doi ştrengari le-au ciocnit până s-a dus vopseaua de pe ele.

Colţii-babii

Mai uşor descoperi cauzele dispariţiei

dinozaurilor de pe Pământ decât momentul în care Gică Hagi a pus prima dată piciorul pe minge! De fapt, el joacă de când se ştie. Cert e că în decembrie 1966, înainte de a împlini doi ani, a avut parte de un cadou bizar. Când a tranşat porcul, în acel an, *papu* Gheorghe nu i-a mai aruncat vezica, aşa cum făcea de obicei, ci a spălat-o, a umflat-o şi a pus-o la uscat. Două zile mai târziu avea un balon cam diform, pe care i l-a dăruit nepotului său. Copilul a prins drag de el, iar *mana* Chiraţa a speculat asta imediat: când nu voia să mănânce, îl ameninţa că-i ia balonul. Atunci prichindelul deschidea gura larg, acceptând bunătăţile pe care i le pregătea mama sa.

Pe la patru ani, *Gica* alerga deja, prin bătătură, după o *topă* (minge de cârpe), făcută de *baba* Sultana. O lua în braţe, o trântea de pământ, apoi se repezea spre ea şi o izbea cu piciorul. Cum mingea se deşira repede, *baba* Sultana trebuia s-o

repare sau să facă alta nouă, altfel nu mai avea trai cu nepotul său.

Un an mai târziu, *papu* Gheorghe, în timp ce păştea oile, i-a lucrat o minge din păr de cal. A doua zi, toată uliţa ştia că *Gica* are o minge nouă! Avusese el grijă să-i anunţe şi pe *ai lui Gârbă*, şi pe *ai* lui *Babaşcu*, şi pe Gheorghiţă Gurahan. Când *Gica* a încercat să facă o demonstraţie în curtea lui Gurahan, a călcat pe un boboc de raţă. Atât i-a trebuit Joiţei, mama lui Gheorghiţă: „Mă, îmi omori puii, pleacă de-aici cu mingea tal".

Pentru mezinul familiei Hagi, cam pe-atunci au început şi miuţele. Se strângeau mai mulţi copii în spatele casei lui Babaşcu, „*ia salcâmi*" – maidanul era străjuit de un rând de salcâmi –, se împărţeau în două echipe şi începeau să joace. N-aveau porţi, dar improvizau patru bare din haine, căciuli, ce se nimerea. Cum terenul era puţin în pantă, legea o făceau cei mai mari dintre băieţi, care alegeau „poarta de sus". Astfel, *Gica* trebuia

să învingă şi urcuşul spre poarta adversă.

Năzdrăvanii jucau până le sângerau picioarele. Se înţepau în colţii-babii, nişte ciulini parşivi, ce creşteau prin iarbă, lipiţi de pământ. Spre sfârşitul verii, picioarele micilor fotbalişti, zgâriate şi pline de vânătăi, arătau jalnic. Nici unghii la degete nu mai aveau!

Într-o seară, când i-a văzut rănile, Chiraţa i-a spus lui *Gica* să nu se mai ducă la fotbal. Dar ţi-ai găsit… A doua zi, băieţelul era tot acolo, în spatele casei lui Babaşcu. E drept, n-a mai jucat în picioarele goale, ci şi-a pus o pereche de ciorapi groşi, de lână. O vreme a ţinut-o tot aşa, chiar şi în toiul verii, dar cu timpul a observat că ciorapii mai mult îl încurcau. Amortizau mingea prea mult. Şutul îşi pierdea din forţă, iar golurile picau tot mai rar. G/ca a revenit la jocul cu picioarele goale. Pentru a nu da nimic de bănuit, continua să-şi ia ciorapii de acasă, dar când ajungea la teren îi dădea jos. Au reapărut şi juliturile, pe care baba

Sultana i le trata i u gaz din lampă şi cu ceaiuri din tot felul de buruieni.

Iarna, fie pe pământul îngheţat, fie pe zăpadă, *Gica* juca în tenişi. Apa. ijungea cu uşurinţă la picioare, care îngheţau bocnă. Dar băiatul de-o şchioapă continua să joace până se spărgea gaşca. La sfârşit, când pleca. icasă, nu-şi mai simţea picioarele. Atunci, mai mult ca oricând, simţea nevoia să se cuibărească pe sobă.

La 6 ani, *mana* Chiraţa i-a adus de la oraş o minge adevărată. Una de cauciuc, care costa vreo 7 lei. Pentru prima dată în viaţă, G/că avea o altfel de minge decât cele făcute de bunici din cârpe sau păr de cal. În acea zi, băiatul Chiraţei s-a simţit stăpânul lumii.

*

Verile la Săcele erau toride. Soarele se scurgea din cer precum lava fierbinte a unui

vulcan. Pe câmp, oamenii se ascundeau sub copacii cei mai umbroşi. Auziseră ei că din cauza căldurii „poate să-ţi plesnească vreo arteră”. Viaţa era parcă suspendată. Doar în capul satului, la salcâmi, se mai auzea ceva zarvă. Bronzaţi ca nişte berberi africani, copiii continuau să bată mingea. Pământul le ardea tălpile, iar soarele îi prăjea fără milă. Când chinul devenea insuportabil, puştii dădeau fuga la Derea, să se răcorească. Trebuiau să fie cu băgare de seamă, pentru că pe malul gârlei se puteau întâlni cu băieţii mai mari. Iar unii dintre aceştia obişnuiau să se distreze scufundându-i pe prichindei şi ţinându-i la fundul apei până dădeau semne că nu mai au aer. Câtă apă n-a înghiţit *Gica* până să înveţe de cine să se ferească!

Să bei apă din Derea nu era un lucru tocmai plăcut. Pârâul îşi are izvoarele dincolo de Cogealac. După ce şerpuieşte printre dealuri cale de vreo 15 kilometri, lasă în urmă satul Fântânele,

trece şi de Săcele, pentru a-şi încheia cursa vărsându-se în Lacul Nuntaşi, la câţiva kilometri de malul Mării Negre. În satul copilăriei lui Gică Hagi, nici bătrânii nu-şi amintesc Dereaua altfel decât cu miros de oaie. Mai întâi la Fântânele, apoi în amonte de Săcele, apa a fost mereu folosită la spălatul şi adăpatul oilor. Femeile nu se speriau de asta şi mai spălau rufele în pârâu. Hainele ieşeau curate, dar miroseau a oaie.

Şcolarul în toamna anului 1970, în viaţa lui *Gica* a avut loc primul cutremur. Avea cinci ani şi jumătate când mama sa l-a dus la grădiniţă! La Săcele funcţiona o grădiniţă cu program prelungit, în cadrul căruia copiilor le era asigurată o masă la prânz. Dar *a în Palavra* nu mergea chiar în fiecare zi, pentru că i se făcea repede dor de câmpurile pe care, împreună cu *papu* Gheorghe, ducea oile la păscut.

Un an mai târziu, în ’71, *Gica* a trebuit să

meargă la şcoală. Primul ghiozdan, primele caiete, prima uniformă de elev… Şocul a fost teribil. Programul nu mai era facultativ, ci obligatoriu. Obişnuit să se zbenguie de dimineaţa până seara pe pajiştile de la marginea satului, *Gica* s-a văzut dintr-odată nevoit să se scoale cu noaptea-n cap, să se ducă la şcoală, să stea patru ore cu nasul în hârţoage şi, pe deasupra, să-şi mai facă şi temele, după-amiaza, acasă! învăţătoarea, Elena Dobriţoiu, era o femeie tânără şi blajină, dar nu uita niciodată să-i controleze pe copii dacă şi-au făcut temele.

Şi la şcoală, lui *Gica* îi era gândul tot la minge. Stătea smerit în banca sa, pe rândul de la perete, cu urechile ciulite să audă clopoţelul ce anunţa pauza. Când ora se termina, băieţii se buluceau spre uşă, grăbiţi să ocupe o parcelă din curtea şcolii, pe care să încingă o miuţă. Nu la fel de grăbiţi erau când acelaşi clopoţel anunţa încheierea pauzei.

La sfârşitul programului, *Gica* nu se grăbea spre casă. Mereu găsea, printre colegii săi, câţiva amatori de fotbal. Cu ghiozdanele sub braţ, coborau până la cişmeaua de lângă Derea, unde jucau până li se făcea foame. Uneori ajungeau acasă cu o întârziere de două-trei ore.

La teme, când pixul nu-l asculta, lui *Gica* îi sărea în ajutor sora sa Elena, care era cu trei ani mai mare decât el şi căreia îi spunea *Lena* (de cealaltă soră, Sultana – Tanţa, pe care o striga chiar aşa, *Sora*, îl despărţeau 11 ani). La început, caietele s-au umplut cu beţişoare şi bastonaşe, apoi cu propoziţii simple – „Ana are mere”, „Nina are mure” –, pentru ca după un an băiatul Chiraţei să poată pune pe hârtie povestioare de câteva rânduri. Dar nu-i plăcea deloc o astfel de ocupaţie, când afară îl aşteptau mingea, maidanul şi tovarăşii de joacă. De multe ori îl salva Lena, care-i mai făcea temele, cerându-i în schimb să se ducă în locul ei cu oile. *Gica* atâta aştepta: ţâşnea pe

poartă şi fugea în salturi, urcând dealul iepureşte spre locul în care ştia că-şi paşte turma *papu* Gheorghe. De frică să nu se răzgândească *Lena*, nici nu se mai uita înapoi. Cu oile era mult mai bine, pentru că bunicul era înţelegător şi-l lăsa la fotbal când se strângeau băieţii la salcâmi.

Şcoala era situată în centrul satului, aproape de bufet şi de primărie. Până acolo, *Gica* avea de mers cam un kilometru şi jumătate. Dacă trecea pe lângă el vreo căruţă – şi de obicei treceau multe –, puiul de om se pierdea în norul de praf ce se ridica în urma atelajelor. Grăbea pasul şi îşi ţinea respiraţia, până când dădea de aer curat. Mai rău era primăvara, la topirea zăpezilor, şi toamna, când ploua zile în şir. Atunci, uliţa, scobită la mijloc ca un lighean, devenea lac. În unele gropi, cizmele, oricât de înalte, nu foloseau la nimic. Oamenii mergeau mai mult desculţi, aşteptând fie căldura verii, fie îngheţul iernii. Ca să ajungă la şcoală, *Gica* îşi punea cizmele, iar

unde era apa mare se agăţa de garduri, ca maimuţa, sau o lua prin grădini. Dar acasă, la prânz sau după-amiază, tot ud ajungea.

*

Într-o seară, prin 72, Iancu Hagi şedea pe pat şi îi privea pe ceilalţi cum mănâncă, strânşi în jurul mesei. Dintre toţi, părea să-l fixeze pe *Gica*. Erau cu toţii obosiţi. În tăcere, se auzeau doar lingurile lovind străchinile de lut. Nu era o noutate că Iancu refuza să mănânce. Capul familiei obişnuia să le spună copiilor săi: „Hai, mâncaţi voi, nu-mi duceţi mie de grijă. Eu mă satur să vă văd pe voi mâncând!”. Totuşi, în acea seară privirea lui Iancu era mai gravă decât de obicei. Să se fi întâmplat vreo nenorocire? Ocupată să umple străchinile, Chiraţa n-a observat nimic. Nici Gheorghe sau Sultana, doborâţi de oboseala unei lungi zile de muncă. Doar fetele păreau să fi băgat

de seamă că s-a întâmplat ceva ciudat cu tatăl lor, dar n-au îndrăznit să-l întrebe nimic. Se apropiau cu toţii de sfârşitul mesei, când Iancu, continuând să-şi fixeze fiul cu privirea, a spus, pe un ton la fel de grav: „Bă, *Gica*, bă, te-ai făcut băiat mare! La anu' te însor", Iancu trăia o revelaţie: fiul său chiar se făcuse *băiat mare*. Până atunci, omul nici nu avusese timp să vadă asta.

Dintr-odată, camera a prins viaţă. Până atunci tăcuţi, toţi simţeau nevoia să-şi dea cu părerea. Sultana, încercând să-şi necăjească nepotul: „Mmm, mare cât un ghemotoc!". Dar *Gica* apucase să se umfle în pene: „Păi, vedeţi? Nu v-am spus eu că sunt mare?". Apoi, către tatăl său: „Tata, dacă sunt mare, îmi iei şi mie o minge?". A apucat să-i smulgă o promisiune, iar a doua zi avea o minge nouă.

*

Gica se apropia de 8 ani şi, într-adevăr, nu mai era ghindocul de odinioară, care alerga după mingea de cârpe a Sultanei. La şcoală trecuse în clasa a II-a. La fotbal nu mai avea adversar printre băieţii de vârsta lui. li dribla pe toţi şi marca goluri cu nemiluita. Indiferent că jucau „Dealul cu Valea” ori „machidonii cu românii”, echipa lui ieşea mereu învingătoare. Apoi a început să-l atragă terenul *celor mari*, situat mai sus, pe un tăpşan, spre vârful dealului. *Gica* stătea pe margine şi privea fascinat. Terenul i se părea imens, iar combatanţii – musculoşi ca Hercule. Şi totuşi, parcă s-ar fi încumetat să intre…

Dar *cei mari* – băieţi de 15 – 20 de ani, ba chiar şi unii bărbaţi în toată firea – nu se încurcau cu *prichindeii*. Le era teamă să nu-i lovească, din greşeală, cu mingea. Mereu se găsea câte unul hotărât să-i alunge: „Să nu vă mai prind pe-aici, că vă rup picioarele!”. Totuşi, uneori îi tolerau pe margine, ca să aibă cine aduce mingea, când era

şutată departe de teren.

Pe arşiţă, la câmp

Constatarea lui Iancu Hagi, că fiul său s-a făcut băiat mare, avea şi o altă explicaţie. De ceva vreme, *Gica* nu se mai mulţumea să meargă cu oile, pe dealul din faţa casei. La început imens, universul acela i se părea acum prea mic. Băiatul Chiraţei ardea de nerăbdare să-şi însoţească părinţii la câmp.

Ca să fie mai convingător, *Gica* a încercat să se facă util. Într-o seară, când şi-a auzit mama plângându-se că în acea zi şi ea, şi celelalte femei au cam răbdat de sete, *Gica* a sărit prompt: „Mana, vin eu să vă aduc apă!”. Dar treaba asta nu era deloc uşoară, şi în niciun caz nu putea s-o facă un copil de 7 – 8 ani. Pământurile pe care trudeau femeile se întindeau până la şoseaua Constanţa – Tulcea şi până la hotarele satelor

Tariverde, Gura Dobrogei şi Nuntaşi, situate la 4,5, chiar 6 kilometri depărtare. Apa trebuia adusă de la o fântână din sat, şi în cantităţi mari, ca să potolească setea a 70,80, poate 100 de femei.

Responsabil cu aprovizionarea, în acea vreme, era vecinul şi tovarăşul de joacă al lui *Gica*: Mihai Babaşcu. Tatăl său – tot brigadier, ca Iancu Hagi – îl luase ia câmp de mic. Pe a lui *Babaşcu*, toţi îl ştiau ca fiind *băiatul cu sacaua*. În Dobrogea, sacaua însemna un atelaj simplu: o osie şi două roţi, pe care era aşezat un bidon mare de plastic. Atelajul era tras de un cal. Mihai Babaşcu avea în grijă calul CAP-ului, o mârţoagă care abia urca pantele mai abrupte.

Gica l-a convins pe *a* lui *Babaşcu* să meargă împreună cu sacaua. Luau apă de la o fântână cu cumpănă, din capul satului. Găleata, lucrată din lemn de stejar, era greu de scos. În acele momente Mihai Babaşcu se felicita că l-a luat cu el pe a *lui Palavra*, mai ales că butoiul, ca să fie plin, înghiţea

200 de litri. Cei doi flăcăi dădeau apoi bice calului, mergând pe lângă el, iar când animalul nu mai putea să tragă sacaua, îl ajutau, împingând butoiul de la spate.

La câmp, femeile îi aşteptau cu gâturile uscate. Gt era ziua de mare, ele erau cu mâna pe sapă, pe furcă sau pe seceră. Prăşeau porumbul, adunau fânul sau cartofii, tăiau pălăriile de floarea-soarelui, urcau în căruţe griul şi baloţii de paie. Cum vedeau că se apropie sacaua, începeau să-i strige pe băieţi: „Hai, coru-bălai, mai repede cu apa aia!”. Puţin mai târziu, a *lui Babaşcu* oprea calul la capătul tarlalei. *Gica* lua apă într-o găleată, din butoi, şi se ducea către femeile uscate ca iasca. Le umplea cănile pe rând, dar ele, setoase, îl zoreau întruna: „Hai, coru-bălai, mai toarnă-ne apă!”. Când butoiul se golea, *a lui Palavra* şi a lui *Babaşcu* plecau să-l mai umple o dată. Curând, sătenii îi ştiau pe amândoi drept băieţii cu sacaua.

LA SACELE

*

De la an la an, viaţa la Săcele era tot mai grea. Oamenii nu puteau să muncească în altă parte decât la CAP. Iar CAP-ul devenise un fel de magazie la care aveau acces doar activiştii de partid. Oameni de încredere ai Partidului Comunist, aceştia nu ştiau ce e aceea munca, erau doar cu gura. Totuşi, trepăduşii din sat aveau mereu hambarele pline, iar cei veniţi în control, „de la judeţ”, plecau cu portbagajul doldora de brânză, ouă, miei, cartofi şi ce se mai găsea. Ţăranii erau mereu păcăliţi. Primăvara li se spunea să ia în lucru cât mai multe hectare de pământ, pentru că vor primi jumătate din recoltă, iar toamna se trezeau că din munţii de grâu şi de porumb li se dădeau şi lor câte 7 – 8 saci, cât să

încapă în trocul unei căruţe. Oamenii trăiau cu obidă în suflet, dar şi cu teamă, împinşi spre înfometare, mai furau, noaptea, cu spinarea. Dar cu câte riscuri! Cine era prins risca să facă ani grei de puşcărie.

Printre aceşti oameni necăjiţi se numărau şi părinţii lui *Gica* Hagi. Ca să-şi poată hrăni cei trei copii, ei nu mai aveau odihnă. La muncile câmpului le luau şi pe cele două fete, Tanţa şi Lena. Doar G/ca, mezinul, se mai bucura de libertate. Pentru el, viaţa continua să fie agitată şi frumoasă, ca un meci de fotbal la salcâmii lui Babaşcu.

*

Că lucrurile nu mergeau bine se putea vedea şi în centrul satului, la crâşma lui Uzum. Acolo, în jurul unor mese reci, de tablă, se adunau bărbaţii seara, să stea la taifas şi să-şi înece amarul în

rachiu. Din când în când se mai ducea şi Iancu Hagi. Lua şi el *una mică*, dar nu mai mult. Nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată beat. Îi plăcea să se întindă la vorbă, că doar nu degeaba i se spunea *Palavra*. Când vedea că Iancu întârzie, Chiraţa îşi trimitea feciorul să-l cheme acasă. *Gica* se ducea, pe întuneric, iar la întoarcere tatăl său îl lua în cârcă, să nu-şi mai zdrelească degetele picioarelor izbind bolovanii din drum. Într-o asemenea seară, când a ajuns acasă, Iancu i-a spus Chiraţei pe un ton hotărât: „Vindem şi plecăm la oraş. Mama lor de nenorociţi!"

Camionul cu prelată

Când Iancu a vorbit prima oară de plecare, era primăvara anului 1973. Câteva luni mai târziu, el a găsit şi un client pentru casă – unul Pricop, venit de prin părţile Bacăului. De ceva vreme tot veneau moldoveni, dintr-un sat de pe lângă Buhuşi. Aflaseră ei că la Săcele ar fi rost de

pricopseală. Numai că pe măsură ce moldovenii se aşezau în sat, machidonii îşi strângeau lucrurile şi plecau la Constanţa. Printre ei, părinţii şi fraţii Chiraţei.

Atunci, în 73, a fost ultima vacanţă a lui *Gica* la Săcele. Avea 8 ani şi jumătate şi terminase clasa a doua. Pe la sfârşitul lui august, la poarta familiei Hagi a tras un camion mare, cu prelată, Iancu, ajutat de câţiva oameni, a încărcat hainele, mobila şi ce a mai considerat el că-i va fi de folos în noua casă. În camion şi-au făcut loc Iancu şi Chiraţa, *papu* Gheorghe şi *baba* Sultana, *Sora* şi *Lena*. *Gica*, pierdut printre mese şi dulapuri, stătea în spatele maşinii, să vadă ce rămâne în urmă. Se adunaseră copiii ca la bilei – erau prietenii lui, cu care făcuse atâtea năzdrăvănii… Când să plece camionul, Stere, unul dintre copiii Vangheriţei Gârbă, s-a prins cu mâinile de oblon, strigând: „*Gica*, merg şi eu cu tine la oraş!”. *Gica* a apucat o

stinghie de lemn şi i-a dat peste mâini, să nu urce.

Tot drumul, a lui *Palavra* a stat acolo, lângă oblonul din spate. Camionul a străbătut mai întâi uliţa, a făcut apoi la stânga, a ajuns în centru, a lăsat şcoala pe stânga şi bufetul pe dreapta şi s-a înscris pe şoseaua principală, care vine dinspre Istria şi duce spre Constanţa. Curând, satul a rămas în urmă. Casele se pierdeau în zare, iar din dealul pe care *Gica* păscuse oile împreună cu *papu* Gheorghe se mai vedea doar coama. De unde la început se bucura, deodată parcă-i părea rău că pleacă. Dereaua, uliţa, dealul… în urmă rămânea, de fapt, o parte din copilăria sa.

Capitolul 3

Nea Ioji

La Constanţa, familia Hagi s-a instalat în cartierul Coiciu. Pentru nişte machidoni veniţi de la ţară, acesta avea două avantaje: unu, majoritatea locuitorilor săi erau aromâni; şi doi,

trăiau nu în apartamente la bloc, ci în case. Iar pe lângă case se mai găsea şi câte-un petic de pământ, cât să cultive omul un butuc de vie, un gutui, să crească un porc sau câteva păsări. Ba, spre periferie, unde era mat mult pământ, unii, continuându-şi tradiţia rurală, ţineau chiar şi turme de oi.

Lancu a împărţit casa cu fratele său Stelică. Fiecărei familii i-a revenit câte o jumătate. La început *Gica* s-a bucurat, pentru că de-acum, gata, era şi el băiat de oraş. Nu mai trebuia nici să mâne oile în strungă, la muls, nici să care apă cu sacaua. Chiar dacă plină de hârtoape, strada Rândunelelor, ce-i trecea pe la poartă, era bulevard pe lângă uliţa mocirloasă de la Săcele. La Constanţa nu mai erau nici *Basericu,* să-l alerge cu toporişca, nici Dumitru Gârbă, să-l înjure că i-a dărâmat pietrele din gard. Oamenii păreau mai înţelegători, poate şi pentru că viaţa lor, deşi grea, era totuşi infinit mai uşoară decât

cea de la ţară.

Şi totuşi, destul de curând, lui *Gica* i s-a făcut dor de Săcele. Pe măsură ce zilele treceau, mânatul oilor la strungă nu i se mai părea chiar aşa o corvoadă, iar noroiul de pe uliţă încetase a mai o fi o nenorocire. Pe de altă parte, amintirea lui Dumitru Gârbă devenea tot mai mult cea a unui om bun la suflet. Cât despre *Basericu*, parcă, totuşi, nu era dracul chiar atât de negru!

Cu băiatul Chiraţei se petreceau schimbări mari. Cele mai multe ţineau de faptul că el se depărta ireversibil de anii copilăriei sale rurale. Se pierdeau undeva, în urmă, şi greutăţile, dar şi farmecul acelei lumi lăsate dincolo de oblonul camionului cu prelată. Cu timpul, avea să dispară şi dorul de Săcele. Rămânea doar nostalgia, pe care *Gica* era condamnat s-o poarte-n suflet toată viaţa, indiferent unde-l vor purta paşii.

HAGI

„Goool Iooordănescuuu!”

Când a venit la Constanţa, mezinul familiei Hagi a încetat să mai fie a lui *Palavra*, după cum nici tatăl său nu mai era *Palavra*. Aceste apelative au rămas între hotarele satului Săcele. La oraş, nici numele de *Gica* n-a rezistat prea mult, transformându-se în Gică. Aşa îi spuneau mai ales noii săi colegi de la Şcoala 23, de lângă Institutul de Marină.

Un lucru n-a uitat Gică: plăcerea de a juca fotbal. Cum la şcoală avea puţine ore de sport, iar prin pauze nici n-apuca să „încălzească” mingea că trebuia să intre din nou în clasă, s-a lipit repede de o gaşcă deja formată. Toţi băieţii erau machidoni: Stila Ciolacu, fraţii Iancu şi Nicolae Carabaş, Mihai Lipară, ca şi Tănase Mega, văr primar cu Gică, din partea mamei. Aveau un fel de consemn, prin care, la sfârşitul fiecărui joc, stabileau în ce zi, la ce oră şi pe ce teren va fi

următoarea întâlnire. Când se apropia momentul, Gică ieşea tiptil pe poarta casei, parcurgea în grabă strada Rândunelelor, până la prima intersecţie, traversa alte două-trei străduţe, îşi lua vărul – pe Tănase Mega – de pe Lăpuşneanu şi împreună ajungeau la locul stabilit. Când se reunea toată gaşca, mai strângeau câţiva gură-cască şi dădeau drumul la miuţă. Cel mai adesea jucau pe Artileriei – o stradă lată, pe care nu circulau maşini, pentru că era chiar în „borcanul” Miliţiei. Alteori se duceau la Şcoala 11, unde era un teren de bitum.

Gică era cel mai mic dintre toţi. El avea 9 ani, iar ceilalţi – cu 3,4 sau chiar 7 mai mult. Din acest motiv, dar şi pentru că nu le plăcea să fie driblaţi de un prichindel, cei mari îl puneau mereu portar. Gică protesta, dar n-avea încotro. Pentru un copil îndrăgostit de minge era un calvar să stea în poartă, dar şi mai dramatic ar fi fost să nu-l mai accepte cei mari la meciurile lor.

Se încingeau miuţe de tot felul. Când machidonii cu românii, când între găşti ori între cartiere. Gică se arcuia curajos în poartă, chiar dacă mingea, şutată cu putere, îl izbea câteodată de ziceai că-l zboară. Îi mai curgea sânge din nas, se mai încovoia ţinându-se cu mâinile de burtă, dar niciodată nu dădea bir cu fugiţii. În acele clipe, singura lui dorinţă era să stea altul în poartă! De milă, cei mari îi făceau hatârul, iar Gică atâta aştepta: lua mingea şi le „înnoda” picioarele, iar când mingea trimisă de el perfora poarta adversă, striga cât îl ţineau plămânii: „Goool Iordănescu!” sau „Goool Dumitru!”. (Cei doi, vedetele echipei Steaua Bucureşti, i-au plăcut lui mult când i-a văzut la televizor. Ei l-au convins să ţină cu Steaua încă de mic). De obicei, rebeliunea mezinului era curmată prin faulturi, iar câte-un găligan din apărarea adversă trecea la ameninţări: „Pleacă, bă, că-ţi rup picioarele!”

LA CONSTANŢA

La oraş, Gică a scăpat de colţii-babii – ciulinii care-l înţepau la Săcele –, dar nu şi de răni. Juca fie cu piciorul gol, fie încălţat în tenişi ori în papucii de cauciuc ai bunicii. Când nimerea câte-un bolovan desprins din pavaj, i se umflau degetele cât castraveţii. Seara, acasă, punea gaz, cum îl învăţase *papu* Gheorghe, şi câteva zile mai târziu putea din nou să joace, să înscrie goluri strigând din pieptul lui de copil: „Goool Iooordănescuuu!”

Clasa a treia a trecut repede, iar a patra se apropia de sfârşit. Gică mai avea două-trei luni şi încheia ciclul primar, urmând să meargă mai departe, la şcoala generală, Iancu şi Chiraţa nu-l slăbeau deloc, să-şi vadă de carte, să fie în rândul lumii, ca mâine-poimâine să poată câştiga şi el o pâine. Îi dădeau şi exemple, *uite-l pe a* lui *Dima, e strungar, ălălalt electrician, nu ştiu care – şofer. Gică, tată, să nu mă faci de* râs, *că mai bine intru-*

n pământ decât să râdă alpi de mine că n-am băiatu' bun!

Cam aşa îşi dădăcea nea Iancu fiul, şi uneori îl năpădeau grijile. În vreme ce copiii altora luau note bune la şcoală, Gică nu se prea omora cu învăţătura. „E deştept, tovarăşe Hagi, dar nu prea-i place cartea”, îi spunea învăţătoarea, iar nea Iancu găsea explicaţia pe loc: „Păi da, pentru că toată ziua bate mingea”. Iar către Gică, dojenitor: „Să mai Iaşi dracu' fotbalu ăla, că n-o să-ţi dea fotbalu să mănânci!”. Când i se părea că a fost prea aspru cu fiul său, cobora glasul: „Mă, Gică, eu azi sunt, mâine nu mai sunt. Vezi şi tu ce faci, că nici eu, nici mamă-ta nu-ţi vrem răul”. Gică se înduioşa şi o zi, două nu se mai ducea să joace cu văru Tănase ori cu *ai* lui *Carabaş*. Dar minunea nu ţinea mult, pentru că mingea îl atrăgea prea tare!

4 aprilie 1975

În 1975, ziua de 1 aprilie a picat într-o marţi.

Chiraţa Hagi (care lucra ca femeie de serviciu la o mică pensiune) a împlinit atunci 44 de ani, iar Iancu (dulgher navetist la Mangalia, înainte de a deveni şef de depozit la Combinatul petrochimic Midia-Năvodari) – 42. În aceeaşi zi, un fotbalist de la juniorii clubului-fanion al oraşului, FC Constanţa, s-a dus la antrenorul său, Iosif Bükössi, şi i-a zis: „*Nea Ioji*, la Şcoala 23 e un copil, în clasa a patra, care i-a zăpăcit pe toţi. Nu poţi să-i iei mingea decât dacă-l pui jos”. Cel ce spunea vorbele astea se numea Constantin Aurel, avea 15 ani şi juca extremă stângă. Pe Gică îl ştia de la Şcoala 23. Bükössi nu l-a prea luat în serios – câtă bază poţi pune pe vorbele unui „selecţioner” de 15 ani? –, dar, totuşi, după antrenament l-a întrebat: „Relule, şi cum ziceai că-l cheamă pe dracu' ăla de copil?”. „Hagi. Hagi Gheorghe”, a venit răspunsul. În capul lui Bükössi a încolţit un plan: „Află şi tu când are ore.

HAGI

că vreau să merg să-l văd”.

A doua zi, miercuri, după antrenament, Iosif Bükössi s-a grăbit spre Şcoala 23. A ajuns însă prea târziu şi nu l-a mai găsit pe „dracu’ ăla de copil”, care apucase să plece acasă.

Joi, antrenorul l-a luat deoparte pe Constantin Aurel. „Mă, Relule, eu nu l-am găsit pe copilu’ ăla. Adu-mi-l tu mâine, să vii cu el de mână!”

Vineri, 4 aprilie 1975. Cu o jumătate de oră înainte de începerea antrenamentului, pe marginea terenului mocirlos din coasta stadionului constănţean şi-a făcut apariţia un copil mic şi slab, pierdut într-un tricou de trei ori mai larg decât trupul lui firav. Povesteşte Iosif Bükössi: „Când l-am văzut aşa mititel, m-am uitat mustrător spre Relu Constantin: «Ăsta-i, mă, Garrincha pe care mi l-ai lăudat atât?». Dar am zis că dacă tot a bătut drumul până aici, hai să-l pun la încercare. «Mă, tu eşti marele fotbalist de la Şcoala 23?». A

tăcut, sfios. L-am mai întrebat o dată. «Spune, mă, puştiule, tu eşti ăla?». S-a ruşinat şi mi-a răspuns încet, încât abia l-am auzit: «Da, eu sunt». «Şi chiar îţi place fotbalul?». «Da, îmi place». «Bine, să te văd. Uite, stai în spatele porţii, să dai mingile înapoi. Dar ai grijă să nu te lovească vreuna, că mă bagi la belea!». Jucau juniorii de 16 – 17 ani. Puştiul s-a aşezat unde i-am spus. La început a fost mai timid, apoi a început să prindă curaj. În loc să se ferească, sărea după mingile şutate pe lângă bară şi pe care portarul nu le putea prinde! Atunci am văzut că, deşi mic, era plin de viaţă. Când aducea mingea, în loc s-o trimită imediat pe teren, o juca de câteva ori pe picior şi apoi îi dădea un şpiţ cum nu reuşeau alţii după câţiva ani de antrenament. Ei, mi-am zis, ăsta chiar e un drac de copil!”

După antrenament, Bükössi i-a dat o minge de piele, bulgărească, şi l-a pus să jongleze cu ea: „Ia ţine-o, mă, puţin pe picior! Să te văd, poţi să

faci ceva cu ea?”. Gică a ridicat-o de la pământ şi nu se mai oprea. „Cine te-a învăţat, mă, copile?”. „Nimeni”, a venit răspunsul. „Uite, ia mingea asta acasă. Ai grijă de ea şi bate-o până s-o subţia! De mâine vii în fiecare zi la stadion şi stai în spatele porţii”.

Din acea zi, Gică Hagi a început să vină la antrenamente în fiecare zi. Venea primul şi pleca ultimul. Era fericit să dea mingile înapoi, când jucau juniorii mai mari cu 6 – 7 ani decât el. Se uita la ei cu admiraţie, doar erau legitimaţi la FC Constanţa, iar clubul le dăduse ghete şi tricouri. Printre antrenamentele cu *nea Ioji* Büküssi, trăgea cu coada ochiului la echipa mare a Constanţei, la Antonescu, Popa, Nistor, Petcu, Peniu, Mărculescu, Buduru şi Sălceanu, iar noaptea visa că într-o zi va juca şi el pe stadionul mare, că va fi lume multă în tribune şi că nea Iancu va fi şi el acolo şi se va mândri: *îl vedeţi pe stângaciu ăla mic*? *E băiatul meu*! Iar când visele mergeau mai

departe, Gică se vedea marcând goluri şi primind câţiva bănuţi, pe care va alerga să-i ducă acasă, la fără Iancu şi la *mana Chiraţa, uite, să vă luaţi şi voi ce aveţi nevoie*...

Zorii zilei alungau însă dulceaţa viselor ce se ţeseau în mintea lui de copil. Când se apropia ora antrenamentului, îşi lua tenişii, de regulă rupţi, ţi pleca ţopăind spre stadion. Pe arşiţa verii, pe burniţa toamnei sau prin troienele iernii, el mergea în aceiaşi tenişi, care nu-l puteau feri de apă sau de frig. Iosif Büküssi îl lua deoparte: „Nu ţi-e frig la picioare? la descalţă-te!”. Era ud. „Vino în bocanci. Dacă n-ai, îţi cumpăr eu o pereche”. „Am, *nea Ioji*”, sărea el şi, modest, continua să vină în tenişi.

Nea Iancu a fost cam neîncrezător când a auzit că pe fiul său a pus ochii un antrenor de la club. S-a dus la stadion şi i-a spus lui Büküssi să nu-l mai cheme la fotbal, „că e prea mic”. Dar *nea Ioji* s-a ţinut tare: „Las să joace, că ştie cu mingea!

Are talent, poate ajunge departe”. „*Cât* de departe?”, l-a întrebat nea Iancu. „Departe de tot”, i-a răspuns antrenorul, speriindu-se parcă să spună vorbe mari. La 10 ani, Gică era, totuşi, „un copil firav, de 26 de kile”, cum îşi aminteşte *nea Ioji*.

Cu timpul, nea Iancu s-a mai liniştit. Bükössi a reuşit să-l convingă că, într-adevăr, Gică are un talent ieşit din comun. Povestea asta chiar a început să-i placă fostului brigadier de CAP. Auzi, băiatul lui să ajungă cineva... Păi, nu asta voia şi el, Iancu Hagi? Nu de asta îl lua mereu la rost, să pună mâna pe carte? Pţii, dar la chestia cu fotbalul nu se gândise niciodată! Nu credea că poate fi mai mult decât o joacă. Orice-ar fi, băiatul meu trebuie să înveţe carte, şi-a spus nea Iancu în sinea lui, când a realizat cu adevărat că Gică, totuşi, ar putea face treabă bună şi alergând după minge.

Pitic în ţara uriaşilor

Pentru Iosif Büközssi, acel sezon, 1974 – 75, era primul ca antrenor la Centrul de copii şi juniori al FC Constanţa. Îi fuseseră încredinţate două grupe: una formată din copii născuţi în 1957 – 58, cealaltă acoperind perioada 1962 – 63. Altfel spus, el lucra cu copii de 16 – 17 ani, respectiv de 12 – 13 ani. Dar ce să facă, atunci, cu Gică Hagi, care abia împlinise 10 ani? Nea Ioji a găsit repede soluţia: l-a încadrat la grupa de 12 – 13 ani, chiar dacă Gică era cu 2 – 3 ani mai mic decât ceilalţi copii. Arăta ca un pitic rătăcit printre uriaşi. „Mi l-au cerut la grupa 1964 – 65, cea a vârstei lui, dar nu am vrut să-l dau. Pentru asta mi-am făcut mulţi duşmani, dar am zis că mai bine îl bag să joace cu copii mai mari decât el, să «se cea că, repede, decât să-l ţină alţii-n loc”, Iosif Büközssi îşi mai aminteşte: „Dribla de-i înnebunea pe toţi. l-am avertizat pe ceilalţi: «Aveţi grijă să nu-i daţi peste picioare, că nu e nici jumătate cât voi!». Mi se mai

plângea câte unul: «Nea

HAGI

Ioji, zici să nu-l lovim, da uite, ăsta face mişto de noi!». «Nu e mişto, mă, asta-i artă! încercaţi şi voi să faceţi ca el, să vedem, puteţi?». Le ceream un lucru imposibil numai aşa, să-i mai potolesc”.

La antrenamente, *nea Ioji* căuta să-l înveţe pe Gică lucruri pe care nu avusese cine să i le arate până atunci. De exemplu, perfecţionarea lovirii mingii, i-a spus de la început lui Gică: „Dacă nu dai în minge cu vârful labei şi nu încordezi laba piciorului, n-ai nicio şansă să imprimi forţă şutului. Totul pleacă de aici şi de la pendularea piciorului”. Gică era numai ochi şi urechi. La el, încet-încet, încăpăţânării îi luă locul ambiţia. O ambiţie care deja îl scoatea din rândul celorlalţi copii.

Mezinul grupei lui Büközssi a prins devreme şi

gustul loviturilor libere. Trăgea plasat, peste sau pe lângă zidul de 5 – 6 manechine de metal, imprimând mingii un efect pe care colegii lui nu-l reuşeau. Nea Ioji le oferea şi un stimulent: cine dă cel mai frumos gol are un bon în plus la masă! De cele mai multe ori, bonul respectiv îi revenea celui mai mic dintre toţi: Gică Hagi. Pe vremea aceea, sportivii luau masa la restaurantul hotelului „Sport”, de pe strada Cuza Vodă. La 30 de lei pe zi, mâncarea era destul de bună. Dar pentru Gică un bon în plus nu strica niciodată.

Bükössi a intuit de prima dată că, dincolo de talentul formidabil, Gică avea nevoie şi de forţă. Pentru a o căpăta, a căutat să-i asigure o alimentaţie cât mai completă. Când puştiul pleca acasă, *nea Ioji*, care le cunoştea bine pe fetele de la „Sport”, îi băga în sacoşă banane, portocale, mere, struguri, ciocolată, compoturi chinezeşti la cutie. Gică se mai ruşina, dar *nea Ioji*‘\-*o* reteza scurt: „Hai, bagă în sacoşă, să te faci mare!”. „Mă

fac”, zicea Gică, în al cărui glas se amestecau dorinţă şi promisiune.

Tunarul

Soarta a vrut ca primul antrenor din cariera lui Hagi să fie Iosif Büķössi. Dacă era unul mai rigid, probabil că nici n-ar fi stat la discuţii cu el, l-ar fi trimis imediat la plimbare. Nimeni nu poate şti ce s-ar fi întâmplat, în acest caz, cu formidabilul talent numit Gică Hagi. Poate că până la urmă tot ar fi erupt, precum un vulcan din străfundurile pământului, după cum nu-i exclus să fi rămas ascuns multă vreme, sau pentru totdeauna, ca o nestemată care aşteaptă zadarnic să vină cineva să o descopere. Dar asta este deja treabă de destin, după cum destinului i se datorează şi faptul că bunicii lui Gică Hagi n-au rămas în Grecia sau în Bulgaria, ori că părinţii aceluiaşi Gică Hagi au părăsit la timp satul Săcele, unde harul de fotbalist valora infinit mai puţin

decât priceperea de a duce oile la păscut ori de a înhăma caii la căruţă.

Tot destinul i l-a scos în cale copilului de 10 ani şi pe antrenorul Hükössi. Născut la Mediaş, pe 12 august 1936, din părinţi maghiari, Iosif Bükössi a deprins de tânăr meseria de strungar. La 16 ani juca deja titular într-o echipă de fotbal din campionatul judeţean, Sparta Mediaş. La 17 ani h fost promovat în Divizia B, la Gaz Metan, echipa-fanion a oraşului ardelean. Era vremea WM-ului (1 – 3 – 2 – 5), iar el juca interstânga. Ducându-i-se vestea că are un şut năprasnic, de unde şi porecla „Tunarul”, a fost chemat la naţională de juniori. În ianuarie 1956, când a terminat junioratul, a fost repartizat la CCA Bucureşti, cea care în 1961 avea să-şi schimbe numele în Steaua. În Ghencea a nimerit însă peste o echipă mare, din care era greu să disloci pe cineva. El, Bükössi, juca mijlocaş coordonator sau interstânga, iar „11 „—le

de bază al CCA avea următoarea alcătuire: *Toma* (*Voinescu*) – *V. Zavoda, Apolzan, V. Dumitrescu – Onisie, Bone – Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Fr. Zavoda, N. Tătaru*. Pe cine să scoţi din această echipă? Nu prea aveai pe cine. Totuşi, Iosif Bükössi a prins istoricul turneu din Anglia, în octombrie 1956 (1 – 1 cu Arsenal, 4 – 3 cu Luton Town, 3 – 3 cu Sheffield United şi 0 – 5 cu Wolverhampton), însă şi în Insulă a fost mai mult rezervă. În 1958 a trecut la Dinamo, în urma unui troc: ni-l daţi pe Bükössi şi vă dăm două puncte (numai că atunci, chiar şi cu cele două puncte făcute cadou de Dinamo, titlul nu l-a luat CCA, ci Petrolul Ploieşti, la golaveraj). La Dinamo l-a adus antrenorul Giussy Baratky, fostul mare internaţional al anilor ’30 – ’40. În 1960, împrumutat la Rapid, Bükössi a refuzat să se prezinte în Giuleşti, preferând să joace în Divizia B, la Dinamo Obor. Asta, şi pentru că antrenorul celor din Obor, Titi Teaşcă, i-a promis că-i dă casă,

dar nu i-a dat. În 1962 a părăsit Bucureştiul pentru a juca din nou, timp de 6 ani, în Divizia A, la FC Constanţa. Au urmat încă 4 ani în Divizia B, la Portul, tot în Constanţa. În 1972, când a pus capăt carierei de jucător, Iosif Bükössi avea 36 de ani. S-a apucat imediat de antrenorat. Mat întâi, doi ani la Portul, care retrogradase în Divizia C, apoi, din 1974, la Centrul de copii şi juniori al FC Constanţa.

Acesta este Iosif Bükössi, omul care, chiar în primul său an de lucru cu juniorii Constanţei, a avut şansa şi inspiraţia de a descoperi un lingou de aur în nisipul de pe plaja Mării Negre.

*

Constantin Aurel, băiatul care i-a pomenit pentru prima dată lui Bükössi de Gică Hagi, a avut o soartă nemiloasă. După ce şi-a terminat junioratul la Constanţa, a plecat în Ardeal, unde a

jucat succesiv la două divizionare B, Carpaţi Mârşa şi Şoimii Sibiu. Într-o zi, pe când se plimba printr-un parc din Sibiu, nişte copii, care se jucau pe o alee, i s-au adresat rugător: „Nene, dă-ne şi nouă mingea aia!”. Fotbalistul a lovit-o cu putere, dar imediat s-a chircit de durere: făcuse dublă fractură. De atunci, pentru el s-a zis cu fotbalul. Mingea cerută de copii era plină cu pietre.

Dar să revenim la începuturile carierei de fotbalist a lui Gică Hagi. Aşadar, din 4 aprilie 1975, când avea 10 ani şi două luni, băiatul lui nea Iancu a intrat pe mâna lui Iosif Büködssi. Pe Gică, tânărul antrenor (pe atunci nu împlinise 40 de ani) nu l-a încorsetat de la început cu rigori tactice. II lăsa să zburde cât voia el, cu mingea la picior, chiar dacă, exagerând cu driblingurile, de multe ori o pierdea. Unii antrenori, de la celelalte grupe, mai strâmbau din nas: „Bă, loji, păi aşa vrei tu să faci din el fotbalist? Pune-l să dea pase, să joace tactic!”. Dar Bükössi o ţinea pe-a lui: „Lasă-l să

dribleze cât poate, că are timp şi de tactică”. Iar către elevul său: „Gică, şi firul de iarbă să-l driblezi, nimic să nu scape nedriblat!”. Obiectivul său era să-i rafineze cât mai mult procedeele tehnice, cele pe care dacă nu le înveţi de mic, nu le mai înveţi niciodată.

Capitolul 4

Vedetă la 11 ani

Timp de un an, până în în vara lui 76, Gică n-a participat la nicio competiţie oficială. Venea zilnic la antrenamente, juca în meciuri amicale, dar campionate pentru copiii de vârsta lui nu existau, nici măcar la nivel judeţean sau municipal. De aceea, tare bucuros a fost băiatul Chiraţei când, pe la începutul verii anului 1976, *nea Ioji* Bükössi l-a anunţat că, la fel ca în anii precedenţi, Constanţa va găzdui faza naţională a

Cupei Speranţelor, căreia, propagandistic, i se mai spunea şi Cupa Cravatelor Roşii. (Aici se impune o precizare. Purtători ai „cravatelor roşii cu tricolor”, numiţi şi pionieri, erau toţi elevii de la clasa a doua sau a treia în sus. Totul era făcut propagandistic de Partidul Comunist, care căuta să-i îndoctrineze pe copii încă de mici. Aberaţia a mers şi mai departe. Propaganda comunistă a fost introdusă şi la grădiniţă, ajungându-se ca, în basmele copiilor de 4 – 5 ani, ridicaţi la rangul de „şoimi ai patriei”, locul lui Făt-Frumos să fie luat de Nicolae Ceauşescu, iar cel al Ilenei Cosânzeana de Elena Ceauşescu).

Pe 8 iulie 1976, în ziarul „Sportul”, care se tipărea la Bucureşti şi era difuzat în toată ţara, a apărut următoarea ştire: „Cupa Speranţelor, ediţia a 6-a. Odată cu primele zile ale vacanţei mari a elevilor, s-a dat startul celei de-a 6-a ediţii a Cupei Speranţelor, competiţie de mare amploare organizată de Consiliul Naţional al Organizaţiei

Pionierilor, în colaborare cu Federaţia Română de Fotbal, şi rezervată minifotbaliştilor din toate oraşele ţării. Întrecerea se va desfăşura în patru etape, după cum urmează: 1. Etapa pe cartiere, cu participarea echipelor de străzi înscrise la Casele Pionierilor. 2. Etapa la nivel de localitate, cu formaţiile câştigătoare pe cartiere, 3. Etapa judeţeană, fază în care se vor întâlni echipele campioane de oraş. 4. În sfârşit, faza finală a competiţiei, organizată, ca în fiecare an, la Constanţa, între 27 august şi 3 septembrie, la care se vor alinia echipele câştigătoare ale etapei a treia din 20 judeţele care au angrenat cel mai mare număr de jucători participanţi la competiţie, vârstă maximă admisă fiind 12 ani (copii născuţi după 15 iunie

1964). Cupa Speranţelor se află la a 6-a ediţie. Reamintim pe câştigătoarele celorlalte 5: Ajax Galaţi, Viitorul Valea Bistriţei – Bacău,

Pescăruşul Constanţa, Aripi Piteşti şi Chimica Târnăveni”.

Când a aflat că şi în acel an Cupa Speranţelor se va desfăşura tot la Constanţa, Iosif Bükössi a dat fuga la Casa Pionierilor, unde un prieten al său, profesorul Cornel Bădilă, tocmai făcea selecţia pentru Tomis, echipa judeţului Constanţa. „Mă, Cornele, am şi eu un copil foarte bun, bagă-l şi pe el în lot! Hai, mă, ia-l şi pe-al meu, că n-o să-ţi pară răul”, l-a rugat *nea Ioji*. Până la urmă, Bădilă s-a înduplecat. La 11 ani şi jumătate, pentru prima oară în viaţă, Gică Hagi urma să atace un trofeu!

Omul cu mapa

Meciurile s-au disputat în Parcul Pionierilor, pe teren redus (de-a latul unuia obişnuit), între echipe formate din câte 7 jucători. Au participat formaţiile a 20 de judeţe, dintre cele 40 ale ţării. În trupa Constanţei, Gică Hagi juca în atac. Spre

deosebire de alţi copii, el avea un mare avantaj: era obişnuit cu canicula lunii iulie, de pe vremea când se zbenguia cu băieţii din Săcele, la salcâmi, pe tăpşanul din spatele casei lui Babaşcu. Cu Hagi prim-solist, Constanţa a făcut spectacol. Driblinguri braziliene, pase imprevizibile, şuturi nimicitoare – parcă se mutase Copacabana de pe malul Atlanticului pe cel al Mării Negre! Golurile curgeau pe bandă rulantă. Pornită din stângul aparent firav al lui Gică, mingea exploda în „năvoadele" porţilor adverse. Şi tot aşa 4 meciuri la rând, până în turneul final. În bătălia pentru câştigarea trofeului mai rămăseseră echipele a patru judeţe: Constanţa, Mureş, Iaşi şi Caraş-Severin. După primele jocuri (Constanţa – Iaşi 7 – 6 şi Mureş – Caraş-Severin 4 – 1), se profila un duel între formaţiile învingătoare, duci confirmat în etapa a doua: Constanţa – Caraş-Severin 2 – 2 şi Mureş – Iaşi 3 – 2. Urma confruntarea decisivă, pe 3 septembrie 76 (a picat într-o zi de vineri):

Constanţa – Mureş. Echipa lui Hagi avea o singură variantă: victoria. Oaspeţilor (reprezentaţi de copiii de la Chimica Târnăveni, câştigătorii ediţiei din anul precedent) le era suficient şi un rezultat de egalitate. Meciul a fost de un dramatism rar întâlnit. Au condus când unii, când alţii, iar în final s-au desprins mureşenii: 6 – 4. În atacul gazdelor, Hagi a fost admirabil. A marcat 3 goluri, a tras de alte 3 ori în bară, a driblat, a pasat. Dar n-a fost suficient. Pe contraatac, ardelenii, excelent conduşi de un băieţel pe nume Florin Hâncu, au lovit necruţător. Sfârşitul partidei l-a găsit pe Gică Hagi cu lacrimi în ochi, prăbuşit pe gazon. La 11 ani, 6 luni şi 29 de zile, se aflase la un pas de a câştiga primul turneu adevărat al vieţii sale.

Înaintea festivităţii de premiere, laureaţii se ştiau deja: câştigător al

LA CONSTANTA

Cupei Speranţelor – judeţul Mureş; cel mai

tehnic jucător al turneului – Hagi Gheorghe (Constanţa); cel mai bun portar – Becherescu Cornel (Dolj); golgeter – Burghelea Dinu (Galaţi), 28 de goluri. Bükössi a sărit ca ars: „Cum, Galaţi? Staţi aşa, că-i o greşeală, cele mai multe goluri tot Gică le-a dat. Uitaţi-vă mai bine, că are 29”. Un bărbat tinerel şi cam scund, cu o mapă sub braţ, i-a sărit în faţă: „Nu se poate, tovarăşe, totul g scris aici”, şi a arătat spre mapa pe care o ţinea sub braţ. *Nea Ioji* l-a luat tare: „Eu nu ştiu ce ţi-ai notat dumneata şi nici nu mă interesează. Eu ştiu că în acest turneu cele mai multe goluri le-a dat jucătorul Hagi Gheorghe, nu ăla din Galaţi!”. *Omul cu mapa* a scos nişte hârtii. A adunat o dată – hmm, a dat din cap nemulţumit. A mai adunat o dată – s-a înnegrit de tot. „Tovarăşe Bükössi, înţelege şi dumneata că nu putem da toate premiile unui singur jucător”. „Daţi-i, dom’le, dacă a fost şi golgeter, de ce să nu-i daţi!?”, a răcnit nea Iancu, dar nu mai avea cine să-l asculte. *Omul cu*

mapa plecase spre microfon, să anunţe că golgeterul turneului este Burghelea din Galaţi...

*

Chiar şi furându-i-se un premiu, Gică Hagi s-a întors acasă cu trei diplome (un loc I şi două locuri II) şi tot atâtea genţi, îngrămădite într-o sacoşă de plastic. El s-a simţit cu adevărat important când i-a spus mamei sale că în acel an nu mai trebuie să le cumpere genţi pentru şcoală nici lui, nici soră-sii Lena, care trecea în clasa a opta.

Seara, Gică a fost cu ochii pe televizor. Singurul post care emitea pe atunci în România era cel oficial, TVR. Când a apărut genericul grupajului de ştiri sportive, inima lui Gică a început să zvâcnească tot mai tare, de parcă voia să-i sară din piept. Auzise el la stadion că s-ar putea să se dea câteva imagini şi la televizor.

„Uite, mana, ăsta-i terenul nostru!”, s-a aprins Gică. Iar vocea crainicului anunţa: „Azi, la Constanţa, s-a încheiat Cupa Cravatelor Roşii la fotbal, competiţie rezervată...”. Băiatu’ [de nici 13 ani se lipise de televizor. Deodată a izbucnit: „Ăsta sunt eu!”. Îi venea să zboare. Chipul său a stăruit pe ecran câteva secunde. Erau prezentaţi premianţii turneului. Când în televizorul alb-negru al familiei Hagi au pătruns alte personaje, Gică a anunţat: „Şi trebuia să-mi mai dea un premiu. Pe cuvântul meu, întrebaţi-l pe *nea Ioji1*.”. Cea mai emoţionată era Chiraţa. Ea îşi măsura fiul de sus până jos, admirativ. Iar el trăgea şi mai mult aer în piept: „Vezi, mana, că nu mă duc degeaba la fotbal?”. Drept răspuns, Chiraţa l-a mângâiat tandru pe creştet. Nea Iancu se uita lung la fiul său: „Bă, Gică, ştiam eu că tu eşti cel mai bun!”. Apoi, ţanţoş: „Normal, doar eşti băiatul meu”. Înainte ca Gică să apuce să spună ceva, tatăl său i-a reamintit: „Da vezi ce faci cu şcoala, că aia-i pe

primul plan!”

În felul său de-a fi, nea Iancu avea ceva din Moromete. Chiar dacă se mutase la oraş, el continua să fie un ţăran autentic. Simplu, dar profund. Sever, dar blajin. Nevoiaş, dar cinstit. Uneori, ai fi pariat că a coborât din cărţile lui Marin Preda.

„Viitorul Livciuc al Constanţei”.

Două zile mai târziu, într-o foaie numită „Litoral”, supliment al ziarului local „Dobrogea Nouă”, urma să apară un articol despre dubla ispravă constănţeană – a echipei şi a atacantului Hagi. Gică, nerăbdător, a început să răsfoiască hârţoaga. Pe prima pagină, câteva titluri care n-aveau nicio legătură cu fotbalul – „Combaterea omizii păroase a dudului”, „Expoziţie de păsări cântătoare la Constanţa”… La interior, aceeaşi arie: „Sub deviza «Să ne asigurăm, de pe acum, pentru perioada de slabulaţie» / O tonă de fân

pentru fiecare bovină!”. Lui Gică i se făcuse inima cât puricele. Poate pe ultima pagină... Da, pe ultima pagină! Acolo erau şi articolul despre Cupa Cravatelor Roşii, semnat de Liviu Bruckner, şi două fotografii! Într-una zâmbeau învingătorii, în cealaltă jongla cu mingea un copil slăbuţ de ziceai că-l zboară vântul. Era Gică Hagi, marea vedetă a turneului din Parcul Pionierilor. Sub poză, autorul articolului pusese următoarea explicaţie: „Hagi, viitorul Livciuc al Constanţei”. Mihai Livciuc era vedeta primei echipe a Constanţei şi purta numărul 10, la fel ca micuţul Hagi în Cupa Speranţelor (primul tricou primit de Hagi, cu un an în urmă, avea imprimat pe spate numărul 11, dar *nea Ioji*, dându-şi seama cu cine are de-a face, i l-a preschimbat rapid într-unul cu 10).

Când s-a recunoscut în cele două poze din ziar, Gică s-a scormonit prin buzunare, a scos un leu şi a cumpărat trei exemplare (la preţul de 30 de bani bucata). Apoi a dat fuga acasă, unde

marea veste trebuia degrabă împărtăşită şi celorlalţi membri ai familiei Hagi.

Pe 7 septembrie 1976, cineva i-a spus lui Gică să ia ziarul „Sportul”, pentru că scrie şi de el. Gică a căutat pe la câteva chioşcuri până l-a găsit. Pe pagina 3, în colţul din dreapta sus, era un articol destul de mare, scris cu litere mărunte. L-a citit de mai multe ori, ajungând să memoreze fraze întregi. Era o zi istorică: numele îi apărea pentru prima dată într-un ziar naţional! Gică a pus şi acel articol deoparte, iată-l, reprodus aproape în întregime.

„La Constanţa, pe terenurile de la Complexul sportiv al pionierilor, s-au disputat jocurile fazei finale a celei de-a 6-a ediţii a Cupei Speranţelor.

Organizatorul competiţiei: Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, în colaborare cu Federaţia Română de Fotbal. Participanţi: aproximativ 70.000 de pionieri.

Câştigătoarea ediţiei a 6-a: reprezentanta

judeţului Mureş, Chimica

LA CONSTANTA

Târnăveni, echipă pregătită pentru turneul final de profesorul Nicolae Făgetan. În ultima partidă, care a hotărât formaţia clasată pe primul loc. Chimica a întâlnit «şaptele» constănţean Tomis. Victoria a revenit, cu 6 – 4, micuţilor jucători din Târnăveni. Rezultatele care au decis învingătoarea: Mureş – laşi 3 – 2, Constanţa – laşi 7 – 6, Mureş – Caraş-Severin 4 – 1, Constanţa – Caraş-Severin 2 – 2, Mureş – Constanţa 6 – 4, laşi – Caraş-Severin 12 – 3.

Clasamentul final: 1. Mureş, 2. Constanţa, 3. laşi, 4. Caraş-Severin, 5. Galaţi, 6. Maramureş, 7. Dolj, 8. Ilfov, 9. Sibiu, 10. Bihor, 11. Vaslui, 12. Satu Mare, 13. Botoşani, 14. Argeş, 15. Cluj, 16. Arad, 17. Buzău, 18. Neamţ, 19. Vâlcea. La faza finală au fost invitate 20 de echipe. Una,

reprezentanta judeţului Suceava, a fost scoasă din competiţie deoarece a prezentat jucători care depăşiseră vârstă regulamentară (12 ani).

Premianţii competiţiei: Gheorghe Hagi (Constanţa) – cel mai tehnic jucător; Cornel Becherescu (Dolj) – cel mai bun portar; Dinu Burghelea (Galaţi) – golgeterul turneului final, cu 28 de goluri înscrise în 7 meciuri; Galaţi – cea mai tehnică echipă”.

Articolul era semnat chiar de *omul cu mapa*, cel care, în urmă cu 4 zile, decernase premiile în Parcul Pionierilor din Constanţa!

Legitimaţia nr. 97.515

Succesul din Cupa Speranţelor, dar şi găinăria cu titlul de golgeter l-au îndârjit pe Gică şi mai tare. Resorturile psihologice ale acestui copil de nici 12 ani erau cu adevărat miraculoase: când câştiga, îşi zicea că trebuie să confirme, să câştige şi data viitoare; când i se întâmpla, totuşi,

să mai şi piardă, rejuca meciul de zeci de ori, seara, în gând, plecând în lumea viselor abia când i se părea că ştie ce are de făcut ca să nu mai piardă şi a doua oară. În oricare situaţie, băiatul firav de pe strada Rândunelelor era împins de la spate de o ambiţie rar întâlnită la copiii de vârsta lui.

Toamna anului 1976 l-a găsit în clasa a şasea. Între timp apăruseră şi materii care să-i placă: geografia, istoria, chiar şi biologia. Totuşi, un elev cu adevărat silitor nu a devenit niciodată. Isteţ da, pentru că prindea din zbor, îi mergea mintea, dar silitor nu. Gândul îi zbura mereu la minge, la *nea Ioji*, la ziua când va juca el pe stadionul cel mare, în aplauzele a mii de spectatori. Cu şcoala se descurca, pentru că era băiat inteligent, care „trăia” din sclipiri. Îl mai impulsiona şi nea Iancu, dar asta când şi când, pentru că era mai mult plecat. De cele mai multe ori, cea care-i lua la întrebări pe Gică şi pe Elena era sora lor cea

mare, Tanţa. Le lua cartea de istorie sau de limba română şi începea: „În ce an a fost bătălia de la Rovine?”. Sau: „Care este capitala Madagascarului?”. Gică mai dădea din colţ în colţ, Elena încerca să-i sară în ajutor, dar Tanţa era necruţătoare cu amândoi. „Le mai încasam”, îşi aminteşte Elena, care pe atunci avea 14 ani, iar sora sa cea mare cu 8 mai mult.

*

Pe Gică, fotbalul l-a acaparat tot mai mult. Se ducea nu numai la antrenamentele grupei lui, dar îi plăcea să caşte gura şi la alţii mai mari. Stătea pe margine, alergând după minge s-o dea înapoi când aceasta părăsea terenul. Uneori, dacă echipele erau Inegale numeric sau dacă un jucător se accidenta, el, Gică, intra imediat, chiar dacă în acea zi îl mai storsese şi *nea lojivreo* două-trei ore. Aşa s-a scurs toamna anului 1976, la fel anul 1977

şi tot aşa a început primăvara lui 78. La un moment dat, s-a pus problema ca jucătorul Hagi Gheorghe să fie legitimat la FC Constanţa. Pe 24 martie 1978, el a primit legitimaţia cu numărul 97.515. Pentru prima dată, Gică se vedea fotbalist cu acte-n regulă. Fotbalist la 13 ani!

Au început şi meciurile în campionatul judeţean de juniori. Cu Portul şi Energia Constanţa. Cu Callatis Mangalia şi Cimentul Medgidia. Deplasările prin judeţ se făceau cu un microbuz de 18 persoane, închiriat de club de la ONT. Gică a început să înveţe geografia judeţului: Cernavodă, Mangalia, Năvodari, Negru Vodă, Techirghiol, Medgidia, Cogealac... Cu şcoala nu era problemă, pentru că meciurile de cădeţi se jucau doar în zilele de duminică. Mai greu era cu ora de începere, 9:00 dimineaţa. Pentru a fi pe teren la 8:30, copiii se trezeau cu noaptea-n cap. Uneori, chiar înainte de ora 6:00. Pentru Gică Hagi, care în zori îşi dormea somnul cel mai dulce,

a fost una dintre cele mai teribile încercări.

La Simeria

Vara lui 78 a venit repede, iar odată cu ea şi vacanţa. Gică n-a prea avut însă parte de timp liber, pentru că luna iulie i-a adus o nouă premieră: convocarea la un lot naţional! Iosif Bükössi a auzit că antrenorul federal Constantin Ardeleanu va conduce o tabără de fotbal la Simeria, în judeţul Hunedoara, cu scopul de a pune pe picioare o echipă de copii născuţi în 1964 – 65 (numită naţională UEFA ’83, după anul în care acest grup urma să-şi încheie junioratul). Cum a aflat de treaba asta, *nea Ioji* l-a sunat acasă pe Ardeleanu: „Nea Titi, am şi eu un copil deosebit, vă rog din suflet să mi-l testaţi. Dacă n-o să vă placă, eu, unul, mă las de meserie. Mă duc la mănăstire, mă călugăresc!”. Ardeleanu l-a întrebat ce vârstă are puştiul şi pe ce post joacă, „Are 13 ani şi joacă orice! Şi mijlocaş, şi atacant. Şi pe

stânga, şi pe dreapta”. Antrenorul federal i-a zis lui Bükössi să-l trimită pe Hagi la un test, la Bucureşti. Pe unul din terenurile de la „23 August”, elevul lui *nea Ioji* l-a dat gata pe Ardeleanu. La sfârşit, acesta i-a zis lui Bükössi: „Mă, loji, unde l-ai găsit, mă, pe dracu’ ăsta? E un diamant, o să ajungă departe!”. Apoi, către Hagi: „Tinere, mergi acasă şi-ţi faci geamantanul. Ne vedem la Simeria!”

*

Organizarea taberei a fost o iniţiativă a Federaţiei, care hotărâse înfiinţarea unui club special la Bucureşti: Luceafărul. Aici urmau să se pregătească, începând din septembrie 1978, echipele naţionale de juniori, la toate categoriile de vârstă. Pentru că avea nevoie de jucători talentaţi, FRF a organizat trei tabere de vară, toate în Ardeal: una la Bistriţa (pentru juniorii de

17 ani – UEFA 79), una la Sighişoara (16 ani – UEFA ’80 şi 15 ani – UEFA ’81) şi alta la Simeria (pentru copiii de 13 ani – UEFA ’82 şi UEFA ’83). Urmau să fie testaţi, în total, aproape 300 de tineri fotbalişti, dintre cei preselecţionaţi anterior la nivel judeţean. Acestora li se adăugau şi câţiva jucători remarcaţi cu alte ocazii ori recomandaţi de antrenori cu credibilitate. Din cea din urmă categorie a făcut parte şi Gică Hagi.

După o zi chinuită prin trenuri aglomerate şi gări murdare, Gică a ajuns la Simeria pe 21 iulie 1978. A fost cazat la internatul unei şcoli profesionale, chiar în spatele gării. Acolo l-a reîntâlnit pe antrenorul Ardeleanu. Nea Titi şi ajutoarele sale aveau de testat 92 de jucători, veniţi din toate colţurile ţării. De unul, Miron Raj, au scăpat repede, când au descoperit că era cu doi ani mai bătrân. Întrebat de ce şi-a dat o vârstă falsă, Raj a recunoscut: „Ca să mă luaţi şi pe mine la fotbal, că acasă mor de foame”. A fost eliminat

pe loc, pentru tentativă de fraudă.

Timp de aproape trei săptămâni, sita a tot cernut. La final, printre cei reţinuţi se numărau Mihali, Ackerman, Soare, Hambaraş, Hâncu, Ţârlea, Văsâi, C. Varga, O. Grigore, C. Mirea, Iaşko, Musznay şi Mészáros. ŞI, bineînţeles, Hagi, care în caietul doctorului Eugen Cristea, medicul Centrului de juniori Luceafărul, figura la poziţia 64. Conform fişei întocmite de Cristea, Hagi avea, la 13 ani şi jumătate, următorii parametri: înălţime – 1,54 metri; perimetru toracic – 71 cm (repaus) / 75 cm (inspiraţie); perimetru abdominal: 65 cm; membre inferioare: 81 cm; bust: 73 cm; dinamometrie (forţa de strângere a dinamometrului): 24 cu mâna dreaptă şi 20 cu cea stângă. Aceste cifre arată că, în privinţa vârstei biologice, Hagi, spre deosebire de majoritatea colegilor săi, nici nu intrase în pubertate.

*

La sfârşitul taberei, celor 18 jucători reţinuţi pentru naţională UEFA ’83, printre care şi Hagi, li s-a spus să meargă acasă, să-şi termine şcoala generală, iar în septembrie 79 să se prezinte la Luceafărul, în Capitală. Cu o excepţie, toţi se aflau în faţa clasei a VII l-a iar Luceafărul avea posibilitatea să-i şcolarizeze, la Liceul Electroaparataj, doar dintr-a IX-a până într-a XII-a. Excepţia se numea timişoreanul Constantin Varga, de care nu se lipea cartea deloc şi care, pentru a fi cooptat ca fotbalist la Luceafărul, avea să fie trecut, prin falsuri, din clasa a VII-a direct într-a IX-a!

Gândacii de pe pereţi

După *episodul Simeria,* Gică şi-a reluat pregătirea cu Iosif Büchössi. Acelaşi teren cu zgură, de care *nea Ioji se* ocupa personal. Venea cu o oră înainte de antrenament, îl mătura şi-l

uda, trăgând după el un furtun lung şi greu. Condiţiile de pregătire erau mizerabile: mingi uzate, teren denivelat, cabine vechi, prin care mişunau gândaci cât coropişniţa de mari. La Constanţa începuseră să vină echipe de juniori din nordul Europei, unde soarele e mai puţin generos. Când au văzut olandezii cum alergau gândacii pe pereţi, au ieşit imediat, speriaţi: „Mai bine ne dezbrăcăm afară!”. Conducătorul delegaţiei lor i-a spus lui Büközssi: „Domnule, dacă dumneata din mizeria asta scoţi aşa jucători, înseamnă că la noi, la Feyenoord, ai face fabrică de fotbalişti. Dar ai şi câştiga o grămadă de bani!”. Deşi apropóul era evident, *nea Ioji* s-a făcut că nu pricepe unde bate olandezul.

Altă dată au venit nişte suedezi, care, pentru a evita gândacii din vestiar, s-au echipat în autocar. La meciul acela, un vlăjgan blond l-a lovit cam tare pe Hagi, care abia-i ajungea până la piept. Cuprins de remuşcări, suedezul i-a cerut

scuze lui Gică şi apoi a părăsit terenul, fără să fi fost eliminat de arbitru! După joc, vikingul a explicat de ce s-a autopedepsit în acest fel: „Mi-a părut rău că l-am lovit pe cel mai bun fotbalist pe care l-am întâlnit vreodată”. Erau vorbele sincere ale unui copil din Suedia despre un copil din România.

*

La antrenamente, Gică se pregătea cu tot mai multă înverşunare. După ce Büküssi scotea untul din ei, copiii, epuizaţi, se grăbeau să plece acasă. Gică mai rămânea însă pe teren, împreună cu *nea Ioji* şi, uneori, cu un portar, căruia să-i tragă la poartă. „Se bucura când îi spuneam să mai rămână după plecarea celorlalţi”, îşi aminteşte Büküssi. Asta poate şi pentru că după antrenament mingea era doar a lui, nu trebuia s-o mai împartă cu alţii. Era îndrăgostit de ea, ar fi

fost în stare să şi-o lege de picior şi când mergea pe stradă, ori să se culce cu ea în pat.

Cu timpul, *nea Ioji* a început să-l ia la rost când era prea individualist. Gata, prima etapă, cea a libertăţii totale, se încheiase. Urma o anume disciplinare în joc, astfel încât două-trei driblinguri spectaculoase să nu fie continuate cu altul inutil. *Nea iojin* striga scurt: „Dă drumul la minge, că şi alţii trebuie să joace!”. Dacă Gică pierdea mingea, vocea antrenorului

LA CONSTANŢA

Îi biciuia auzul: „Înapoi, la recuperare! Păi, ce facem, le-o lăsăm lor?”. Nu prea îi plăcea faza asta a jocului. El era cu înjghebarea propriilor atacuri, nu cu destrămarea celor adverse.

Mai era şi problema piciorului de şut: Gică folosea de mic stângul, deşi nici dreptul nu-i era doar de sprijin. Necesitatea educării celui din urmă l-a făcut pe *nea Ioji să* insiste asupra unui

exerciţiu în care, timp de un sfert de oră, dreptacii aveau voie să lovească mingea doar cu stângul, iar stângacii doar cu dreptul. Pentru a-l ambiţiona şi mai mult, antrenorul îi spunea lui Hagi: „Dacă foloseşti dreptul doar ca să urci în tramvai, la fotbal o să rămâi repetent!”. Pentru orgoliul lui Gică era suficient. Urmau sute de şuturi cu piciorul drept, chiar şi atunci când poziţia pe teren era favorabilă execuţiilor cu stângul.

Orgoliul lui Hagi era o armă cu două tăişuri, ce trebuia mânuită cu multă dexteritate. Odată, la un turneu desfăşurat în Sala Sporturilor din Constanţa, Gică şi-a pus genunchiere şi glezniere, ca vedetele, să pară că are muşchi. Cum l-a văzut, *nea Ioji*\-*a* luat la rost: „Alea se pun dacă eşti accidentat, nu ca să arăţi că eşti vedetă. Dacă nu ţi le dai jos, la pauză te schimb!”. Gică şi le-a dat jos fără să comenteze. A pus capul în piept, ruşinat. „A fost un copil pe cât de ambiţios, pe atât de supus”, îşi aminteşte antrenorul, cu nostalgie în

glas.

*

Alergând între şcoală şi stadion, mezinul familiei Hagi îşi trăia o copilărie agitată, dar totuşi fericită. De el căutau să aibă grijă şi părinţii, şi surorile, şi bunicii, şi, de câţiva ani, *nea Ioji* Bükössi. În decembrie 1978, Gică a suferit însă un prim şoc, atunci când *baba* Sultana a trecut în lumea celor drepţi. Copilul de aproape 14 ani a suferit mult, pentru că sufletul său curat nu era pregătit să accepte moartea unei fiinţe dragi. Cum adică, ieri ai fost şi azi nu mai eşti? De ce trebuie să moară oamenii buni? Cu ce a greşit *baba*, să plătească atât de scump? Erau întrebări care dădeau năvală în mintea lui Gică, dar cărora acesta nu le găsea răspunsuri acceptabile. De fapt, cum să accepţi moartea? Cu timpul, lacrimile s-au uscat, dar Gică a rămas cu o concluzie: nu tot

ce se întâmplă pe lumea asta este drept.

14 ani, două luni şi 8 zile

Pe la începutul lunii martie 1979, într-o seară, Iosif Bükössi s-a trezit că sună telefonul. „Mă, loji, ce mai face, mă, copilu' ăla, că vreau să-l scot în lume”. Era Titi Ardeleanu, care urma să conducă naţională de cădeţi la un turneu în Franţa, la Montaigu. Bükössi a zis gata, e al tău, numai vezi ce faci, să mi-l aduci întreg. Ardeleanu s-a mai interesat ce face Hagi, „e la fel de bun?”. „E mai bun!”, a replicat *nea Ioji*, care îşi cunoştea bine „marfa”.

Din lotul lui Ardeleanu mai făceau parte, printre alţii, Ţârlea de la Arad, Văsâi de la Sibiu, Iaşko şi Mészáros de la Cluj, care fuseseră şi la Simeria. l-a strâns pe toţi la Bucureşti şi i-a dus în cantonament la Snagov, comună situată pe malul unui lac, la 30 de kilometri de Capitală. Baza de

pregătire se învecina cu vilele ştabilor, inclusiv cu cea în care veneau să se recreeze Nicolae şi Elena Ceauşescu. Cuplul dictatorial obişnuia să joace volei, sport în care atât coechipierii, cât şi adversarii (cu toţii din nomenclatura comunistă) se înghesuiau să coboare fileul cât mai jos atunci când urma să tragă „genialul”. Tot la Snagov îşi găseau odihna şi odraslele Ceauşeştilor – Nicu, Valentin şi Zoe. Atunci, la 14 ani, nici nu bănuia Gică Hagi cât de mult aveau să-i influenţeze viaţa „vecinii” de la Snagov...

După două săptămâni de pregătire, Titi Ardeleanu şi-a luat echipa şi a urcat-o în avion, cu destinaţia Paris. Pentru Hagi era prima deplasare cu avionul. Şi tot prima în străinătate. Timp de trei ore nu s-a dezlipit de hublou. Privea fascinat cum se succed munţi şi câmpii, fluvii şi oraşe. O imensă filă desprinsă din cartea de geografie. Iar pe deasupra zbura el, feciorul Chiraţei şi al lui Iancu Hagi! El, băieţelul firav din Săcele, avea Europa la

picioare! Nu era oare un vis?

Nu, era pura realitate. După trei ore de zbor, avionul a făcut o voltă deasupra Parisului şi a aterizat pe pista cenuşie. Micuţii fotbalişti s-au îmbarcat într-un alt avion, care i-a dus în vestul Franţei, la Nantes, aproape de coasta Oceanului Atlantic. De acolo, 50 de kilometri cu autocarul până la Montaigu – orăşel liniştit, aşezat pe un mic râu, Maine, ce-şi poartă apele spre fluviul Loire şi, mai departe, spre Atlantic.

Copiii lui Titi Ardeleanu au fost cazaţi câte 6 în cameră. Mâncarea era bună, oamenii drăguţi, dar să dormi aşa, claie peste grămadă…

De mai mulţi ani, la Montaigu se desfăşura, de Paşti, un mare turneu internaţional pentru echipe de cădeţi. În 1979, România a fost repartizată în grupă cu Scoţia, Grecia şi Israel. Primul meci: pe 13 aprilie, cu Grecia. Ca şi la Cupa Cravatelor Roşii, se juca pe teren redus, cu echipe formate din portar plus 5 jucători de câmp.

Printre titulari şi-a făcut loc şi mezinul lotului, Gică Hagi. Ardeleanu avea să se felicite pentru această decizie, pentru că Gică a jucat dumnezeieşte. Scor final: România – Grecia 2 – 0. Atunci, pe 13 aprilie 1979, Hagi s-a echipat pentru prima dată în roşu, galben şi albastru, culorile României. Avea 14 ani, două luni şi 8 zile.

Grecia... Grecia... Grecia... Soarta a vrut ca Gică Hagi să debuteze în arena internaţională înfruntând ţara în care s-au născut mama şi bunicii săi. Într-un astfel de moment nu poţi să nu faci o constatare: dacă în anii ’20 – ’30 grecii nu-i sileau pe machidoni să-şi părăsească gospodăriile din Kavala, poate că pe 13 aprilie 1979 Gică Hagi conducea echipa Greciei spre victorie! Poate, dar până una-alta Gică este al nostru, al românilor.

l-ar asta se vede pe tabela de marcaj a micuţului stadion din Montaigu: România 2, Grecia O.

În următoarele două zile, băieţii lui Titi Ardeleanu au făcut 1 – 1 cu Israel şi au pierdut cu 0 – 3 în faţa Scoţiei. Cu o victorie, un egal şi o înfrângere, golaveraj 2 – 3, România a ocupat, norocos, locul 2 în grupă, după Israel. Drept urmare, a jucat „finala mică”, în care a întâlnit Portugalia. La pauză, 0 – 0. După 80 de minute, 1 – 1. Pentru departajare a fost nevoie de lovituri de la 11 metri, procedeu la care românii s-au impus cu 4 – 3, ocupând locul 3 din 8 participante. Unul dintre penaltyuri a fost transformat de Gică Hagi.

Titi Ardeleanu le-a împărţit micuţilor fotbalişti banii primiţi de la organizatori. Nu le-a dat la toţi la fel, ci în funcţie de cât de bine au jucat. Hagi, mezinul, a primit 60 de franci, ceea ce însemna aproape 50 de dolari. Erau primii bani câştigaţi de Gică din fotball

Dacă prestaţia formaţiei pregătite de Titi Ardeleanu a fost oscilantă, Hagi, cu driblingurile sale, i-a vrăjit pe toţi. Inclusiv pe iscoadele câtorva

cluburi occidentale, venite la Montaigu să pună ochii pe vedetele zilei de mâine. Gţi ani are puştiul? Cărui club aparţine? N-aţi vrea să rămâneţi aici împreună cu el? Sunt doar câteva dintre întrebările care-l ţinteau pe Titi Ardeleanu. Acesta, ajuns la o vârstă la care nu-l mai tentau aventurile, a fost însă ferm: nici Hagi, nici vreun alt jucător nu este de vânzare. Şi ca să nu aibă vreo surpriză, nea Titi a stat tot timpul cu ochii pe copii. Ştia că, dacă-i lipsea vreunul la întoarcerea în ţară, era un om terminat. În lagărul socialist, o astfel de neglijenţă era considerată trădare de ţară şi pedepsită cu ani grei de puşcărie.

*

Revenit la Constanţa, Gica Hagi le-a arătat alor săi premiul pe care l-a primit în Franţa, acela de cel mai tehnic jucător al turneului. Apoi le-a povestit, seri la rând, cum i-a driblat el pe toţi cei

care i-au ieşit în cale. La şcoală, creştea inima în el când colegii dintr-a opta, ba chiar şi unii profesori, se adunau ciorchine în jurul lui, să-i asculte poveştile. Gică nu era un băiat lăudăros. În schimb, era mândru până-n măduva oaselor. Iar mândria asta o avea de la părinţii şi bunicii săi, care, deşi pătimiseră mult de-a lungul vremii, nu se dăduseră bătuţi niciodată. Doar nu degeaba erau neam de Hagi, înnobilat cândva de călătoria unui străbun la Muntele Sfânt!

Suspendat pe termen nelimitat

La două luni după Montaigu, Gică Hagi a încheiat socotelile cu şcoala generală. Conform planului stabilit în urmă cu un an la Simeria, urma să se înscrie în clasa a IX-a, la Liceul Electroaparataj din Bucureşti, iar pe plan fotbalistic să se transfere la Luceafărul. Nea Iancu a pus însă piciorul în prag: „Copilul meu nu pleacă nicăieri! Ce, să ajungă vreun derbedeu de

Bucureşti? Să se apuce de fete sau de fumat? Să bea cu golanii prin boscheţi?”. La Luceafărul, antrenor-coordonator era Titi Ardeleanu, cu care Hagi fusese la Simeria şi în Franţa. Ardeleanu a cerut ajutorul lui Daniel Lăzărescu, cel ce se ocupa de juniori în cadrul Federaţiei. „Tovarăşu Lăzărescu, vă rog să-mi aduceţi copilu’ ăsta! Să vedeţi ce va ieşi din el!”. Secretarul federal a înroşit telefonul cu Constanţa. Bükössi a zis că nu depinde de el, ci de tatăl jucătorului. Iar nea Iancu a fost de neclintit: „Să vă fie clar, Gică nu pleacă de lângă mine!”

Au început presiunile, apoi ameninţările. Dacă până la 15 septembrie nu se prezenta la Luceafărul, Gică risca să fie suspendat. Ceea ce s-a şi întâmplat. Printr-o telegramă semnată de adjunctul lui Lăzărescu, Florian Dumitrescu – „Fofa”, clubul din Constanţa era anunţat că „jucătorul Hagi Gheorghe, născut la... în localitatea... fiul lui... şi al... posesor al legitimaţiei

nr… este suspendat pe termen nelimitat”. Din acel moment, Hagi nu mai avea voie să joace în nicio competiţie oficială, la nicio categorie de vârstă!

La început, noua situaţie l-a cam speriat. Cum adică să nu joace, nu de fotbal îşi legase el toate speranţele? Nu fusese el cel mai tehnic şi la «Cravatele Roşii», şi în Franţa? Nu despre el scrisese în ziar că este „viitorul Livciuc al Constanţei”? Toate astea chiar nu mai contau, trebuia să le şteargă cu buretele?

Soluţia a găsit-o tot Bükössi: l-a băgat să joace pe fals, în campionatul judeţean de juniori! În foaia de arbitraj apărea numele altui jucător, care câteodată nici măcar nu se afla la stadion. Gică nici nu prea stârnea bănuieli, pentru că era cel mai mic dintre toţi. Avea cu doi ani mai puţin decât ceilalţi. Cine să conteste un copil pricăjit? E drept că, după începerea meciului, copilul acela pricăjit făcea instrucţie cu zmeii din echipa adversă. Uneori chiar *nea ioji*\\ spunea: „Gică, las-

o mai moale, că intră ăştia la bănuieli”.

*

Spre sfârşitul sezonului de toamnă, Hagi a fost deconspirat. I s-a tras, se pare, de la unii cărora le-a dat vreo trei goluri într-o repriză, de se minunau ăia ca la apariţia unui extraterestru. Vestea a ajuns şi la Federaţie. Daniel Lăzărescu nu s-a grăbit să dea pierdute de către FC Constanţa toate meciurile în care a jucat Hagi, ci a folosit prilejul pentru a mai încerca o dată să-l aducă la Luceafărul. L-a câştigat de partea lui şi pe Bükössi, care ştia ce sancţiuni dure îl aşteaptă dacă Lăzărescu va face valuri în legătură cu folosirea pe fals a unui jucător. De la Bucureşti a venit o nouă telegramă, prin care Federaţia îl soma pe Hagi să se prezinte de urgenţă la Luceafărul, altfel va fi suspendat pe viaţă! Nea Ioji

LA CONSTANŢA

! – a luat deoparte de tatăl lui Gică: „Nea Iancule, lasă-l, dom'le, să plece la Bucureşti, că până la urmă tot acolo ajunge! Dacă vrea să se apuce de prostii, se apucă şi aici – ce, numai acolo sunt bagabonţi?”. Dar nea Iancu a rămas pe poziţie: „Nu pleacă nicăieri!”

Totuşi, peste câteva săptămâni s-a mai înmuiat. Povesteşte Lăzărescu: „Spre sfârşitul lui 79, înainte de Crăciun, mă trezesc, în biroul meu din strada Vasile Conta, cu Dumitru Sever, preşedintele lui FC Constanţa. Zice: «Tovarăşu Lăzărescu, ascultă la mine, eu ţi-l trimit pe Hagi la Luceafărul!». Eu, neîncrezător: «Nu poţi, tovarăşu Sever, că nu-l lasă ta-su. Cum îl convingi?». Iar el, ţanţoş: «Treaba mea cum îl conving!»”.

Sever s-a ţinut de cuvânt. A stat de vorbă cu nea Iancu, căruia i-a explicat ce fabrică de fotbalişti e acest Luceafărul. Degeaba, i-a spus apoi că acolo, la Bucureşti, copiii nu-şi pot face de

cap, pentru că sunt supravegheaţi permanent. Neîncrederea lui nea Iancu a început să se topească. În final, Sever i-a vorbit despre excelenţii profesori de la Liceul Electroaparataj şi despre şansele mari ca Gică, la terminarea a 12 clase, să intre la facultate. A fost formula magică! Pentru nea Iancu nimic nu conta mai mult decât ca fiul său „să ajungă cineva”.

*

În ianuarie 1980, loturile naţionale de juniori au urcat la munte, în tabere de iarnă. Grupa lui Hagi, UEFA ’83, a fost repartizată la Sângeorz-Băi. La apelul antrenorului Aurel Măndoiu (fost jucător la Progresul Bucureşti) lipsea un singur jucător: Gheorghe Hagi. „Ăştia de la Constanţa sunt neserioşi”, şi-a zis Daniel Lăzărescu, de la Federaţie. Se gândea să le pregătească nişte sancţiuni dure, „să se înveţe minte”, când a sunat

telefonul: „Gata, mâine vine Hagi!”. Era Sever, preşedintele de la FC Constanţa. Povesteşte Lăzărescu: „M-am dus la agenţie, am luat două bilete la cuşetă, pentru mine şi pentru Hagi. În seara următoare am plecat împreună din Gara de Nord. Dimineaţa, în zori, am ajuns la Bistriţa, unde Jean Pădureanu, preşedintele Gloriei, ne aştepta în gară. Ne-a dus la Hotelul Partidului, să dormim câteva ore, apoi ne-a dat o maşină să ajungem la Sângeorz-Băi. Acolo i l-am predat pe Hagi lui Măndoiu, care-l aştepta de 3 zile”. De fapt, antrenorul îşi aştepta jucătorul nu de 3 zile, câte trecuseră de la începutul taberei, ci de 4 luni, cât durase refuzul lui Gică de a se prezenta la Luceafărul.

Cu nisip în jambiere

După cele 20 de zile petrecute la Sângeorz-Băi, Gică s-a întors la Constanţa. Aşa a fost înţelegerea între Federaţie şi clubul de pe Litoral:

Hagi să rămână la Constanţa până în vară, pentru a-şi termina clasa a IX-a

HAGI

la Liceul 5 (cu profil de Mine-Geologie), apoi să fie transferat, pe linie şcolară, în Bucureşti, la Liceul Electroaparataj. O mutare similară urma să aibă loc şi pe plan sportiv, de la FC Constanţa la T-uceafărul.

În primăvara acelui an, 1980, Hagi a fost solicitat de antrenorul echipei de juniori republicani, Constantin Tâlvescu. Deşi abia împlinise 15 ani, urma să joace într-o competiţie a juniorilor de 17 – 18 ani. Büközssi i l-a dat, dar i-a atras atenţia să nu-l expună inutil acolo unde adversarii, ridiculizaţi, par hotărâţi să-i rupă picioarele. Şi cum să nu-l vâneze ghiolbanii stadioanelor când el, Gică Hagi, indiferent că juca la Tulcea, Galaţi, Slobozia ori Bucureşti, le dădea

goluri din „foarfecă”, *folha-seca* ori direct din corner?

La antrenamente, cel mai mult îi plăcea când îi scotea *nea Ioji* pe malul mării, jos, la Esplanadă. Lângă dig era o plajă largă, pe care se putea improviza oricând un teren de dimensiuni normale. Ei, jucătorii, abia aşteptau să se împartă în două echipe şi să înceapă un meci, dar *nea Ioji* le dădea mai întâi câteva ture de alergare, „să simţiţi briza mării, că de-aia sunteţi marinari”. (Li se spunea aşa, marinari, pe oriunde mergeau să joace prin ţară, pentru că aparţineau unui oraş-port). Uneori, în plin efort, le mai intra nisip în jambiere ori chiar îşi mai puneau ei, pentru că aşa auziseră că se antrena pe vremuri Pelé, brazilianul: cu gleznele îngropate în nisip. Kilogramele în plus aveau să-i prindă bine şi lui Gică Hagi, aflat în căutare de forţă, că tehnică avea să mai dea şi la alţii.

*

Când a venit vremea ca Hagi să plece la Bucureşti, lui Iosif Bükössi i s-au umezit ochii: „Gică, tu acum îţi iei zborul, o să ajungi departe… dar n-o să uiţi de unde ai plecat?”. „Nu, *nea Ioji*, cum să uit? O să ne vedem mereu, că eu o să vin des pe-acasă”. Şi totuşi, blajinul antrenor nu putea alunga gândul că va rămâne fără jucătorul său de suflet. Pe de altă parte, îşi zicea că e mai bine ca Gică să-şi vadă de drumul lui, să nu dea cu piciorul şansei de a juca regulat, la nici 16 ani, în naţională de juniori a României. Viaţa merge înainte, se încuraja *nea Ioji*, jumătate vesel, jumătate trist. Îl privea pe Gică şi nu-i venea să creadă cât s-a schimbat în ultima vreme. Uite, a pus muşchi pe el, a făcut chiar şi pulpiţe, constata el, întrebându-se unde e băiatul acela slăbuţ, de 26 de kile…

Capitolul 5

Luceafărul

La 7 ani după ce părăsise satul Săcele, Gică Hagi îşi schimba din nou „cuibul”, lăsând Constanţa pentru Bucureşti. Pentru prima oară însă, el zbura de sub aripa ocrotitoare a părinţilor săi. Brusc, Gică s-a trezit singur, într-un oraş zgomotos şi aglomerat. Va reuşi oare să nu-şi piardă busola în furnicarul bucureştean?

Deşi noul an şcolar urma să înceapă la jumătatea lunii septembrie, Gică a fost chemat în Capitală încă din iulie. L-au luat în primire antrenorii Aurică Măndoiu şi Dumitru Lică, desemnaţi să pregătească grupa juniorilor de 15 – 16 ani. A urmat un cantonament de două săptămâni în Oraşul Dr. Petru Groza (fostul Ştei, rebotezat de comunişti după numele prim-ministrului instalat de ei în fruntea Guvernului în 1945). A fost ales acel oraş pentru că era situat în

vest, aproape de graniţa cu Ungaria, ţară în care tinerii tricolori urmau să participe la un turneu, între 2 şi 7 august.

Călătoria spre orăşelul din judeţul Bihor a fost un calvar. Mergând cu un tren supraaglomerat şi neavând locuri rezervate, Hagi şi colegii săi au stat pe culoarul unui vagon mizerabil, ghemuiţi pe bagaje. Ba, o parte din bagaje nu mai avuseseră loc nici pe culoar, fiind înghesuite pe tampoane, între vagoane. Când copiilor li s-a făcut foame, antrenorul Măndoiu a scos dintr-o valiză două calupuri de salam şi câteva pâini, le-a tăiat cu cuţitul, pe genunchi, a făcut sandviş-uri şi le-a dat din mână în mână, să ajungă la jucători. Era bătaie pe sandviş-urile mai mari…

Coşmarul a continuat în Oraşul Dr. Petru Groza. Jucătorii au fost cazaţi într-un cămin de liceu, bântuit de şoareci şi de gândaci. Pe paturi, saltelele erau rupte, iar cearşafurile – sfâşiate şi

îngălbenite de timp. În delegaţie fusese inclus şi reputatul medic Dorin Sarafoleanu, de la Spitalul Griviţa, dar acesta, când a văzut care-i situaţia, şi-a făcut cruce: „Cum puteţi, dom’le, să staţi în mizeria asta?”. Şi-a luat geamantanul şi s-a dus la hotel, unde a rămas până la plecarea spre Ungaria. Hagi şi ceilalţi băieţi au rămas însă la cămin, să facă slalom printre gândaci şi şobolani.

La cantină, toată hrana consta într-o zeamă lungă, pe post de ciorbă, şi un terci puturos, la felul doi. Măndoiu a dibuit însă o măcelărie în oraş, de la care, o dată la două-trei zile, se întorcea cu câte o sacoşă de carne.

În schimb, măcelarul-şef s-a ales cu o minge de fotbal şi o pereche de jambiere.

Cât au stat acolo, tinerii tricolori au jucat şi câteva meciuri amicale cu cele două echipe de Divizia C din oraş, Minerul şi Oţelul. De fiecare dată au câştigat localnicii, la scoruri strânse, dar

ei erau oameni în toată firea, de 25 – 30 de ani, în vreme ce adversarii lor abia trecuseră de 15. Prima impresie a lui Măndoiu despre Hagi: „Era un copil, dar gândea ca un om matur. Vedea tot terenul, pentru că ţinea capul sus. N-avea cine ştie ce calităţi fizice, poate doar sprintul acela scurt, prin care-şi lăsa adversarul fără replică. Păcătuia prin individualism, ţinea mingea prea mult. De multe ori, prin asta îmi strica jocul. L-am şi urecheat de câteva ori, că avea şi răbdarea mea o limită”. Măndoiu confirmă astfel ce spun alţii despre el: că obişnuia să-şi bată jucătorii, l-ar Hagi a fost unul din „favoriţii” săi.

*

Spre sfârşitul stagiului, în vestul ţării s-a pornit un mare potop. Turna cu găleata, de ziceai că s-a spart cerul. Apele Şteiului au ieşit din matcă, iar pe străzi se mai putea merge doar cu

barca. În ziua plecării spre Ungaria, jucătorii au fost îmbarcaţi într-un hârb de autobuz, care trebuia să-i ducă la gară. Rabla înainta greu prin apele învolburate. Roţile nu i se mai vedeau, de ziceai că-i şalupă, nu maşină. Şi ploua întruna… în cele din urmă, autobuzul a ajuns la gară. Copiii au urcat în vagon, iar când trenul s-a pus în mişcare, au răsuflat uşuraţi. Lăsau în urmă un potop ca de sfârşitul lumii.

*

Pe drum, pentru a-i mai înveseli pe tinerii fotbalişti, doctorul Eugen Cristea (fost tenismen de performanţă, component al echipei de Cupa Davis a României în anii ’50) le-a povestit ce păţise el, cu un sfert de veac în urmă, tot în trenul de Budapesta. „Prin ’56, mergeam la un turneu de tenis împreună cu fraţii Gogu şi Marin Viziru. În gara din Budapesta, când să coborâm, încalţă-te,

Cristeo, dacă ai cu ce! Golanii ăia îmi ascunseseră pantofii. Le zic: «Bă, unde mi-aţi pus pantofii?». Ei, nimic, dar chicoteau pe ascuns. Tot eu: «Las că-i scot pe ăilalţi, din geamantan». Mă uit – nu mai aerau nici ăia! Am coborât din vagon cu geamantanul în mână, îmbrăcat într-un costum de stofă, englezesc, cu stema RPR în piept, cravată, pantalon călcat la dungă… dar în ciorapi! Lasă, mi-am zis eu, că ne urcă ăia în autocar, nu avem de mers decât 20 – 30 de metri. Mă dau şi eu pe după ăilalţi, să nu vadă ungurii că nu am pantofi. Când colo, altă belea: ăia ne aşteptau cu fetiţe-pioniere, să ne dea onorul. Le-am pupat, ne-au dat flori, ne-au spus poezii, dar eu eram tot în ciorapi! Apoi, un ungur zice: «N-am mai adus autocarul, pentru că hotelul e aproape, la 20 de minute de mers pe jos!»”, l-o făcuse Gogu Viziru, cel mai bun

LUCEAFĂRUL

tenismen român al acelor vremuri, vestit

pentru poantele sale. Pe tinerii fotbalişti, povestea doctorului Cristea i-a amuzat teribil.

Scatoalce de la Măndoiu

Meciurile din turneul maghiar s-au disputat la Balaton, pe malul lacului cu acelaşi nume. Sosiţi pe 1 august 1980, fotbaliştii români au fost cazaţi la Veszprém, o comună din apropiere. În primul joc, cel cu Austria, disputat chiar a doua zi, pe o caniculă care contrasta cu furtuna lăsată pe partea românească a graniţei, Hagi a fost uitat pe banca de rezerve. La pauză, ai noştri conduceau cu 2 – 0. Şi se părea că vor învinge la scor, pentru că în repriza secundă a intrat şi Gică Hagi. Numai că arbitrii, nişte unguri, le-au tăiat aripile, dictând două lovituri de la 11 metri în favoarea austriecilor şi inventând ofsaiduri la două curse impetuoase ale lui Hagi. Scor final: 2 – 2, şi băiatul plecat din Săcele a constatat, trist şi dureros, că drumul spre glorie e presărat cu multe ticăloşii.

A urmat confruntarea cu echipa gazdă. Ai noştri, cu Hagi titular, au început în forţă, deschizând scorul prin Văsâi, în primul sfert de oră. Maghiarii au egalat, dar spre finalul primei reprize a avut loc o fază de manual: centrare de pe stânga, la o lovitură liberă, recentrare de pe dreapta şi gol cu capul, din plonjon. Autorul lui? Nimeni altul decât Gică Hagi, aflat la prima reuşită pentru echipa naţională. Această zi trebuie reţinută: 3 august 1980.

Putea fi chiar 3 – 1, în ultimele minute ale partidei, când Hagi a scăpat singur cu portarul. Măndoiu a răcnit: „Du-te, Gică!”, dar el s-a oprit, permiţându-le fundaşilor adverşi să se replieze. Plin de nervi, Măndoiu l-a schimbat imediat, apoi, la marginea terenului, l-a luat la scatoalce. Gică plângea cu sughiţuri. Strânsese în el prea multă obidă! Cineva a zis: „Lasă-l, Aurică, lasă-l, că-i ajunge!”, dar doctorul Sarafoleanu a simţit nevoia să intervină: „Las că merită, dă-l încolo de

încăpăţânat!”. Lui Gică îi vâjâiau urechile, parcă se învârtea pământul cu el. Îi venea să zică: da cine eşti tu, bă, Măndoiule, să mă baţi pe mine? Ce, m-ai crescut tu? De-asta eşti antrenor, să baţi jucătorii? Şi-a oprit năduful în gât. Era, totuşi, un băieţel de 15 ani. Necăjit, Gică şi-a adus aminte că la Constanţa, în 5 ani de zile, *nea Ioji* Bükössi nu-l atinsese niciodată…

Ungurii au câştigat acel meci cu 3 – 2, dar numai după ce arbitrii au prelungit meciul cu vreo opt minute, exact cât le-a trebuit gazdelor să marcheze de două ori. Pe Măndoiu, sfârşitul meciului i-a găsit în tribună, unde l-a trimis arbitrul, pentru proteste…

Din acel moment, echipa s-a prăbuşit. Aşa s-a ajuns la 0 – 3 cu Polonia, două zile mai târziu. Ultimul meci, cel cu juniorii lui Bayern München, a

marcat o revenire, concretizată într-o primă victorie, 3 – 1. În carnetul de notiţe al antrenorului, la fila rezervată meciului cu Polonia, apare *următoarea frază*: „*Capacitate de efort scăzută – Cârjan, Ilovan, Ţârlea, Hodină, Hagi*”. Era începutul unei controverse care avea să atingă punctul culminant doi ani mai târziu.

*

Sejurul la Balaton s-a încheiat cu o masă festivă oferită de maghiari. La un moment dat, şefii delegaţiei austriece au venit la omologii lor români şi le-au dat câte o trusă Parker, stilou plus pix. Ai noştri au mulţumit, au zâmbit, dar era un zâmbet speriat, pentru că nu aveau cu ce să se „revanşeze”! Cum se întâmpla de obicei, lipsa banilor îi punea în situaţii penibile. Fiecare membru al delegaţiei, fie el conducător, antrenor sau jucător, primea la deplasarea în străinătate o

diurnă de doi dolari pe zi. Ce să faci cu doi dolari, că nici de-un breloc nu-ţi ajungeau?! Românii încercau să mai cârpească situaţia cu insigne şi fanioane ale FRF, pe care le aduceau de la Bucureşti. Îţi dădea un englez o sticlă de whisky – îi răspundeai prompt cu o insignă. Te „lovea” un francez cu o cravată – pac, îi „ardeai” un fanion. Aşa s-a întâmplat şi cu austriecii: ca replică la stilourile lor, s-au trezit cu un pumn de insigne. Pentru români, penibilul era însă abia la început: după austrieci urmau nemţii de la Bayern München, care pregătiseră vreo 20 de fanioane. Medicul lor se şi grăbise să-i dea unul lui Cristea al nostru. Întreaga delegaţie română mai avea un singur fanion. Soluţia a dat-o doctorul Sarafoleanu, care i-a spus lui Cristea: „La sfârşit, aştepţi să plecăm cu toţii, apoi te duci la medicul lor, îi dai fanionul şi fugi!”. Aşa au reuşit românii să-i evite pe restul germanilor, care, când s-au dezmeticit, n-au mai avut cu cine să facă schimb

de suveniruri.

*

De la Balaton, tot cu trenul, echipa s-a întors la Arad, pentru a participa la Trofeul Petschovschi. Erau prezente 8 formaţii de juniori. Rezultatele tricolorilor: 0 – 2 cu Vojvodina Novi Sad (Iugoslavia), 3 – 0 cu UTA şi 5 – 0 cu „Poli” Timişoara. În „catalogul” lui Măndoiu, Hagi a fost în creştere de la meci la meci: nota 6 contra iugoslavilor, 7 cu UTA (la fel ca Hodină, Ţârlea şi Varga, dar mai puţin decât Mészáros, Hâncu şi Pârvoiu, notaţi cu 8), pentru a încheia cu un 8 în confruntarea cu „Poli” Timişoara.

*

Cum a ajuns la Bucureşti, Gică Hagi a dat o fugă la Constanţa. După o lună petrecută prin

trenuri, cămine şi hoteluri, îl mistuia dorul de casă. Simţea nevoia să stea de vorbă cu părinţii săi, cu *papu* Gheorghe, să le spună cum a fost printre străini. Abia atunci a înţeles cât de greu îi va fi să stea ani de zile departe de căsuţa din cartierul Coiciu.

Viaţa la cămin

Revenit în Capitală, Hagi a primit un loc la căminul-internat al Liceului Electroaparataj, situat chiar în coasta stadionului „23 August” (cu cele 70.000 de locuri, cea mai mare arenă din ţară). A fost repartizat în cameră cu alţi doi fotbalişti-liceeni, llovan şi Hâncu. Ilovan era de loc din Bistriţa, iar Hâncu din Târnăveni. Hâncu – cel care-l învinsese pe Gică în finala Cupei Cravatelor Roşii!...

Camera, situată la etajul I, ca ale tuturor fotbaliştilor, era destul de încăpătoare, dar cele 3

paturi îi reduceau drastic spaţiul. Pe jos se întindea o mochetă cam scorojită, iar unul dintre pereţi era mascat de un şifonier mare, compartimentat. Dotările mai cuprindeau câte o noptieră lângă fiecare pat, o chiuvetă, precum şi perdelele şi draperiile agăţate la ferestre. Pe tot etajul nu exista baie, ci doar o toaletă şi câteva duşuri pe hol, la mijlocul palierului. Tinerii fotbalişti se duceau la duş cu şamponul şi săpunul în mână, apoi se întorceau înveliţi în prosoape. Iarna parcurgeau holul în fugă, de frică să nu-i prindă vreo răceală. Nici camerele nu erau încălzite prea bine, dar băieţii mai aduceau câte-un reşou, mai trăgeau câte-un fir pe placă de azbest, astfel încât nu apucau să dârdâie de frig. Când cădeau siguranţele sau lua foc tabloul electric, începeau controalele prin camere. Era chemat de-acasă directorul liceului, Radu Ene, dar acesta, băiat de treabă, avea o singură preocupare: să-i acopere pe „contravenienţi”.

Administrator al căminului sportivilor era Bebe Ivanovici, un şmecheraş căruia fotbaliştii îi mai dădeau câte un bon de masă. Acest Ivanovici nici n-ar fi fost pomenit dacă peste ani, mai exact după prăbuşirea regimului Ceauşescu, nu se cocoţa până în Parlamentul ţării, poziţie din care a organizat una din marile porcării ale României post-ceauşiste: fabricarea pe bandă rulantă a certificatelor de revoluţionar. O afacere terifiantă, ridicată pe mormintele celor ucişi în Revoluţia din decembrie ’89. Închidem paranteza aici şi, dând timpul înapoi cu 10 ani, revenim la firul poveştii noastre.

*

Pe 26 august 1980, Hagi s-a prezentat la Centrul de Medicină Sportivă, pentru un control medical amănunţit. Doctorii n-au sesizat nimic în neregulă. Conform fişei medicale nr. 171, jucătorul

avea o înălţime de 170,5 cm şi o greutate de 60,5 kg. Doi ani mai târziu, la ultimul său control efectuat la Centrul de Medicină Sportivă, cei doi parametri aveau să devină 174,5 cm şi 65,3 kg. Altfel spus, de la 15 la 17 ani, Hagi şi-a sporit înălţimea cu 4 centimetri şi greutatea cu aproape 5 kilograme.

*

La Luceafărul, Hagi a fost repartizat la echipa UEFA ’83. Printre noii săi colegi, Iaşko, llovan, Mészáros, Hâncu, Varga şi Ţârlea.

În campionatul 1980 – 81, echipa lui Măndoiu, Luceafărul III, a jucat în campionatul de juniori republicani. Deşi formată din jucători cu doi ani mai mici decât adversarii lor, a câştigat grupa de calificare, la mare luptă cu Petrolul Ploieşti. La turneul final, disputat la Bacău, în vara lui ’81, Hagi şi ai săi au ratat locul 1 în grupă la

golaveraj, în faţa Metalului Bucureşti, formaţie ce avea să devină campioană. Formula de bază a echipei lui Măndoiu arăta astfel: Iaşko – llovan, Marta, Cârjan, Mészáros – Pârvoiu, Hâncu, Ştefan – Varga, Ţârlea, Hagi. Aşadar, postul lui Gică, în acea vreme, era cel de extremă stânga.

*

Viaţa la cămin avea în ea ceva cazon. Ziua, programul era atât de încărcat, încât nu-ţi rămânea timp să te apuci „de prostii”. Antrenament, şcoală, din nou antrenament, plus cele trei mese pe zi, la care copiii mergeau organizat. Peste noapte, în internat rămânea un profesor de la liceu ori unul dintre antrenori, care făcea pe santinela. Măsura fusese introdusă în urma unui „eveniment” petrecut prin februarie 1979, în primul an de existenţă a Luceafărului. Atunci, trei tineri fotbalişti au făcut amor nebun, o

noapte întreagă, cu o elevă de la acelaşi liceu, Electroaparataj. Fata locuia în acelaşi cămin cu ei, dar cu un etaj mai sus, la II. Cum în noaptea cu pricina nu se împotrivise, atât ea, cât şi cei trei Casanova au fost exmatriculaţi.

În acei ani, cea mai severă santinelă s-a dovedit a fi unul dintre antrenori, Alexandru Lazăr, zis *Sănduiici* Ăsta şi la ora 2:00 noaptea intra în camerele jucătorilor, să verifice dacă nu lipseşte vreunul. Sau dacă nu cumva s-a strecurat vreun intrus pe sub cearşafuri, cum se întâmplase la o grupă mai mare. Antrenorul Costică Toma îşi aminteşte: „Curtean, de la Sibiu, avea o gagică. Într-o seară am intrat în camera lui şi am zis: «Măi, băieţi, haideţi la masă!». El: «Hai să mergem», şi m-a împins pe mine spre uşă, să ies primul. Eu atunci m-am răţoit la el: «De ce mă împingi, mă, tu pe mine? la dă-te la o parte!». A ieşit de sub pătură. Altul s-a băgat între noi, să facă paravan. «Dă-te, mă, la o parte!», m-am răstit

eu, şi am tras pătura. Când colo, ce să vezi? Era gagica lui Curtean! O cunoşteam, că era şi ea elevă tot la Electroaparataj.

Laşko

La şcoală, Hagi a fost repartizat într-o clasă cu profil mecanic, a X-a H, care-şi desfăşura cursurile în sala 1.3 de la etajul I. Diriginte l-a avut pe profesorul de matematică, Marin Mitroi, un om pe cât de sufletist, pe atât de exigent. Şeful clasei, desemnat dintre elevi, era Mihai Ţârlea de la Arad, care avea cele mai bune note. De el ascultau toţi, inclusiv la fotbal.

LUCEAFĂRUL

unde Ţârlea răspundea de mingi, de echipament şi, în general, de orice acţiune a echipei lui Măndoiu. Dar pe gazon, când începea hârjoana cu mingea, şef devenea Gică Hagi!

Băiatul Chiraţei a anulat repede handicapul de a fi venit la Luceafărul cu un an în urma

celorlalţi. Deşi mai degrabă reţinut decât jovial, el s-a făcut respectat în primul rând pentru că ştia cu mingea. Colegii îi spuneau *Ana* sau *Machidonu'*. Prima poreclă i se trăgea de la felul său de a se descătuşa când trimitea mingea spre poarta adversă: „A-naaa!”. Un fel de „poftim, ia-o şi p-asta!”, în limbajul cifrat al machidonilor. Gică avea un avantaj teribil: anticipa cu o fracţiune de secundă traiectoria mingii. Când izbea mingea, o şi vedea în poartă. Şi atunci, înainte ca portarul să se dezmeticească, slobozea acel strigăt de războinic victorios: „A-naaa!”

După meciuri, Gică stătea mult sub duş, fredonând cu voce tare cântece machidoneşti. Ceilalţi îl ascultau, dar nu înţelegeau mai nimic. În acele momente, cu apa biciuindu-i plăcut trupul de adolescent, Gică se simţea liber. La fel de liber ca în zilele când alerga pe dealuri, slobod, bucurându-se de răcoarea ploilor de vară.

*

Spre sfârşitul anului 1980, Hagi s-a mutat în cameră cu Zoltan Iaşko, zis şi *Joco*, cel ce-i devenise prieten nedespărţit. Zoli, un ardelean de blajin, era portarul titular al naţionalei de juniori II. Pentru a sta cu Hagi, el s-a despărţit de vechii săi colegi de cameră, Mészáros şi Musznay, clujeni ca şi el.

Cu Iaşko rămânea Gică după antrenamente, să exerseze executarea penalty-urilor şi a loviturilor libere. Aşeza mingea pe la 30 de metri de poartă, se dădea înapoi câţiva paşi, apoi se îndrepta agale spre ea, accelera scurt şi o lovea năprasnic, scăpărând acel strigăt misterios: „A-naaa!”. În poartă, *Joco* se arcuia spre una din bare, dar de multe ori efortul său era zadarnic. Când lua gol de la Ana, *Joco* nu se supăra, îşi zicea doar că are în faţă unul din marii fotbalişti ai zilei de mâine.

„Nea Bálint”.

În afara lui Zoli Iaşko, din grupul de prieteni apropiaţi ai lui Gică mai făceau parte Ţârlea şi Mészáros. Când prindeau câte o zi liberă, luau autobuzul şi mergeau în centrul Bucureştiului, la cofetăria Casata, pentru o prăjitură, un suc sau un profiterol. De obicei rămâneau să vadă şi un film, la Patria sau la Scala, apoi se întorceau la cămin. Alteori se mulţumeau cu filmele de la Gloria, un cinematograf de cartier, situat în Balta Albă, aproape de internat.

De trei ori pe zi, tinerii fotbalişti trebuiau să străbată parcul de la „23 August” pentru a ajunge la cantina complexului, unde aveau masă gratuită. Traseul nu era prea lung, dar destul de periculos, mai ales după lăsarea întunericului. Pe la colţuri îi aşteptau derbedeii din Pantelimon, care, prin forţă, încercau să-i buzunărească, să le ia banii. Dar principala atracţie a haimanalelor o

constituiau fetele cazate în căminul fotbaliştilor, la etajul II. Unele erau sportive la atletism, canotaj sau kaiac-canoe, altele lucrau în fabrică, la Electroaparataj. Nu o dată, pentru a evita să se încaiere cu golanii de cartier, dintre care unii erau clienţi ai puşcăriilor, Gică şi colegii săi au fost nevoiţi s-o rupă la fugă. Pentru a mai prinde curaj, luau beţele de susţinere a umeraşelor, din dulap, pe care le ascundeau sub haine. Nu aveau de gând să le folosească, ci doar să le aibă la îndemână în situaţii-limită. De multe ori, când se întorceau de la masă, i-au evitat pe vagabonzi sărind gardul din spatele internatului, pe la terenul de tenis.

Alteori, băieţii dintr-a X-a îi aşteptau pe cei dintr-a XII-a, să traverseze parcul împreună. Dintre cei din urmă, grupul lui Hagi s-a apropiat mai ales de Gabi Balint, vedeta „naţionalei" de juniori I. Pentru nişte copij de 15 ani era o mare onoare să fie prieteni cu căpitanul celor de 17 ani. Într-o zi, puştii chiar l-au rugat pe Balint să facă o

poză cu ei, în parcarea de la „23 August”. Gabi a acceptat, iar Gică Hagi – care, în modestia lui, i se adresa cu „nea Balint” – i-a mulţumit. „Stai liniştit, în curând or să te roage alţii pe tine să faci poze cu ei”, i-a răspuns Balint.

*

Din prietenia cu Zori Iaşko, un ardelean blajin, Gică a învăţat să-şi păstreze calmul. Pe Ţoco nu puteai să te superi niciodată, după cum nici el nu prea obişnuia să-şi iasă din fire. Prefera să lase de la el, „pentru că dacă mă enervez îmi mor neuronii şi, deci, mor şi eu mai repede”. Filosofia lui îşi avea rădăcinile într-un anume specific al Ardealului, dublat de o educaţie deosebită în familie. Clujenilor le place să spună, exagerând puţin, că se află mai aproape de Viena decât de Bucureşti. În glasul lor se ascunde nostalgia după Dunărea liniştită a lui Johann

Strauss, mult diferită de cea zbuciumată de la Orşova sau Brăila.

În zilele mohorâte, când zăboveau multe ore între pereţii cenuşii ai camerei de cămin, Gică şi Zoli au făcut pasiune pentru jocul de minifotbal. Era un joc ieftin, îl puteai cumpăra cu 9 lei, preţul a doi litri de lapte. Avea două porţi de plastic şi o minge, pe care o dirijai apăsând pe nişte jetoane. Porţile erau simple, fără plasă, dar băieţii, pentru a evita discuţiile de genul a fost gol – n-a fost gol, au confecţionat plase din perdelele ce atârnau la ferestrele camerei de cămin.

În căminul de la „23 August” a fost pusă pe picioare o adevărată Cupă a Campionilor, cu tururi preliminare, semifinale, finală. Fiecare jucător îşi alegea o echipă celebră, Iaşko, de exemplu, era Bayern

München, Văsâi „trăgea” pentru Ajax Amsterdam, iar Mészáros pentru FC Liverpool.

Gică Hagi ar fi vrut să-şi boteze echipa Steaua Bucureşti, dar cum toţi ceilalţi şi-au ales doar formaţii din străinătate, a făcut şi el la fel. Drept urmare, a intrat în joc cu o trupă spaniolă: FC Barcelona.

*

Notiţă apărută în ziarul „Sportul” din 15 ianuarie 1981: „În cele 3 partide amicale Sportul Studenţesc – Lotul de tineret s-au etalat destui nervi şi chiar cuvinte nu tocmai cavalereşti (mai ales Mircea Sandu) la adresa coechipierilor, adversarilor şi arbitrilor”. Fost internaţional, Mircea Sandu era vârf u I se atac al echipei din Regie.

*

În primăvara anului 1981, naţională „under

17” a continuat să joace, sub titulatura Luceafărul III, în campionatul de juniori republicani. Pe plan internaţional, n-a avut însă nicio acţiune oficială, ci doar un meci amical, cu Bulgaria, în deplasare. Pe la începutul lunii martie, înaintea plecării spre Ruse, la „23 August” a fost zarvă mare. Venise Aurel D. Neagu, fotoreporter renumit de la ziarul „Sportul”. Jucătorii s-au aliniat pe gazon, la poarta dinspre tabelă, pentru o fotografie de grup. Apoi nea Aurică i-a pozat doi câte doi, cum îi ceruse Măndoiu. Hagi s-a „cuplat” cu Hodină, colegul său de bancă. Hodină era un moldovean din Bacău, căruia, ca şi lui Gică, îi plăcea să „frece” mingea.

La Ruse, pe 11 martie, 0 – 0. Hagi a jucat *da capo al fine*, însă fără realizări deosebite. Era şi destul de greu, întrucât bulgarii aveau nişte fundaşi rudimentari, care, arbitraţi cu multă îngăduinţă de un compatriot de-al lor, căutau să-i ia pe atacanţii noştri cu fulgi cu tot. Sesizând pericolul unor accidentări grave, şi Hagi, şi Ţârlea

au jucat mai retras, evitând clinciurile riscante. Important era să scape nevătămaţi.

La căpătâiul lui *papu*

La puţin timp după episodul Ruse, Gică a trecut printr-o încercare teribilă. Se afla în cămin, tocmai se întorsese de la masa de seară. Cineva i-a spus bă Gică, vezi că a sunat tatăl tău, zicea că bunicul e pe moarte. Gică s-a speriat. A început să tremure, necontrolat. Deşi abia mâncase, parcă i s-a deschis o prăpastie în stomac. Primul tren spre Constanţa era după miezul nopţii, la ora 1:25. Până la Gara de Nord a luat un taxi. În tren n-a închis un ochi. Stătea ghemuit, pe o banchetă şubredă. Sufletul îi era sfâşiat de gânduri negre, mai negre decât întunericul ce-l înconjura. De ce să moară *papu*? De ce tocmai el, un om atât de bun? Imaginile de pe retina băiatului de 16 ani alunecau spre anii copilăriei… iată-l pe *papu* Gheorghe dând ocol turmei de oi, cu toiagul său încârligat… scoţând din traistă o bucată mare de

brânză… răsucind părul de cal pentru a-i face lui Gica o minge… Din când în când, trenul se scutura, înlocuind filmul magic al copilăriei cu întunericul gros din compartiment. Gică se uita pe geam, dar nu vedea nicio lumină. Trenul gonea în noapte, alungând pentru o clipă liniştea Bărăganului…

La 4:30, Gică se afla pe peronul gării din Constanţa. A luat-o pe jos, cu paşi grăbiţi, spre cartierul Coiciu. Puţin înainte de ora 5 a intrat în casă. Sora sa, Elena, i-a spus că singura dorinţă a lui papu, înainte de a închide ochii, era să-l vadă pe Gică.

…Iar când l-a văzut, în ochii bătrânului a licărit o luminiţă. Era Gică al lui, venise de la Bucureşti… *Papu* i-a luat mâna între degetele sale palide. L-ar fi strâns mai tare, ca pe vremuri, dar puterile îl părăsiseră. Curând, bătrânul a adormit.

După o oră şi jumătate, Gică s-a ridicat şi a plecat. Trebuia să prindă trenul de 7:00, pentru că

la prânz avea meci în campionat. Simţea că, mai mult decât oricând, trebuia să joace. Înainte de a ieşi din cameră, l-a mai privit o dată pe papu. Stătea întins pe pat, aşteptând să-i vină ceasul. Gică şi-a şters discret o lacrimă şi a tras uşa în urma lui.

Un sfert de oră mai târziu, *papu* Gheorghe trecea în lumea celor drepţi. Mulţumit că-şi văzuse nepotul…

Prin colbul Diviziei C

Vara lui ’81 a adus un nou meci internaţional pentru echipa lui Hagi: 2 – 2 cu Polonia, pe 28 iunie, pe stadionul Autobuzul din Bucureşti. Şi tot amical. Înaintea partidei, pe marginea terenului se agita un individ care lui Gică Hagi i se părea cunoscut. Şi-a amintit imediat: era omul cu mapa, cel care, cu 5 ani în urmă, la Constanţa, îi furase titlul de golgeter în Cupa Cravatelor Roşii! Era redactor la „Sportul” şi fusese trimis să scrie

cronica meciului România – Polonia…

Deşi polonezii au venit cu echipa de juniori, puştanii noştri, mai mici cu un an decât adversarii lor, au jucat ofensiv, spectaculos. Ambele goluri ale românilor au fost înscrise de căpitanul Ţârlea. Măndoiu i-a trimis în teren pe: *Iaşko – llovan, Martha, Cârjan, Mészáros – Pârvoiu, Hâncu, Ştefan – Varga, Ţârlea, Hagi*, adică formaţia ideală. În „Sportul”, *omul cu mapa* i-a remarcat pe Iaşko, Pârvoiu, Cârjan şi Ţârlea.

A urmat turneul final de juniori republicani, la Bacău, unde Luceafărul III a ratat titlul la golaveraj, în favoarea Metalului Bucureşti. După o vacanţă de doar câteva zile, Hagi şi colegii săi s-au strâns din nou la „23 August”, pentru a ataca un nou campionat. De această dată, unul şi mai aspru: Divizia C. Echipa lui Măndoiu, devenită Luceafărul II, făcea parte

LUCEAFĂRUL

din seria a V-a având ca adversare echipe de seniori din Bucureşti sau din împrejurimile Capitalei. Hagi a constatat atunci că îţi trebuie mult curaj să joci la Bolintin, Videle ori Chirnogi, după cum e destul de riscant să-ţi expui picioarele pe maidanele de la Abatorul, Danubiana, Voinţa sau Tehnometal. Totuşi, Gică a început să marcheze tot mai des, execuţiile sale lăsându-i fără replică pe ciomăgarii ce-l urmăreau să-i pună „capace”. Echipa lui Măndoiu evolua în afara competiţiei, cum se spune. Rezultatele sale nu erau luate în calcul la întocmirea clasamentului. Totuşi, meciurile erau, de regulă, aspre. Pe de o parte, tinerii internaţionali nu admiteau să piardă în faţa unor fotbalişti din eşalonul trei. Pe de altă parte, oameni de 25 – 30 de ani considerau o jignire să fie învinşi de puştani de 16 – 17 ani. Rezultau încleştări echilibrate, în care juniorii alternau victoriile cu înfrângerile.

*

Spre sfârşitul lunii septembrie, urmare a unui ordin venit *de sus*, toţi elevii din România trebuiau să participe la campania agricolă de toamnă. Inclusiv cei de la Liceul Electroaparataj, chiar dacă aceştia aveau un program special de pregătire sportivă. Hagi, Ţârlea şi ceilalţi liceeni-fotbalişti au primit misiunea patriotică de a aduna cartofi la la S-urile din jurul Capitalei. Pe vremea aceea, din ordinul lui Ceauşescu, şi medicii erau scoşi din spitale, şi cercetătorii din laboratoare, să pună umărul la prăşitul sfeclei furajere, depănuşatul porumbului sau strângerea tomatelor de pe ogoare.

Până la urmă, şefii Luceafărului au reuşit să-şi scape fotbaliştii de strânsul cartofilor. Pentru câteva zile, ca să nu bată la ochi, i-au trimis pe bucureşteni acasă, iar pe provinciali – în oraşele lor. Ca să nu rămână în urmă cu pregătirea, Hagi

s-a dus la stadion, la Iosif Bükössi: „Mă primiţi şi pe mine?” (De când plecase la Luceafărul, era întrebarea lui preferată ori de câte ori venea la Constanţa, mai ales când îl găsea pe nea Ioji antrenându-şi copiii pe plajă). Bükössi i-a făcut loc imediat în echipa de tineret, care tocmai trebuia s-o înfrunte pe cea de seniori. El îşi aminteşte: „Gică a jucat fantastic. L-a lăsat cu gura căscată pe Lache Haşoti, antrenorul seniorilor, care la un moment dat m-a întrebat: «loji, cine-i dracu’ ăsta?». «Nu-l ştii? E Hagi, de la lot». După meci, l-a luat deoparte şi au vorbit machidoneşte – nu ştiu ce, că nu înţelegeam”. Din acel moment, Haşoti avea să se intereseze permanent de evoluţia la Luceafărul a micului machidon.

„Momient, tavarişci!”

Toamna anului 1981 a însemnat, în primul rând, debutul echipei lui Hagi într-o competiţie oficială: Campionatul European de juniori II.

România a

HAGI

fost repartizată într-o grupă cu URSS şi Ungaria. Prima confruntare – pe stadionul Progresul din Bucureşti, pe 18 octombrie, cu sovieticii. Cadeţii români aveau în minte meciurile de senzaţie pe care le reuşiseră, în zilele precedente, colegii lor mai mari, juniorii I, la Campionatul Mondial din Australia. Erau acolo, la capătul Pământului, şi Gabi Balint, şi Mircea Rednic, Gabor sau Hanghiuc, băieţii „dintr-a doişpea”, de la Luceafărul. Prin intermediul rezumatelor de la televizor, elevii lui Măndoiu admiraseră fantasticele goluri ale lui Romulus Gabor în poarta Italiei, Uruguayului sau Angliei, ultimul chiar cu o zi înainte ca juniorii mici să-i înfrunte pe sovietici, pe Progresul... Golul prin care România, câştigând „finala mică”, a luat

bronzul mondial, după ce, în grupe, lăsase în urmă şi Brazilia…

În fine, nu era timp pentru reverie. La juniori II se anunţa un meci crâncen, iar isprava juniorilor mari nu-l făcea mai uşor. La ora de start, 14:00, pe stadionul Progresul se afla o singură echipă, cea a României. La centru s-au aliniat: *Iaşko – Ilovan, Marta, Tomescu, Mészáros – Hodină, Hâncu, Loghin – Varga, Ţârlea, Hagi*. Arbitrul a dat de înţeles că va aştepta un sfert de oră, cum cere regulamentul, după care, dacă sovieticii nu-şi vor face apariţia, va consemna victoria României, prin neprezentarea adversarului. Jucătorii noştri erau cu ochii pe ceas: un minut, două, trei… Şi tot aşa până la 13. Când mai erau două minute până la expirarea sfertului de oră regulamentar, un cetăţean transpirat a apărut la marginea gazonului, gâfâind. Cu ochii bulbucaţi, el făcea semne disperate, cu mâinile deasupra capului: „Momient, tavarişci, momient!”. Câteva zeci de

secunde mai târziu, ajuns lângă grupul de la centrul terenului, s-a prăbuşit pe iarba veştejită. A încercat, precipitat, să explice ceva. Cu oarecare dificultate, cei de faţă au înţeles că musafirul era un fel de delegat al echipei sovietice, că vorbea numai rusa şi că din moment în moment trebuia să sosească şi autocarul echipei sale. Cetăţeanul transpirat a spus ceva şi de o neînţelegere, anume că ei, sovieticii, ştiau de ora 15:00. Aşteptarea a mai durat vreo zece minute, până la 14:25, dar arbitrii au zis că dacă a fost neînţelegere, se cade să nu mai aplice regula sfertului de oră.

Şi meciul s-a jucat, în deschiderea unei partide de Divizia A, Progresul – AŞA Târgu Mureş. Au învins sovieticii cu 1 – 0, dar scorul putea fi mult mai mare. Pe lângă vlăjganii cu care veniseră vecinii de la Răsărit, ai noştri păreau nişte copii pricăjiţi. Măndoiu, antrenorul, repeta obsedant: „Ce le-or fi dat, măi, frate, să mănânce, că sunt toţi ca nişte cai?!”. Era vocea unui om

neputincios şi disperat...

*

Returul s-a disputat 10 zile mai târziu, la Erevan. După un zbor de patru ore, fotbaliştii români au fost ţinuţi în aeroportul din Moscova aproape o noapte întreagă. Pe la ora 3:30 a venit un avion, care i-a dus în capitala Republicii Socialiste Sovietice Armene, situată în Munţii Caucaz. După câteva ore de somn, Măndoiu şi-a scos jucătorii la o mişcare de dezmorţire. Acum admite că „poate am greşit, mai bine îi lăsam să doarmă”. Rupţi de oboseală, tinerii tricolori au rezistat eroic o repriză. A fost 1 – 0 pentru sovietici, Varga a egalat cu un voleu senzaţional, la o lovitură liberă liberă executată de Hagi de pe stânga, în diagonală, iar până la pauză gazdele au mai marcat o dată.

Ultimele 40 de minute au adus însă

dezastrul. 3 – 1… 4 – 1… 5 – 1… 6 – 1… 7 – 1… Spre final a mai dat şi Ţârlea un gol, dar echipa lui Măndoiu se întorcea acasă cu un umilitor 2 – 7. Orele petrecute prin avioane şi prin aeroporturi îşi cereau tributul.

La Bucureşti, jucătorii au fost băgaţi în şedinţă şi acuzaţi de trădare de ţară, iar antrenorii lor – ameninţaţi cu puşcăria…

*

După primele două partide, calificarea era compromisă. Confruntarea tur-retur cu Ungaria mai conta doar pentru onoare. La Budapesta, pe „Fereneváros”, Hagi a făcut un meci mare. Ba nu, unul magnific. La a doua vizită în capitala maghiară, lui Gică i-a ieşit tot. A driblat câte 4 – 5 adversari, a dat pase ideale, a şutat senzaţional. Dar cum se întâmplă uneori în fotbal, în acea zi, 11 noiembrie 1981, nu l-au ajutat nici norocul, nici

colegii de echipă. De unul singur n-a putut decât să constate, resemnat, că după 80 de minute de joc tabela indica: Ungaria 3, România O.

Echipa lui Măndoiu a încheiat campania de calificare aşa cum a început-o: cu o înfrângere pe teren propriu, şi tot cu 0 – 1. În Giuleşti, singura noutate a fost apariţia unui jucător nou, mai tânăr chiar şi decât Hagi: Dorin Mateuţ. Acesta a acţionat pe flancul stâng, ca mijlocaş, devenind partenerul de joc al lui Hagi, care continua să fie folosit atacant, pe aceeaşi parte. Antrenorul explică decizia astfel: „Nu puteam să-l folosesc pe Hagi mijlocaş. Ar fi fost singurul din echipa mea care nu făcea faza de apărare. Or, eu aşa ceva nu concepeam”.

Într-o grupă câştigată de URSS, România s-a clasat pe ultimul loc, cu zero puncte şi un golaveraj ruşinos: 2 – 12. Şi asta, deşi Măndoiu avusese la dispoziţie câţiva jucători de mare valoare: Hagi, Iaşko, Mészáros, Ţârlea, Varga. Tot

mai multe voci îl indicau ca principal vinovat pentru dezastrul din preliminarii pe antrenorul Aurel Măndoiu. Îndepărtarea acestuia de la cârma unei generaţii de excepţie devenise o chestiune de timp.

Zidul Plângerii

Ca şi în vară, Gică Hagi n-a avut parte de vacanţă nici în iarnă. De Crăciun, el s-a alăturat unei selecţionate de juniori, UEFA ’82, ce urma să participe la turneul de Anul Nou de la Tel Aviv. Într-o echipă formată din jucători de 18 ani, Gică, mezinul, nu împlinise nici 17. La un an şi jumătate de când venise la Luceafărul, Hagi o lua practic de la capăt, cu noi colegi şi cu un nou antrenor, Mircea Rădulescu, desemnat de federaţie doar pentru turneul din Israel.

Chiar dacă mai mic, Gică a început ca titular. Cu Portugalia, pe 27 decembrie 1981, Rădulescu a optat pentru: Perneş – Zah, Preda, Belodedici,

Bucico – Mirea, Burchel, Hagi – Oprea, Văsâi, Oct. Popescu. Într-o echipă formată cu ceva timp în urmă, se strecurască doi „intruşi”: Hagi şi Văsâi. Ambii, promovaţi de la juniorii mici.

Contra portughezilor, românii au înscris un singur gol, prin Cornel Mirea, pierzând cu 1 – 2. Pentru confruntarea din ziua următoare, cu Elveţia, Mircea Rădulescu l-a împins pe Hagi în atac, alături de Octavian Popescu şi de Văsâi, pentru a-i face loc în linia de mijloc unui alt june nărăvaş: Marius Lăcătuş, care juca deja în prima echipă a Braşovului. Rezultatul, 1 – 1 (gol Burchel), avea să se repete şi în cel de-al treilea meci, cu Suedia, în care Hagi a rămas însă pe banca de rezerve.

Ultimul adversar al tricolorilor în turneul de la Tel Aviv a fost, pe 30 decembrie, chiar echipa ţării gazdă. Revenirea lui Hagi în formaţie, ca mijlocaş stânga, a sporit forţa ofensivă a tricolorilor, care au marcat de două ori, prin

Octavian Popescu şi Oprea. Apărarea a fost însă vraişte, iar rezultatul final a consemnat acest lucru: Israel – România 5 – 2.

Acele zile nu au însemnat doar fotbal, ci şi turism. Şi nu oriunde, ci în locurile sfinte. Nu în orice zi ai ocazia să vizitezi ieslea din Bethléem, să urci pe Via Dolorosa ori să pui un bileţel la Zidul Plângerii…

*

Pentru Hagi, Revelionul care marca intrarea în anul 1982 a fost unul trist. Abia revenit din Israel, Gică a făcut o mişcare greşită, la „23 August”, şi s-a ales cu piciorul stâng „în pioneze”. Diagnosticul medicului Eugen Cristea suna lugubru: „entorsă de gradul II a genunchiului stâng, cu smulgere distală a ligamentului colateral intern”. Totuşi, refacerea a fost rapidă, astfel încât, în ianuarie ’82, Gică n-a ratat nicio zi din

pregătirea de iarnă.

Începea un an dens, în care orice zi era importantă. Perla descoperită de *nea Ioji* Bükössi în nisipul de pe malul mării începuse să strălucească. Pentru Hagi, timpul nu mai avea răbdare.

Capitolul 6

Dezastru în Asia Centrală

De la 1 februarie 1982, Hagi, trecut la lotul UEFA ’82, a intrat pe mâna altor antrenori: Marcel Pigulea şi Costică Toma. Unul, fost jucător şi antrenor de primă divizie. Celălalt, mare portar al CCA şi al naţionalei române în anii ’50. La CCA, Toma l-a avut coleg, timp de doi ani, pe Iosif Bükössi, cel care două decenii mai târziu avea să-l descopere pe Hagi. Toma şi Bükössi s-au reîntâlnit în anii ’70, de astă dată ca antrenori, la FC Constanţa, unde fostul portar a mâncat o pâine ca secund timp de 7 ani (1971 – 78), în „guvernele”

Cosmoc şi Haşoti.

Pigulea era un oltean ambiţios, din Mehedinţi. Când a preluat echipa de la Măndoiu, el avea 38 de ani. Deşi nu era „fabricat” de partid, ci venea „din iarbă”, obişnuia să-şi încheie şedinţele tehnice, în vestiar, înainte de meciuri, cu cuvintele: „Trăiască Partidul Comunist Român, care ne-a creat cele mai bune condiţii de muncă şi viaţă!”. Câteodată, secundul Toma îl mai trăgea de mânecă: „Bă, dă-te dracu’, lasă prostiile astea, ca uite, copiii îşi dau coate, au început să râdă de tine!”. Pigulea îi răspundea, făcându-i cu ochiul: „Las, că nu ne doare gura! Trebuie să mai zicem şi de-astea”.

*

În ’82, confruntările internaţionale au debutat devreme. Pigulea şi-a început mandatul ducându-şi echipa în judeţul său, Mehedinţi,

pentru două meciuri cu Turcia. Lângă Hagi şi Văsâi, el i-a mai promovat de la UEFA ’83 pe Iaşko şi Ţârlea.

Pe 14 februarie, la Turnu Severin, România – Turcia 0 – 0. Deşi Pigulea a trimis în teren o linie de mijloc ultraofensivă, Lăcătuş – Burchel – Hagi, terenul alunecos şi adversarul tenace au făcut ca scorul să rămână alb până la final. În „Sportul” de a doua zi, Gheorghe Nertea descria meciul astfel: „În primele două minute, juniorii turci reuşesc să construiască două faze periculoase la poarta noastră, dar Oktay şi Selami au şutat în afara porţii apărate de Iaşko. A fost un simplu foc de paie, pentru că în continuare fotbaliştii români – având în mijlocaşul Hagi un bun coordonator – pun stăpânire pe joc”. Devenea evident că Hagi, deşi în schemă figura ca om

de flancul stâng, venea mereu spre zona centrală, asumându-şi rolul de dispecer. El a ratat trei bune ocazii în primul sfert de oră, semn că apărea tot mai insistent şi la finalizare. De fapt, Gică voia să facă totul.

Două zile mai târziu, la Orşova, aceleaşi echipe (România şi Turcia), acelaşi arbitru (localnicul Sever Dragulici), acelaşi scor (0 – 0). Aflat în faza de căutări, Pigulea a umblat la formula de start, lăsându-l pe Hagi rezervă. L-a introdus la pauză, când a făcut 5 schimbări, dar golul n-a picat nici în ultimele 40 de minute. Cronicarul celor două partide avea să tragă următoarea concluzie: „Dintre cei 4 jucători aflaţi sub limita de vârstă, Hagi, Văsâi, Ţârlea şi Iaşko, doar doi au confirmat întrucâtva: Hagi şi Iaşko” („Sportul”, 24 februarie 1982).

*

Abia reveniţi la Bucureşti, tinerii tricolori au plecat spre Salonic, pentru două meciuri cu Grecia. Pentru prima dată în viaţă, Gică Hagi punea piciorul pe pământurile din nordul Mării Egee, nu departe de Kavala, unde trăiseră strămoşii săi. Şi unde se născuse mama sa, Chiraţa. Într-un fel, Gică se simţea acasă…

În prima partidă, pe 22 februarie, Grecia – România 1 – 1. Hagi a jucat tot meciul (golul nostru a fost marcat de Dumitreasa). Apoi echipele s-au deplasat la Katerini, un orăşel situat aproape de Salonic, dar ceva mai departe de Kavala.

Pe 24 februarie 1982, suporterii din Katerini, majoritatea greci de origine aromână, l-au îndrăgit pe Hagi din primele minute. Ceva-ceva le spunea că Gică e unul de-al lor. Iar argintul viu din echipa României a dansat pe teren, uimindu-i până şi pe propriii antrenori. La pauză, românii conduceau cu 1 – 0, prin golul marcat de Hagi. Până la final,

scorul a luat proporţii: 4 – 1. Intrând în hora declanşată de colegul lor, Oct. Popescu, T. Radu şi Ţârlea l-au transformat pe portarul grec în simplu spectator.

Timp de o săptămână, aceste isprăvi au rămas necunoscute microbiştilor români. Abia pe 2 martie, cele două rezultate au apărut într-o notiţă din ziarul „Sportul”. Alături, o declaraţie a antrenorului Pigulea: „În meciurile din Grecia, un randament constant bun au avut Belodedici, Hagi, Octavian Popescu şi Mirea”. Dar jucătorii n-au mai apucat să citească acea notiţă. Pe 2 martie, ei se aflau deja în avion spre Taşkent, capitala Republicii Sovietice Socialiste Uzbekă. Urmau să joace în Asia Centrală, mai aproape de Himalaya decât de Munţii Carpaţi.

*

La Taşkent se desfăşura un turneu

internaţional la care, pe lângă 7 echipe naţionale, participau şi formaţiile a 3 republici sovietice. România a fost cenuşăreasa competiţiei, înregistrând 5 înfrângeri consecutive: 0 – 1 cu RSS Gruzină, 0 – 2 cu Finlanda, 1 – 3 cu Polonia, 0 – 1 cu URSS (toate în grupă).

O2 cu RSS Uzbekă (în meciul pentru locurile 9 – 10). Zero puncte, golaveraj

19, ultimul loc din 10 participante – acesta a fost bilanţul celei de-a doua campanii catastrofale din cariera de fotbalist a lui Gică Hagi, după cea eşuată, cu câteva luni în urmă, în triunghiul Bucureşti – Erevan – Budapesta. Singurul gol al românilor a fost marcat de Octavian Popescu, „*Jairzinho din Târgovişte*”, a cincea odraslă a unei familii cu 15 copii. La revenirea în ţară, antrenorul Pigulea a explicat dezastrul de la Taşkent astfel: „Am fost net depăşiţi la capitolul forţă şi angajament fizic. Toţi adversarii ne-au fost superiori ca talie şi gabarit” („Sportul”, 20 martie

1982).

Dar ce s-a întâmplat, de fapt, acolo, în Asia Centrală? în primul rând, pe români i-a stors zborul infernal, pe traseul Bucureşti – Moscova – Taşkent. Apoi, i-a doborât diferenţa de fus orar dintre capitala României şi cea a Uzbekistanului sovietic, de aproape patru ore. Când au àjuns la Taşkent, la poalele Munţilor Tranşan, jucătorii lui Pigulea abia se ţineau pe picioare. A mai contat şi faptul că în formaţia-tip a României, *Iaşko – Bălan, Mirea, Belodedici, Mészáros – Lăcătuş, Dumitreasa, Burchel – Oct. Popescu, Ţârlea, Hagi*, au evoluat 4 jucători cu un an mai tineri decât restul combatanţilor. E vorba de Iaşko, Mészáros, Ţârlea şi Hagi.

*

La Taşkent, jucătorii români n-au dus-o prea rău cu banii. La deplasarea precedentă, în Grecia,

Pigulea îi învăţase să cumpere blugi, tricouri, adidaşi, ţigări şi cafea, ca să aibă din ce scoate dolari în ţara rublei. Ideea s-a dovedit inspirată. Toată marfa românilor a fost cumpărată, pe dolari adevăraţi, de Samir, barmanul hotelului „Uzbekistan”.

Într-una din zile, uzbecii i-au dus pe români la o uzină de prelucrare a metalelor preţioase. Hagi a văzut acolo ceva desprins parcă din Ţiganiada, epopeea lui Ioan Budai Deleanu: un jgheab prin care curgeau ghiuluri de aur cu nemiluita! Jucătorii, se înţelege, au avut voie doar să privească, nu să şi pună mâna pe bijuteriile din jgheab.

„Ştampilele” lui Belo

Pe 12 martie, spre seară, era programată plecarea din Taşkent. Şeful delegaţiei române, Dan Ionescu (directorul clubului Luceafărul), a coborât la recepţia hotelului „Uzbekistan”, să

predea camerele pe care ai noştri le ocupaseră timp de zece zile. Acolo, stupoare: recepţionera, o asiatică rotofeie, zice staţi aşa, că aveţi de plătit distrugerile! „Ce distrugeri?”, a îngăimat Dan Ionescu. Femeia cu ochii oblici i-a zâmbit galeş, l-a luat de mână, l-a dus la lift şi de acolo la camera liberoului Belodedici şi a portarului de rezervă, Barba. Când colo, ce să vezi? Toţi pereţii camerei erau „tapetaţi” cu urmele unei mingi de fotbal! Dan Ionescu n-a avut încotro, a scos vreo zece ruble şi a plătit. Iar rubla era dată dracului: una singură valora un dolar şi 20 de cenţi! Noroc cu dolarii de la Samir…

Mai târziu, în drum spre Bucureşti, avea să fie dezlegat misterul „ştampilelor” de pe pereţi. Totul se întâmplase cu câteva zile în urmă, când toată delegaţia a mers la cumpărături, în centrul oraşului Taşkent. Doar doi jucători, sub pretextul că sunt obosiţi, au rămas în cameră: Belodedici şi Barba. În lipsa şefilor, Belo s-a dezlănţuit. Timp de

aproape două ore, a făcut un-doi-uri cu peretele, lovind mingea cu capul. Barba stătea tolănit în pat şi se uita la colegul său. Din când în când, îl ajuta să numere loviturile succesive fără ca mingea să atingă podeaua.

De unde să ştie ei că fiecare lovitură avea să se convertească în ruble?

*

Juniorii români au revenit la Bucureşti sâmbătă, 13 martie. A doua zi, duminică, sub titulatura Luceafărul I, ei au jucat cu Gaz Metan Mediaş, în seria a N-a a Diviziei B. Eşalonul secund ajunsese la etapa a treia din retur, dar Luceafărul, care evolua doar atunci când avea o „fereastră” în programul internaţional, se afla la debutul intern pe 1982. Pentru Hagi, acel meci avea o semnificaţie aparte: era prima sa partidă în Divizia B, după un „rodaj” de ó luni în „C”. Gică n-

a stat prea mult pe gânduri şi în minutul 8 a deschis scorul, printr-o *folha-seca* de la 25 de metri. Oaspeţii au preluat apoi conducerea cu 2 – 1, Ţârlea a egalat imediat după pauză, pentru ca spre final unul, Bălău, să aducă victoria ardelenilor cu 3 – 2.

Tricolorii n-au apucat să-şi tragă sufletul, pentru că urma meciul cu Bulgaria, din preliminariile Campionatului European de juniori. Au urcat în tren şi s-au dus la Hunedoara, unde era programată confruntarea. Duminică, 21 martie, o ultimă verificare: Naţională de juniori – Explormin Deva (Divizia C) 5 – 0, golul 3 fiind marcat de Hagi.

Marţi, 24 martie, pe stadionul Corvinul, România – Bulgaria 2 – 2, „în urma unei evoluţii neconvingătoare a echipei noastre”, cum avea să consemneze Gheorghe Nertea în „Sportul” de a doua zi. UEFA a delegat o brigadă de arbitri de primă mână: Miroslav Stupar (URSS) la centru,

Cristian Teodorescu şi Ioan Igna (ambii din ţara gazdă), la tuşe. Formaţia României: *Somogyi* (*min. 48 lasko*) – *Bălan, Mirea, BELODEDICI, Burchel* – *Dumitreasa, Oct. Grigore, Mateuţ* (*min. 48 Oct. Popescu*) – *HAMBARAŞ, ŢÂRLEA, Hagi*. Pe vremea aceea, cu majuscule erau serişi jucătorii remarcaţi de cronicarul ziarului „Sportul". La meciul de la Hunedoara, acesta, cronicarul, a mai consemnat faptul că „în prima repriză, cea mai clară ocazie de gol a fost aceea din min. 15, când Hagi a centrat de pe partea stângă şi Hambaraş a reluat puternic din interiorul careului, dar portarul Grudev, bine plasat, a reţinut". Ai noştri au deschis scorul prin Dumitreasa (min. 27), dar bulgarul Mironov, puternic ca un buldog, a punctat de două ori (min. 38 şi 41). Nervos, Marcel Pigulea i-a schimbat atât pe portarul Somogyi, cât şi pe mijlocaşul Mateuţ. Nu mai conta că ultimul, hunedorean get-beget, era favoritul tribunelor. Românii s-au năpustit în atac,

Belodedici şi Dumitreasa au şutat în bară, iar Ţârlea a egalat spre final (min. 76). Dar calificarea balansase deja spre bulgari.

Returul s-a disputat pe 7 aprilie, la Samokov, în apropiere de Boroveţ. Românii au ajuns acolo cu un autocar vechi, care trebuia dat de mult la casat. Pigulea nu l-a inclus pe Hagi în formaţia de bază. În minutul 15 era deja 2 – 0 pentru bulgari. La pauză, disperat, Pigulea l-a introdus pe Hagi în locul lui Hambaraş. Jocul s-a iuţit. Ocaziile au început să apară la poarta bulgară. În minutul 49, Lăcătuş, din voleu, a zguduit bara. Hagi a scăpat singur de două ori (min. 60 şi 77), dar şuturile sale au fost apărate de temerarul portar al gazdelor. În ciuda zbaterilor unui Hagi admirabil, scorul a rămas 2 – 0. România: *Barba – Bălan, Mirea, BELODEDICI, Pascu – LĂCĂTUŞ, Dumitreasa, O. Grigore* (*min. 63 Preda*) – *Hambaraş* (*min. 41 HAGI*), *Ţârlea, O. POPESCU*. Din formaţia noastră, cronicarul „Sportului” a remarcat, aşadar, patru

jucători: Hagi, Belodedici, Lăcătuş şi Octavian Popescu. Dar ce folos? România a mai ratat o calificare.

*

După Samokov, urma o deplasareja Târgu-Jiu, pentru un meci de Divizia B. Jucătorii erau însă epuizaţi. Într-o lună şi jumătate, adunaseră multe mii de kilometri, pe un traseu ameţitor: Turnu Severin – Orşova – Bucureşti – Atena – Salonic – Katerini – Atena – Bucureşti – Moscova – Taşkent – Moscova – Bucureşti – Hunedoara – Bucureşti – Samokov – Bucureşti. În acest pelerinaj, elevii lui Pigulea au jucat 13 meciuri, dintre care 11 internaţionale. Dar cel mai mult îi costau nopţile albe făcute prin autocare, avioane şi aeroporturi.

*

A urmat o săptămână de pauză, apoi tinerii fotbalişti au reintrat în caruselul Diviziei B. 1 – 3 cu Şoimii Sibiu (golul Luceafărului, marcat de Hagi)... 1 – 1 cu Carpaţi Mârşa (gol Martha)... 1 – 2 la Slatina (gol Ţârlea)... 11 la Moreni (gol Biro)... 1 – 5 cu Dunărea Călăraşi (gol Bica)... 3 – 4 cu Automatica (goluri Ţârlea, Varga şi Biro)... în ultima etapă, meciul cu Rapid, fostă campioană a României, nu s-a mai disputat. Rapidul tocmai ratase promovarea, în faţa unei alte foste campioane, Petrolul Ploieşti.

Se întâmplau multe pe stadioanele ruginite ale Diviziei B. Marcel Pigulea îşi aminteşte că, la Slatina, echipa locală avea câteva mingi peticite. Cei de Luceafărul au scos din bagaje un „Tango”, să se joace meciul cu el. Până la un punct, s-a jucat. La o fază banală însă, un fundaş de la Energia Slatina a degajat mingea peste gard, făcându-le semn câtorva puradei să fugă repede cu ea. „Schema” fusese pregătită dinainte.

Ca şi Luceafărul II în Divizia C, Luceafărul I juca în „B” fără a influenţa ierarhia celorlalte 18 formaţii. De altfel, nici nu figura în clasament. Totuşi, meciurile aveau o miză concretă: prima de victorie. În caz de succes, fiecare jucător încasa câte 300 de lei, echivalentul a 6 dolari „la negru”. Băieţii de la Luceafărul nu primeau însă banii în mână, ci li se depuneau pe câte-un cec, în posesia căruia puteau să intre doar la terminarea junioratului.

În meciurile considerate „acasă”. Luceafărul juca fie la „23 August”, fie pe stadiond Republicii. Tot la „23 August” se desfăşurau şi antrenamentele. În coasta celei mai mari arene a ţării erau două terenuri, unul de iarbă şi altul de zgură. De fapt, cel de iarbă devenise o arătură. Când ploua, totul se transforma într-o mocirlă. Apoi terenul se zvânta, formându-se glonţari tari, ca de beton. În timp, aceştia erau măcinaţi de crampoanele jucătorilor. Pe vreme secetoasă se

ridicau nori de praf, de nu se mai vedea om cu om.

*

La o masă rotundă organizată de ziarul „Sportul”, antrenorul Marcel Pigulea s-a dezlănţuit împotriva cluburilor care refuzau să trimită jucători la Luceafărul. „Din păcate, ne mai întâlnim şi cu antrenori care, din interese înguste, egoiste, nevăzând dincolo de gardul ogrăzii lor, ascund tineri talentaţi, crezând că astfel îşi fac datoria faţă de cluburile lor (...) Lăcătuş, de pildă, de la FCM Braşov, până mai ieri era un necunoscut pentru noi. La selecţia făcută în oraşul de sub Tâmpa, anul trecut, el nu a fost trimis de club şi apoi, deodată, a apărut în prima formaţie divizionară! (...) La fel şi în cazul lui Minea de la Steaua”. De Hagi, care refuzase să vină la Luceafărul în 1979, n-a zis nimic. Între timp, Gică urcase atât de mult, încât antrenorul său a simţit

nevoia să-l menajeze.

Vicecampion naţional de juniori

Pe 18 mai 1982, pe stadionul Republicii, naţională de tineret a României (sub 21 de ani) a jucat două reprize cu adversari diferiţi: reprezentativele UEFA ’82 (juniori mari) şi UEFA ’83 (juniori mici). Altfel spus, jucători de 21 de ani dădeau piept cu alţii de 18 şi, respectiv, 17 ani. La pauză, „tineretul” conducea cu 2 – 0. Diferenţa de vârstă îşi spunea cuvântul. Cum urmau la rând juniorii mici, pe „Republicii” era aşteptat un „măcel”. Ce să facă nişte copii de 17 ani în faţa unor fotbalişti cu 3 – 4 ani mai mari?

Dar puştii lui Pigulea au reuşit o repriză formidabilă. În formula *Stângaciu* (apare Stângaciu!) – *Rus, Jinga, Rogojanu, Mészáros* – *Trâmbiţaş, Bica, Hagi* – *Varga, Diaconescu, Mărgărit,* ei au jucat fără complexe, chiar cu tupeu. În cronica din „Sportul”, Gheorghe Nertea

avea să puncteze:

LUCEAFĂRUL

„În prima repriză, juniorii mari se văd destul de puţin (un singur remarcat: Belodedici). (...) Mult mai bună avea să fie replica de după pauză a juniorilor mici, astfel că jocul a fost mult mai echilibrat decât în prima lui parte. Mijlocaşul Hagi se remarcă prin câteva şuturi puternice, care sunt respinse cu dificultate de Gârjoabă, portarul «tineretului»”. În minutul 76, la 0 – 0 (0 – 2 scor total), juniorii au reuşit să înscrie: „Matei l-a faultat în careu pe Varga, penaltyul a fost ratat de Hagi (a apărat portarul), dar arbitrul bucureştean C. Maghiar a dictat repetarea, pentru că Gârjoabă s-a mişcat. Apoi, a transformat Trâmbiţaş” („Sportul”, 19 mai 1982).

Hagi s-a supărat atunci că antrenorul Pigulea nu l-a lăsat să execute tot el şi a doua oară. Fusese cel mai bun şi i se cuvenea onoarea de a perfora

poarta naţionalei de tineret. El a continuat să joace foarte bine, terorizându-l pe Gârjoabă cu torpile din afara careului. La final, întrebat ce jucători i-au plăcut, Pigulea a răspuns: „Am trecut un plus în dreptul lui Hagi, Trâmbiţaş, Bica şi Mészáros”. Chiar dacă ratase un penalty, Hagi era, totuşi, primul nume rostit de Pigulea.

*

Deşi la Bucureşti steaua lui urca tot mai mult pe bolta fotbalului, Hagi n-a uitat de Constanţa. Când Iosif Bükössi l-a rugat să joace pentru echipa sa la turneul final al campionatului republican de juniori, Gică a zis „da” fără să stea pe gânduri. Regulamentul prevedea că în ultima fază a competiţiei, când se decidea campioana ţării, jucătorii de la Luceafărul puteau să evolueze la cluburile de la care proveneau. Cu condiţia, fireşte, ca acestea să se fi calificat.

Aşa a ajuns Hagi la Focşani, spre sfârşitul primăverii anului 1982. Meciurile s-au disputat între 27 şi 30 mai, pe două terenuri denivelate, „23 August” şi „Milcovul”. Cele două arene din Focşani erau cufundate în mizerie, de la vestiarele puturoase până la anexele primitive.

FC Constanţa a câştigat grupa fără a primi gol: 7 – 0 cu FC Baia Mare, 0 – 0 cu Chimica Târnăveni (condusă de un jucător de excepţie: Laurenţiu Bozeşan) şi 8 – 0 cu CSŞ Craiova. În formula *Popa – Rădulescu, Popovici, Matache, Mihale – Ruşa, Manea* (*Arăpaşu*), *Hagi – Samara, Cr. Ivan, Zamfiriu,* echipa antrenată de Adam Munteanu şi Iosif Büközssi s-a calificat pentru finala campionatului. Fază în care urma să dea piept cu câştigătoarea celeilalte grupe de la Focşani, Corvinul Hunedoara.

Finala s-a disputat pe 9 iunie, de la ora 16:00, pe stadionul Dinamo din Bucureşti. Federaţia i-a aruncat pe cei 22 de jucători în gura

unui furnal. Te treceau apele stând la umbră, darămite jucând sub razele nemiloase!

Ajutat şi de somnolenta defensivă constănţeană, Corvinul conducea în minutul 5 cu 2 – 0. Hagi s-a zbârlit la colegii săi, care parcă intraseră beţi pe teren. Jocul s-a echilibrat, iar Gică şi-a început slalomurile spre poarta adversă. În minutul 24, el a readus speranţa în tabăra constănţeană, marcând printr-un şut imparabil. Dar abia a fost pusă mingea la centru şi fundaşii l-au mai trădat o dată. Imediat după pauză, Mateuţ, colegul lui Gică de la Luceafărul, şi-a înscris şi el numele pe lista marcatorilor. La 41, zarurile erau aruncate. Meciul, arbitrat de Dan Petrescu „Fibră”, s-a încheiat cu scorul de 4 – 2. Din formaţia Litoralului, ziarul „Sportul” avea să remarce doar doi jucători: Hagi şi Popovici.

*

Imediat după finală, Hagi a venit la Bucureşti, pentru că urma să plece cu naţională de juniori la Varşovia, pentru două meciuri amicale cu Polonia. Era debutul internaţional al unei echipe mult diferite de cea din dubla cu Bulgaria. Din vechea garnitură rămăseseră doar jucătorii aflaţi sub limita de vârstă. Terminându-şi junioratul, Belodedici, Lăcătuş, Octavian Grigore şi ceilalţi „veterani” urcaseră mai sus, spre „tineret”.

La Varşovia, noua echipă naţională de juniori a început cu dreptul: 2 – 0 în primul meci (goluri Ţârlea – min. 62 şi Hagi – min. 66), 1 – 1 în cel de-al doilea (gol Hagi – min. 25). Jocurile s-au disputat pe 13, respectiv 16 iunie. Aşadar, într-o săptămână, 9 – 16 iunie, Hagi a jucat trei partide, marcând de fiecare dată. Posesorul unui stâng nimicitor, el ajunsese la o regularitate care băga în sperieţi orice adversar.

Naşul a făcut rost de mâncare

Abia reveniţi din Polonia, tinerii tricolori au urcat în trenul de Belgrad. România fusese invitată la turneul de juniori de la Opatija, alături de alte 7 echipe, toate din ţările socialiste. Portarul Stângaciu şi-a făcut debutul internaţional în meciul cu Japonia, câştigat de asiatici cu 1 – 0. Au urmat trei confruntări cu formaţii de club, toate câştigate, astfel încât, în ierarhia finală a turneului, România a ocupat locul 3.

Întoarcerea la Bucureşti a fost plină de peripeţii. Mai întâi, autocarul ce-i ducea pe români de la Opatija la Belgrad a rămas în pană. Până la remedierea defecţiunii, întreaga delegaţie (25 de persoane) a aşteptat în câmp, pe marginea şoselei. În gara din Belgrad, trebuia să vină cineva din partea federaţiei iugoslave, cu nişte pachete pentru drum. N-a venit. Dan Ionescu, Pigulea şi Toma au cumpărat două salamuri şi câteva pâini, au făcut sandviş-uri şi le-au dat băieţilor, să-şi mai

potolească foamea.

Tricolorii aveau bilete de tren doar până la Timişoara. Acolo, în gară, trebuia să-i aştepte un angajat al clubului local Politehnica, însărcinat de federaţie să procure biletele pentru continuarea călătoriei, plus pachete cu mâncare pentru toţi membrii delegaţiei ce venea din Iugoslavia.

Confirmând însă unul din principiile lui Murphy – ce începe prost se termină şi mai prost –, cetăţeanul respectiv n-a apărut în gara din Timişoara. Fotbaliştii erau disperaţi. N-aveau bilete şi, în plus, timp de zece ore, până la Bucureşti, urmau să facă foamea. Norocul lor că au nimerit un „naş” de treabă! Acesta, aflând cine sunt călătorii, nu numai că i-a lăsat să circule fără bilete, dar nu le-a cerut niciun ban. Ba mai mult, a dat o fugă la vagonul-restaurant şi le-a adus câte ceva de mâncare. Prea i se făcuse milă, văzându-i cât erau de flămânzi…

Pe 30 iunie 1982, într-un birou din centrul Bucureştiului a avut loc o şedinţă care avea să influenţeze şi cariera lui Hagi. Comitetul Executiv al CNEFS (Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, organism ce funcţiona ca un minister al sporturilor) l-a confirmat pe Mircea Lucescu în funcţia de antrenor al echipei naţionale. Totodată, fostul internaţional, ajuns la 37 de ani, urma să activeze şi ca director tehnic al FRF, fiind împuternicit să coordoneze activitatea tuturor loturilor reprezentative. În mai puţin de un an, cărarea lui Lucescu avea să se intersecteze cu cea a lui Hagi.

Sudorii cu jambiere

Din deplasare în deplasare, jucătorii lui Pigulea nu prea mai aveau timp să treacă pe la şcoală. Cei mai mulţi profesori nu le făceau probleme, înţelegând că liceul avea un specific aparte. La Luceafărul-Electroaparataj,

performanţa se cerea pe terenul de joc, nu la poezii şi logaritmi. Om abil, directorul liceului, Radu Ene, a repartizat la clasele de fotbal, pe cât posibil, dascăli microbişti. De exemplu, „profu de română”, Luca Felea, era rapidist înfocat, iar cel de CSP (cunoştinţe social-politice), unul Solomon, nu pierdea vreun meci al lui Dinamo. Cei doi se ciondăneau mereu, inclusiv în şedinţele Consiliului Profesoral.

Între conducerea liceului Electroaparataj şi cea a clubului Luceafărul se făcuse, în prealabil, o înţelegere. Aceasta prevedea ca la fiecare deplasare în străinătate să fie cooptat în delegaţie şi un profesor, prin rotaţie. Pe vremea aceea, când prin magazinele din România nu se găsea mai nimic, iar graniţele erau un fel de gratii, a ieşi „afară” era un mare privilegiu.

Jucătorii mai obişnuiau să le aducă profesorilor, la fiecare „ieşire”, câte o mică atenţie – un breloc, o cafea, o ţigară, un săpun... La fel şi

maiştrilor din atelierul liceului ori din uzină, unde se desfăşurau orele de „practică productivă”. Chiar dacă li se făcea favoarea de a nu tăia comiere cu bomfaierul, eleviî-fotbalişti trebuiau să se plimbe printre strunguri, să fie văzuţi pe-acolo. Chiar aşa se exprima unul dintre maiştri: „Staţi şi voi pe-aici, să vă vadă directorul fabricii, dacă apare prin hală”.

O oră, două, cât zăboveau printre utilaje, băieţii se ţineau de şotii. În scurt timp apăreau acuzaţiile celor din uzină: că „încurcă producţia”, că „nu se ţin de treabă”, că „pun în pericol realizarea planului cincinal”…

Profesorii îi treceau clasa, umplând catalogul cu note de 5 şi 6. Se mai găsea însă câte unul hotărât să facă din fotbalişti maeştri în sudură sau în prelucrări prin aşchiere. Spaima clasei lui Hagi era un inginer, Ilie Tomescu, care îi înnebunea pe copii cu materiile tehnice – rezistenţa materialelor,

mecanisme şi organe de maşini, utilajul şi tehnologia prelucrărilor prin aşchiere… Directorul liceului, Radu Ene, l-a „îmblânzit” pe Tomescu luându-l în turnee mai des decât îi venea rândul. Cum componenţa delegaţiei trebuia aprobată de cei de la CNEFS, inginerul Tomescu era trecut, de regulă, masor, chiar dacă în viaţa lui nu masase nici măcar o pisică.

Linguriţă

La Luceafărul, jucătorii se mai întâlneau cu câte-o fată, mai ales dintre cele ce locuiau în cămin cu ei. Memorabilă a rămas o păţanie a lui Constantin Varga, timişoreanul ce juca extremă dreaptă în echipa lui Pigulea. Varga se îndrăgostise o fată ce locuia deasupra camerei lui, la etajul II. Fata era nimeni alta decât Sanda Toma, multipla campioană mondială la canotaj. Pentru a-i atrage atenţia. Varga ieşea pe pervazul ferestrei şi agita o linguriţă, legată de un crăcan

de lemn. Când se deschidea geamul de deasupra, iar Sanda Toma scotea capul să vadă cine se ţine de glume, Varga se retrăgea în cameră, ruşinat. Figura s-a repetat de câteva ori, până când canotoarea a ieşit brusc, surprinzându-l pe făptaş. Când l-a văzut cât e de pitic, cu picioruşele ca grisinele, i-a zis vreo câteva de nu mai ştia bietul Costică pe unde să se mai ascundă. I se făcuse teamă că, furioasă, Sandei Toma i-ar putea trece prin cap să-i facă o vizită. Nu de alta, dar era de două ori mai voinică decât el şi avea palma cât lopata. În urma acelei întâmplări, Varga s-a ales şi cu o poreclă: „Linguriţă”.

*

Fotbaliştii, în general, ştiau de frica federaţiei. Gică Hagi, care efectiv era un băiat liniştit, nu se speria de Daniel Lăzărescu ori de „Fofa” Dumitrescu. La liceu, el punea capul în

pământ, ruşinat, doar dacă vreun profesor îl „ameninţa” că-l spune părinţilor.

Din când în când, pe la Gică venea tatăl său, Iancu Hagi. Se bucura că băiatul îi era tot mai apreciat ca fotbalist, dar nu uita să-i atragă atenţia: „Gică, tată, vezi că nu mai e mult şi termini liceul. Cu fotbalul, treaba ta, joacă dacă-ţi place, dar mie să-mi intri la facultate, că mâine-poimâine ai nevoie de serviciu şi nu vreau să-ţi rupi oasele, ca mine!”. Gică încerca să-şi liniştească tatăl, zicându-i să nu-şi facă griji, că totul va fi bine. Dar nea Iancu nu părăsea Bucureştiul până nu trecea şi pe la Marin Mitroi, Erofesorul de matematică: „Domnu’ diriginte, eu pe dumneata mă ázez. Băiatul meu trebuie, în primul rând, să termine şcoala!”. Iar dirigintele îl liniştea: „Lasă, domnu’ Hagi, că de asta ne ocupăm noi”.

*

La două săptămâni după episodul Opatija, Pigulea şi-a dus echipa la Brad, în Munţii Apuseni. În plină vară, răcoarea pădurilor a fost binevenită. La fel şi apa Crişului Alb, în care jucătorii se scăldau în zilele caniculare.

„Sportul” a publicat, pe 27 iulie, următoarea ştire: „Aflat într-o pregătire centralizată la Brad în vederea participării la Turneul Prietenia, lotul naţional de juniori UEFA ’83 a susţinut duminică, 25 iulie, două partide de verificare. O echipă a jucat la Brad cu divizionara B Aurul, pierzând cu 0 – 4 (0 – 2), iar o alta s-a deplasat la Reşiţa, unde a încheiat la egalitate, 1 – 1 (0 – 1), meciul cu divizionara B din localitate, FCM”. Hagi s-a numărat printre jucătorii ce au plecat neînvinşi de la Reşiţa.

În ţara lui Kim

Pe 10 august, trupa lui Pigulea a urcat în

avionul de Phenian. În acel an, organizarea Turneului Prietenia, la care participau echipe din juniori din ţările comuniste, îi fusese atribuită Republicii Populare Democrate Coreene. Ca la orice deplasare în străinătate, CNEFS-ul, care funcţiona şi ca o poliţie politică în domeniul sportului, avusese grijă să introducă în delegaţie şi un securist, ca să aibă cine trage cu urechea la ce mai vorbeau unul altul. Omul figura ca magazioner, funcţie de care, se înţelege, nu era nevoie într-un voiaj la capătul pământului.

În avion, Hagi şi Bica jucau poker în doi. Antrenorul secund de atunci, Costică Toma, care pentru jucători era „cel mai al dracu’ antrenor”, îşi aminteşte: „A venit unul şi mi-a spus: «Nea Toma, Bica îl curăţă pe Hagii». Eu, speriat: «Cum îl curăţă?». «Îi ia banii la cărţi». Bica îl terminase, dar Hagi nu voia să recunoască. Am luat cărţile şi le-am rupt, iar lui Bica i-am spus să-i dea banii înapoi. Cred că i-a dat, pentru că mai târziu, când

i-am întrebat, aşa mi-au spus amândoi”. (Bica era un bun jucător de cărţi, parcă în compensaţie cu faptul că la şcoală fugea de carte ca dracu’ de tămâie. Venise de la o şcoală de cărămidari, din Slatina).

Pentru europeni, deci şi pentru români, Coreea de Nord a reprezentat un şoc teribil. Antrenorul secund, Costică Toma, îşi aminteşte că „noaptea, când am pus piciorul în Phenian, am crezut că am ajuns la Paris! Străzile erau luminate de ziceai că-i zi”. Avea să se convingă că era doar faţadă: în case, oamenii bâjbâiau pe semiîntuneric, la becuri de 15 – 20 de waţi. Nici ziarul nu puteau să-l citească la asemenea „licurici”. Trebuiau să iasă afară, la lumina neoanelor de pe străzi.

Delegaţiile participante la Turneul Prietenia au fost cazate la cel mai luxos hotel din Phenian. Regimul lui Kim în Sen se străduia să arate că RPD Coreeană este Raiul pe pământ. Românii au fost împrăştiaţi pe mai multe etaje, iar la fiecare

nivel exista un frigider plin cu sticle de bere. A doua zi, Costică Torna s-a dus la şeful hotelului şi i-a cerut fie să-i mute pe toţi într-o singură aripă, pe un etaj, fie să ia berea din frigidere, îi era teamă că, nesupravegheaţi, jucătorii vor da iama în sticlele de bere. Şeful hotelului a optat pentru varianta mutării.

În prima dimineaţă la Phenian, pe la ora 6, jucătorii s-au trezit în zornăit de chei. Uitându-se pe fereastră, s-au lămurit: toţi coreenii din blocul vecin coborau să facă gimnastică, iar cheile şi le agăţau pe un cerc metalic. Cine lipsea de la repriza de gimnastică îşi pierdea, pentru o vreme, drepturile cetăţeneşti. Nefericitul nu mai primea bonuri pentru masă, pentru haine ori pentru a călători cu autobuzul. Fără bon, nicio plimbare cu barca nu puteai face. Posibilităţi de compensare nu existau, întrucât banii practic dispăruseră. Singurul mijloc de supravieţuire erau bonurile distribuite de comitetele de partid. Dacă nu aveai

bonuri, erai un om mort.

Niciun străin nu avea voie să părăsească hotelul neînsoţit. Trebuia să anunţe la recepţie, de unde i se spunea când şi cu cine are voie să plece, într-o zi, antrenorul Marcel Pigulea şi doctorul Eugen Cristea şi-au pus în cap să-şi bată joc de însoţitorul nord-coreean ce i-a preluat de la recepţie. În faţa hotelului era o imensă fântână arteziană, în mijlocul unui bazin în aer liber. Pigulea a luat-o pe o parte, iar Cristea pe cealaltă. Coreeanul era disperat, nu ştia cum să-i urmărească pe amândoi. La un moment dat, a început să plângă! „Ni s-a făcut milă de el. După ce am depăşit bazinul, eu şi Pigulea ne-am reîntâlnit, să ne poată însoţi pe amândoi”, îşi aminteşte doctorul Cristea.

La banchetul final, Costică Toma şi-a pus în gând să-l îmbete pe securistul nord-coreean cu „pulasu”, băutură tradiţională la Phenian. Şi l-a îmbătat de începuse asiaticul să grohăie ca porcul.

Pentru români, mâncarea a constituit o mare problemă. „De teamă că ne dau ăia carne de câine, ne-am ferit de carne ca dracu' de tămâie", îşi aminteşte doctorul Cristea. „Ne dădeau orez şi cartofi atât de iuţi, că ne săreau flăcări din gură!", îl completează Costică Toma. Printr-un interpret de la Ambasada României la Phenian, el i-a spus bucătarului-şef s-o lase mai moale cu condimentele. „Mai bine ne-ai aduce nişte pâine", i-a sugerat fostul portar, iritat că de la Bucureşti nu mai văzuse nici măcar o chiflă. Într-o zi, toţi membrii delegaţiei au fost invitaţi la Ambasada ţării noastre, unde li s-a spus ce fel de „Rai" e acolo, în Coreea de Nord. Pentru jucători, sătui de ce le dădeau asiaticii, a fost o desfătare să simtă din nou gustul mâncării europene.

*

În Coreea comunistă, prin parcuri sau pe

străzi, nimeni nu se ţinea de mână. Cei mai afectuoşi tineri se plimbau la o distanţă de un metru unul de altul. Sărutatul în public, se înţelege, era delict deosebit de grav. De altfel, însăşi căsătoria avea reguli ciudate. Bărbatul fruntaş în producţie trebuia s-o ia de nevastă pe muncitoarea cea mai harnică, şi era fericit că partidul i-a repartizat o stahanovistă. Nu conta că până atunci poate n-a mai văzut-o niciodată.

*

Într-o zi, românii au vrut să iasă la cumpărături. Dar în magazinele pentru străini nu se vindea nimic, tot ce puteai obţine era o programare pentru ziua următoare. Ai noştri s-au programat la un magazin din centrul oraşului. A doua zi, ce să vezi? Coreenii puseseră în rafturi nişte caiete, cafea, băutură, dar aduseseră şi vreo câteva sute de cetăţeni, pe care-i „plantaseră” în

magazin. Aceştia nu cumpărau nimic, dar nici nu se dădeau la o parte să cumpere altcineva. După câteva tentative nereuşite de a se apropia de tejghea, românii s-au lăsat păgubaşi. Tactica nord-coreenilor – cumpăraţi, dacă puteţi – funcţionase perfect.

Altă dată, jucătorii lui Pigulea au fost urcaţi de gazde într-un autobuz cu scaune de lemn şi duşi într-o localitate situată pe malul Mării Galbene, la vreo 60 de kilometri de Phenian. Era satul natal al preşedintelui Coreei comuniste, Kim în Sen. Casa în care se născuse „conducătorul iubit”, devenită loc de pelerinaj, aducea mai degrabă a bordei, acoperit cu paie de orez. Doctorul Cristea, fotograful de ocazie al delegaţiei, i-a aliniat pe jucători în faţa casei dictatorului nord-coreean, pentru câteva poze. Hagi era pe rândul din spate, la marginea grupului. În astfel de momente, el îşi trăda tendinţa de a fi un singuratic.

*

Înainte de meciuri, stadionul cel mare, de 100.000 de locuri, se umplea la comandă, în zece minute. Spectatorii veneau încolonaţi, iar în tribună n-aveau voie să se ridice de pe scaune. Dacă un copil întorcea capul în spate sau sărea o treaptă, tăbărau poliţiştii cu bastoanele pe el şi-l băteau până-l lăsau lat.

La primul meci susţinut de români, cel cu echipa Ungariei, stadionul era plin cu o oră înaintea confruntării. Când tricolorii au pătruns pe gazon, spectatorii au izbucnit în hohote de râs. Şi râdeau, şi rideau, de începuseră

sã se ţină cu mâinile de burtă. Ai noştri, contrariaţi, nu pricepeau ce se întâmplă. Totul s-a lămurit când doctorul Eugen Cristea s-a apropiat

de marginea gazonului. Hohotele din tribună s-au înteţit, iar unii spectatori arătau cu degetul spre medicul echipei române. Atunci s-a lămurit totul: pe nord-coreeni îi amuza teribil faptul că văzuseră un om cu burtă! La Phenian, cu regimul alimentar impus de Kim în Sen (pe care oamenii chiar îl venerau), aveai mai multe şanse să vezi marţieni decât cetăţeni supraponderali.

Doctorul Cristea a mai păţit ceva. La stadion, closetele erau plasate în aer liber, iar prin faţa lor trecea un puhoi de lume. Într-o zi, medicul echipei române a vrut să intre într-unul din closete, dar a observat că la toate lipseau uşile. Cristea l-a întrebat pe antrenorul Pigulea: „Ce mă fac, Marcele, că se uită ăştia la mine?!”. „Rezistă şi tu până la hotel!”, l-a sfătuit Pigulea. Peste un sfert de oră, a venit un nord-coreean cu o uşă în spate. „Ba, Marcele, ăştia-s daţi dracu’ – ne ascultă şi la closet!”, a constatat doctorul Cristea.

*

În formula *Iaşko* (*Barba*) – *Rus, Cârstea, Mészáros, Bănuţă* – *Mateuţ, Mărgărit, Bica* – *Varga, Ţârlea, Hagi,* românii au avut evoluţii inconstante. După o înfrângere, 0 – 2 cu Ungaria, au urmat trei victorii consecutive, fără a primi gol:1 – 0 cu RPD Coreeană (gol Mateuţ), 1 – 0 cu Polonia (gol Ţârlea) şi 3 – 0 cu Bulgaria (două goluri Ţârlea şi unul Hagi). Elevii lui Pigulea au încheiat cu o înfrângere, 1 – 2 cu URSS (gol Varga), într-un meci în care au zguduit de patru ori barele porţii sovietice. Competiţia a fost câştigată de RPD Coreeană, însă printr-o mare hoţie. După înfrângerea în faţa României, gazdele au schimbat echipa, prezentându-se ia celelalte meciuri cu jucători mai bătrâni cu 2 – 3 ani decât celelalte formaţii.

România a încheiat Turneul Prietenia pe locul 6, după RPD Coreeană I şi II, Cehoslovacia,

URSS şi Ungaria. La întoarcerea în ţară, antrenorul Pigulea i-a remarcat pe Iaşko, Barba, Mateuţ, Rus, Mărgărit şi Ţârlea. Despre Hagi, nicio vorbă. Ba, mai degrabă, câteva săgeţi otrăvite: „Selecţionatei UEFA ’83 îi lipsesc un fundaş de marcaj şi un mijlocaş care să-şi pună amprenta asupra acţiunilor ofensive. Va trebui să-i căutăm. Tot aşa cum va trebui să mai lucrăm şi în privinţa îmbunătăţirii capacităţii de efort a jucătorilor” („Sportul”, 2 septembrie 1982). Hagi putea fi uşor identificat şi în pielea „mijlocaşului care să-şi pună amprenta asupra acţiunilor ofensive”, şi în cea a jucătorului cu „capacitate de efort” redusă. Iar asta, deşi Gică fusese unul dintre cei doar 4 marcatori români la Phenian.

LUCEAFĂRUL

Capitolul

Inapt pentru fotbal

Pentru Gică Hagi, toamna anului 1982 a fost

plină de evenimente. Pe 2 septembrie 1982, în ziua în care ziarul „Sportul” publica primele informaţii despre turneul de la Phenian, băieţii lui Pigulea înfruntau la Bucureşti, pe stadionul Progresul, naţională de juniori a Libiei. Africanii au venit şi cu un arbitru, Bellard, căruia, dacă tot a făcut atâta drum, i-a fost încredinţată conducerea partidei. Puţinii spectatori au plecat acasă buimăciţi; scorul final a fost 0 – 0, deşi un jucător, Gheorghe Hagi, a trimis mingea de 4 ori în barele porţii adverse! mai mult, tricolorii au ratat şi un penalty, prin Ţârlea, în minutul 13.

Trei zile mai târziu, într-o duminică, meci senzaţional la Sibiu: Şoimii – Luceafărul 4 – 5 (2 – 3). Era prima apariţie a echipei lui Pigulea în noul campionat, chiar dacă Divizia B ajunsese la etapa a patra. Scorul alb a rezistat o jumătate de oră. În două minute, 32 – 33, gazdele au făcut 2 – 0. În acel moment, la rampă a ieşit Hagi. Într-un interval de 10 minute, el a răsturnat scorul,

practic de unul singur. Statisticile au reţinut următoarele: min. 36,1 – 2, gol Hagi; min. 41,2 – 2, gol Hagi; min. 45,2 – 3, gol Ţârlea, din pasa lui Hagi. Imediat după pauză, pentru a-şi scăpa echipa de emoţii, Hagi a mai accelerat o dată, aflându-se la originea acţiunii din care Videscu a mărit diferenţa Luceafărului la două goluri. Meciul se îndrepta spre o victorie spectaculoasă a oaspeţilor, numai că, în minutele 70 şi 83, sibienii au punctat pentru 4 – 4. Fundaşii Luceafărului încă se mai dondăneau când, la două minute după egalare, Hagi a luat o minge de la centru, a înşirat trei adversari, a făcut un un-doi, a mai culcat un sibian şi de la marginea careului a şutat năprasnic: 4 – 5! A fost ultimul act al unei demonstraţii de fotbal total. Acolo, la Sibiu, Hagi a început prin a fi huiduit, ca orice adversar al Şoimilor, şi a sfârşit prin a fi aplaudat furtunos, privilegiu rar pentru „musafiri”.

*

Jucătorii lui Pigulea au plecat de la Sibiu imediat după meci. În seara aceleiaşi zile, după cinci ore de captivitate în autocar, au ajuns la Bucureşti. Înainte de a dormi, Hagi a rememorat fazele importante ale confruntării din acea zi, într-adevăr, îi ieşise totul! Chiar dacă, perfecţionist din fire, găsea şi câte ceva să-şi reproşeze – „La 0 – 0 a fost o fază când, decât să trag, mai bine îi pasam lui «Linguriţă», era plasat mai bine” –, colegul său de cameră, Zoli Iaşko, îi risipea orice dubiu: „Lasă, Gică, ai jucat fenomenal. Ai fost cel mai bun”. Dar era oare suficient să fie cel mai bun? După întâmplările de a doua zi, se pare că nu.

Luni, 6 septembrie, Hagi a fost anunţat de antrenorul Pigulea că trebuie să meargă la Centrul de Medicină Sportivă, pentru un control amănunţit. În urma mai multor teste, medicul echipei, Eugen Cristea, a tras concluzia că Hagi

are probleme atât de mari cu capacitatea aerobă în condiţii de efort, încât ar fi mai bine să fie trimis acasă! în acest sens, Cristea a făcut şi o notă, adresată lui Dan Ionescu, directorul clubului Luceafărul.

Ce se întâmplase, de fapt? La ultimul control, din cei 17 componenţi ai lotului, 9 nu îndepliniseră baremul de capacitate aerobă: Iaşko, llovan, Cârstea, Săndoi, Mihali, Bica, Ţârlea, Văsâi şi Hagi. Dintre aceştia, cei mai slabi parametri îi prezenta Hagi. Gt a stat la Luceafărul, pe 17 probe de verificări, acesta avea o capacitate aerobă medie de 79% din cea normală. Pentru doctorul Cristea, îngrijorătoare erau şi fluctuaţiile: între 106% (adică foarte bine) la 1 septembrie 19B0 şi 51% (catastrofal) doi ani mai târziu. Acest 51% însemna că, din punct de vedere medical, efortul pe care-l putea depune Hagi se situa doar la jumătatea capacităţii normale!

Doctorul Cristea explică: „Hagi avea, de

departe, cea mai bună capacitate anaerobă: 120 – 125% în raport cu cea normală. Asta s-ar traduce prin aceea că el putea accelera formidabil, însă pe un interval de timp scurt. Organismul său nu era făcut pentru a susţine un efort prelungit. Numai că un mijlocaş trebuia să-şi asume un mare travaliu, mai ales că, nefiind un tip combinativ, lui Hagi îi cam plăcea să «care» mingea. De aceea m-am adresat doctoriţei Pufulete, de la Centrul de Medicină Sportivă. Am întrebat-o: «Doamnă, ce mă fac cu ăsta?»”. Elisabeta Pufulete l-a supus pe Hagi unui control complex, ale cărui concluzii, comunicate doctorului Cristea, au fost: 1. putere maximă aerobă – slabă; 2. economie cardiovasculară în efort – slabă; 3. economie respiratorie în efort – relativ bună”. Interpreted aceste rezultate, doctorul Cristea a notat în fişa lui Hagi, cu pix roşu, următoarele: *„Se remarcă adaptare defectuoasă la efort între frecvenţa cardiacă 132 – 156 pe minut. Economie*

cardiovasculară foarte slabă (gol de adaptare). Recomandări: atenţie în procesul de antrenament pe exerciţiul de respiraţie! Concret, se recomandă: 1. angrenare treptată în efort, cu încălzire prelungită; 2. În procesul de antrenament se va insista pe exerciţiile la care frecvenţa cardiacă se situează între 132 – 156 pe minut; 3. antrenament individual”.

Ce înseamnă toate astea? Că organismul lui Hagi funcţiona fără probleme la un puls mai mic de 132 pe minut sau mai mare de 156 pe minut. Şi că jucătorul avea „groapă de adaptare”: dacă-şi lua mingea de la propriul careu, se sufoca înainte de a ajunge la cel advers. De aceea, până să remedieze aceste probleme printr-o pregătire specială, antrenorii săi trebuiau să-l distribuie pe un post cu travaliu mai redus, de exemplu atacant, nicidecum pe unul gen mijlocaş-maratonist.

După ce i-au parvenit rezultatele controlului de la Centrul de Medicină Sportivă, Pigulea s-a

hotărât: în niciun caz nu-l va trimite pe Hagi acasă, cum îi sugerase iniţial doctorul Cristea. Era o absurditate să renunţi la un jucător care, chiar şi cu problemele pe care le avea, dădea goluri şi câştiga meciuri singur. Primele indicaţii ale lui Pigulea către Hagi, după acel control, au fost: „Joci în jumătatea lor, nu mai treci centrul terenului, înapoi. Laşi apărarea în seama altora, că are cine s-o facă”.

Pe Gică îl necăjea faptul că, independent de voinţa lui, devenise un caz. Se pregătise ireproşabil, nu supărase pe nimeni, iar d într-o dată, acolo, la Luceafărul, toată lumea discuta de el ca de un fotbalist cu viitor incert. II chinuia o întrebare: ce putea face ca să iasă din situaţia aceea? Tot el şi-a oferit răspunsul: „Trebuie să joc şi mai bine, să dau şi mai multe goluri!”. Frumos zis, dar era oare posibil?

Pe prima scenă

Din fericire, acolo, sus, e cineva care veghează ca strâmbătăţile să fie mai puţin strâmbe, ca nedreptăţile să nu devină eterne. Într-una din zilele acelea, când era sfâşiat de îndoieli, Hagi a fost sunat de Iosif Bükössi: „Gică, să fii pregătit, că o să te cheme Lache Haşoti, să joci la Bacău!”. Era o veste formidabilă. Alături de alţi trei juniori, Matache, Popovici şi Mihale, care, ca şi el, făcuseră parte din formaţia ce disputase finala campionatului naţional de juniori (acel 2 – 4 cu Corvinul), Hagi fusese inclus în lotul primei echipe a Constanţei pentru ediţia 1982 – 83 a Diviziei A. Numai că din lot făceau parte 24 de jucători, iar de la simpla enumerare printre aceştia la prezenţa pe gazon era o cale lungă. Acum, nea Ioji venea cu vestea că debutul lui Gică în prima divizie era iminent. Ultimele evoluţii, mai ales cea de la Sibiu, nu-l lăsaseră indiferent pe antrenorul Haşoti, machidon şi el, ca mulţi dintre fotbaliştii Litoralului. Dar dacă, totuşi, Haşoti se

va răzgândi?

Nu, Haşoti nu putea să se răzgândească, pentru că formaţia sa avea nevoie de sânge proaspăt. FC Constanţa era o echipă bătrână, iar asta se reflecta şi în clasament: locul 15 după primele 5 etape, cu o zestre de

HAGI

numai 3 puncte (o victorie, un egal şi 3 înfrângeri). „11 „—le de bază arăta astfel: Costaş (29 de ani) – Purcărea (23), Antonescu (37), I. Constantinescu (33), Caramalău (25) – Gache (25), Vanea (30), Buduru (29) – Petcu (25), Peniu (29), I. Moldovan (28). Deci, o medie de 28 de ani şi jumătate. În acel moment, Dumitru Antonescu, la 37 de ani împliniţi, era cel mai vârstnic jucător din Divizia A.

Sâmbătă, 11 septembrie 1982, Hagi a debutat în Divizia A! Caseta publicată în „Sportul”

de luni, 13 septembrie, arăta astfel:

SE Bacău – FC Constanţa 3 – 0 (1 – 0)

Stadion „23 August” din Bacău; timp frumos. Şuturi: 23 – 7 (pe poartă: 12 – 2). Cornere: 12 – 1. Goluri: Movilă (min. 15,46), Şoşu (min. 88).

SE Bacău: Mangeac – Andrieş, Lunca, CĂRPUCI, Penoff (min. 85 Viscreanu) – C. *SOLOMON, ŞOŞU, MOVILĂ – Şoiman, Antohi (min. 65 I. Solomon), CHITARU.*

FC Constanţa: COSTAŞ – Purcărea, I. CONSTANTINESCU, Matache, Caramalău – Hagi, Gache, Vanea – Petcu (min. 75 Rusu), Peniu (min. 70 Buduru), Mănăilă.

Arbitri: R. Matei – D. *Petrescu, M. Niculescu (toţi din Bucureşti).*

Cartonaşe galbene: *Vanea, Mănăilă, Hagi, Caramalău*.

Caseta vorbea de la sine. Băcăuanii au dominat autoritar, fapt semnalat şi în cronica din „Sportul”: „Jocul a avut aproape tot timpul un singur sens, spre poarta lui Costaş”. Hagi, care l-a transformat pe Buduru în rezervă, a primit cartonaş galben la primul său meci în Divizia A, pe motiv că, din exces de zel, a făcut un fault mai tare. Cronicarul, Mihai Ionescu, n-a scris niciun cuvânt despre debutul unui jucător de 17 ani, 7 luni şi 6 zile. Acelaşi Mihai Ionescu care, devenind secretar federal cu probleme de juniori, avea să se mai ciocnească de câteva ori cu Hagi. Un fotbalist pe care era evident că nu-l agreează.

*

Miercuri, 15 septembrie, mare eveniment la Baia Mare: echipa locală a primit vizita celebrei Real Madrid, în primul tur al Cupei Cupelor. Pe malul Săsarului, la poalele Munţilor Gutâiului, au poposit Camacho, Gallego, Stielike, Juanito, Santillana, precum şi ilustrul lor antrenor, Alfredo Di Stefano. Meciul s-a încheiat nedecis, 0 – 0, un rezultat onorabil pentru băimăreni, care două săptămâni mai târziu aveau să piardă returul de la Madrid cu 2 – 5.

Hagi ţinea mult să vadă meciul de la Baia Mare, pentru că nu în fiecare zi venea Real Madrid în România. Numai că marţi, în preziua jocului respectiv şi la exact trei zile după ce debutase în Divizia A, el se îmbarcase în avionul de Dubai, împreună cu colegii săi din naţională de juniori.

LUCEAFĂRUL

Sechestrat în Dubai

Echipa lui Pigulea urma să dispute două meciuri amicale cu naţională Emiratelor Arabe Unite, la Sharjah. Avionul ce-i avea la bord pe tricolori a făcut o escală în capitala Iordaniei, Amman. Acolo, prima surpriză: iordanienii le-au spus românilor că nu-şi mai pot continua călătoria spre Emirate, chiar dacă avionul cu bagaje plecase deja! Autorităţile de la Amman şi-au motivat decizia prin aceea că meciurile de la Sharjah au fost anulate de un anumit domn Zacour, care, ca să fie mai convingător, a semnat şi un fax „din partea FRF”. Zacour era un impresar libanez stabilit în Brazilia. În prealabil, acesta ceruse federaţiei de la Bucureşti să se ocupe el de turneul românilor în Emirate, contra unui comision, evident. Numai că, fiind vorba de o reciprocitate între cele două federaţii, nu se mai justifica implicarea unui intermediar.

Jucătorii români au dormit o noapte la un hotel sărăcăcios din Amman. Ziua se topeau de cald, iar noaptea dârdâiau de frig. Miercuri, 15 septembrie, conducătorul delegaţiei, „Fofa” Dumitrescu, a anunţat că lucrurile s-au lămurit. După încă o escală, la Abu Dhabi, capitala Emiratelor, avionul a aterizat noaptea, la ora 3:30, pe aeroportul din Dubai, de unde echipa urma să-şi continue călătoria spre Sharjah cu autocarul. În aeroportul din Dubai, alt necaz: cinci membri ai delegaţiei nu aveau voie să intre în Emirate, pentru că aveau pe paşapoarte viza israeliană! Cei cinci erau: antrenorul secund Costică Toma, doctorul Eugen Cristea, jucătorii Hagi, Barba şi Bucico. Adversităţile politico-istorice dintre arabi şi israelieni făceau victime în rândul unor cetăţeni români care n-aveau nicio treabă cu vreuna din părţi. Doar nu i-o fi trecut cuiva prin cap că în trupul firav al lui Gică Hagi s-ar ascunde vreun terorist feroce!

În crucea nopţii, arabii erau de neînduplecat: cei cinci trebuie să se întoarcă acasă! „Fofa” Dumitrescu, care vorbea foarte bine engleza, a jucat însă tare: „Dacă-i aşa, atunci ne întoarcem toţi”. A venit ministrul sporturilor din Emirate, care i-a dat 200 de dolari lui Toma, să cumpere mâncare pentru cei cinci captivi, până dimineaţa, „când o să se rezolve totul”. Restul delegaţiei a plecat cu autocarul spre Sharjah. Toma şi Cristea n-au dormit deloc. Doar jucătorii, Hagi, Barba şi Bucico, s-au întins pe băncuţe, acolo, în aeroport. Somnul i-a furat repede, pentru că erau rupţi de oboseală. A doua zi, pe la ora 11, au venit nişte oficiali arabi şi i-au scos pe cei cinci români din aeroport, ducându-i cu o maşină la Sharjah. Le-au oprit însă paşapoartele, spunându-le că le vor fi înapoiate la plecarea din Emirate.

Primul meci s-a disputat chiar în seara acelei zile, pe 16 septembrie, în nocturna. Scor: 1 – 1, golul nostru fiind marcat de Mateuţ, spre sfârşitul

partidei. Două zile mai târziu, arabii, hotărâţi să ne bată, ne-au rezervat două surprize. În primul rând, n-au mai pus meciul seara, în nocturnă, ci după-amiază, când ardea soarele mai tare. Apoi, n-au mai venit cu naţională de juniori, ci cu cea de tineret. De bătut, ne-au bătut fără probleme: 4 – 1. Pentru România, golul de onoare a fost înscris de unul dintre „sechestraţii din aeroport": Gică Hagi.

În ziua dintre meciuri, românii au ţinut să viziteze bazarul din Sharjah. În faţa hotelului „Holiday Inn" (ai cărui patroni erau italieni), câţiva taximetrişti i-au invitat, elegant, să urce în maşinile lor. Antrenorul secund, Costică Toma, şi-a sfătuit conaţionalii: „Nu urcaţi, mă, că ne iau ăştia pielea de pe noi!". Şi au pornit românii pe jos, cale de vreun kilometru, înfruntând vitejeşte căldura ucigătoare. Ei înainte şi taximetriştii după ei! Limuzinele mergeau încet, la mică distanţă de grupul de fotbalişti. Ritualul s-a repetat la întoarcere, când românii trăgeau după ei şi câte-o

scoşă, două cu ce cumpăraseră din bazar. La hotel, unul din patronii italieni i-a luat la rost pe şefii delegaţiei noastre: „Băi, fraţilor, voi nu sunteţi întregi la minte? Păi, pe canicula asta mergeţi voi pe jos? De-aia am trimis maşinile, să nu vă doboare căldura!”. Alor noştri le venea să-şi dea palme: taxiurile pe care le refuzaseră ei circulau gratuit!

*

Miercuri, 22 septembrie, la patru zile după acel 1 – 4 de la Sharjah, Hagi a jucat într-o etapă intermediară de Divizia B. La Bucureşti, Autobuzul – Luceafărul 2 – 1, golul juniorilor fiind înscris chiar de Hagi, din penalty, în minutul 80.

Două zile mai târziu, în „Sportul” au apărut – ca de obicei, cu mare întârziere – primele informaţii despre turneul din Emirate. Antrenorul Marcel Pigulea continua să se plângă că „printre

posturile deficitare se află cel de mijlocaş ofensiv”. Ziarul, se înţelege, nu strecura nicio vorbă despre aventurile din Amman şi Dubai.

Tot pe 24 septembrie, Hagi a jucat o nouă partidă în Divizia B: Luceafărul – Gaz Metan Mediaş 2 – 1, meci devansat din etapa a opta. Au marcat: Mateuţ (min. 10), Hagi (min. 74), respectiv Albotă (min. 60). Încă o dată, Gică Hagi, cel cu „capacitatea aerobă redusă”, aducea victoria echipei sale.

*

E timpul pentru un time-out. Trăgând linie după meciul cu Gaz Metan Mediaş, rezultă că, într-un interval de trei săptămâni (2 – 24 septembrie 1982), Hagi a jucat 7 partide pentru 3 echipe (Luceafărul, Farul şi naţională de juniori), a înscris 6 goluri, a străbătut mii de kilometri, cu avionul şi autocarul, pe traseul Bucureşti – Sibiu –

Bucureşti – Bacău

Bucureşti – Amman – Dubai – Sharjah – Bucureşti. Pentru un adolescent de 17 ani şi jumătate, era poate prea mult. Dar Gică nu era un adolescent oarecare. Era liderul unei generaţii care avea ceva de spus.

Mândria neamului Hagi

Sâmbătă, 2 octombrie 1982. O zi memorabilă: Hagi a apărut pentru prima dată pe stadionul din Constanţa, în Divizia A! Campionatul ajunsese la etapa a 9-a, iar FC Constanţa ocupa locul 15 (din 18), cu doar 5 puncte, golaveraj 10 – 19. Pe Litoral venea o echipă periculoasă, Sportul Studenţesc.

Când antrenorul Haşoti l-a anunţat că va fi titular, Gică a devenit brusc agitat. Se mişca de colo-colo prin vestiar, negăsindu-şi locul. E drept, debutase deja în prima divizie, la Bacău, în urmă cu trei săptămâni, dar acum era cu totul altceva. I

se împlinea visul din copilărie, de a juca pe stadionul cel mare al Constanţei, „1 Mai", în faţa a mii de spectatori. Adversari îi erau fotbalişti renumiţi, Iorgulescu, Munteanu II, Terheş, Mircea Sandu. Iar la cârma lor – nea Titi Ardeleanu, antrenorul care l-a convocat pe Gică prima dată la un lot naţional, cel de cădeţi. Simeria… Montaigu…

În tribune au luat loc 12.000 de oameni. Printre ei, membrii neamului Hagi: părinţi, surori, unchi, mătuşi, verişori… Toţi erau mândri că unul de-al lor reprezintă oraşul, acolo jos, pe gazon.

Echipele:

FC Constanţa: *Costaş – MĂNĂILĂ, Zahiu, I. Constantinescu* (*min. 62 TURCU*), *Caramalău – Vanea* (*min. 62 Bătrâneanu*), *Gache, Buduru – Petcu, Peniu, Hagi.*

Sportul Studenţesc: *Speriatu – M. Mihail,*

Iorgulescu. Cazan, Munteanu II – TERHEŞ, PANĂ (min. 87 Munteanu I), O. Ionescu – Fl. Grigore, M. SANDU, Bucurescu (min. 88 Chihaia).

Bucureştenii au câştigat cu 2 – 0, prin golurile înscrise de Mircea Sandu (min. 45) şi Florin Grigore (min. 59). Meciul s-a rupt în finalul primei reprize, când vârful de lance al „studenţilor”, Mircea Sandu, supranumit Naşu, a scos din amorţeală tabela de marcaj. Hagi s-a zbătut mult, dar, prins în cleştele Terheş – Mihail Marian – Iorgulescu, n-a avut prea mult spor. Centrările sale de pe stânga nu au fost valorificate de „vârful” Peniu.

Pentru Gică a fost un debut trist. Deşi el, personal, a avut parte de câteva ropote de aplauze (poate şi pentru că era mezinul constănţenilor), echipa lui Haşoti a fost huiduită copios. Prin asta, spectatorii taxau evoluţiile tot mai modeste ale formaţiei lor de suflet, prăbuşită pe locul 17,

penultimul. După 9 etape, adică un sfert din campionat, în urma Constanţei mai era doar Timişoara.

88Sâmbăta următoare, pe 9 octombrie, Hagi n-a jucat la Râmnicu Vâlcea, în partida Chimia – FC Constanţa 2 – 0. O zi mai târziu, el a apărut însă în formaţia Luceafărului, în meciul de Divizia B pe care „elevii” lui Pigulea îl disputau la Târgu-Jiu, cu Pandurii. Lui Gică i-a ieşit o evoluţie fantastică, cu două goluri şi faze cum gorjenii nu mai văzuseră vreodată pe terenul lor. Scor final: Pandurii – Luceafărul 1 – 4, prin golurile lui Rădulescu (min. 51), respectiv Săndoi (min. 35), Ţârlea (min. 60) şi Hagi (min. 70 şi 73). La ultima reuşită a oaspeţilor, Gică Hagi şi-a ridiculizat adversarii, driblându-i pe toţi cei ce i-au ieşit în cale şi înscriind în poarta goală. De ciudă, portarul de la Pandurii a părăsit terenul de joc, spunându-i antrenorului să bage pe altul în poartă, pentru că

el nu mai apără. Nefericitul a fost convins cu greu să nu se lase definitiv de fotbal…

La trei zile după episodul Târgu-Jiu, Luceafărul a jucat la Săcele, în judeţul Braşov (nicio legătură cu Săcele de Constanţa, satul în care s-a născut şi a copilărit Gică Hagi!). Federaţia hotărâse ca miercuri, 13 octombrie, să se dispute o etapă intermediară, a 11-a, în Divizia B. Rezultat: Precizia Săcele – Luceafărul 2 – 5 (1 – 3), golurile oaspeţilor fiind marcate de Hagi (min. 8,20,73,76) şi Videscu (min. 30). Aşadar, Gică Hagi a punctat de patru ori în 90 de minute, făcându-i să pară caraghioşi pe toţi cei ce au încercat să-i stea în cale.

*

După alte trei zile, pe 16 octombrie, Hagi se afla din nou acasă, pe Litoral, pentru meciul FC Constanţa – Corvinul Hunedoara. În tribune, un

viespar: 12.000 de oameni au venit să asiste la încercarea disperată a echipei lor de suflet de a întrerupe şirul eşecurilor. Printre ei, din nou, părinţii, surorile şi toate rubedeniile lui Gică.

Hunedprenii aveau o trupă de primă mână, construită cu migală de Mircea Lucescu, înainte de a fi fost numit la cârma echipei naţionale. Mai mult de jumătate dintre titularii Corvinului erau internaţionali.

FC Constanţa: *Costaş – Mănăilă, Turcu, ZAHIU, Caramalău – S. Petcu, I. Constantinescu* (*min. 64 Rusu*), *GACHE – Bătrâneanu* (*min. 59 Purcărea*), *Peniu, HAGI*.

Corvinul: *IONIŢĂ – Rednic, Dubinciuc, ANDONE, BOGDAN – MATEUŢ, Oncu, I. Petcu – Gabor* (*min. 89 Dumitrache*), *Cojocaru* (*min. 46 KLEIN*), *Nicşa*.

Printre adversarii lui Hagi se număra, aşadar, şi Mateuţ, colegul lui de la Luceafărul! Din nou Mateuţ, ca şi în finala campionatului naţional de

juniori, câştigată de Corvinul cu 4 – 2, la Bucureşti, cu patru luni în urmă. Hagi îi mai cunoştea de la Luceafărul pe Mircea Rednic şi pe Romulus Gabor, care făcuseră parte dintr-o grupă mai mare cu doi ani, UEFA ’81.

Arbitru a fost Nicolae Rainea, care în vara acelui an participase, în Spania, la al treilea Campionat Mondial al vieţii sale, după RFG ’74 şi Argentina ’78.

Hunedorenii, pe care-i despărţeau patru zile de întâlnirea cu FC Sarajevo, din Cupa UEFA, au menţinut scorul de 0 – 0 până în minutul 56, când Gache a reuşit să marcheze. Se părea că, în sfârşit, a ieşit soarele şi pe uliţa constănţeană. Numai că, după doar 5 minute, nou intratul Klein a egalat, iar spre final (min. 85) Gabor a adus victoria echipei ardelene. Era acelaşi Gabor care, cu exact un an în urmă, uimea planeta la Campionatul Mondial de juniori, din îndepărtata

Australie.

Sub titlul „Naufragiul continuă”, ziarul „Sportul” avea să consemneze: „Formaţia de pe Litoral, ca o navă fisurată după o puternică furtună, cu toate încercările individuale ale unora dintre componenţi, n-a putut nici de astă dată să termine, pe propriul teren, învingătoare”, Când a vorbit de „încercările individuale ale unora dintre componenţi”, autorul articolului trebuie să se fi gândit în primul rând la Hagi.

În urma acelei partide, Corvinul a săltat de pe locul 5 pe 4, fiind devansat doar de Dinamo, Sportul Studenţesc şi Universitatea Craiova, în schimb, FC Constanţa a coborât pe ultima poziţie, a 18-a, cu 5 puncte din 11 meciuri (două victorii, un egal şi opt înfrângeri), golaveraj 11 – 25. Elanul, valoarea şi ambiţia unui „marinar” de nici 18 ani nu erau suficiente pentru a salva de la naufragiu un „vapor” ce lua apă pe la toate încheieturile. E drept, „bătrâni” mai aveau şi alţii

(chiar în aceeaşi etapă, FC Argeş a învins pe FC Olt cu 2 – 1, avându-i în teren pe ambii antrenori: Nicolae Dobrin – 35 de ani şi Constantin Cârstea – 33 de ani), dar în lotul Constanţei se adunaseră, totuşi, prea mulţi veterani.

În chiloţi, la marginea şoselei

Gică Hagi s-a întors, necăjit, la Bucureşti. A urmărit tot mai atent prestaţiile echipelor româneşti în cupele europene: Dinamo – Aston Villa 0 – 2 (două goluri Garry Shaw); Corvinul – FC Sarajevo 4 – 4 (scorul trecând prin 0 – 2 şi 4 – 2); Shamrock Rovers – U. Craiova 0 – 2 (goluri Irimescu şi Balad). Celui mai bun junior român al momentului nu-i era indiferentă evoluţia „pieţei cluburilor" din ţară. Cine ştie, mâine-poimâine trebuia să aleagă…

Luceafărul şi-a continuat periplul prin „B": 0 – 2 cu Chimica Târnăveni (ambele goluri ale ardelenilor au fost marcate de Florin Hâncu, cel

cu care se întâlnise Gică în finala Cupei Speranţelor, la Constanţa, cu 6 ani în urmă, şi care apoi îi fusese coleg la Luceafărul), 1 – 4 cu Dinamo Victoria Bucureşti (echipa Securităţii se grăbea să ajungă în Divizia A şi, de acolo.

În cupele europene). Apoi, cu Costică Toma la cârmă (Pigulea era plecat în Austria, la un curs de perfecţionare), juniorii români s-au deplasat la Moreni, pentru un nou amical cu Bulgaria. Ei aveau de răzbunat ruşinea din dimineaţa aceleiaşi zile, când, la Bucureşti, în meciul formaţiilor de juniori II, bulgarii câştigaseră cu 4 – 0! Antrenorul echipei lui Dănuţ Lupu era Aurică Măndoiu, vechea cunoştinţă a lui Gică Hagi.

Pe atunci, la Moreni nu existau vestiare cât de cât civilizate. Componenţii ambelor formaţii s-au echipat la marginea terenului şi a drumului ce trecea pe lângă stadion. Mai claxona o maşină, se mai minuna un trecător – doar nu le era dat să

vadă în fiecare zi 30 de tineri ce-şi dau jos nădragii la marginea şoselei!

După 40 de minute, la Moreni, bulgarii conduceau cu 2 – 0. Imediat după pauză, ei şi-au mărit avantajul la 3 – 0. Aceiaşi bulgari care, la Phenian, cu două luni în urmă, pierduseră în faţa românilor cu 0 – 3... „Din minutul 43, când a primit golul 3, echipa noastră se avântă spre poarta oaspeţilor, atacă însă dezordonat, cu toate eforturile pe care le fac Hagi şi Mateuţ, acesta din urmă marcând şi singurul gol al tricolorilor, în minutul 77”. („Sportul”, 28 octombrie 1982). România: Stângaciu – Rus, Mészáros, Achim, Bănuţă – Săndoi, Grosu, Mateuţ – Hagi, Ţârlea, Văsâi. Tot căutându-şi locul ideal în cadrul „orchestrei”, Hagi, „dirijorul”, a ajuns extremă dreaptă.

„Sportul” din 29 octombrie a consemnat câteva răspunsuri la întrebarea „Ce jucători aţi remarcat din echipa noastră?”. Traian Ionescu

(antrenor): „Am venit să văd o echipă care se pregăteşte de trei ani şi n-am văzut nicio echipă, ci doar doi jucători: Hagi şi Bănuţă”. Ilie Oană (antrenor): Nu pot remarca decât pe numărul 5, Săndoi”. Cornel Simionescu (federal): „Doar Hagi”. Costică Rădulescu (antrenor): „Hagi – dar fără superficialităţile din unele faze, Mateuţ – pentru hărnicie, Ţârlea – minus ratările”. Constantin Ştefan (antrenor): „Hagi şi Ţârlea, ambii din atac. Foarte slabă apărarea”. Florin Popescu (arbitrul meciului): „Mateuţ şi Hagi”. Mihai Ionescu (secretar al FRF): „Relativ bine au jucat doar Hagi, Mateuţ şi Săndoi”. Din cei 7 chestionaţi, 6 au pronunţat numele lui Hagi.

*

La Bucureşti, abia coborât din autocarul de Moreni, Gică a sărit în trenul de Constanţa. Divizia A ajunsese la etapa a 13-a, iar echipa lui Haşoti

era pe punctul de a pierde orice şansă de salvare. Sâmbătă, 30 octombrie, în timpul partidei cu AŞA Târgu Mureş, pe Litoral bătea un vânt turbat, care ducea mingea pe traiectorii ciudate.

Echipele:

FC Constanţa: *Costaş – Mănăilă* (*min. 32 Purcărea*), *ANTONESCU, Zahiu, Turcu – Gache, HAGI, Rusu* (*min. 75 Matache*) *– Petcu, PENIU, I. Moldovan*.

AŞA TTrgu Mureş: *Biro II – JENEI, İspir, Bölöni, Gall – Morioki* (*min. 55 Cernescu*; *min. 72 Varga*), *C. ILİE, DULĂU – CiORCERI, Biro I, HAJNAL*.

În minutul 33, cei 8.000 de spectatori au sărit în aer: 1 – 0 pentru FC Constanţa, printr-un penalty transformat de Petcu. Două minute mai târziu, tribunele au îngheţat: Zahiu a fost eliminat şi echipa lui Haşoti era condamnată să joace mai

mult de o repriză în inferioritate numerică. Se anunţau vremuri grele pentru constănţeni...

Meciul a fost descris cu fidelitate de unul dintre ziariştii de clasă ai „Sportului”, Eftimie Ionescu: „În prima repriză, bune ocazii de a înscrie a avut juniorul Hagi, în minutele 10 şi 42. (...) Tot printr-o splendidă acţiune personală a lui Hagi (cel mai bun de pe teren, împreună cu târgmureşeanul Ciorceri) începe şi repriza secundă, dar scorul rămâne 1 – 0. (...) Vine minutul 69, când Hagi (iarăşi el!) pătrunde în careu şi Ispir îl faultează. Penalty. Execută Petcu, slab şi neplasat, şi Biro II respinge. Momentul psihologic al jocului. Nu numai că gazdele n-au reuşit desprinderea, dar Bölöni şi coechipierii lui, scăpaţi de acel moment greu, vor evolua foarte energic şi mult mai curajos în atac”. Pe acest fond a venit golul egalizator, marcat de Hajnal în minutul 80. Şi a fost o minune că dobrogenii au rămas totuşi cu un punct, pentru că, pe final,

oaspeţii au ratat trei ocazii uriaşe. Cu doar 6 puncte din 26 posibile (golaveraj 13 – 28), FC Constanţa şi-a „consolidat” ultimul loc în clasament. Învingătoare în aceeaşi etapă, „Poli” Timişoara, ocupanta locului 17, a depăşit-o cu două puncte. „Marinarii” stăteau pe un butoi cu pulbere. Cineva trebuia să plătească pentru dezastruosul sezon de toamnă. Şi, conform aşteptărilor, a plătit antrenorul Emanoil Haşoti. Locul acestuia a fost luat de cuplul Constantin Tâlvescu (principal) – Constantin Mareş (secund).

Ciudat sport şi fotbalul ăsta: un jucător face minuni de vitejie, dar nu-şi poate scăpa antrenorul de ghilotină. Totuşi, undeva, plusurile se contabilizează. De exemplu, în pixul lui lui Eftimie Ionescu, care simte nevoia să revină cu o notiţă: „Hagi, apariţie timpurie (şi, sperăm, nu meteorică) pe prima scenă. (…) Doi jucători au dominat meciul de la Constanţa: Hagi, 17 ani, şi Ciorceri, 27 de ani”.

*

Când aceste rânduri apăreau în ziar, Hagi era deja în Germania răsăriteană, pentru două meciuri amicale. În primul, marţi, 2 noiembrie, la Plau-am-See, RDG – România 0 – 0. Două zile mai târziu, într-o altă localitate micuţă, Ludwigslust, din nou egalitate: 1 – 1. Hagi a marcat spre finalul primei reprize (min. 36), nemţii au egalat cu câteva minute înainte de sfârşitul partidei (min. 73). Echipa României: *Barba – Rus, Mészáros, Achim, Varga – Mărgărit, Săndoi, Bobaru* (*Szel*), *E. Radu – Ţârlea, Hagi*.

HAGI

*

În cupele europene, partide retur, Aston Villa

– Dinamo 4 – 2 (alte trei goluri Garry Shaw, după cele două de la Bucureşti), U. Craiova – Shamrock Rovers 3 – 0 (două goluri Cârţu, plus un autogol al irlandezilor), FC Sarajevo – Corvinul Hunedoara 4 – 0 (Dumitrache şi Gabor eliminaţi, pentru că l-au bătut pe arbitru ca-n Vestul Sălbatic).

Victimă: Iordache

Gică Hagi nu va uita niciodată ziua de sâmbătă, 6 noiembrie 1982. Atunci, la 48 de ore de la golul înscris în poarta Republicii Democrate Germane, el a călcat pentru prima dată în viaţă pe gazonul stadionului Steaua. FC Constanţa, codaşa Diviziei A, înfrunta formaţia militară, ocupanta locului 4. Nimeni nu se îndoia de victoria Stelei, singura întrebare era care vor fi proporţiile scorului.

Gică s-a întors din RDG după miezul nopţii. De la Otopeni s-a dus direct la hotelul „Palas”, unde se aflau în cantonament jucătorii Farului,

Iosif Bukossi nu se culcase, îl aştepta pe el. „Ai venit, măi, copile?”. „Am venât, nea Ioji”. „Cum a fost la nemţi?”. „Bine, mi-au dat şi o cupă pentru cel mai tehnic jucător”. „Ţi-e foame?”. „O-hol”. Bukossi îi pregătise un pachet consistent. Ştia că, după un drum lung, Gică vine flămând „La şi mănâncă, *Gigi*, să nu mai rămână nimic!”. Tânărul jucător a înfulecat tot ce-i dăduse nea Ioji, apoi a trecut la culcare. Într-un minut era în lumea viselor. În aceeaşi zi, după-amiază, urma să se dispute meciul cu Steaua.

Evident obosit, Hagi a fost lăsat de Tâlvescu pe banca de rezerve. La pauză, când Steaua conducea cu 1 – 0 (gol Minea, min. 11), antrenorul constănţean l-a introdus pe Gică în locul veteranului I. Constantinescu. A intrat apoi şi Petrică Buduru în locul lui Ion Moldovan. Ce s-a întâmplat mai departe, aflăm din cronica lui Stelian Trandafirescu, intitulată „Un junior (Hagi) stopează echipa bucureşteană!” („Sportul”, 8

noiembrie 1982): „După pauză, FC Constanţa, care adusese în teren pe talentatul junior Hagi, a încercat... marea cu degetul”. Peniu a egalat (min. 68), după care, „stupoare în tribune: în minutul următor putea fi 1 – 2, Mănăilă trimiţând cu capul peste bară la centrarea lui Hagi”. Cu un sfert de oră înainte de final, Gabi Balint (fostul jucător al Luceafărului, transferat de la Gloria Bistriţa la Steaua după terminarea junioratului) a ratat din careu, apoi tot el a făcut 2 – 1, printr-un gol norocos, bară-gol, din afara careului. Putea fi 3 – 1 în minutul 87, când Gache a respins de pe linia porţii, dar faza meciului avea să se deruleze peste mai puţin de 60 de secunde: „În minutul 88, Hagi va înscrie senzaţional (ce şut cu efect!) de la distanţă”.

Aşa se încheie cronica din „Sportul”. Ea trebuie completată cu câteva

LUCEAFĂRUL

precizări. În poarta Stelei se afla Vasile Iordache, cel care în primăvara lui ’81 făcuse un meci senzaţional pe Wembley, Anglia – România 0 – 0, în preliminariile Campionatului Mondial. În 1982, Iordache a stat câteva luni departe de gazon, din cauza unor prelungite crize de sciatică. Pentru a reveni în echipă, el a ales un meci mai uşor, cel cu „lanterna roşie” a campionatului. De unde să ştie că se va găsi un puşti, Hagi, care să tragă nebuneşte de la 35 de metri?

Acel meci merită reţinut şi prin prisma componenţei celor două formaţii:

Steaua: *Iordache – IOVAN, FI. Marin, Sameş, Eduard* (*min. 88 Fodor*) *– MINEA, Balint, Mureşan – Majearu* (*min. 63 D. Zamfir*), *Grupeanu II, BARBU.*

FC Constanţa: *COSTAŞ – Purcărea,*

ANTONESCU, Matache, Caramalău – GACHE, I. Constantinescu (min. 46 HAGI), Mănăilă – Petcu, Peniu, i. Moldovan (min. 58 Buduru).

Prin acest 2 – 2, Steaua a coborât de pe locul 4 pe 6, iar FC Constanţa a rămas ţintuită pe ultimul loc. Pentru cele două poziţii pierdute de „militari”, „vinovat” era cel mai tânăr jucător de pe teren: Gică Hagi.

Printre spectatorii din Ghencea a fost şi unul aflat în misiune de serviciu. Se numea Mircea Lucescu şi era antrenorul primei reprezentative a României. După meci, acesta a coborât pe gazon, l-a luat de gât pe Hagi şi i-a zis: „Băiete, din acest moment eşti jucător la echipa naţională!”

*

E timpul pentru un nou time-out. Şi pentru câteva constatări. Între 2 octombrie şi 6 noiembrie

1982, deci în decurs de 5 săptămâni, Hagi a jucat 11 partide (cu o medie de un joc la trei zile), remarcându-se în 9 dintre ele şi înscriind 8 goluri: 6 pentru Luceafărul, unul pentru Farul şi unul pentru naţională de juniori a României. Adăugând antrenamentele şi interminabilele deplasări (Constanţa – Bucureşti – Târgu Jiu – Săcele – Bucureşti – Constanţa – Bucureşti – Moreni – Bucureşti – Constanţa – Bucureşti – Berlin – Bucureşti), rezultă un program infernal. Lui Hagi, acest interminabil maraton nu i se părea o corvoadă. Pentru el, important era să joace cât mai bine. Până în ziua când Mircea Lucescu i-a spus că-l va promova în prima reprezentativă, încă îl mai obseda gândul că, nu demult, cineva îi pusese eticheta „inapt pentru fotbal”...

Bodyguardul Costică Toma

La o săptămână după surpriza din Ghencea, echipa lui Tâlvescu a primit vizita Petrolului

Ploieşti, echipă care-l avea ca antrenor pe Vlorel

Mateianu. Nerăbdători să-l vadă la treabă pe „noul Maradona”, cum deja începuse să i se spună lui Hagi, constănţenii au venit cu mic, cu mare la stadion. Cei 12,.000 de spectatori au trăit însă o cruntă deziluzie. „Marinarii” au reintrat în „grafic”, pierzând cu 0 – 2. Hagi a jucat 90 de minute, pe postul de mijlocaş stânga. Cronicarul „Sportului” a notat: „Jucătorii care s-au zbătut să realizeze ceva au fost cei tineri, Mănăilă, Purcărea şi Hagi”.

După meci, Gică a trecut pe acasă, a schimbat câteva vorbe cu ai săi, apoi a fugit la gară, să prindă trenul de seară spre Bucureşti. A doua zi, la ora 11:00, era prezent pe terenul IV de la „23 August”, în formaţia de bază a Luceafărului. Într-un meci contând pentru Divizia B, echipa lui Pigulea a surclasat pe Carpaţi Mârşa: 6 – 2. Golurile juniorilor au fost marcate de Văsâi (două),

Bănuţă (două), Rus şi Hagi. Dintre toţi, doar ultimul se afla la al doilea meci în mai puţin de 24 de ore. Situaţia avea să se repete de mai multe ori, pentru că de Hagi trăgeau şi Tâlvescu, şi Pigulea. Ca să-i împace pe amândoi, Gică juca sâmbătă pentru FC Constanţa şi duminică pentru Luceafărul. Pleca din Bucureşti vineri după-amiază, cu trenul, sau venea câte cineva de la FC Constanţa (uneori chiar antrenorul Haşoti) să-l ia cu maşina. De cele mai multe ori îl însoţea secundul Costică Toma, care avea grijă să-l aducă înapoi la timp pentru a juca şi în meciurile Luceafărului. Acum, lui Toma îi place să glumească pe tema asta: „Pe vremea lui Ceauşescu, eu am fost primul bodyguard din România!”. Bodyguardul lui Gică Hagi.

Lui Marcel Pigulea nu prea îi convenea situaţia. El l-ar fi vrut pe Hagi cât mai odihnit, însă nici Constanţa nu putea renunţa la tânărul jucător, care începuse să tragă echipa după el. Totul se

rezolva pe „firul scurt”. Preşedintele CJEFS Constanţa, Dumitru Ivan, îi dădea telefon generalului Dragnea, şeful său de la Bucureşti, rugându-l să intervină pentru ca Hagi să joace pentru FC Constanţa. Dragnea îi suna pe Pigulea sau pe Toma şi le ordona: „Să ajungă Hagi în oraşul cutare!”, unde urmau să evolueze „marinarii”. Şi Hagi ajungea, braţ la braţ cu „bodyguardul” Toma.

Dacă lui Hagi îi era frică de cineva, acel cineva se numea Costică Toma. Fostul portar al CCA avea în el o duritate care lui Gică îi amintea de Basericu, paznicul livezii din Săcele. Vai de cei ce ajungeau să-i solicite clemenţă lui „Michi” Toma! Prin 79, un fotbalist de la grupa UEFA ’81, Aurel Gheorghieş, a simţit-o pe pielea lui. Pe atunci, unele grupe îşi disputau meciurile din campionatul de juniori duminică dimineaţa, de la ora 8:00, pentru că în restul zilei terenul Luceafărului era mereu ocupat. Într-o astfel de

partidă, n-au trecut trei minute şi

Gheorghieş i s-a plâns lui Toma: „Dom' profesor, mă doare burta!”. „Taci dracu', stai acolo, că n-ai nimic!”, s-a răstit antrenorul. Bietul băiat a încercat să intre şi el în joc, dar după câţiva paşi s-a întors din nou spre marginea terenului: „Dom' profesor, mă doare burta, nu mai pot!”. Toma s-a stropşit şi mai rău la el: „Joacă, bă, puturosule, că te ia mama dracu'!”. N-a trecut un minut şi, deodată, Gheorghieş şi-a dat şortul jos, şi-a băgat un deget în fund şi a tulit-o spre parcul de alături! Peste câteva clipe, din spatele boscheţilor s-a auzit o „detunătură”, urmată de un oftat de uşurare...

Semnătură pentru Steaua

Costică Toma era considerat spionul infiltrat de Steaua în „lanul” de talente numit Luceafărul. De-a lungul timpului, el i-a direcţionat sau avea să-

i direcţioneze spre Ghencea pe Lăcătuş, Balint, Belodedici, Stângaciu, Bolba, Rus, Curtean, Iaşko, Sertov. Odată chiar l-a chemat generalul Diaconescu, de la Dinamo: „Tovarăşe Toma, dumneata numai la Steaua ştii să dai jucători? La Dinamo de ce nu dai niciunul? Ce fel de comunist eşti dumneata, dacă nu ştii să împarţi egal la toate cluburile mari?”. Toma i-a răspuns: „Tovarăşe general, eu la Steaua am jucat, la Steaua dau jucători. De ce nu puneţi şi dumneavoastră un antrenor dinamovist la Luceafărul?”. Deşi avea o putere discreţionară în Ministerul de Interne, Diaconescu l-a lăsat în pace. Ştia că Toma are şi el „proptele” tari, printre generalii de Armată.

În noiembrie ’82, Costică Toma şi-a pus în gând să-i ducă la Steaua pe Hagi şi pe Stângaciu. Trebuia să acţioneze rapid, pentru că, auzise el, şeful său de la Luceafărul, Marcel Pigulea, voia să-i „plaseze” pe ambii jucători la Sportul Studenţesc. Toma îşi aminteşte: „Eram la Snagov,

ne pregăteam la baza CNEFS, unde exista şi o sală gonflabilă. Într-o zi l-am văzut pe Ion Alexandrescu jucând table cu un colonel de Armată, Vasile Popescu. Alexandrescu, fostul meu coleg de la CCA, era şeful secţiei de fotbal a clubului Steaua. La un moment dat, cei doi au lăsat tablele deoparte şi au venit la mine. Mi-au cerut să-l îndrum pe Hagi spre Steaua. Acelaşi lucru îl urmăream şi eu, numai că Hagi nu prea voia să vină în Ghencea, Mă ruga să nu-l duc la Steaua, îi era teamă că acolo va fi rezervă. Totuşi, până la urmă l-am convins, i-am spus că decât să facă armata în poligon ori la curăţat cartofi, mai bine să-şi ia livretul militar dând cu piciorul în minge”.

La câteva zile după discuţia de la Snagov, lui Costică Toma i s-a spus că este aşteptat, „de mână cu jucătorul Hagi”, la sediul clubului Steaua, de pe Calea Plevnei. Toma îşi continuă povestea: „M-am întâlnit cu Hagi în faţa Operei. El venea de la «23

August», cu autobuzul. L-am dus la sediul clubului, în Sala de Consiliu, unde ne aşteptau generalul Ion Aurel (comandantul clubului militar), generalul Gomoiu (preşedintele CNEFS) şi Ion Alexandrescu. Gomoiu i-a citit ordinul semnat de generalul Olteanu, ministrul Apărării Naţionale, prin care acesta îl făcea subofiţer de Armată, cu gradul de plutonier major. Ministrul i-a spus lui Hagi că l-ar fi ridicat şi la rangul de ofiţer, dar legea nu permitea acest lucru pentru cei ce nu aveau liceul terminat. Gică se afla abia la începutul clasei a XII-a”. Acolo, în faţa celor doi generali, Hagi a semnat o hârtie prin care îşi dădea acordul să joace la Steaua din vara anului următor, 1983, când termina junioratul. Când a părăsit clădirea din Calea Plevnei, îi vâjâia capul, îndoielile nu-i dădeau pace. Nu făcuse, oare, o greşeală? Dacă acolo, la Steaua, nu va prinde un loc în echipă? Ce vor zice tata Iancu şi mana Chiraţa, când vor afla că fiul lor nu va merge la

facultate, ci la Armată?...

Inamicul Miliţiei

Sâmbătă, 20 noiembrie 1982, Hagi n-a jucat în derbyul codaşelor, „Poli” Timişoara – FC Constanţa. Locul 17 cu locul 18. Bănăţenii au învins cu 4 – 0, îngropându-i pe dobrogeni şi mai rău. Patru zile mai târziu, în ultima etapă a turului, Hagi a reapărut însă în formaţia de pe Litoral. Şi nu în orice meci, ci în cel contra liderului la zi, Dinamo Bucureşti. După 16 etape, situaţia la vârful clasamentului era următoarea: 1. Dinamo – 24 de puncte (golaveraj +22); 2. Sportul Studenţesc – 24 de puncte (+13). Cum studenţii din Regie aveau meci uşor, acasă, contra lui FC Bihor, dinamoviştii aveau neapărată nevoie de victorie pentru a „ierna” pe primul loc.

Numai că n-a fost de acord şi Hagi! într-o partidă aprigă, acesta a făcut ravagii printr-o apărare considerată „beton”. În faţa a 16.000 de

spectatori, Hagi şi-a ridiculizat adversarii care i-au ieşit cel mai des în cale, Dragnea, Ion Marin şi Cornel Dinu.

Caseta meciului, aşa cum a fost publicată ea în „Sportul”:

FC Constanţa – Dinamo 1 – 1 (*1 – 0*)

Şuturi la poartă: *17 – 19*; *pe poartă*: *9 – 9*. *Comeré*: *2 – 16*.

Goluri: *Peniu* (*min*. *10*), *respectiv Augustin* (*min*. *65*).

FC Constanţa: *Costaş – Purcărea, Antonescu* (*min*. *46 I*. *Constantinescu*), *Zahiu, Caramalău – Gache, Petcu, I*. *Moldovan* (*min*. *46 Rusu*) *– Mănăilă, PENIU, HAGI*.

Dinamo: *MORARU – 1*. *Marin, C*. *Dinu, L*. *Moldovan, Stredie Dragnea, AUGUSTIN, Custov – Iordache* (*min*. *46 Mulţescu*), *Văetuş, Or ac* (*min*. *24 Ţălnar*).

Cartonaşe galbene: *Hagi, Mănăilă, Văetuş,*

Zahiu.

Cronicarul acelei partide. Paul Slăvescu, a punctat: „La scorul de 1 – 0, «lanterna roşie» a avut posibilitatea să majoreze scorul spre finalul primei reprize, dar Peniu a fost faultat dur de Dinu, iar Hagi nu l-a putut depăşi şi pe Moraru, ieşit la blocaj (min. 41) (...) După pauză, o excelentă acţiune individuală a tânărului Hagi (azi, cel mai bun jucător constănţean) s-a încheiat cu un şut neaşteptat, din afara careului, Moraru a rămas spectator, dar l-a salvat transversala! (...) După ce Augustin a egalat la un luft al lui Petcu (min. 65), Dinamo revine la linia de plutire, Dragnea şutează în transversală (min. 70), dar ultimele ocazii le au tot constănţenii, prin Hagi (min. 83) şi Rusu (min. 85 – şut în stâlpul din dreapta porţii lui Moraru, poartă rămasă goală!)”.

La adăpostul mulţimii, oamenii au simţit nevoia să se descarce, să strige liber, pentru că tot

se afla acolo echipa Ministerului de Interne. Puhoiul de lume avea să primească o critică aspră, tovărăşească, în coloanele ziarului „Sportul": „Greu de înţeles maniera nesportivă, persiflantă, a unor spectatori constănţeni, care scandau la adresa dinamoviştilor «Aston Villa!», ca şi cum echipa campioană nu a reprezentat fotbalul nostru". Mai rămânea să fie cerută arestarea celor „necuviincioşi". Erau momente când în redacţia „Sportului" tăceau profesioniştii ca să vorbească activiştii. Acolo nu lucrau numai artişti ai cuvântului, precum Ioan Chirilă, Eftimie Ionescu, Radu Urziceanu sau Mircea M. Ionescu, ci şi parveniţi care nu deosebeau o minge de fotbal de una de rugby. (Unul dintre ei, Pompiliu Vintilă, fusese torţionar notoriu în anii ’50. De altfel, pe la colţuri i se spunea „Unghiuţă", pentru că în tinereţe se dovedise foarte zelos în şedinţele de tortură când deţinuţilor politici le erau smulse unghiile cu cleştele).

Deşi neînvinsă în 17 etape (8 victorii, 9 remize), Dinamo a încheiat turul abia pe locul 2, cu un punct mai puţin decât Sportul Studenţesc (învingătoare cu 4 – 1 în faţa lui FC Bihor). „Vinovat”: Gică Hagi, cel pentru care evoluţiile fantastice în confruntările cu Dinamo aveau să devină o specialitate. Iar cartonaşul galben primit la Constanţa, pe 24 noiembrie 1982, vorbea de la sine despre înverşunarea cu care tânărul jucător aborda meciurile cu echipa Miliţiei.

Pentru FC Constanţa a fost o toamnă catastrofală. În 17 etape, echipa Litoralului a adunat doar 8 puncte (două victorii, patru remize, 11 înfrângeri, golaveraj 16 – 38), ocupând ultimul loc, la două puncte de „Poli” Timişoara (locul 17) şi la 5 de FCM Braşov şi Chimia Râmnicu Vâlcea (locurile 15 – 16). Cum urmau să retrogradeze ultimele 3 clasate, şansele „marinarilor” de a se salva, în cea de-a doua jumătate a campionatului, erau mai degrabă utopice. Nu era suficient că

Hagi creştea de la meci la meci.

98O notiţă nesemnată, în „Sportul” din 26 noiembrie ’82: „Un tânăr fotbalist care se afirmă pe prima scenă: Hagi, un viitor conducător de joc cu... viitor”.

*

26 noiembrie: Luceafărul – Rova Roşiori 1 – 1, goluri Văsâi (min. 60), respectiv Florea (min. 23). Două zile mai târziu, a început „Cupa a 35-a aniversare a Republicii”, o competiţie pur propagandistică, la care participau 16 echipe din prima divizie. Spre deosebire de fostul său coleg Belodedici, care a apărut în echipa Stelei, Hagi n-a jucat în formaţia Constanţei. El a urcat cu naţională de juniori la Băile Herculane, pentru a pregăti primul meci cu Cipru, din preliminariile Campionatului European. Zilnic, alergări prin

păduri, exerciţii de gimnastică, un cros de 3,5 kilometri, refacere la bazin. S-a găsit timp şi pentru un amical: 2 – 2 cu Progresul Herculane, la Mehadia, o localitate apropiată. Pe traseele montane, la tot pasul se iveau indicatoare cu „Atenţie, vipere!”. Dar la sfârşit la noiembrie nu era niciun pericol: viperele intraseră de mult în hibernare.

Pe 4 decembrie, înainte de a decola spre Cipru, Hagi şi colegii săi au urmărit, la televizor, meciul dintre primele reprezentative ale Italiei şi României, din preliminariile Euro ’84. Pe Stadio Comunale din Florenţa, deşi din minutul 55 au jucat în 10 oameni (eliminat Ţicleanu), tricolorii lui Lucescu au scos un incredibil 0 – 0. Incredibil, pentru că squadra azzurra era campioană mondială, titlu pe care-l câştigase cu numai 5 luni în urmă! Lucescu a reuşit o combinaţie ideală între U Craiova şi Corvinul, cluburi ce au 9 din cei 11 titulari: *Lung – Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu,*

Ungureanu – Ţicleanu, Bölöni, Balaci, Klein – Gabor (min. 58 Andone), Cămătaru (min. 86 Augustin). La 37 de ani, Mircea Lucescu avea curajul de a sfida Capitala, care avea în echipa naţională un singur titular: Gino Iorgulescu, de la Sportul Studenţesc. În afara hunedorenilor, Ardealul îl mai dădea şi pe Bölöni, medicul stomatolog de la AŞA Târgu Mureş.

Când, cu o lună în urmă, pe stadionul Steaua, îi spusese lui Hagi că „din acest moment eşti jucător la echipa naţională”, Lucescu nu vorbise ca să se afle în treabă. El chiar avea un gând secret, să-l ia pe Gică în lot, însă a lăsat-o pe altă dată, pentru că de Hagi era încă mare nevoie la naţională de juniori. Dar gândul de a promova în prima echipă un jucător de nici 18 ani nu-i dădea pace.

*

Partida tur dintre juniorii români şi cei cipri oţi s-a disputat pe 8 decembrie 1982, în oraşul-port Larnaca. Pe un stadion situat la câteva sute de metri de malul Mediteranei, Gică Hagi se simţea în largul lui. Unui dobrogean pe care briza mării l-a mângâiat de mic, apropierea ţărmului îi dădea putere.

În prima repriză, Hagi, numărul 11 din echipa României, a tras de două ori milimetric pe lângă bară. Cum mingea se încăpăţâna să nu intre în poarta cipriotă, gazdele au prins curaj şi în minutul 30 au deschis scorul. Ce s-a întâmplat mai departe ne povesteşte trimisul „Sportului” la acel meci, Modesto Ferrarini: „Fotbaliştii noştri reuşesc egalarea de-abia în min. 70, când Hagi, ce! mai bun şi mai tehnic jucător de pe teren, centrează de pe stânga în careu. Văsâi fructifică situaţia, expediind mingea în poartă, la vinclu”. La finalul meciului, încheiat cu scorul de 1 – 1, cronicarul a remarcat 4 jucători: Hagi, Mateuţ,

Săndoi şi Văsâi. La revenirea în ţară, el a mai punctat o dată: „Foarte bun a fost Hagi, atât prin tehnica arătată, cât şi prin dăruirea cu care a luptat pentru culorile echipei. Un model”. („Sportul”, 11 decembrie 1982).

La ora când Hagi şi colegii săi realizau acel 1 – 1 în Cipru, asigurându-şi prima şansă pentru returul de pe teren propriu, Universitatea Craiova făcea un pas decisiv către primăvara europeană: 2 – 0, în Bănie, cu Girondins Bordeaux, după 0 – 1 în prima manşă. Golurile lui Ţicleanu şi Geolgău au propulsat „Ştiinţa” în sferturile de finală ale Cupei UEFA. Primul efect n-a întârziat să apară: Ilie Balaci, liderul Craiovei Maxima, a fost desemnat ce! mai bun fotbalist român al anului 1982.

„Subsemnatul Hagi Gheorghe...”

Meciul din Cipru a pus capăt unui sezon extenuant. După „episodul Larnaca”, Gică Hagi a revenit în căminul de la „23 August”. Îl aşteptau

câteva teze, pentru a încheia primul trimestrul al ultimului an de liceu. Cum a prins câteva zile libere, a şi luat trenul de Constanţa. Tot într-acolo, dar într-o Dacie, gonea şi Eugen Banciu, vicepreşedintele Sportului Studenţesc. Acesta aflase că Steaua era pe punctul de a-l încorpora pe Hagi şi pusese la cale un plan de deturnare a jucătorului spre Regie. Banciu îşi aminteşte: „Pusesem ochii pe el şi nu voiam să-l pierd. M-am sfătuit cu Mac Popescu, preşedintele clubului, şi am hotărât să mă duc la Constanţa, să discut cu părinţii lui Gică Hagi. El era minor, nu avea drept de semnătură. Fără acordul scris al părinţilor nu se putea transfera de la FC Constanţa la un alt club. Când am ajuns acolo, pe strada Rândunelelor nr. 59 A, erau acasă doar Elena – sora lui Gică – şi un unchi, pe care am înţeles că-l chema Stelică. Am aflat că, în acel moment, tatăl jucătorului era plecat din localitate, iar mama lucra la o fabrică de îmbuteliat sucuri. Am urcat în maşină şi m-am

dus acolo, la fabrică, s-o caut pe Chiraţa Hagi. Era echipată într-un halat de protecţie. S-a învoit la şeful ei şi am

mers împreună la ea acasă, pe Rândunelelor, să stăm de vorbă. Era o femeie simplă, cu mult bun simţ. i-am spus că din vară am vrea să-l luăm pe Gică la Sportul Studenţesc, unde ar avea alte perspective decât la Steaua, unde l-ar aştepta o viaţă cazonă. Mă ajuta şi argumentul fotbalistic: în acel moment, la jumătatea campionatului, Sportul Studenţesc se afla pe primul loc, cu 26 de puncte, iar Steaua abia pe 6, la 7 puncte distanţă. Totuşi, femeia nu prea voia să-şi dea acordul. Atunci am aruncat argumentul hotărâtor: i-am spus că-i băgăm băiatul la facultate! Chiraţa Hagi n-a mai stat pe gânduri: a mai întrebat o dată, parcă pentru a se convinge că n-a fost o glumă, apoi,

obţinând răspunsul dorit, a scris pe loc, de mână, şi a semnat declaraţia pe care i-am dictat-o eu. La îndemnul ei, Gică a făcut la fel. Cu declaraţiile în mapă, am plecat la Bucureşti liniştit: din vară, Hagi era al Sportului Studenţesc. Nu-mi închipuiam că ar mai fi putut interveni cineva sau ceva care să complice situaţia”.

Dar iată conţinutul hârtiilor cu care a plecat Banciu, triumfător, spre Bucureşti: „*Declaraţie*

Subsemnata Hagi Chiraţa, mama sportivului Hagi Gheorghe, declar prin prezenta că nu sunt de acord ca fiul meu să fie încorporat înainte de termen şi implicit de a activa la clubul Steaua din Bucureşti. Doresc în acelaşi timp ca fiul meu să urmeze Institutul de Educaţie Fizică şi Sport din Bucureşti, activând ca sportiv în cadrul clubului de fotbal Sportul Studenţesc. În acest fel va avea posibilitatea să practice fotbalul de performanţă alături de activitatea profesională ca student.

16 – XII – 1982

Hagi Chiraţa'

Declaraţie

Subsemnatul Hagi Gheorghe, legitimat în prezent la FC Constanţa, component al lotului naţional de juniori al R.S.R., declar prin prezenta că doresc să activez la clubul de fotbal Sportul Studenţesc, începând din anul competiţionai 1983 – 84, deoarece doresc să devin student la Institutul de Educaţie Fizică şi Sport din Bucureşti. Menţionez că în luna noiembrie 1982 am semnat un acord privind încorporarea mea înainte de termen, pentru clubul Steaua, dar la care renunţ, având în vedere intenţia mea de a urma cursurile universitare în Bucureşti, dorinţă exprimată şi de părinţii mei. Întrucât la data semnării actului respectiv eu eram minor, nu am avut asentimentul părinţilor, pe care nu-l am nici în prezent, mă determină să-mi retrag acordul dat clubului Steaua.

16-XII-1982

Hagi Gheorghe”.

La aceste declaraţii, Eugen Banciu a mai adăugat şi un Acord de consimţământ. Era vorba de un formular-tip eliberat de Comitetul Municipal Bucureşti pentru Educaţie Fizică şi Sport, formular pe care Banciu i l-a dat Chiraţei Hagi să-l completeze şi să-l semneze, Iată conţinutul său:

„C.M.B.E.F.S.

Comisia Municipală de Fotbal

ACORD de CONSIMŢĂMÂNT al părintelui (tutorelui) pentru transferul jucătorilor de fotbal juniori (copii)

Subsemnata *Hagi Chiraţa,* domiciliată în *Constanţa,* strada *Rândunelelor* nr. *59 A,* judeţul *Constanţa,* posedând buletinul de identitate seria *AD* nr. *773960* eliberat de *Postul de Miliţie*

Cogealac, judeţul Constanţa, în calitate de mamă a juniorului *Hagi Gheorghe,* jucător de fotbal legitimat în prezent la echipa *FC Constanţa,* consimt ca fiul meu să activeze la echipa *Sportul Studenţesc* din Bucureşti.

Menţionez că prezentul formular l-am completat personal şi acordul dat reprezintă hotărârea mea ca părinte.

Semnătura părintelui

Hagi Chiraţa

Data

Anul *1982*. Luna *decembrie*. Ziua *16*".

*

Odată cu semnăturile puse pe aceste documente, Gică Hagi şi-a luat o piatră de pe inimă. Nu mai trebuia să facă armata înainte de termen şi nici nu mai exista riscul să ajungă rezerva vedetelor din Ghencea. Îl speria gândul

încorporării, pentru că nu-i plăceau constrângerile. Pe când era mic, se ataşase de Steaua lui Iordănescu şi a lui Liţă Dumitru, de arabescurile pe care cei doi mari jucători le desenau pe gazon, nicidecum de o cazarmă înconjurată cu sârmă ghimpată. De aceea, Gică s-a simţit uşurat când a înlocuit angajamentul faţă de Steaua şi de Armată cu cel faţă de Sportul Studenţesc. Totuşi, un club universitar, nu o garnizoană militară.

Capitolul 8

Istanbul-Bucureşti în vagonul de poştă

Începutul anului 1983 a adus o revoluţie în viaţa lui Gică Hagi. Imediat după Revelion, când Luceafărul şi FC Constanţa se băteau să-l ia în pregătiri (coincidenţă, ambele echipe îşi fixaseră cantonamentul la Sângeorz-Băi, judeţul Bistriţa-Năsăud), Hagi a primit o veste fabuloasă: Mircea

Lucescu l-a convocat la echipa naţională! La 18 ani neîmpliniţi, chemat să joace în prima reprezentativă a României! Trecuseră doar două luni de la acel Steaua – FC Constanţa 2 – 2, din Ghencea. Într-adevăr, Lucescu nu vorbise doar ca să se afle în treabă. Înainte de a începe trimestrul II al ultimului său an de liceu, Gică Hagi intra în familia selectă a „tricolorilor mari”. Şi ce nume erau acolo... Balad, Ştefănescu, Cămătaru, Bölöni, Iorgulescu, adică primii 5 fotbalişti români ai anului 1982. Apoi, cele trei nuclee pe care se baza Lucescu: cel craiovean, ce! hunedorean şi cel de la Sportul Studenţesc. Nu în cele din urmă, Gică îl reîntâlnea pe stelistul Gabi Balint, promovat de la lotul de tineret. El, Hagi, nu apucase să joace niciodată la tineret. Lucescu îl ajuta să sară de la naţională de juniori direct la cea de seniori. Fostul selecţioner explică: „Atunci era o situaţie specială. După ce Marcel Răducanu şi Radu Nunweiller rămăseseră în Occident, jucătorilor de la Steaua şi

de la Dinamo care «nu prezentau garanţii» nu li se mai dădea viză de ieşire din ţară. O vreme, n-au avut voie să iasă nici Sameş, nici Iordache, nici Tudoréi Stoica. Atunci am luat hotărârea ca, în jurul fotbaliştilor consacraţi, să cresc o naţională tânără, de viitor. Mi-am propus să aduc, în primul rând, vârfurile de generaţie. Am început cu Balint, au urmat Hagi, Mateuţ şi toţi ceilalţi. Şi în ce condiţii făceam treaba asta? Având împotriva mea întregul Colegiu Central al Antrenorilor! Pe Hagi l-am promovat de la juniori direct la echipa mare, fără să-l trec pe la tineret, bazându-mă pe următorul principiu: un jucător de mare valoare trebuie să «ardă» etapele şi să accelereze procesul de maturizare internaţională”.

*

Pe 7 ianuarie, în ziarul „Sportul”, pe pagina 3, apărea următoarea notiţă: „Componenţii lotului

reprezentativ, reuniţi de două zile la Bucureşti, s-au prezentat ieri dimineaţă la Centrul de la «23 August», în

LUCEAFĂRUL

vederea efectuării unui riguros control medical”. Notiţa, însoţită de o fotografie în care Costică Ştefănescu şi Telu Stancu pedalau la bicicleta ergometrică, se încheia astfel: „O convocare de ultimă oră: prezenţa tânărului constănţean Hagi”. A fost prima ştire care-l anunţa pe Gică Hagi în lotul de seniori al României!

*

Sâmbătă, 8 ianuarie. Tot în „Sportul”, şi tot în pagina 3, serialul analizelor privind turul Diviziei A ajunsese la ultima clasată, FC Constanţa. De „marinari” s-a ocupat „*Unghiuţă*”,

fostul torţionar care ajunsese să zgârie hârtia. Într-o jumătate de pagină, ziaristul făcut *la apelul de seară al bocancilor* nici măcar n-a pomenit numele lui Hagi, deşi acesta fusese marea revelaţie a echipei dobrogene, dovadă faptul că era singurul jucător de pe Litoral chemat la echipa naţională.

Viaţa are însă grijă să compenseze întunericul cu lumina, necazul cu bucuria, răul cu binele. Luni, 10 ianuarie, în numărul ce i-a succedat celui în care „*Unghiuţă*" tortura adevărul, ziarul era deschis cu un articol semnat de marele gazetar Ioan Chirilă: „Fotbaliştii tricolori iau startul în etapa aspră a acumulărilor". Nu era un titlu tocmai inspirat, dar asta din cauza politrucilor care conduceau redacţia. În mediocritatea lor, aceştia ţineau morţiş să-şi arate importanţa, fracturând metaforele ce curgeau prin pana măiastră a lui nea Vanea.

Articolul merită redat masiv, întrucât oferă

informaţii preţioase despre atmosfera pe care a găsit-o Hagi la echipa naţională.

„Fotbaliştii tricolori pleacă astăzi spre Poiana Braşov, din faţa stadionului «23 August». După o scurtă mini-etapă de cinci zile, petrecută la Centrul «23 August» (control medical şi primele antrenamente de acomodare), Lotul începe astăzi după-amiază etapa aspră din Poiană, care se va încheia în jurul datei de 23 ianuarie”.

După ce a amintit că „la controlul medical, cei mai buni indici i-au avut Bölöni şi Klein”, în vreme ce „Coraş a venit cu un surplus de 4 kilograme”, Ioan Chirilă a descris prima zi de maximă intensitate din viaţa de „tricolor mare” a lui Gică Hagi.

„Am asistat ieri dimineaţă la un antrenament în sală. A fost o galopadă non-stop, cu o variaţie de exerciţii debordantă – s-a lucrat şi după o schemă italiană. La cronometru, Mircea Rădulescu, pentru simplul motiv că Mircea

Lucescu s-a antrenat cot la cot cu ceilalţi, avându-l ca partener (aţi ghicit!) pe Gabor, care, astfel stimulat, a lucrat din plin. Se poate spune că antrenamentul de ieri dimineaţă a fost un perpetuum mobile, minutele de relaxare dintre exerciţii fiind jocul de baschet, cu mingea medicinală, pe două terenuri simultan. Printre coşgeteri, Ştefănescu, Stancu, Duckadam, Cămătaru, adică aceia care au, în general, doar 25 de centimetri mai puţin decât Opşitaru. După-amiaza de ieri a fost consacrată înotului, pentru supleţe şi relaxare". Roman Opşitaru era unul dintre baschetbaliştii renumiţi ai acelor ani.

Lotul de 22 pentru Poiana Braşov, primul care îl avea în componenţă şi pe Gică Hagi: Moraru, Lung, Duckadam (portari); Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu, Andone, Stancu, Munteanu II (fundaşi); Augustin, Bölöni, Balaci, Balint, Klein, Coraş (mijlocaşi); Gabor, Cămătaru, Radu II, Nica, Iordache, Hagi

(atacanţi). Antrenorul Mircea Lucescu a precizat că nu era un lot complet. „Îi mai am în vedere, printre alţii, pe craiovenii Irimescu, Cârţu şi Geolgău, care vor reveni în lot după pregătirea de la club”. Un alt oltean, Aurică Ţicleanu, tocmai se operase la ochi şi nu avea voie să facă efort timp de câteva săptămâni. Ilie Balaci era prezent în lot, dar stătea mai mult înfofolit, cu o bonetă pe cap, pentru că îl chinuia o sinuzită.

Înainte de a urca în Poiană, Lucescu a făcut o expunere interesantă. „Am alcătuit un lot lărgit, în care se află şi câţiva dintre probabilii purtători ai tricoului olimpic. În ceea ce priveşte numele noi, să încep cu mezinul, deci cu Hagi, un tânăr care va împlini în februarie 18 anii El s-a remarcat în câteva jocuri şi am socotit necesar să-l prindem în rodaj. Controlul medical ne-a demonstrat că am procedat corect, deoarece potenţialul lui fiziologic e mult sub cel tehnic şi trebuie mărit. Sper să înţeleagă semnificaţia acestei chemări şi să prindă

din zbor ritmul internaţional”. De fapt, cu ritmul internaţional Gică se obişnuise de mult, pentru că până în acel moment jucase peste 50 de meciuri în contul echipelor naţionale de juniori.

*

Sus, în Poiană – zăpadă de un metru. Mircea Lucescu şi secundul său, Mircea Rădulescu (cel care-i fusese antrenor lui Hagi la Tel Aviv, în turneul din decembrie ’81, în locul lui Măndoiu), scoteau untul din jucători. Timp de o săptămână, alergări, gimnastică şi iar alergări. Lucescu îi storcea în trei antrenamente pe zi. Şi tot zilnic le repeta: „Cu cât ne e mai greu acum, cu atât ne va fi mai uşor la primăvară”. O primăvară care aducea la Bucureşti Italia, campioană mondială, şi Cehoslovacia, una dintre forţele fotbalului european.

Pe 15 ianuarie, tricolorii au coborât în

Braşov, pentru câteva meciuri în Sala Sporturilor. Lotul a fost împărţit în patru echipe de câte 5 jucători, care au jucat două partide a 40 de minute fiecare. Ce a remarcat cronicarul de la „Sportul”? „Dârzenia, ambiţia şi angajamentul fără menajamente ale tuturor jucătorilor care au apărut pe parchetul sălii braşovene, inclusiv ale foarte tânărului Hagi, care a evoluat însă mai puţin decât ceilalţi. N-a jucat deloc fotbalistul numărul 1 al anului 1982, Ilie

Balad, el fiind uşor accidentat”. Gică se uita la „Minunea Blondă” a Olteniei cu un respect aparte. Pentru el, Balaci era un zeu.

Pe 19 ianuarie a început seria meciurilor amicale. Mai întâi, 4 – 0 cu Torpedo Zărneşti, din Divizia C. Două zile mai târziu, 3 – 0 cu Şoimii (Divizia B), goluri Cămătaru, Bölöni şi Radu II, într-o atmosferă fantastică pentru mijlocul iernii. „Peste 15.000 de spectatori au înţesat tribunele,

blocurile în construcţie şi macaralele din jurul stadionului”, a consemnat Ioan Chirilă. Tricolorii: *Lung* (*64 Moraru*) – *Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu* (*62 Andone*), *Ungureanu* – *Augustin* (*46 Balint*), *Bölöni* (*70 Coraş*), *Balaci, Klein* (*64 Hagi*) – *Gabor* (*53 Radu II*), *Cămătaru*. Aşadar, Gică Hagi a jucat aproape o jumătate de oră alături de Ilie Balaci, în faţa unor tribune pline ca un stup. Pentru un fotbalist de nici 18 ani era deja o mare performanţă.

*

De la Sibiu, lotul a revenit la Braşov, unde a doua zi, pe 21 ianuarie, urma să dea piept cu Universitatea Craiova, pe „Municipal”. Numai că oltenii, aflaţi în pregătiri la Buşteni, nu s-au prezentat la Braşov, preferând să joace cu Petrolul Ploieşti, la Plopeni. Atunci, Mircea Lucescu a găsit un alt adversar aflat în pregătiri pe Valea

Prahovei: Sportul Studenţesc, liderul la zi al Diviziei A. Tricolorii au învins cu 5 – 1 (1 – 1), prin golurile înscrise de Gabor (min. 30), Iordache (min. 52), Radu II (min. 66), Balint (min. 71) şi Coraş (min. 86), respectiv Terheş (min. 36). Alexandru Terheş, care până nu demult făcea parte din lotul lui Lucescu... Echipa de bază a fost clădită pe craioveni. În ultimul sfert de oră, ea arăta însă astfel: *Lung*

— *Rednic, Andone, Stancu, Munteanu II Balint, Coraş, Hagi – Iordache. Radu II, Nica*. Din însemnările lui Ioan Chirilă: „A lipsit căldura tribunelor (jocul a fost urmărit de numai 1.500 de spectatori, oarecum dezamăgiţi de forfaitul Universităţii), iar terenul a fost deosebit de greu (îngheţat). Toate acestea au purtat şi amprenta «închiderii», deoarece imediat după fluierul final jucătorii s-au îmbarcat în autocar, spre Bucureşti, cu două excepţii: craiovenii au «tăiat» prin Bran, «în cinci», într-o maşină condusă de Balaci, iar

hunedorenii au luat direct drumul spre casă, pentru a avea

— Şi ei – o zi plină, în mijlocul familiilor lor, înainte de revenirea la lot”.

Strânşi din nou la „23 August” în seara de sâmbătă, 22 ianuarie (mai puţin craiovenii, care urmau să plece în Grecia, pentru a pregăti dubla cu nemţii de la Kaiserslautern, din „sferturile” Cupei UEFA), tricolorii au jucat a doua zi cu lotul de tineret. Nu s-a ţinut scorul, pentru că s-au făcut mai multe permutări între cele două echipe. Hagi a intrat în repriza secundă, ca şi pe 26 ianuarie, în partida cu Dinamo, câştigată de Lotul A cu 2 – 1.

106Duminică, 29 ianuarie, de la ora 14:00, România urma să înfrunte Turcia, într-un amical, pe „Ali Sami Yen”, stadionul clubului Galatasaray. Deşi Mircea Lucescu solicitase ca lotul să plece spre Istanbul cu două zile înainte de meci, conducerea CNEFS, din motive financiare, a

rezervat bilete pentru avionul de sâmbătă seara, când mai erau doar 20 de ore până la partidă! Numai că, din cauza zăpezii şi a viscolului, avionul a aterizat pe malul Bosforului mult după miezul nopţii, iar jucătorii au ajuns la hotel spre dimineaţă. Au tras un pui de somn, după care – alte peripeţii: nefiind de loc din Istanbul, ci din Izmir, şoferul autocarului a rătăcit drumul spre stadion! Qnd, într-un târziu, românii au ajuns la porţile lui „Ali Sami Yen”, ceasul arăta 13:30. Până la începutul partidei Turcia – România mai era o jumătate de oră.

Deşi obosiţi, elevii lui Lucescu au făcut un meci bun. Gabor a deschis scorul dintr-o lovitură liberă executată magistral, din afara careului (min. 9), precum odinioară în Australia. Gazdele au egalat prin Selçuk (min. 33), care a transformat un penalty, după ce tot el fusese agăţat în careu de Coraş. Deşi trimis de Lucescu la încălzire, Hagi a rămas pe banca de rezerve pe toată durata

partidei.

„Tinere, îţi stă bine în alb-albastru!”

De la Istanbul, tricolorii au luat avionul de Atena. La 10.000 de metri deasupra mării, cel mai palid era Ţeţe Moraru. Având rău de înălţime, portarul Dinamo vist nu îndrăznea să privească pe hubloul din dreptul său. Augustin l-a tachinat: „Ţeţe, uită-te în jos, să vezi ce frumoasă e Marea Egee dimineaţa!”. Hagi doar asculta şi zâmbea. În familia echipei naţionale, el era ultimul venit.

Elevii lui Lucescu au rămas o noapte în hotelul „Regina Maria”, situat în apropierea aeroportului din Atena. Luni dimineaţa, ei au făcut un antrenament pe unul din terenurile clubului Panathinaikos. Au făcut joncţiunea cu lotul şi 5 internaţionali craioveni: Lung, Ştefănescu, Ungureanu, Balaci şi Cămătaru, aflaţi în Grecia cu echipa lor de club. În seara aceleiaşi zile, după mai bine de patru ore de mers cu autocarul,

tricolorii au ajuns la Larissa, oraş situat în apropierea golfului Salonic. Două zile mai târziu, acolo urma să se dispute meciul amical Grecia – România.

Hagi nu s-a aflat însă printre jucătorii deplasaţi la Larissa. Alături de alţi câţiva internaţionali, el a fost lăsat de Lucescu la Atena, să joace în ultimele amicale ale Universităţii Craiova. Şi au fost două: marţi, 6 – 0 cu Halkida, divizionară secundă (goluri Crişan – două, Cioroianu, Negrilă, Geolgău şi piteşteanul Nica, ultimul împrumutat şi el de la lotul

LUCEAFĂRUL

reprezentativ), iar miercuri, 2 – 3 cu Apollon Atena (goluri Geolgău; Crişan a fost eliminat în minutul 43).

Lucescu ar fi vrut să-l urce pe Hagi şi în autocarul de Larissa, dar a renunţat când a aflat de existenţa unei reglementări speciale a UEFA.

Anume, că dacă un junior apuca să debuteze în prima reprezentativă a ţării sale, el nu mai avea voie să joace în selecţionată corespunzătoare vârstei lui (cu ani în urmă, aşa păţise Ilie Balaci, care la 17 ani şi-a pierdut dreptul de a juca în naţională de juniori). Or, Marcel Pigulea şi Costică Torna nu-şi puteau permite să rămână fără Hagi la Europenele din luna mai. Aşa a ajuns Hagi să joace în echipa Craiovei, care mai avea o lună până la dubla cu Kaiserslautern, din Cupa UEFA.

Acolo, la Atena, Hagi a fost abordat de un bărbat între două vârste, cu ochelari subţiri şi chelie proeminentă. Era Corneliu Stroe, profesor universitar, preşedintele secţiei de fotbal a clubului Universitatea Craiova. „Tinere, îţi stă bine în alb-albastru!”, i s-a adresat el lui Hagi, după meciul cu Halkida (alb-albastru erau culorile echipei oltene). Hagi i-a răspuns cu un zâmbet. Nici nu bănuia cât de departe bătea cu gândul profesorul Stroe…

*

După ce miercuri, 2 februarie ’83, a învins Grecia cu 3 – 1 pe stadionul „Alkazar” din Larissa (un gol Bölöni, două Cămătaru), naţională României s-a întors cu autocarul la Atena. Acolo i s-au alăturat tricolorii împrumutaţi Universităţii, printre care şi Hagi, iar împreună s-au îmbarcat în avionul cu destinaţia Bucureşti.

*

Pe 3 februarie, abia revenit de la Atena, Hagi s-a alăturat Luceafărului, trecând de sub comanda lui Mircea Lucescu sub cea a lui Marcel Pigulea. Iar meciurile amicale s-au înşirat ca mărgelele.

…5 februarie: Luceafărul – ICSIM 4 – 4 (pe stadionul Electronica), golurile Luceafărului marcate de Ţârlea, Văsâi şi Hagi (două)…

...11 februarie: Gaz Metan Mediaş – Luceafărul 2 – 3, goluri Ţârlea (două) şi Rus...

...13 februarie: Şoimii Sibiu – Luceafărul 5 – 1, gol Văsâi...

...1 ó februarie: Luceafărul – CSŞ Electroaparataj 4 – 1 (pe terenul IV de la „23 August”), goluri Hagi, Săndoi, Ţârlea şi Văsâi...

...18 februarie: Olimpia Râmnicu Sărat – Luceafărul 0 – 1, gol Văsâi.

În toate aceste partide, Hagi a fost „integralist”, jucând câte 90 de minute. Şi au fost deplasări grele, de sute de kilometri, cu un autocar hârbuit, în plină iarnă...

*

Pe la Luceafărul mai trecea, din când în când, şi generalul Marin Dragnea, prim-vicepreşedintele CNEFS. Înaintea sezonului de primăvară al anului 1983, acesta le-a cerut

antrenorilor Marcel Pigulea şi Costică Toma să-i explice în amănunt planul de pregătire până la Europenele din luna mai. Generalul a ridicat din sprâncene, semn că nu pricepuse mare lucru, apoi a zis: „E bine, tovarăşi, dar se poate şi mai bine!”. Era un clişeu al „mult iubitului secretar general al PCR”, Nicolae Ceauşescu, pe care mulţi trepăduşi din aparatul de partid şi de stat îl preluau din proprie iniţiativă, pentru a creşte în ochii stăpânului. Unul dintre acei trepăduşi era generalul Dragnea. El reuşise „performanţa” de a intra şi în folclorul subversiv al acelor ani. Se vorbea, de exemplu, că înaintea unei regate internaţionale de canotaj, hotărât să reducă din „cheltuielile nejustificate”, Dragnea s-a indignat: „Ce-i aia 8+1? Taie-l, tovarăşe, pe «+1», să rămână «8» curat!”. Se înţelege că acel „+1”, în cadrul echipajului de „8 cu cârmaci”, era chiar cârmaciul...

Trenul groazei

Pe 21 februarie, naţională de juniori a României, care practic se confunda cu Luceafărul, a plecat cu trenul în Turcia, pentru două meciuri amicale cu reprezentativa similară a Semilunei, la Sakarya şi Koçaeli. Ca să ajungi la Sakarya, trebuie să schimbi trenul în Istanbul şi să călătoreşti încă 100 de kilometri spre răsărit, pe continentul asiatic, în direcţia Ankara. Pentru Hagi era o revenire în Turcia, la nicio lună după ce fusese cu reprezentativa lui Lucescu.

O deplasare în Turcia era mană cerească pentru trepăduşii federali care se „lipeau” de echipele naţionale de juniori. Cele mai multe legende s-au ţesut în jurul lui Mircea Cezar Ionescu, zis şi *Zimbru*, zis şi *Mu-Mu*, care s-a întors odată cu un sac de adidaşi! Cetăţeanului i se spunea *Zimbru* din cauza părului său vâlvoi şi a privirii de cornută. O geneză mult mai interesantă are însă apelativul *Mu-Mu*. Într-una din

numeroasele deplasări în Turcia, *Zimbru a* intrat într-un magazin de bijuterii, împreună cu antrenorul Marcel Pigulea, cu doctorul Eugen Cristea şi cu şeful delegaţiei, Dan Ionescu. Doctorul şi-a cumpărat un lănţişor de aur, cu medalion reprezentând zodia sa, Fecioară, şi a mai luat şi un „Leu” pentru fiul său. Când a aflat „ce-s alea”, *Zimbru* i s-a adresat lui Cristea: „Doctore, spune-i tu să-mi dea unul, dar vezi că-s Taur!”. Pigulea şi Dan Ionescu l-au tras însă de mânecă pe doctor: „Lasă-l, mă, să se descurce, că zice că-i profesor!”. Au ieşit toţi trei din magazin, continuând să urmărească evoluţia conaţionalului lor prin geam. *Zimbru* l-a îndrumat pe vânzător, cu degetul arătător, spre vitrina cu medalioane, iar când a trebuit să-şi indice zodia a spus: „Taur!”. Cum turcul făcea semne că nu pricepe, federalul şi-a pus două degete la cap, simulând nişte coarne, şi a mugit semnificativ: „Nu! Nu!”

LUCEAFĂRUL

*

Prima partidă s-a disputat miercuri, 23 februarie, pe stadionul „Atatürk” din Sakarya şi a fost câştigată de turci cu 1 – 0. În repriza secundă, românii au ratat patru mari ocazii de gol, prin Hagi (de două ori), Mateuţ şi Szel. Au jucat atunci: *Barba – Videscu, Mészáros, Stredie, Varga – Mateuţ, Săndoi, Mărgărit – Ţârlea* (*73 Szel*), Vas/7 (*52 Bica*), *Hagi*.

Combatanţii urmau să se reîntâlnească vineri, 25 februarie, în ceea ce se numea partida-revanşă. Numai că, peste noapte, în acea zonă a Turciei s-a pornit o ninsoare teribilă. Până dimineaţa, stadionul din Koçaeli a fost acoperit cu un strat gros de zăpadă, de aproape un metru. Al doilea joc, fireşte, a fost anulat. Plecată în grabă, cu o zi mai devreme decât era planificat, pentru că

se produsese o încurcătură cu cazarea, delegaţia română nu şi-a putut rezerva bilete la trenul Istanbul – Bucureşti. E drept că nici nu mai avea bani pentru respectivele tichete! în gara din Istanbul, antrenorii Pigulea şi Toma s-au rugat de conductor să-i lase şi pe ei, cu jucători cu tot, în vagonul de poştă. Până la urmă, şeful de tren, un turc mustăcios, s-a înduplecat. Drept mulţumire, românii s-au scormonit prin bagaje şi au contribuit care cu un pachet de ţigări, care cu o cafea ori un săpun, strângându-le pe toate într-un pachet şi dându-i-le „naşului” turc. Le cumpăraseră pentru cei de acasă, din diurna de doi dolari…

Călătoria a început seara, după lăsarea întunericului. Costică Toma („şeful manutanţei”, cum i se mai spunea, pentru că din tot grupul era cel mai priceput în ale bucătăriei) a alungat, cât de cât, foamea care-i cuprinsese pe jucători, tranşând câteva salamuri, o roată de caşcaval şi vreo zece pâini. Totuşi, traseul până la Giurgiu a

fost un coşmar. Trenul înainta greu, iar pe teritoriul Bulgariei se tot oprea în câmp. Cât vedeai cu ochii, nicio luminiţă. Doar imensul covor alb, care se îngroşa de la un ceas la altul. În vagonul de poştă, jucătorii s-au ghemuit pe coletele aruncate de-a valma, unul peste altul. Cei mai norocoşi prinseseră locuri „la etaj”, agăţaţi în plasele pentru bagaje. Barem acolo, sus, în hamácele improvizate, nu mai erau nevoiţi să simtă în coaste ascuţişul coletelor poştale…

De frig n-a scăpat însă niciunul dintre fotbalişti. Vagonul era prost izolat, astfel că pe la capete intra, şuierând, zăpada. A doua zi după-amiază, la 20 de ore de când plecase din Istanbul, trenul a trecut Dunărea, la Giurgiu. Acolo, pe jucători îi aştepta un autocar trimis de Federaţie. Când au coborât din tren, cei 18 tricolori erau tot atâtea sloiuri de gheaţă.

*

În „Sportul” de vineri, 25 februarie, alături de menţionarea rezultatului partidei de la Sakarya, a apărut şi următoarea precizare:

„Revanşa nu se va mai disputa la Koçaeli, aşa cum se stabilise, ci la Izmit”. Tragicomedie în toată regula. În primul rând, pentru că atunci când era tipărită această ştire, Hagi şi colegii săi tremurau în vagonul de poştă, rugându-se la Dumnezeu să ajungă acasă. Apoi – dacă asta mai are vreo importanţă –, nu există un Koçaeli şi un Izmit. Există doar două nume pentru unul şi acelaşi oraş, port pe malul asiatic al Mării Marmara, nu departe de Istanbul.

Patrula din Sibiu

Miercuri, 2 martie, la o săptămână după meciul de la Sakarya, „Sportul” a publicat câteva amănunte despre ceea ce se întâmplase pe

stadionul „Atatürk”. „Românii au ratat patru mari ocazii, prin Ţârlea, Mateuţ (de două ori) şi Hagi (min. 61 – acţiune personală încheiată cu un şut peste transversală)”. Concluzie: testul de la Sakarya a scos în evidenţă, printre altele, şi „jocul individualist al lui Hagi şi Mateuţ, care au pierdut prea uşor numeroase mingi, oferind astfel adversarului posibilitatea de a contraataca”.

În aceeaşi zi şi aceeaşi pagină, dar mai jos: „După cum se ştie, astăzi, la Sibiu urma să aibă loc partida amicală dintre selecţionatele de juniori ale României şi Greciei. Ieri, federaţia elenă a comunicat telefonic că nu mai poate efectua deplasarea, astfel că partida a fost contramandată. Pentru a asigura, totuşi, jucătorilor un program corespunzător de pregătire, lotul de juniori va susţine astăzi, la Mârşa, un joc de verificare în compania divizionarei «B» Carpaţi din localitate”. Meciul a fost câştigat de tricolori cu 3 – 1, pe un teren ca o orezărie. La pauză conduceau gazdele,

dar în repriza secundă a marcat Hagi din lovitură liberă (min. 55), apoi tot el din penalty (min. 76), pentru ca Mateuţ (min, 78) să stabilească scorul final.

Acolo, la Sibiu, s-a întâmplat ceva monstruos. Când a coborât în faţa hotelului „Continental”, unde erau cazaţi el şi colegii săi, Gică Hagi s-a trezit înconjurat de trei miliţieni. Unul s-a răstit la Gică: „Bă, tu vii cu noi la post! Unde-s ţigările, ai? Unde le-ai ascuns?”. Apoi, întorcându-se către ceilalţi *caralii*: „Luaţi-l pe bişniţarul ăsta, fir-ar mama lui a dracu'!”. Gică a rămas ca trăsnit. Dacă îi cădea cerul în cap, nu era atât de şocat. Caraliii puseseră mâna pe el, să-l ducă la secţia de Miliţie. S-a întâmplat însă ca tocmai atunci să iasă din hotel masorul lotului. Acesta l-a chemat de urgenţă pe directorul Luceafărului, Dan Ionescu, care conducea delegaţia. Dan Ionescu le-a explicat miliţienilor că tânărul reţinut de ei este fotbalist în echipa naţională de juniori, că joacă în prima

divizie şi că ar fi o eroare cumplită să fie luat drept bişniţar. Deşi au priceput cam greu cum stau lucrurile, miliţienii, în cele din urmă, i-au dat drumul lui Hagi. Acesta nu ieşise însă din starea de şoc. *Să vină nişte brute şi să te ia, aşa, din senin, pentru că după mintea lor obtuză a te plimba prin faţa unui hotel este totuna cu a fi bişniţar*… *Şi, pe deasupra, să te înjure de mamă*…

Pentru Gică Hagi, *mana* Chiraţa era o icoană. Mai bine îi tăiai o mână decât să-l înjuri de mamă. Dar de unde să ştie asta cretinoizii aceia îmbrăcaţi în uniforme de miliţieni?

Berea generalului Coman

Pe 5 martie s-a disputat etapa a 18-a a Diviziei A (prima din retur). Meciul FC Constanţa – Universitatea Craiova a fost însă amânat, la cerea oaspeţilor, care cu trei zile înainte jucaseră în Germania Federală, la Kaiserslautern, în sferturile de finală ale Cupei UEFA. (Oltenii au pierdut cu 2

– 3, revenind de la 0 – 3 prin golurile lui Geolgău şi Crişan).

Apoi, Gică Hagi a ratat şi meciul din etapa a 19-a, FCM Braşov – FC Constanţa 1 – 0 (12 martie ’83), pentru că în aceeaşi zi juca pentru naţională de juniori un amical cu Minerul Horezu, scor 3 – 1 (goluri Ţârlea – două şi Văsâi). Echipa lui Pigulea se afla pe Valea Oltului, unde pregătea returul cu Cipru, decisiv pentru calificarea la Campionatul European. O zi mai târziu, un nou amical: 7 – 2 cu Lotru Brezoi, prin golurile marcate de Hagi (3), Ţârlea (două), Văsâi şi Mateuţ.

Revanşa cu ciprioţii s-a disputat miercuri, 16 martie, pe stadionul „1 Mai” din Râmnicu Vâlcea. Oraşul fusese ales de Marcel Pigulea, care cu câţiva ani în urmă antrenase echipa locală, Chimia. Pe atunci, prim-secretar de partid al judeţului Vâlcea era generalul Ion Coman, cel ce avea să devină ministru al Apărării. Acesta a stat pe banca de rezerve, alături de antrenori. Coman

era bun prieten cu Costică Toma, „pe linie de Steaua”.

Cu un sfert de oră înainte de începerea meciului, tribunele stadionului „1 Mai” erau pustii. Oltenii erau pironiţi în faţa televizoarelor, tremurând pentru Universitatea Craiova, care juca returul cu FC Kaiserslautern. Nemţii – echipă mare, cu Brehme, Geye, Briegel, Bongartz şi Thomas Allofs – au ţinut 0 – 0 până în minutul 82, când fundaşul Negrilă a înscris golul calificării în semifinale. Pentru prima dată în istoria cupelor europene, o echipă românească pătrundea în semifinale!

Meciul de la Craiova a luat sfârşit la ora 15:48. Cel de la Râmnicu Vâlcea urma să înceapă la 16:00. Oltenii au coborât în stradă. Coman a pus mâna pe telefon şi într-un sfert de oră stadionul „1 Mai” era aproape plin! La ordinul generalului, retransmis de activiştii ce mişunau peste tot, şcolile se goliseră de elevi, uzinele de

muncitori, iar străzile de oameni fericiţi. Toţi fuseseră mobilizaţi să ocupe cele 10.000 de locuri ale arenei din Zăvoi.

După 1 – 1 la Larnaca, românii, având în formaţie trei fotbalişti de Divizia Aţhagi, Mateuţ şi Stângaciu), porneau mari favoriţi. Şi jocul a confirmat-o. Purtată de o echipă magistral condusă de Gică Hagi, mingea s-a rostogolit spre o singură poartă. Scor final: România – Cipru 5 – 0 (2 – 0), Relevante sunt câteva pasaje din cronica apărută în „Sportul”.

„Scorul a fost deschis chiar în primul minut, când Hagi a pătruns pe partea stíngã, a centrat scurt înapoi şi Ţârlea a reluat din apropiere în plasă. În minutul 12 tabela de marcaj arăta 2 – 0, în urma unei lovituri libere de la 30 de metri executate cu măiestrie de Hagi, şut la vinclu”. Au urmat o bară a lui Mateuţ (min. 33) şi încă un gol al lui Ţârlea (min. 45). Apoi şi-a intrat în rol Văsâi, care, după ce a zguduit bara (min. 57), a scuturat

de două ori plasa porţii cipriote (min. 59 şi 68), ultima dată „în urma unei centrări impecabile a lui Hagi”. („Sportul”, 17 martie 1983). România: *Stângaciu – Rus, Cârstea (80 Bica), MÉSZÁROS, Ilovan – Musznay (41 Bobaru), SĂNDOI, MATEUŢ – VĂSÂI, ŢÂRLEA, HAGI*. Şase remarcaţi din echipa noastră. Dintre ei, cel mai bun a fost Hagi, care a înscris un gol magnific, a pus două pase ideale şi a făcut demonstraţii de virtuozitate în Zăvoiul vâlcean.

Calificarea la turneul final din Anglia, ce urma să se desfăşoare în luna mai, a fost cinstită de generalul Coman cu două lăzi de bere Radeberger. Una a lăsat-o în cabină, pentru jucători, cealaltă au luat-o antrenorii, oficialii şi, ca de obicei, băgătorii de seamă. Pe vremea aceea, bere Radeberger aveau voie să bea doar ştabii. Pentru câteva momente, 17 adolescenţi au fost şi ei ştabi.

*

Hagi şi colegii săi n-au avut însă timp să se bucure prea mult. În seara aceleiaşi zile, autocarul naţionalei de juniori a României, având-u-i la bord pe tinerii tricolori, proaspăt calificaţi la turneul final din Anglia, înghiţea cei peste 300 de kilometri ce despart Râmnicu Vâlcea de Râmnicu Sărat. Acolo, la hotarul dintre judeţele Buzău şi Vrancea, era programat a doua zi, joi, 17 martie, un amical cu reprezentativa similară a Republicii Democrate Germane.

Statisticile au consemnat următoarele: România – RDG 3 – 1 (1 – 0), golurile noastre fiind marcate de Bobaru (unul) şi Hagi (două). „În minutul 44, Hagi îl surprinde pe portar cu un şut din unghi, din afara careului. (...) Echipa noastră mai reuşeşte un gol, printr-o execuţie de efect, dintr-o lovitură liberă din unghi închis (un fel de corner scurt), autor acelaşi Hagi”. („Sportul”, 18

martie 1983). Aşadar, intrat la pauză pentru a impulsiona atacul, Hagi şi-a exersat dexteritatea de a înscrie din unghiuri imposibile. România: *Barba* (*73 Stângaciu*) – *Rus, Cârstea, Stredie* (*26 MÉSZÁROS*), *Bănuţă* – *Musznay* (*41 HAGI*), *Săndoi* (*41 Văsâî*), *MATEUŢ-BOBARU, Nuţă, Mărgărit*.

La nemţi, doi remarcaţi: fundaşul Waldolw şi atacantul Sammer. În mod deosebit atrăgea atenţia acest puşti, Matthias Sammer, pe care est-germanii l-au aruncat în luptă deşi avea doar 15 ani şi jumătate. Motivaţia lor? „E un talent uimitor!”. Doar timpul va putea s-o dovedească.

Juniorul zburător

Reîntors, pe seară, la Bucureşti, pe Gică Hagi l-a aşteptat o Dacie trimisă de FC Constanţa, care-l voia neapărat pentru meciul cu FC Olt, programat sâmbătă, 19 martie, la trei zile după jocul cu Cipru şi la două după cel cu RDG. Alţi 250

de kilometri înghiţiţi în goana maşinii. Noroc că Gică s-a obişnuit să doarmă oriunde, în orice poziţie…

FC Constanţa – FC Olt 1 – 0. Gol: *Buduru* (*min. 32*).

FC Constanţa: *Lascu – Lică, ZAHIU, DINU, Caramalău – Gache, I. Moldovan, Petcu – Buduru* (*46 Rusu*), *PENIU* (*88 Mănăilă*), *HAGI*.

FC Olt: *Ariciu – PREPELIŢĂ, Bumbescu, CĂŢOI, Matei – Balaur, Bărbulescu* (*56 Burleanu*), *EFTIMIE, M. POPESCU – Şoarece, Piţurcă* (*65 State*).

Titlul cronicii din „Sportul” de luni, 21 martie: „Juniorul Hagi, redivivus!”. După ce, în primele rânduri, a notat că „FC Olt a avut merite chiar dacă a pierdut la limită, 0 – 1” (era vorba, totuşi, de echipa din Scorniceşti, leagănul Ceauşeştilor!), Aurel Neagu s-a ocupat şi de joc: „FC Constanţa a început meciul cu mult avânt, juniorul Hagi remarcându-se prin manevre abile,

chiar dacă FC Olt făcea un marcaj strict. (...) Golul s-a înscris după o jumătate de oră de joc. Acest Hagi, care miercuri a jucat împotriva Ciprului în echipa de juniori a României şi a înscris un gol, iar joi din nou în echipa României, UEFA ’83, cu R.D. Germană, şi a marcat două goluri, vineri a venit la Constanţa, pentru ca sâmbătă, în acest meci, de la el să pornească golul victoriei, în minutul 32: Hagi a realizat o acţiune individuală pe partea stângă, a trecut de doi adversari, a centrat pe jos în careu şi Buduru a împins mingea în poarta goală, părăsită de Ariciu, fără ca fundaşii olteni s-o mai poată scoate”.

Formidabil! Un jucător de 18 ani a evoluat de 3 ori în 4 zile şi s-a remarcat de fiecare dată! Dar nu numai că s-a remarcat, el a fost determinant pentru toate cele 3 partide.

De reţinut: Hagi îi întâlnea pentru prima oară pe Bumbescu, Bărbulescu, Piţurcă, de care avea să se mai lovească în îndelungata-i carieră.

După 20 de etape, ultimele locuri în clasamentul Diviziei A erau ocupate de:

15. Chimia Rm. Vâlcea 16 puncte
16. FCM Braşov 16
17. „Poli” Timişoara 14
18. FC Constanta 10

Aşadar, în ciuda victoriei din cea de-a 20-a etapă, echipa Litoralului continua să fie codaşa detaşată a primului eşalon.

*

Antrenorul Constantin Tâlvescu l-a reţinut pe Hagi şi pentru meciul de la Petroşani, din etapa a

21-a, programată miercuri, 23 martie. În Valea Jiului, dobrogenii au fost călcaţi în picioare. Rezultat final: Jiul – FC Constanţa 3 – 0. „Sportul” a consemnat: „În minutul 59, la o excelentă centrare a lui Peniu, Hagi, singur la 7 metri de Cavai, s-a încurcat şi a ratat o ocazie cât roata carului”. Faza s-a petrecut la scorul de 1 – 0. Din echipa lui Tâlvescu s-au remarcat trei jucători: Hagi, Gache şi Zahiu.

Trei zile mai târziu, Gică Hagi a îmbrăcat tricoul Constanţei pentru a treia oară într-o săptămână. Sâmbătă, 26 martie, pe malul mării a fost sărbătoare. Aduşi la stadion de vestea că în echipa lui Tâlvescu e un puşti care face ce vrea cu mingea, 12.000 de oameni au plecat acasă fericiţi. Pentru prima dată în acel campionat, „marinarii” câştigau la scor: FC Constanţa – FC Bihor 4 – 1 (3 – 1). Goluri: Lică (min. 10), Rusu (min. 22), Hagi (min. 38), Petcu (min. 51), respectiv Puşcaş (min. 45). Trimisul ziarului „Sportul”, Adrian Vasilescu,

avea să-şi înceapă cronica astfel: „Sub un cer înnorat, «lanterna constănţeană» a acţionat cu «faza mare», graţie în special lui Hagi, acest talentat junior care a mai descreţit, prin realizările lui de efect, frunţile suporterilor locali”.

Jocul a curs numai spre poarta bihoreana. Mai întâi a marcat fundaşul Marcel Lică (oltean ajuns pe Litoral pentru că s-a însurat cu o tătăroaică, voleibalista Gulniza Gelil), apoi „treptat, Hagi urcă viguros la pupitru şi în minutul 22, după o abilă manevră pe partea dreaptă, îl serveşte ideal pe Rusu, care reia din apropiere în plasă”. Cronica explodează precum evoluţia celui mai bun de pe teren. „Fază de mare spectacol în minutul 38: Hagi «croşetează» mai mulţi fundaşi, este faultat (inspirat avantaj lăsat de arbitrul R. Matei), revine, continuă cascada driblingurilor, îl «cul că, şi pe portarul Bojtor şi înscrie cu un şut puternic”. Spre finalul primei reprize, ardelenii au înscris prin Puşcaş, dar după pauză s-a refăcut

diferenţa de trei goluri. Autor: Petcu, „la o lovitură liberă executată de Hagi”. Petcu şi Peniu au ratat alte patru mari ocazii, „după acţiuni plecate de pe «rampa Hagi»”.

În acea zi de vis, echipa Constanţei a arătat astfel: *LASCU – LICĂ, Zahiu, D. Dinu, Caramalău – Gache (84 i. Moldovan), Petcu, DROGEANU – Rusu (46 Mănăilă), PENIU, HAGI.*

*

Marţi, 29 martie, într-o restanţă din Divizia B: Progresul Bucureşti – Luceafărul 1 – 3. Pentru juniori au înscris Mateuţ (de două ori) şi Văsâi. Hagi, uşor obosit, a jucat numai până în minutul 62.

A doua zi, el a urmărit la televizor meciul amical de la Timişoara: România – Iugoslavia 0 – 2. Cu mai puţin de o lună înaintea confruntării cu

Italia, echipa lui Lucescu părea complet lipsită de vlagă. Ca o curiozitate, cuplul de fundaşi centrali al sârbilor era Zajec – Hagici. Interesant nume, Hagici... Aceeaşi rădăcină, *Hagi*, ca şi grecul Hagipanagis ori cipriotul Hagipoulos, ca şi bulgarul Hagiev ori macedoneanul Hagievski... Nu cumva toţi s-or trage din strămoşi îndrăzneţi, care, înfruntând primejdiile, au plecat în acele „hăgilâchi” spre Muntele Sfânt?

*

Trezirea la viaţă a echipei constănţene a făcut mare vâlvă în oraşul de la malul Mării Negre. Nu e de mirare că sâmbătă, 2 aprilie, stadionul „1 Mai” era arhiplin cu mult înaintea orei de începere a meciului cu SE Bacău. 18.000 de oameni, dacă n-or fi fost 20.000, s-au înghesuit în ovalul de beton ca sardelele în cutia de conservă. SE Bacău era chiar echipa împotriva

căreia Hagi debutase în Divizia A.

Împinşi de la spate de suflarea ca un uragan a publicului, constănţenii au învins, după multă suferinţă, cu 1 – 0. „Drumul spre poarta excelentului Mangeac a fost greu de parcurs, pentru că Hagi (un Balaci în miniatură) a încercat să spargă de unul singur «betonul armat» al oaspeţilor” („Sportul”, 4 aprilie, pagina 3). Unicul gol a venit târziu, în minutul 72, şi l-a avut ca autor pe Ştefan Sameş, fostul internaţional al Stelei, aflat la primul meci în tricoul Constanţei. „Sameş – Hagi, cei doi poli ai speranţelor constănţene. Avându-l pe Sameş la un pol, cel al maturităţii, şi pe Hagi la celălalt, al prospeţimii generatoare de fantezie şi entuziasm, FC Constanţa a prins să spere din nou la zile mai însorite – tot în Divizia A – pe Litoral” („Sportul”, 5 aprilie). Jucătorii remarcaţi, în ordinea posturilor din echipă: Lică, Sameş, Petcu, Hagi.

În urma acelei victorii, „marinarii” au părăsit

ultimul loc. Totuşi, ei se aflau încă departe de salvare. În subsolul clasamentului, situaţia după 23 de etape arăta astfel: 14 – 16. AŞA Tg. Mureş, FCM Braşov, Petrolul Ploieşti – câte 18 puncte; 17. FC Constanţa – 14 puncte (golaveraj 22 – 43); 18. „Poli” Timişoara – 14 puncte (24 – 47). Drumul Diviziei B urma să fie luat de ultimele trei clasate la finalul campionatului.

116Când făcea calcule privind şansele echipei sale de a supravieţui în prima divizie, Hagi se afla deja în maşina ce-l ducea la Bucureşti. A doua zi, la ora 11:00, adică la exact 16 ore de la încheierea partidei FC Constanţa – SE Bacău, jucătorul de 18 ani era în Giuleşti, pe stadionul Rapid, unde era programat meciul Luceafărul – Şoimii Sibiu, din Divizia B. Hagi a jucat din nou foarte bine. În minutul 68, la 0 – 1, a marcat golul egalizator al formaţiei sale, dar în cele din urmă Luceafărul a pierdut cu 1 – 2.

*

Miercuri, 6 aprilie 1983: Benfica Lisabona – Universitatea Craiova 0 – 0, pe „Estadio da Luz”, în prima manşă a semifinalei Cupei UEFA. Craiova a jucat eroic, având în Cămătaru un jucător imperial.

În aceeaşi zi, etapă intermediară în Divizia A. La Piteşti, FC Argeş – FC Constanţa 4 – 0 (1 – 0), într-un meci extrem de ciudat. În „Sportul”, Stelian Trandafirescu consemna: „Echipa de pe litoral este dezinvoltă în joc, realizează câteva şarje spectaculoase prin Hagi, dar nu poate opri iureşul gazdelor”. Principalele momente ale unei confruntări în care „marinarii” trăgeau nădejde să dea lovitura: min. 30 – autogol Drogeanu, la vinclu; min. 52, Radu II înscrie din ofsaid; min. 58, Tulpan respinge de pe linia porţii „ghiuleaua” lui Gache; min. 59 – Hagi şutează la rădăcina barei;

min. 63, portarul Lascu face un fault gratuit, în careu, şi Tulpan ridică scorul la 3 – 0; min. 75 – bară Gache; min. 80 – Zahiu degajează în propria poartă. Bilanţul echipei lui Tâlvescu în acel meci a fost unul antologic: două autogoluri, un gol primit din ofsaid, unul dintr-un penalty prostesc, două şuturi în bară, altul respins de pe linia porţii. „Cu aşa ghinion, nici Brazilia n-ar fi câştigat la Piteşti”, a exclamat, disperat, antrenorul oaspeţilor. Dintre jucătorii săi, trei au ieşit în evidenţă: Hagi, Gache şi Lică. Dar Constanţa a coborât din nou pe ultimul loc…

*

Vineri, 8 aprilie: Rova Roşiori – Luceafărul 0 – 4, goluri Hagi (două), Terek şi Văsâi. La două zile după neşansa de la Piteşti, Hagi s-a răzbunat pe primii adversari care i-au ieşit în cale în Divizia B. A dat două goluri, iar în minutul 65 a fost

schimbat, încet-încet îşi făcea loc oboseala.

Duminică, 10 aprilie: Luceafărul – Automatica Bucureşti 1 – 2, gol Mateuţ. Hagi – din nou înlocuit, în minutul 70. La acest meci, pe marginea terenului şi-a făcut apariţia şi Corneliu Stroe, omul care în februarie, în turneul din Grecia, îi spusese lui Hagi că îi stă bine în alb-albastru. L-a întrebat ce mai face – *mulţumesc, bine* – şi discuţia s-a oprit aici, deşi Stroe ar fi vrut să-i spună ceva cu adevărat important. Dar a lăsat pe altă dată.

Joi, 14 aprilie: pe stadionul Republicii, Luceafărul – Metalul Bucureşti 1 – 2, gol Hagi, care a evoluat ca atacant dreapta, împingându-l pe Văsâi spre stânga.

*

Sâmbătă, 16 aprilie, stadionul „23 August”

din Bucureşti a găzduit una din partidele de referinţă ale fotbalului românesc. Prima reprezentativă, avându-l ca antrenor pe Mircea Lucescu, întâlnea Italia în preliminariile Campionatului European. „Macaronarii” lui Enzo Bearzot veneau să răzbune acel 0 – 0 de la Florenţa, din urmă cu câteva luni. Şi, poate, cele trei remize consecutive de până atunci, remize care-i aruncaseră pe locul 3. Numai că Lucescu a adoptat o tactică perfectă, graţie căreia probabil n-ar fi pierdut nici dacă ar fi jucat toată noaptea. Într-o nocturnă istorică, cu 80.000 de torţe aprinse spre final, România – Italia 1 – 0, şi din pipa bătrânului Bearzot rămânea doar scrumul. Golul lui Bölöni, din minutul 24 – lovitură liberă de la aproape 30 de metri –, l-a trimis pe legendarul portar Dino Zoff direct la pensie. Omul avea 40 de ani, iar la 39 câştigase titlul mondial.

Celebrul cotidian francez „L’Equipe” avea să sintetizeze meciul astfel: „Echipa României a

învins pentru că şi-a asumat toate riscurile în primele 45 de minute şi a ştiut să reziste fără dificultăţi în repriza secundă”.

România: *Moraru – Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu – Augustin* (*78 Andone*), *Klein, Bölöni, Balaci – Geolgău* (*87 Cârţu*), *Cămătaru*.

Italia: *Zoff – Gentile, Collovatti, Scirea, Cabrini – Marini, Tardelli, Antognoni* (*57 Dossena*) *– Conti, Rossi, Bettega* (*70 Altobelli*). *Arbitru*: *Michel Vautrot* (*Franţa*).

Clasamentul grupei începea să ne surâdă:

1. România	4	3	1	O – 1	6
2. Cehoslovacia	4	1	3	O 1 – 5	1
3.	3	1	1	1	3

Suedia – 4

4. 4 O 3 1 3

Italia – 4

5. 5 O 2 3 3

Cipru – 12

Undeva pe malul Mării Negre, Gică Hagi se tot frământa: *oare m-aş fi descurcat dacă mă aflam acolo, pe teren, faţă-n faţă cu campionii lumii*? Dar el ştia că nu putea juca în echipa lui Lucescu înainte de a încheia conturile cu naţională de juniori. Până la Campionatul European din Anglia mai era o lună.

Pregătirile juniorilor au continuat cu un meci amical chiar pe litoral, la Hagi acasă: FC Constanţa – Luceafărul 2 – 1. Era o zi frumoasă de duminică

HAGI

(17 aprilie), iar toată lumea comenta marea victorie a *tricolorilor mari,* din seara precedentă.

Gică ar fi vrut să evolueze o repriză la o echipă, o repriză la cealaltă, dar Pigulea a fost ferm: *joci la noi, pentru că Europenele bat la uşă*! Şi favoritul tribunelor şi-a făcut treaba timp de 50 de minute, până când, resimţind oboseala unei primăveri încărcate, i-a lăsat locul lui Mărgărit.

*

După meciul acela prietenesc, Hagi nu s-a întors cu colegii săi la Bucureşti. A rămas acasă, pe malul mării, unde îl aştepta un examen cu adevărat important: confruntarea cu una dintre contracandidatele la retrogradare, CS Târgovişte. Marţi, 19 aprilie, la două zile după ce jucase împotriva Constanţei, Hagi încerca din nou s-o salveze de la retrogradare, în faţa a 15.000 de spectatori pătimaşi.

Rezultatul? 4 – 1, scorul etapei a 25-a! Goluri; Hagi (min. 42 şi 82), Buduru (min. 47) şi

Caramalău (min. 58 – din penalty), respectiv Kallo (min. 52 – din penalty). Cronica din „Sportul”, cu titlul „Hagi nu se lasă”, spune totul despre acea confruntare. „În prima repriză, târgoviştenii s-au baricadat bine în defensivă, închizând culoarele spre poarta lui Mia. De aici precipitarea, lipsa de luciditate a constănţenilor într-o serie de momente (min. 5,9,14,16 şi 34) în care puteau deschide scorul, la frumoasele faze create mai ales de Hagi, motorul echipei. Primul gol s-a tot amânat şi a venit abia în minutul 42: Hagi a reluat sec, cu capul, în plasă, balonul centrat impecabil de Peniu”. După pauză, scorul a devenit 2 – 0, apoi 2 – 1, moment în care, simţind pericolul, argintul viu al echipei constănţene a luat din nou jocul pe cont propriu. „În minutul 58, Hagi pătrunde vijelios în careu, Aelenei îl «agaţă» şi Caramalău transformă lovitura de la 11 metri. (...) în minutul 82, Hagi semnează ultimul gol al meciului: cursă de peste 30 de metri, în care a driblat totul în cale, inclusiv

pe portarul Mia. Aplauze la scenă deschisă pentru Hagi, care îşi conduce încă o dată echipa la victorie”. Ultima frază a lui Stelian Trandafirescu reflecta fidel atmosfera dintr-un stadion în delir. 15.000 de oameni plecau acasă fericiţi graţie momentelor de magie ale unui adolescent de 18 ani.

Prin acea victorie, FC Constanţa (cu 5 evidenţiaţi: Hagi, Lică, Gache, Petcu şi Peniu) pasa din nou „Interna” de codaşă Politehnicii Timişoara. Dar până la locurile salvatoare mai era destul.

*

Miercuri, 20 aprilie: U. Craiova – Benfica Lisabona 1 – 1, şi oltenii au ratat calificarea în finala Cupei UEFA fără să fi pierdut vreunul din cele două meciuri cu portughezii. E drept că nici n-au câştigat. În Bănie, avantajul luat prin golul

marcat de Balaci (min. 17) a fost anulat de reuşita iugoslavului Filipovici (min. 53). A mai zvâcnit o dată Crişan, a tras în bara transversală (min. 73), dar asta n-a folosit la nimic. Legenda spune că, mai târziu, când Benfica şi Anderlecht jucau cu cupa pe masă, oltenii au descoperit că bara cu pricina era aşezată cu 8 centimetri mai jos decât ar fi fost regulamentar. Şi când te gândeşti că lui Crişan îi erau suficienţi doar 3 din aceşti 8 centimetri…

*

Vineri, 22 aprilie, Hagi a descins cu FC Constanţa în Regie, pentru a da piept cu Sportul Studenţesc. Ocupantă a locului 2, echipa lui Ion Voica se afla la un singur punct de Dinamo. Campionatul ajunsese la etapa a 26-a şi nevoia de puncte devenea tot mai apăsătoare. „Studenţii” aveau şi ei calculele lor: dacă-i învingeau pe

constănţeni, ceea ce părea a fi o formalitate, iar Dinamo pierdea în faţa Stelei, Mircea Sandu şi colegii săi ţâşneau pe primul loc.

Cei din Regie au făcut atunci o greşeală: nu l-au luat în calcul pe Gică Hagi. Sau poate că l-au luat, gândindu-se că acesta nu se va agita prea mult tocmai împotriva viitoarei sale echipe. Dacă au gândit aşa, s-au înşelat amarnic. Hagi a făcut o partidă de zile mari, paralizându-şi adversarii cu şarjele sale. „Meciul a început cu un excelent joc combinativ al constănţenilor, avându-l «la pupitru» pe Ştefan Petcu, bine susţinut de ceilalţi doi mijlocaşi şi de tehnicul Hagi. (...) Hagi amână deschiderea scorului în minutul 22, când, singur în careu, întârzie şutul şi este deposedat de Iorgulescu. Dar, patru minute mai târziu, tânărul fotbalist constănţean scapă de marcajul «umbră» al lui Mihail Marian şi înscrie spectaculos, cu capul, pe lângă Speriatu, fructificând centrarea cu efect a lui Marinoff”. („Sportul”, 23 aprilie).

Sportul Studenţesc a reuşit doar să egaleze, prin Bucurescu (min. 54), nu să şi învingă, deşi a jucat dur, la intimidare, dovadă faptul că toate cartonaşele arătate de arbitrul Ion Crăciunescu – 4 galbene (Iorgulescu, Munteanu II, Mircea Sandu, Florin Grigore) şi unul roşu (Florin Grigore, min. 88) – au fost adresate jucătorilor gazdă, *Sportul Studenţesc*: *Speriatu M. Mihail, Cazan, IORGULESCU, MUNTEANU II – Pană, Chihaia, Oct. Ionescu* (*61 Terheş*) – *Fl. Grigore, M. Sandu, BUCURESCU.*

FC Constanţa: *LASCU – Lică, SAMEŞ, G. DINU, Caramalău – Gache, PETCU, Drogeanu* (*61 Mănăilă*) – *Marinoff, Peniu* (*61 Buduru*), *HAGI.*

A fost al 7-lea meci consecutiv, în Divizia A, când numele lui Hagi era scris cu majuscule – situaţie cu care în returul campionatului nu se mai putea mândri niciun jucător, nici măcar de la echipele fruntaşei în aceeaşi zi, Balint şi Belodedici, prietenii lui Hagi de la Luceafărul, au

fost titulari, şi remarcaţi, în derbyul Dinamo – Steaua 1 – 1. Cu 8 etape

HAGI

Înainte de final, dinamoviştii rămâneau lideri, în vreme ce FC Constanţa părea să aibă elanul necesar evadării de pe locurile retrogradabile.

Porţelan de Dorohoi

Pe Hagi îl găsim apoi într-un autocar hârbuit, în drum spre Botoşani. Acolo, în nordul Moldovei, a hotărât Marcel Pigulea să se desfăşoare cantonamentul naţionalei de juniori înaintea turneului final din Anglia. Căutând liniştea, tinerii fotbalişti s-au ales cu oboseală. Au fost şi câteva meciuri amicale: 1 – 0 cu CS Botoşani (28 aprilie – gol Hagi, care a fost folosit vârf dreapta, cu Ţârlea deplasat pe stânga), 4 – 2 cu Unirea să ven i (2 mai – Hagi n-a jucat), 1 – 2 cu CSM Suceava (5 mai – a marcat Hagi, la 0 – 1, printr-un şut

imparabil de la marginea careului) şi 4 – 3 cu Cristalul Dorohoi (6 mai – din nou fără Hagi), urmate de partida cu Pandurii Târgu-Jiu, pe stadionul Autobuzul, imediat după revenirea în Bucureşti: 1 – 1, pe 8 mai (gokiri Hagi, din penalty, respectiv Găman).

În nordul Moldovei, la oboseala meciurilor, a antrenamentelor şi a nesfârşitelor deplasări s-a adăugat şi cea derivată dintr-un obicei al acelor vremuri: vizitarea unor fabrici din zonă. Aşa s-au trezit Hagi şi colegii săi printre filatoarele fabricii de confecţii din Botoşani ori prin halele celei de porţelanuri din Dorohoi. Cam la fel se întâmplase şi la Taşkent, în anul precedent, cu diferenţa că acolo, în Uzbekistan, nu veneau pe bandă ceşcuţe şi nădragi, ci ditamai lingourile de aur.

*

Disperaţi cum erau, cei de la FC Constanţa l-

au luat pe Hagi şi din cantonamentul de la Botoşani. Astfel, pe 30 aprilie, la doar două zile după ce marcase golul victoriei cu CS Botoşani, Gică a jucat în partida cu Chimia Râmnicu Vâlcea, încheiată 0 – 0, pe malul mării. Pentru prima dată în acel retur, 15.000 de oameni au plecat de la stadion dezamăgiţi. Ion Cupen, în „Sportul”: „Însuşi Hagi, jucătorul exploziv şi eficace de altă dată, a fost acum şters, neinventiv. El n-a avut putere să scape de marcajul aspru a unuia sau chiar a doi apărători vâlceni. Două curse individuale în slalom (stinse în preajma careului advers), cam tot ce a realizat, i-au arătat totuşi clasa acestui junior şef de promoţie. Repetată navetă Luceafărul – Constanţa şi-a cerut însă tributul în această a 27-a etapă”. Hagi a jucat 90 de minute. Pentru prima dată în primăvara anului 1983, numele lui nu era scris cu majuscule în caseta meciului. Dar mai mult îl durea că nu-şi putuse duce echipa la victorie. O victorie pentru

care tăiase Moldova în două, cale de aproape 500 de kilometri. Obosit şi nesusţinut de colegii din atac, s-a zbătut însă ca peştele pe uscat. Totuşi, bătălia pentru salvare nu era definitiv pierdută.

Vulpoiul Stroe

Meci cu Chimia Râmnicu Vâlcea a fost ultimul jucat de Hagi pentru FC Constanţa înainte de a pleca la Campionatul European de juniori. În rest, a mai fost doar acel Luceafărul – Pandurii 1 – 1, în Divizia B, pe 5 mai, când Hagi a transformat un penalty. Atunci, pe marginea terenului IV de la „23 August” şi-a făcut din nou apariţia Corneliu Stroe, preşedintele secţiei de fotbal a Universităţii Craiova. Stroe l-a tras pe Gică deoparte şi l-a atacat direct: „Vrei să joci la Craiova?”. Răspunsul a întârziat să vină, dar discuţiile au continuat acolo, în spatele tribunei a II-a a celui mai mare stadion al ţării, mai bine de-un ceas. Abil, olteanul

i-a vorbit lui Hagi despre cupele europene, despre Florentina, Bordeaux şi Kaiserslautern, despre şansele mari ale Craiovei de a câştiga campionatul, l-a povestit apoi cum, în calitatea lui de profesor universitar, „cu relaţii peste tot”, îi face studenţi şi apoi economişti pe toţi fotbaliştii care trag pentru „Ştiinţa”, cum i se mai spune echipei din Bănie. Stroe îşi aminteşte: „Prima dată l-am văzut în februarie ’82, la Turnu Severin şi la Orşova, când juniorii români şi cei turci au făcut de două ori 0 – 0. Se vedea că are ceva în plus faţă de ceilalţi. A contat mult faptul că ne-am intersectat în Grecia, un an mai târziu, când Lucescu ni l-a «pasat» nouă pentru un meci. Nea Tică Oţet, antrenorul nostru, mă tot bătea la cap: «E unul la Constanţa ce nu s-a pomenit. Vezi ce faci, adu-l la noi». De isprăvile lui Hagi îmi mai povestea şi Săndoi. Apoi, când a început să joace în Divizia A, trebuia să fii chior ca să nu-l vezi. Aşa ne-am hotărât să-l aducem ia Craiova”.

Uşor-uşor, Gică s-a lăsat sedus. Ceea ce-i propunea Stroe era cu adevărat interesant. Se vor bucura şi fără Iancu, şi *mana* Chiraţa când vor auzi că fiul lon/a juca alături de Balaci şi, totodată, va fi student la Ştiinţe Economice... în cele din urmă, Hagi a bâăgult: „Da, domnu' Stroe, mi-ar plăcea să joc la Craiova!"

Din acel moment, cei doi au ţinut legătura prin Emil Săndoi, reprezentantul Universităţii Craiova în grupa UEFA '83 de la Luceafărul. A rămas stabilit că Stroe îi va aştepta şi pe Hagi, şi pe Săndoi la poarta liceului, în iulie, imediat după terminarea bacalaureatului.

Operaţia reuşită, pacientul mort

Pe 11 mai, 17 jucători s-au îmbarcat în avionul de Londra. România urma să întâlnească, pe rând, Iugoslavia, Turcia şi Italia, pe terenuri din capitala Angliei. Partidele celorlalte trei grupe

se derulau la Birmingham, Liverpool şi Leeds. Câştigătoarele celor patru grupe urmau să se întâlnească în semifinale, iar restul formaţiilor – să se întoarcă acasă.

La plecare, toţi jucătorii erau îmbrăcaţi la fel. Antrenorii le comandaseră costume la Apaca, oprindu-le bani de pe cecuri (cei strânşi din primele de joc). „Peste tot pe unde am mers, întorceau fetele ochii după ei. Erau arătoşi”, spune Marcel Pigulea. Secundul acestuia, Costică Toma, are şi o altă explicaţie: „l-am îmbrăcat pe toţi la fel ca să nu poată fura din magazine, să fie vânzătorii cu ochii pe ei. De câte ori mergeam în Occident, le spuneam: «Vedeţi aparatul ăla din perete? Vede tot, nu cumva să furaţi ceva, că e jale!». Eram speriat, pentru că mereu se ivea câte-un scanda! – că boxerul X a furat din Suedia, că pe canotorul Y l-a prins într-un magazin din Germania”… Toma, care avea reputaţia de a fi „cel

mai al dracu' antrenor", le-a interzis jucătorilor, în anumite deplasări, şi să mănânce ciorbă! „Clipoceau prea tare, iar la alţii nici nu se auzea. Le-am zis: «Decât să ne facem de râs, mai bine trecem direct la felul doi!»".

*

Pentru români, „acţiunea Anglia" s-a desfăşurat sub semnul aberaţiilor. Să le luăm pe rând, 1. Echipa a plecat la Londra cu doar două zile înaintea primului joc, cel cu Iugoslavia, în vreme ce alte formaţii erau acolo de o săptămână.

2. Portarul Stângaciu n-a fost inclus în lot, alături de Iaşko, aşa cum şi-ar fi dorit antrenorii. Motivul? Un ordin venit de sus: „Merge Barba!". Doar nu era să fie selecţionat un băiat crescut la Casa de copii (Stângaciu) în dauna unuia al cărui tată era mare director...

3. Musznay n-a zburat în acelaşi avion cu

restul echipei, pentru că nu-i ieşise viza britanică. El a ajuns la Londra singur, cu o întârziere de trei zile, adică exact în preziua celei de-a doua partide, cea cu Turcia. Deşi jucător de bază, n-a apucat să joace niciun minut.

Colac peste pupăză, în prima repriză a meciului cu iugoslavii, pe terenul unei echipe de ligă inferioară (Aldershot), fundaşul dreapta, Nicolae Rus, a suferit un accident teribil: dublă fractură de tibie şi peroneu. „I s-a frânt piciorul ca un surcel. Ţipa bietu copil ca din gură de şarpe”, îşi aminteşte doctorul Eugen Cristea. Rus a fost dus de urgenţă la cel mai apropiat spital. Acolo i-au făcut nişte calmante, l-au operat, apoi i-au somat pe conducătorii delegaţiei române să-l ia şi să-l ducă la altă clinică. Într-un târziu, au aflat şi ai noştri de ce insistau englezii să scape de ei: acela era un spital al trupelor NATO, iar România, ca ţară comunistă, făcea parte din Tratatul de la Varşovia!

Cu un Hagi obosit după un sezon istovitor, echipa lui Pigulea a ratat startul: 0 – 2 cu Iugoslavia. Echipa trimisă de el pe teren, în acea zi cu ghinion, 13 mai 1983: Iaşko – Rus, Mészáros, Cârstea, Bănuţă – Mateuţ, Săndoi, Bica – Ţârlea, Văsâi, Hagi. În carneţelul său, antrenorul şi-a notat: „*Ne-am bătut singuri*. *Am dominat 60 de minute din 80*. *Raportul*

şuturilor la poartă: *21 – 8, iar al şuturilor pe poartă*: *11 – 5, ambele în favoarea noastră*. *Lipsă de concentrare şi de responsabilitate la finalizare*: *Văsâi, Săndoi, Hagi, Mateuţ*. *Driblinguri în plus*. *Operaţia reuşită, pacientul mort*”. Erau concluziile unui antrenor care ştia ce-l aşteaptă la revenirea în ţară, după ce la plecare i se spusese clar: „Joci finala, altfel e de rău!”

15 mai: pe terenul unei alte echipe londoneze, Reading, era programat meciul

România – Turcia. În prima zi, reprezentanţii Semilunei reuşiseră o mare surpriză: 1 – 1 cu Italia. Teoretic, românii mai aveau şanse să câştige grupa. Prima condiţie era să-i bată pe turci. Deşi extenuat, Hagi şi-a zis că, la nevoie, va câştiga meciul de unul singur. Simţea că e momentul să iasă la rampă. S-a lansat în driblinguri spre poarta adversă, dar turcii s-au aşezat pe trei linii de apărare. A tras de la distanţă, însă nici şuturile nu-i mai ieşeau ca altă dată. A venit înapoi, spre propriul careu, să ia mingea, cărând-o apoi până dincolo de centrul terenului. Dar scorul continua să rămână 0 – 0. Antrenorii au început să ţipe la el. Ceilalţi jucători au găsit şi ei prilejul să atace: „Da ia-o, bă, acasă! Du-o la mă-ta!”. Când auzea vorbe grele la adresa mamei sale, lui Gică i se întuneca privirea. *Să-mi zică mie ce vor, dar pe mana s-o lase-n pace*! Băga capul în pământ şi nu le mai dădea nicio pasă. Erau momentele lui de revoltă, încerca să taie

terenul în două, cu mingea la picior, şi să dea golul victoriei – aşa vedea el răzbunarea supremă. Dar de la margine se auzeau sudalme tot mai violente. Şeful delegaţiei (Mihai Ionescu), antrenorul secund (Costică Toma) şi medicul lotului (Eugen Cristea) aveau feţele congestionate. Cu mâinile pâlnie la gură, strigau la Marcel Pigulea: „Schimbă-l, bă, pe căposu ăsta! Schimbă-l dracu', că ne mănâncă meciul!”. Pigulea îl cunoştea însă mai bine pe Hagi. De aceea, s-a ţinut tare până la pauză, când n-a mai avut ce face. L-a anunţat pe jucătorul său vedetă că în repriza a doua va rămâne pe margine. (Mai târziu, avea să noteze în caietul său de însemnări: *„Hagi – nervozitate mare; apatie, stare de oboseală, lipsă de concentrare pe fond nervos”*).

Meciul a luat o întorsătură ciudată. Săndoi a deschis scorul în minutul 44. A fost semnalul descătuşării. Turcii au căzut. Mateuţ a marcat de trei ori într-un sfert de oră (min. 50,59 şi 65), a

urmat Ţârlea (min. 74) şi din nou Mateuţ (min. 78). 6 – 0 cu egala Italiei, într-o singură repriză – asta da ispravă! mă bucuria generală, nimeni n-a observat însă că, retras într-un colţ, un jucător trecea prin momente dramatice. Era Gică Hagi, care în acea zi simţise o umilinţă fără margini. Atunci când avea nevoie de o vorbă bună, a fost tratat cu răceală, dacă nu cu răutate.

Când a revenit în cameră, la hotelul „Cunrad Internaţional”, Zoli Iaşko

HAGI

l-a găsit pe Gică plângând. „Era distrus. Plângea întruna, îi părea rău că nu poate să joace din cauza unei supraîncărcări la inghinali. De prea mult efort, i se blocaseră muşchii”. În afara bunului său prieten Zoli, nimănui nu i-a păsat însă de necazul care-l chinuia pe omul numărul 1 al echipei, Gică Hagi.

*

Cum Italia a învins Iugoslavia cu 2 – 0, României îi era necesară o victorie în faţa „macaronarilor” pentru a se califica în semifinale. Înaintea ultimei etape, clasamentul arăta astfel:

1. Italia	2	1	1	O	3 – 1	3
2. România	2	1	O	1	6 – 2	2
3. Iugoslavia	2	1	O	1	2 – 2	2
4. Turcia	2	O	1	1	1 – 7	1

Pe 17 mai, pe stadionul Orient, italienii nu ne-au lăsat însă nicio şansă. Au câştigat cu 2 – 0 şi s-au calificat în semifinale, urmând să întâlnească Franţa. Misiunea le-a fost uşurată de faptul că

Hagi nu depăşise perioada critică. De altfel, el a fost schimbat la puţin timp după pauză. În caietul său, antrenorul Pigulea a fost laconic: „*Am vrut, dar n-am putut*”. Cum Iugoslavia a învins Turcia cu 3 – 1, echipa noastră a încheiat grupa abia pe locul 3. Unde era finala de care vorbeau, la Bucureşti, generalii din conducerea CNEFS?

Gteva zile mai târziu, Laurenţiu Dumitrescu, fără să fi fost la turneul final, ci pe baza a ceea ce-i spuseseră oficialii români, scria în „Sportul”: „S-au pus mari speranţe în Hagi. Dar Hagi a fost schimbat la pauza meciului cu Turcia pentru evoluţie slabă. Comportarea lui necorespunzătoare se datorează atât permanentei navete între lot şi FC Constanţa, cât şi unor preocupări mai înalte, legate de transferul său pentru care se bat cu neînchipuită îndârjire mai multe divizionare A”. Ca şi cum n-ar fi destul de important când şi unde te transferi...

Fermierul olandez

Din Anglia, echipa n-a revenit în ţară, ci s-a dus în Olanda, unde fusese invitată la Cupa Daventria, ediţia a 15-a – în fapt, un puternic turneu organizat la Deventer şi sponsorizat de concernul Philips. Acolo, surpriză: cei 17 jucători, plus antrenorul Costică Toma, au fost cazaţi la o fermă, undeva la vreo 30 de kilometri în afara oraşului. Era un fel de fermă-cabană, „De kleine Haar" („Micul Păr"), în mijlocul unui câmp nesfârşit. De jur-împrejur – sute de vaci, toate din rasa Holstein, cu ugere imense, prinse cu sutiene de piele, ale căror curele erau trecute pe spate. Vacile păşteau pe parcele împrejmuite, gardul fiind de fapt nişte sârme parcurse de curent electric (de câteva ori s-au „curentat", intenţionat, şi jucătorii noştri, care aflaseră că tensiunea e mică, nu prezintă pericol de electrocutare). Pe fiecare parcelă era o vacă-şefă, cu o talangă la gât, plus un tranzistor agăţat de coarne. Prin

intermediul acelui aparat, vrând-nevrând, dobitoacele ascultau anumite genuri de muzică, special alese pentru a le creşte pofta de păscut!

Fermierul, un om de treabă, a făcut tot posibilul ca oaspeţii săi să se simtă bine. Le-a dat în fiecare zi lapte proaspăt, de mare calitate. Nu semăna deloc cu zeama lungă cu care erau obişnuiţi românii. Verdeţurile erau de asemenea foarte proaspete, abia culese din grădină. Când fermierul pleca la câmp, de musafiri avea grijă soţia sa, care, deşi însărcinată în 7 luni, robotea toată ziua pe lângă casă.

În privinţa cazării, tot ce le-a putut pune la dispoziţie fermierul fotbaliştilor români a fost o încăpere mare, cu câte trei paturi suprapuse, ca la armată. Dormeau toţi acolo, între patru pereţi, iar unii mai şi sforăiau, făcându-le celorlalţi somnul coşmar.

Totuşi, pe gazon, rezultatele au fost remarcabile. După 0 – 1 cu Go Ahead Eagles (gol

primit din penalty), 2 – 0 cu Beveren şi 1 – 0 cu Leicester City, România a câştigat grupa, calificându-se în finală. Adversar în ultimul act: Roda Kerkrade, din prima ligă olandeză. Înaintea confruntării, fermierul de la „De kleine Haar” le-a propus antrenorilor Pigulea şi Toma să rămână în Olanda, împreună cu toţi jucătorii! Le-a promis că-i angajează pe toţi, cu salarii consistente, iar pentru a fi şi mai convingător l-a prezentat românilor pe unul dintre directorii clubului PSV Eindhoven. Sfâşiaţi de incertitudini, Pigulea şi Toma au hotărât că trebuie, totuşi, să se întoarcă în ţară.

În finala cu Roda Kerkrade, după 80 de minute, scor 1 – 1. Au urmat prelungirile, în care românii au marcat de două ori, învingând cu 3 – 1 şi intrând în posesia premiului de câteva mii de dolari. Omul numărul 1 a fost Gică Hagi, care, depăşind rapid momentul greu numit Anglia, a făcut din nou legea pe teren. Fermierul şi emisarul

de la PSV Eindhoven au revenit cu oferta, insistând să rămână măcar câţiva jucători, cu Hagi în frunte. Au fost din nou refuzaţi.

*

După finală, organizatorii le-au dat învingătorilor câte 30 de bonuri, care puteau fi preschimbate în produse, la barul-restaurant unde avea loc banchetul. De fiecare bon puteai să-ţi iei o bere, un pahar de vin, o ciocolată sau ceva de genul ăsta. Cum jucătorii nu prea se omorau cu băutura, ei s-au orientat spre produse pe care le puteau face cadou la întoarcerea în ţară. Numai că, la ora 11 fix, Mihai Ionescu, şeful delegaţiei, i-a scos pe toţi din restaurant, trimiţându-i la fermă, pe motiv că se făcuse prea târziu! Pigulea şi doctorul Cristea s-au certat cu el, sfătuindu-l să nu cadă în absurd, dar n-au avut cu cine se înţelege. Astfel, majoritatea bonurilor au rămas

nevalorificate, fapt care i-a revoltat pe fotbalişti. *Cum adică, dacă are partidul în spate, chiar poate să facă orice*? *Data viitoare să intre el pe teren*! Dar până *data viitoare*, Mihai Ionescu avea grijă să trăiască din plin clipa. Şi nu oricum, ci întorcându-se la barul-restaurant şi chefuind până în zori, pe seama bonurilor câştigate de jucătorii pe care tocmai îi trimisese la culcare…

Aghiotantul coanei Leana

Pe Hagi şi pe colegii săi îi aşteptau şi alte lovituri, unele mult mai dure. Banii primiţi de la olandezi pentru câştigarea turneului nu le-au fost împărţiţi lor, cum era normal şi cum se anunţase înaintea competiţiei, l-a luat Mihai Ionescu şi i-a adus la Bucureşti, să-i dea generalului Stan, pentru a-i arăta cât îi e de devotat.

Jucătorii se aflau însă abia la poarta de intrare în Iad. Cele mai mari umilinţe îi aşteptau la Otopeni. Povesteşte antrenorul secund, Costică

Toma: „Din ordinul generalului Stan, poliţiştii de frontieră şi vameşii şi-au bătut joc de noi ca de ultimii borfaşi. Ne-au luat paşapoartele, de parcă plecam, nu veneam. Ne-au controlat bagajele la sânge, chiar şi lucrurile intime. Celor care apucaseră să cumpere câte un aparat electronic, le-au confiscat pe loc, dându-le în schimb câte o chitanţă. Au spus: «Când plătiţi vama, primiţi aparatele înapoi». Trei ore ne-au ţinut în aeroport, de parcă eram terorişti, nu români care ne întorceam în propria noastră ţară. Atunci mi-am zis: proşti am fost că n-am rămas în Olanda, când ne-au rugat oamenii ăia! Am venit aici, să-şi bată joc de noi tot felul de cretini”. Costică Toma a aflat şi motivul acestui purgatoriu: în ciuda „minunatelor condiţii oferite de partid şi de stat”, echipa nu s-a calificat în finala Campionatului European, „pierzând lamentabil în faţa unor imperialişti”! Judecata i-a aparţinut generalului Nicolae Stan, vicepreşedintele CNEFS şi mâna

dreaptă a generalului Marin Dragnea. Acest Stan, care se comporta ca o ţaţă, era un exemplu clasic de parvenire. Înainte de a fi paraşutat şef peste sportul din România, fusese ospătar, apoi aghiotantul Elenei Ceauşescu şi degustătorul ei personal. Când a făcut o boacănă, *tovarăşa* i-a zis *tovarăşului*: „Nicule, dă-l, dragă, pe prostu ăsta afară! Trimite-l la sport, să nu-l mai văd pe-aici, că mă *inervează*!”. Aşa a ajuns tembela cătană să-l frece pe Hagi trei ore, la Otopeni.

Retrogradat în Divizia B

Acasă, Gică Hagi a găsit o situaţie de înmormântare. Naţională lui Lucescu fusese învinsă de Cehoslovacia, 0 – 1 la Bucureşti (gol Vizek din penalty, min. 40), în preliminariile Campionatului European, iar FC Constanţa era practic în Divizia B, după ce pierduse toate partidele jucate fără Hagi: 1 – 2 la Hunedoara, 0 – 2 cu Politehnica laşi, 0 – 1 în restanţa cu

Universitatea Craiova, 0 – 2 la Târgu Mureş. Când plecase în Anglia, Gică lăsase Constanţa cu şanse de salvare. La întoarcere, o găsea pe ultimul loc, definitiv îngropată. Şi el, care sacrificase totul, sărind dintr-un tren în altul, dintr-o maşină în alta, pentru a încerca să-şi menţină oraşul în prima divizie… Aşadar, totul fusese în zadar.

*

Între 2 şi 5 iunie, la Bistriţa s-a disputat turneul final al campionatului republican de juniori I. Între cele 8 echipe calificate – şi FC Constanţa, cu Iosif Bükössi la cârmă. *Nea Ioji\-a* rugat pe Gică să-i dea o mână de ajutor, însă cei de la Luceafărul s-au opus. Ei au produs şi o inechitate, întrucât, la aceeaşi competiţie, pe Mateuţ l-au lăsat să joace pentru Corvinul, iar pe Varga şi Văsâi – pentru CSŞ Electroaparataj. Fără Hagi, constănţenii au ratat calificarea în finală la

golaveraj.

Deşi preocupat în primul rând de examenul de bacalaureat, Hagi a reapărut totuşi pe gazon într-o duminică, pe 5 iunie, la un meci de „B”: Luceafărul – Aluminiu Slatina 3 – 1. De altfel, el a şi marcat golul al treilea, spre final, în minutul 82.

*

Pe 9 iunie, la Stockholm, în preliminariile Euro ’84, o victorie uriaşă: Suedia – România 0 – 1, gol Cămătaru (min. 29). Tricolorii reveneau în forţă la şefia grupei. Tricolorii, în rândul cărora tânjea să ajungă, cât mai curând, şi Gică Hagi.

*

Pentru FC Constanţa (care între timp pierduse şi cu Steaua, acasă, 0 – 1), Hagi a jucat în ultimele trei etape ale Diviziei A.

...18 iunie (etapa a 32-a): Petrolul Ploieşti – FC Constanţa 4 – 0 (3 – 0). De la oaspeţi, doi remarcaţi: Hagi şi Gache. „În repriza secundă, perioade îndelungate jocul a fost echilibrat. Constănţenii, impulsionaţi de talentatul Hagi, s-au apropiat mai des de poarta lui Jipa” („Sportul”, 20 iunie 1983)...

...25 iunie (etapa a 33-a): FC Constanţa – „Poli” Timişoara 2 – 1 (0 – 0). Goluri: Hagi (min. 54 şi 88), respectiv Bozeşan (min. 89). FC Constanţa, în acel ultim meci jucat pe teren propriu: *Lascu – LICĂ, Sameş* (*64 Purcărea*), G. *DINU, Drogeanu – GACHE, Zahiu, I. Moldovan* (*46 Marinoff*) – *Rusu, Peniu, HAGI*. Arbitru: bucureşteanul Petre Balaş. „După pauză, echipa litoralului a atacat în viteză şi forţă, iar «ucenicul vrăjitor» Hagi a reuşit două goluri foarte spectaculoase, la cel din urmă trecând ca un sprinter pe lângă Ştefanovici şi liftând balonul pe lângă portarul Suciu” („Sportul”, 27 iunie

1983). La şarjele lui Gică au asistat însă doar vreo 2.000 de spectatori. Unde erau cei 15.000 care umpleau stadionul, cu două luni în urmă?...

...2 iulie (etapa a 34-a): Dinamo – FC Constanţa *3 – 0* (1 – 0). Goluri: Movilă (min. 45), Văetuş (min. 64), Dragnea (min. 87). În minutul 11, Hagi a prins un şut bun, blocat cu greu de portarul Moraru. Apoi, lovit fără milă, el a fost nevoit să părăsească terenul de joc în minutul 33, lăsându-i locul lui Rusu. Dinamoviştii nu puteau uita că puştiul acela le făcuse clipe amare, în toamnă, la Constanţa...

Dinamo a devenit campioană, devansând cu 3 puncte pe U. Craiova (învinsă în ultima etapă la Târgovişte) şi cu 5 pe Sportul Studenţesc (învinsă, şi ea, la Oradea). Pe locul 4 a venit FC Argeş, iar pe 5 – Steaua.

Au retrogradat FC M Braşov (29 de puncte), „Poli" Timişoara (24) şi FC Constanta (20). Linia

de clasament a „marinarilor”:

FC 3 7 6 2 3

Constanţa 4 1 0 – 65 Op

Echipa dobrogeană a stabilit recordurile negative ale acelui campionat: cele mai puţine goluri marcate (30) şi cele mai multe goluri primite (65), dintre toate cele 18 echipe.

Principalii marcatori ai Constanţei au fost Petcu (9 goluri), Hagi (7), Peniu (3), Buduru şi Gache (câte două). Cu precizarea că Petcu bătea toate penaltyurile şi că jucase mult mai multe meciuri decât Hagi (31 faţă de 18). Luând ca reper media de goluri pe meci, devine evident că, în acel campionat, Hagi a fost cel mai prolific jucător al echipei de pe litoral.

Aceste constatări au fost confirmate şi de ancheta realizată de ziarul „Sportul” printre antrenorii celor 18 formaţii din Divizia A şi publicată miercuri, 6 iulie. La întrebarea „Ce jucători tineri, de perspectivă, v-au impresionat în

campionatul 1982 – 83?”, Hagi a fost nominalizat de 17 ori, devansându-i pe Movilă (11), Balint (8), Mateuţ (8), Belodedici (4) etc. Pentru Hagi au „votat” nume mari ale fotbalului românesc. Printre acestea, Nicolae Dobrin (FC Argeş), Gheorghe Constantin (Steaua), Constantin Oţet (Lj. Craiova), Florea Dumitrache (Corvinul Hunedoara), Viorel Mateianu (Petrolul Ploieşti), Ion Oblemenco (Chimia Râmnicu Vâlcea), Emerich Dembrovschi („Poli” Timişoara), Ştefan Cordum (FCM Braşov), Florin Halagian (FC Olt) şi Costică Rădulescu (CS Târgovişte). Cel ce-l avusese „elev” la FC Constanţa, Constantin Tâlvescu, l-a indicat chiar şi în echipa ideală a campionatului, într-un atac de 24 de carate: Geolgău – Cămătaru – Hagi. Doar antrenorul de la Dinamo, Dumitru Nicolae-Nicuşor, s-a făcut că nu-l „vede”. Asta, deşi Nicuşor simţise pe propria-i piele ce poate zvârluga constănţeană. Dar pentru că timpul este cel mai bun judecător, să vedem pe cine a

remarcat onorabilul tehnician: Movilă, Paveliuc, V. Radu, Balint, Ad. Popescu, Oct. Popescu, Gheorghiu, Burdujan. Vă amintiţi să fi devenit apoi mari internaţionali

Paveliuc sau Burdujan? De Hagi parcă am mai auzit câte ceva…

*

În acel an, finala Cupei României (U. Craiova – „Poli” Timişoara 2 – 1) s-a disputat pe 6 iulie, la câteva ore după ce la Geneva se desfăşurase tragerea la sorţi a primului tur din cupele europene. De aici a izbucnit şi un mare scandal: România a rămas fără echipă în Cupa Cupelor, întrucât nu a comunicat numele reprezentantei sale în respectiva competiţie până la 30 iunie, data-limită stabilită de UEFA! Şi cum să-l comunice, dacă nici nu-l ştia?! Astfel, în urna de la

Geneva s-au aflat doar trei echipe româneşti: Dinamo (pentru Cupa Campionilor Europeni), U. Craiova şi Sportul Studenţesc (pentru Cupa UEFA). Dacă finala Cupei României s-ar fi disputat înainte de 30 iunie, Craiova ar fi mers în Cupa Cupelor, iar FC Argeş i-ar fi luat locul pe tabloul Cupei UEFA. Din prostia celor ce conduceau fotbalul românesc, am pierdut însă o echipă în întrecerile continentale.

Scandalul a ajuns până la guvernul ţării, care în urma şedinţei sale din 11 iulie a emis următorul comunicat: „*Cu privire la neparticiparea unei echipe de fotbal la Cupa Cupelor. În legătură cu gravele deficienţe manifestate, guvernul a dat un sever avertisment tovarăşilor Dragnea Marin, preşedinte al CNEFS, şi Stan Nicolae, vicepreşedinte al CNEFS. S-a hotărât destituirea tovarăşului Rădulescu Andrei din funcţia de preşedinte ai Federaţiei Române de Fotbal şi a tovarăşului Dumitrescu Florian din funcţia de*

*secretar al federaţiei; sancţionarea cu avertisment pe linie profesională a tovarăşului Pascu Mircea, vicepreşedinte al FRF. În legătură cu abaterile care au avut loc, guvernul a hotărât sancţio*narea *pe linie de partid a tovarăşilor Dragnea Marin şi Stan Nicolae cu vot de blam cu avertisment*”. Guvernul comunist, condus în mod direct de Nicolae Ceauşescu, n-a făcut altceva decât să taie coada la mâţă ca să nu mai intre frigul în casă. În realitate, Andrei Rădulescu şi *Fofa* Dumitrescu nu erau vinovaţi, pentru că îi informaseră din timp pe generalii Dragnea şi Stan în legătură cu data-limită prevăzută de UEFA. Stan a „rezolvat” problema în stil personal: „ia mai dă-i în mă-sa de imperialişti, că prea şi-au luat-o-n cap! Jucăm când vrem noi, nu când ne dictează ei!”. Cu acest moş Teacă, însă, ne vom mai întâlni…

*

După ce joi, 7 iulie, s-a prezentat la sediul FRF de pe strada Vasile Conta, unde era programată reunirea loturilor A (23 de fotbalişti), olimpic (19) şi a celor mai reprezentativi jucători de la tineret (9) şi juniori (4) – el făcând parte din cea din urmă „tabără”, alături de Stângaciu, Săndoi şi Mateuţ –, Hagi a lăsat fotbalul deoparte, pentru că bătea la uşă examenul de bacalaureat. A ratat astfel prezenţa la turneul de la Paris

(8 – 12 iulie), care avea să fie câştigat chiar de tricolorii lui Lucescu, deşi niciun român nu şi-a trecut numele pe lista marcatorilor! Concret: 1 – 0 cu brazilienii de la Botafogo (autogol Ataide) şi tot 1 – 0 cu Paris Saint-Germain (autogol Janvion).

Elevul Hagi dintr-a doişpea

La bacalaureat, Gică Hagi se prezenta ca un elev disciplinat, care în cei 12 ani de şcoală n-a fost corigent niciodată. La purtare a avut mereu

nota 10. În catalogul clasei a X-a, apoi a XI-a şi a XII-a H de la Electroaparataj, unde diriginte i-a fost profesorul de matematică, Marin Mitroi, elevul Hagi Gheorghe figurează cu următoarele medii:

— Matematică: 5,67 în clasa a X-a, 5,00 într-a XI-a şi 5,00 într-a XII-a

— Limba şi literatura română: 6,00 / 5,00 / 5,67

— Fizică: 5,66 / 5,00 / 5,00

— Chimie: 6,00 / 5,00 / 6,00

— Biologie: 6,67 / 5,33 / 5,33

— Geografie: 6,33 / 6,33 / 5,67

— Istorie: 5,66 / 6,00 / 5,33

— Limba franceză: 5,00 / 5,67 / 6,00

— Limba rusă: 6,66 / 6,00 / 5,00

— Cunoştinţe social-politice: 5,33 / – / – economie politică: – / 5,33 / – mecanică: 5,33 / 5,00 / 5,33

— Rezistenţa materialelor: 5,67 *I* – *1*

— Mecanisme şi organe de maşini: 5,00 / 5,00 / – utilajul şi tehnologia prelucrărilor mecanice: 5,33 / – / – utilajul şi tehnologia prelucrării prin aşchiere: – / 5,00 / 5,00

— Acţionări şi automatizări: – / – / 5,00

— Organizarea producţiei şi a muncii: – / – / 5,00

— Practica productivă: 6,33 / 6,00 / 5,33

— Educaţie fizică (sport): 10/10/10 – purtare: 10/10/10.

Mediile anuale ale lui Gică Hagi la Liceul Electroaparataj au fost 7,08 în clasa a X-a, 6,05 întrXl-a şi 5,88 într-a XII-a. Pe măsură ce se afirma ca fotbalist, el avea tot mai puţină vreme pentru şcoală. Dar Hagi nu reprezenta un caz singular. Prin situaţii similare treceau şi colegii săi, cărora fotbalul le consuma aproape tot timpul.

*

Bacalaureatul era un examen greu, o sperietoare pentru liceenii-fotbalişti. Fiind mai mereu pe drumuri, ei făceau un fel de cursuri fără frecvenţă. Cum elevii din clasa a XII-a riscau să piardă de tot contactul cu cartea, directorul liceului, un om inventiv, a găsit soluţia: i-a trimis în turneele ori în cantonamentele Luceafărului şi pe profesorii de matematică (Marin Mitroi) şi de limba română (Luca Felea, rapidistul). Tinerii fotbalişti erau mereu în focuri: nu scăpau bine de alergări şi flotări, că se şi luau la trântă cu derivate, integrale şi ritmuri iambice. Pregătirea pentru bacalaureat a continuat în căminul-internat de la Electroaparataj. Seara, se adunau acolo, într-o cameră, câte 8 sau chiar 10 adolescenţi obosiţi, iar Felea şi Mitroi le împuiau capul cu analize literare şi matrici.

Înainte de bacalaureat, Hagi a avut probleme cu un inginer, Vartan Baian, care nu voia să-i

încheie situaţia la o materie tehnică, „Utilajul şi tehnologia prelucrării prin aşchiere”. Inginerul nu admitea să-i dea medie de trecere unui elev pe care, de-a lungul unui trimestru, nici nu-l văzuse la faţă. S-a rugat de el şi directorul, Radu Ene, dar degeaba. Atunci, lui Marin Mitroi, dirigintele clasei, i-a venit o idee. L-a chemat la el pe Hagi şi i-a spus: „Adu-mi şi mie câteva ziare «Sportul» în care scrie de tine!”. Gică a dat fuga în cameră şi s-a întors cu un maldăr de ziare. Mitroi i le-a arătat lui Baian. „Mda... Nu ştiam că e aşa valoare”, s-a înmuiat inginerul. A luat catalogul, l-a deschis la elevul Hagi Gheorghe, a scris un „5” apăsat şi i-a încheiat situaţia pe loc.

S-a organizat apoi un banchet frumos, în Bucureşti, la restaurantul „Rucăr”, Ca de obicei, Gică n-a pus pe limbă pic de alcool. El era cu cruditǎţile – Marin Mitroi, dirigintele, i-a dat şi salata lui. Tot atunci, când o întreagă promoţie a Luceafărului ajungea la final, fiecare jucător a

primit câte-un cec, alimentat din primele de joc. La Hagi, în trei ani se strânseseră 11.000 de lei. El a îndesat cecul într-un buzunar, fericit că va putea să le ducă părinţilor atâţia bani. Când banchetul a luat sfârşit, Gică şi-a dus dirigintele acasă cu taxiul. Deşi în ochii celorlalţi părea zgârcit, el ştia când să fie generos. Niciodată, însă, risipitor.

*

La examenul de bacalaureat cine nu lua cel puţin nota 5 în scris trebuia să intre şi la proba orală. În acel an, la matematică, subiectele au fost atât de grele, încât dintre toţi fotbaliştii de la a XII-a H, doar doi au luat notă de trecere: Hagi Gheorghe şi Soare Nicolae! A picat până şi eminenţa cenuşie a clasei, Ţârlea Mihai. Crezând că Gică a copiat de la colegii săi din jur, preşedintele Subcomisiei de examinare – un profesor de la Politehnică – i-a comparat lucrarea

cu ale celorlalţi elevi. Rezultatul? Nicio asemănare! Nota obţinută iniţial, 5,66, a fost validată.

Ceilalţi elevi au intrat la oral, unde, pentru a elimina orice surpriză, preşedintele Subcomisiei de examinare a apelat la un truc: când el intra în sală şi le dădea elevilor subiectele gata rezolvate, Marin Mitroi, dirigintele, tocmai ieşea „la o cafea”! Dănuţ Bica, olteanul venit de la o şcoală de cărămidari din Slatina, n-a reuşit însă nici aşa să ia nota 5. Până la urmă a mai fost „examinat” o dată, ca să treacă toată lumea. Cu câţiva ani în urmă, Ceauşescu decretase: pentru orice elev corigent sau care nu trece bacalaureatul i se reţine din salariu profesorului, „pentru că nu l-a pregătit suficient”. Şi-atunci, cum să-l lase Marin Mitroi fără notă de trecere pe Dănuţ Bica?

*

Înaintea ultimei probe, cea de „îndemânare practică”, în care fiecare elev trebuia să arate ce strungar bun sau ce frezor fruntaş ar ieşi din el, preşedinta Comisiei de examinare pe liceu, o renumită profesoară universitară, İ-a zis lui Marin Mitroi: „Tovarăşe diriginte, toate bune şi frumoase, dar am şi eu o pretenţie – să-l văd pe Hagi jucând într-un meci!”. Auzise de isprăvile fotbalistului Hagi, care apărea tot mai des prin ziare. Mitroi a vorbit cu Pigulea, iar acesta a aranjat o partidă între UEFA ’83 (echipa lui Hagi) şi UEFA ’84 (echipa lui Mihali), acolo, la „23 August”, pe terenul IV. A luat Gică mingea şi a „frecat-o” de câteva ori de-şi dădea ochii peste cap distinsa profesoară universitară!

Hagi a luat bacalaureatul cu 5,67 la matematică, 5,00 la română şi 7,00 la proba practică, rezultând o medie de 5,89. Când a ieşit din sală după ultima probă, la ieşire îl aştepta preşedintele Universităţii Craiova, Corneliu Stroe.

Hagi şi Săndoi au mers la cămin, şi-au coborât bagajele din cameră şi au urcat cu ele în maşina lui Stroe, o Lada 1500. Un demaraj scurt şi maşina a început să înghită kilometrii ce despart Bucureştiul de Craiova...

Capitolul 9

O gară prea îndepărtată

Când, după trei ore de mers, automobilul Lada 1500 a intrat în Cetatea Băniei, Corneliu Stroe l-a dus acasă pe Săndoi, care era de-al locului, iar pe Hagi l-a cazat la hotelul „Jiul". A doua zi, jucătorului constănţean i-a fost pusă în faţă o hârtie, pe care acesta trebuia s-o completeze şi s-o semneze. Era acordul lui de a juca în noul campionat, 198384, la Universitatea Craiova. Când a văzut formularul, Gică s-a codit: „Nea Cornel, dar eu am mai semnat două cereri de-astea! Una în cunoştinţă de cauză, pentru

Sportul Studenţesc, şi alta mai înainte, pentru Steaua, fără să mă uit ce semnez, când au venit ăia cu actele de recrutare”. Stroe l-a luat repede: „Gică, ştii ceva? Oricum ai două semnături şi te pot suspenda. Dă-mi-o mie pe a treia, te bag la facultate şi pe urmă rezolvăm noi să nu fii suspendat. Ştii cum vine treaba – rămâi aici, dacă tot ai intrat la facultate”. Şi Gică a semnat pentru a treia oară în mai puţin de un an.

Până la examenul de admitere mai erau câteva zile. Gică Hagi şi-a depus dosarul la Facultatea de Ştiinţe Economice a Universităţii din Craiova, iar Stroe a plecat la Constanţa, să discute cu nea Iancu. Nu pentru că ar fi fost nevoie de acordul lui – între timp Gică împlinise 18 ani, era major şi putea lua singur decizii –, ci pentru că aşa îşi educase fiul: să nu iasă din cuvântul părinţilor. Deşi l-a pus pe drumuri, această atitudine a tânărului fotbalist l-a impresionat pe Stroe. „Avea un nemaiîntâlnit cult al părinţilor, după cum îi

respecta profund pe toţi bătrânii. O dată, când l-am luat la mine acasă, ia sărutat mâna unui unchi al meu, de vreo 80 de ani. II impresiona, probabil, părul lui alb”, îşi aminteşte Stroe. Tot el continuă: „La Constanţa, nea Iancu n-a avut niciun fel de rezerve. «Eu ţin neapărat ca Gică să meargă la Craiova. Ştiu că acolo se face treabă serioasă şi la carte, şi la fotbal», mi-a zis el. M-am întors la Craiova, am făcut ce trebuia pentru ca Gică să intre la facultate – doar eram profesor acolo, Universitate, iar lucrările scrise le corectau colegii mei, nu extratereştrii... în fine, Hagi era student la Craiova. Până una-alta, asta era cel mai important”.

Pe vremea aceea exista o reglementare a Ministerului Educaţiei şi învăţământului, conform căreia un student în anul I nu se putea transfera de la o facultate la alta, de la un centru universitar la altul. Ştiind acest lucru, Stroe ar fi putut dormi

liniştit: Hagi era al Craiovei. Dar nu, ceva îl făcea să fie agitat. Preşedintele „Ştiinţei” nu putea face abstracţie de faptul că, în România lui Ceauşescu, orice era posibil, Calculele lui Stroe se bazau pe regulamentul de transferare a jucătorilor, existent în acel moment într-un campionat de amatori. La punctul 8, documentul prevedea: „*Echipele participante în cupele europene şi în Cupa Balcanică pot transfera un singur jucător de la echipe divizionare «A» (neparticipante în competiţiile continentale), «B» sau «C» fără acordul de transfer al clubului (asociaţiei) de la care pleacă, dar cu consimţământul scris al jucătorului în cauză. Cluburile (asociaţiile) nu pot pierde în baza acestei prevederi decât un singur jucător. Cluburile (asociaţiile) care beneficiază de această prevedere sunt obligate să cedeze în schimb un jucător din lotul de 23 de jucători*”.

Aşadar, dacă prindeai un loc în competiţiile internaţionale, puteai să iei un jucător de la o altă

echipă chiar şi fără acordul conducătorilor acelei echipe. Era de ajuns să-l convingi pe jucătorul respectiv să iscălească un petic de hârtie. De aceea se bătuseră Steaua, Sportul Studenţesc şi Universitatea Craiova pe semnătura lui Hagi! Probleme puteau să apară atunci când un alt jucător de la aceeaşi echipă, în cazul nostru de la Farul, era luat prin aceeaşi metodă. Conform regulamentului, ceilalţi jucători puteau să plece doar dacă le dădea drumul conducerea. Or, asta presupunea negocieri şi, deci, bani în plus. Bani negri, pentru că „morala socialistă" nu permitea ca fotbaliştii să fie vânduţi, oficial, ca o marfă, Perioada de transferări fusese fixată, în acel an, între 21 iulie şi 10 august. Dacă voia să-l aibă pe Hagi în echipă, Stroe trebuia să se grăbească. Altfel, risca fie să i-o ia înainte Steaua sau Sportul Studenţesc, fie să-l blocheze una dintre echipele „europene" transferând un alt jucător de la Farul pe baza punctului 8. Atuul conducătorului oltean

era acela că Hagi nu era student în Bucureşti, ci la Craiova.

*

După admitere, Gică Hagi a plecat la Constanţa. În sfârşit, se anunţau şi pentru el câteva zile liniştite, alături de părinţi, de rude, de prietenii din copilărie. N-a fost să fie însă aşa. Îndoielile, spaimele chiar, nu-i dădeau pace.

...Dacă va fi suspendat, pentru triplă semnătură? Un embargo similar suportase pe când avea 14 ani, dar atunci, copil fiind, nu i-a fost prea greu să joace pe fals, în campionatul judeţean. Ce va face însă acum, la acest nivel, când îl cunoaşte toată lumea?...

...Dacă la Craiova nu va avea loc în echipă? Acolo erau mijlocaşi unul şi unul – Balaci, Ţicleanu, Donóse, Irimescu – şi atacanţi pe măsură

– Cămătaru, Geolgău, Cârţu, Crişan…

…Dacă lui Balaci nu-i va conveni să împartă rolul de „şef de orchestră” cu un *venetic*, cum le spun oltenii celor veniţi din alte părţi?…

Şi întrebările nu se opreau aici. Ele îl urmăreau pe Gică şi în somn. Dar era prea târziu pentru a schimba ceva. Nu-i rămânea decât să aştepte să vadă ce-i mai rezervă soarta.

*

Prima veste a venit din partea lui Mircea Lucescu: printre cei 20 de jucători care, formând o „selecţionată divizionară”, urmau să plece într-un turneu de pregătire în Olanda fusese nominalizat şi Gheorghe Hagi. Pe 25 iulie, în avionul de Amsterdam, lipseau fotbaliştii de la Craiova. Explicaţia a fost furnizată de ziarul „Sportul”: „Din cauza sezonului competiţional de primăvară foarte încărcat, internaţionalii

Universităţii Craiova îşi vor prelungi perioada de refacere, urmând să se alăture selecţionatei divizionare în ziua de 5 august, când întreaga echipă craioveană va sosi în Olanda pentru câteva jocuri amicale”.

Lucescu a fixat cantonamentul tricolorilor la Roden, o localitate din nordul „Ţării Lalelelor”. Au urmat scurte deplasări cu autocarul, pentru jocuri de verificare: 5 – 0 cu Heerenveen, 5 – 2 cu Cambuur, scoruri de maidan cu alţi adversari din categorii inferioare. Hagi a început ca rezervă, a continuat ca titular şi a sfârşit ca unul din principalii oameni ai echipei. Ce concluzie a tras Lucescu după prima săptămână de pregătire? „Aş sublinia dorinţa de integrare în lot a tinerilor. Menţiuni speciale pentru Hagi – în primul rând – şi pentru Movilă”.

Când au sosit la Roden, jucătorii craioveni au adus din ţară şi ziarul în care fusese publicat programul noii ediţii de campionat. Hagi a căutat

cu privirea meciul Craiovei: în prima etapă, deplasare la Bacău. Adică exact acolo unde el, Gică Hagi, debutase în prima divizie! împreună cu Balint a descoperit şi confruntarea U. Craiova – Steaua, nu prea departe, în etapa a 6-a. „Să vezi câte-o să vă dau!”, şi-a tachinat Gică prietenul, care a zâmbit îngăduitor. Apoi, discret, s-a interesat şi de primul meci al Sportului Studenţesc. *Aha, la Hunedoara... în bârlogul lui Mateuţ...*

Sejurul olandez a continuat cu turneul de la Utrecht. Primul meci, pe 5 august, cu belgienii de la Lokeren, s-a încheiat cu un mare scandal. În minutul 86, la 2 – 2, arbitrul, un localnic, a inventat un penalty împotriva românilor. Văetuş l-a scuturat un pic şi a fost eliminat. Belgienii au făcut 3 – 2, dar Andone a egalat imediat. Apoi a fost trimis la cabine şi Coraş, un alt Robin Hood al secolului XX. S-a trecut la executarea penaltyurilor de departajare. Ai noştri au

transformat patru (Bölöni, Movilă, Klein.

HAGI

Iorgulescu) şi au ratat trei (Cămătaru, Andone şi portarul Iordache), ratând calificarea în finala cu FC Utrecht. Hagi, uşor accidentat, a părăsit terenul în minutul 58, la 1 – 0, lăsându-i locul lui Geolgău. Lucescu l-a menajat şi în meciul pentru locurile 3 – 4, pierdut cu 0 – 2 în faţa englezilor de la Nottingham Forest. Mai importantă era partida de la Oslo, unde naţională României urma să ajungă direct din Olanda. Înainte de plecarea spre Norvegia, Mircea Lucescu şi-a completat concluziile despre turneul abia încheiat: „Cel care face faţă angajamentului modern e Coraş. Movilă a marcat o anume scădere, iar Hagi, talentat, nici vorbă, ilustrează cum nu se poate mai bine erorile în pregătirea copiilor, capitol la care pregătirea atletică se neglijează în favoarea tehnicii care fură ochiul. Tehnica e indispensabilă, fără discuţie, dar ea are

nevoie de o armură”.

Lucescu şi Nicuşor

Pe 9 august, în aeroportul din Amsterdam, s-a derulat o scenă teribilă. Lotul naţional urma să se îmbarce în avionul de Oslo, iar Corneliu Stroe, preşedintele Universităţii Craiova, venise, oficial, să-i conducă pe Lung şi Ştefănescu, cei doi olteni reţinuţi de Mircea Lucescu. Dar adevăratul scop al lui Stroe era să schimbe câteva vorbe cu Hagi. „L-am luat de după umeri, l-am tras într-un colţ şi i-am zis: «Gică, vezi ce faci în Norvegia, eu te aştept la Craiova». Iar el, puţin stingher: «Ştiţi, e o problemă cu venirea mea la Craiova. Nea Mircea Lucescu mi-a spus să mă duc la Sportul Studenţesc, că dacă nu mă duc o să fiu suspendat». Am încercat să mut discuţia în altă parte, l-am vorbit de nea Iancu, de facultate, de visurile noastre europene, dar am simţit că-l voi pierde. Ceva-ceva îmi spunea mie că voi rămâne

fără Hagi!”

Stroe era resemnat. Nu vorbele lui Hagi îi tăiaseră elanul, ci o altă întâmplare. Pe 3 august, înainte de plecarea echipei sale în Olanda, conducătorul oltean trecuse pe la federaţie, să oficializeze transferul lui Hagi de la FC Constanţa la Universitatea Craiova. Cei de acolo l-au refuzat, invocând o hotărâre luată de conducerea CNEFS chiar în acea zi. Era vorba de renunţarea la punctul 8 din regulamentul de transferări! Altfel spus, nu mai puteai lua niciun jucător fără a avea acordul clubului de care aparţinea acesta. În cazul lui Hagi, trebuia să te înţelegi cu conducătorii de la FC Constanţa. Dar dacă se înţeleseseră alţii înainte?

Şi se înţeleseseră, pentru că schimbarea peste noapte a regulamentului nu fusese operată la întâmplare. Ea avea un iniţiator – Nicu Ceauşescu, omul-forte al Sportului Studenţesc – şi un scop precis: blocarea plecării lui Hagi la

Craiova!

*

Când i-a spus lui Stroe că „nea Mircea Lucescu mi-a spus să mă duc la Sportul Studenţesc”, Hagi nu vorbea prostii. Însuşi Lucescu recunoaşte că a făcut tot posibilul să-i blocheze transferul la Universitatea. „Când Gică a intrat la facultate în Craiova, eu, ca antrenor al echipei naţionale, am intuit că lui îi va fi foarte greu să joace alături de Balaci. Balaci era o personalitate deosebită, un om care atrăgea asupra lui atenţia tuturor. Nu i-ar fi permis altuia, deci nici lui Hagi, să crească. Nu că n-ar fi vrut, dar era imposibil de imaginat o echipă cu doi prim-solişti, mai ales în Oltenia! Atunci, eu m-am dus la Nicu Ceauşescu şi am insistat să-l aducă pe Hagi la Sportul Studenţesc, l-am spus: «Domn e, faceţi tot ce-i posibil să-l transferaţi de acolo cu

şcoala, că altfel îi întârziem foarte mult creşterea, explozia». El mi-a ascultat argumentele şi mi-a promis că o să intervină în acest sens. Am ales Sportul Studenţesc pentru că era una din echipele foarte bune ale campionatului. Le bătea frecvent pe Steaua şi pe Dinamo. Şi, foarte important pentru un fotbalist tânăr, îi permitea să se dezvolte multilateral. Jucătorul avea o libertate de a se mişca, de a gândi, nu era pus sub o ghilotină, nu trebuia să câştige cu orice preţ, ca la Steaua şi la Dinamo. În plus, Sportul Studenţesc, ca şi Craiova, asigura unele posibilităţi pe linie studenţească. Jucătorii săi aveau garanţia că, în paralel cu activitatea fotbalistică, termină şi o facultate”. Se confirmă, astfel, că Nicu Ceauşescu renunţase la Hagi, însă Lucescu l-a „întărâtat” din nou.

Debut la Oslo

Ziua de miercuri, 10 august 1983, este una

dintre cele menţionate în orice biografie, cât de sumară, a carierei lui Gheorghe Hagi. Atunci, tânărul jucător a debutat într-un meci de palmares pentru prima reprezentativă a României. Avea 18 ani, 6 luni şi 5 zile. Şi, ca la toate debuturile sale, a evoluat *da capo al fine*. Dar să vedem caseta tehnică, întocmită de trimisul ziarului „Sportul” în capitala Norvegiei, Laurenţiu Dumitrescu.

Norvegia – România 0 – 0

Stadion „Ullevaal” – Oslo; teren bun, timp frumos. Spectatori: 15.000.

Şuturi: 7 – 12 (pe poartă: 3 – 6); cornere: 8 – 5.

Norvegia: Thorstredt (46 T. Jakobsen) – Soler (29 Erlandsen), Kojedal, HAREIDE (55 Reprik), Grondalen – Fjolberg, GISKE, P. JAKOBSEN, Davidsen – Dokken, Torensen (16 Kallshangen).

România: Lung – Rednic, Iorgulescu, ŞTEFĂNESCU, Văetuş – Movilă, Bölöni, KLEIN, HAGI – GABOR (84 ¡ovan), Coraş (89 Bărbulescu).

Arbitru: *Ulf Eriksson* (*Suedia*). *Cartonaşe galbene*: *Ştefănescu, Gabor*. *Cartonaş roşu*: *Ştefănescu* (*min. 83*).

Meciul a început la ora 20:00, iar în România a fost transmis doar la radio. În acea seară frumoasă de vară, toată Constanţa a fost cu urechile pe aparate. Lesne de bănuit că în casa de pe strada Rândunelelor numărul 59 A volumul era dat la maximum…

A doua zi, într-un subtitlu de pe prima pagină, „Sportul” anunţa: „Debut promiţător al mezinului Hagi”. Iar textul venea să confirme de ce tânărul jucător s-a numărat printre cei patru remarcaţi ai formaţiei noastre. „În minutul 11, Hagi iniţiază un reuşit contraatac, finalizat de Gabor cu un şut-bombă, dar portarul Thorstredt intervine şi acordă corner. (…) în minutul 30, o acţiune personală a lui Hagi se încheie cu un şut prin surprindere, rămas fără rezultat. (…) Din nou

echipa României se află aproape de deschiderea scorului, în minutul 61: Hagi pătrunde, centrează în urmă şi Gabor reia din plonjon, cu capul, în bară”. Era a doua bară a lui Romulus Gabor, „Gheata de Aur” a Mondialului de juniori din 1981, după cea din minutul 27, când a trimis în transversală după ce driblase şi portarul.

Cuvintele de laudă au continuat şi după revenirea în ţară. „Mă bucur nespus că Gabor şi Hagi au evoluat foarte bine într-o partidă în care Norvegia, cu o forţă deosebită de joc, a dorit să obţină prima sa victorie în faţa României” (Mircea Lucescu, 11 august). „Se cuvine să reţinem, mai ales, debutul spectaculos al lui Hagi în echipa naţională. El a conlucrat cu Gabor atât de bine, de parcă juca de-o viaţă în «11»-le tricolor. Acesta este principalul câştig al meciului cu Norvegia” („Sportul”, 12 august 1983).

*

Fotbaliştii români au revenit de la Oslo chiar în noaptea de miercuri spre joi, la câteva ore după meciul de pe „Ullevaal”. La Otopeni, în aeroport, Gică Hagi a căutat din priviri vreun oficial de la Craiova, care, conform înţelegerii iniţiale, urma să-l ducă în Cetatea Băniei. Dar nu-l aştepta nimeni. Dezamăgit, Gică a rămas în Bucureşti, hotărându-se să se prezinte la antrenamentele Sportului Studenţesc. S-a gândit că poate a făcut o greşeală semnând pentru un club care deja dădea semne că nu-l prea interesează soarta jucătorului Hagi, ci doar talentul lui. Atunci, mult după miezul nopţii, *băiatul din cartierul Coiciu* şi-a zis că nu are rost să ia trenul spre capitala Olteniei. Pentru prima dată, Craiova i se părea o gară prea îndepărtată…

Primul-secretar

Cinci zile mai târziu, pe 16 august, a revenit

în ţară, din Olanda, şi delegaţia Universităţii Craiova. Preşedintele Stroe a intrat în panică. Deşi

ENIGMA CRAIOVA

termenul-limită de operare a transferurilor expirase pe 10 august, situaţia lui Hagi nu era încă lămurită. Povesteşte Stroe: „Nici n-am ajuns bine în ţară că primul-secretar al judeţului Dolj, Ion Radu, m-a chemat la el. «Mă, Cornele, tu vrei să mă schimbi din funcţie?». Eu mi-am permis o glumă: «Păi, tovarăşu prim, încă n-am primit o asemenea putere, dar când o voi avea, mă mai gândesd». «Băi, zice el, nu e glumă! Păi tu n-ai găsit să iei pe altcineva decât pe Ilie Bărbulescu şi pe Hagi? Pentru Ilie mă sună Lică Bărbulescu de la Olt şi mă ameninţă că dacă-i iei jucătorul retrage echipa din campionat şi face mare scandal, iar pentru Hagi mă sună Nicuşor Ceauşescu, zice că i l-ai furat, că pentru el a dat deja doi jucători la Constanţa». Eu i-am spus că

Ilie Bărbulescu e foarte bun pe stânga, iar Hagi va ajunge un superjucător. «Da noi nu găsim aici, la Centrul nostru de copii şi juniori, nişte elemente autohtone?», nu s-a lăsat primul-secretar. l-am explicat că nici în marea noastră echipă nu erau prea mulţi olteni, majoritatea fuseseră aduşi de prin alte părţi. Atunci a dat semne că-şi pierde răbdarea: «Tovarăşu Stroe, orientează-te la alţii, că pe ăştia doi nu putem să-i luăm!»”. Stroe s-a dat bătut. Şi-a dat seama că soarta lui Hagi şi a lui Ilie Bărbulescu fusese decisă în alte structuri de putere.

Chiar aşa, cum să te baţi cu Nicu Ceauşescu, fiul favorit al lui Nicolae Ceauşescu, şi cu Lică Bărbulescu, cumnatul dictatorului? Cel din urmă era bărbatul celebrei sperietori Elena Bărbulescu, sora preşedintelui ţării. Lică ocupa funcţia de prim-secretar al judeţului Olt şi primise ordin de la Bucureşti, de la „cabinetul 1”, să aibă grijă de echipa locală. FC Olt, „născută” Viitorul

Scorniceşti, îl avea ca preşedinte pe un fost miliţian, Dumitru Dragomir, iar ca antrenor pe cel ce câştigase campionatul de două ori cu FC Argeş, Florin Halagian.

Nicu Ceauşescu era ministrul Tineretului, făcea parte din Comitetul Central al Partidului Comunist Român, iar la Sportul Studenţesc fusese instalat preşedinte onorific. De gruparea din Regie se apropiase „pe linie de tineret”. Sportul Studenţesc ţinea de Uniunea Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România (UASER), care, la rându-i, se subordona Comitetului Central al PCR, personal lui Nicu Ceauşescu. De fapt, pe fiul cel mic al clanului Ceauşescu îl adusese în Regie preşedintele clubului, arhitectul Barbu Emil Popescu, cu care Nicu era prieten de pahar. Mac Popescu, cum îi spuneau apropiaţii, îşi asigurase astfel protecţie la nivel înalt. Iar transferul lui Hagi, în condiţii cu totul speciale, era o dovadă clară că nu se înşelase.

Deşi realizat la câteva zile după expirarea termenului-limită, transferul lui Hagi de la FC Constanţa la Sportul Studenţesc a fost trecut în scriptele federale exact în ultima zi de *mercato*, 10 august 1983. Clubul din Bănie a primit un răspuns scris din partea federaţiei abia o lună mai târziu. În acea notiţă, semnată de vicepreşedintele Mircea Pascu, oltenii erau informaţi că „nu se poate opera transferul jucătorului Hagi Gheorghe la Universitatea Craiova, întrucât nu există acordul scris al conducerii FC Constanţa”. Acel acord îl avea, în schimb, Sportul Studenţesc. Decisive fuseseră ameninţările lui Nicu Ceauşescu, adresate, „pe linie de partid”, primului-secretar al judeţului Constanţa.

Strategia Sportului Studenţesc o explică Eugen Banciu, vicepreşedintele clubului din Regie. „Noi ştiam că în provincie puteai băga sportivii la facultate mult mai uşor decât în Bucureşti. Acolo, totul depindea de primul-

secretar. De aceea, când am aflat că oltenii au intrat pe fir să-l ia pe Hagi, am zis: lasă-i să-l bage la facultate, că pe urmă îl luăm noi!”. Şi l-au luat, prin intervenţia lui Nicu Ceauşescu. Acelaşi personaj a făcut presiuni şi pentru ca Hagi să fie transferat pe linie universitară în Capitală. Ministerul învăţământului s-a conformat, trimiţând o notă Facultăţii de Ştiinţe Economice din Craiova, căreia i se punea în vedere, ultimativ, să expedieze dosarul de student al lui Hagi la Academia de Studii Economice din Bucureşti. Ce mai conta că astfel de „transferuri”, înainte de încheierea anului I, erau ilegale? Legea era făcută pentru *fraieri*, nu pentru beizadeaua lui Ceauşescu.

Gică Hagi îl cunoscuse pe Nicu Ceauşescu în urmă cu aproape un an, pe când Luceafărul se pregătea la Student Parc, în Tei. Acolo avea şi Nicuşor o cameră, dotată cu televizor color. Cum în România astfel de aparate erau extrem de rare, tinerii fotbalişti tânjeau să fie lăsaţi şi ei la

„colorul” cu pricina. Uneori, fiul şefului statului îi lăsa şi pe ei să se uite la televizorul color.

*

În „Sportul” de joi, 18 august, trecerea lui Hagi la Sportul Studenţesc devenea publică. Şi asta, prin pana măiastră a lui Ioan Chirilă: „A fost o perioadă de transferări deosebit de activă. Au circulat nume multe, uneori prea multe. Dar, în sfârşit, poate că nu e rău ca spectacol să se vadă şi un nume nou. În fond, dacă Radu Beligan joacă «Amadeus», de ce nu s-ar emoţiona şi galeria Sportului Studenţesc avându-l pe Hagi în reprezentaţie?”

În cartea vieţii lui Gică Hagi se deschidea o nouă pagină.

ÎN REGIE

Capitolul 10

„Aici şeful sunt eu!”

Când Hagi a virat-o spre Regie, echipa antrenată de Ion Voica (zis şi *Mielu* Voica) tocmai jucase trei meciuri amicale în Iugoslavia (0 – 1 cu Rijeka, 0 – 3 cu Ljubljana şi 1 – 0 cu Primőrje) şi se pregătea pentru alte două în Italia. Abia veniţi din Norvegia, cei patru tricolori ai Sportului Studenţesc, Hagi, Coraş, Iorgulescu şi Terheş, s-au alăturat lotului în Peninsulă, contribuind la victoriile cu Rimini (3 – 1) şi AC Massa (2 – 0). Gică Hagi şi Marcel Coraş tocmai fuseseră transferaţi de la Constanţa şi, respectiv, Arad. Integrarea celor doi a fost uşurată de faptul că se cunoşteau deja cu internaţionalii echipei, Iorgulescu şi Terheş. În plus, Gică i-a regăsit pe *nea Titi* Ardeleanu (cel ce-i fusese primul selecţioner, la 14 ani, pentru turneul de la Montaigu, şi care acum era secundul lui Mielu Voica), pe Burchel şi pe Văsâi, foştii săi colegi de

la Luceafărul.

Primul care a simţit nevoia să-i dea o lecţie tânărului constănţean a fost unul dintre veteranii echipei, Mircea Sandu, supranumit *Naşu'*: „Puştiule, oi fi tu bun la brizbrizuri, dar nu uita – aici şeful sunt eu!”. Hagi dăduse piept cu *Naşu* de două ori în campionatul precedent. Prima dată, pe litoral, câştigase Sportul cu 2 – 0, pentru ca în retur Hagi să înscrie golul care le-a „furat” studenţilor locul 1. Şi când te gândeşti că de atunci trecuseră doari patru luni…

Onor conducătorului iubit

Abia întors din Italia, Hagi a fost convocat din nou la echipa naţională. Pe 24 august era programat amicalul cu Republica Democrată Germană, pe stadionul Steaua („23 August” era distrus de pregătirile pentru defilare, parcă trecuse o turmă de mistreţi pe acolo). Cei 20 de tricolori s-au strâns cu trei zile înainte de meci, la

Complexul „23 August". Mircea Lucescu planificase câte două antrenamente pe zi, dar acestea au rămas doar pe hârtie. Motivul? Un ordin venit de la partid, prin intermediul CNEFS şi al FRF: *toată lumea se încolonează şi merge la defilare*! Ziua naţională a României, care semnifica întoarcerea armelor împotriva

HAGI

Germaniei hitleriste, era exploatată intens de Partidul Comunist. De altfel, actul de la 23 august 1944, înfăptuit de Regele Mihai împreună cu principalele partide democratice, a fost trecut prin laboratoarele propagandei comuniste, rezultând *Revoluţia de eliberare naţională şi socială, antifascistă, antihitleristă şi antiimperialista*.

Pentru a arăta cât de mult îi iubesc românii, Nicolae şi Elena Ceauşescu au comandat, pentru acel an 1983, o mare paradă în Piaţa Aviatorilor. Au fost aduşi muncitori din fabrici, ţărani de pe

câmp, era nevoie şi de sportivii de frunte ai ţării. Dan Lăzărescu, cel ce ocupa funcţia de secretar general al FRF, îşi aminteşte: „Ni s-a dat ordin: «Neapărat să fie şi echipa naţională de fotbal, că e în lupta pentru calificare!». Când se realiza ceva bun, toţi trebuiau să-i mulţumească lui Ceauşescu pentru «minunatele condiţii de muncă şi de viaţă»”.

În acel an, ziua de 23 august a picat într-o marţi. Fotbaliştii s-au trezit de dimineaţă, pentru că erau obligaţi să facă şi o repriză de repetiţii. Apoi, când le-a venit rândul să defileze, l-au salutat din mers pe Ceauşescu, care dădea din cap, mulţumit. Gică Hagi n-a putut să nu observe că la prezidiu, printre multe feţe necunoscute, se afla şi Nicu Ceauşescu, omul care-l adusese la Sportul Studenţesc.

Absurdul a continuat şi în ziarele apărute după eveniment. „Sportul” de joi, 25 august, era deschis cu un chenar în care scria, cu litere de-o

şchioapă: „Întregul nostru popor a adus prinos de slavă Zilei de 23 August, omagiu fierbinte patriei, partidului, conducătorului iubit, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU”. De altfel, întreaga pagină întâi – atenţie, a unui ziar de sport! – era dedicată Ceauşeştilor. Undeva în dreapta jos apărea o fotografie cu fotbaliştii din echipa naţională, aliniaţi ca la instrucţie militară şi salutând spre tribuna oficială. Sub poză, câteva rânduri: „Componenţii lotului reprezentativ de fotbal al României au participat la demonstraţia oamenilor muncii din Capitală. În prim-plan: Mircea Lucescu, Lung, Bölöni, Iorgulescu, Cămătaru şi Geolgău”. Undeva, în planul îndepărtat, Gică Hagi…

Sub titlul „Parada sportivilor – expresie vie a dragostei de viaţă, pace şi sport” urma un text amplu, din care multe pasaje merită reproduse, pentru a şti şi copiii noştri, şi copiii copiilor noştri, ce vremuri canceroase au trăit părinţii, bunicii lor.

„Marea demonstraţie a oamenilor muncii din Capitală s-a desfăşurat, potrivit tradiţiei, în Piaţa Aviatorilor, îmbrăcată, în întregul ei, în haine de sărbătoare. (...) Ultimele coloane de oameni ai muncii trec prin faţa tribunelor. Piaţa Aviatorilor freamătă în aşteptarea momentului, mereu de mare interes, al parăzii sportivilor. În fruntea coloanei, flancat de drapele tricolore şi roşii, un grup de sportivi poartă-portretul secretarului general al partidului, tovarăşul NICOLAE

ÎN REGIE

CEAUŞESCU, preşedintele României socialiste, precum şi stemele Republicii şi Partidului. Imagine cu putere de simbol, exprimând vibrantul omagiu adus de tineretul sportiv al patriei partidului şi fiului cel mai iubit al poporului nostru. (...) îşi face apariţia lotul reprezentativ de fotbal al României. Tricolorii noştri, care urmau să întâlnească a doua zi echipa

R.D. Germane, au fost aplaudaţi spontan pentru frumoasele lor reuşite din preliminariile Campionatului European şi din cupele europene”. În tot acest delir, în tot acest triumf al limbii de lemn, s-a strecurat, probabil involuntar, şi un adevăr: „tricolorii noştri au fost aplaudaţi spontan”. Cât despre celelalte aplauze, adresate de mulţime dinozaurilor comunişti de la prezidiu – clanul Ceauşeştilor, plus Constantin Dăscălescu, Emil Bobu, Ion Dincă, Lina Ciobanu, Manea Mănescu, Suzana Gâdea, Ilie Verdeţ, Dumitru Popescu etc. – orice se putea spune, numai că sunt spontane, nu! Trebuia să-şi justifice şi cohorta de activişti privilegiile cumva…

*

Aşadar, la o zi după calvarul din Piaţa Aviatorilor, fotbaliştii români i-au înfruntat, în Ghencea, pe cei est-germani. Componenţa

formaţiei tricolore, învingătoare cu 1 – 0 (gol Negrilă în minutul 33), merită trecută în revistă, măcar pentru că reprezenta debutul lui Hagi în echipa naţională pe teren propriu. Deci: *Lung* (*46 Moraru*) – *NEGRILĂ, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu* (*74 Văetuş*) – *Ţicleanu* (*72 Puşcaş*), *MOVILĂ* (*83 Augustin*), *BÖLÖNI, HAGI* (*80 Balaci*) – *Coraş, CĂMĂTARU*. Pentru prima oară, Balaci era rezerva lui Hagi! Chiar dacă olteanul venea după o accidentare, rocada aceasta spunea multe despre creşterea lui Gică Hagi în ultimele luni.

În cronica partidei, Constantin Firănescu a notat: „Tinerii vin puternic din urmă. Când spunem tineri, ne gândim în primul rând la Hagi şi Movilă, două «piese» de profil diferit, dar care se vor putea completa excelent în echipa naţională”. La 30 de ore după ce defilase prin Piaţa Aviatorilor, Hagi a tras, practic, echipa după el. Câteva faze desprinse din filmul meciului sunt edificatoare. „În minutul 7, Hagi încheie o acţiune

personală cu un şut de la 18 metri, care nu nimereşte ţinta. (...) în minutul 30, Cămătaru, bine angajat de Hagi, este la u pas de deschiderea scorului, şutul său fiind parat cu dificultate de portarul Rudwaleit. (...) Golul va veni în minutul 33: Hagi execută o lovitură liberă de pe stânga, balonul ajunge pe partea opusă la Negrilă, care înscrie cu un şut sec, la semiînălţime. (...) În minutul 53, Cămătaru trimite o pasă înapoi, cu călcâiul, spre Hagi şi mezinul echipei noastre zdruncină stâlpul din stânga porţii lui Rudwaleit”.

Hagi nu mai era o simplă promisiune. Pentru cei ce aveau ochi să vadă, el devenise o certitudine. Maturizarea în joc fusese fulgerătoare. Al doilea meci în echipa naţională – a doua remarcare. Reporterii au început să-l caute pentru declaraţii. La sfârşitul partidei cu RDG, el a afirmat: „Am vrut să joc bine pentru a confirma debutul de la Oslo. Puteam să joc şi mai bine. Mă simt excelent în familia tricoloră şi sper să nu-i

dezamăgesc pe cei care cred în mine”. O spunea un tânăr de 18 ani şi jumătate, în seara zilei de 24 august 1983.

Palinca lui Sandu Terheş

Lotul Sportului Studenţesc pentru campionatul 1983 – 84 cuprindea 21 jucători. Cel mai vârstnic era Paul Cazan (32 de ani), iar cel mai tânăr Gică Hagi (18 ani). De altfel, Hagi era şi mezinul Diviziei A. Echipa de bază a „alb-negrilor” arăta astfel: *Speriatu* (*26 de ani*) – *M. Mihail* (*25*), *Cazan* (*32*), *Iorgulescu* (*27*), *Munteanu II* (*28*) – *Şerbănică* (*27*), *Pană* (*23*), *Coraş* (*24*) – *Terheş* (*23*), *M. Sandu* (*31*), *Hagi* (*18*). Mai făceau parte din lot Gârjoabă (20), Chihaia (31), Bucurescu (30), Munteanu! (28), FI. Grigore (27), Lala (25), Burchel (19), Văsâi (19), Mészáros (20) şi Beşchea (21). Golgeterii echipei, de-a lungul vremii, erau Mircea Sandu (123 de goluri) şi Gino Iorgulescu (43). Cu cele 7 reuşite ale sale în Divizia A, Gică

Hagi se afla abia la început de drum.

*

După ce a încheiat conturile cu Luceafărul (care din acel an nu mai juca în Divizia B, ci în campionatul de tineret-speranţe, în locul formaţiei Petrolul Ploieşti), Gică Hagi s-a mutat în căminul 303 din Grozăveşti. Acolo erau cazaţi toţi jucătorii provinciali ai Sportului Studenţesc, Noul coleg de cameră al machidonului a devenit Alexandru Terheş, pe care-l cunoscuse (şi împărţiseră aceeaşi cameră, după cum îi repartizase Mircea Lucescu) în cantonamentul din Olanda, urmat de deplasarea la Oslo. Astfel, Hagi îşi menţinea astfel simpatiile în perimetrul Ardealului: după un clujean (Iaşko), a venit rândul unui băimărean (Terheş).

La început, Gică se simţea mai stingher. Cu timpul s-a apropiat de „grupul căminiştilor”: Terheş venea de la Bia Mare, Coraş de la Arad,

Mihail Marian de la Braşov, Speriatu de la Piteşti, Burchel de la Lupeni, Văsâi de la Sibiu, Costel Pană de la Snagov, ulterior aveau să li se alăture Bozeşan de la Timişoara şi Ţârlea de la Arad. De *gaşca lui Naşu* (Mircea Sandu, Iorgulescu, Chihaia, Cazan, Munteanu I), Gică a păstrat mereu o oarecare distanţă. De altfel, *Naşu* era un tip mai dur, îi plăcea să se impună în faţa celorlalţi. Odată, la un antrenament, l-a „şifonat” zdravăn pe Burchel chiar de ziua lui. Terheş şi Coraş au adus o poză mare a lui *Naşu*, au făcut din ea ţintă, au lipit-o pe perete şi l-au pus pe Burchel să tragă în ea cu un pistol cu apă.

Mircea Sandu avea şi un deosebit spirit de organizator: dacă-şi

ÎN REGIE

propunea să aranjeze un chef sau un Revelion, o făcea fără cusur.

Era frumoasă viaţa de căminist! Frumoasă şi

boemă. Gică Hagi şi Sandu Terheş stăteau la etajul 1, camera 1 – prima pe stânga. Când Sandu venea de acasă, de la Baia Mare, aducea mereu palincă şi slănină cu boia. Gică, în schimb, venea de la Constanţa cu brânză de oaie. El nu se atingea de palincă, pentru că nu bea tărie niciodată – prefera, din când în când, un Martini sau un Cinzano –, dar la slană era primul. Spărgea o ceapă în pumn, punea sare pe ea şi masa putea fi servită. Terheş îşi aminteşte că Hagi „mânca bine, dormea bine, dar şi juca al naibii de bine! La deplasările mai lungi, când autocarul se punea în mişcare, Gică adormea «la cheie», nu pierdea niciun minut”.

De regulă mâncau la cantina de la subsolul căminului, unde şeful, „nea Sandu”, avea grijă să fie mereu mâncare bună. Băieţii, în schimb, îi aduceau din deplasări câte o sticlă de whisky, iar pe bucătărese le îmbunau cu săpunuri şi déodorante. Acolo, la cantina lui „nea Sandu”, totul era proaspăt, adus din comuna 30

Decembrie, de la Gospodăria de partid. Tot de acolo jucătorii aveau dreptul să cumpere săptămânal produse de 200 – 300 de lei, la preţuri mici, de fabrică. Luau cât aveau nevoie – caşcaval, iaurt, smântână, cremwurşti, cabanos –, dar mai duceau şi acasă, la părinţi, pentru că în magazine oricum nu se găsea nimic. Uneori, căminiştii din „303" mai ieşeau la o cârciumioară de lângă stadionul Progresul – „la domnul Victor", aşa îi ziceau. Înainte de partidele oficiale intrau în cantonament, la Complexul Studenţesc Tei, acolo unde avea şi Nicu Ceauşescu camera lui, cu televizor color...

Uneori mergeau să pregătească meciurile la Snagov, spre sat, unde Sportul Studenţesc avea rezervate două vile. Când era frig, jucătorii îşi făceau singuri focul în sobe. Cei mai matinali ieşeau în zori pe malul lacului, să se uite la pescarii care îşi încercau norocul. Uneori mai luau şi ei, fotbaliştii, câte-o undiţă şi se proţăpeau în

stufăriş, dar nu prindeau mare lucru. La pescuit, ca şi la fotbal, aveau succes doar profesioniştii.

*

Divizia A s-ajous în mişcare pe 27 august, la trei zile după meciul România-RDG. În prima etapă, la Hunedoara, Corvinul – Sportul Studenţesc 0 – 0. Mezinul campionatului (Gică Hagi) îl înfrunta pe veteranul primului eşalon (fostul internaţional Florea Dumitrache – *Mopsu*, care la 35 de ani continua să joace). Să vedem caseta primului meci oficial jucat de Hagi pentru echipa din Regie.

Corvinul: *IONIŢĂ – Vlad, Dubinciuc, Gălan, BOGDAN – L. Moldovan* (*55 Stredie*), *MATEUŢ, I. Petcu – GABOR, Dumitrache* (*70 Cojocarul VĂETUŞ*.

Sportul Studenţesc: *SPERIATU – M. Mihail, CAZAN, IORGULESCU.*

HAGI

Munteanu II – Şerbănkă, Pană, CORAŞ – FI. Grigore (71 Bucurescu), M. Sandu (83 Văsâi), HAGI.

„Sportul Studenţesc, aceeaşi echipă solidă pe care o cunoaştem, a arătat un plus de periculozitate în atac, unde Hagi şi Coraş se dovedesc câştiguri reale. De altfel, cele mai periculoase acţiuni ale studenţilor au fost cele întreprinse chiar de noii veniţi, Hagi şi Coraş, deosebit de activi. Cel mai aproape de gol s-a aflat Hagi, care în minutul 48 a şutat în bară, de la 14 metri” (Radu Urziceanu în „Sportul” din 29 august 1983).

O scenă memorabilă s-a petrecut imediat după joc. Mircea Sandu i-a altoit una după ceafă lui Văsâi, care, abia venit de la Sibiu, via Luceafărul, îi luase locul în minutul 83. *Naşu a* şuierat printre dinţi: „De ce ai intrat, mă, în locul meu?”. „Păi, nea Mielu Voica m-a băgat”, s-a

justificat, speriat, tânărul jucător. „Nu trebuia să intri, bă, fraiere! Chiar ţi s-a urât cu binele?”, l-a lămurit Naşu cam cum stau lucrurile la Sportul Studenţesc. Cu Hagi, însă, n-a avut spor. E drept că nici machidonul nu-i dădea ocazia, pentru că el îşi avea locul lui în echipă, nu trebuia să şi-l dispute cu *Naşu* sau cu altcineva. Băieţi isteţi, cei doi tartori ai echipei, Mircea Sandu şi Gino Iorgulescu, au priceput rapid că Hagi e suficient de încăpăţânat s-o ţină pe-a lui, dacă încearcă să-l ia tare sau ţipă la el. Era mai avantajos şi pentru ei să-l ia cu binişorul…

În prima etapă a acelui campionat s-a mai întâmplat ceva interesant. La meciul Rapid – FC Olt, jucat la doi paşi de arena din Regie, suporterii giuleşteni i-au găsit lui Hagi un nume de alint: *Maradonel*. Deşi nu juca la Rapid, Hagi, cu driblingurile sale sclipitoare, le mergea la suflet. Dar cine ştie, poate că într-o zi *Maradonel* îşi va măsura puterile chiar cu Maradona, cel ce-i

inspirase pe fanii din Giuleşti...

*

Prima dată când s-a dus acasă, la Constanţa, după ce s-a transferat la Sportul Studenţesc, Gică l-a avut ca şofer pe Sandu Terheş, care era însoţit de soţia sa, Mirela. Dacia lui Terheş a rămas însă în pană, pe la miezul nopţii, în plin Bărăgan. Nu aveau nicio sursă de lumină, iar pe întuneric era imposibil de reparat. Au mers vreun kilometru, până la cel mai apropiat sat, şi au găsit un băiat care se pricepea la maşini. Flăcăul a venit cu o lampă mare, pe gaz, şi a remediat defecţiunea, astfel încât Hagi şi soţii Terheş au reuşit să ajungă la Constanţa înainte de ivirea zorilor.

*

Pe 3 septembrie, Sportul Studenţesc –

Dunărea Galaţi 3 – 0. Totul s-a decis în primele 45 de minute, „o repriză în care am remarcat jocul lui Coraş, pătrunderile lui Iorgulescu, câteva sclipiri ale lui Hagi şi cuminţenia oaspeţilor” („Sportul”, 5 septembrie 1983). În faţa unor tribune dezolant de goale (vreo 2.000 de spectatori – unde erau cei 15.000 de la

¡N REGIE

Constanţa, la retrogradare?), Hagi a fost înlocuit de Şerbănică în minutul 67. Cronicarul, Constantin Alexe, avea să revină: „Ce e mult strică. Aşa cum e cazul cu conducătorul de joc de la Sportul Studenţesc. Şi Chihaia «filtrează» mingile, şi Coraş (în virtutea rolului avut la UTA), şi Hagi, cu efecte negative asupra ritmului de joc. După pauză, însă, toţi trei au cam dispărut, tânărul Hagi dând dovadă şi de un exagerat joc individualist”. („Sportul”, 7 septembrie).

În calitatea sa de director tehnic al tuturor

echipelor naţionale, Mircea Lucescu s-a implicat direct în pregătirea lotului olimpic, care-l avea ca antrenor pe Gheorghe Staicu. Pe 7 septembrie, la Cracovia, urma să se dispute un meci amical între primele reprezentative ale Poloniei şi României. În vreme ce, la gazde, Antoni Piechniczek avea la dispoziţie o duzină de jucători ce participaseră la *El Mundial – España ’82*, în frunte cu Młynarezyk, Buncol, Iwan şi Dziekanowski, Lucescu a deplasat o selecţionată olimpică, din care făceau parte şi câţiva componenţi ai lotului „A". Deci: *Lung – Bărbulescu, tovan, Stancu, Ungureanu – Mulţescu* (*60 Cârp*), *Movilă, Irimescu – Geolgău* (*80 Şoiman*), *Coraş, Hagi* (*67 Pană*). Rezultat: Polonia – România 2 – 2 (pentru noi au marcat Movilă şi Irimescu).

*

La trei zile după „episodul Cracovia", îl

găsim pe Hagi la Oradea, unde Sportul Studenţesc avea să spulbere pe FC Bihor: 4 – 1, după ce la pauză era 1 – 1! Două goluri Coraş, două Terheş. Uşor accidentat, Gică na prea fost în apele lui. De altfel, el a şi fost schimbat cu Chihaia, în minutul 65. După 3 etape, echipa din Regie ocupa poziţia a doua, având acelaşi număr de puncte (5) ca Steaua şi Dinamo, ocupantele locurilor 1 şi 3, diferenţa făcând-o golaverajul. Dar adevărata forţă de joc trebuia să şi-o arate miercuri, 14 septembrie, la primul meci jucat de studenţi, după o întrerupere de 7 ani, în cupele europene.

Debut în cupele europene

Pentru Hagi, partida cu Sturm Graz, din primul tur al Cupei UEFA, reprezenta debutul absolut pe scena competiţiilor continentale intercluburi. El a intrat pe gazonul stadionului Steaua (gazda confruntării), pe 14 septembrie 1983, hotărât să facă istorie. Încă din primele

minute, prin câteva şarje formidabile, i-a făcut pe austrieci să intre în panică. Puştiul din faţa lor era diavol, nu jucător! Dacă nu luau măsuri urgente, dezastrul era iminent. Disperat, antrenorul austriecilor l-a chemat la margine pe căpitanul echipei sale, şoptindu-i ceva la ureche. Din acel moment, Hagi a stat numai pe jos. Îl trânteau fundaşii, îl loveau mijlocaşii, îl şicanau chiar şi atacanţii, veniţi în spate, să dea o mână de ajutor. Hagi avea o singură şansă: sa de drumul la minge cât mai repede. Numai că unii dintre colegii săi dormeau pe teren, parcă fuseseră muşcaţi de musca ţeţe…

Totuşi, la pauză era 1 – 0 pentru români, graţie unui gol norocos marcat de Munteanu II, de la 22 de metri, la două minute după ce Iorgulescu ratase nonşalant o lovitură de la 11 metri. Repriza secundă avea să se transforme însă într-un calvar pentru echipa lui Mielu Voica. Mai întâi ungurul Szokolay, apoi austriacul Jurtin, profitând de

somnolenţa fundaşilor Cazan şi Iorgulescu, l-au „executat” pe Speriatu. Meciul s-a încheiat cu 2 – 1 în favoarea oaspeţilor, care deveneau mari favoriţi la calificarea în turul II.

Sportul Studenţesc: *Speriatu – M. Mihail, Cazan, Iorgulescu, MUNTEANU II – Pană, CORAŞ, Şerbănică – Terheş* (*65 Bucurescu*), *M. Sandu* (*60 Chihaia*), *HAGI*.

Sturm Graz: *SARIA – SCHAUSS, Pichler, Steiner, Feirer – THONHOFER, Breber, Marko* (*80 Huberts*) – *Bakota, SZOKOLAY* (*89 Stróbl*), *Jurtin*.

Ce a reţinut Radu Urziceanu pentru „Sportul” de joi, 15 septembrie: „Studenţii ar putea invoca neşansa ratării unei lovituri de la 11 metri şi duritatea apărării adverse (Hagi, cel mai bun jucător bucureştean, a fost faultat aproape la fiecare acţiune). (...) Iorgulescu a şutat slab la penaltyul din minutul 29 şi Saria a respins în corner”.

În aceeaşi zi, Kuusysi Lahti – Dinamo 0 – 1

(gol Dragnea – min. 49) în Cupa Campionilor Europeni şi U. Craiova – Hajduk Split 1 – 0 (gol Geolgău – min. 86) în Cupa UEFA.

*

Duminică, 18 septembrie, în etapa a 4-a a campionatului, a fost organizat primul cuplaj bucureştean după o întrerupere de doi ani şi jumătate. Ca avancronică la meciul-vedetă, Steaua – Sportul Studenţesc, Alexandru Clenciu a făcut în „Sportul” o caricatură (Hagi pitic faţă-n faţă cu Iordache voinic), însoţită de următorul catren:

Hagi, fără protocol.
Lui Iordache-i zice-n şoapte:

— *Pariez că-ţi dau un gol*!
Deşi-s mic, eu fac cât şapte.

Hagi nu i-a dat lui Iordache niciun gol, dar

echipa sa a câştigat cu 2 – 1 (au înscris Coraş – min. 47, Munteanu I – min. 78, respectiv Câmpeanu II – min. 79). O precizare a cronicarului face inutile orice alte comentarii: „Ieri, cel mai bun fotbalist de pe teren a fost Hagi”. Era a doua oară, în mai puţin de un an, când Gică Hagi spunea „Stop!” formaţiei militare, cea cu care simpatiza în copilăria sa pe malul mării!

Pe „23 August” au venit 70.000 de spectatori, care au urmărit la lucru următorii jucători:

Steaua: *IORDACHE – Iovan, Fi. Marin, Tătăran, Fodor – Balint, Şt. Petcu, Puşcaş, Majearu* (*46 Câmpeanu II*) *– Lăcătuş, Piţurcă* (*73 Turcu*).

Sportul Studenţesc: *Speriatu – MUNTEANUL CAZAN, IORGULESCU, Munteanu II – CORAŞ, Pană, Şerbănică – FI. Grigore, M. SANDU, HAGI* (*78 Bucurescu*).

În deschidere, Rapid – Dinamo 1 – 2, goluri Ion Ion (min. 50), respectiv Augustin (min. 62) şi Nemţeanu (min. 68).

Situaţia după 4 etape: 1. Sportul Studenţesc – 7 p (9 – 2); 2. Dinamo – 7 p (8 – 1).

Maradona şi Maradonel

Ca de obicei, Gică Hagi nu a avut timp să savureze succesul, pentru că a doua zi se afla din nou în avion. De astă dată, cu destinaţia Vigo, unde fusese antamat un meci demonstrativ între naţională României şi Selecţionată ligii spaniole. Formaţia iberică era condusă de pe bancă de Alfredo Di Stefano şi din teren de Diego Armando Maradona. Luni seara, în preziua partidei, Mircea Lucescu a dirijat antrenamentul, o bună bucată de timp, pe întuneric, pentru că nocturna de pe „Estadio Balaidos” a refuzat să se aprindă!

Deşi fără tripleta craioveană Ştefănescu – Balaci – Cămătaru (toţi, accidentaţi), românii au

scos un onorabil 2 – 2.

Selecţionată ligii spaniole: *N'KONO* (*46 Fenoy*) – *Urucuiada* (*75 Maeno*), *ARTECHE, Higillo, CAMACHO* (*46 CUNDI*) – *Enrique* (*80 Nació*), *MONTERO, Martinez* – *Amarillo* (*75 Benito*), *MARADONA* (*60 Suarez*), *Lopez Ufarte* (*46 Amoros*).

România: *LUNG* (*46 MORARU*) – *REDNIC, Andone, Iorgulescu* (*75 Iovan*), *Ungureanu* – *Ţicleanu* (*72 Balint*), *BÖLÖNI, Irimescu* (*46 KLEIN*), *Hagi* (*46 Augustin*) – *GABOR, CORAŞ*.

Principalele faze reţinute de trimisul „Sportului" la Vigo, Mircea M. Ionescu: min. 7 – bară Coraş; min. 9 – centrare Lopez Ufarte, „cap" Amarillo, 1 – 0; min. 11 şi 15 – Lung intervine salvator la acţiunile lui Maradona; min. 25 – lovitură liberă de la 20 de metri, Bölöni trage necruţător, 1 – 1; min. 42 – Maradona pătrunde în careu, Iorgulescu îl trânteşte şi tot Maradona transformă penaltyul: 2 – 1; min. 67 – Bölöni, cu o

pasă lungă, îl găseşte demarcat pe Coraş, care pătrunde fulgerător şi şutează pe colţul lung: 2 – 2.

Cum o firmă comercială din Vigo pusese la bătaie un mic trofeu – *El Corte Ingles* – după expirarea celor 90 de minute regulamentare trebuia

găsită o modalitate de departajare. Arbitrul – un spaniol, Ramos Marcos – i-a spus lui Lucescu că poate alege: tragere la sorţi sau lovituri de la 11 metri. Lucescu a replicat: „N-am venit să facem loterie, ci să jucăm fotbal!”. Şi s-au făcut listele de executanţi. Cei doi antrenori au convenit că au dreptul să execute şi jucătorii schimbaţi pe parcursul partidei. Lucescu s-a uitat după Hagi – dar Hagi, ca şi Iorgulescu, se îmbrăcase de stradă. Doar Irimescu, înlocuit la pauză, rămăsese în echipament de joc. Şi Irimescu a marcat, ca şi

Bölöni. Au ratat, în schimb, Gabor şi Andone. Spaniolii au transformat tot şi au câştigat cu 4 – 2.

Di Stefano către Lucescu: „Señor, aveţi o echipă frumoasă, te încântă prin jocul ei ofensiv”, l-ar Maradona, în „Faro de Vigo”: „Mi-a plăcut echipa României. Are destui jucători tehnici, care dau drumul repede la minge”. Deşi nu a făcut nominalizări, Maradona trebuie să fi fost impresionat şi de Hagi, care, deşi a driblat uneori prea mult, a reuşit câteva numere de fachir.

Măcel în Regie

Sâmbătă, 24 septembrie, stadionul din Regie. În etapa a 5-a, un mare derby: Sportul Studenţesc – Universitatea Craiova. Locul 1 cu locul 5. Echipa la care juca Hagi contra echipei la care era gata-gata să joace Hagi. Craiova era decimată, lipseau Ştefănescu, Balaci, Cârţu, Crişan şi Geolgău. Pe teren, nervi ca la balamuc. În minutul 58, la 0 – 0, Beldeanu, de la 30 de metri, a zguduit bara porţii

lui Speriatu. Coraş a deschis scorul (min. 63), iar Irimescu a egalat dintr-un penalty corect acordat (min. 69). Hagi a căutat golul victoriei, dar omul care-l avea în pază, Negrilă, i-a aplicat un marcaj nemilos. Tensiunea a atins cote insuportabile. În tribune, milițienii țineau în frâu tot mai greu miile de suporteri olteni, majoritatea studenți în Bucureşti. Pe gazon, crampoanele căutau tibia adversarului, iar pumnii despicau aerul aproape la fiecare duci. Cu lovituri de boxeri versați, Iorgulescu şi Mircea Sandu şi-au doborât adversarii la pământ. Arbitrul Mustățea – nimic. Nu vedea, nu auzea. A văzut în schimb fault la un duel banal între Hagi şi Donóse, cu 5 minute înainte de final. Şi de aici – Infernul. Are cuvântul lui Gheorghe Nertea, cel ce a făcut cronica acelei confruntări.

„De neimaginat finalul penibil al acestui meci, al acestui derby, aşteptat cu justificat interes (dovadă tribunele pline ale stadionului din Regie),

între două echipe fruntaşe ale fotbalului nostru! Un meci care de fapt n-a mai avut... final, pentru că partida s-a încheiat în minutul 85. Atunci, la o pătrundere forţată a lui Hagi în suprafaţa de pedeapsă, Donóse l-a întâmpinat căutând să-l deposedeze şi din contactul umăr la umăr (corect, deci) înaintaşul bucureştean s-a dezechilibrat şi a căzut.

ÎN REGIE

Arbitrul Mustăţea din Piteşti (depăşit şi până atunci de evenimentele din teren) a fluierat, indicând punctul de la 11 metri. O lovitură de pedeapsă care a stupefiat asistenţa şi i-a scos din sărite pe jucătorii craioveni, rămaşi în 10 oameni din minutul 77, prin eliminarea (justificată) a lui Ungureanu, pentru că l-a lovit pe Mircea Sandu fără balon. Cu multă greutate Coraş a reuşit să-şi potrivească balonul la punctul de la 11 metri şi să transforme penaltyul, schimbând astfel

deznodământul unei partide care se îndrepta spre o remiză echitabilă. După primirea acestui gol, al înfrângerii, craiovenii n-au mai vrut să reia jocul. Nici intervenţiile arbitrului, care i-a atenţionat că după cele 3 minute regulamentare va fluiera sfârşitul întâlnirii, a directorului tehnic al FRF, Mircea Lucescu, a observatorului federal Kevork Ghemigean n-au reuşit să-i convingă să pună mingea la centru. După minute penibile, AL Mustăţea, consultându-şi cronometrul, a fluierat regulamentar sfârşitul jocului, spre nemulţumirea celor 10.000 de spectatori cărora nu le venea să creadă că sunt martorii unor astfel de scene (provocate în special de portarul Lung), care nu au nimic comun cu fotbalul. Indiferent de ce s-a întâmplat, craiovenii au comis un gest reprobabil refuzând să mai reia jocul”.

Merită amintiţi şi *gladiatorii* acelui meci de pomină.

Sportul Studenţesc: *Speriatu – M. MIHAIL,*

Iorgulescu, Cazan, Munteanu II – Munteanu I, PANĂ, CORAŞ – Fl. Grigore (80 Bucurescu), M. Safidu, Hagi.

U, Craiova: *Lung – Negrită, Tilihoi, Donóse, Ungureanu – Ţicleanu, Beldeanu, Irimescu – Ad. Popescu, Cămătaru, Bâcu.*

*

Federaţia Română de Fotbal a amânat judecata până după returul partidelor din cupele europene. Miercuri, 28 septembrie, la patru zile după măcelul din Regie, cele două combatante au încercat marea cu degetul în Cupa UEFA.

Conduşi cu 1 – 0, scorul cu care se impuseseră şi ei în prima manşă, craiovenii au rezistat la Split până la sfârşitul prelungirilor. Dar la penaltyuri nervii le-au cedat. Au ratat Beldeanu, Ţicleanu, Ungureanu, a marcat doar Irimescu. Iugoslavii au transformat 3 din 4 şi s-au calificat.

La Graz, Sportul Studenţesc a dominat insistent, a avut şi o bară (Coraş) în minutul 87, dar tabela a rămas blocată la 0 – 0 şi austriecii au mers mai departe. Acolo, pe „Liebenau”, deznodământul putea fi altul dacă Hagi n-ar fi fost faultat dur, în minutul 13, de Thonhofer, un buldog fără mamă, fără tată. Micuţul român a încercat să tragă de el, dar 7 minute mai târziu, târându-şi piciorul după el, i-a lăsat locul lui Chihaia.

România a rămas cu o singură echipă pe tabloul european: Dinamo, învingătoare cu 3 – 0 în faţa finlandezilor de la Kuusysi Lahti, în Cupa

HAGI

Campionilor (goluri Movilă, Augustin şi Mulţescu, toate după pauză).

*

Vineri, 30 septembrie, FRF a dat publicităţii

următorul comunicat: *„Comisia de competiţii şi disciplină a FRF a analizat actele nesportive de la sfârşitul meciului Sportul Studenţesc – Universitatea Craiova, în urma nereluării jocului din minutul 85 de către U. Craiova, şi a hotărât*:

— *Pierderea jocului cu scorul de 3 – 0 de către U. Craiova, care a primit şi un avertisment*;

— *Avertisment public vicepreşedintelui clubului U. Craiova, Cornel Stroe, antrenorul Constantin Oţet urmând să fie audiat de către Colegiul central de antrenori*;

— *Portarul Silviu Lung a fost suspendat 3 etape de campionat, iar jucătorii Nicolae Ungureanu, Nicolae Tilihoi şi Sorin Cârţu, câte două etape*.

Biroul F.R. Fotbal a ratificat sancţiunile date de Comisia de competiţii şi disciplină, dar având în vedere interesele imediate de reprezentare la cel mai bun nivel a echipelor naţională şi olimpică

ale României, din care fac parte jucători de la Universitatea Craiova, a amânat aplicarea suspendărilor dictate jucătorilor până la data de 30 noiembrie 1983, când se vor încheia preliminariile Campionatului European”.

Tot atunci s-a anunţat că arbitrul Alexandru Mustăţea, cel care dăduse penalty la căderea lui Hagi, a fost suspendat „până la sfârşitul campionatului 1983 – 84”. Altfel spus, pe 29 de etape!

La câteva săptămâni după scandalul din Regie, Silviu Lung avea să i se destăinuie lui Ioan Chirilă: „Când arbitrul a arătat punctul de la 11 metri, am văzut roşu, nu mă mai puteam stăpâni. Fierbeam. Nea Mircea Lucescu mi-a spus: «Silviule, du-te şi spune-le alor tăi să reia jocul! Nu e bine ce faceţi», l-am răspuns pe loc: «Mi-e imposibil, nea Mircea». A continuat: «Măcar du-te tu în poartă!». Eram gata să pornesc, am şi pornit, apoi m-am întors. Vedeam din nou roşu în faţa

ochilor»”.

*

Pentru Hagi au început săptămâni de coşmar. Lovitura primită din partea austriacului Thonhofer nu-i dădea pace. N-a jucat la Ploieşti, cu Petrolul (2 – 0), iar acasă, cu FC Argeş (2 – 1), a părăsit terenul după o jumătate de oră. Totuşi, Sportul Studenţesc, cu o excepţională linie de clasament după 7 etape (6 victorii şi un egal), se distanţase pe locul 1, la 3 puncte de Dinamo: 13 faţă de 10. Au urmat însă înfrângerile de la Iaşi (0 – 1, din nou fără Hagi) şi cu Rapid (1 – 2, Hagi a jucat 90 de minute, dar „mult prea individualist” – Gheorghe Nicolaescu, „Sportul”) şi echipa din Regie a fost prinsă din urmă de Steaua şi de FC Bihor (Dinamo, angrenată în formidabila bătălie cu Hamburger SV din Cupa Campionilor

Europeni, 3 – 0 la Bucureşti şi 2 – 3 în R.F. Germania, acumula meciuri-restanţă în campionat). Renaşterea „ucenicului vrăjitor” s-a petrecut pe 29 octombrie, la partida Sportul Studenţesc – FC Olt 2 – 1, când, în sfârşit, numele său a fost scris din nou cu majuscule în caseta tehnică a meciului! Dar de marcat tot n-a marcat, această onoare revenindu-le lui Coraş (la o minge „lucrată” de Hagi) şi lui Mircea Sandu.

*

Pe plan internaţional, Mircea Lucescu a continuat să-l ia pe Hagi peste tot, chiar şi atunci când acesta nu era complet vindecat.

Mai întâi, pe 5 octombrie, la Utrecht, la meciul Olanda – România 0 – 0, din preliminariile Jocurilor Olimpice, când tricolorii au evoluat în formula: *LUNG – UNGUREANU, STANCU, IOVAN, Bogdan – Bărbulescu, MULŢESCU, Irimescu, Hagi*

(*74 Balint*) – *Cârţu* (*53 Şoiman*), *Coraş*.

Apoi, la amicalul Ţara Galilor – România 5 – 0 (Wrexham, 12 octombrie), când Ian Rush se distra cu Iorgulescu, iar Hagi, ţintuit pe banca de rezerve, vedea cu ochii lui cât de scurt e drumul spre dezastru. Fiecare gol marcat de galezi era o lovitură de pumnal în inima celui mai tânăr dintre tricolori.

Din nou la olimpici, pentru o confruntare crucială, România – Italia, la Braşov (26 octombrie). Antrenorul „macaronarilor”, Cesare Maldini, avea la dispoziţie jucători precum Galii, Vierchowood, Massaro, Bagni şi Franco Baresi. Chinuit de o infecţie la piciorul stâng, Hagi n-a fost aruncat în luptă de la început de Lucescu. La pauză însă, el i-a luat locul lui Văetuş, „mizându-se pe calităţile lui de dislocare a apărării adverse, dar nici mezinul echipei n-a putut învinge o defensivă pternică. (...) Ne-a lipsit un mijlocaş coordonator – ceea ce a încercat Hagi după pauză,

dar modest” („Sportul”, 27 octombrie 1983). Scorul a rămas 0 – 0 şi şansele României de a prinde un bilet la Los Angeles s-au diminuat sever.

Un Bölöni negricios şi cu mustaţă

După încă o înfrângere, cu Sportul Studenţesc, în campionat (1 – 2 la Baia Mare, după ce Terheş deschisese scorul pentru bucureşteni în urma unei centrări perfecte a lui Hagi), mezinul echipei din Regie a fost luat din nou de Mircea Lucescu la naţională. Pe 4 noiembrie, 19 jucători au urcat în avionul de Tel Aviv, pentru un stagiu de pregătire înaintea meciului din Cipru, penultimul în campania de calificare. În amicalul cu Israel, Hagi s-a numărat printre titulari, în următoarea formulă: *Lung – Rednic, Ştefănescu, Al. Nicolae, Ungureanu – Mulţescu, Bölöni, Klein, Hagi – Augustin, Cămătaru*. După pauză, cu excepţia lui Moraru (lovit de o criză de sciatică), au jucat toţi

componenţii lotului: Iordache, Negrilă, Iorgulescu.

Ţicleanu, Coraş, Gabor, Geolgău. Evreii ne-au condus cu 1 – 0, apoi Coraş a ratat un penalty şi tot el, spre final, a adus egalarea.

Joi seara, tricolorii au zburat spre Insula Afroditei. Vineri, Rednic a făcut febră, 38 de grade, iar sâmbătă a fost meciul. Unul într-adevăr dificil, ciprioţii dovedind că nu întâmplător făcuseră egal, 1 – 1, şi cu Italia, şi cu Cehoslovacia, iar Suedia îi bătuse cu 1 – 0 în minutul 89. Pentru a păstra şanse să câştige grupa, românii aveau neapărată nevoie de victorie. În prima repriză, singura mare ocazie la poarta lui Constantinou a fost ghiuleaua lui Bölöni, din lovitură liberă, însă golul a fost anulat pentru că, uitând să se retragă din careul cipriot, Cămătaru se afla în ofsaid. Jocul se lega binişor, dar lipsea viteza. Aveai impresia că scorul va rămâne 0 – 0 şi dacă meciul continua toată noaptea. La pauză, însă, Lucescu a făcut o mutare

inspirată: l-a scos pe Mulţescu şi l-a trimis în teren pe Hagi. Jocul s-a iuţit, iar ciprioţii au început să dea semne că nu mai fac faţă. „Mircea Lucescu a gândit bine mizând în repriza a doua totul pe cartea atacului, cu alternări de ritm, de direcţie. (...) Jocul se schimbă în mare măsură, evoluţia fotbaliştilor noştri fiind marcată pozitiv de introducerea lui Hagi, care aleargă pe tot xerenul şi schimbă vitezele atacului nostru. (...) În minutul 61, Hagi şutează foarte periculos, portarul Constantinou respingând cu mare dificultate şutul lângă bară al fotbalistului român" („Sportul", 14 noiembrie 1983). Permanent hărţuită de neastâmpăratul Hagi, apărarea gazdelor a cedat cu 12 minute înainte de final. Atunci, Bölöni l-a deschis pe Klein pe partea stângă, inepuizabilul Mişa a centrat lung, în careu, pentru Cămătaru, dar din spate a venit, ca un bolid, acelaşi Bölöni, care, cu o lovitură de cap, a teleghidat mingea spre vinciul porţii cipriote. 1 – 0, România

continua cursa spre Euro ’84! Formaţia aliniată pe gazonul stadionului „Tsirion” din Limassol: *LUNG – Rednic, ŞTEFĂNESCU, AL. NICOLAE, UNGUREANU – Ţicleanu, BÖLÖNI, KLEIN, Mulţescu* (*46 HAGI*) – *Cămătaru, Coraş* (*73 Gabor*).

*

După meci, jucătorii celor două echipe au făcut obişnuitul schimb de tricouri. În tabăra noastră, fericire mare. Îmbrăţişări, felicitări, pupături. De la o asemenea sărbătoare nu putea lipsi generalul Stan, şeful delegaţiei. Când jucătorii se retrăgeau de pe teren, el le-a ieşit în întâmpinare, pe tunelul ce ducea la vestiare, şi a început să-i pupe de mama focului pe cei echipaţi în roşu. Vine unul cu tenul măsliniu – *ţoc, ţoc, ţoc,* „bravo, mă, băiete, te-ai bătut ca un leu!”. Apare altul crăcănat, cu privirea coborâtă în pământ –

ţoc, ţoc, ţoc, „bucură-te, tovarăşe, doar i-am bătut, ce mama dracu', nu suntem la înmormântare!". Uite-l şi pe numărul 10 – aha, 10 e Bölöni... *Ţoc, ţoc, ţoc*, „bravo, Loţi, dragă, le-ai dat-o la fix! Le-ai băgat mortu-n casă, aoleu, ce-ai mai dat în ea!". Numărul 10, brunet şi cu

ÎN REGIE

mustaţă, l-a privit contrariat: „What?". „Bă, Loţi, eu le-am mai spus şi la alţii: eşti sculă, nene, sculă!". Tm sorry, Pm not...". „Ştii ceva? Tu ai mai dat o boabă, da era ăla în *opţai*". „Mister, Pm not Romanian, Pm from Cyprus! My name's langoudakis, Iannis langoudakis!", a spus ferm purtătorul tricoului cu numărul 10, zâmbind ironic şi grăbind pasul spre vestiar. Generalul Stan s-a uitat lung, puţin descumpănit, apoi a mormăit: „Păi da, aşa sunteţi toţi: când vi se urcă fumurile la cap, o daţi pe păsăreşte!". Un jucător echipat într-un tricou alb, al naţionalei cipriote, ia aruncat

din mers: „Lăsaţi, tovarăşu general, nu-i mai certaţi atât. Şi-aşa sunt supăraţi că au pierdut meciul”. Fostul om de casă al Elenei Ceauşescu a tresărit: de când vorbesc ciprioţii româneşte? apoi s-a găsit unul să-i explice: „Ştiţi, ăia echipaţi în roşu sunt ai lor, iar în alb ai noştri. După meci au făcut schimb de tricouri”. Doar aşa s-a putut transforma blondul Bölöni într-un tip ţigănos, brunet şi cu mustaţă…

*

După victoria de la Limassol, clasamentul grupei a 5-a arăta astfel:

1.	8	5	1	2	1	
Suedia					4 – 5	1
2.	7	5	1	1	8	
România					– 2	1
3.	6	2	3	1	1	
Cehoslov					2 – 6	

acia

4. 6 O 3 3 3

Italia – 9

5. 7 O 2 5 3

Cipru – 18

Mai erau de jucat două meciuri cruciale (Cehoslovacia – Italia şi Cehoslovacia – România) şi unul de vacanţă (Italia – Cipru). Primul, pe 16 noiembrie, i-ar fi putut scoate din cursă pe cehoslovaci, dacă aceştia nu-i învingeau pe italieni. Dar echipa lui Frantisek Havranek a câştigat cu 2 – 0, cufundând campioana mondială într-o umilinţă fără precedent: nicio victorie, şi doar 3 puncte, în 7 partide consecutive!

Meciul de la Bratislava a mai avut un efect important. Dacă gazdele câştigau la un singur gol diferenţă, în cărţile calificării mai rămânea şi Suedia, care putea spera apoi la un deznodământ similar în confruntarea Cehoslovacia – România. Al doilea gol primit de italieni i-a scos însă

definitiv din cursă pe scandinavi. Din acel moment, prezenţa la turneul final din Franţa devenea o afacere între cehoslovaci şi români. În termenii Pronosportului, lor le trebuia „1” solist, iar noi aveam la dispoziţie o dublă: „X, 2”. În termeni fotbalistici, pe stadionul „Slovan” din Bratislava nu aveam voie să pierdem.

*

Între Limassol şi Bratislava, Hagi a mai jucat două meciuri în campionat. A reuşit evoluţii admirabile, dar echipa nu l-a ajutat.

Miercuri, 16 noiembrie: Sportul Studenţesc – SE Bacău 1 – 1. „În minutul 45, la 0 – 1, Hagi este faultat în careu, dar Coraş ratează penaltyul. (...) Egalarea survine cu 6 minute înainte de final: Hagi execută din lateral o lovitură liberă din apropierea careului, Mircea Sandu prelungeşte cu capul spre plasă, Mangeac respinge şi Cazan

înscrie din apropiere” (Radu Tudorán în „Sportul”, 17 noiembrie 1983).

Sâmbătă, 19 noiembrie: Chimia Râmnicu Vâlcea – Sportul Studenţesc 4 – 2. Doar trei remarcaţi din formaţia vizitatoare: Hagi, Iorgulescu şi Mihail Marian.

Bratislava ’83

Urmează Bratislava! Dar mai înainte, un cantonament de 8 zile în Olanda, ţară de care Lucescu părea să fi prins drag. Cei 19 jucători convocaţi iniţial au devenit 20, pentru că li s-a alăturat şi dinamovistul Dragnea.

Bratislava a fost, pe rând, chin, bucurie, suferinţă şi, în cele din urmă, fericire. Susţinuţi de 60.000 de spectatori, cehoslovacii ne-au presat uneori sufocant, dar nu ne-am pierdut cu firea. Câteva cifre sunt edificatoare. Şuturi la poartă: 14 – 3; pe poartă: 5 – 2; cornere: 12 – 1. Ei au avut 12 cornere, noi unul singur! Dar mai aproape de gol a

fost Gabor, care în minutul 11 a tras în bară. Lucescu l-a scos pe Hagi la încălzire încă de la jumătatea primei reprize. Voia să-l surprindă pe Havranek cu o mutare de mare maestru. Dar jocul a curs pe alt calapod. Geolgău a deschis scorul în minutul 62, schimbând planurile lui Lucescu. Din acel moment, prioritate absolută devenea defensiva. În vreme ce Hagi continua să facă sprinturi pe margine, în luptă a fost aruncat Augustin, un mijlocaş ofensiv care făcea foarte bine şi faza de apărare. Numai că în acea seară Augustin a greşit grav şi Luhovy a egalat. Au urmat 5 minute infernale, în care secundele se dilatau, părând minute, iar minutele – ani.

Când ungurul Karoly Palotai a fluierat sfârşitul partidei, tabăra română s-a transformat într-un torent al bucuriei. Pentru prima dată de la Mexico '70, România regăsea drumul spre un mare turneu final! Printre cei ce făceau să răsune stadionul „Slovan” de chiotele lor se număra şi

Gică Hagi, singurul jucător care se afla la cea de-a doua calificare în acel an, după cea obţinută, în primăvară, cu juniorii lui Pigulea.

Pentru istorie, echipele de la Bratislava:

Cehoslovacia: *Hruska – Jakubec, FIALA, Prokes, Rada Chaloupka, ŻELEŃSKI, Janecka – VIZEK, Danek* (*72 Luhovy*), *Stambacher* (*72 Jurkemik*).

România: *LUNG – NEGRILĂ, ŞTEFĂNESCU, ¡ORGULESCU, UNGUREANU REDNIC, BÖLÖNI, KLEIN – GEOLGĂU, CĂMĂTARU, GABOR* (*79 Augustin*; *89 Al. Nicolae*).

Clasamentul final al grupei a 5-a:

1. România 8 5 2 1 9 – 3 12

2. Suedia 8 5 12 14 – 5 11
3. Cehoslovacia 8 3 4 1 15 – 7 10

4. Italia 8 1 3 4 6 – 12 5

5. Cipru 8 O 2 6 4 – 21 2

Senzaţional: România câştiga o grupă în care pornea cu şansa a patra!

*

La Bucureşti, într-un nou cuplaj pe „23 August” (3 decembrie), Sportul Studenţesc a fost zdrobită de Dinamo: 0 – 3! „Prima ocazie mare i-a aparţinut lui Hagi, în minutul 2: şut pe lângă Moraru, dar şi pe lângă poartă. Studenţii au mai produs, în continuare, câteva clipe de panică în careul advers, dar prin acelaşi «solist» Hagi, în timp ce Dinamo acţiona tot mai clar ca o adevărată echipă” („Sportul”, 5 decembrie 1983). Lider după 7 etape, Sportul Studenţesc s-a trezit aruncată, spre finalul turului, pe locul 6, cu 16 puncte în 14 partide.

Degringolada s-a prelungit şi în meciul de

Cupă cu o divizionară C, Mureşul Luduş (7 decembrie): 0 – 0 după 120 de minute, bucureştenii reuşind să se califice în optimi abia după loviturile de la 11 metri: 3 – 1, au transformat Şerbănică, Bucurescu şi Hagi. Antrenorul Mielu Voica a trebuit să-i lase locul secundului său, Titi Ardeleanu, care oricum ştia mai multă meserie.

După alte câteva rezultate contradictorii (3 – 1 cu CS Târgovişte, 1 – 0 la Târgu Mureş şi 0 – 0 cu Jiul Petroşani), Sportul Studenţesc a încheiat turul pe locul 4, cu 21 de puncte şi golaveraj 27 – 18, după Dinamo (25), Steaua (24) şi U. Craiova (22). Cele 27 de goluri ale studenţilor au fost marcate de 9 jucători, printre care, surprinzător, nu s-a regăsit şi Hagi! Avea să fie singurul sezon din cariera sa când n-a înscris măcar o dată în meciurile din campionat.

Într-un interviu acordat după prima jumătate a campionatului, Paul Cazan, căpitanul echipei din

Regie, a făcut următoarele aprecieri: „Dintre noii veniţi, Coraş s-a încadrat bine şi e un câştig, nu numai pentru că a înscris 9 goluri. În schimb, Hagi a făcut câteva lucruri foarte frumoase, dar pentru spectatori, nu şi pentru echipă. E o valoare, însă la noi nu a demonstrat-o încă. Eu, ca fundaş, am înscris două goluri în tur. El, ca înaintaş, niciunul”. Cuvintele lui Cazan conţineau şi mult venin. E adevărat, Hagi nu marcase încă pentru formaţia din Regie. Dar centrările perfecte, pasele decisive nu se pun? Nici meciurile în care Gică fusese cel mai bun „sportist”? Tot chemându-l la naţională, Lucescu era un nebun? Din câte ne amintim, nu Hagi a compromis calificarea în turul II a Cupei UEFA, ci tocmai Cazan şi Iorgulescu, vitejii din apărare...

HAG

*

În ancheta ziarului „Sportul”, cel mai bun fotbalist român al anului 1983 a fost desemnat Ladislau Bölöni, de la AŞA Târgu Mureş... Pe locurile următoare: 2. Lung; 3. Ştefănescu; 4. Cămătaru; 5. Rednic. Deşi pe locul 3 în campionat, grosul tot Craiova îl dădea.

*

De Crăciun, Hagi ar fi vrut să fie la Constanţa, lângă ai săi. Dar chiar pe 25 decembrie a fost solicitat să participe la *Gala fruntaşilor sportului românesc*, organizată în Bucureşti, la Palatul Sporturilor şi Culturii. Au fost trei reprize de minifotbal, câte 10 minute, în care s-au întâlnit, fiecare cu fiecare, naţionalele anilor 70 (*Mexicanii*), 84 (*Prezentul*) şi ’88 (*Viitorul*). În jocul-derby, *Viitorul* (la care au evoluat, pe rând, Lung, Rednic, Andone, Klein, Ţicleanu, Hagi,

Cămătaru, Coraş, Geolgău) a depăşit net *Prezentul* (Moraru, Negrilă, Ştefănescu, Ungureanu, Iorgulescu, Bölöni), cu 4 – 1. Pentru o jumătate de ceas, Hagi a redevenit copilul care, în urmă cu 7 ani, dribla tot în drumul spre finala Cupei Cravatelor Roşii...

Sfârşitul de an l-a găsit pe Gică, în sfârşit, acasă, pe malul mării. Până la reluarea pregătirilor, a avut timp să rememoreze filmul lung al acelui an. Fuseseră 12 luni obositoare, cu meciuri pe multiple fronturi. Hagi a tras şi pentru Luceafărul (în Divizia B), şi pentru FC Constanţa ori Sportul Studenţesc (în Divizia A). Şi pentru naţională de juniori, şi pentru cea olimpică, şi pentru cea de seniori. A răspuns la comenzile mai multor antrenori: Lucescu, Staicu şi Pigulea la loturi, Tâlvescu, Voica şi Ardeleanu la echipe de club. A jucat aproape 100 de partide, în toate zonele ţării (la Baia Mare, Oradea, Hunedoara, Petroşani, Târgu Mureş, Luduş, Sibiu, Mârşa,

Braşov, Râmnicu Vâlcea, Piteşti, Ploieşti, Râmnicu Sărat, Bacău, laşi, Suceava, Botoşani şi, bineînţeles, la Constanţa şi în Bucureşti), precum şi în 13 ţări din Europa şi Asia. A făcut cantonamente la Poiana Braşov, Botoşani, în Israel şi în Olanda. Sărind dintr-un tren într-altul, dintr-un avion în altul, a adunat vreo 80.000 de kilometri, echivalent cu a înconjura de două ori Pământul pe la Ecuator. În fine, a susţinut examenul de bacalaureat şi pe cel de admitere la facultate.

Per total, a fost cel mai greu an din viaţa de fotbalist a lui Hagi. Toţi au tras de el, pe principiul: dacă portocala e dulce, stoarce-o cât poţi de mult, că altfel vine altul şi o lasă fără zeamă, l-ar Hagi era o portocală cum nu mai existase în livada fotbalului românesc!

ÎN REGIE

Capitolul 11

La capătul Pământului

Cu gândul la Europenele din Franţa, Mircea Lucescu nu i-a lăsat pe tricolori să „hiberneze” prea mult. El a convocat la „23 August”, pe 6 ianuarie, 23 de jucători, pe care, ca şi în anul precedent, i-a urcat la Poiana Braşov. În premieră, lui Hagi şi lui Balint, deja obişnuiţi cu ritmul primei reprezentative, li s-au alăturat Mateuţ şi Lăcătuş, foştii lor colegi de la Luceafărul. Din lot lipseau internaţionalii dinamovişti, care se pregăteau separat pentru dubla manşă cu Dinamo Minsk, din sferturile de finală ale Cupei Campionilor Europeni.

Cum Lucescu a plecat apoi la Paris, pentru a participa la tragerea la sorţi a grupelor turneului final, primele antrenamente le-a condus secundul Mircea Rădulescu. Au fost reprize frumoase, pe zăpadă, în uralele câtorva sute de turişti din Poiană. Bölöni a făcut şi câteva coborâri cu

schiurile, Balaci s-a luat la întrecere cu autocarul, alergând pe lângă el, iar Hagi a făcut tumbe în stratul gros de omăt. Acolo, pierduţi în pădurile de brad, tricolorii redeveneau copii.

N-au lipsit pronosticurile în privinţa adversarilor de la Europene. Unii, în frunte cu Balaci, doreau să picăm în grupa Franţei, în vreme ce alţii, avându-l pe Bölöni purtător de cuvânt, preferau Germania Federală, Pe 10 ianuarie, telefon de la Mircea Lucescu, „Suntem în grupă cu RFG, cu Portugalia şi cu Spania!”. Aşadar, cum a vrut doctorul Bölöni. Pe cealaltă parte de tablou urmau să se înfrunte Franţa, Danemarca, Belgia şi Iugoslavia.

Undeva, în creierii Munţilor Carpaţi, începeau să se ţeasă frumoase vise de mărire.

*

Pe 13 ianuarie, tricolorii s-au deplasat la Sibiu, pentru un meci cu Şoimii (3 – 2, goluri

Cămătaru, Klein şi Balint). A doua zi, 19 dintre ei se aflau din nou în avion. Urma o călătorie lungă, peste Atlantic, spre un

tărâm pe care Hagi nu-l văzuse niciodată: America de Sud.

Pentru această aventură, Mircea Lucescu i-a reţinut pe Lung, Iordache, Negrilă, Ştefănescu, Iorgulescu, lovan, Zare, Ungureanu, Munteanu II, Ţicleanu, Bölöni, Klein, Hagi, Balaci, Mateuţ, Geolgău, Cămătaru, Gabor şi Lăcătuş.

Pentru Gică Hagi, zborul spre Quito, capitala Ecuadorului, a fost ca un plonjon într-o lume ireală. De la 10.000 de metri, oceanul se vedea superb. Razele soarelui se reflectau în valurile înalte, ce semănau cu brazdele unei arături de primăvară. Din când în când, pe imensul tablou albastru apărea câte-o mogâldeaţă plutitoare. Cât de mici păreau acele vapoare faţă de mastodonţii

din port, de la Constanţa!

La primii paşi pe pământ sud-american, şocul a fost imens: în locul nămeţilor din Bucureşti ori de la Poiana Braşov – un soare care te lichefia! Simţeai că ţi se topeşte şi pământul sub picioare. O simplă răsucire în jurul globului, cu „pasărea de oţel”, fusese suficientă pentru a trece dintr-o iarnă geroasă într-o vară toridă. O vară care acolo, în zona ecuatorială, ţine 12 luni pe an.

Mai întâi. România a participat la un turneu pe malul Oceanului Pacific, la Guayaquil. Pentru Hagi, încă o premieră: în timpul liber putea să se lase mângâiat de valurile blânde ale celei mai mari întinderi de apă a planetei.

...Duminică, 15 ianuarie, ora 19:00 (la Bucureşti era luni, ora 2:00): România – Polonia (echipa olimpică) 2 – 0. Pe terenul tare, denivelat, al stadionului „Moledo”, la o „temperatură de topire” (40 de grade), românii au făcut legea, marcând prin Geolgău (min. 39) şi Lăcătuş (min.

82). Hagi a jucat din minutul 58, în locul lui Balaci.

...Miercuri, 18 ianuarie: România – Chile (echipa olimpică) 1 – 2. Ţicleanu a deschis scorul în minutul 2 – „voleu din interiorul careului, la o centrare a lui Hagi” –, dar până la pauză sud-americanii au întors rezultatul, pe care apoi l-au apărat şi cu dinţii. Hagi a jucat tot meciul.

...Duminică, 22 ianuarie: Ecuador – România 1 – 3. Bölöni a dezmorţit tabela printr-un gol „cum la Guayaquil nu s-a mai văzut” – ghiulea la vinclu, de la 30 de metri (min. 52) –, Iorgulescu şi Cămătaru au dus scorul la 3 – 0, pentru ca, spre final, gazdele să reuşească golul de onoare. Hagi l-a înlocuit pe Klein, pentru ultimele 27 de minute.

Peste Amazon

Au urmat o nouă îmbarcare în avion, un zbor de zece ore, spre răsărit, pe ruta Guayaquil – Quito – Rio de Janeiro – Florianapolis, cu

survolarea fantasticei păduri amazoniene, şi iată-i pe tricolori punând piciorul pe pământul Braziliei! Urmau două confruntări cu echipa olimpică a „Ţării

Cafelei”, care se pregătea pentru Olimpiada de la Los Angeles. Florianapolis reprezintă o insulă şi un oraş ce se înalţă din apele Oceanului Atlantic. Delegaţia română a tras la „Itaguasu”, unul din sutele de hoteluri pe care se bazează impresionanta industrie turistică a insulei.

...25 ianuarie, Florianapolis: Brazilia (echipa olimpică) – România 3 – 1. Golul nostru a fost marcat de Cămătaru, la 2 – 0 pentru gazde. Intrat cu 20 de minute înainte de final, în locul lui Gabor, Hagi a iniţiat faza din care Geolgău a şutat în bară (min. 82).

...28 ianuarie, Curitiba: Brazilia (echipa olimpică) – România 3 – 0. Hagi l-a înlocuit la pauză pe Balaci.

Africa

Tricolorii au mai zăbovit trei zile în America de Sud, apoi au traversat Atlanticul în sens invers, spre Algeria. Pentru mulţi dintre ei, printre care şi Gică Hagi, Africa însemna o nouă premieră.

Meciul cu echipa care la *Mundialu*! spaniol învinsese Germania Federală cu 2 – 1 s-a disputat într-o zi de marţi, 7 februarie, pe marele stadion „5 Iunie” din Alger (82.000 de locuri). Din cronica apărută în „Sportul” se desprind patru faze importante: „puternicul şut al lui Hagi (min. 26), deviat în corner de portarul Cerbah”, „uriaşa ocazie a lui Balaci (min. 50), care, bine servit de Cămătaru, în careu, a ratat deschiderea scorului”, precum şi cele două goluri. În minutul 73, „Hagi a pătruns pe stânga, a centrat, Klein a reluat puternic, din voleu, iar Guendouz a deviat, cu capul, mingea în gol, o minge care şi aşa se ducea în poartă”. Algerienii au egalat în minutul 80, când

„acelaşi Hagi a pierdut copilăreşte o minge la 35 de metri de poartă, Zidane a interceptat, l-a «văzut» în faţă pe Ben Chikh, care se afla cel puţin doi metri în ofsaid, şi... 1 – 1”.

Atunci, Lucescu s-a înfuriat. După cele două înfrângeri usturătoare din Brazilia, avea nevoie de un rezultat cât mai bun. L-a chemat la margine pe Hagi, înlocuindu-l imediat cu Gabor. Lucescu îşi aminteşte: „Gică a venit înapoi, a luat o minge din careu, a vrut să dribleze, dar a fost deposedat şi algerienii au egalat. În acel moment, toţi să-i sară în cap! «Bătrânii» mai ales, ei nu-l puteau ierta. L-am schimbat pentru a detensiona situaţia din teren. Deşi nici mie nu mi-a picat bine «isprava» lui Hagi, eu i-am luat apărarea în faţa celorlalţi. El a înţeles mesajul. Era, totuşi, un jucător tânăr, iar caracteristica vârstei respective o constituie inconstanţa. Un fotbalist de 19 ani poate să facă lucruri senzaţionale, dar şi greşeli determinante. Totul e să ai răbdare cu el”.

În căutarea golului în primăvara anului 1984, Gică Hagi şi-a condus propria maşină. Prin intermediul clubului, el şi-a cumpărat, cu 85.000 de lei, o Dacia 1300, bleumarin metalizat, făcută pe comandă. Aşa era procedura: îi spuneai cuiva din conducere că ai vrea şi tu o maşină, ăla vorbea la fabrică şi în două-trei luni te chemau să-ţi iei hardughia. Tot era un avantaj, pentru că oamenii de rând trebuiau să aştepte 4 – 5 ani după ce depuneau banii. Omul de legătură între Sportul Studenţesc şi fabrica din Piteşti-Colibaşi era portarul Speriatu, care fusese transferat în Regie de la FC Argeş.

De când venise în Regie, Hagi începuse să câştige bani la care nici nu visa cu câteva luni în urmă. Cum într-un fotbal amator nu exista meseria de fotbalist, jucătorii erau angajaţi la Complexul Studenţesc Tei, ca electricieni, instalatori sau muncitori necalificaţi, fără să fie însă obligaţi să

treacă pe la respectivul „loc de muncă”. Acesta le asigura un salariu de bază de 1.700 – 1.800 de lei, la care se adăugau indemnizaţiile de efort (consistente pentru formaţiile clasate pe locurile 1 – 4 în campionat), primele de joc (200 de lei la victorie şi 100 de lei la meci egal), plus bonusurile pentru meciurile din cupele europene şi de la echipa naţională. În total, un jucător cu statutul lui Hagi câştiga în jur de 10.000 de lei pe lună. Cam de 5 ori salariul mediu pe economie.

Dar ce credeţi că a făcut Hagi cu primii bani pe care i-a primit de la Sportul Studenţesc? Ne spune Eugen Banciu, vicepreşedintele clubului: „S-a dus la poştă şi i-a trimis părinţilor”. Acesta era Gică Hagi, omul care nu şi-a uitat niciodată rădăcinile!

*

În acel an, returul campionatului a început cu

două săptămâni mai devreme decât de obicei. Primele etape s-au disputat pe terenuri fie îngheţate, fie mocirloase, multe meciuri devenind lupte de gladiatori.

...18 februarie: Sportul Studenţesc – Corvinul 1 – 0 (etapa a 18-a). Într-un duel Hagi – Mateuţ (cei mai buni de pe teren), s-a impus cel dintâi, care a „pritocit" faza unicului gol: „În minutul 20, Coraş a şters mingea cu capul, la o centrare a lui Hagi, balonul poposind în plasă lângă stâlpul din dreapta lui Alexa" („Sportul", 20 februarie 1984).

...21 februarie: Dunărea Galaţi – Sportul Studenţesc 0 – 0 (etapa a 19-a). În formaţia vizitatoare, doar trei remarcaţi: Hagi, Cazan şi Iorgulescu.

...23 februarie: la Piteşti, în „optimile" Cupei României, Sportul Studenţesc – Chimia Râmnicu Vâlcea 2 – 2 după prelungiri, 5 – 4 la penaltyuri. La 0 – 1, în inferioritate numerică (Speriatu fusese eliminat pentru bruscarea arbitrului), „studenţii

egalează în minutul 34 prin Coraş, excelent deschis de Hagi. (...) în minutul 71, Hagi execută din nou impecabil o lovitură liberă de pe stânga şi Mihail Marian înscrie plasat, cu capul, de pe dreapta: 2 – 1. (...) În minutul 77, egalitate numerică, Teleşpan (care primise un cartonaş galben în prima repriză) fiind eliminat pentru faulturi repetate asupra lui Hagi. (...) Vâlcenii egalează în minutul 90, prin Carabageac. (...) Suspans mare în minutul 118, când Hagi, faultat în careu, execută penaltyul şi Roşea apără, spre bucuria celor 800 de spectatori, care aşteptau seria loviturilor de la 11 metri". („Sportul", 24 februarie 1984). Bucureştenii s-au calificat transformând 5 penaltyuri consecutive (Iorgulescu, Munteanu I, Terheş, Coraş şi Munteanu II), în vreme ce pentru vâlceni a ratat portarul Roşea.

...26 februarie: Sportul Studenţesc – FC Bihor 3 – 1. A trebuit să vină etapa a 20-a pentru

ca Hagi să înscrie primul său gol pentru formaţia din Regie! De altfel, în „Sportul”, Radu Urziceanu şi-a titrat cronica tocmai pe această idee: „Şi Hagi ştie să marcheze!”. Derulată în minutul 70, la scorul de 2 – 1, faza este descrisă astfel: „Foarte abil, talentatul atacant al alb-negrilor a trimis balonul în plasă dintr-un unghi aproape imposibil, printre apărătorii bihoreni, punând capăt oricărui dubiu asupra rezultatului”.

...29 februarie: Sportul Studenţesc – Steaua 2 – 0, într-un cuplaj cu 70.000 de spectatori pe „23 August”. Înaintea partidei, Steaua era lider, cu 29 de puncte (cu 3 mai multe decât echipa din Regie). Hagi, printr-un joc magific, şi Mircea Sandu, prin două goluri de vulpoi bătrân, au stopat însă marşul triumfal al militarilor, permiţând lui Dinamo (1 – 0 cu Rapid, în deschidere) să revină în fruntea clasamentului. Spicuiri din cronica lui Ioan Chirilă: „Am urmărit permanentele încercări de demarcaj ale lui Hagi,

temperate de jocul aspru, dar nu brutal, al lui Pinter. (...) Hagi sprintează ca în visurile noastre despre el, se întoarce, îşi reia joaca nebună, slalomează, centrează perfect pe jos, dar Terheş, singur, reia în bară (min. 73)”...

*

Bilanţul primelor două săptămâni ale sezonului intern: Hagi a jucat de 5 ori câte 90 de minute, aflându-se de fiecare dată printre remarcaţi. Cum, de altfel, avea să se întâmple şi la partida România – Grecia, disputată pe 7 martie, la Craiova, şi câştigată de ai noştri cu 2 – 0. Necontând pe dinamovişti (care în aceeaşi zi, printr-un gol marcat de Rednic în minutul 87, scoteau un 1 – 1 la Tbilisi, cu Dinamo Minsk, în sferturile de finală ale Cupei Campionilor Europeni), Mircea Lucescu a construit o linie de mijloc cu doi jucători sub 20 de ani: Hagi şi

Mateuţ. Şi nu s-a înşelat, „îmbucurător faptul că «pistoanele» cele mai eficiente s-au numit Mateuţ şi Hagi, cei mai tineri dintre tricolori. (...) În minutul 11, la centrarea lui Hagi, Ţicleanu a expediat balonul, de la 13 metri, în transversală, iar în

HAGI

minutul 17 s-a deschis scorul: Magi a executat o lovitură liberă de pe partea dreaptă (tot el fusese faultat) şi Coraş a înscris, cu capul, de la 7 metri, în colţul scurt. (...) în minutul 61, Negrilă l-a angajat excelent pe Mateuţ şi acesta a înscris plasat”. („Sportul”, 8 martie 1984).

România: *Lung* (*46 Iordache*) – *NEGRILĂ*, *Iorgulescu*, *ŞTEFĂNESCU* (*57 Stancu*), *Ungureanu* (*70 Irimescu*) – *ŢICLEANU* (*46 Balint*), *Bölöni*, *MATEUŢ*, *HAGI* – *Cămătaru* (*61 Gabor*), *Coraş*.

*

Înapoi la campionat! La patru zile după confruntarea cu grecii, Hagi, Iorgulescu şi Coraş se întorceau în Bănie. Rezultat dezastruos: U. Craiova – Sportul Studenţesc 4 – 1! Oltenii s-au revanşat pentru tot ce pătimiseră în tur, în Regie. În minutul 28, era deja 3 – 0. Hagi n-a fost în apele lui. Nu putea scăpa de privirea rece, ca lama cuţitului, a omului ce-l avea în pază, Nicolae Negrilă. Dar, mai ales, nu-i dădea pace gândul că în acea zi ar fi putut juca în echipa Craiovei, alături de Crişan, Ţicleanu, Cămătaru, Cârţu…

…14 martie: Sportul Studenţesc – Petrolul Ploieşti 1 – 2! La pauză era 1 – 0 („în minutul 17, Hagi a executat o lovitură liberă de pe dreapta şi Coraş s-a înălţat şi a înscris imparabil cu capul”), dar în repriza a doua prahovenii, aflaţi la retrogradare (pe locul 17), au lovit mortal. E drept că şi „sportiştii” au dispărut din joc…

...18 martie: FC Argeş – Sportul Studenţesc 0 – 0 (etapa a 23-a), într-o luptă surdă pentru un loc în Cupa UEFA. Hagi – printre cei mai buni de pe teren.

...20 martie, la Sibiu, în „sferturile” Cupei: Sportul Studenţesc – AŞA Târgu Mureş 3 – 1, într-un meci dominat de liderii a doua generaţii diferite: Hagi şi Bölöni. Studenţii erau, deja, în semifinale. (A doua zi, pe „23 August”, Dinamo învingea cu 1 – 0 pe Dinamo Minsk, gol Augustin, şi se califica în semifinalele Cupei Campionilor Europeni, premieră pentru o echipă din România).

*

Imediat, pentru Gică Hagi a apărut o nouă solicitare: meciul de la Bologna, dintre selecţionatele olimpice ale Italiei şi României. Era o revanşă pentru acel 0 – 0 de la Braşov, dar, mai ales, era o şansă disperată de a prinde, totuşi, un

loc la Olimpiada californiană. Pe 22 martie, Hagi, Balint, Lăcătuş şi colegii lor au decolat de la Băneasa, pe o ninsoare ca în basmele copilăriei. Destinaţia: Oradea, unde era prevăzut un scurt stagiu de pregătire. Acolo, pe o vreme primăvăratică, „olimpicii” au câştigat un amical cu FC Bihor (2 – 1, Hagi i-a lăsat locul lui Lăcătuş în minutul 68), apoi au zburat spre Bologna.

Miercuri, 28 martie, rezultat mare: Italia – România 1 – 2! Iar pentru *squadra* lui Cesare Maldini au jucat un Tassoti, un Mancini, un Tancredi.

În regie un Vierchowood... Soarta meciului s-a decis în minutul 75, la 1 – 1, când italienii presau tot mai sufocant: „Hagi a driblat pe partea dreaptă, a «întors» trei adversari, a trimis un şut-centrare, Tancredi a respins exact în faţa lui Balint, care, de la 5 metri, a trimis balonul în poartă” („Sportul”, 29 martie 1984). Prin acel rezultat, echipa pregătită de cuplul Lucescu-staicu

s-a apropiat la un singur punct de liderul grupei, Iugoslavia.

România: *Lung – ZARE, STANCU, IOVAN, UNGUREANU – Bărbulescu (74 Balint), Dragnea, Irimescu (76 Lăcătuş) – HAGI, CÂRŢU, Coraş*.

*

Malaxorul campionatului începe iar să macine. Etapele se succed cu repeziciune, pentru că Europenele bat la uşă.

...1 aprilie: Sportul Studenţesc – Politehnica Iaşi 1 – 1 (etapa a 25-a). Un Hagi furibund n-a putut câştiga meciul de unul singur. Doar trei remarcaţi din echipa gazdă: Hagi, Iorgulescu şi Mihail Marian.

...4 aprilie: Rapid – Sportul Studenţesc 0 – 1. „Unicul gol a fost marcat în minutul 43, când Hagi s-a lansat într-o cursă impetuoasă până la linia de corner, a centrat înapoi şi Mircea Sandu, preluând

balonul din mijlocul unui grup de adversari, a şutat plasat, din întoarcere. (...) Tânărul internaţional Hagi a fost cel mai bun jucător al meciului de pe stadionul bucureştean «23 August». Dacă îşi va regla şi tirul loviturilor la poartă din multiplele acţiuni pe care le iniţiază, randamentul său va fi excelent” („Sportul”, 5 aprilie 1984).

...8 aprilie: FC Olt – Sportul Studenţesc 2 – 0. Cu doi „jandarmi” puşi de Halagian să-l păzească „şi la toaletă”, Hagi s-a apropiat rar de careul gazdelor.

...11 aprilie: un nou *intermezzo*, prilej pentru echipa naţională să susţină un amical cu Israelul. O – 0 la Oradea, dar Hagi a ratat, singur, patru mari ocazii.

...15 aprilie: Sportul Studenţesc – FC Baia Mare 6 – 2! (etapa a 28-a). Nici la acest scor, Hagi nu s-a aflat printre marcatori. De altfel, el a căutat să-i pună mingi „pe tavă” lui Coraş, aflat în luptă

cu Grosu, Cârţu, Tulba şi Lăcătuş pentru titlul de golgeter. Şi Coraş a înscris de trei ori, păstrându-şi poziţia de lider.

*

Hagi n-a lipsit nici de la ultimul meci din preliminarii al echipei olimpice: 1 – 0 cu Iugoslavia, pe 18 aprilie, la Brăila. Meciul nu mai avea nicio miză, pentru că anterior „plavii” câştigaseră în Olanda, distanţându-se la 3 puncte şi asigurându-şi, astfel, biletele pentru Los Angeles. Aşadar, un simplu meci de palmares, în care unicul gol a fost înscris de Mateuţ. Oricum, clasamentul unei grupe în care două forţe precum Italia şi Olanda ocupă ultimele locuri merită trecut în revistă.

1. Iugoslavia	6	4	1	1	1	4 – 6	9

2. 6 3 2 1 7 8

România – 5

3. 6 O 4 2 7 4

Italia – 12

4. 6 O 3 3 4 3

Olanda – 9

Campionatul se afla în faţa ultimelor 6 etape. Miza era atât câştigarea titlului (pentru care se băteau Steau şi Dinamo), cât şi asigurarea unui loc în Cupa UEFA (şanse bune având U. Craiova, Sportul Studenţesc şi FC Argeş).

...22 aprilie: SE Bacău – Sportul Studenţesc 2 – 0. Hagi, evident obosit, a fost înlocuit de Burchel după o oră de joc. (Trei zile mai târziu, Dinamo şi-a încheiat aventura europeană, fiind eliminată, în semifinalele CCE, de celebra FC Liverpool: 1 – 2 la Bucureşti, după 0 – 1 în tur).

...26 aprilie: Sportul Studenţesc – Chimia Râmnicu Vâlcea 3 – 2. Primul meci din acel sezon în care Hagi n-a jucat.

...29 aprilie: Dinamo – Sportul Studenţesc 3 – 1. Semifinalista Cupei Campionilor n-a putut fi oprită din cursa spre titlu.

...2 mai: CS Târgovişte – Sportul Studenţesc 1 – 5. Hagi a marcat al doilea gol al formaţiei sale, după un *un-doi* cu Mircea Sandu.

...5 mai: Sportul Studenţesc – AŞA Târgu Mureş 3 – 2. Excelent până în minutul 80, Hagi a părăsit terenul pe targă, accidentat la cap, în urma unei lovituri violente primite din partea portarului Varo. Totuşi, el a putut juca, trei zile mai târziu, în amicalul susţinut de selecţionată României cu FC Nantes, cu ocazia inaugurării stadionului „Beaujoire”. Statisticienii vor reţine că primul gol marcat pe arena de pe malul Oceanului Atlantic îi aparţine românului Mircea Irimescu. În cele din urmă partida s-a încheiat la egalitate, 1 – 1. Prezent pe „Beaujoire”, selecţionerul german i-a remarcat pe Klein, Gabor şi Bölöni, listă pe care francezul Georges Boulogne a adăugat două

nume: Ţicleanu („pentru vitalitate”) şi Hagi („pentru fantezie tehnică”).

...11 mai: în semifinalele Cupei României, Dinamo – Corvinul 2 – 0 şi Steaua – Sportul Studenţesc 2 – 0. Balint, Belodedici, Lăcătuş au fost mai buni. Hagi a încercat să întoarcă meciul de unul singur, dar de două ori mingea şutată de el a fost respinsă de pe linia porţii.

...13 mai: în ultima etapă, a 34-a, Jiul Petroşani – Sportul Studenţesc 3 – 2. Hagi a făcut un meci mai slab. Ocupând locul 4, cu 40 de puncte, după Dinamo (49), Steaua (47) şi U. Craiova (43), echipa lui Titi Ardeleanu şi-a îndeplinit obiectivul: un loc în Cupa UEFA. La primul său an în Regie, Marcel Coraş a devenit golgeterul României (cu 20 de reuşite), devansându-i pe Cămătaru şi Augustin (câte 17).

ÎN REGIE

Capitolul 12

Triumful lui Platini

Cu o lună înaintea debutului ia Europene, Lucescu şi-a urcat „oastea” în Poiana Braşov. Au lipsit dinamoviştii şi steliştii, rămaşi în Bucureşti pentru a-şi disputa finala Cupei României (2 – 1 pentru cei dintâi). Au fost şi două jocuri amicale, 2 – 2 cu FC Braşov şi 5 – 1 cu Şoimii Sibiu.

Pe 25 mai, lotul, cuprinzând 24 de jucători (inclusiv absenţii din Poiană), a plecat în Italia. Antrenamente la Coverciano (centrul de pregătire al federaţiei italiene) şi la Milanello (cantonamentul celebrei AC Milan), precum şi două partide amicale: 2 – 0 cu Florentina lui Passarella (goluri Cămătaru şi Bölöni) şi 3 – 2 cu AC Milan (Cămătaru, Dragnea, plus un autogol). Hagi a jucat 90 de minute la Florenţa şi un sfert de oră pe „San Siro” din Milano.

După 5 zile în Peninsulă, tricolorii au zburat pe deasupra Europei pentru a ajunge în Olanda, la

Sittard – ultima „haltă” înaintea turneului final. Şi un ultim amical, peste graniţă, la Beveren: 1 – 2 cu campioana Belgiei (gol Ştefănescu), rezultat pe care Lucescu nu l-a putut salva nici trimiţându-i în teren, la pauză, pe „junii” Hagi şi Lăcătuş.

Pe 2 iunie, când a definitivat lista de 20 de jucători pentru Europene, Lucescu a hotărât: se întorc acasă Geolgău (accidentat), Balint, Mateuţ şi Lăcătuş. Pe Hagi l-a păstrat, alături de alţi trei atacanţi: Cămătaru, Gabor şi Coraş.

Cu câteva zile înaintea meciului cu Spania, tricolorii au tras la Chasse-sur-Rhone, o oază de linişte în apropierea unui Saint-Etienne nerăbdător să înceapă reprezentaţia.

...4

Şi a început! Joi, 14 iunie, stadion „Geoffroy Guichard”: România Spania 1 – 1! Aİ noştri au fost peste iberici, meritau victoria. Carrasco a deschis scorul din penalty (min. 22), Bölöni a egalat rapid (min. 35), iar Rednic a ratat o ocazie monumentală

spre finalul primei reprize. Apoi jocul s-a mai calmat, ambele echipe fiind preocupate, în primul rând, să nu piardă. Nici Hagi, introdus în ultimul sfert de oră, n-a putut schimba

HAGI

soarta partidei. Pentru început nu era rău.

România: *Lung – Rednic, Ştefănescu, Iorgulescu, Ungureanu – Coraş, Dragnea* (*57 Ţicleanu*), *Bölöni, Klein – Cămătaru, Gabor* (*76 Hagi*).

Spania: *Arconada – Urquiaga, Maceda, Goicoechea, Camacho – Gallego* (*73 Alberto*), *Victor, Gordillo, Señor – Santillana, Carrasco*.

În cealaltă confruntare din grupă, R.F. Germania – Portugalia 0 – 0.

Un suporter ciudat

De la Chasse-sur-Rhone, românii şi-au mutat cartierul general la Beuvry, în apropiere de Lens.

Urma meciul cu Germania Federală!

În drumul lor spre nordul Franţei, jucătorii lui Lucescu au făcut o escală în Paris. Au luat masa la o terasă, unde din senin au apărut vreo 30 de suporteri români, care le-au făcut pe loc o demonstraţie de simpatie, între ei, unul de vreo 35 de ani, care părea să le fie şef. Se tot dădea pe lângă Hagi, încerca să intre în vorbă cu el. Cetăţeanul respectiv se numea Ioan Becali, era aromân ca şi Gică, fugise din ţară în 1975, trecând Dunărea cu o anvelopă de tractor, şi se stabilise în Germania Federală. *Giovanni*, cum îi spun prietenii, reconstituie întâlnirea din acea zi: „Ştiam de Hagi, auzisem că există un fotbalist cu numele ăsta. Fratele meu, Victor, care rămăsese la Bucureşti, îmi tot vorbea de el, la telefon. Alte rude, la fel – că Hagi e tare, că Hagi e mare, că Hagi face şi drege. Eram curios să-l cunosc. La Europene, în ’84, am adunat vreo 30 de români, care din Paris, care din Frankfurt sau de pe unde

s-au mai nimerit, ne-am dotat cu steaguri, cu baloane – ce mai, am făcut o galerie frumoasă. Înaintea meciului cu Germania de Vest, am aflat că jucătorii trec prin Paris şi ne-am gândit să le facem o vizită. Gică era posomorât, retras, fricos, nici nu voia să stea de vorbă cu mine. Cine ştie, poate că i-a fost teamă de securiştii din delegaţie… Am încercat pe româneşte – nimic. Am dat-o pe aromână – iar nimic. Lucescu chiar i-a zis: «Vorbeşte, mă, macedoneşte, că doar eşti machidon, ce dracu'?». Atunci n-am rezolvat nimic. Dar nici nu m-am dat bătut! Doar nu era ultima dată când Hagi venea în Occident”. Becali spune că la restaurant au apărut şi Ilie Năstase, tenismenul, şi alţi câţiva români care lucrau pe bani frumoşi în Franţa ori în RFG, „dar masa, pentru treizeci şi ceva de persoane, tot eu am plătit-o!”

*

Duminică, 17 iunie. Lucescu i-a pregătit lui Derwall o surpriză: Hagi titular pe partea stângă! Dar Hagi a fost strivit de miza partidei, de greutatea unor nume precum Briegel, Völler şi Rummenigge, de cei 30.000 de nemţi care dominau tribuna… La pauză, când nemţii conduceau cu 1 – 0 (gol Völler, în minutul 25), Gică a fost schimbat cu Zare, de meserie

EURO ’84

fundaş. Lucescu, despre acel moment: „Atunci m-am supărat pe el. Nu pentru prestaţia lui din prima repriză m-am supărat, ci pentru că la golul nemţilor s-a întors cu spatele. A scăpat Meier pe partea stângă – în direcţia lor de atac –, a făcut o fentă de centrare şi Gică s-a întors cu spatele. Lung a ieşit pe centrare, dar a scăpat mingea şi Völler a împins-o în poartă. Aşa am luat primul gol”.

Totuşi, norocul părea să fie de partea noastră: imediat după pauză, Coraş l-a „executat” pe Schumacher! Era 1 – 1, iar în minutul 64 putea fi 2 – 1: venind din stânga, Coraş a rămas faţă în faţă cu acelaşi Schumacher, a ridicat mingea peste el, spre colţul lung, dar portarul vest-german a reuşit s-o agaţe, cu mănuşa... în loc de 2 – 1, scorul a devenit 1 – 2. La trei minute după ratarea lui Coraş, Völler a mai lovit o dată, la o minge întoarsă de Rummenigge...

România: *Lung – Rednic, Andone, Ştefănescu, Ungureanu – Dragnea* (*62 Ţicleanu*), *Bölöni, Klein, Hagi* (*46 Zare*) – *Cămătaru, Coraş*.

R.F. Germania: *Schumacher – B. Forster, K.H. Forster* (*80 Buchwald*), *Stielike, Briegel – Matthäus, Meier* (*65 Littbarski*), *Brehme – Rummenigge, Völler, K. Allots*.

Cum Spania şi Portugalia au terminat la egalitate, 1 – 1, clasamentul înaintea ultimei etape arăta astfel:

1.	R.F. Germania	2	1	1	O	2 – 1
2.	Spania	2	O	2	O	2 – 2
3.	Portugalia	2	O	2	O	1 – 1
4.	România	2	O	1	1	2 – 3

Şi au început calculele. Toate se învârteau însă în jurul unei teoreme fundamentale: dacă-i băteam pe portughezi cu două goluri diferenţă, ne calificam în semifinale indiferent de rezultatul partidei Spania – RFG! Iar dacă învingeam la limită, numai un scor trăsnit între Munoz şi Derwall ne putea aruca pe locul 3, scoţându-ne din luptă.

Banii lui Chiraţă

Mircea Lucescu s-a confruntat în acele zile

cu o problemă neprevăzută: stimulentele pentru jucători. Venind dintr-o ţară socialistă, românii nu puteau pretinde prime de zeci de mii de dolari, precum nemţii, francezii sau spaniolii. Dacă se întâmpla una ca asta, îi trimitea Ceauşescu pe toţi la Cana!! Totuşi, înainte de turneul final, federaţia le promisese jucătorilor câte două-trei sute de dolari pentru fiecare punct obţinut. Cum de la remiza cu Spania trecuseră ceva zile, Costică Ştefănescu, în calitate de căpitan al echipei, l-a întrebat pe Lucescu de bani. Selecţionerul l-a chemat la el în cameră pe contabilul federaţiei.

HAGI

unul Chiraţă, somându-l să le dea fotbaliştilor sumele cuvenite. Chiraţa avea banii la el, dar îi era frică să-i împartă fără ordin din partea şefilor lui pe linie de partid, „că mă împuşcă ăia când mă întorc la Bucureşti"! Atunci Lucescu, de faţă cu câţiva jucători, a pus mâna pe telefon, a format un număr cu prefix de România, i-a întins receptorul

bietului contabil, care tremura ca varga, şi i-a spus pe un ton aspru: „Poftim, vorbeşte cu federaţia!”. Chiraţă a bălmăjit ceva în receptor, s-a scuzat, apoi a zis că „trebuie, e urgent”, iar s-a scuzat… Până la urmă a primit acceptul să le dea jucătorilor sumele promise. Dar pentru asta a fost nevoie să izbucnească un pui de revoltă…

*

Din păcate, mult mai uşoare s-au dovedit a fi calculele decât jocul cu Portugalia. Pe 20 iunie, la Nantes, România a pierdut cu 0 – 1 şi a părăsit competiţia. Golul a venit târziu, în minutul 81 (autor Nene), dar şi până atunci tot lusitanii fuseseră mai periculoşi. Deşi atacul nostru nu avea forţă, Lucescu nu l-a mai aruncat în luptă pe Hagi. N-a intuit ce ambiţie îl rodea pe mezinul lotului să se revanşeze după modesta repriză cu Germania Federală…

România: *Moraru – Negrilă, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu – Irimescu* (*59 Gabor*), *Rednic, Bölöni, Klein – Cămătaru* (*34 Augustin*), *Coraş*.

Portugalia: *Bento – Pinto, Eurico, Pereira, Alvaro – Chalana* (*19 Diamantino*), *Carlos Manuel* (*67 Nene*), *Frasco, Sousa – F. Gomes, Jordão*.

În cealaltă partida: Spania – R.F. Germania 1 – 0! Golul fundaşului Maceda, din minutul 90, i-a trimis pe vicecampionii mondiali acasă.

Clasament final:

1. Spania	3	1	2	O	3 – 2
2. Portugalia	3	1	2	O	2 – 1
3. R.F. Germania	3	1	1	1	2 – 2
4.	3	O	1	2	2

România – 4

În semifinale: Franţa – Portugalia 3 – 2, după 120 de minute şi după ce lusitanii luaseră conducerea cu 2 – 1 chiar în prelungiri! Spania – Portugalia 1 – 1, de asemenea după 120 de minute, ibericii calificându-se în urma executării loviturilor de la 11 metri.

Finala a consfinţit triumful lui Michel Platini: Franţa – Spania 2 – 0.

Pentru jucătorii români, astea erau însă meciuri trăite acasă, la televizor, cu o berică în faţă. Tumultul stadioanelor franceze rămăsese undeva, departe...

ÎN REGIE

Capitolul 13

Omul care aduce golul

Trecuse un an de la „desantul" în Regie şi Gică Hagi tot stingher se simţea faţă de unii colegi

de echipă. El era tot cu „gaşca” lui din cămin, cu Terheş, cu Coraş, cu Mihail Marian, în vreme ce pe Mircea Sandu, Iorgulescu sau Munteanu I (Aurel) îi vedea mereu în preajma lui Nicu Ceauşescu. Discutau, glumeau, rideau, apoi plecau împreună la Snagov ori, seara, se „propteau” în vreun bar select din Bucureşti.

În schimb, Gică şi-a făcut doi prieteni la care nici nu se gândea: fraţii Rifi şi Amer Almouzayen. Cei doi sirieni erau studenţi la Facultatea de Medicină. Rifi locuia în Grozăveşti, în căminul vecin celui al fotbaliştilor, iar Amer ceva mai încolo, în Belvedere. În ziua când Hagi a venit la Sportul Studenţesc, Sandu Terheş (care avea deja doi ani „vechime” la alb-negri) i-a zis: „Hai să-ţi prezint nişte băieţi de treabă!”. Şi l-a dus în căminul de alături, la Rifi Almouzayen. Nedumerit, arabul l-a întrebat: „Sandule, cine-i copilul ăsta?”. „E un fotbalist mai talentat decât noi toţi la un loc!”, i-a răspuns Terheş. Din acel moment, Rifi l-a

inclus pe Gică Hagi printre „băieţii de încredere". Asta însemna că urma să-i schimbe dolari „la negru", sau chiar să-l împrumute, ori de câte ori avea nevoie. Iar fotbaliştii aveau nevoie de dolari când plecau în străinătate, adică foarte des. „Cursul de schimb" era de 50 de lei la un dolar american.

Când a plecat de la Rifi, Sandu Terheş s-a dus gonţ în Belvedere, să-i dea vestea şi lui Amer. „Vezi că a venit un băiat de la Constanţa. Îl luăm în gaşca noastră, să nu-l strice bagabonţii ăia!". „Bagabonţii ăia" erau cei din grupul lui *Naşu'*. A doua zi, Amer şi Hagi s-au întâlnit în camera lui Rifi. „Gică era liniştit, politicos, vorbea numai cu «dumneavoastră». Eu nu mai întâlnisem un om cu atâta bun simţ", îşi aminteşte cel mic dintre fraţii Almouzayen.

Timp de doi ani, Hagi s-a intersectat cu Amer doar la schimbul valutar. Despre fotbal discuta numai cu Rifi, care era o enciclopedie în domeniu,

în vara lui ’85, Rifi şi-a terminat însă studiile şi a plecat să facă armata, în Siria. Amer l-a preluat afacerile, camera din Grozăveşti şi microbul

HAGI

fotbalului. Din acel moment, Gică şi Amer au fost nedespărţiţi.

*

La Sportul Studenţesc, lui Hagi i se spunea în mai multe feluri. Pentru unii era Gică, pentru alţii GİIcanu sau Machidonu’. Sandu Terheş îi zicea Gicuţă, pentru că îl considera un fel de frate mai mic. De altfel, însuşi nea Iancu, când venea pe la Bucureşti – şi venea des, aproape la fiecare meci –, nu uita să-i amintească fiului său: „Să-l asculţi pe Sandu, că altfel te bat de nu te vezi!”. Nu-l mai bătea de mult (de fapt, nu-l bătuse niciodată cu

adevărat), dar îi plăcea lui să spună aşa, să se ştie cine-i şeful.

*

Hagi şi Terheş nu aveau telefon în cameră. Ei au constatat însă că până la încăperile ce găzduiau sediul clubului nu era o distanţă prea mare. Şi le-a venit ideea: au luat un fir telefonic din cabinetul secretarei şi l-au tras până în camera lor! De atunci, trai, nineaca, pe banii babachii: vorbeau băieţii cât voiau, îşi sunau toţi prietenii din ţară. În contul clubului se adunau adiţionale mai ales cu Baia Mare şi Constanţa. Gteodată îi prindea Eugen Banciu, „vicele”, şi le lua firul, dar ştrengarii pândeau momentul potrivit şi-l întindeau din nou până la etajul 1, prima cameră pe stânga...

*

Pe 14 iulie 1984, la mai puţin de o lună de la trista aventură franceză, Mircea Lucescu a sunat din nou goarna pentru tricolori. Era o vară caniculară, de aceea Lucescu s-a refugiat pentru două săptămâni, împreună cu elevii săi, în pădurile Bucovinei, la Câmpulung Moldovenesc. Acest prim cantonament marca startul în campania de calificare la El Mundial – Mexico ’86, Noutăţi în lot: Belodedici de la Steaua şi Musznay de la „U” Cluj. Se regăseau, în acel moment, 8 dintre jucătorii care mâncaseră o pâine împreună la Luceafărul: Balint, Rednic, Gabor (de la UEFA ’81), Hagi, Mateuţ, Lăcătuş, Belodedici şi Musznay (de la UEFA ’83). Peste noapte, se mutase Luceafărul în curtea primei reprezentative!

...22 iulie: România – CSM Suceava 6 – 2, Hagi titular.

...24 iulie: România – Gloria Bistriţa 1 – 1, Hagi a intrat în repriza a doua.

...26 iulie: Sportul Studenţesc – Excelsior Rotterdam 1 – 0, gol Hagi. Meciul s-a disputat pe stadionul „1 Mai” din Constanţa, în cadrul unui turneu la care mai participau FC Constanţa şi o altă echipă olandeză, Haarlem. Mircea Lucescu l-a lăsat pe Hagi să plece de la Câmpulung Moldovenesc, prea îi ardeau călcâiele să joace pe gazonul copilăriei sale...

...29 iulie: la Iaşi, România – China 4 – 2. Hagi n-a jucat, pentru că în aceeaşi zi câştiga cu Sportul Studenţesc turneul de la Constanţa, după 1 – 1 cu Haarlem.

...31 iulie: la Buzău, România – China 1 – 0. Cei mai buni de pe teren au fost Hagi şi Balint. De la ei a venit şi unicul gol al partidei: şut-centrare Hagi, „cap” Balint, la vinclu. A fost şi meciul de retragere al lui Dudu Georgescu în echipa naţională. Lucescu şi-a lăsat fostul coleg să joace 14 minute, apoi l-a scos de pe gazon, trimiţându-l în istorie.

...11 august: un nou turneu internaţional câştigat de Sportul Studenţesc, cel de la Anvers (Belgia), după 2 – 0 cu Beerschot (goluri Hagi şi Mircea Sandu) şi tot 2 – 0 cu Lierse (Munteanu II şi Florin Grigore). Încet-încet, „ucenicul vrăjitor” îşi regăsea pofta de gol.

...22 august: din nou spre Ţările de Jos, de astă dată cu naţională lui Lucescu.

...24 august: Ajax – România 1 – 0, în prima zi a „Marelui premiu al oraşului Amsterdam”. Hagi, cel mai bun jucător din echipa lui Lucescu, n-a încheiat partida pe gazon, fiind luat „cu fulgi cu tot” de un adversar, în repriza a doua. Accidentat, i-a lăsat locul lui Mateuţ.

...26 august: Feyenoord Rotterdam – România 3 – 1. Hagi n-a putut juca niciun minut.

...29 august: R.D. Germană – România 2 – 1, la Gera, unde tricolorii au venit direct din Olanda. Meci cu peripeţii. La 1 – 1, când mai era de jucat aproape o repriză, Iorgulescu şi Irimescu au fost

eliminaţi. Hagi a zguduit bara, de la 22 de metri, din lovitură liberă, apoi, atacat iarăşi violent, a fost înlocuit cu Mateuţ (min. 78). Est-germanii au marcat golul victoriei în ultimele secunde de joc. Mircea Lucescu: „În acest meci, din formaţia noastră s-au remarcat Hagi, Ţicleanu, Klein şi Cămătaru”. Iar din întregul turneu? „Hagi, apoi Cămătaru şi Ţicleanu”. De fiecare dată, enumerarea începea cu Hagi...

Terminator la Buzău

Şi din nou acasă, pentru că începea campionatul! Duminică, 2 septembrie, Sportul Studenţesc debuta la Buzău. Fără Hagi, care încă mai pătimea după loviturile primite în Olanda şi RDG. Susţinuţi de 20.000 de spectatori, Şumulanschi, Balaur şi Dudu Georgescu ridicau baricade în calea ofensivei bucureştene, întărită prin aducerea lui Claudiu Bozeşan de la „Poli” Timişoara. Finalul a fost însă ireal.

...Minutul 55: bară Terheş!

...Minutul 65: din nou bară Terheş! Pe lângă neputinţă, oaspeţii aveau şi ghinion.

...Minutul 72. Scorul, tot 0 – 0. Hagi îi zice antrenorului Ardeleanu: „Nea Titi, bagă-mă acum, că un sfert de oră pot!”

...Minutul 78: 0 – 1, gol Hagi, direct din corner! Mingea s-a dus ca o săgeată în colţul lung al porţii apărate de Cristian II.

...Minutul 82: 0 – 2, gol Hagi, cu un şut plasat, după ce i-a „culcat” din fentă pe fundaşii centrali ai Gloriei.

...Minutul 87: 0 – 3, gol Iorgulescu, din apropiere.

Şi pentru că toate astea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus, simplu, Gheorghe Hagi.

*

Lider neaşteptat după prima etapă, Sportul

Studenţesc şi-a rotunjit golaverajul în etapa a doua: 5 – 0 cu Politehnica laşi. Hagi, încă nerefăcut complet, a intrat în minutul 55, la 3 – 0, şi a marcat 8 minute mai târziu. Dar cum? A executat un penalty, portarul Bucu a respins şi tot Hagi a reluat în plasă. Deci, gol curat, din acţiune!

*

Miercuri, 12 septembrie 1984 – o altă dată de referinţă în cariera lui Gică Hagi. Pe „Windsor Park” din Belfast, „ucenicul vrăjitor” a marcat primul său gol într-un meci oficial pentru România! Era minutul 36 şi nord-irlandezii lui Billy Bingham conduceau cu 1 – 0 (autogol stupid Iorgulescu), când Hagi a readus speranţa în tabăra română, lată cum a descris golul Constantin Alexe în ziarul „Sportul”: „Ţicleanu îl lansează în adâncime pe Augustin, acesta şutează, Jennings respinge până la Hagi, care de la 22 de

metri reia plasat. McEIhinney încearcă să respingă cu capul de pe linia porţii, dar nu poate evita golul: 1 – 1”.

Din nefericire, relaxarea multor jucători a făcut ca britanicii să conducă apoi cu 3 – 1 şi să câştige, finalmente, cu 3 – 2 (a redus scorul Geolgău, în minutul 80). Cronicarul avea să observe că „Hagi, de la noi, şi Stewart, de la ei, au fost cei mai buni de pe teren”. Din formaţia României, doar patru remarcaţi: Hagi, Lung, Ştefănescu şi Ungureanu. Insuficient pentru a porni cu dreptul în campania de calificare la al doilea *Mundial* mexican…

*

La trei zile după Belfast, Hagi se afla la Braşov, unde Sportul Studenţesc încerca să se menţină pe linia punctajului maxim. Dar tot meciul s-a redus la o fază ilară, petrecută în minutul 80,

la 0 – 0. „Cazan, complet liber în marginea careului, vrea să schimbe direcţia de atac, adică să paseze lui Mihail Marian, pe dreapta. El loveşte însă greşit mingea, care trece peste Speriatu, ieşit din poartă, şi se îndreaptă spre gol. Portarul Sportului Studenţesc, după o clipă de uluială, îşi revine şi se aruncă disperat spre balon. Înainte însă ca să ajungă să-l respingă, tuşierul Silion indică gol. Arbitrul de centru, Rotărescu, lasă faza să «curgă», mingea este reluată de Benţa şi deviată în corner. Şi ambii arbitri arată acum corner. Dar nu sunt de acord jucătorii braşoveni, care-l iau în primire pe tuşier şi-l determină să acorde gol, cum arătase iniţial. Rotărescu e de acord şi... sar ca arşi cei de la Sportul Studenţesc. După parlamentãrile de rigoare, cei doi arbitri arată iar corner. Intervin braşovenii şi, tot aşa, timp de şase minute, pe parcursul cărora s-a indicat de cinci ori gol şi de şase ori corner. Până la urmă se ajunge la concluzia: autogol Cazan!”

(„Sportul”, 17 septembrie 1984).

Aşa au pierdut studenţii cu 0 – 1, la Braşov, în etapa a 3-a.

Învingătorul lui Zenga

După Benţa, Manciu şi Mandoca, au urmat Bergomi, Causio şi Altobelli. Joi, 20 septembrie 1984, pe stadionul „23 August” din Bucureşti a poposit una dintre legendele Europei: Internazionale Milano. Şi a ieşit un meci de povestit nepoţilor.

Sportul Studenţesc – Inter Milano 1 – 0 (*0 – 0*)

A marcat Mircea Sandu (*min. 84*).

Sportul Studenţesc: *SPERIATU – M. MIHAIL, Cazan, IORGULESCU, MUNTEANU II – TERHEŞ* (*88 Munteanu I*), *Pană, Bozeşan* (*83 Şerbănică*) *– Coraş, M. Sandu, HAGI.*

Inter: *Zenga – Bergomi, Collovatti, BINI, BARES*!

— *Mandortini, BRADY, Marini – CAUSIO, ALTOBELLI, Muraro (78 Pasinato)*.

Italienii au început în forţă. În minutele 5 (Altobelli), 10 (din nou Altobelli) şi 12 (Collovatti), ei au trimis mingea de trei ori în barele porţii lui Speriatu! apoi jocul s-a mai echilibrat, iar Mircea Sandu a ratat o ocazie rarisimă, din 4 metri. „În minutul 50, Bozeşan centrează, balonul ricoşează din Bini, iar Baresi scoate mingea din poartă. Gol valabil, care nu este însă validat de arbitrul spaniol Lamo Castillo. (...) Ghiuleaua lui Hagi (min. 68) este scoasă uimitor, din vinclu, de Zenga. (...) Golul victoriei a venit în minutul 84: Hagi a executat cu măiestrie o lovitură liberă de la 25 de metri, balonul a întâlnit bara, a revenit în teren şi Mircea Sandu l-a expediat în plasă”. („Sportul”, 21 septembrie 1984).

Era prima victorie a lui Hagi în cupele europene.

*

Duminică, 23 septembrie, la trei zile după victoria cu Inter, Sportul Studenţesc a dat piept cu liderul Diviziei A, Dinamo. Şi tot pe „23 August”, într-un cuplaj de zile mari. În deschidere, Steaua – Rapid 2 – 0 (cu un Lăcătuş de neoprit). Meciul-vedetă părea încheiat la pauză, când dinamoviştii conduceau cu 3 – 1. Fraze memorabile din cronica lui Ioan Chirilă: „Min. 3, Cazan greşeşte şi Dragnea şutează necruţător. (...) Min. 17: Coraş ratează un penalty acordat la un fault asupra lui Hagi. (...) Min. 23: Hagi îl «găseşte» pe Mircea Sandu, care egalează. (...) Min. 26, corner Orac, recentrează Tulba, Andone – gol cu capul. (...) Min. 31, diagonală frumoasă Movilă, şut cu stângul, Speriatu – surprins – cedează. (...) Cine ar fi crezut că Sportul va rezista marii erori a lui Cazan la primul gol şi, mai ales, greşelii de neconceput a lui Speriatu, la cel de-al treilea? Şi

iată că ceea ce părea imposibil s-a produs după pauză. Sportul a prins aripi. Hagi a luat jocul pe cont propriu, trăgându-l după el pe Coraş, care, absent în prima repriză, İ-a prins trena. (...) Min. 61: Coraş – Iorgulescu – Munteanu II, bombă, gol. (...) Min. 80: ultima performanţă a lui Hagi – gol din unghi. Aşa s-au produs răsturnarea şi egalarea, care a culminat, după 3 – 3, cu atacurile dezlănţuite ale alb-negrilor, cu bara lui Bozeşan, din minutul 88, şi cu plonjonul lui la un pas de golul victoriei”. („Sportul”, 24 septembrie 1984).

Gladiatorii care au reuşit acel antologic 3 – 3:

Sportul Studenţesc: *Speriatu* (*46 Zariosu*) – *M. Mihail, iORGULESCU, Cazan, MUNTEANU II – Şerbănică* (*77 Chihaia*), *PANĂ, Bozeşan, HAGI – M. Sandu, Coraş*.

Dinamo: *Moraru – MOVILĂ, Al. Nicolae, Ion Marin, Stredie* (*74 V. Radu*) – *ANDONE, DRAGNEA, Suciu – Ţălnar* (*87 G. Moldovan*),

Tulba, Orac.

*

Miercuri, 26 septembrie: Sportul Studenţesc – Universitatea Craiova 3 – 1. Cu 5 minute înainte de final era 3 – 0... între două goluri marcate cu capul (Mircea Sandu şi Şerbănică), Hagi a punctat „cu cap”: „În minutul 52, buldozerul Coraş pleacă din terenul său, face o cursă excelentă, Lung respinge în faţă şutul năprasnic şi Hagi înscrie viclean, spre colţ, sus, în stânga portarului, cu un şut de la 15 metri” (Mircea M. Ionescu în „Sportul” din 27 septembrie 1984).

O precizare: după 5 etape, lider în clasamentul golgeterilor era Gheorghe Hagi, cu 5 reuşite!

Şi încă o precizare: la pauză, în formaţia olteană a reintrat Ilie Balaci, care n-a reuşit însă mare lucru. Balaci, cel cu care l-a speriat Lucescu

pe Hagi, ca să-l convingă să renunţe la Craiova…

*

Miercuri, 3 octombrie: pe „San Siro”, Inter Milano – Sportul Studenţesc 2 – 0. A reintrat şi germanul Rummenigge, care în minutul 85 a înscris golul calificării (după ce irlandezul Brady, în minutul 69, anulase avantajul luat de studenţi la Bucureşti). Pentru Hagi şi colegii săi, participarea în Cupa UEFA s-a limitat, din nou, la un singur tur. Iar necazurile au continuat la revenirea în ţară. Vameşii de la Otopeni au manifestat un zel ieşit din comun, percheziţionându-i pe alb-negri în căutare de valută şi scormonindu-le bagajele pentru a-i vămui la sânge. Dinamo nu le putea ierta „tupeul” de a le fi făcut „câinilor roşii” zile fripte, pe „23 August”, cu 10 zile în urmă…

*

Duminică, 7 octombrie: Sportul Studenţesc – FC Baia Mare 4 – 0. Două goluri Mircea Sandu, două Hagi. „Morişca studenţilor este pusă în mişcare de Hagi, care face pe teren cam tot ce vrea, trece de orice adversar (şi uneori trece de doi-trei la rând), apare în joc peste tot (vârf, mijlocaş, fundaş), construieşte acţiunne după acţiune şi înscrie – uşor şi spectaculos – două goluri: unul dintr-o acţiune personală, altul, plasat, cu capul. Impresionantă bucuria de copil a lui Hagi atunci când marchează!” (Marius Popescu în „Sportul”, 8 octombrie 1984).

*

Miercuri, 10 octombrie. La iniţiativa lui Mircea Lucescu, pe „23 August” s-au înfruntat două categorii de tricolori: „consacraţii” cu „aspiranţii”. În minutul 20, când „consacratul”

Hagi a părăsit terenul de joc, uşor accidentat, echipa sa, cu Lung, Ştefănescu, Bölöni etc., conducea cu 1 – 0. În final avea să fie 5 – 1 pentru ceilalţi: Balint, Mateuţ, Belodedici, Lăcătuş…

*

…14 octombrie: Sportul Studenţesc – Steaua 0 – 0, în Divizia A, etapa a 8-a. Cu un Hagi beteag (înlocuit după o oră de joc), studenţii n-au construit mai nimic. Dar nici steliştii!

…17 octombrie: Jiul Petroşani – Sportul Studenţesc 0 – 2, într-un meci-restanţă. Hagi, accidentat, n-a făcut deplasarea. Clasamentul după 8 etape complete: 1. Steaua – 12 p (13 – 1); 2. Dinamo – 13 p (16 – 9); 3. Sportul Studenţesc – 12 p (20 – 5).

…21 octombrie: Corvinul Hunedoara – Sportul Studenţesc 4 – 2 (din nou fără Hagi). În minutul 72 era 4 – 0…

...28 octombrie: Sportul Studenţesc – FC Bihor 3 – 1. A reintrat Hagi! Şi a reintrat cu gol – e drept, din penalty.

...4 noiembrie: „Poli” Timişoara – Sportul Studenţesc 2 – 1. Zi mai slabă pentru Hagi.

...11 noiembrie: Rapid – Sportul Studenţesc 2 – 4. Altă viaţă! Hagi a marcat un gol, a dat două pase decisive şi a zguduit o dată bara porţii lui Toader. Cel mai bun de pe teren.

...18 noiembrie: Sportul Studenţesc – FC Argeş 2 – 1. În minutul 79, la 1 – 1, „Hagi fructifică spectaculos pasa inteligentă dată de Bozeşan”, iar cu 5 minute înainte de final „şutează splendid, dar şi parada lui Cristian e pe măsură”. („Sportul”, 19 noiembrie 1984).

...25 noiembrie: SE Bacău – Sportul Studenţesc 0 – 0. Hagi nu s-a simţit în apele lui.

...29 noiembrie: Unirea Dinamo Focşani – Sportul Studenţesc 0 – 2, în „16”-imile Cupei României. Hagi a deschis scorul în minutul 25, din

penalty.

...2 decembrie: Sportul Studenţesc – FC Olt 2 – 0. Au marcat „siamezii golului”, Mircea Sandu şi Hagi. În minutul 30, la 0 – 0, portarul Barba a apărat un penalty executat de Hagi.

...5 decembrie: Grecia – România 2 – 1, într-un meci amical, la Atena. Hagi a „lucrat” faza din care Mateuţ a egalat, în minutul 58. Mircea Lucescu: „Hagi a fost permanent vânat şi «s-a retras» oarecum din joc”...

...9 decembrie: AŞA Târgu Mureş – Sportul Studenţesc O-d> Subordonându-se unor considerente tactice, Hagi a jucat mai mult în propria jumătate de teren.

...12 decembrie: Sportul Studenţesc – Chimia Râmnicu Vâlcea 7 – 0! Trei goluri Hagi (unul mai frumos ca altul), două Mircea Sandu... Hagi a mai ratat şi un penalty, dar a făcut şi nenumărate artificii tehnice pe care, dacă le vedeau, în mod sigur le revendicau brazilienii.

Clasamentul turului: 1. Steaua – 28 de puncte; 2. Dinamo – 27 p; 3. Sportul Studenţesc – 24 p; 4. U. Craiova – 21 p.

Şi ierarhia golgeterilor: în frunte, Hagi (14 goluri), urmat de Mircea Sandu (12), Grosu (9), Dudu Georgescu (8) etc.

Doar Lung e mai sus

Vineri, 21 decembrie. „Sportul” a publicat rezultatele anchetei sale pe anul 1984. Cei mai buni fotbalişti au fost desemnaţi: 1. Lung; 2. Hagi; 3. Ştefănescu; 4. Rednic; 5. Moraru; 6. Ungureanu; 7 – 8. Cârţu şi Lăcătuş; 910. Klein şi Mateuţ. Dintre numele grele ale soccer-ului din România, Bölöni a ocupat locul 11, Cămătaru – 14, iar Balaci – 20.

Formidabil saltul lui Gică Hagi, într-un singur an! La ancheta precedentă, pe anul 1983, el nu fusese „văzut” de niciunul din cei 54 de votanţi.

Doar 12 luni mai târziu, marea lor majoritate l-au bifat pe buletine în *Top* 5, mulţi indicându-l chiar pe primul loc. Printre aceştia, Titi Ardeleanu, antrenorul Sportului Studenţesc. Sau, altfel spus, omul care, în ’79, a făcut loc unui băieţel pricăjit în lotul pentru Montaigu...

ÎN REGIE

Capitolul 14

Lumini şi umbre

1985 a fost anul unor realizări de excepţie, dar şi al unei mari dezamăgiri: ratarea calificării la *Mundialul* mexican. Într-o grupă din care treceau Oceanul primele două clasate, România a ocupat locul 3.

Ca de obicei, în ianuarie Lucescu şi-a dus elevii la Poiana Braşov. Au fost şi câteva meciuri amicale, în Ardeal, cu AŞA Târgu Mureş (2 – 0), Şoimii Sibiu (3 – 1) şi FCM Braşov (2 – 1). La

Târgu Mureş, golul al doilea a fost marcat de Hagi, din penalty. Chiar dacă Maradonel ratase trei astfel de lovituri în turul campionatului, Lucescu, la naţională, continua să aibă încredere în el, desemnându-l să execute eventualele penaltyuri.

După Poiană, prima deplasare în străinătate a fost la Lisabona, pentru un amical cu Portugalia. Pe „Da Luz” (30 ianuarie), lusitanii, cu un Futre diabolic, conduceau în minutul 48 cu 2 – 0. Aflat în dificultate, Mircea Lucescu a făcut o primă mutare inspirată: Lăcătuş în locul lui Negrilă. Şi, avându-l arc pe Bölöni, Lăcătuş a ţâşnit ca o săgeată, marcând de două ori (min. 57 şi 77). Va fi 2 – 2? Nu, pentru că Lucescu a uitat de gripa şi de cele aproape 39 de grade ale lui Hagi. L-a aruncat în luptă în minutul 82, iar „ucenicul vrăjitor” a prins, două minute mai târziu, un şut de extraterestru – de marţian, de plutonian, de ce vreţi, numai de pământean nu! Aflat pe la 30 de metri de poarta

portugheză, Hagi a dansat puţin cu mingea, a mângâiat-o cu gheata piciorului stâng – parcă spunându-i le *rog să mă ierţi pentru ce-o să-ţi fac* – şi a izbit-o scurt, din gleznă. Mingea s-a înălţat precum zmeiele copilăriei, odinioară, pe dealul din spatele casei lui Babaşcu, apoi a coborât în picaj, drept în vinciul porţii lui Damas. 3 – 2 pe „Da Luz”, în bârlogul Portugaliei! Aceeaşi Portugalie care, la Euro ’84, ne spulberase ultimele iluzii…

Zacchini

Din Peninsula Iberică, în „Cizma” italiană. După o logodnă de trei săptămâni cu echipa naţională, Hagi, Bozeşan şi Coraş au reintrat în morişca Sportului Studenţesc, sub comanda lui Titi Ardeleanu. Rezultat bun cu AC Torino, ocupanta locului 3 în *// Calcio*: *2 – 2*, goluri Zaccarelli şi brazilianul Junior, respectiv Bozeşan şi Coraş. Apoi 2 – 3 cu Como şi tot 2 – 3 cu Perugia. În fine, două victorii: 2 – 1 cu Pescara şi

acelaşi scor cu Bologna.

Aceste turnee în Italia (uneori, două-trei pe an) erau aranjate de un „*macaronar*", Ermano Zacchini, care-şi făcea veacul mai mult pe la Bucureşti. Acest Zacchini era membru al Partidului Comunist Italian, ceea ce, pentru un străin, reprezenta un atu în România lui Ceauşescu. Deţinea şi o funcţie publică, un fel de consilier pe probleme de sport, în regiunea Ravenna, dar principala sa activitate era cea de impresar. Organiza turnee, mobiliza sponsori şi îşi lua comision. La Bucureşti nu stătea la hotel, ci în căminul 303 din Grozăveşti, unde locuiau şi fotbaliştii Sportului Studenţesc. Avea o cameră specială, cu un culoar separat de cel al jucătorilor. Acolo, în 303, s-a şi însurat, cu o româncă mult mai tânără decât el.

*

Dezastru la revenirea studenţilor în ţară: 0 – 1 cu FC Baia Mare, în optimile Cupei României! Pe 20 februarie, la Sibiu, nici Hagi, nici Mircea Sandu, nici Coraş, „tunarii” campionatului, nici Terheş ori Bozeşan n-au reuşit să perforeze o dată, măcar o dată, poarta lui Mia. Nici chiar din penalty – cazul lui Coraş, la 0 – 0, în minutul 71.

Trei zile mai târziu, Hagi şi-a reîntâlnit fosta echipă. Într-un amical disputat în Regie, Sportul Studenţesc – FC Constanţa 2 – 1, golul de 2 – 0 fiind marcat chiar de Hagi. În acel moment, echipa litoralului se zbătea pe la jumătatea clasamentului, în seria I a Diviziei B.

*

Pe 3 martie a început returul. Sportul Studenţesc – Gloria Buzău 3 – 1. Totul s-a derulat sub pecetea lui Hagi. „Scorul a fost deschis de Coraş (min. 54), după o săritură englezească până

spre transversală. Să notăm precizia pasei lui Hagi, din lovitură liberă. Majorarea scorului s-a produs după numai şase minute, când un «trasor» la fel de inspirat al lui Hagi – tot din lovitură liberă – a fost deviat de Mircea Sandu, cam în stilul lui Uwe Seeler. (...) în minutul 69 ar fi putut să fie 3 – 0, dar «bolta» lui Hagi, peste portarul ieşit, a eşuat cu câţiva centimetri. (...) Surprinşi de golul buzoienilor, studenţii readuc euforia în tabăra lui Gaudeamus, Hagi reluând cu capul (min. 87), în stilul lui Rossi, după o cursă rapidă şi o centrare la fel de rapidă a lui Florin Grigore". Rândurile îi aparţin, aţi ghicit, marelui Ioan Chirilă. Când cronicarul are un condei sprinţar, parcă şi golurile sunt mai frumoase.

Prinţ şi cerşetor

Campionatul ia viteză.

...10 martie: Politehnica Iaşi – Sportul

Studenţesc 0 – 0. Titlu în „Sportul”: „Remiză de luptă, cu final Hagi”. Mircea Sandu nu i-a fructificat, însă, excelentele pase.

...13 martie: Sportul Studenţesc – FCM Braşov 1 – 0. Din nou, prezent în titlu: „Hagi ratează, dar şi marchează”. Fază importantă în minutul 21: „Cum Mircea Sandu a căzut de câteva ori în capcana ofsaidului, toate speranţele s-au pus în vijelioasele incursiuni ale lui Hagi. Acesta, pe o lansare făcută de Coraş, este agăţat în careu. Execută acelaşi Hagi, dar Şanta apără senzaţional”, pin acel moment, Hagi a „arat” terenul, pentru a-şi răscumpăra greşeala. Într-un târziu (min. 70), a reuşit şi golul izbăvitor, cu un şut din afara careului.

...16 martie: Dinamo – Sportul Studenţesc 1 – 2! „Un joc de nivel european, cu echipa studenţească în prim-plan. (...) Echipa din Regie şi-a creat mai multe situaţii favorabile, ca urmare mai ales a vervei de joc manifestate de Hagi şi

Coraş, aplaudaţi deseori la scenă deschisă” (Constantin Firănescu în „Sportul” din 18 martie). La pauză, alb-negrii conduceau cu 2 – 0, Bozeşan şi Coraş marcând din pasele lui Hagi.

...23 martie: Universitatea Craiova – Sportul Studenţesc 0 – 1! A doua victorie importantă, într-o săptămână, pentru trupa lui Titi Ardeleanu. Mircea M. Ionescu, în „Sportul”, a reţinut „incursiunile viclene ale lui Hagi”, una dintre ele încheiată cu golul din minutul 89: „La câteva secunde după ce Cârţu zguduise stâlpul din stânga lui Speriatu, Şerbănică îi pasează lui Coraş, «buldozerul din Regie» face învăluirea de la naţională (Mircea Lucescu şi Mircea Rădulescu erau în tribună), urcă până-n Ştefănescu, rămas singur contra trei, îl lansează pe stânga pe Hagi, sprint până spre linia de fund, centrare «computerizată» şi Florin Grigore, singur, înscrie: 0 – 1, prima victorie a Sportului în Bănie!”

*

Duminică, 24 martie, la „23 August”, pentru echipa naţională a fost o reunire ciudată. Se aflau în aceeaşi barcă jucători care în ziua precedentă erau gata-gata să se ia la bătaie: „sportiştii” şi craiovenii! Lor li se adăugau dinamoviştii, cu care Hagi şi Coraş se războiseră cu o săptămână în urmă. Dar corabia tricoloră era una singură şi ea trebuia să navigheze mai departe, având cap-compas coastele atrăgătoare ale Mexicului.

...27 martie: România – Polonia 0 – 0, într-un meci amical, la Sibiu. (Mereu şi mereu la Sibiu! Făcea ce făcea Lucescu şi îi ducea pe tricolori în oraşul faţă de care părea să aibă o atracţie deosebită). Hagi şi Coraş au fost motoarele echipei. N-au avut, însă, noroc la gol.

HAGI

...3 aprilie: România – Turcia 3 – 0 pe

„Centralul” craiovean, în preliminariile Campionatului Mondial. Trecuse aproape o jumătate de repriză şi românii dominau, dominau, dar nu marcau. A venit însă lovitura liberă din minutul 21, undeva pe la 25 de metri de poarta lui Arif. Hagi a trimis un proiecul direct la vinclu, dezmorţind tabela ce părea ruginită. Tot el i-a deschis ideal pe Cămătaru (autorul celorlalte două goluri) şi pe Mateuţ (care a luftat la 6 metri). Fază-simbol în minutul 84: Hagi a fost faultat în careu de portarul Arif, penalty clar, ratat însă de Ilie Balaci, favoritul tribunelor… A fost ziua lui Hagi, pe un stadion care ar fi putut să-l aclame nu doar la meciurile echipei naţionale. Dar n-a fost să fie…

România: *Lung – Negrită, ¡ORGULESCU, Ştefănescu, UNGUREANU – REDNIC, IRIMESCU, Mateuţ* (*58 LĂCĂTUŞ*), *HAGI – Coraş* (*71 Balaci*), *CĂMĂTARU.*

Turcia: *Arif – Müjdat, Kemal, A. Kerim,*

SEMİH – Metin, HUSEYN, YUSUF, Şenol (46 Hassan) – Ridvan, Selçuk (75 iskender).

*

S-a reluat campionatul, şi-a reluat şi Hagi raidurile în picaj asupra porţilor adverse.

...7 aprilie: Sportul Studenţesc – Jiul Petroşani 2 – 0. Primul gol a fost marcat destul de târziu, în minutul 47: Hagi a fost faultat în careu de portarul Homan şi Iorgulescu a transformat penaltyul.

...10 aprilie: l-C Baia Mare – Sportul Studenţesc 1 – 1. Hagi – excelent, „în minutul 35, Coraş îl lansează pe perfect pe Hagi, acesta se opreşte dibaci din viteză, în careu, cu adversarul în coastă, întoarce abil mingea spre Munteanu II, care de la 14 metri şutează necruţător: 0 – 1. (...) Hagi nu s-a potolit. În minutul 89, la scorul de 1 – 1, spiriduşul bucureştean a şutat în bară”. (Mircea

M. Ionescu în „Sportul” din 11 aprilie).

...14 aprilie: Steaua – Sportul Studenţesc 1 – 1, pe „23 August”, cu 50.000 de oameni în tribune. Hagi contra trioului Belodedici-Balint-Lăcătuş. Într-un derby arbitrat de Ion Crăciunescu, Majearu a deschis scorul pentru militari (min. 17), iar Hagi a egalat (min. 39). Cum, ne spune Eftimie Ionescu: „Alb-negrii declanşează un contraatac rapid şi Hagi nu poate fi oprit decât prin fault la aproximativ 30 de metri. Tot el execută lovitura liberă, cu ştiinţa-i cunoscută, şi găseşte «punctul nevralgic» al zidului advers, învingându-l pe Duckadam” („Sportul”, 15 aprilie 1985).

...20 aprilie: Sportul Studenţesc – Corvinul 1 – 0. Fără Hagi (care, suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene, a jucat la tineret), studenţii au găsit greu drumul spre poartă. Unicul gol a fost înscris târziu, în minutul 83, autor Coraş.

Revanşa copilului de mingi

Atenţia a balansat apoi din nou spre echipa naţională. În „bătălia pentru Mexic” urma un meci crucial: România – Anglia, pe „23 August”. Gică Hagi a dezvăluit: „Mă gândesc la meciul cu englezii din toamna lui ’80. Atunci, când România a învins Anglia cu 2 – 1, eu eram copil de mingi. Jucam la Luceafărul şi am fost aduşi în jurul terenului, să dăm mingileînapoi „...

Duelul Hagi – Robson s-a încheiat nedecis, 0 – 0, ceea ce nu era tocmai rău. Lucescu a sintetizat meciul astfel: „Am încercat toate manevrele. Am jucat destule minute un fotbal caracteristic Europei Centrale – care e şi al nostru –, am jucat şi englezeşte, am avut (prin Hagi) scurte reprize de fotbal brazilian, dar golul, din păcate, golul pe care-l meritam n-a venit”. Şi tot el, Lucescu, a oftat: „Oh, dacă Hagi ar fi avut un an în plus!”. În acel moment, Hagi avea 20 de ani.

Cronicarul a notat: „În minutul 17, emoţiile

au cuprins tot stadionul: Barnes a executat o lovitură liberă de pe stânga, Robson s-a înălţat şi a trimis înşelător, cu capul, în bara din stânga, aproape de vinclu. Peste un minut, din lovitură liberă de la 35 de metri, Hagi îl întinde serios pe Shilton. (...) în minutul 57, «fază Hagi», cu slalomul lui derutant, *un-doi* cu Coraş şi şut puternic, dar Shilton deviază balonul peste transversală. (...) Min. 72: Mariner, singur la 11 metri (Lung era lapământ) a vrut să plaseze la «păianjen» şi a trimis peste poarta goală. (...) În minutul 82, Ungureanu traversează terenul, îi pasează lui Hagi, care, din interiorul careului, şutează cu dreptul şi Shilton scoate în corner o minge de gol”.

Englezii veniseră la Bucureşti să ia ambele puncte. La sfârşit, au zis *thank you* şi pentru unul singur. Într-un fel, a fost şi revanşa copilului de mingi...

România: *LUNG – NEGRILĂ, Iorgulescu* (*39*

lovan), *ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU – Rednic, Bölöni, Klein, H AGI – Coraş* (*78 Lăcătuş*), *CĂMĂTARU*.

Anglia: *SHILTON – Anderson, WRIGHT, BUTCHER, Sansom – STEVEN, WILKINS, Robson, Barnes* (*73 Waddle*) *– Trevor Francis, Mariner* (*84 Lineker*).

*

În meciul cu Anglia, Hagi a făcut de toate, dar n-a marcat. În următoarea confruntare a echipei naţionale, la Helsinki (6 iunie), a dat un gol de generic TV. Nici nu se aşezaseră bine jucătorii pe teren când, în minutul 7, vrăjitorul de la mijlocul terenului a primit mingea aproape de centru, a avansat, a driblat doi adversari, l-a scos din joc, cu o fentă din corp, şi pe al treilea, iar de la 18 metri a şutat năprasnic. În secunda următoare, un fulger a lovit poarta finlandeză! Era

1 – 0 pentru România, scor atât de drag lui Lucescu. Din păcate, prea drag, pentru că încercarea de a-l conserva 83 de minute a eşuat într-un păgubos 1 – 1. Un punct în faţa Angliei înseamnă jumătate de victorie, unul la Helsinki – jumătate de înfrângere.

Golgeter la 20 de ani în campionat, lucrurile s-au simplificat. Pentru titlu au rămas să se bată Steaua şi Dinamo, în vreme ce Sportul Studenţesc, cu un avans confortabil faţă de Universitatea Craiova, a confiscat practic locul 3.

...5 mai: FC Bihor – Sportul Studenţesc 2 – 0 (etapa a 27-a), cu un Hagi Şters.

...12 mai: Sportul Studenţesc – „Poli" Timişoara 5 – 1. Hagi a părăsit terenul în minutul 9, accidentat.

...15 mai: Sportul Studenţesc – Rapid 2 – 2. Hagi n-a jucat.

...19 mai: FC Argeş – Sportul Studenţesc 2 – 1. Hagi a „lucrat", pentru Pană, faza din care

oaspeţii au deschis scorul.

...23 mai: Sportul Studenţesc – SE Bacău 5 – 1. „Timp de 20 de minute, Bozeşan a făcut tot ce-a vrut. El a şi deschis scorul, la un corner executat de Hagi. Din acel moment, în rolul principal a intrat Hagi, care a făcut şi el cam tot ce se poate face în faţa unor adversari fără vlagă. Hagi a majorat scorul în minutul 24, în urma unei pase primite de la Coraş”. („Sportul”, 24 mai 1985). Prin acel gol, *decarul* din Regie şi-a conservat poziţia de lider în clasamentul „tunarilor” campionatului, ameninţată tot mai serios de stelistul Piţurcă. Lupta urma să fie tranşată în ultimele trei etape, după revenirea echipei naţionale din Finlanda.

...9 iunie: FC Olt – Sportul Studenţesc 0 – 2. „Bucureştenii au beneficiat de forma excelentă a lui Hagi, de departe cel mai bun jucător de pe teren”. („Sportul”, 10 iunie). Dar golurile au fost marcate de Mircea Sandu (unul, oferit cadou de

Hagi), după cum şi Piţurcă a înscris de două ori în partida Steaua – FC Bihor 2 – 2. În topul „tunarilor”, situaţia s-a complicat: Piţurcă – 18 goluri, Hagi – tot 18 (dar unul din penalty), Mircea Sandu – 16.

...16 iunie: Sportul Studenţesc – AŞA Târgu Mureş 3 – 0. Hagi – două goluri, Mircea Sandu – unul. Dincolo, la U. Craiova – Steaua 5 – 2, Piţurcă a înscris doar o dată, din penalty. Înaintea ultimei runde, Hagi-Piţurcă 20 – 19!

...19 iunie: Chimia Râmnicu Vâlcea – Sportul Studenţesc 1 – 0. Hagi n-a avut noroc la gol. Dar nici Piţurcă, în meciul Steaua – SE Bacău 1 – 0! Aşadar, Hagi, la 20 de ani şi 4 luni, era noul golgeter al României. Din Ghencea, Piţurcă îi transmitea un mesaj: „Hagi, cel mai talentat jucător, nu numai al generaţiei lui, merită stima noastră. Asta nu mă împiedică să-i arunc mănuşa, provocându-l la un nou duci pentru titlul de golgeter”.

Devansând cu două puncte pe Dinamo (54 faţă de 52), Steaua devenea campioana ţării, urmând să reprezinte România în Cupa Campionilor Europeni. Sportul Studenţesc a încheiat pe locul 3, cu 48 de puncte (20 de victorii, 8 remize şi 6 înfrângeri), iar U. Craiova pe 4, la o distanţă astronomică, de 9 puncte.

Acasă, mereu acasă

Vacanţa de vară a fost scurtă, pentru că bătea la uşă un sezon cu patru meciuri decisive în preliminariile Campionatului Mondial. Mircea Lucescu a alcătuit mai întâi un lot lărgit, de 30 de jucători, între care l-a inclus şi pe portarul de la „U" Cluj, Zoltan Iaşko, fostul „frate de cruce" al lui Hagi la Luceafărul! Tot ca noutăţi absolute, Burchel de la Sportul Studenţesc şi Mészáros de la „U" Cluj. Cantonamentul de la Sovata a fost completat cu câteva meciuri amicale: 3 – 0 cu Tata banya (Ungaria), la Târgu Mureş, apoi 5 – 2 cu

Chemie Leipzig (RDG) în celălalt capăt al ţării, la Constanţa (pe „terenul lui”, în faţa a 15.000 de spectatori care-l idolatrizau, Hagi s-a numărat printre cei doar patru jucători care au evoluat 90 de minute; el a deschis scorul, dintr-un penalty scos de Rednic). Şi dacă tot se afla acasă, Hagi a „fandat” din mers spre Sportul Studenţesc, care venise să joace în turneul „FC Constanţa ’85”. Rezultate: 2 – 0 cu FC Argeş (primul gol – marcat de Hagi) şi 1 – 0 în finala cu FC Magdeburg (RDG). Pentru Hagi, cel mai important lucru era că într-o săptămână a jucat 270 de minute (3 meciuri întregi) în faţa publicului care l-a adoptat pe când nu împlinise 18 ani…

*

Şi a început sezonul oficial.

…4 august: Sportul Studenţesc – FC Bihor 5 – 0. Hagi a marcat un gol din penalty, după ce tot el

fusese faultat, şi a dat două pase decisive.

...7 august: URSS – România 2 – 0, la Moscova, într-un amical. Pe stadionul „Lujniki”, remarcaţi au fost doar Hagi, Moraru, Ştefănescu şi Mateuţ.

...11 august: FCM Braşov – Sportul Studenţesc 1 – 4. „În minutul 21, Mircea Sandu i-a pasat lui Hagi, care, după un sprint scurt, din unghi, a şutat în colţul lung. (...) Hagi, păzit pe rând «om la om» de Bălan, Gyorffi sau Spirea, i-a pierdut pe toţi pe drum, cum a făcut în minutul 64, când a centrat ca la carte şi Mircea Sandu a înscris din voleu, de la 6 metri. (...) în minutul 82, acelaşi Hagi a depăşit întreaga apărare adversă şi a înscris tot din unghi, tot în colţul lung”. („Sportul”, 12 august 1985). După două etape, echipa lui Titi Ardeleanu avea un golaveraj de 9 – 1!

...14 august: U. Craiova – Sportul Studenţesc 2 – 1. „Oaspeţii, cu un Hagi sub cota lui reală,

permit Universităţii să atace în valuri. (...) Spre final, Hagi a fost iarăşi el, la două incisive incursiuni, ultima barată cu siguranţă de Lung. Un 2 – 2 ar fi fost o mare injusteţe”. („Sportul”, 15 august 1985). În aceeaşi etapă, un scor de maidan: Corvinul – Rapid 9 – 0!

...18 august: Sportul Studenţesc – Victoria Bucureşti 4 – 0. De unde apăruse această Victoria? Din ambiţia bolnavă a unor generali de Miliţie şi Securitate de a mai avea o echipă în prima divizie, alături de Dinamo. Hagi a fost necruţător: un gol din penalty şi altul din acţiune.

Şi acum mai tremură bara de pe „Wembley”.

Pentru revanşa cu finlandezii, Lucescu şi-a fixat tabăra la Bistriţa, de unde a „migrat” apoi cu oastea sa spre Timişoara, locul primei bătălii importante a sezonului de toamnă. Pe 28 august, România – Finlanda 2 – 0. Au înscris cei mai tineri tricolori: Hagi (min. 6 – „Europeus, presat de

Coraş, greşeşte pasa, Hagi interceptează şi şutul său, pe colţul lung, propulsează balonul în plasă”) şi Mateuţ (min. 56 – „splendidă centrare a lui Hagi, urmărită pe partea opusă de Mateuţ, al cărui şut îl lasă fără replică pe Huttunen”). Hagi are un fix: „Îmi doresc tare mult să marchez un gol pe «Wembley» „...

Şi Wembley-ul vine pe 11 septembrie (după o vizită făcută de Hagi bunului său prieten Zoli Iaşko, la Cluj: „U” – Sportul Studenţesc 1 – 1, cu Hagi zguduind bara). Înainte de joc, portarul Moraru are ceva de spus: „Îmi aduc aminte, Anglia ne-a dominat acum patru ani, dar Balaci a fost cel mai aproape de gol. Acum e rândul lui Hagi, despre care Bobby Robson spune că e unul dintre cei mai buni jucători din Europa”. Hagi, în replică: „Aş fi fericit ca un atacant, cum e Cămătaru, să marcheze din pasa mea. M-am uitat lung la Sansom al lor, îi cunosc toate mişcările, ştiu că e foarte puternic, dar fentele nu au apărut de

pomană pe lumea asta!”. Iar Ioan Chirilă, în avancronică: „Pe «Wembley», Hagi îşi joacă marele său meci de prezentare internaţională”.

Anglia – România 1 – 1! mai întâi, echipele:

Anglia: *Shilton – Stevens, Wright, Fenwick, SANSOM – HODDLE, Robson, REID – Lineker* (*76 Woodcock*), *Hateley, WADDLE* (*69 Barnes*).

România: *LUNG – Negrită, IOVAN, ŞTEFĂNESCU, Ungureanu – REDNIC, Bölöni, KLEIN* (*87 Mateuţ*), *HAGI – Coraş* (*82 Gabor*), *CĂMĂTARU*.

...în minutul 7, pe „Wembley” s-a făcut linişte: plecată din stângul lui

Hagi, de la 25 de metri, ca o rachetă intercontinentală, mingea a zguduit transversala porţii lui Shilton! A fost un zgomot surd, de ghilotină care cade la doi centimetri de grumazul unui condamnat... Când şi-a recăpătat glasul,

tribuna a început să murmure: *„Number eleven… number eleven…”*. Diavolul cu numărul 11 le stricase planul unei seri tihnite. „Probabil că şi acum mai vibrează bara după şutul lui Hagi”, aveau să scrie ziariştii englezi a doua zi.

Hoddle l-a păcălit pe Lung în minutul 25, finalizând din careu, după o lovitură liberă. Înainte de a intra la cabine românii au mai făcut o năzdrăvănie: lipit de tuşa stingă, Coraş a trimis spre Hagi, printre picioarele lui Stevens, *number eleven* a pătruns în careu şi, dintr-un unghi aproape mort, a şutat în stâlpul din dreapta lui Shilton, aproape de vinclu. Era a doua bară într-o repriză! Şi nu oriunde, pe „Wembley”!

La marginea terenului, Lucescu l-a luat în focuri pe Hagi. „L-am certat, pentru că nu trebuia să tragă la poartă din acel unghi. Dacă pasa spre dreapta, unde Bölöni era liber în mijlocul careului, golul nu mai putea fi evitat. Bölöni nu era jucătorul care să rateze cu poarta goală. Gică mi-a

spus că nu l-a văzut pe Bölöni, iar eu i-am replicat: «Trebuia să-l vezi, un jucător mare vede tot!». Oricum, Gică a făcut atunci un meci foarte bun”, îşi aminteşte Lucescu.

Şi totuşi, deşi condusă la pauză, România n-a plecat învinsă de pe Wembley. În minutul 60, la o pasă a lui Rednic, Cămătaru s-a lansat spre careul englez precum un schior de slalom uriaş, i-a pierdut pe drum pe Fenwick şi Wright şi a plasat mingea pe lângă Shilton: 1 – 1!

Ioan Chirilă a caracterizat prestaţia lui Hagi cu următoarele cuvinte: „Strălucitor, strălucitor în prima repriză, aplaudat în repetate rânduri la masa presei engleze, a impresionat prin bara, fără pendulare, din minutul 7 şi a fost la un pas de bolta lui Dobrin dintr-un meci cu Ungaria, dar iarăşi s-a opus bara. După pauză a jucat mai puţin, dar orice contact cu balonul îi trezea pe toţi «vameşii» apărării engleze”.

Clasamentul începea să ne zâmbească:

1.	Anglia	6	3	3	O	16 – 2
2.	România	6	2	3	1	9 – 5
3.	Irlanda de Nord	6	3	1	2	7 – 5
4.	Finlanda	7	2	2	3	6 – 12
5.	Turcia	5	O	1	4	1 – 15

În acea seară, şi prin rezultatul de la Izmir (Turcia – Irlanda de Nord 1 – 1), deveniserăm mari favoriţi la ocuparea locului 2. Meciul direct cu elevii lui Billy Bingham urma să se dispute la Bucureşti, iar în ultima etapă aveam o deplasare în Turcia, evident mai uşoară decât cea în Anglia a nord-irlandezilor.

HAGI

Mai ţii minte, Stielike?

Poate în Rai să existe clipe de repaus, că aici, pe Pământ (care nici Iad, dar nici Rai nu este), nici vorbă de aşa ceva! La o săptămână după Wembley, Gică Hagi se afla pe stadionul „La Maladiere” de pe malul lacului Neuchatel, într-o zonă de basm a Elveţiei. Miercuri, 18 septembrie, acolo urma să debuteze Sportul Studenţesc în noua ediţie a Cupei UEFA. Pentru Hagi era a treia încercare, după rateurile numite Sturm Graz şi Inter Milano. În echipa lui Titi Ardeleanu, o surpriză: Aurel Ţicleanu, venit de la Universitatea Craiova.

Neuchatel Xamax – Sportul Studenţesc 3 – 0! 3 – 0 pentru Stielike, liberóul Germaniei Federale, deşi cel mai bun jucător de pe teren s-a numit Gheorghe Hagi! 3 – 0 într-un meci în care Pană şi Coraş au şutat în bară. 3 – 0…

În programul de meci pentru returul din Regie a apărut un reportaj impresionant. Un reportaj care, printre rânduri, explica şi ce a fost pe „La Maladiere”. Autorul lui: Cornel Nistorescu, pe atunci reporter la revista „Flacăra”, iată-l, reprodus cuvânt cu cuvânt.

Încă o dată, la Bucureşti

Când a înscris din lovitură liberă în meciul cu Steaua, vecinul a venit la mine şi mi-a zis, ăsta jucător, am auzit că la antrenamente îşi umple jambierele cu nisip! *După meciul de la Helsinki, un ziarist îmi spunea că a aflat de ce Hagi dispare uneori din joc*. *i-a spus lui un doctor că are inima mai mică şi nu rezistă, că n-are capacitate de efort. În Regie, după un meci de campionat, garda profesorilor de fotbal şi a antrenorilor pensionari a sărit de câteva ori ca să ofteze, copiii mei, de-asta n-am mai văzut de la brazilieni, e curată foeha-seca, nu vedeţi cum se duce mingea şi*

coboară ca din tun?! în primul an sub culorile Sportului n-a reuşit decât două goluri şi din curţile altora se auzeau voci care se întrebau chiar şi public, unde-i marele talent al lui Hagi, că nu dă gol nici măcar o dată pe lună? Şi omul acesta scund, căruia ardelenii din echipa Sportului ñ mai zic şi micu’, de la micuţu, care rar râde şi uită mereu să se bărbierească, de parcă ar purta doliu după meciul trecut sau n-ar avea timp, a crescut cu doi ani şi cu câteva clase de fotbal. Kuusela l-a privit cu respect şi l-a dat în grija a doi oameni. Robson a spus şi la Bucureşti, şi la Londra că românul este unul dintre cei mai mari jucători ai Europei. La Neuchatel, în Elveţia, în rezumatul partidei pe care i-am urmărit la televizorul din camera hotelului, crainicul postului de limbă germană, de fiecare dată când mingea ajungea la Gică, exclama „Achtung, Haghi! Achtung, Haghi!”, iar pe stradă, înainte şi după meci, chibiţii întrebau cu respect „quel est Hadi?”.

La Neuchatel, Hagi a făcut o partidă deosebită. Poate

ÎN REGIE

că nu atât din punctul de vedere al eficienţei, el nereuşind niciun gol, cât din punct de vedere al dăruirii, al efortului. Timp de 90 de minute a alergat ca un câine, s-a bătut pentru fiecare minge, s-a lăsat în genunchi şi a bătut cu pumnul în pământ de fiecare dată când a ratat, i-a strigat şi pe ceilalţi şi de câteva ori l-a căutat pe Stielike. Am impresia că ăsta a fost unul din marile lui orgolii, să ajungă lângă Stielike şi să-l întoarcă până-l îngenunchează. Şi a reuşit. La un moment dat, pe partea stângă, în repriza a doua, Hagi s-a întors de două ori şi l-a lăsat pe Stielike la pământ, fără să-l fi atins, apoi a plecat cu mingea spre poarta elveţiană, unde a pus o pasă impecabilă, ratată de parcă ar fi fost un măr putred.

Seara târziu, când posturile elveţiene de televiziune şi-au încheiat emisiunile cu rezumatele partidelor din cupele europene şi pe toate cele 12 canale color nu mai erau de văzut decât mire şi pureci, am plecat cu Gheorghe Hagi într-o plimbare nocturnă prin Neuchatel. Aproape plângea. Mai necăjit decât atunci nu l-am văzut niciodată. „Eu am avut bucurii la naţională, dar pâinea cea de toate zilele la club mi-o mănânc şi dacă nu scoatem nicio performanţă cu Sportul n-am cum să ies în lume”. Am judecat jocul. L-am lăsat să văd cum gândeşte. Hagi este în primul rând inspiraţie. La Neuchatel am descoperit că pe lângă că trăieşte fotbalul ca pe o poveste de dragoste, îl mai şi gândeşte ca pe o lecţie de matematică. L-am întrebat de ce nu-şi spune cu glas tare aceste păreri. Ar putea fi de folos. „Eu sunt mic”, a zis el. Micul om mare este de o modestie aproape incredibilă, de un bun simţ rarisim la marile vedete ale fotbalului. Se jena să-

şi spună părerea. Treceam pe lângă zidurile gălbui ale oraşului cu aer de cetate transilvană şi parcă mergeam prin muzeul ceasornicelor, prin locurile de naştere ale micilor maşinării destinate să ne arate mereu cât de ritmic murim şi cât de încet visăm. Doar câte o pereche de poliţişti mai trecea somnoroasă pe lângă noi şi cei care îl recunoşteau pe Haghi" se opreau, dar nu îndrăzneau să zică nimic. Şi Hagi, trist ca o pendulă prăfuită şi părăsită, zicea „tot ce-am izbutit să fac până la 20 de ani am făcut pe puterea mea. Aşa am fost crescut. Şi azi am văzut că degeaba vrei. De unul singur nu ajunge. De-ai şti ce enervant e când ţie îţi iese tot şi echipei mai nimic". Am încercat să-l încurajez. Vremurile bune abia se pregătesc să vină. Cum ţi-ai aranjat casa? în niciun fel, a răspuns el. Cum adică? am întrebat eu mirat în faţa unei clădiri în stil imperial, aşezată între celelalte ca un borcănel pe raftul unei farmacii. Aş vrea să mă întorc la Constanţa,

să am grijă de ai mei. Se apropia dimineaţa şi mă lumina un zâmbet, Gică, la Constanţa n-o să te mai întorci decât la 40 de ani, exceptând vacanţele la mare. Dacă nu ajungi la o mare echipă europeană, de Bucureşti n-o să scapi atâta vreme cât eşti în stare să înnebuneşti o minge! încearcă să-ţi croieşti şi viaţa pe ideea asta. A tăcut. Şi „să vedem ce-o fi după ce mă însor", a zis el cu aceeaşi tristeţe amestecată cu revoltă. Poate erau de vină vitrinele, poate Bucureştiui care nu-i place, poate mingea aceea ratată, poate faptul că la câteva sute de metri de City Hotel, la o discotecă, Stielike, pe care îl îngenunchease, se bucura şi trăia victoria între adolescenţi şi fetiţe pictate pe faţă şi pe braţe cu „Xamax".

Când Sportul Studenţesc a încercat să facă un pas european, Gică Hagi a jucat impecabil, dar asta s-a nimerit să fie într-una din cele mai cenuşii zile ale echipei. La Neuchatel, pe întunericul străveziu care lăsa albul zăpezilor de pe crestele

Alpilor să străbată până la noi, Gică Hagi a început să trăiască deja cu gândul la meciul de la Bucureşti. Micul om mare, ajuns deja o celebritate în Europa, suferea că nu o poate cuceri încă. Era amărăciunea adolescentului trist încă o dată de adierea vicleană a unei şanse. Încă o dată, la Bucureşti.

*

Şi returul a fost o nebunie. Pe 3 octombrie 1985, Hagi a prins *op* excepţională. Spicuiri din cronica semnată de Radu Urziceanu. „În minutul 3, Hagi, în acţiune individuală pe stânga, «l-a lăsat de căruţă» pe Stielike şi a înscris plasat, în colţul opus. (...) în minutul 9, aripa dreaptă a apărării noastre greşeşte în lanţja acţiunea fundaşului Ryff, Speriatu se plasează şi el greşit şi... 1 – 1. (...) În minutul 20, Iorgulescu (care a făcut un joc foarte slab) gafează copilăreşte, bâlbâie o minge simplă

şi Luthi îi fură balonul, înscriind uşor, cu boltă. Trec doar 3 minute şi Mircea Sandu trimite abil, de aproape, peste portar: 2 – 2. (...) în minutele 41 (henţ al lui Jacobacci) şi 44 (Engel l-a ţinut de picior pe Mircea Sandu, la 6 metri de poartă), inepuizabilul Hagi transformă două penaltyuri clare. (...) La numai 5 minute de la reluare, fundaşul Don Givens vine în atac şi reia slab, de la 14 metri, centrarea lui Hermann, înscriind pe sub Speriatu. (...) în minutul 73, Stielike egalează: 4 – 4”.

Actorii piesei din Regie:

Sportul Studenţesc: *Speriatu – M. Mihail, Cazan, Iorgulescu* (*85 M. Popa*), *Burchel – Terheş, PANĂ, Bozeşan* (*70 Ţicleanu*), *HAGI, M. Sandu, Coraş*.

Neuchatel Xamax: *Engel – Salvi, DON GIVENS, Thevenaz, Ryff – HERMANN, Stielike, Perret – Elsener* (*46 Mottiez*), *Luthi* (*82 Nielsen*),

JACOBACCI.

Aşadar, doar doi remarcaţi din rândul studenţilor bucureşteni. Doi remarcaţi şi multe suspiciuni. Vorbele au început să circule prin vestiar. Că Iorgulescu şi Cazan dinadins au lăsat-o mai moale... Că Speriatu şi elveţienii se aveau ca fraţii... Că nu ştiu cine s-a întâlnit cu un ştiu cine...

Atunci, în Hagi s-a rupt ceva. Nu putea fi de acord să-şi bată joc cineva de el. De munca lui, de talentul lui, de visele lui. Simţindu-se trădat, sufletul lui devenise transferabil. Aştepta doar un semnal de la soartă.

Nici cealaltă reprezentantă a României în Cupa UEFA, Dinamo, n-a trecut de turul 1: 0 – 1 în Iugoslavia, cu Vardar Skopje, după 2 – 1 în tur. În schimb, Steaua (1 – 1 şi 4 – 1 cu danezii de la Vejle), în Cupa Campionilor, şi Universitatea Craiova (0 – 2 şi 3 – 0 cu AS Monaco), în Cupa Cupelor, şi-au croit drum spre turul 2 al competiţiilor continentale.

*

Pe masa clubului din Regie a apărut prima ofertă din străinătate pentru transferul lui Hagi. Bologna, echipă din Serie A, era gata să scoată din cont două milioane de dolari pentru a-l avea pe briliantul român. La scurt timp, a intrat pe fir Juventus Torino, marele Juventus, care a plusat cu încă un milion peste oferta Bolognei. Dar conducătorii Sportului Studenţesc, în conformitate cu politica vremii, au spus nu. Iar Hagi a respins din start ideea „dezertării" după modelul lui Marcel Răducanu. Se gândea la părinţii săi, la cât vor suferi ei dacă fiul lor ar face un asemenea pas.

*

Campionatul şâ-a reluat cursul, şontâc-şontâc.

…22 septembrie: Sportul Studenţesc – „Poli” Timişoara 2 – 2 (etapa a 7-a). Hagi, suspendat, n-a jucat.

…28 septembrie: Sportul Studenţesc – AŞA Târgu Mureş 4 – 0. Hagi a reintrat în forţă, orchestrând tot jocul echipei sale.

…6 octombrie: Steaua – Sportul Studenţesc 1 – 1. Primul punct pierdut de militari în campionatul 1985 – 86, după 7 victorii consecutive! La insistenţele lui Mircea Lucescu, Hagi n-a jucat, fiind menajat pentru meciul echipei naţionale cu Irlanda de Nord.

Câinii lui Ceauşescu

Acel teribil mecii cu băutorii de bere (la *Mundialul* spaniol dăduseră gata câteva butoaie) a avut un prolog cutremurător. Unul pe care Ioan Chirilă avea să-l dezvăluie, după ’90, într-una din cărţile sale. Nea Vanea era un apropiat al lui Lucescu, îi ştia fiecare mişcare.

„Se *apropie ziua de 16 octombrie 1985. Cea care avea să fie Infernul. Cu o seară înainte, i-am făcut o vizită lui Mircea la cantonamentul de la hotelul Tolstoi. Băieţii cinaseră. Mircea Lucescu şi celălalt Mircea, Rădulescu, se mai aflau la o masă. Priveau în gol, poate spre ziua de mâine. Era şi Mircea Angelescu, preşedintele federaţiei. Tăceau toţi trei. Era aşteptarea la mijloc.*

HAGI

Între timp a venit un bărbat cu părul roşcat, însoţit de un câine negru. (*Aveam să aflu că patrupedul este Labrador. Unul din câinii Labrador ai lui Ceauşescu…*) *A intrat în vorbă, nepoftit. Era băut, nici vorbă. L-a chemat pe şeful de sală. Ne-am fi aşteptat ca şeful de sală să-i spună că restaurantul s-a închis de mult, aşa cum ne spusese şi nouă. Dar nu – a spus scurt «am înţeles» şi a dispărut. Avea să revină în cel mult zece minute cu o friptură imensă, într-o farfurie*

mare, cu mulţi cartofi prăjiţi. CTmele cel negru s-a apropiat de farfuria aşezată pe un taburet şi a început să mănânce, cu mişcări evident antrenate în situaţii asemănătoare. Am încercat să mă ridic. Nu-mi făcea plăcere o asemenea schimbare de decor şi de atmosferă. Roşcatul a intervenit imediat: «Nu mişcă nimeni! Dacă pleci, pun Labradorul pe tine». Mi-am dat seama curând că ştia cine sunt, că ştia cine e Mircea Angelescu... Atmosfera era apăsătoare. Roşcatul a început să râdă fără niciun motiv. Şi, imediat, să plângă. «O, de-aţi şti cât vă iubeşte şef u şi mai ales şefa... Mai ales pe tine, blondule». Blondul era Mircea Rădulescu. Celălalt vizat era Mircea Lucescu. Şi imediat *roşcatul s-a pornit din nou să râdă. Şi din nou un bocet. «Eu văd toate meciurile voastre cu şefu' şi cu şefa... Stau în spatele lor... Eu sunt cel care gustă mâncarea pentru amândoi... Şi vinul... Dacă bateţi mâine, va fi bine. Dacă pierdeţi, s-a zis cu voi!». Şi o nouă explozie de râs la «s-a zis cu*

voi».

Atmosfera devenea insuportabilă. Cine m-a pus să-l vizitez pe Mircea? Mă uitam la el. Era încordat ca un arc, gata să plesnească. Roşcovanul continua să alterneze stările euforice cu izbucniri în plâns, ameninţările – în caz de înfrângere – cu elogiile şi aplauzele care ar putea veni în caz de victorie... Din fericire, Labradorul, care mâncase pe săturate, dădea semne de nerăbdare. Uimitor era faptul că farfuria nu se clintise, dinele era educat, nici vorbă. Măcar el...

În uşă, roşcovanul, care parcă era maior, a aruncat un «*lasă că ne vedem mâine*»*. Am rămas un timp cu Mircea şi cu* «*blondul*»*. Ne priveam, încercam să ne ghicim gândurile.*

Ne-am ridicat. Mircea Lucescu era frânt. Angelescu reuşise să se furişeze. Nici n-am observat când... Am coborât pe trepte. Dormitorul tricolorilor era vizavi. Mircea a privit cerul. «*Numai de n-ar ploua şi mâine*»*. A lăsat capul în*

pământ: «*Sunt obosit. Mi-e frică de acest meci*»... *Cu trei săptămâni în urmă, unul din apropiaţii lui Ceauşescu, Emil Bobu, l-a văzut pe preşedintele CNEFS-ului, Haralambie Alexa* (*care îl înlocuise pe generalul Dragnea*). *Şi l-a întrebat pe neaşteptate*: «*Voi unde jucaţi meciu ăla*?» («*Meciu ăla*» *era cel cu Irlanda de Nord.*) *Şi Alexa, surprins de întrebare – nu era pregătit –, s-a simţit obligat să dea un răspuns prompt.* (*Dacă nu răspundeai imediat şi oricum, erai considerat un papă-lapte,*) *Şi a răspuns pe loc*: «*Pe „23 August*”, *tovarăşe secretar*». *Aşa s-a hotărât* «*23*»... *Lucescu prezentase la federaţie cinci variante. Prima era Timişoara. A doua – Clujul. A treia – Craiova. A patra – Ghencea. Stadionul* «*23 August*» *era doar a cincea variantă.* «*Nu e deloc o problemă secundară. Jucătorii au stadioane preferate. Nu e neapărat o superstiţie, dar ceva tot este... Mai mult, stadionul* «*23 August*» *nu e nici pe departe bun de joc. E o clisă acoperită cu*

iarbă». Dar răspunsul dat tovarăşului secretar nu mai putea fi întors din drum...

Am plecat pe jos. Era trecut de miezul nopţii. Auzeam, fără să vreau, hohotele de râs şi bocetele roşcovanului. Am încercat să adorm. În zadar. Eram obsedat de seara pe care o ratasem. Într-un târziu am aţipit. Visam un copil scâncind. Şi ochii fioroşi ai Labradorului. N-am mai putut să adorm. Auzisem de atâtea ori, în copilărie, că visul cel mai rău e un copil scâncind...”

*

Teribilă povestea lui *nea Vanea*! Să stai la masă cu doi câini – unul patruped şi unul biped... Câinii lui Ceauşescu...

Ce s-a întâmplat a doua zi, pe 16 octombrie, a depăşit orice închipuire. Fără Ştefănescu (suspendat) şi Cămătaru (accidentat), dar cu Hagi promovat în premieră căpitan de echipă – căpitan

la 20 de ani! –, românii au presat careul advers 85 de minute din 90, dar precipitat, cu frică. Au primit un gol stupid (Quinn, min. 29), au atacat haotic şi au avut un imens ghinion. Fundaşul Nicholl a respins de trei ori de pe linia porţii, la şuturile lui Bölöni (min. 52), Mateuţ (min. 68) şi Piţurcă (min. 73). Arbitrul danez Sorensen a arătat punctul de la 11 metri la o trântă a lui Coraş cu fundaşii adverşi, apoi s-a răzgândit şi a dictat doar „indirectă" din careu (min. 57). Hagi, folosit vârf de atac, a şutat din toate poziţiile, dar mingea s-a încăpăţânat să ocolească poarta sau să poposească în mănuşa bătrânului portar Pat Jennings (40 de ani). Până în final, i-am „zdrobit" la raportul şuturilor la poartă (27 – 3), al şuturilor pe poartă (11 – 2) şi al cornerelor (21-O). Auziţi, 21-O... Dar scorul, singurul care contează în clasament, a rămas 01. Şi Mexicul s-a îndepărtat din nou, ca o Fată Morgana...

România: *Lung* – *Negrită* (*46 Geolgău*),

lovan, Iorgulescu, Ungureanu – Mateuţ, Rednic, Bölöni, Klein – Coraş (62 Piţurcă), Hagi.

În revista „Sport”, Ion Cupen a operat cu bisturiul: „În compania unui partener cu apărare ermetică, admirabil la mingile aeriene, abil pe contraatac, formaţia noastră a jucat inadecvat, dezordonat, cu centrări la întâmplare, cu atacuri nebuloase, fragmentate de tatonări fără rezultat. Unii jucători (Coraş, Klein, Iorgulescu) au părut uzaţi, alţii (Ungureanu, Hagi) ieşiţi subit din formă, un altul (lovan) neasamblat în mecanismul de joc”.

N-a greşit Lucescu împovărându-l pe Hagi şi cu banderola de căpitan? Fostul selecţioner explica: „Pentru mine, Hagi era mai mult decât un jucător. Era un diamant. Voiam să-l pun în vitrina fotbalului mondial, în dispută cu Maradona – pentru că atunci se vorbea mult de Maradona. Eu întrezăream în Hagi un jucător cu aceeaşi

personalitate şi cu acelaşi talent. Totul era să ajungem în Mexic, la Mondiale. Sunt convins că Hagi ar fi jucat acolo un fotbal extraordinar. Ar fi uimit planeta… Dar n-a fost să fie”.

În camera lui Lucescu

Teoretic, România mai avea şanse de calificare, dar cu două condiţii: să câştige meciul cu Turcia, în deplasare, iar Irlanda de Nord să nu ia niciun punct pe Wembley. Numai că britanici sunt şi englezii, şi nord-irlandezii. Aţi vedea Oltenia bătând Moldova ca să se califice Albania? Aşa şi cu Anglia: pe 13 noiembrie a remizat, 0 – 0, cu Irlanda de Nord, trecând amândouă, braţ la braţ. Oceanul. Degeaba am defilat noi la Izmir, conducând în minutul 54 cu 3 – 0 (goluri Iorgulescu, Coraş şi lovan, primele două „lucrate” de Hagi) şi câştigând în final cu 3 – 1. Degeaba ne-au aplaudat 30.000 de turci, pe stadionul „Atatürk” din Izmir. Degeaba…

Clasament final:

1.	8	4	4	O	2	
Anglia					1 – 2	2
2.	8	4	2	2	8	
Irlanda de Nord					– 5	0
3.	8	3	3	2	1	
România					2 – 7	
4.	8	3	2	3	7	
Finlanda					– 12	
5.	8	O	1	7	2	
Turcia					– 24	

Acolo, la İzmir, într-una din camerele hotelului „Etap”, s-a mai întâmplat ceva important pentru cariera lui Hagi. Episodul ne este relatat de Mircea Lucescu. „După meci, m-am dus la mine în cameră. Îmi amintesc că acum: era acolo, pe perete, o tablă mare, neagră, o găsisem prin podul hotelului. Pe tabla aceea pregătisem meciul cu

Turcia… La un moment dat a intrat pe uşă Gică Hagi. Mi-a spus că a fost contactat de Steaua, că ar vrea să plece la Steaua. Mi-a cerut părerea. Eu mă pregăteam să părăsesc echipa naţională şi să preiau pe Dinamo, care nu avea antrenor după demisia lui Cernăianu. Deci interesul meu era ca Gică Hagi să nu ajungă la Steaua, cu care urma să mă bat în campionat. Interesul meu era să-l îndrum spre Dinamo. Dar Dinamo era jos, avea mari probleme. Atunci l-am sfătuit pe Hagi să se transfere cât poate de repede la Steaua, care era pe val. Domina autoritar campionatul şi începuse să scoată capul în Europa. La discuţia mea cu Gică au fost de

ÎN REGIE

faţă Gino Iorgulescu, Marcel Coraş şi Loţi Bölöni. Gino a intervenit, cã Hagi e al Sportului Studenţesc şi că trebuie să rămână la Sportul. Eu am fost ferm: «Interesul echipei naţionale, al

fotbalului românesc este ca Hagi să joace la Steaua!»”.

După Izmir, Lucescu a trecut, într-adevăr, la Dinamo, dar a mai continuat un an, în paralel, şi cu echipa naţională. Repeta experienţa de la Corvinul… Hagi, în schimb, n-a mai ajuns atunci la Steaua. Undeva, mult peste capul său, discuţiile s-au împotmolit. Gică a rămas în Regie, să se uite la televizor cum Lăcătuş, Belodedici, Balint şi ceilalţi băieţi luau viteză în Cupa Campionilor…

*

Să reluăm şi firul campionatului, de unde l-am lăsat. Aşadar…

…20 octombrie: Sportul Studenţesc – Gloria Buzău 3 – 2 (etapa a 10-a). Un gol Coraş, două Hagi. Amândoi se aflau la egalitate în „topul tunarilor”, cu câte 7 reuşite, devansaţi de craioveanul Bâcu (8) şi urmăriţi îndeaproape de

Piţurcă, Mateuţ şi Gabor (câte 6).

...27 octombrie: Sportul Studenţesc – Rapid 1 – 0. Gol Ţicleanu, primul lui gol pentru alb-negri. Hagi, luat om la om de Rada, n-a reuşit să înscrie, dar a construit câteva faze de senzaţie. „Prima repriză s-a încheiat cu o «bombă», la vinclu, a lui Hagi, greu deturnată de Manu. (...) Hagi şutează din nou periculos, la capătul unui slalom interminabil (min. 50), mai vine şi cu o altă «rachetă», dar la o lovitură liberă (min. 75)". (Ioan Chirilă – „Sportul", 28 octombrie 1985).

...30 octombrie: Chimia Râmnicu Vâlcea – Sportul Studenţesc 0 – 2 (restanţă din etapa a 6-a). În Zăvoiul vâlcean (acolo unde, învingând Ciprul cu 5 – 0, se calificase la Europenele de juniori cu doi ani şi jumătate în urmă), Hagi a fost cu două clase peste toţi ceilalţi jucători. „În minutul 36, Hagi s-a lansat irezistibil pe aripa stângă, a ajuns în apropierea liniei de fund, a centrat uşor la Coraş – aflat la 6 metri de poartă –

şi acesta n-a avut altceva de făcut decât să împingă mingea în plasă. (...) Tot o acţiune a lui Hagi, la 3 minute după pauză, aduce cel de-al doilea gol. Intrat în careu, de data aceasta pe partea dreaptă, el este faultat clar şi arbitrul acordă fără ezitare penalty. Tot Hagi execută şi e 2 – 0". (Radu Urziceanu – „Sportul", 31 octombrie 1985).

...3 noiembrie: Petrolul Ploieşti – Sportul Studenţesc 0 – 0. Hagi – 90 de minute, fără mari realizări.

...6 noiembrie: Steaua se califică în turul 3 al Cupei Campionilor Europeni, învingând cu 4 – 1 pe Honved Budapesta (după 0 – 1 în tur). U. Craiova este eliminată din Cupa Cupelor de Dinamo Kiev (2 – 2 şi 0 – 3).

...17 noiembrie: Sportul Studenţesc – SE Bacău 1 – 0. Gol Terheş, spre final. Abia revenit de la Izmir, afectat de ratarea calificării la Mondiale.

HAGI

Hagi a intrat la pauză, când scorul era 0 – 0.

...20 noiembrie: Sportul Studenţesc – Dinamo 2 – 1. Hagi l-a servit ideal pe Bozeşan, la golul victoriei.

...24 noiembrie: Corvinul Hunedoara – Sportul Studenţesc 4 – 3. Hagi a înscris două goluri şi l-a „elaborat” pe cel de-al treilea. „Era minutul 16 când Hagi, după o frumoasă combinaţie cu Mircea Sandu, a pătruns în careul advers şi a înscris imparabil. (...) La puţin timp după pauză, la scorul de 1 – 1, asistăm la un adevărat recital al lui Hagi. În minutul 51, acesta pătrunde pe stânga, centrează, mingea este respinsă de hunedoreni, dar exact la Bozeşan, care o trimite sub bară. Nouă minute mai târziu, Hagi face o cursă splendidă, începută la centrul terenului şi încheiată, după câteva driblinguri de efect, cu un şut plasat, pe lângă portarul Ioniţă”. (Constantin Firănescu – „Sportul”, 25 noiembrie 1985). La 1 – 3, Corvinul a revenit, marcând trei

goluri în 22 de minute (două din penalty). Spre final, Hagi a avut calificarea de două ori în bocanc: „În minutul 88, dintr-o lovitură liberă, Hagi trimite mingea în bară, aceasta revine la Cazan, care, cu capul, o împinge spre poartă, dar Petcu o opreşte cu mâna. Penalty clar, pe care îl execută Hagi, însă Ioniţă apără magistral”.

...1 decembrie: Sportul Studenţesc – FC Argeş 0 – 0. Joc slab şi pentru Hagi, şi pentru echipa sa.

...4 decembrie: în Cupa României, Oţelul Galaţi – Sportul Studenţesc 4 – 1, după prelungiri! Un meci de pomină, în care Hagi, uşor accidentat, nu a jucat.

...8 decembrie: FC Olt – Sportul Studenţesc 2 – 2, în ultima etapă a turului. Un nou duci Hagi – Balaci. La jumătatea primei reprize, oaspeţii conduceau cu 2 – 0. Hagi a pasat decisiv la golurile lui Mircea Sandu (min. 15) şi Munteanu II (min. 22).

La jumătatea campionatului, clasamentul, în zona sa superioară, arăta astfel:

1.			1		1	3	O	3		
Steaua		7		4					4 – 6	1
2.			1		9	6	2	3		
Sportul Studenţesc		7							6 – 16	4
3.			1		9	4	4	2		
Dinamo		7							6 – 13	2
4.	Univ.		1		9	3	5	1		
Craiova		7							9 – 15	1

Aşadar, studenţii din Regie aveau cel mai prolific atac. De altfel, doi dintre ei se aflau şi în topul „tunarilor”, care „ierna” în următoarea situaţie: Petcu (Corvinul) – 13 goluri; Piţurcă – 11; Hagi – 10; Coraş, Bâcu, Giuchici – câte 9.

Dar ce s-a întâmplat cu Steaua, cum a devenit ea, peste noapte, invincibilă? La prima vedere, cheia părea să fie noul cuplu de antrenori: Emerich Jenei-Anghel Iordănescu. Dar, şi mai

important, acolo, în

ÎN REGIE

Ghencea, se petrecuse o formidabilă mişcare de culise: din toamna anului 1984 se implicase, direct şi discreţionar, Valentin Ceauşescu, fiul cel mare al preşedintelui ţării!

*

Pe 10 decembrie, înainte de vacanţă, Mircea Lucescu a trecut în revistă 70 de jucători, într-un cuplaj organizat pe stadionul Dinamo. S-au înfruntat mai întâi naţională de tineret cu cea de juniori (scor 3 – 1), apoi prima reprezentativă cu naţională olimpică (3 – 2). La juniori, două nume despre care se va mai auzi: Gică Popescu şi Dan Petrescu. În partida-vedetă, Hagi a făcut cuplu cu Balaci, la mijlocul terenului. Şi s-au înţeles foarte bine – au driblat, au combinat, au învăluit. Ba

chiar au „construit” împreună un gol: „Hagi îl deschide pe Balaci, şut respins de apărătorii lotului olimpic, dar până la Hagi, pe dreapta, care şutează cu efect în transversală, de unde mingea ricoşează în plasă”. („Sportul”, 11 decembrie 1985). Nu Lucescu îl sfătuia pe Hagi, în ’83, să nu plece la Craiova, pentru că Balaci, cu personalitatea sa, o să-l sufoce?

Primul în ţară, al 18-lea în lume în sfârşit, ancheta ziarului „Sportul”: cel mai bun fotbalist român al anului 1985 – Gheorghe Hagi! Ordinea primilor zece: 1. Hagi; 2. Ştefănescu; 3. Bölöni; 4. Lung; 5. Klein; 6. Tudoréi Stoica; 7. Cămătaru; 8. Belodedici; 9. Moraru; 10. Rednic. Spectaculoasă şi intrarea lui Belodedici în *Top ten*. Poate că nu strica să-l fi promovat şi Lucescu, în meciul cu Irlanda de Nord…

Şi încă o veste: în ancheta realizată de prestigioasă revistă britanică „World Soccer”, Hagi a „venit” pe locul 18 în lume, performanţă

nemaiatinsă, de-a lungul timpului, de vreun fotbalist român! Atunci, în ’85, Hagi s-a situat înaintea unor celebrităţi precum Zico, Boniek sau Ian Rush!

El, copilul firav din Săcele... El, băiatul cu sacaua... El, jucătorul cu capacitate aerobă scăzută... El...

Capitolul 15

Bibeloul lui Nicuşor

Pentru Hagi, ca şi pentru colegii săi de la Sportul Studenţesc, anul 1986 a început cu un cantonament pe Valea Prahovei, la Pârâu Rece. Două săptămâni de lupte cu gerul, cu munţii, cu zăpada până la brâu. A apărut şi mingea, s-a pus şi de vreo două amicale (3 – 1, la Rupea, cu Cimentul Hoghiz, 2 – 0 cu Muscelul Câmpulung), apoi ţuşti în Italia, pe filiera Zacchini! 2 – 2 cu Pistoiese (ambele goluri Hagi), 3 – 3 cu Lucchese, 2 – 2 cu Udinese, 4 – 2 cu Centese, 6 – 1 cu Forli (două

goluri Hagi) – majoritatea, adversari de mâna a doua. Alb-negriİ (cu o singură noutate în lot: Tom Cristea, venit de la Braşov) au trecut apoi graniţa în Iugoslavia, unde au câştigat turneul de la Koper (2 – 0 cu FC Koper şi tot 2 – 0 cu Dinamo Vinkovici). În fine, înainte de a reveni în ţară, 0 – 1 cu Rijeka.

Pe 22 februarie, Hagi a revenit acasă, pe malul mării, pentru un amical devenit tradiţional: FC Constanţa – Sportul Studenţesc 2 – 2. În ziua următoare, 4 – 0 cu Delta Tulcea, în oraşul de la gurile Dunării, apoi fuga la Bucureşti, pentru turneul echipei naţionale în Egipt. Tricolorii (fără stelişti, care pregăteau meciurile cu Kuusysi Lahti, din Cupa Campionilor) au jucat două amicale cu „faraonii", la Alexandria. Pe 28 februarie: 2 – 2, golurile noastre fiind marcate de Coraş şi Iorgulescu (din penalty). Două zile mai târziu: Egipt – România 0 – 1 (gol Gabor). Din minutul 41, elevii lui Lucescu au jucat în 10 oameni, Hagi fiind

eliminat pentru că a oprit mingea cu mâna, la centrul terenului! A fost primul cartonaş roşu primit de Gică Hagi după trei ani şi jumătate de evoluţii în Divizia A şi în echipa naţională.

*

Primăvara ’86 a fost mai puţin tumultuoasă decât precedentele. Echipa naţională nu avea niciun obiectiv imediat, iar Sportul Studenţesc părăsise şi Cupa UEFA, şi Cupa României. Singura miză era campionatul. Acolo şi-a mobilizat Gică toată energia.

…8 martie: FC Bihor – Sportul Studenţesc 1 – 2. „Hagi a fost sâmbătă excelent, conducându-şi echipa cu brio, prin curse individuale, cavalcade de driblinguri irezistibile şi prin pasele de gol date lui Mircea Sandu şi lui

Bozeşan”. (Constantin Alexe – „Sportul”, 10

martie 1986).

...11 martie: Sportul Studenţesc – FCM Braşov 5 – 1. Aproape toată cronica, semnată Ioan Chirilă, i-a fost închinată lui Hagi. „La numai trei zile după recitalul de la Oradea, Hagi şi-a reconfirmat clasa, într-o partidă spectaculoasă, dominată de accelerările internaţionalului. El a înscris un gol cum rar se poate vedea pe terenurile noastre şi a fost la originea tuturor celorlalte patru, cu contribuţii decisive. (...) Seria golurilor a început în minutul 20, când, la o centrare-trasor a lui Hagi, Coraş a deviat frumos, cu capul. În minutul 25, după un sprint Coraş, Hagi «desenează» aceeaşi centrare, permiţându-i lui Mircea Sandu să repete devierea, cu acelaşi efect: 2 – 0. În minutul 42, după o suită de driblinguri «în slalom», Hagi e faultat în afara careului. Execută Munteanu II, mingea loveşte transversala şi Ţicleanu reia puternic în plasă. Minutul 71 aduce superbul gol pe care l-am

amintit: Iorgulescu centrează precis, văzându-l pe Hagi în zona extremei stânga, preluare pe piept şi voleu fulgerător, cu piciorul drept, în colţul lung: 4 – 0. Apoi, Coraş este faultat în careu şi Hagi ratează penaltyul, uluit parcă de faza fixă, după ce fusese într-o permanentă mişcare timp de 75 de minute. În minutul 83, din nou Hagi execută un corner neaşteptat, la firul ierbii, spre Terheş, care înscrie lejer”.

…19 martie: la Helsinki, Kuusysi Lahti – Steaua 0 – 1 (după 0 – 0 în tur) şi campioana României s-a calificat în semifinalele Cupei Campionilor Europeni! Pentru Hagi, aflat la Bucureşti, în faţa televizorului, încep regretele…

…22 martie: Sportul Studenţesc – U. Craiova 1 – 1. Hagi, destul de şters.

…26 martie: într-un meci amical, pe „Hampden Park” din Glasgow, Scoţia – România 3 – 0. Mircea Lucescu: „M-a surprins lipsa de pregătire a unora dintre jucătorii noştri. În

această situaţie este şi Hagi, care traversează o criză de formă reală”.

...2 aprilie: Sportul Studenţesc – „U” Cluj 6 – 1. Hagi s-a răzbunat, marcând trei goluri: două din penalty şi unul printr-un „trasor” de la 20 de metri. Câteva ore mai târziu, din nou la televizor: Anderlecht Bruxelles – Steaua 1 – 0 în prima manşă a semifinalei CCE.

...6 aprilie: Sportul Studenţesc – Chimia Râmnicu Vâlcea 3 – 0. Hagi a marcat de două ori. El a deschis scorul dintr-o lovitură liberă de la 30 de metri, mingea vâjâind pe la urechile portarului Pavel, şi tot el l-a închis, din penalty. Constatare în „Sportul”: „Mircea Sandu a fost mereu în contratimp, iar Hagi şi Coraş îşi adresau reciproc reproşuri la multele nereuşite”.

...13 aprilie: „Poli” Timişoara – Sportul Studenţesc 0 – 1. „Studenţii au avut din nou în Hagi un motor pe tot terenul. El a jucat în toate compartimentele, cu o dăruire pe care am dori-o

mereu prezentă în jocul său de atâtea ori strălucitor, Hagi a fost, de altfel, la originea golului, după un dribling derutant pe partea dreaptă, încheiat cu o centrare de mare fineţe spre Mircea Sandu, care a înscris spectaculos cu capul (min. 66). De asemenea, Hagi a fost şi autorul unei bare în minutul 71”. (Ioan Chirilă – „Sportul”, 14 aprilie 1986).

...16 aprilie: Steaua – Anderlecht Bruxelles 3 – 0 şi campioana României e în finala Cupei Campionilor Europeni! Regretele lui Hagi sporesc...

...19 aprilie: AŞA Târgu Mureş – Sportul Studenţesc 1 – 4. La pauză era 0 – 0! Hagi a marcat de două ori, din acţiune (min. 70 şi 88).

...23 aprilie: deşi fără stelişti, România a învins Uniunea Sovietică, la Timişoara, într-un meci amical, cu 2 – 1. „Hagi şi-a etalat, mai ales în prima repriză, clasa europeană, el fiind secundat de Mateuţ. (...) în minutul 13, superb gol al lui

Hagi: dintr-o lovitură liberă de la 25 de metri, el a trimis înşelător, pe colţul scurt al porţii lui Dasaev”. (Mircea M. Ionescu – „Sportul”, 24 aprilie 1986). În echipa sovietică, nume mari: Blohin, Protasov, Dasõev, Kuzneţov. Peste toţi a fost, însă, machidonul Hagi.

…27 aprilie: Sportul Studenţesc – Steaua 1 – 2. Deşi echipa sa a pierdut, golgeterul studenţilor a fost cel mai bun de pe teren. A vrut să le arate tuturor cine este Hagi şi a reuşit. Îndrăgostit de Regie de când acolo a poposit „ucenicul vrăjitor”, Ioan Chirilă a consemnat: „După pauză, la 0 – 1, Hagi se lansează într-un slalom «imposibil», trecând şi de Bölöni, şi de Bumbescu, în plin careu, Mircea Sandu are golul în picior, dar şutează peste bară, de la numai câţiva metri. (…) Alb-negrii, mereu animaţi de Hagi, luptă pentru egalare, care se produce în minutul 61. Autorul golului: Cristea, la o pasă a aceluiaşi Hagi, dezlănţuit în pofida jocului dur al lui Bărbulescu

(arbitrul Porumboiu fiind mult prea larg de dragul cursivităţii). (...) Speriatu apără un penalty executat de Bölöni. (...) Hagi execută impecabil o lovitură liberă, la vinclu, dar Duckadam apără extraordinar. (...) Când jocul se îndrepta spre o remiză, un contraatac purtat pe partea lui Lăcătuş (min. 85) se soldează cu o pasă «înăuntru», spre Bölöni, şi şutul acestuia, foarte puternic, aduce golul victoriei. (...) Clasa deosebită a lui Hagi nu a putut contracara plusul colectiv al finaliştilor Cupei Campionilor”. Sunt rânduri lăsate mărturie de nea Vanea.

...7 mai: Steaua a triumfat în Cupa Campionilor Europeni! în finala cu FC Barcelona, conservând scorul de 0 – 0 timp de 120 de minute şi câştigând seria penaltyurilor de departajare cu 2 – 0, campioana României a stabilit o premieră pentru Europa de Est. Eroul finalei de la Sevilla: portarul Helmuth Duckadam, care a apărat 4 penaltyuri consecutive, executate de Alexanco,

Pedrazza, Pichi Alonso şi Marcos! O echipă pentru istorie: *DUCKADAM – IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, BĂRBULESCU BĂLAN* (*72 IORDĂNESCU*), *BALINT, BÖLÖNI, MAJEARU – LĂCĂTUŞ*.

PIŢURCĂ (*112 RADU II*). *Antrenori*: *E M E RICH JENEI ŞI ANGHEL IORDĂNESCU*. Pentru Steaua, la penaltyuri au ratat Majearu şi Bölöni, după care au marcat Lăcătuş şi Balint. Formidabil – regina Europei a fost decisă de golurile lui Lăcătuş şi Balint, foştii colegi ai lui Hagi la Luceafărul! Şi de intervenţiile lui Belodedici, alt „luceafăr” care a migrat spre Steaua... Iar „luceafărul luceferilor”, Gică Hagi, ce făcea în acea seară fabuloasă? Se uita la televizor, într-un cămin din Grozăveşti! Dacă mai avea vreo îndoială că trebuie să plece de la Sportul Studenţesc, seara de 7 mai 1986 i-a spulberat-o definitiv.

...10 mai: Gloria Buzău – Sportul Studenţesc 2 – 2. Pentru gazde a înscris de două ori Dudu

Georgescu, fosta *Gheată de Aur* a Europei. Pentru oaspeţi... „în minutul 56, Hagi porneşte în slalom pe stânga, şutează, Lazăr respinge şi Coraş înscrie din apropiere. (...) în minutul 51, Hagi pătrunde în careu în dribling, este faultat de Comănescu şi tot el transformă penaltyul". („Sportul", 12 mai 1986). Totuşi, cu 7 etape înainte de final, Hagi era devansat în clasamentul „tunarilor" de craioveanul Bâcu (20 de goluri, faţă de 19 ale „sportistului").

...18 mai: Rapid – Sportul Studenţesc 3 – 1. Hagi n-a reuşit mai nimic.

...21 mai: Sportul Studenţesc – Petrolul Ploieşti 3 – 1. Hagi a fost eliminat în minutul 60, pentru lovirea fundaşului Ştefan. Ce s-a întâmplat, de fapt? După ce timp de o oră îl „tocase" mărunt-mărunt, ploieşteanul l-a atacat violent, cu crampoanele înainte. Nervos, Hagi l-a lovit apoi cu piciorul, uşor, pe Ştefan, iar arbitrul Neşu i-a arătat imediat cartonaşul roşu.

...25 mai: SE Bacău – Sportul Studenţesc 1 –

0. Fără Hagi, suspendat.

...28 mai: Victoria – Sportul Studenţesc 2 – 2 (restanţă din etapa a 21-a). Hagi a făcut un meci bun, nu şi echipa lui. O fază sugestivă, cea de la golul 2 al studenţilor: „O «şarjă» a lui Hagi se soldează cu un fault la 20 de metri, lovitura este executată tot de el, în transversală, balonul revine în teren şi Bondoc îl reia în plasă”. („Sportul”, 29 mai).

...31 mai: Dinamo – Sportul Studenţesc 0 – 5! Hagi a deschis scorul în minutul 4 şi l-a ridicat la 3 – 0 în minutul 31. El fost principalul „vinovat” pentru umilinţa suferită de Dinamo, echipa pregătită de Mircea Lucescu, antrenorul lui Gică la naţională! De altfel, Lucescu tocmai îl convocase pentru amicalul cu Norvegia, însă Hagi, accidentat şi înlocuit în minutul 74 al meciului cu Dinamo, n-a evoluat contra scandinavilor.

...8 iunie: Sportul Studenţesc – Corvinul 5 – 1. Două goluri Hagi, trei Mircea Sandu.

„Spiriduşul” din Regie i-a egalat pe Bâcu şi pe Piţurcă în ierarhia „tunarilor” – câte 23 de goluri fiecare. Şi mai erau două etape.

...15 iunie: FC Argeş – Sportul Studenţesc 3 – 3. Două goluri Hagi: „În minutul 32, Hagi ia o minge de la 40 de metri, accelerează, driblează, ajunge în careu, pe stânga, şi cu un şut sec îl învinge pe portarul Cristian. Peste trei minute, o nouă fază Hagi, pornită tot de la 40 de metri, sprint, şut sec şi... 2 – 3”. („Sportul”, 16 iunie 1986).

Hagi-Piţurcă 31 – 29

Pe 18 iunie s-a disputat ultima etapă. În Regie, un rezultat ilar: Sportul Studenţesc – FC Olt 7 – 5. A fost un meci de pomină, ca şi cel din Bănie, U. Craiova – Steaua 5 – 4. Înaintea ultimelor 90 de minute, în duelul Hagi – Piţurcă pentru titlul de golgeter, stelistul conducea cu 26 –

25. Să reconstituim cele două partide în paralel (ele s-au jucat la aceeaşi oră, fiind transmise la radio). Deci, mare comedie din Regie până-n Bănie!

Actul I.

Min. 3: gol Mircea Sandu, 1 – 0 în Regie. Min. 14: Eftimie (din penalty), 1 – 1 în Regie. Min. 15: Bâcu, 1 – 0 în Bănie.

Min. 16: Hagi, 2 – 1 în Regie (în duelul Hagi – Piţurcă, 26 – 26).

Min. 20: Piţurcă, 1 – 1 în Bănie (Hagi – Piţurcă 26 – 27).

Min. 23: Cârţu, 2 – 1 în Bănie.

Min. 27: Oct. Popescu, 3 – 1 în Bănie.

Min. 28: Hagi, 3 – 1 în Regie (Hagi – Piţurcă 27 – 27).

Min. 32: Georgescu, 3 – 2 în Regie.

Min. 41: Piţurcă (din penalty), 3 – 2 în Bănie (Hagi – Piţurcă 27 – 28). Pauză. Urmează actul II.

Min. 46: Hagi, 4 – 2 în Regie (Hagi – Piţurcă

28 – 28).

Min. 52: Hagi (din penalty), 5 – 2 în Regie (Hagi – Piţurcă 29 – 28).

Min. 58: Bâcu (din penalty), 4 – 2 în Bănie.

Min. 62: M. Popescu (din penalty), 5 – 3 în Regie.

Min. 65: Despa, 5 – 4 în Regie.

Min. 66: Badea, 5 – 2 în Bănie.

Min. 70: Hagi, 6 – 4 în Regie (Hagi – Piţurcă 30 – 28).

Min. 75: Despa, 6 – 5 în Regie.

Min. 79: Piţurcă (din penalty), 5 – 3 în Bănie (Hagi – Piţurcă 30 – 29). Min. 89: Hagi, 7 – 5 în Regie (Hagi – Piţurcă 31 – 29). Min. 90: Radu II, 5 – 4 în Bănie.

Cade cortina. Sportul a câştigat. Craiova a câştigat. Hagi a câştigat. Piţurcă a pierdut.

*

Aşadar, înscriind 6 goluri în ultima etapă, Hagi a ieşit din nou golgeterul României, cu un total de 31 de goluri. La pauză, însă, el a fost însă la un pas să nu mai intre pe teren! Ce s-a întâmplat? După primele 45 de minute, aflând că Piţurcă marcase de două ori la Craiova (menţinânduIN REGIE

şi astfel avansul de un gol dinaintea etapei), Hagi s-a dus glonţ la vestiar, şi-a luat prosopul şi a intrat sub duş. Colegii săi au început să se alarmeze: „*Ce-i cu Gică*? *De ce face duş acum*? *Chemap-I încoace, ce, a înnebunit*?”. Dar Gică – nu şi nu! Că nu are rost să mai joace, că nu-i trebuie titlul de golgeter, că *ăla*, la Craiova, dă goluri câte vrea… Câţiva băieţi, în frunte cu Coraş şi cu Terheş, trăgeau de el: „Hai, Gică, nu fii supărat, că dai şi tu după pauză!”. La fel, şi *nea Titi* Ardeleanu, antrenorul. Într-un târziu, Hagi s-a lăsat convins să joace şi repriza a doua. În care

avea să înscrie de patru ori...

*

Clasament final în Divizia A, ediţia 1985 – 86:

1. Steaua	34	26	5	3	79 – 25	7
2. Sportul Studenţesc	34	19	10	5	87 – 41	8
3. Univ, Craiova	34	20	6	8	65 – 36	6
4. Dinamo	34	20	6	8	49 – 27	6

Ochelarii fumurii şi pachetul de Kent

Lui Nicu Ceauşescu îi plăcea tot mai mult de Hagi. Îl considera proprietatea lui, pentru că el îl adusese în Regie. În vitrina fiului cel mic al şefului statului, Gică era bibeloul cel mai de preţ. Pentru

el, pentru driblingurile şi pentru şuturile lui venea Nicu la unele meciuri de acasă ale Sportului Studenţesc (în deplasare nu mergea niciodată). De regulă îl aducea Mac Popescu – „Haideţi, tovarăşu Nicu, să-l vedeţi pe dracu' ăla de Hagi cum îi întoarce pe toţi!”. Şi tot Mac Popescu îl căuta apoi pe Gică, să-i atragă atenţia: „Ai grijă ce faci, că vine şi Nicuşor!”

Nicu îşi ocupa locul în tribuna din Regie doar la meciurile „în familie”: cu Steaua, cu Dinamo, cu Victoria, să le poată face apoi în ciudă fratelui său, Valentin, unchiului Ilie sau vreunui alt general: „Ha-ha, te-am bătut!”. Se aşeza pe scaun, între Mac Popescu şi Eugen Banciu, îşi scotea ochelarii fumurii şi îi aşeza pe masă, arunca lângă ei pachetul de Kent – de care nu se despărţea niciodată – şi începea să-l descoasă pe Mac Popescu: „Mace, cât îi prima?”. „Păi, pentru meciu ăsta am făcut-o 2.000 de lei”, răspundea preşedintele. „Dublează-o, numai să-i batem pe

papagalii ăştia!”, ordona Nicu, slobozind rotocoale de fum.

Blonda din ultimul rând în vara anului 1986, Gică Hagi avea deja la activ doi ani de facultate (începuse în ’84, după 9 luni de serviciu militar „la fără frecvenţă”). Şi el, şi prietenul său Terheş erau studenţi la Academia de Studii Economice (ASE). Doar facultăţile difereau: Gică era la „Comerţ”, iar Sandu la „Turism”. La cămin, Terheş i-a explicat lui Hagi că unele lucruri le reţii mult mai uşor dacă, în timp ce le citeşti, le şi aşterni pe hârtie. De atunci, Gică n-a mai învăţat tolănit în pat, cu cursurile în braţe, ci stând la masă, cu pixul în mână. Asta era valabil pentru unele examene mai grele, în rest profesorii erau înţelegători cu fotbaliştii. E drept că şi jucătorii le mai aduceau câte-o atenţie, iar clubul includea câte-un profesor, doi în delegaţie la fiecare turneu peste hotare. Mai ales în Italia, unde se mergea cu

autocarul, traversând Iugoslavia.

În zilele când trecea Hagi pe la facultate, cursurile deveneau şuete. Studenţii ascultau ore în şir poveştile celebrului lor coleg, pe care nu-l slăbeau cu întrebările. De la acele şuete nu lipseau profesorii, uneori nici decanul facultăţii.

Dacă Gică îşi făcea uneori drumuri mai dese pe la ASE, treaba asta avea o cauză obiectivă: în seria lui erau câteva fete tare drăguţe! Lui Gică îi plăcea mult o blondă. O mai invita la o cină, la un chef în cămin, îi făcea cadouri... Dar fata avea un „defect": nu era machedoancă! De aceea Gică nu-şi făcea planuri de însurătoare. Nu voia să treacă peste cuvântul părinţilor săi, care-şi doreau o noră din micuţa lor comunitate. Tradiţia, la aromâni, are putere de lege.

*

Gică încerca, pe cât putea şi el, să-şi ajute

rudele sau prietenii. Îşi ajuta machidonii lui. Odată, un verişor din Constanţa l-a trezit la ora 3 noaptea, disperat. Îi luaseră miliţienii permisul de conducere. Gică a sărit din pat, şi-a tras un pantalon şi a plecat să rezolve treaba. Altă dată i-a făcut rost unui prieten de o Dacie nou-nouţă, din fabrică, fără să fie nevoit omul să aştepte ani de zile. Ca vedetă a echipei naţionale şi a Sportului Studenţesc, Hagi avea, oricum, mai multe posibilităţi decât un muritor de rând.

Minunatele condiţii: 200 de dolari pe lună în iulie ’86, alb-negrii au plecat din nou în cantonament, la Pârâu Rece. A urmat un turneu organizat chiar de clubul din Regie, care împlinea 70 de ani de la înfiinţare. Locul 1, după 3 – 2 cu Rapid (două goluri Hagi, unul Terheş – din pasa lui Hagi) şi 2 – 2 cu Velez Mostar. Dar atunci, pe 25 iulie 1986, în jocul cu iugoslavii, s-au întâmplat unele lucruri care merită povestite.

Lovitura de începere a fost dată, simbolic, de Mircea Sandu. După un minut, acesta a părăsit terenul, lăsându-i locul lui Ţicleanu. Era despărţirea sa de Sportul Studenţesc, după o idilă care a durat 15 ani. La 34 de ani, Naşu găsea că-i mai uşor să tragi pentru Gloria Buzău...

Apoi, canicula care topea pământul i-a topit şi răbdarea lui Hagi. Trecuse aproape o oră de joc, scorul era 1 – 1 şi 7.000 de oameni, în tribună, scandau „Ve-lez! Mostar!”. Era galeria Rapidului, pe care Gică făcuse imprudenţa să o înfrunte cu o zi în urmă. Hagi era un butoi cu pulbere, mai trebuia doar o scânteie pentru ca totul să sară în aer. Şi scânteia a venit în minutul 57, când iugoslavul Jurici l-a şfichiuit provocator. A urmat un schimb de pumni şi arbitrul clujean Mircea Salomir le-a arătat amândurora drumul spre vestiare.

După meci, uşa vestiarului s-a deschis brusc

şi în prag a apărut Mac Popescu. S-a dus direct la Hagi: „Mă, ţie nu ţi-e ruşine să faci una ca asta? Noi facem pe dracu-n patru să vă creăm condiţii şi tu îţi baţi joc de noi?! Ei, lasă, că schimbăm placa! Aşa nu se mai poate!”. Şi săpuneala a durat vreo zece minute, timp în care ceilalţi jucători tăceau. Ştiau că nu e bine să se pună cu Mac Popescu.

Era o practică obişnuită a activiştilor acelor vremuri, aceea de a aduce ca argument „minunatele condiţii pe care vi le asigură partidul şi statul nostru”. Dar era, oare, Gică Hagi un jucător favorizat? Păi, s-o luăm bă-beşte: el câştiga, la Sportul Studenţesc, în jur de 10.000 de lei lunar, ceea ce „la negru” (singura piaţă unde se găsea valută) însemna în jur de 200 de dolari. Cel mai bun jucător român al anului 1985, golgeterul României în ultimii doi ani, văzut de „World Soccer” pe locul 18 în lume, primea 200 de dolari pe lună! Asta în vreme ce un fotbalist de top din Italia, Spania, Anglia sau Germania Federală

câştiga de cel puţin 100 de ori mai mult.

Situaţia îmi aduce aminte de un banc cu „tătucul” Stalin. La un congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Stalin la prezidiu, Lavrenti Beria (şeful NKVD) în stânga sa, sala ticsită de fruntaşi bolşevici. Stalin scoate o hârtie şi începe să citească: „Dragi tovarăşi, în intervalul care a trecut de la precedentul congres...”. Cineva strănută în sală: „Hap-ciu!”. Stalin, grav: „Cine-a strănutat?”. Tăcere. „Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?”. Nimic. „Beria, împuşcă-i pe cei din primul rând!”. Beria scoate mitraliera, îi împuşcă pe cei din primul rând. Stalin, mulţumit, o ia de la început: „Dragi tovarăşi, în intervalul care a trecut de la precedentul congres, Uniunea Sovietică...”. Din nou, cineva strănută în sală. Stalin: „Cine-a strănutat?”. Linişte. „Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?”. Aceeaşi linişte. „Beria, împuşcă-i pe cei din rândul doi!”. Beria pune iar mâna pe mitralieră şi lichidează rândul doi. Scena se repetă

de mai multe ori, până ce în sală mai rămân în viaţă doar cei din ultimul rând. Stalin, imperturbabil, îşi reia discursul: „Dragi tovarăşi, în intervalul care-a trecut de la precedentul congres, Uniunea Sovietică a dat o puternică lovitură...”. Din sală, „hap-ciu!”. Stalin, ameninţător: „Cine-a strănutat?”. Tăcere. „Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?”. Atunci, un individ speriat s-a ridicat de pe scaun, tremurând ca varga: „Eu, tovarăşe secretar general, recunosc: eu am strănutat!”. „Da? Beria, ia-l, dragă, pe cetăţeanul acela şi du-l la spital, dă-i medicamente, fă ceva, poate că e răcit!”

Blestemul Cupei UEFA

După turneul din Regie, Sportul Studenţesc a jucat un meci în R.F. Germania, la Alsfeld-Eifa (3 – 1 cu FC Kassel, din liga a II-a, toate golurile marcate de Hagi), şi două în Belgia, la Liège (1 – 2 cu Standard Liège, gol Hagi, şi 4 – 1 cu Olympique

Charleroi, două goluri Hagi şi două Terheş). Aşadar, Hagi a înscris 6 din cele 8 goluri ale echipei sale!

Din Belgia, repede acasă, că începe campionatul, şi nici naţională nu mai are răbdare!

...17 august: Sportul Studenţesc – „U” Cluj 3 – 0, goluri Terheş, Hagi şi Coraş. Noutate în poarta alb-negrilor: Cristian, venit de la FC Argeş, la schimb cu Speriatu.

...20 august: Hagi a revenit pe stadionul „Ullevaal” din Oslo, acolo unde îşi făcuse debutul în naţională cu 3 ani în urmă. Şi a revenit cu gol, ridicând scorul în minutul 35, la 2-o în favoarea României. Amicalul cu Norvegia avea să se încheie cu scorul de 2 – 2. Radu Orziceanu, în „Sportul”: „În minutul 89, Hagi a făcut o cursă în genul celei a lui Maradona în meciul cu Anglia, de la Mundialu! mexican. Păcat că a ratat”. Pentru prima dată, pe banca tehnică, alături de Mircea Lucescu, a apărut şi antrenorul Stelei, Emerich

Jenei.

...24 august: Chimia Râmnicu Vâlcea – Sportul Studenţesc 2 – 1. Timp de 90 de minute, Hagi a avut un jandarm nemilos: Teleşpan. În aceeaşi etapă, un rezultat de maidan: Dinamo – Gloria Buzău 10 – 2. Plecat din Bănie, Cămătaru (3 goluri) îşi începea cursa spre Gheata de Aur.

...31 august: Sportul Studenţesc – Victoria 1 – 1. Bozeşan a egalat târziu, în minutul 86, la un corner executat de Hagi. Apoi, *Maradonel* a plecat cu echipa naţională la Bistriţa, pentru o săptămână de pregătiri (inclusiv un amical: 3 – 1 cu Gloria) înaintea meciului cu Austria. Şi încă un amical la revenirea în Bucureşti: 3 – 2 cu FC Argeş (Hagi a dat un gol cu capul).

...10 septembrie: România – Austria 4 – 0, în primul meci din preliminariile Euro ’88! 1 – 0 lovan, 2 – 0 Lăcătuş, 3 – 0 lovan, 4 – 0 Hagi (în minutul 90). Golul lui Hagi a fost un cadou din partea lui Lăcătuş, care i-a pasat ideal în careu.

Pentru Lucescu, a fost ultimul meci la echipa naţională. La 1 octombrie, federaţia a decis noul cuplu de antrenori: Emerich Jenei – Cornel Drăguşin. În locul lui Jenei, la Steaua, a fost promovat secundul acestuia, Anghel Iordănescu.

...13 septembrie: Petrolul Ploieşti – Sportul Studenţesc 1 – 1. Hagi a „fabricat” golul oaspeţilor, centrându-i ideal lui Tom Cristea, şi tot el a „pus” o minge pe bara transversală.

İN REGIE

...17 septembrie: în primul tur al Cupei UEFA, Sportul Studenţesc – Omonia Nicosia 1 – 0. Unicul gol a picat în minutul 58: „Hagi a făcut o cursă, în stilul lui, de la centrul terenului, în diagonală, şi de la 18 metri metri, frontal, a şutat năprasnic şi a înscris”. („Sportul”, 18 septembrie 1986).

...21 septembrie: Sportul Studenţesc – Steaua 1 – 2. Au marcat foştii jucători ai

Luceafărului: 0 – 1 Balint (min. 33, din penalty, la un fault asupra lui Lăcătuş), 0 – 2 Lăcătuş (min. 75), 1 – 2 Hagi (min. 82 – „la o pasă a lui Stanici, Hagi preia cu mare fineţe pe piept şi înscrie spectaculos”).

...25 septembrie: FC Argeş – Sportul Studenţesc 1 – 0. Hagi, obosit, a fost neutralizat de „umbra” lui, Bănuţă. După 6 etape, echipa din Regie ocupa locul 13, cu doar 4 puncte!

...1 octombrie: Omonia Nicosia – Sportul Studenţesc 1 – 1 şi alb-negrii au depăşit, în sfârşit, la a patra încercare, primul tur al Cupei UEFA. Hagi a făcut un meci excelent, l-a pasat decisiv lui Iorgulescu, care a deschis scorul (min. 45), a zguduit bara (min. 60), a „inventat” ocazii pentru Bozeşan, Pană, Burchel şi Mihail Marian, care însă au ratat. „Trei-patru ciprioţi alergau fără folos să-l prindă pe Hagi” (Constantin Alexe în „Sportul” din 3 octombrie 1986). Tot în Cupa UEFA, Universitatea Craiova, cu tânărul Gică Popescu –

19 ani! – în mare formă, a eliminat pe Galatasaray (1 – 2 la Istanbul, după 2 – 0 în Bănie). Mare surpriză însă în Cupa Cupelor: Dinamo Bucureşti – 17 Nentori Tirana 1 – 2 (după 0 – 1 în tur)! În Cupa Campionilor, Steaua urma să intre direct în turul II.

...5 octombrie: Sportul Studenţesc – Corvinul Hunedoara 4 – 0. Un gol Hagi (cel mai bun de pe teren), unul Ţicleanu, două Coraş.

...8 octombrie: la Tel Aviv, în primul amical susţinut de tricolori sub comanda lui Emerich Jenei, Israel – România 2 – 4. Jenei a remaniat naţională, impunând 5 titulari de la Steaua (lovan, Bumbescu, Belodedici, Bölöni, Piţurcă), plus Balint intrat pe parcurs.

...12 octombrie: Oţelul Galaţi – Sportul Studenţesc 0 – 1. Gol marcat de Ţicleanu (min. 71), la o lovitură liberă executată de Hagi.

...16 octombrie: Sportul Studenţesc – Flacăra Moreni 2 – 1. Hagi (printre puţinii remarcaţi ai

partidei) i-a făcut cadou lui Terheş golul deschiderii scorului. Ca şi Victoria Bucureşti, Flacăra Moreni era o nouă invenţie a generalilor de Securitate.

...23 octombrie. În turul II al Cupei UEFA, catastrofă în Regie: Sportul Studenţesc – La Gantoise (Belgia) O-31 Şi pe Hagi l-a înghiţit mediocritatea echipei. În acea zi, echipele româneşti au fost în zodia lui 0 – 3: Anderlecht Bruxelles – Steaua 3 – 0 în Cupa Campionilor şi Dundee United – U. Craiova 30 în Cupa UEFA.

...30 octombrie: Jiul Petroşani – Sportul Studenţesc 1 – 0. Titi Ardeleanu a încercat o formulă de atac Iorgulescu-Hagi! în minutul 40, la 0 – 0, Hagi, din lovitură liberă, a zguduit bara porţii lui Gârjoabă.

...5 noiembrie: în Cupa Cupelor, La Gantoise – Sportul Studenţesc 1 – 1. Iorgulescu (folosit din nou vârf de atac) a deschis scorul în minutul 17, la o centrare perfectă a lui Hagi. Nicio echipă din

România n-a reuşit să treacă în turul III (în partidele-retur, Steaua – Anderlecht 1 – 0, U. Craiova – Dundee United 1 – 0).

...12 noiembrie: Spania – România 1 – 0, în preliminariile Campionatului European. Ne-a „executat” Michel, în minutul 58. Hagi – printre cei mai activi tricolori.

...16 noiembrie: Sportul Studenţesc – Rapid 7 – 2. În minutul 67, scorul era 2 – 2! Hagi a construit pentru ceilalţi, iar spre final a marcat şi el, din penalty.

...19 noiembrie: FCM Braşov – Sportul Studenţesc 3 – 2. Hagi a înscris un gol, din pasa-cadou a fostului său coleg de la echipa naţională, Costică Ştefănescu.

...23 noiembrie: Sportul Studenţesc – Gloria Buzău 2 – 0. În absenţa lui Hagi (suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene), responsabili cu golurile au fost Bozeşan şi Terheş.

...26 noiembrie: U. Craiova – Sportul

Studenţesc 1 – 1 (restanţă din etapa a 10-a). „Ungureanu a câştigat net duelul său cu Hagi, ţinut mai mereu la respect” („Sportul”, 27 noiembrie 1986).

...2 decembrie: Dinamo – Sportul Studenţesc 0 – 1. Deşi nu şi-a prea găsit paşii, Hagi i-a bătut din nou pe Ilie Balaci şi pe Mircea Lucescu.

...7 decembrie: Sportul Studenţesc – FC Olt 0 – 1. Hagi, tot mai şters.

...10 decembrie: în „16”-imile Cupei României, CS Târgovişte – Sportul Studenţesc 0 – 1. A marcat Terheş, chiar din start (min. 3), la un corner executat de Hagi.

...14 decembrie: SE Bacău – Sportul Studenţesc 1 – 0. În această ultimă etapă a turului, alb-negrii, în formula *Voicilă – M. Mihail, Cazan, M. Popa, Munteanu II – Iorgulescu, Cristea, Bozeşan, Hagi – Terheş (75 Burchel), Coraş*, nu au tras nici măcar un şut pe spaţiul porţii lui Arvinte! În ziua în care Hagi juca la

Bacău cu Arteni şi Penoff, prietenii săi de la Steaua – Balint, Belodedici şi Lăcătuş – disputau Cupa Intercontinentală, la Tokio, cu argentinienii de la River Plate…

Sportul Studenţesc (locul 8, cu 17 puncte – 7 victorii, 3 remize şi 7 înfrângeri, golaveraj 27 – 17) a încheiat turul pe brânci. La fel şi Hagi, care marcase doar 5 goluri, în vreme ce Cămătaru „zburase” la 17, iar Piţurcă la 13. Dar gândul lui Hagi era deja în altă parte…

*

Ancheta ziarului „Sportul”, pentru cei mai buni fotbalişti români în anul 1986: 1. Duckadam; 2. Bölöni; 3. Belodedici; 4. Cămătaru; 5. Hagi. Apoi Bumbescu, Lung, lovan, Lăcătuş, Klein…

Capitolul 15

Încorporarea

Meciul din 14 decembrie 1986, de la Bacău – locul unde în urmă cu patru ani debutase în Divizia A – avea să fie ultimul jucat de Hagi pentru Sportul Studenţesc. La începutul lui 87, Steaua a ieşit la atac.

La recomandarea lui Costică Toma, clubul militar pusese ochii pe Hagi încă din 1980, pe când juca la Luceafărul, iar în 1982 a avut o primă tentativă de a-l „încorpora”. A fost acel episod cu generalii Ion Aurel şi Gomoiu, care l-au convins să semneze o hârtie că e de acord să vină în Ghencea. Au mai fost discuţiile din octombrie ’85, despre care Hagi i-a vorbit lui Lucescu la Izmir. În fine, întâmplarea din 21 septembrie 1986. Atunci, la sfârşitul meciului câştigat de Steaua, în Regie, cu 2 – 1, lângă Hagi s-a insinuat colonelul Nicolae Gavrilă, comandantul clubului Steaua, care i-a zis pe un ton conspirativ: „Nu fi fraier, hai la noi, că-i

mai bine!”. Gică a fost un pic nedumerit, apoi, dându-şi seama despre ce este vorba, a replicat: „Eu nu fac nicio mişcare fără acordul lui tata”.

Încet-încet. Steaua, deşi mărşăluia prin campionat, a început să aibă probleme. Duckadam, după accidentul vascular (lumea vorbea că, din invidie, l-ar fi împuşcat Nicu Ceauşescu în mâna cu care apărase 3 penal-tyuri la Sevilla!), se afla într-o convalescenţă îndelungată; Jenei, antrenorul, fusese promovat la naţională, Anderlecht îi eliminase pe militari din Cupa Campionilor, iar Bölöni insista să plece la un club din străinătate, Fără achiziţii notabile, echipa din Ghencea era condamnată să coboare ştacheta.

*

La sfârşitul lui noiembrie ’86, generalul Ilie Ceauşescu, care răspundea de Steaua pe linie de partid, i-a convocat în biroul său pe colonelul

Nicolae Gavrilă, comandantul clubului, şi pe Ion Alexandrescu, şeful secţiei de fotbal. Ilie Ceauşescu, care era un tip necioplit, un bădăran, ia întrebat pe cei doi: „Bă, ce tot vreţi voi, bă, cu Hagi ăsta? Ce mă tot bateţi la cap cu el?”. Alexandrescu i-a explicat: „E ce! mai bun, tovarăşe general. Trebuie neapărat să-l luăm”. „Zău, mă? Păi, atunci să-l luăm!”, a zis fratele lui Nicolae Ceauşescu. „Duceţi-vă şi luaţi-l! Să mi-l aduceţi aici, să văd şi eu dacă e ceva de capul lui!”. Numai că Valentin Ceauşescu, adevăratul stăpân la Steaua, nu era de acord ca Hagi să fie luat din Regie cu scandal. Îl îngrozea gândul că ar putea intra în conflict cu fratele său, Nicu, „Prinţişorul” familiei. De aceea, într-o altă zi, el le-a spus lui Gavrilă şi lui Alexandrescu: „Gândiţi-vă la un plan deştept, să nu facem valuri!”

Dar ce plan să născoceşti? Hagi nu putea fi luat în armată, întrucât îşi satisfăcuse serviciul militar în 1983 – 84 – nouă luni, la termen redus,

pentru că intrase la facultate. Era sergent major. Juca la Sportul Studenţesc, dar trecea pe la sediul clubului Steaua ori de câte ori îl chemau comandanţii pe linie militară. Sediul Stelei era pe Calea Plevnei, nu departe de căminul 303 din Grozăveşti.

Deci asta, cu luarea la oaste, nu ţinea. Trebuia găsit altceva. Şi-atunci, colonelul Gavrilă – tip inteligent, de specialitate artilerist-rachetist, comandant de regiment la 37 de ani – şi-a adus aminte de replica lui Hagi după meciul din Regie: „Eu nu fac nicio mişcare fără acordul lui tata”. Asta era! Gavrilă era de loc din Constanţa. Soţia lui încă locuia acolo, în cartierul Tăbăcăriei – vecin cu Coiciu, unde stăteau părinţii lui Gică. Povesteşte Nicolae Gavrilă: „Am încercat să intru în legătură cu nea Iancu, telefonic, dar n-am reuşit. Atunci am sunat-o pe nevastă-mea, care era directoare adjunctă la o întreprindere din Constanţa, l-am spus: «la vezi, nu poţi să dai de

nea Iancu Hagi? Spune-i că vreau discutăm în legătură cu Gică». Peste două zile, mă sună nevasta: «L-am găsit pe nea Iancu, vrea să stea de vorbă». Mi-a dat numărul lui. L-am sunat, a fost ferm: «Băiatul meu nu pleacă de la Sportul Studenţesc decât dacă vreau eu!». A rămas să vorbim la Bucureşti, după Sărbători”.

A trecut Crăciunul, a trecut şi Anul Nou şi se apropiau pregătirile de iarnă. Sportul Studenţesc suna adunarea pe 7 ianuarie, iar Steaua 3 zile mai târziu. Pe 6 ianuarie însă… Dar mai bine să-l lăsăm pe Nicolae Gavrilă să-şi depene amintirile.

„Era aşa, cam pe la orele prânzului, când mă sună nevastă-mea: «Vezi că şi Gică, şi nea Iancu vor să stea de vorbă cu tine. Vin cu acceleratul cutare, să-i aştepţi în gară». Mi-a spus ora la care pleca trenul din Constanţa. Seara, pe la ora 19, l-am luat pe Cristian Gaţu – care era secretarul clubului – şi ne-am dus în Gara de Nord, la capătul peronului. Eu îmbrăcat militar, Gaţu civil. Era un

viscol!... Gaţu, care-i machidon deal lui, l-a văzut primul, în mulţime. Era singur, avea o geantă sport. L-am luat: «Măi, Gică...». «Nu merg nicăieri!», ne-a retezat-o el. «Ştii, tovarăşu Ilie ar vrea să stea de vorbă cu tine...». «Nu merg nicăieri!», a rămas el neclintit. L-am convins totuşi să urce în maşina noastră (veniserăm un Are). «Pe mine mă lăsaţi la cămin!», a zis el, autoritar. N-a fost chip să-l ducem la sediul clubului Steaua, unde ne aştepta Ilie Ceauşescu. L-am lăsat în faţa căminului 303 şi ne-am întors la club, pe Plevnei. Am dat raportul: «Tovarăşe general, Hagi nici nu vrea să stea de vorbă cu noi».

«Nu eşti în stare de nimic!», s-a răstit Ilie la mine.

A doua zi, tot el, la telefon, pe *firul scurt*: «Faci o cerere oficială către Sportul Studenţesc!». Am făcut: «*întrucât interesul naţional o cere, vă rugăm să*...», bla-bla-bla, cum se făcea. M-am dus

cu ea la Mac Popescu. Îi adunase pe toţi jucătorii Sportului Studenţesc, cu excepţia lui Hagi. Mac Popescu mi-a ieşit în întâmpinare: «Tovarăşe colonel, aceşti băieţi sân prezenţi aici ca să vă arate că ei nu sunt de acord cu plecarea lui Hagi». Când trec printre jucători, Coraş îmi zice: «Luaţi-l, tovarăşe colonel, să câştige şi el bani ca lumea, nu cum ne plătesc ăştia pe noi aici!».

În cererea pe care i-am adresat-o lui Mac Popescu, am precizat că în schimbul lui Hagi i-am pus la dispoziţie o listă de 7 jucători, din care să-şi aleagă 4. Văzând că Mac Popescu nu răspunde, îi dau telefon pe 10 ianuarie. El: «Luaţi-vă gândul de la Hagi!». La o săptămână de la demersul nostru, ne-a răspuns şi în scris: «Nu». Între timp a venit şi nea Iancu la Bucureşti. Era de acord ca Gică să vină la Steaua, pentru bani mai mulţi decât la Sportul Studenţesc, dar cu o condiţie: «Să nu mi-l luaţi militar!». «Nu, nea Iancule, dacă dumneata aşa vrei, va rămâne civil, n-o să aibă nicio treabă

cu militaria», l-am liniştit eu”.

Până una-alta, Gică Hagi a plecat în pregătiri cu Sportul Studenţesc, la Pârâu Rece. Marea noutate o constituia antrenorul: Mircea Rădulescu îi luase locul lui Titi Ardeleanu. De acolo, din creierii munţilor, Bucureştiul

Î) are departe, departe de tot. Dar acolo, în Capitală, se ducea o infernală uptă de culise. Îşi continuă relatarea comandantul din acea vreme al clubului Steaua, Nicolae Gavrilă.

„Pe la jumătatea lui ianuarie, mă cheamă Ilie Ceauşescu: «Fii atent, îl iei pe Alexandrescu şi mâine la 10 vă duceţi la Nicu. Ai înţeles?». «Am înţeles, să trăiţi!». «Ce-ai înţeles? N-ai înţeles nimic. Ascultă aici: e vorba de Hagi! Vezi ce spune ăla, ni-l dă sau nu ni-l dă?».

A doua zi, la 10 punct, eu şi *Sfinxu* eram în biroul lui Nicu. Stătea răsturnat în scaun. Zâmbeşte şmechereşte: «Colonele, ai venit la furat, la mână-ntinsă?». Eu, făcându-mă mic: «Nu,

tovarăşu prim, noi suntem oameni serioşi…». «Lasă, bă, şmecheriile – ce beţi?». «Ştiţi, noi nu…». «Hai, bă, că avem ce bea! Avem de toate». A venit o fată şi ne-a adus câte-un pahar de suc. Deodată, Nicu se încruntă: «Bă, pe Hagi nu vi-l dau!». Nici nu pomenisem numele lui Hagi, dar Nicu ştia pentru ce am venit acolo. S-a întins după telefon şi l-a sunat pe Mac Popescu – «ia să vedem ce spune şi Mac» –, dar nu l-a găsit, era plecat la facultate, Nicu, lăsând orice glumă la o parte: «Bă, voi nu vă daţi seama că Sportul Studenţesc e o echipă serioasă? El, Gică, ce zice?». «Dacă-l lăsaţi, el vrea la Steaua. Totuşi, Steaua…». «Gata cu gargara, la revedere!», ne-a retezat-o el. Am plecat. Era într-o zi de joi.

A doua zi, vineri, sună telefonul. Era Mircea Angelescu, preşedintele

FRF. «Treceţi săptămâna viitoare pe la

federaţie, e ceva important». Apoi, apăsând cuvintele: «Tovarăşe Gavrilă, foarte important!».

L-am luat pe Ion Alexandrescu şi ne-am dus la federaţie. A venit şi Mac Popescu, cam bosumflat. Angelescu, către mine şi către Gaţu: «Hmm, e cam greu, să vedem cum o rezolvăm». Eu am jucat tare: «Tovarăşe Angelescu, treaba e foarte simplă: noi îl vrem pe Hagi! Bölöni e la o vârstă, vrea să plece... Am fost şi la tovarăşu Nicu». Angelescu a tresărit: «Daaa? Şi ce-a spus tovarăşu Nicu?». «Dânsul a înţeles situaţia», am supralicitat eu. Mac Popescu s-a cam mirat, el cu Nicu vorbise altceva. În fine, totul a rămas în coadă de peşte. Când ieşeam pe uşă, Mircea Angelescu mi-a aruncat: «Aşa sunteţi dumneavoastră, tovarăşe Gavrilă, vreţi să luaţi tot!»”.

*

Discuţiile au continuat în zilele următoare. După trei runde de negocieri, „beligeranţii" au ajuns la o înţelegere. Hagi urma să fie împrumutat Stelei doar pentru meciul cu Dinamo Kiev, din Supercupa Europei. Convenţia avea 5 prevederi:

1. Clubul Sportul Studenţesc este de acord ca jucătorul Gheorghe Hagi să fie detaşat la clubul Steaua, pentru jocul de la Monaco, din data de 15 decembrie 1986 până la 25 februarie 1987.

2. Clubul Steaua este de acord ca după întâlnirea de la Monaco jucătorul Gheorghe Hagi să revină la clubul său, Sportul Studenţesc, unde va activa în continuare în campionatul intern.

3. Cele două cluburi sunt de acord ca pe această perioadă Federaţia Română de Fotbal să elibereze o legitimaţie duplicat, valabilă numai pe această perioadă.

4. Clubul Steaua este de acord cu participarea jucătorului la meciul Sportului

Studenţesc cu Florentina, din 15 februarie, prezenţa sa fiind clauză în contract.

5. La data de 26 februarie 1987, jucătorul se va prezenta la clubul Sportul Studenţesc.

Pe document şi-au pus semnătura patru ştabi: Nicolae Gavrilă (comandantul Stelei), Mac Popescu (boss-ul Sportului Studenţesc), Mircea Angelescu (preşedintele FRF) şi Haralambie Alexa (şeful CNEFS).

Urmare a „păcii de la Bucureşti”, Hagi şi-a luat bagajele de la Pârâu Rece (unde se afla în cantonament cu Sportul Studenţesc) şi s-a mutat câţiva kilometri mai încolo, tot pe Valea Prahovei, la cabana Forban (unde îşi încărcau bateriile steliştii). A mai prins două zile la Forban, apoi a coborât spre Bucureşti, pentru a pleca în Israel, într-un turneu cu formaţia militară.

Acolo, la Forban, Hagi i-a regăsit pe Balint, pe Lăcătuş, pe Belodedici, pe Stângaciu. A dat ochii şi cu Piţurcă, jucătorul căruia îi suflase de

două ori titlul de golgeter. Iar ca antrenor l-a găsit pe Anghel Iordănescu – „nea

Putu”, cum îi ziceau băieţii –, cel care marca golul victoriei în poarta Angliei, atunci, în toamna lui ’80, când Gică, pe margine, era un biet copil de mingi… Puiu Iordănescu, fotbalistul care, alături de Liţă Dumitru, în anii 70, l-a făcut pe mezinul familiei Hagi din Constanţa să ţină cu Steaua…

Gabi Balint rememorează prima zi de stelist a lui Hagi: „Eu stăteam în cameră cu Belodedici. Într-o zi a venit nea Puiu şi ne-a zis să ne hotărâm: unul rămâne cu Hagi, pentru că e nou şi trebuie «asimilat», iar celălalt pleacă în altă cameră. Şi eu, şi Belo voiam să rămânem împreună, dar nici la Hagi nu aveam de gând să renunţăm. Până la urmă am găsit soluţia: am mai băgat un pat în cameră!”

*

În „Sportul” din 27 ianuarie 1987, primele trei pagini i-au fost dedicate lui Nicolae Ceauşescu, care fusese sărbătorit pentru împlinirea a 69 de ani. Ştirile sportive erau înghesuite în pagina a 4-a, ultima. Din fotbalul intern, un singur material, sec: „Buletinul transferărilor. Publicăm o serie de transferări operate la FRF: STEAUA – Gheorghe Hagi (de la Sportul Studenţesc), Adrian Giurcă (Chimia Râmnicu Vâlcea), Roberto Opanschi (Poiana Câmpina); DINAMO – Dorin Mateuţ (Corvinul), Dănuţ Lupu (Dunărea Galaţi)...”

*

Venirea lui Hagi n-a scutit clubul militar de convulsii în săptămânile ce-au urmat, ba dimpotrivă. Comandantul de atunci, Nicolae Gavrilă, face dezvăluiri senzaţionale. „Pe la

începutul lunii februarie, m-am dus la federaţie să fac rost de Regulamentul de desfăşurare a Supercupei Europei. Doar Mircea Pascu, vicepreşedintele, ştia de el. El mi l-a tradus din franceză. Atunci am avut o mare surpriză. Articolul 8 prevedea că *pot participa în teren jucători licenţiaţi care au susţinut cel puţin o partidă oficială pentru formaţia respectivă*. Îl întreb pe Pascu: «Ce fac cu Hagi, că el n-a jucat niciun meci la Steaua?». Nu avea soluţie. Găselniţa a fost a lui Alexandrescu, într-o şedinţă de Birou Federal: «Băgăm restanţele din Cupa României înainte de Supercupa Europei!»”. S-a hotărât pe loc ca restanţele din „16”-imi, printre care Gloria Bistriţa – Steaua (amânată din decembrie, când militarii se aflau la Tokio, pentru Cupa Intercontinentală), să fie programate pe 17 februarie, cu o săptămână înainte de meciul de la Monte Carlo.

La Follonica în turneul din Israel, Steaua, fără jucătorii convocaţi la lotul olimpic (Majearu, Bălan, Weissenbacher şi Cireaşă), a învins cu 3 – 2 formaţia elveţiană Locarno (goluri Piţurcă, Lăcătuş şi Rotariu) şi a remizat, 2 – 2, cu nemţii de la Borussia Mönchengladbach (goluri Piţurcă şi Balint). Au fost primele meciuri în care Hagi a purtat tricoul roş-albastru al Stelei.

Abia reveniţi de la Tel Aviv, militarii au plecat în Italia, cu Cristian Gaţu şef de delegaţie. Ei s-au cantonat la Follonica, pe coasta vestică a Peninsulei, la 280 de kilometri nord de Roma. Acolo, la Follonica, îşi încheiase Gaţu cariera de handbalist şi şi-o începuse pe cea de antrenor. Stătuse în „Cizmă” 3 ani (1979 – 82) şi păstrase unele relaţii. Gaţu i-a explicat lui Hagi de ce lor, machidonilor, li se mai spune şi „ţânţari”. Cu multe decenii în urmă, când românii îi întrebau „mă, de unde tot veniţi voi? Mai sunteţi mulţi?”, machidonii răspundeau: „Noi suntem din ţinţi

ţări”. Nu puteau să spună „cinci ţări”. Şi de la „ţinţi ţări” le-a rămas numele de „ţânţari”.

În cantonamentul de la Follonica, unde nu existau camere cu trei paturi, Hagi s-a „cuplat” cu Ilie Bărbulescu, jucătorul pe care se bătea Corneliu Stroe să-l aducă la Craiova, împreună cu Hagi, în vara lui ’83. Cu o întârziere de trei ani şi jumătate, cei doi au ajuns, totuşi, colegi, dar în Ghencea, nu în Bănie. Bărbulescu îşi aminteşte: „Când se întorcea de la antrenamente, adormea buştean, nici nu mai apuca să coboare la masă. Îi ziceam: «Gică, hai, că rămâi nemâncatl». Greu îl convingeam. Iar noaptea, mamă, ce mai sforăia!... Era rupt de oboseală”.

Stelişti aveau planificate trei partide amicale. O – 1 cu AS Roma, 1 – 0 cu Empoli (gol lovan), 1 – 1 cu AC Torino (gol Belodedici). În meciul din urmă, Hagi şi Tudoréi Stoica au zguduit barele porţii adverse. Formaţia-tip folosită de Iordănescu: *Stângaciu – lovan, Bumbescu,*

Belodedici, Bărbulescu – Bălan, T. Stoica, Bölöni, Hagi – Lăcătuş, Piţurcă. Sărise din schemă Balint. Tocmai el, Gabi Balint...

După jocul cu Torino, de pe 19 februarie, Steaua urma să revină la Bucureşti, de unde să zboare pe 22 spre Monte Carlo. Dar peste Bucureşti a venit un viscol ca-n poveştile siberiene! Nicolae Gavrilă: „Mă duc la Ilie Ceauşescu: «Tovarăşe general, n-are rost să-i mai aducem pe băieţi în ţară pentru meciul de Cupă, nu vedeţi ce nenorocire e afară? Dacă nu mai poate pleca avionul? îi ducem mai bine direct la Monte Carlo». Ilie; «Dar cine-i mai ţine în Italia două zile, cum facem cu banii?». «Vorbesc cu Gaţu la Follonica, se descurcă el». Ilie a fost de acord. Am făcut diligenţe şi ne-a mai plătit UEFA două zile în plus, pentru pregătirea Supercupei. Diurna oficială pe care le-am asigurat-o noi jucătorilor era de 3,5 dolari pe zi, având asigurate cazarea şi masa. Dar le mai dădeam şi câte ceva în plus, «la

negru», din «micile noastre rezerve»”.

Golul de aur

De la Follonica, steliştii au plecat spre Monte Carlo cu autocarul. Pe drum s-au oprit să mai joace un amical, 2 – 1 cu Arezzo (goluri Majearu, din penalty, şi Lăcătuş), iar duminică, 22 februarie, pe la prânz, au ajuns în Principatul Monaco. Pe traseu, ultima noapte au dormit la un hotel din Genova, portul mediteranean din care, în urmă cu 5 secole, Cristofor Columb pornea să descopere America.

Pe Coasta de Azur, vreme primăvăratică. Steliştii au fost cazaţi la un hotel de lux, „Piazza Beach” (doar plătea UEFA!). Au venit din ţară şi soţiile sau prietenele jucătorilor. Hagi îşi trecuse tatăl pe listă, dar nea Iancu nu a mai ajuns, pentru că nu i-a ieşit viza la timp.

Declaraţie a lui Hagi, în oraşul Supercupei:

„M-am încadrat destul de repede în jocul echipei Steaua, mă simt capabil să fac faţă acestui meci. Sper să iasă bine”.

24 februarie 1987. A început jocul cu Dinamo Kiev. Unul în care, paradoxal, favorită era socotită formaţia lui Lobanovski, câştigătoarea Cupei Cupelor, şi nu Steaua, care triumfase în Cupa Campionilor. Sovieticii se prezentau cu un formidabil „trident” ofensiv: Zavarov – Blohin – Belanov (ultimul marcase trei goluri Belgiei la *Mundialul* mexican), Pe gazonul stadionului „Louis II”, mingea alerga cu o viteză năucitoare. Şi unii, şi alţii erau vitezişti pur-sânge. Deşi aflat la primul meci oficial în echipa militară, Hagi a arătat de la început că el e *comandorul*. Accelerările sale au creat panică în defensiva adversă. Iar în minutul 44, înainte de a intra la cabine, a pus bomboana pe coliva sovietică. Lovitură liberă de la 25 de metri, perpendicular pe poarta apărată de Cianov. Şut violent Hagi, mingea izbeşte umărul unui

fundaş şi ricoşează în colţul opus celui în care plonjase Cianov! 1 – 0 pentru Steaua, scor care avea să rămână neschimbat până în final! Campioana României devenea şi supercampioana Europei, iar asta în primul rând datorită inspiraţiei lui Hagi! Acelaşi Hagi care, spre final, i-a lăsat locul bunului său prieten Gabi Balint. Şi care s-a grăbit să declare: „Nu voi uita niciodată acest gol, dar victoria este a echipei. A unei stări de spirit pe care aş numi-o exemplară”.

Arbitrul italian Luigi Agnolin a condus formaţiile:

Steaua: *STÂNGACIU – IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, BĂRBULESCU – BĂLAN, T STOICA, BÖLÖNI, HAGI (84 BALINT) – LĂCĂTUŞ (89 MAJEARU), PIŢURCĂ*. Antrenor: *ANGHEL IORDĂNESCU*.

Dinamo Kiev: *Cianov – Bal, Baltacea, Kuzneţov, Demianenko – EVTUŞENKO,*

IAKOVENKO, Raţ, ZAVAROV (78 Morozov) – *Belanov (51 Mihailicenko), Blohin*. Antrenor: *Valeri Lobanovski*.

Dintre nesfârşitele comentarii ce au urmat partidei, spicuim din cel al cotidianului italian „Corriere delio Sport-Stadio”: „Steaua, animată de excelenţii Hagi şi Lăcătuş, au câştigat pe merit Supercupa”. Agenţia de presă A.P.A. Viena a pus frişca pe tort: „Golul formaţiei române a fost marcat de Hagi dintr-o lovitură liberă executată cu mare măiestrie. Mijlocaşul român a găsit o fisură în zidul jucătorilor sovietici şi a înscris cu un şut spectaculos”. Era celebrul stâng care făcuse să tremure bara de pe „Wembley”…

Doamna Ema

În „convenţia celor 4” se preciza clar că „la data de 26 februarie 1987, jucătorul se va prezenta la clubul Sportul Studenţesc”. Jucătorul,

adică Hagi. Pe 26, la ora 19:30, acesta a revenit în ţară, la Otopeni, împreună cu întreaga delegaţie stelistă. Felicitări, zâmbete, pupături. Dar odată ieşit din aeroport ce trebuia să facă? încotro s-o apuce?

Din partea Sportului Studenţesc nu s-a gândit nimeni să-l aştepte la aeroport. Să-l ajute la bagaje, să-i zică *bravo, dar acum hai, că avem treabă*! Comandantul Stelei, Nicolae Gavrilă, a speculat momentul. S-a oferit să-l ducă pe Gică la cămin cu maşina sa. Nu conducea el, avea şofer plătit de clubul militar. În timp ce maşina despica întunericul, apropiindu-se de Bucureşti, Gavrilă a spart tăcerea: „Gică, mâine să treci pe la mine, să-mi laşi paşaportul”. Hagi a replicat: „Da, tovarăşu colonel, nicio problemă”. Apoi, din nou linişte. Maşina a trecut de Băneasa şi curând a intrat pe Kiseleff. O voce de femeie a şfichiuit întunericul: „Măi, Gică, tu nu ai vrea să rămâi la Steaua?”. Era Ema, soţia colonelului. „A, păi cui nu i-ar plăcea să

joace la Steaua?”, a zis Hagi. „Păi, atunci de ce nu rămâi?”, a mers mai departe doamna Gavrilă. „Aş vrea eu, dar mi-e ruşine de nea Mircea Rădulescu. El mă aşteaptă înapoi, la Sportul”. Colonelul stătea şi asculta. Nevastă-sa a punctat din nou: „Păi, oricărui profesor i-ar plăcea ca elevului său să-i fie mai bine”. „Da, doamnă, dar dac-ar vrea şi clubul”. Maşina a oprit în faţa unui bloc. Acolo locuia colonelul. În timp ce-şi ajuta nevasta să coboare, acesta a băgat capul prin uşa întredeschisă: „Gică, aşa rămâne. Treci mâine pe la mine cu documentele şi cu echipamentul şi mai stăm de vorbă”. „Da, tovarăşu colonel”, şi maşina a demarat spre Grozăveşti, unde era căminul 303.

A doua zi, pe 27 februarie – era o zi de vineri –, Hagi s-a dus la Gavrilă împreună cu „vicele” Sportului, Eugen Banciu. Colonelul i-a şoptit la ureche lui Gică: „Văd că-ţi cam place pe la Steaua”. Iar cu voce tare, banalităţi, să audă şi Banciu: „Când mai mergi pe la Constanţa?...

Altfel, toate bune?... Nea Iancu ce mai face?...”

După alte câteva zile, Hagi şi Gavrilă s-au întâlnit din nou. Colonelul pleca la Constanţa şi Gică i-a dat un pachet pentru nea Iancu. „Eu aş vrea să nu te mai întorci la Sportul Studenţesc”, i-a zis, direct, Gavrilă. „Dacă ei sunt de acord, eu rămân la Steaua”, a răspuns, la fel de direct, Hagi.

„Eşti dat dracu’, colonele!”

În calendarul Stelei, sezonul de primăvară începea pe 1 martie, cu restanţa de la Bistriţa, în Cupa României. Prima etapă a returului era programată o săptămână mai târziu. Colonelul Gavrilă a ţinut cont de aceste date când şi-a planificat o vizită la preşedintele FRF, Mircea Angelescu. „Tovarăşe Angelescu, România e în mare pericol. Suntem acuzaţi că în loc de Steaua am folosit echipa naţională”. „Cum, cine ne acuză?”, a sărit ca ars şeful federaţiei. „Uniunea

Sovietică”, a răspuns, grav, comandantul clubului Steaua. Presa din Ucraina sovietică scrisese, într-adevăr, că românii au trişat şi că UEFA ar trebui să le retragă Supercupa, dar Dinamo Kiev sau federaţia de la Moscova, oficial, nu avuseseră nicio intervenţie în acest sens. „Păi, şi ce facem acum?”, a întrebat, îngrijorat, Angelescu. „Ce faci dumneata e treaba dumitale, dar eu îl trec pe Hagi pe foaia de arbitraj la primul meci! Indiferent că e la mine sau la Sportul Studenţesc, eu îl trec pe foaie, să am o acoperire”. „Ăsta-i şantaj! Terorism! Nu admit!”, a izbucnit Angelescu, simţindu-se prins în capcană. „Nu e şantaj, dar dacă nu fac asta ne exclud ăia din toate competiţiile, din toate forurile, şi atunci ne ia dracu' pe toţi”, i-a explicat, calm, colonelul. Ştia că, oricum, îi băgase harponul în gât.

*

De la Angelescu, Gavrilă a plecat direct la biroul lui Ilie Ceauşescu. Era acolo şi Valentin. Le-a povestit amândurora despre ce e vorba. Ilie se prăpădea de râs: „Eşti dat dracu', colonele! Hai, fă o notă, s-o trimit la CC!”. Pentru o astfel de manevră, ilegală, dar „în interesul fotbalului românesc”, era nevoie de acordul Comitetului Central al PCR. „Când m-am dus la Ilie Ceauşescu, mă aşteptam să mă belească. Dar totul s-a întors în favoarea mea”, spune fostul comandant al clubului Steaua.

A doua zi, Mircea Angelescu l-a chemat la el pe adjunctul său, Mircea Pascu. „Spune-i lui Zimbru să-i dea dezlegare lui Hagi la Steaua, până la vară!”. Zimbru, sau Mu-Mu, cel care-şi etala zodia mugind prin bazarurile turceşti, ajunsese personaj important pe la federaţie. Printre altele, se ocupa de transferuri. În biroul lui Pascu, Zimbru a zis: „Ce dezlegare să-i dăm lui Hagi fără legitimaţie?! Sportul nu vrea să ne dea legitimaţia

lui”. Angelescu, care era de faţă, a izbucnit însă furios: „Îi faci legitimaţie nouă lui Hagi şi îl treci la Steaua. Acum!”. Zimbru a coborât un etaj, până la biroul său, însoţit de Gavrilă şi de Alexandrescu, cărora le-a dat noua legitimaţie a lui Hagi. Cei doi s-au dus direct la machidon, care abia se întorsese de la Ankara (Turcia – România 1 – 3, pe 4 martie, într-un meci amical): „Gică, gata, e a ta! ia-o şi hai la treabă!”. Asta se întâmpla pe 6 martie 1987, cu două zile înaintea primei etape din retur!

*

Pentru Gavrilă era important să facă această manevră după 1 martie, data la care Steaua juca restanţa cu Bistriţa, în Cupa României. „Dacă o făceam mai devreme, îmi puneau la socoteală acel meci şi nu mi-l mai dădeau pe Hagi pentru campionat. Am preferat să mai aştept câteva zile”.

Manevrele cuplului Gavrilă-Alexandrescu n-

ar fi fost însă posibile dacă nu-l aveau în spate pe Valentin Ceauşescu. Acesta fusese „argumentul” în faţa căruia cedase Angelescu, prietenul de pahar al lui Nicu Ceauşescu. Dintre cei doi fraţi, cel mare, susţinut şi de performanţele clubului pe care-l păstorea, avea mai multă trecere la cel mai înalt nivel al puterii politice, chiar dacă Nicu, mezinul, continua să fie „băieţelul la mămica”.

Moş Teacă

Un personaj straniu în „ciorba” de la Steaua era generalul Ilie Ceauşescu. Acest *Moş Teacă* părea un dur, dar era doar un complexat. Suferea mult pentru că nu-l suporta cumnată-sa, Elena, şi din cauza asta pe el nu-l invitau la chermezele lor tovărăşeşti. Cel mai mult îi părea rău că de ziua *tovarăşului* sau a *tovarăşei*, ori la vreo aniversare a PCR, ei plecau să chefuiasă pe Valea Prahovei, iar pe el îl lăsau „de strajă” la Bucureşti. „Îl

preferă pe prostu de Bobu”, mormăia Ilie, necăjit.

Îl mai supăra faptul că jucătorii de la Steaua nici nu-l băgau în seamă, în vreme ce pe Valentin îl tratau cu respect. Şi Valentin nu era general, ca el, ba mai mult, nu avea nicio funcţie în organigrama clubului.

Grobianismu! lui Ilie Ceauşescu ieşea în evidenţă mai aleó în ocazii oficiale. În şedinţe, adunări, plenare. Aşa s-a întâmplat, de exemplu, după revenirea Stelei de la Tokio, unde ratase Cupa Intercontinentală. La şedinţa Comitetului de partid din Armată, Ilie, cocoţat la tribună, i-a înfierat pe Gavrilă şi pe Gaţu, arătându-i cu degetul, demascator: „Uitaţi-vă la ei la aceşti trădători de ţară! Poporul a avut încredere în ei, iar ei nu s-au achitat de sarcini. Şi-au bătut joc de clasa muncitoare!”

Capitolul 16

Şeful de trib

La Steaua, Hagi a primit de la început tricoul cu numărul 10. Până atunci îl purtase Gabi Balint. „Când a venit Gică la noi, i-am spus că-i dau tricoul meu de bunăvoie, ca să nu ajungă el să mi-l ia. «Tu eşti adevăratul număr 10», i-am spus”. De atunci, cât a jucat la Steaua, Hagi nu s-a mai despărţit de tricoul cu numărul 10. Număr pe care avea să-l preia şi la echipa naţională în 1988, după retragerea lui Bölöni (până atunci, Gică a evoluat cu 11 pe spate).

Antrenamentele erau mult mai dure, mai solicitante la Steaua decât la Sportul Studenţesc. E adevărat, şi pretenţiile erau altele. După primele şedinţe de pregătire, „condimentate” cu alergări pe un traseu de 10 kilometri, „până la şoseaua de Predeal şi înapoi”, Hagi şi-a întrebat noii colegi: „Aşa se «trage» la voi mereu?”. Băieţii au zâmbit cu subînţeles. Lăcătuş a prins momentul să

plaseze o glumă: „Nu, Gică, pe astea le-a băgat nea Puiu acum, la mişto. De fapt, noi ne antrenăm la rummy şi la şeptic!”. Nou venitul nu s-a supărat, doar îl cunoştea pe Lăcătuş de 7 ani.

La antrenamente, miuţele se jucau de obicei în formula „*Tinerii*” cu „*Bătrânii*”. Gică îşi începea slalomurile, dar când îi dribla pe Bumbescu şi pe lovan era deranj mare! Se aprindea *Colonelu*, scotea „coasa”, iar *Moţăţei* scotea flăcări pe gură. În vreme ce Iordănescu se amuza de patimile fundaşilor săi, cei doi mormăiau: „Machedoane, ţi s-a urât cu binele?” sau „Mache, lasă prostiile, că te arunc în tuşă!”. Dar nimeni nu se supăra, pentru că Gică avea grijă să accelereze ca să nu-l prindă *Colonelu* şi *Moţăţei*.

La început, căpitanul Stelei, Tudoréi Stoica, nu l-a prea agreat pe Hagi. În calitatea sa de *şef de trib*, Tudoréi simţea cã o parte din autoritate i se va transfera noului venit. Era inevitabil ca valoarea şi prestanţa unui astfel de jucător să-l

impună curând ca lider. Intuiţia căpitanului stelist a fost corectă: în scurt timp, Hagi a devenit noul *şef de trib*. Colegii săi au acceptat să ducă pianul, pentru ca el, maestrul, să se aşeze şi să cânte simfonia.

*

Primul meci jucat de Hagi pentru Steaua, în campionat, a fost cel cu FC Argeş, în Ghencea – duminică, 8 martie 1987. Au câştigat militarii cu 1 – 0, prin golul lui Bumbescu, în minutul 50, la capătul unei faze de manual: „Hagi a executat bine un corner de pe partea dreaptă, iar Lăcătuş a prelungit balonul, cu capul, în faţa porţii, de unde Bumbescu, nemarcat, l-a trimis în poartă” („Sportul”, 9 martie 1987). În tribune au fost prezenţi aproape 25.000 de spectatori, ceea ce era, evident, mult peste Regie. Echipele din acel meci:

Steaua: *Stângaciu – Iovan, BUMBESCU, BELODEDICI, Bărbulescu (43 Weissenbacher) – Bălan (46 BALINT), STOICA, BÖLÖNI, Hagi – Lăcătuş, Piţurcă*.

FC Argeş: *SPERIATU, Voku, STANCU, Ştefan, Eduard – Badea (71 Şerban), Bănuţă (67 Grigoriu), BALAUR II, Achim – D. Zamfir, Jurcă*.

*

A doua zi, Hagi a zburat, cu echipa naţională, din nou spre Atena – destinaţie devenită tradiţională –, pentru un nou amical cu echipa lui Anastopoulos. Surprinzător, capitala Greciei i-a aşteptat pe români cu frig, lapoviţă şi ninsoare, iar miercuri seara, în timpul partidei de pe stadionul „Karaiskakis”, a viscolit continuu. La pauză, când scorul era 0 – 0, gazdele au propus ca jocul să nu se mai reia, dar până la urmă cele două tabere au

hotărât să joace şi repriza a doua. Saravakos a deschis scorul în minutul 52, iar Hagi a egalat cu 6 minute înainte de final, transformând artistic un penalty obţinut tot de el. Din echipa României s-a remarcat în mod deosebit trioul Hagi – Bölöni – Mateuţ, care a făcut legea la mijlocul terenului.

Bobu şi studenţii

Acasă, campionatul s-a reluat cu etapa a 19-a. Deci... 15 martie: Corvinul Hunedoara – Steaua 2 – 3. „În minutul 30 a început «serialul Hagi»: un dribling, două, pe partea dreaptă, centrare şi Belodedici, din întoarcere, a reluat în colţul lung. (...) Min. 36: Hagi demarează pe stânga, centrează şi Piţurcă marchează golul său cu numărul 100 în Divizia A, cu o frumoasă lovitură de cap. Peste patru minute e 0 – 3: din nou Hagi cursă pe dreapta, centrare, Piţurcă trimite înapoi şi Balint înscrie din întoarcere”. (Constantin Alexe –

„Sportul”, 16 martie 1987).

...18 martie: Steaua – Oţelul Galaţi 2 – 0. Hagi – suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene.

...19 martie: reunit la Bucureşti, lotul naţional a plecat la Cluj, pentru a pregăti meciul cu Albania, din preliminariile Euro ’88. A fost şi un amical, 4 – 0 cu „U” Cluj, a cărei poartă o apăra Zoli Iaşko, prietenul lui Hagi.

...23 martie: lotul a revenit la Bucureşti.

...25 martie: în Ghencea, România – Albania 5 – 1. A deschis scorul Piţurcă, a egalat Muca, pentru ca apoi să puncteze, în ordine, Bölöni, Hagi (din penalty, la un fault asupra lui Lăcătuş), Belodedici şi Bumbescu. Toţi de la Steaua! De altfel, dintre cei 11 titulari, 8 erau de la campioana ţării. Doar doi craioveni (Lung şi Ungureanu) şi un hunedorean (Klein) şi-au găsit loc printre fotbaliştii militari. Hagi a fost lovit tare de un albanez, Jera, în minutul 64, părăsind

terenul accidentat. În acel moment, scorul era 4 – 1.

...29 martie: Flacăra Moreni – Steaua 0 – 0. A treia remiză a militarilor în 20 de etape. Restul – victorii. Hagi a revenit pe terenul unde, în ’82, la meciul cu juniorii bulgari (1 – 3), se echipase pe marginea şoselei. Între timp s-au construit vestiare... Supercampionilor Europei le-a cântat fanfara Liceului de Petrol, iar pionierii le-au dăruit flori.

...4 aprilie: Steaua – Sportul Studenţesc 4 – 0. Au marcat Piţurcă, lovan, Lăcătuş şi Tudoréi Stoica. Dar Hagi? Hagi n-a jucat. El încă se resimţea după loviturile albanezului Jera, dar nu acesta era motivul absenţei lui Gică. Ni-l dezvăluie colonelul Gavrilă: „Chiar sâmbătă dimineaţa, în ziua meciului, ne-a chemat Emil Bobu – pe mine, pe Mac Popescu şi pe Mircea Angelescu. «Tovarăşi, să nu joace Hagi, avem informaţii că studenţii vor face mare gălăgie. Vor veni cu sutele,

să-l ceară înapoi pe Hagi»”. (Emil Bobu era lacheul lui Nicolae Ceauşescu). Gavrilă i-a prezentat situaţia lui Iordănescu, care nu l-a trecut pe Hagi nici rezervă. În tribunele din Ghencea au fost masaţi mii de soldaţi, n un¡forme kaki, pentru a descuraja orice tentativă de revendicare. În vacarmul creat de cei 25.000 de spectatori, dintre care soldaţii scandau la ordin, glasul celor câteva sute de studenţi nici nu s-a auzit.

...8 aprilie: România – Israel 3 – 2, într-un amical, la Braşov. Jenei a aliniat un fel de echipă secundă. Hagi, precum şi alţi titulari obişnuiţi, nu au fost convocaţi.

...12 aprilie: Jiul Petroşani – Steaua 2 – 2. Un gol Piţurcă, unul Hagi (cu capul).

...22 aprilie: Steaua – Rapid 3 – 1. Goluri Bölöni (direct din corner), Hagi (dintr-un penalty obţinut de Lăcătuş) şi Piţurcă (la o pasă ideală a lui Hagi).

...29 aprilie: România – Spania 3 – 1, senzaţională victorie! Totul s-a decis în 7 minute magice, când tricolorii au marcat de trei ori, prin Piţurcă (min. 38), Mateuţ (min. 43) şi Ungureanu (min. 45). Cu 9 minute înainte de final, Caldere a reuşit doar un gol de consolare. La 0 – 0, Lăcătuş a „rupt” doi spanioli, scoşi din teren pe targa: Camacho (min. 20) şi Goicoechea (min. 37). Având 6 puncte din 4 partide, la fel ca echipa lui Miguel Muñoz, dar un golaveraj net superior (12 – 3 faţă de 7 – 6), România a preluat şefia grupei. Printre alte merite ale tricolorilor, Ioan Chirilă a remarcat „ruperile de ritm ale lui Hagi, pe care Sanchis, extenuat, l-a lăsat în final în grija lui Soler”. Echipele din acea zi memorabilă:

România: *LUNG – IOVAN (78 NEGRILĂ), BUMBESCU, BELODEDICI, UNGUREANU – MATEUŢ, BÖLÖNI, KLEIN (82 BALINT) – LĂCĂTUŞ, PIŢURCĂ, HAGI.*

Spania: *Zubizarreta – Sanchis, Andrinua, Goicoechea* (*37 SOLER*), *Camacho* (*20 JOAQUIN*) *– VICTOR, Gallego, Michel, CALDERE – Eloy, Butragueño*.

Butragueño, cel care marcase patru goluri în meciul Spania – Danemarca 5 – 1, de la Mundialul mexican... Un nume de reţinut.

Iartă-mă, frate Zoli!

Din nou la campionat, unde Steaua, fără adversar, mărşăluieşte spre un nou titlu. Primul din cariera lui Hagi.

...4 mai: FCM Braşov – Steaua 0 – 2. Ambele goluri, Hagi – unul din penalty (faultat Balint), iar celălalt printr-un şut de la 16 metri.

...10 mai: Steaua – Gloria Buzău 4 – 1. Hagi a pus două pase de gol, lui Bölöni şi lui Piţurcă.

...13 mai: Dinamo – Steaua 1 – 1. Mateuţ a deschis scorul în prima repriză, Weissenbacher (la o lovitură liberă executată de Hagi) a egalat după

pauză.

...24 mai: Steaua – FC Olt 8 – 0! Recital Hagi: trasor în transversală (min. 19), gol direct din corner (min. 24), alt gol după o cursă de 40 de metri (min. 51), pasă de gol pentru Piţurcă (min. 58), din nou şut în bară (min. 67) şi, în fine, o nouă pasă decisivă, pentru Kramer (min. 86). Să contabilizăm: două goluri, două pase de gol şi două bare!

...27 mai: ICIM Braşov (Divizia B) – Steaua 0 – 2, în optimile Cupei României. Contra lui Chioreanu şi a lui Moşoman, Hagi a lăsat-o mai moale.

...31 mai: SE Bacău – Steaua 2 – 2. Cu 12 minute înainte de final, Hagi i-a centrat lui Bălan pentru 2 – 2, menţinând Steaua neînvinsă. În aceeaşi etapă a 29-a, Lucescu a declanşat operaţiunea „Cămătaru – Gheată de Aur”. Primul episod: Dinamo – Corvinul 3 – 3, trei goluri *Cami*!

...3 iunie: Steaua – „U” Cluj 7 – 0! Bietul

Zoltan Iaşko… După ce rezistase fără să primească gol până în minutul 43, prietenul lui Hagi a fost schimbat cu veteranul Cavai, în minutul 64, când scorul era 5 – 0. Dar cine-l „mitraliase” până atunci? De două ori Hagi, o dată Belodedici (la un corner executat de Hagi) şi o dată Lăcătuş, foştii săi colegi de la Luceafărul, cărora li s-a mai adăugat şi Piţurcă. Până în final, şi Cavai avea să primească două goluri, semnate de Bölöni şi de acelaşi Belodedici. Pe celălalt front, al Ghetei de Aur, Oţelul Galaţi – Dinamo 3 – 3, toate golurile oaspeţilor fiind marcate, se înţelege, de Cămătaru, ajuns deja la „cota 30”.

Primul titlu, prima Cupă

…10 iunie. La Aalborg, rezultat incredibil în preliminariile Jocurilor Olimpice: Danemarca – România 8 – 0! Printre tricolori, patru jucători de la Steaua: Belodedici, Weissenbacher, Bălan şi

Kramer.

...13 iunie: Chimia Râmnicu Vâlcea – Steaua 0 – 4. Hagi i-a pasat ideal lui Piţurcă pentru 0 – 1, a marcat cu capul pentru 0 – 2, i-a mişcat mingea lui Bölöni pentru 0 – 3 şi i-a făcut culoar lui Belodedici pentru 0 – 4. Dincolo, ruşinea nu mai avea margini: Dinamo – Flacăra Moreni 2 – 3, două goluri Cămătaru. Victima acestei monstruoase porcării avea să fie Jiul Petroşani, care a fost împinsă spre Divizia B pentru a fi salvată echipa-surogat din Moreni.

...16 iunie: Steaua – Rapid l-o în sferturile de finală ale Cupei României. „Militarii sparg gheaţa în minutul 29, când Hagi pătrunde irezistibil pe stânga, până la linia de fund, centrează şi Lăcătuş reia în plasă” (Radu Urziceanu – „Sportul”, 17 iunie 1987).

...18 iunie: Steaua – Victoria 2 – 0. Portarul Niţu a apărat un penalty executat de Hagi (mân. 59), la l-o. În ceea ce-i priveşte pe „ăilalţi”, ţineţi-

vă cu mâinile de burtă: Sportul Studenţesc – Dinamo 5 – 4, patru goluri Cămătaru! Bietul *Cami*, cum accepta să-şi compromită o carieră altfel admirabilă… Bietul Lucescu, ce piesă proastă punea în scenă, după ce regizase celebra calificare la Euro 84…

…20 iunie: Petrolul Ploieşti – Steaua 1 – 1. Hagi – suspendat pentru „galbene”. În Ştefan cel Mare, Dinamo – Jiul Petroşani 6 – 2, cinci goluri Cămătaru!!!

…23 iunie: la Piteşti, Steaua – FCM Braşov 4 – 0, în semifinalele Cupei României. Un gol Hagi, unul Weissenbacher, două Lăcătuş.

…25 iunie: U. Craiova – Steaua 1 – 1 (restanţă din etapa a 17-a). „În minutul 3, la o centrare a lui Lăcătuş în careu, Hagi este mai abil decât Lung, ieşit indecis, şi introduce balonul în poarta goală: 0 – 1” (Paul Slăvescu – „Sportul”, 26 iunie). La jumătatea primei reprize a egalat Irimescu. De la oaspeţi, trei evidenţiaţi: Hagi,

Belodedici şi Lăcătuş. „Luceferii”... în aceeaşi zi, punct final în „epopeea Ghetei de Aur”: Rapid – Dinamo 4 – 3, toate golurile oaspeţilor avându-l ca autor, fireşte, pe *Cami*. Care, însă, a plecat din Giuleşti cu anatema unui refren neiertător: „Cămătaru Rodion / Nu e *Gheată,* e şoşon!”. Galeria Rapidului, cea care îl botezase pe Hagi *Maradonel,* n-a dus lipsă de inspiraţie niciodată.

28 iunie: Steaua – Dinamo l-o în finala Cupei României. Pe „23 August”, în faţa a 60.000 de spectatori, unicul gol a fost marcat de Bölöni, în minutul 25. Dar omul meciului a fost Hagi. Are cuvântul maestrul Ioan Chirilă. „La început a demarat furtunos Steaua, un Hagi care a impus tuturor – coechipieri şi adversari –, sprintând ca din block-starturi, aruncând mingea în dreapta şi în stânga cu o uşurinţă de aripă neozeelandeză scăpată spre buturi, irezistibilă. Steaua a amintit de marile ei jocuri, «plonjoanele» sufocante ale lui Hagi fiind dublate de pressinguri colective şi de

mişcări largi, în diagonală. (...) A învins echipa care a avut în Hagi un animator de clasă continentală şi s-a apărat cu mare precizie" („Sportul", 29 iunie 1987).

Echipele din finala arbitrată de ploieşteanul Adrian Moroianu: *Steaua*: *STÂNGACIU – Cireaşă* (*46 Weissenbacher*), *IOVAN, BELODEDICI, Bărbulescu – ROTARIU, Majearu* (*68 Balint*), *BÖLÖNI, HAGI – Lăcătuş, Piţurcă*. *Antrenor*: *Anghel Iordănescu*.

Dinamo: *MORARU – JERCĂLĂU, Al. Nicolae* (*46 Orac*), *Movilă, VARGA – LUPU, Andone, Rednic, Mateuţ – Cămătaru, DAMASCHIN I*. *Antrenor*: *Mircea Lucescu*.

Fuga-fuga, că se închide urna!

Luni, 29 iunie, la o zi după finală, Steaua trebuia să joace şi restanţa cu Universitatea Craiova, din etapa a 34-a, altfel România pierdea

un loc în Cupa UEFA. Cum, de altfel, mai păţise şi cu 4 ani ani în urmă, când FC Argeş a rămas pe dinafară. Obligaţia de comunica reprezentantele în cupele europene până pe 30 iunie a dus şi la teribila comprimare a finalului de sezon, când, între 13 şi 29 iunie, adică în 17 zile, Steaua a jucat 8 meciuri, dintre care un sfert de finală, o semifinală şi o finală de Cupă!

În meciul de tragere a cortinei, Steaua a trimis în teren formaţia de tineret, „plombată” cu Blid şi cu Ilie Dumitrescu, rezerve la prima echipă. A fost un 1 – 1 liniştit, în urma căruia U. Craiova, cu 35 de puncte, a prins la golaveraj locul 5 şi, implicit, Cupa UEFA. „Pe lângă” a rămas, şi de această dată, tot FC Argeş…

*

Neînvinsă pe parcursul celor 34 de etape, Steaua a încheiat acel campionat cu 25 de victorii

şt 9 remize, golaveraj 87 – 17. De Dinamo, clasată pe locul 2, o despărţeau 15 puncte, în condiţiile în care atunci se acordau două puncte la victorie.

La sfârşitul acelui campionat, podiumul „tunarilor”, dominat de Cămătaru şi de josniciile lui, arăta astfel: 1. Cămătaru – 44 de goluri (cu care, într-adevăr, avea să ia Gheata de Aur, dar un aur coclit); 2. Piţurcă – 22 de goluri; 3. Hagi şi I. Petcu (Corvinul) – câte 15 goluri.

Casa din Săcele în care s-a născut şi şi-a trăit primii 8 ani de viaţă Gheorghe Hagi. În medalion, Gică la vârsta de 3 ani

3 septembrie 1976: la 11 ani şi jumătate, Hagi (al doilea din stânga, pe rândul de jos) a jucat finala Cupei Cravatelor Roşii. El a fost răsplătit cu premiul cuvenit celui mai tehnic jucător al turneului

Hagi şi „nea Balint” (cei doi din faţa maşinii)

în 1980, anul în care s-au întâlnit la Luceafărul

Naţională de juniori (UEFA 83) în august 1982, în faţa Circului de Stat din Phenian (RPD Coreeană). Rândul de sus, de la stânga la dreapta: translatorul Lee, doctorul Eugen Cristea, masorul Doru Vinţu, Nedelcearu, Marta, Gh. Cârstea, Barba, Săndoi, colonelul Ioniţă (de la Paşapoarte), Marcel Pigulea (antrenor principal), Costică Toma (antrenor secund), Iaşko, Hagi. Rândul de jos: Mărgărit, Mateuţ; Varga, Deaconescu, Rus, Szel, Ţârlea, Bănuţă, Mészáros, Bica

*Naţională de juniori a României la Campionatul European din Anglia (mai 1983). În picioare***;** *de la stânga la dreapta: doctorul Eugen Cristea, Marcel Pigulea (antrenor principal), Mihali, Mészáros, Musznay, Săndoi, Gh. Cârstea, Văsâi, Barba, Costică Toma (antrenor secund), Mărgărit Rândul de jos: Ţârlea, Hagi, Bănuţă, Iaşko, Szel, Mateuţ, Bica, llovan*

Hagi şi primul său antrenor, Iosif Bukossi, pe vremea când Gică juca la Sportul Studenţesc

Monte Carlo, 24 februarie 1987: componenţii echipei Steaua după victoria asupra echipei sovietice Dinamo Kiev (1 – 0) în Supercupa

Europei. Al treilea din stânga, pe rândul de jos: autorul unicului gol Gheorghe Hagi

Hagi contra Maradona, pe 18 iunie 1990, pe stadionul „San Paulo" din Napoli

Hagi la Brescia (1992 – 1994) Hagi la Barcelona (1994 – 1996)

Minutul 56 al meciului cu Croaţia (Bordeaux; 30 iunie 1998): Hagi îi lasă locul lui Craioveanu şi anunţă că se retrage din echipa naţională

Gică Hagi la începutul lunii iunie 1998, jucându-se cu fetiţa sa Chira pe gazonul stadionului „Steaua” **...**

Gică între părinţii săi, Iancu şi Chiraţa

Revelionul 2.000 – în familie, la Poiana Braşov. Surorile Vlahbei (Luminiţa şi Marilena) sunt încadrate de celebrii lor soţi. Vedetele se numesc însă Chira şi Ianis, cei doi copii ai familiei

Hagi

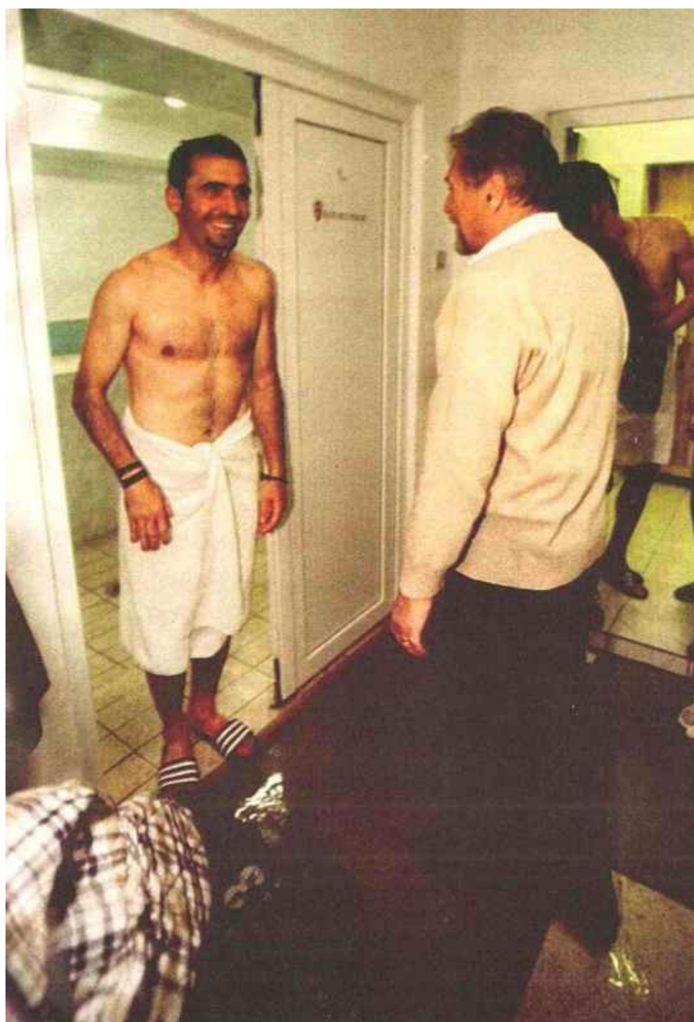

În istoricul meci cu Ungaria (2 – 0, pe 5 iunie 1999), Hagi a părăsit terenul pe targă...

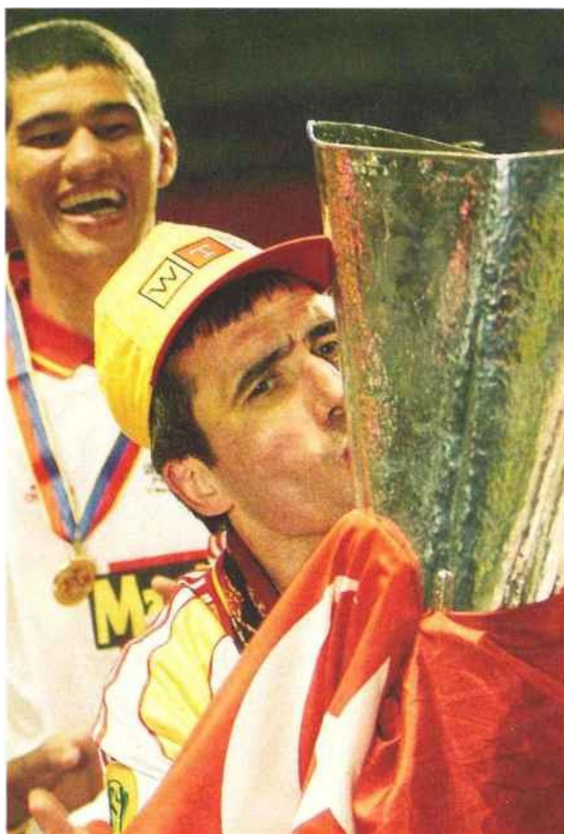

Finalul partidei cu Portugalia (1 – 1, pe 8 septembrie 1999) a consfinţit a şasea mare calificare din cariera lui Hagi

Surpriză în vestiar: când iese de sub duş, căpitanul „tricolorilor" dă ochii de preşedintele României, Emil Constantinescu!

17 mai 2.000: *Hagi câştigă Cupa UEFA cu Galatasaray Istanbul*

Tovarăşu Vaii

Buuun! A venit vara, s-a încheiat campionatul, deci, conform ultimei înţelegeri dintre Steaua şi Sportul Studenţesc, Gică Hagi urma să revină în Regie. Hagi însuşi era convins că odată şi-odată tot va trebui să îmbrace din nou tricoul alb-negru. De aceea, dar şi pentru că se simţea bine acolo, el a locuit în căminul 303 încă aproape un an după ce şi-a mutat driblingurile în Ghencea. Locuia la căminul Sportului, dar juca pentru Steaua!

Când Mac Popescu a ridicat din nou glasul, el n-a mai avut niciun ecou. Conducerea Stelei nu-l mai băga în seamă, Angelescu de la federaţie zicea că nu vrea să-şi bată cuie-n talpă, Nicu nu se mai prea implica, pentru că între timp fusese trimis prim-secretar la Sibiu… lnsuşi Hagi ţinea morţiş să rămână în Ghencea, unde, pe lângă performanţă, era şi mult mai bine plătit. Dar cu o condiţie: să nu aibă grad militar, ceea ce însemna că într-o mare unitate militară cum era clubul

Steaua – UM 2301 –, Gică era unul dintre puţinii civili.

Formula de plată era asemănătoare cu cea de la Sportul Studenţesc: un salariu mizerabil ca angajat la o „întreprindere de oameni ai muncii” (în cazul lui Hagi, TMUCB – ceva cu montaj şi construcţii, nu prea ştia exact nici Hagi ce însemnau acele iniţiale, şi nici nu-l interesa), plus indemnizaţia de efort. Dar cele mai importante erau primele de joc şi „primele de merit”, ultimele necontabilizate şi împărţite doar de Valentin Ceauşescu, după ce se consulta cu Iordănescu. În acei ani, cu participări notabile în Cupa Campionilor Europeni, nu era jucător în echipa de bază a Stelei care să câştige sub 25.000 de lei lunar. Asta însemna cam 10 salarii medii în România. Hagi depăşea frecvent 50.000 de lei pe lună. Adică, în jur de 600 de dolari (între timp, pe „piaţa neagră”, deci şi la change-ul clandestin al lui Amer, „paraiul” sărise de 80 de lei).

*

Aşadar, deşi înţelegerea dintre Steaua şi Sportul Studenţesc n-a fost prelungită, Hagi a rămas să joace în Ghencea. Peste Valentin Ceauşescu, în fotbal, nu dicta nimeni. Cu atât mai puţin Mac Popescu, care după plecarea lui Nicu la Sibiu pierduse mult din putere.

Spre deosebire de Jenei, care era mai distant, Iordănescu discuta mult cu Valentin. Despre strategie, despre tactică, despre tot. Fiul cel mare al preşedintelui ţării era un tip descuiat, modern chiar, cu cunoştinţe ample despre fotbal. Avea calităţi de manager în adevăratul sens al cuvântului. În sistemul anchilozat peste care domneau părinţii săi, pentru a construi ceva solid aveai, uneori, o singură cale: să recurgi la abuz. Şi Valentin a făcut-o de nenumărate ori, inclusiv în cazul „încorporării” lui Hagi. Cei din anturajul său

susţin însă că, spre deosebire de majoritatea dromaderilor produşi de sistemul comunist, Valentin nu simţea nicio plăcere să aplice metode de forţă, dictatoriale, pentru a-şi atinge scopurile. Uneori li se plângea apropiaţilor săi că nu poate face şi el ca Berlusconi, ca Vardinoiannis sau ca Bernard Tapie. Să cumpere şi să vândă jucători, astfel încât, luând tot ce-i mai bun în România, să construiască o echipă cu care să domine Europa.

Dintre jucătorii Stelei, cei mai apropiaţi de Valentin Ceauşescu erau Tu dorel Stoica, B616 ni şi Piţurcă. Spre sfârşitul anilor 80, când aceştia au primit aprobare să-şi încheie cariera la echipe din străinătate, locul lor în intimitatea lui Valentin a fost luat de Marius Lăcătuş. Hagi a păstrat mereu o anu mită distanţă, aşa cum procedase şi faţă de Nicu, la Sportul Studenţesc.

Pentru majoritatea jucătorilor stelişti, Valentin Ceauşescu era „tovarăşu Vaii”. Preparatorul fizic Florentin Marinescu îl spunea

simplu: „Vaii”. (Pe *sensei* Marinescu chiar *Vaii* l-a adus la club. Îi era profesor de arte marţiale, l-a instruit până la centura neagră cu 3 dani. Recunoscător, fiul preşedintelui ţării l-a angajat la clubul militar. Şi nu i-a părut rău, pentru că metodele asiatice ale *senseiului* au făcut ca Steaua să nu aibă niciun jucător accidentat în campania 1985 – 86, încheiată în triumf la Sevilla). În fine, comandantul clubului, colonelul Gavrilă, i se adresa cu „tovarăşu Valentin”. Câteodată, mai ales după vreo discuţie cu generalul Ilie

Ceauşescu, Gavrilă îi luă cu „tovarăşe general”. Atunci Valentin se enerva: „Mai lasă-mă, bă, cu generalii tăi, că-s sătul până-n gât de ei!”

Cumpăr Hagi, ofer fabrică

În 1987, Hagi a avut o vacanţă mai lungă decât în anii precedenţi. Stea un şi-a reluat pregătirile pe 20 iulie, urcând pentru 10 zile în

zona Predea lului, la cabana Forban, ce aparţinea Armatei. A fost şi un meci amical, 5 – 0 cu ICIM Braşov, apoi militarii au coborât „la şes”, pentru un turneu organizat chiar de clubul lor. invitatele Stelei au fost FC Bruges (din Bel gia), Den Bosch (Olanda) şi Vorwărts Frankfurt pe Oder (R.D. Germană).

Pe 4 august, în deschidere, Vorwărts – FC Bruges 2 – 0. Apoi, spre seară, Steaua – Den Bosch 6 – 1. Meciul a început cu câteva jonglerii ale lui Iordănescu şi un plonjon al lui Duckadam, care-şi făceau astfel retragerea din activitatea de jucători. După un minut, cei doi le-au lăsat locul lui Hagi şi lui Liliac. Iar Hagi avea să fie cel mai bun jucător al cuplajului.

A doua zi, în finală, mare surpriză. 20.000 de spectatori au asistat uluiţi la neputinţa Stelei de a înscrie un gol în poarta modestei formaţii germane. 0 – 0 după 90 de minute (cu un şut în bară al lui Hagi), apoi lovituri de la 11 metri. Au

transformat Hagi, Rotariu, Belodedici, Balint, Stângaciu, Bălan, B616 ni, au ratat lovan şi Piţurcă. Irosind o singură lovitură, est-germanii au câştigat cu 8 – 7. S-au acordat şi premii individuale. Cel mai tehnic jucător – cine altul decât Gică Hagi?

Steaua şi FC Bruges s-au revăzut, câteva zile mai târziu, la turneul organizat de clubul belgian şi câştigat de cel bucureştean. Pe 8 august: Steaua – Gremio Porto Alegre (Brazilia) 0 – 0,5 – 4 la penaltyuri. În finală (9 august): Steaua – Naţională Marocului 2 – 0 (goluri Piţurcă). Presa belgiană l-a considerat pe Hagi „mai brazilian decât brazilienii”.

După încă un joc în Ţările de Jos (2 – 2 cu Charleroi), Steaua a plecat în Italia, unde pe 18 august a înfruntat, pe „San Siro”, celebra AC Milan, cu Gullit în prima repriză şi cu Van Basten în cea de-a doua. A fost 0 – 0, chiar dacă Lăcătuş a

înscris un gol perfect valabil (doar arbitrul n-a văzut că balonul a trecut linia porţii). „Corriere delia Sera”: „Acest strălucitor Hagi ştie să facă orice cu mingea”.

La finalul întâlnirii de pe „San Siro”, magnatul Silvio Berlusconi s-a interesat dacă Hagi este de vânzare. Răspunsul conducătorilor stelişti a fost nu. În tribune mai erau însă câteva perechi de ochi care-l urmăreau pas cu pas pe *decarul* stelist. Urmarea avea să se vadă câteva săptămâni mai târziu, când la Bucureşti a descins un comando al clubului Juventus Torino, câştigător al Cupei Campionilor în 1985, chiar înaintea Stelei. Căutând un „urmaş” pentru francezul Platini, boss-ul Juventusului şi al uzinelor FIAT, Giovanni Agnelli, a pus ochii pe românul Hagi. Oferta a fost fabuloasă: Agnelli se angaja ca, în schimbul lui Hagi, să construiască o uzină FIAT la Bucureşti! Guvernul comunist a spus însă încă o dată nu.

Fiara dezlănţuită

În 1987, s-a întâmplat ca prima divizie să se pună în mişcare chiar pe

23 august, fapt considerat de propaganda de partid drept un omagiu adus *tovarăşului* şi *tovarăşei*. De fapt, a fost o simplă coincidenţă. În fine…

…23 august: Steaua – Corvinul 4 – 0. Goluri Piţurcă (din pasă Hagi).

Balint, Hagi şi Rotariu.

…26 august: Oţelul GalaţiSteaua 1 – 2. „După pauză, la 1 – 1, începe repriza lui Hagi, deseori irezistibil, care marchează în minutul 52, după un sprint spectaculos pe un culoar pe care apărătorii par pironiţi. Recitalul Hagi continuă cu o «foarfe că, spectaculoasă, aproape de gol. (…) Hagi a simţit nevoia de a sprinta ca pe velodrom, de pe loc, câştigând doi-trei metri pe bucăţi de cinci”, a scris Ioan Chirilă în „Sportul”. Hagi a primit nota

8,5, cea mai mare din etapă. (Din acel sezon, ziarul a renunţat la remarcări, cu majuscule, optând pentru întocmirea unui „catalog”, cu note din jumătate în jumătate de punct).

...30 august: Panathinaikos Atena – Naţională României l-o pe stadionul Olimpic din capitala Greciei. Ştiind că Vardinoiannis, armatorul care patronează clubul elen, e cu ochii pe el, Hagi a fost preocupat mai mult de evoluţia lui decât de cea a echipei. El a ieşit bine la impresia artistică, dar echipa a pierdut. La sfârşitul partidei, reproşurile I-au încolţit din toate părţile. Şi Jenei, şi unii jucători... Dar lui Vardinoiannis i-a plăcut.

...2 sep! embrie: Polonia – România 3 – 1, într-un amical disputat la

Bydgoszcz. În minutul 17, la 0 – 0, Hagi a fost faultat în careu, dar arbitrul a scos infracţiunea în afara suprafeţei de pedeapsă. Apoi, nervos, el a driblat excesiv, şi când trebuia, şi când nu trebuia. O dată, în minutul 19, a pierdut mingea şi pe

contraatac polonezii au deschis scorul. Iar reproşuri... La pauză era deja 3 – 0. Jenei l-a schimbat pe Hagi cu Negrilă. Spre final, Bölöni a transformat un penalty, în cel de-a1100-lea meci jucat de el pentru echipa naţională.

...6 septembrie: Steaua – FC Olt 5 – 0. Hagi (un gol şi trei pase de gol) nota 8, cea mai mare din etapă.

...9 eptembrie: Petrolul Ploieşti – Steaua 0 – 4. Hagi a fost la originea tuturor celor patru goluri: pe unul l-a marcat, la alte două i-a centrat perfect lui Piţurcă, iar la ultin;ul l-a presat pe un fundaş ploieştean, care şi-a trimis în propria poartă. În tribune, 25.000 de oameni I-au aplaudat, entuziasmaţi. Din nou nota cea mai mare: 8,5.

...16 septembrie: SteauaMTK Budapesta 4 – 0, în primul tur al Cupei

Campioni lor Europeni. Senzaţional meci a făcut Hagi! S-a aruncat asupra porţii maghiare ca

o fiară dezlănţuită. „În minutul 11, mingea a circulat rapid de la lovan la Bölöni, ultimul l-a angajat pe Hagi şi *decarul* Stelei s-a

«Înşurubat» printre patru apărători, după care a şutat cu stângul, necruţător: l-o. (...) În minutul 26, Lăcătuş l-a simţit pe Hagi plecat ca din puşcă, a lobat balonul peste Huszarik, alţi trei fundaşi au rămas uluiţi la cursa lui Hagi şi, din careu, acesta a trimis, tot cu stângul, sub transversală: 2 – 0. (...) În minutul 63, Hagi este faultat la marginea careului. Execută, scurt, Lăcătuş la Hagi, acesta trimite puţin înapoi şi Bölöni, venit ca un bolid, înscrie în stilul său caracteristic: bombă cu stângul, sub transversală. (...) Minutul 66: lovitură liberă de la 25 de metri, balonul şutat de Hagi «muşcă» transversala. (...) În minutul 83, Bölöni îl găseşte cu o pasă lungă pe Lăcătuş, acesta ţâşneşte, portarul Gaspar iese în întâmpinarea «Vitezistuluh), care, cu viclenia-i cunoscută, trimite cu boltă:

4 – 0”. (Stelian Trandafirescu „Sportul”, 17 septembrie 1987).

Steaua: *Liliac* – *Iovan, BUMBESCU, BELODEDICI, Ungureanu* – *Majearu* (*46 Balint*), *STOICA, BOLONI, HAGILĂCATUŞ* (*88 Rotariu*), *Piţurcă*.

Alte rezultate: FC Malines (Belgia) Dinamo l-o în Cupa Cupelor; Sportul StudenţescGKS Katowice (Polonia) l-o U. CraiovaChaves (Portugalia) 3 – 2, EPA Larnaca (Cipru) Victoria 0 – 1, ultimele trei în Cupa UEFA.

STEAUA 245

„Stai cuminte, că ne împuşcă ăştia pe toţi!”

După prima salvă de tun în cupele europene, campionatul şi-a reintrat în drepturi.

…20 septembrie: Steaua – FCM Braşov 3 – 1. Hagi (nota 8,5, cea mai mare din etapă) a înscris

două goluri: unul din penalty (faultat Lăcătuş), altul printr-o „ghiulea” de la 20 de metri. După 5 etape, Steaua şi

Dinamo erau cap la cap, cu punctaj maxim. Militarii aveau un golaveraj ceva mai bun: 18 – 2 faţă de 14 – 1.

...23 septembrie: Sportul Studenţesc – Steaua 0 – 3! Cu câteva ore înaintea partidei, vicepreşedintele clubului din Regie, Eugen Banciu, era hotărât: „Eu îl trec pe Hagi pe foaia de arbitraj!”. Cei din jurul său au intrat în panică. Le era teamă că se va isca un scandal monstruos. Mircea

Sandu revenise de la Buzău, Nu mai juca, era secretarul clubului. i-a spus lui Banciu: „Stai cuminte, că ne împuşcă ăştia pe toţi!”. Lui Eugen Banciu parcă-i pare rău că nu şi-a dus planul până la capăt. „Dacă mă ţineam tare, le dădeam celor de la Steaua şah-mat. Păi, cum venea asta? Hagi era legitimat la noi, dar juca la ei! Ce circ ieşea

dacă-l treceam pe foaie în echipa noastră… Apărea că joacă şi la ei, şi la noi! Era o bombă şi pentru UEFA. Mi s-a spus doar atât: <Să nu faci vreo prostie, că te cureţi!»”. La acel meci gemeau tribunele de lume. Erau peste 15.000 de oameni, între care mulţi studenţi. Aşteptau să apară Hagi pe gazon. Dar Hagi a stat deoparte. Ca şi în primăvară, n-a fost trecut pe foaie nici rezervă. Trebuiau evitate orice complicaţii. A

…30 septembrie: MTK Budapesta – Steaua 2 – 0. În minutul 33, Hagi a trimis mingea la rădăcina barei. Echipa lui Iordănescu s-a calificat în turul

11 al Cupei Campionilor. Au mai depăşit primul tur Sportul Studenţesc (21:

la Katowice) şi Victoria (3 – 0 cu EPA Larnaca), ambele în Cupa UEFA. În schimb, Dinamo (0 – 2 cu FC Malines) şi U. Craiova (1 – 2 la Chaves) au fost eliminate.

…4 octombrie: Steaua – Flacăra Moreni 5 – 0.

Trei goluri Hagi, unul

Balint şi unul Lăcătuş. Nota 8 pentru machidon, cea mai mare din etapă.

După 7 runde, Steaua şi Dinamo aveau câte 7 victorii. A

…7 octombrie: România – Grecia 2 – 2, într-o partidă amicală. În minutul 66, oaspeţii conduceau cu 2 – 0. Apoi… „Min. 72: Hagi a şutat puternic de la 25 de metri, portarul Papadopoulos n-a putut reţine balonul şi Ţârlea, pe fază, l-a expediat în plasă: 1 – 2. După trei minute, Hagi a fost faultat la «semicerc», Lăcătuş a trimis uşor lateral lui Bölöni şi bomba acestuia s-a oprit la vinclu: 2 – 2" („Sportul", 8 octombrie 1987). Ţârlea era fostul coleg al lui Hagi de la Luceafărul, ajuns între timp la Sportul Studenţesc.

…11 octombrie: FC Argeş – Steaua 0 – 0. Hagi, fără zvâc. Dinamo, cu 8 victorii consecutive, trece pe primul loc, cu un punct avans faţă de

Steaua.

...14 octombrie: Steaua – Victoria 4 – 0. Hagi, un gol. După 8 etape, fosta echipă a lui Hagi, Sportul Studenţesc, ocupă ultimul loc, cu doar două puncte, golaveraj 5 – 18!

...21 octombrie: Steaua – Omenia Nicosia (Cipru) 3 – 1, în turul 11 al

CCE. Hagi a deschis scorul din penalty (faultat Lăcătuş), a centrat (la 1 – 1)

pentru golul lui lovan şi a mai înscris o dată, cu un şut din afara careului. În Cupa UEFA: Brondby (Danemarca) Sportul Studenţesc 3 – 0 ŞI Victoria

— Dinamo Tbilisi (URSS) 1 – 2.

...28 octombrie: Albania – România 0 – 1, în preliminariile Euro 88. Uniul gol a fost marcat de Klein, dintr-un unghi „imposibil”, în minutul

62. Înaintea ultimei runde, România era în pole-position:

1. România 5 4 O 1 13 – 3 8

2. Spania 5 4 O 1 9 – 6 8

3. Austria 5 2 O 3 6 – 9 4

4. Albania 5 O O 5 2 – 12 O

Mai erau de jucat două partide: Austria – România şi Spania – Albania.

Victoria tricolorilor la Viena devenea obligatorie.

S-a ai spulberat

Un VIS

Campionatul s-a reluat cu etapa a 10-a, în care Dinamo şi-a păstrat punctajul maxim: 20 din 20 posibile!

…31 octombrie: AŞA Târgu Mureşăteaua 2 – 4. Hagi a fost rampa de lansare pentru Rotariu (două goluri), Balint şi Lăcătuş (câte un gol). În ierarhia „tunarilor” conducea Hagi (cu 10 goluri), urmat de Piţurcă (9) şi Cămătaru (8).

…4 noiembrie: Omenia Nicosia – Steaua 0 – 2

şi militarii s-au calificat în primele 8 echipe ale Europei. „În minutul 68 putea fi *3*: *O* pentru Steaua: Hagi a făcut o cursă spectaculoasă, în şti lu-i caracteristic, a spulberat totul în cale, chiar şi pe portarul Haritou, d! Jr balonul a lovit bara” (Eftimie Iones cu – „Sportul”, 5 noiembrie 1987). În Cupa UEFA, Sportul Studenţesc – Briindby 3 – 0, apoi, incredibil. la penaltyurile de departajare, tot 3 – 0, şi alb-negrii s-au calificat în turul 3! VictoriaţO-0 la Tbilisi) a părăsit competiţia.

...9 noiembrie: Steaua – SE Bacău 8 – 1. Patru goluri Piţurcă (unul din pasa lui Hagi), două Balint şi două Hagi (ambele din penalty). Dinamo este stopată la Timişoara (1 – 2), trecând pe locul 2.

...11 noiembrie: lotul naţional s-a reunit pentru meciul decisiv cu

Austria, „ascunzându-se” pentru câteva zile la Băile Felix.

STEAUA 247

…18 noiembrie: Austria – România 0 – 0, uriaşă şansă irosită! Într-un meci dominat de tricolori, Hagi a şutat mult, spre final a prins chiar o „torpilă” formidabilă, dar portarul Lindenberger a scos tot. Ioan Chirilă, în revista „Sport”: „Meciul de la Viena, dincolo de ocaziile ratate, a lăsat şi impresia unei improvizaţii tactice, din care nu se putea ieşi doar cu exploziile pe cont propriu ale lui Hagi”.

România: *Lung* – *IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, UNGUREANUMateuţ* (*77 T. Stoica*), *Bölöni, Hagi, Klein* – *Lăcătuş, Cămătaru* (*65 Piţurcă*).

În celălalt meci al grupei: Spania – Albania 5 – 0. Clasament final:

1. 6 5 O 1 1 1
Spania 4 – 6 0

2. 6 4 1 1 1 9

România					3 – 3	
3. Austria	6	2	1	3	6 – 9	5
4. Albania	6	O	O	6	2 – 17	O

Din nou „number one”.

…24 noiembrie: U. Craiova – Steaua 4 – 6! Militarii au condus cu 3 – 0, 4 – 1 şi 6 – 2. Hagi a marcat un gol şi a fost coautor la alte două.

…28 noiembrie: Steaua – CSM Suceava 5 – 0. Hagi, un gol.

…2 decembrie: Dinamo – Steaua 0 – 0. În minutul 60, în urma unui schimb de pumni, arbitrul Ion Crăciunescu a eliminat patru jucători:

Moraru, Varga, Belodedici şi lovan. Nervos a fost şi Hagi, care s-a ales cu un cartonaş galben.

…6 decembrie: Steaua„U” Cluj 5 – 0. Scorul a

fost deschis de un puşti de 19 ani: Dan Petrescu.

...8 decembrie: Steaua – „Poli” Timişoara 4 – 1 (în devans, din etapa a

17-a). Două goluri Hagi, două Piţurcă.

...13 decembrie: Rapid – Steaua 0 – 4. Hagi a înscris al doilea gol. Situaţia la sfârşitul turului:

Universitatea Craiova era pe locul 7 (având o „zestre” de 17 puncte), iar Sportul Studenţesc abia pe 13 (cu 13 puncte).

Podiumul „tunarilor”: Piţurcă19 goluri; Hagi17; Cămătaru13.

Pe 23 decembrie s-au anunţat rezultatele anchetei ziarului „Sportul”. Cel mai bun fotbalist român al anului 1987Gheorghe Hagi! Era un „bis”, după triumful din 1985. „Top ten” arăta astfel: 1. Hagi; 2. Belodedici; 3. Cămătaru; 4. Bölöni; 5. Lăcătuş; 6. Lung; 7. Klein; 8. Bumbescu; 9. Piţurcă; 10. lovan.

Capitolul 18

Cei trei muşchetari

Sfârşitul anului 1987 nu l-a mai găsit pe Gică Hagi în căminul 303 din Grozăveşti. Văzând că „împrumutul” său la Steaua se perpetua la infinit ceea ce nu-i displăcea deloc –, el s-a mutat într-un bloc de pe strada Compozitorilor, în cartierul Drumul Taberei. Clubul Steaua i-a dat o garsonieră, vecină cu cea a lui Belodedici. Balint stătea într-un alt bloc, la câteva sute de metri distanţă. Cei trei au format o trupă de nedespărţit. lmpreună mergeau la chefuri, împreună ascultau muzică sau jucau cărţi, împreună stăteau în cantonamente (la Forban, dar şi în deplasări, la hoteluri, unde întotdeauna cereau o cameră cu trei paturi).

De regulă se adunau în garsoniera lui Gabi

Balint, care-şi adusese dintr-un turneu o combină muzicală ultimul răcnet. Pe lângă cei trei fotbalişti, din „gaşcă” mai făceau parte Amer Almouzayen, *Gigi Ţânţaru* şi Darius Handrea. Sirianul renunţase să mai meargă la meciurile Sportului Studenţesc. Îl „urmaşe” pe Hagi la Steaua. Dar cine erau Gigi *Ţânţaru* şi Darius Handrea?

Pe *Ţânţaru în* chema, de fapt, Gigi Becali. Era văr primar cu Giovanni Becali, personajul misterios care dăduse târcoale echipei naţionale în Franţa, la Euro 84. *Ţtnţaru* locuia în Pipera, la margine de Bucureşti, unde creştea oi. Sute, mii de oi. Ducea mai departe tradiţia străbunilor săi machidoni, dar era şi un înfocat suporter stelist.

Pe Darius îl adusese Ilie Bărbulescu de la Piteşti, în 1985, să facă armata la Steaua. Le zisese comandanţilor din Ghencea că e verişorul lui.

În realitate, îi era doar cunoscut. Cu timpul,

Darius s-a apropiat mult de jucători, mai ales de Balint şi de Belodedici. Le făcea „mici servicii”, iar ei îl recompensau. Când a venit vremea să se lase la vatră, cei doi i-au propus să rămână în Ghencea, să le fie un fel de intendent. A rămas, iar din ’87, de când la Steaua a venit Hagi, a intrat şi acesta în grupul său de apropiaţi. Darius, care avea carnet de şofer profesionist, le îngrijea maşinile, le spăla, le făcea reviziile, la nevoie le repara. Dar cea mai importantă misiune a sa era să facă rost de benzină. Avea relaţii „beton” la o staţie PECO: se îndrăgostise de el o fată, o vânzătoare care, pe lângă „argumentul” benzinei, era şi din cale-afară de frumoasă. Darius venea la ea când cu maşina lui Hagi, când cu a lui Belo ori a lui Balint… Odată l-a trimis Tudorel Stoica să-i facă plinul. Cum la benzinărie era coadă mare, iar Tudorel se grăbea, Darius s-a băgat în faţă. A ieşit scandal mare atunci, s-a înfuriat lumea şi era să-i răstoarne maşina.

Tot Darius se ocupa să facă rost de carne, zahăr, ulei, care altfel, pentru omul de rând, nu se găseau sau erau la cartelă. Jucătorii nu aveau nevoie, dar le trimiteau părinţilor, la Constanţa, Sângeorz-Băi sau Socol (de la Sângeorz-Băi venea Balint, iar de la Socol – Belodedici).

Când cei şase, sau o parte dintre ei, se strângeau în garsoniera lui Gabi Balint, să joace „o carte” sau să asculte muzică, Amer era responsabil cu cafeaua. El o aducea – arăbească, de cea mai bună calitate – şi tot el o prepara, turnând-o apoi în ceşcuţe. Câteodată, Gică Hagi dădea casetofonul mai încet şi începea să cânte melodii de-ale lui, machidoneşti. Ceilalţi nu înţelegeau versurile, dar ascultau şi din când în când îl tachinau pe *solist*: „Bravo, Dolănescule, mai zi-ne una de pahar!”. Era un fel de a spune, pentru că nici unuia dintre ei nu-i făceau cu ochiul sticlele cu tărie.

Gică le vorbea des prietenilor săi, cu

nostalgie, de satul Săcele, de copilăria sa, de casa în care a crescut. Pentru el, casa era foarte importantă, pentru că o construiseră părinţii săi.

Un spion numit Amer

Prietenia cu Amer i-a creat lui Hagi destule necazuri. De la o vreme se simţea urmărit. Şi la antrenamente, şi când se retrăgea în garsoniera de pe Compozitorilor ori se plimba prin oraş. Când mergea la discotecă (de obicei, la „Nord”). o masă vecină era ocupată imediat de „băieţii vigilenţi”. Pe unii dintre ei deja începuse să-i cunoască. Îşi făceau veacul pe la Steaua, care avea un birou de contrainformaţii format din 8 ofiţeri. Într-o zi, Hagi, Balint şi Belodedici au fost chemaţi în acel misterios birou. Şef era un maior, Aposteanu, care i-a luat la puricat. *De unde i1 cunoaşteţi pe arab*? *Dacă e spion*? *Ce puneţi la cale*?… l-a somat să nu *se* mai întâlnească niciodată cu Amer, pentru că e

cetăţean străin. Hagi a ripostat: „E prietenul meu şi nu-mi poate interzice nimeni să mă întâlnesc cu el!”. „Bine, tovarăşe Hagi, dar pe riscul dumitale!”, l-a ameninţat maiorul. „Gică avea mare curaj să se contreze cu ei, când ştia că dreptatea e de partea lui”, spune, admirativ, Gabi Balint.

Hagi a continuat să se vadă cu Amer, dar şi C.I. – ştii (ofiţerii de contrainformaţii) să-l urmărească pas cu pas. Situaţia a durat până în ianuarie 89, când Amer a plecat în Siria. „Băieţii” lui Aposteanu erau conştiincioşi, nu lipseau de la niciun antrenament. Venea câte unul, prin rotaţie, şi se aşeza în spatele porţii la care trăgeau steliştii. Ca să nu se plictisească, Puiu Iordănescu îl punea să dea mingile înapoi. Şi râdea, împreună cu jucătorii: *uitaţi-l pe ăla, e bun de copil de mingi*...

*

Hagi, Balint şi Belodedici au petrecut multe vacanţe împreună. Odată, când au prins două zile libere, au plecat la mare, pe „teritoriul” lui Gică.

La întoarcere, ghinion: ploua torenţial, iar ştergătoarele erau stricate! Cei trei nu-şi puteau permite să aştepte până la trecerea furtunii, pentru că era musai să ajungă la antrenament. Gică şi Gabi au găsit soluţia: I-au scos pe Belo cu mâna pe fereastră, să „activeze” unul dintre ştergătoare! Aşa au mers până la Bucureşti, tăind Bărăganul în două: cu Belo pe post de ştergător manual.

Revelionul care marca trecerea în anul 1988 i-a găsit pe „cei trei muşchetari” pe Valea Prahovei, la hotelul „Internaţional” din Sinaia. Au avut parte de distracţii cu duiumul, dar fără fotbal n-au rezistat. Miuţe pe zăpadă, cu *nea Puiu* Iordănescu (prezent şi el acolo), cu personalul hotelului, cu turiştii dornici să aibă şi un altfel de

autograf de la idolii lor.

Capitolul 19

O finală de pomină

Pe 4 ianuarie 1988, înapoi la jug! Şi tot pe Valea Prahovei, la Forban, nu departe de ringul de dans al nopţii dintre ani… Apoi o săptămână în Grecia (mereu Grecia), două meciuri amicale pe malul Dunării (1 – 1 cu Oţelul Galaţi, gol Hagi, şi 7 – 3 cu Progresul Brăila) şi o revenire pe meleaguri mai calde – la Follonica, pe „pârtia” lui Gaţu. În avionul de Roma s-a aflat şi un pasager-surpriză: Gică Popescu, mijlocaşul de 20 de ani al Universităţii Craiova! Longilinul oltean fusese adus de urgenţăsub pretextul „satisfacerii serviciului militar” pentru a acoperi golul lăsat de plecarea lui Bölöni la Racing Jet Bruxelles. Transferul lui Bölöni a fost aprobat de Valentin

Ceauşescu, iar cel al lui Gică Popescu – *ordonat* de acelaşi personaj.

S-au înmulţit jocurile: 1 – 1 cu Fiorentina (gol Piţurcă)... 1 – 1 cu Empoli

(gol Hagi)... 7 – 1 cu Selecţionată insulei Elba...1 – 1 cu AC Milan, pe „San

Siro”. Hagi a deschis scorul în minutul 18, făcându-l pe magnatul

Berlusconi să-şi mai muşte o dată buzele. După pauză, olandezul Gullit a egalat din penalty. Dar vedeta serii a fost, încă o dată, *numero dieci* de la *Este/la*. Gheorghe Hagi.

Pe 27 februarie, două reprize de „încălzire” cu Voinţa Bucureşti, în „16”-imi le Cupei României: 3 – 0, dar fără Hagi (suspendat). Apoi au venit scoţienii de la Glasgow Rangers, cu antrenorul-jucător Graeme Souness în frunte. Hagi a orchestrat jocul magistral. El a construit, tot eli-a făcut pe portarul Woods să zboare din

bară în bară, iar Piţurcă şi lovan au marcat. Un 2 – 0 care deschidea din nou uşa spre semifinalele CCE.

…9 martie 1988: Steauaoţelul 3 – 0, în etapa a 19-a a Diviziei A. N-a jucat Hagi, a jucat Gică Popescu. Debutând într-un meci oficial al formaţiei militare, olteanul (nota 8) a fost printre cei mai buni de pe teren.

…16 martie: Glasgow Rangers – Steaua 2 – 1. Din nou în semifinalele Cupei Campionilor! Lăcătuş a reuşit un lob de aur în minutu”, deschizând scorul. Steaua: *Stângaciu* (*58 Liliac*) – *Cireaşă, |OVAN, BELODEDICI*.

Ungureanu (84 Bălan) – *T. STOICA, GH. POPESCU, HAGI, Rotariu LĂCĂTUŞ, Piţurcă*.

…23 martie: Corvinul Hunedoara – Steaua 0 – 1. Golul? Tot Lăcătuş!

Hagi a zguduit rădăcina barei.

…27 martie: Steaua – Petrolul Ploieşti 2 – 0.

Hagi, mai modest.

...30 martie: FCM Braşov – Steaua 0 – 2. Goluri Piţurcă şi Hagi.

...6 aprilie: Steaua – Benfica Lisabona 0 – 0, în semifinalele Cupei Campionilor. Meci cenuşiu. Steaua: *Liliac – /o van, BUMBESCU, BELODEDICI, O. Petrescu* (min. *76 Cojocaru*) – *Hagi, T. Stoica, GH.*

POPESCU, Balint (min. *63 BĂLAN*) – *Lăcătuş, Piţurcă.*

...10 aprilie: FC Maramureş Baia MareSteaua 1 – 3, în optimile Cupei

României. Pentru bucureşteni au marcat Majearu, Hagi şi Balint.

...13 aprilie: Steauasportul Studenţesc 3 – 0. A fost primul meci jucat de Hagi contra fostei sale echipe. Şi *decarul* stelist s-a dovedit providenţial, deschizând scorul când mai erau doar 17 minute de joc! apoi studenţii au coborât garda. Hagi i-a „servit” pe Gică Popescu şi pe

Bumbescu pentru 3 – 0. Reduta Sportului ar fi putut fi îngenuncheată mai devreme, în minutul 33, când s-a petrecut o fază ciudată. Portarul Cristian a fost eliminat pentru lovitura aplicată, în propriul careu, lui Piţurcă. Hagi şi-a aşezat mingea la punctul cu var, să execute penaltyul, dar de pe margine Iordănescu a strigat să-l lase pe lovan. L-a lăsat, iar lovan a tras slab, permiţindu-i noului intrat, Manu, să apere. Şi a început calvarul. Până la urmă tot meşterul Hagi a dres-o…

…20 aprilie: Benfica – Steaua 2 – 0, adio finală! Şi ar fi fost o finală în RFG, la Stuttgart, cu PSV Eindhoven… Doar trei remarcaţi: Hagi, Belodedici şi Tudorel Stoica.

…24 aprilie: Flacăra Moreni – Steaua 1 – 4. În minutul 73 era l-o…

…27 aprilie: Steaua – FC Argeş 2 – 0. Hagi, un gol din penalty.

…1 mai: Victoria – Steaua 0 – 4. Hagi (cu o

pasă de gol) a mai pus o pietricică la coroana de golgeter pregătită pentru Piţurcă.

…8 mai: Steaua – AŞA Târgu Mureş 4 – 1. Totul pentru front, totul pentru Piţurcă! Gică Popescu, Hagi şi Rotariu şi-au refuzat plăcerea golului pentru a-l servi pe „nouarul" stelist. Relevantă este faza golului 2:

„Gică Popescu l-a lansat pe Hagi, care, în careu, l-a driblat şi pe portarul Vodă, dar i-a pasat lui Piţurcă şi acesta a îndeplinit o simplă formalitate" („Sportul", 9 mai).

…11 mai: FC Olt – Steaua 2 – 4. Hagi, suspendat, n-a jucat.

Licitaţie cu un cioban

Hagi aflase că la Arad urma să se ţină o licitaţie pentru un Mercedes

190, confiscat de la un contrabandist italian, care fusese prins la graniţă încercând să scoată

din ţară nişte icoane vechi, obiecte de patrimoniu. Valentin Ceauşescu, care tocmai îşi schimbase Dacia cu un Ford, l-a îndemnat pe Gică să se înscrie la licitaţie, promiţându-i că va ajuta s-o câştige. Şi Hagi s-a dus la Arad, pentru că avea bani şi voia o maşină bună. Schimbase două Dacii în patru ani. Era sătul să rămână în pană când îi era lum. ea mai dragă ori să tremure de frig în propria maşină.

În afară de Hagi, la licitaţie s-au mai înscris un cioban din Sibiu şi un acordeonist din Bucureşti. Acordeonistul a renunţat repede, dar ciobanul se ţinea tare. La 800.000 de lei, ciobanul voia să meargă mai departe, însă organizatorul licitaţiei a anunţat: gata, maşina a fost adjudecată de tovarăşul Hagi Gheorghe. Omul primise un telefon de la Bucureşti, cu instrucţiunile de rigoare…

De la Arad, Gică l-a sunat pe prietenul său Zoli Iaşko. l-a propus să facă împreună rodajul

maşinii. L-a luat din Cluj (Iaşko nu mai jucase de 6 luni, de când îi rupsese piciorul rapidistul Gică Cârstea, fostul său coleg de la Luceafărul) şi au plecat împreună spre Braşov, unde fusese „detaşat”, pentru scurtă vreme, Sandu Terheş. Un bolid negru, torcând ca o pisică, gonea pe şoselele Ardealului…

*

Tot în 88, şi tot cu o intervenţie a lui Valentin Ceauşescu, Hagi şi-a schimbat şi locuinţa. A renunţat la garsoniera de pe Compozitorilor pentru un apartament situat mai în centru, pe lângă Piaţa Galaţi.

Apartamentul îi aparţinuse lui George Constantin Păunescu, mare mahăr în Centrala de comerţ exterior. Când s-a mutat, Gică l-a luat cu el şi pe Darius Handrea, a cărui misiune era să se ocupe de treburile administrative.

Ghetele lui Lucescu

...14 mai: SE Bacăuăteaua 0 – 0, şi Dinamo s-a apropiat la un singur punct (52 faţă de 53 ale militarilor, după 28 de etape).

...22 mai: Steaua – U. Craiova 3 – 0. Hagi a fost din nou „omul care aduce ploaia”, deschizând scorul în minutul 48.

...25 mai: CSM Suceavasteaua 1 – 3. Goluri marcate de „cei 3 B”: Belodedici (din centrarea lui Hagi), Bumbescu şi Balint.

...28 mai: România – Rapid 4 – 2, pe „23 August”. A fost prima acţiune a echipei naţionale, în 1988, la care au participat şi internaţionalii stelişti.

Golurile tricolorilor au fost marcate de Cămătaru, Andone, Geolgău şi

Lăcătuş. Hagi s-a mulţumit cu rolul de regizor.

...1 iunie: Olanda – România 2 – 0, într-un meci amical, la Amsterdam.

În minutul 29, la l-o Hagi l-a lansat pe Cămătaru, care a fost faultat în careu. Hagi a executat penaltyul, însă mingea a lovit bara. Din formaţia lui Rinus Michels n-au lipsit Ronald Koeman, Rijkaard şi Van Basten.

...5 iunie: Steaua – U. Craiova 2 – 1, la Ploieşti, în sferturile de finală ale

Cupei României. Hagi i-a pus mingea pe „bombeu” lui Belodedici, pentru

1 – 1 (min. 23), şi a zguduit bara porţii lui Lung (min. 89). Golul calificării în semifinale a fost marcat de Lăcătuş, în ultimul minut de joc.

...8 iunie: SteauaDinamo 3 – 3! Palpitantă evoluţie a scorului: l-o Hagi (min. 15, din penalty); 1 – 1 Vaişcovici (min. 32, din penalty); 2 – 1 Lăcătuş (min. 49, la o şarjă Hagi – Rotariu); 3 – 1 Hagi (; nin. 57); 3 – 2 Cămătaru (min.

61); 3 – 3 Vaişcovici (min. 65).

Hagi era consecvent: pe unde îl prindea pe Lucescu, pe acolo „executa”! Iar când mingea se zbătea în plasa porţii dinamoviste, Gică îi striga fostului său antrenor: „Nea Mircea, uite, cu asta l-am dat!”. Şi îi arăta gheata cu care lovise balonul. Ghetele acelea aveau o poveste a lor. Un fuior de amintiri pe care îl toarce Mircea Lucescu... „După ce am plecat de la echipa naţională, am păstrat legătura cu Hagi. El era la Steaua, eu la Dinamo, dar asta nu însemna că trebuia să ne duşmănim. Din contră, eu am căutat să-l ajut. Am văzut că nu prea avea ghete bune. Purta 38 la picior, un număr foarte mic pentru un fotbalist, şi avea mari dificultăţi în a-şi procura încălţămintea de joc, mai ales că el avea nevoie de ghete muiate pe picior, să simtă mingea, să o poată «mângâia». Prin relaţiile mele din Italia, i-am făcut rost de ghete Rivera, şi asta de mai multe ori. Iar el, cu ghetele acelea, nu era meci în care să nu-mi dea gol!”

Dar Lucescu vorbeşte şi de alte consecinţe pe care le putea avea prietenia sa cu Hagi. Unele infinit mai grave decât primirea unui gol. „O dată am fost «convocat» la nivelul conducerii superioare de partid, iar de două ori m-a chemat Valentin Ceauşescu, acasă la Florentin Marinescu, în centru, pe lângă Brezoianu. Valentin încerca să mă intimideze de fiecare dată înaintea meciurilor directe dintre Steaua şi Dinamo. Îmi reproşa că prea încerc să le fac lobby, în străinătate, unor jucători, în primul rând lui Hagi. Eu dădusem un interviu la Tele Monte Carlo, în care spusesem că România are fotbalişti tineri extraordinari – şi îi dădusem exemplu pe Hagi, Mateuţ, Lăcătuş, Belodedici. Lui Valentin nu i-a picat bine una ca asta. Avea impresia că eu vreau să-i sucesc minţile lui Hagi. Mi-a spus: «Lasă-l în pace, să nu se întâmple cu el ce s-a întâmplat cu Marcel Răducanu!». Marcel rămăsese în RFG, la începutul anilor 80. Odată, în casă la Florentin Marinescu,

Valentin m-a întrebat: «De fapt, tu ce vrei să demonstrezi? De ce nu te potoleşti?». Mă bănuia că sunt împotriva partidului, a *familiei*. Credea că lucrez subversiv. Iar tot ce făceam eu «subversiv» era să cresc jucători. Atunci i-am spus: «Bine, o să mai câştigaţi un an, doi, dar după aceea nu mai aveţi nicio şansă. Eu, la Dinamo, cresc o echipă care peste doi ani o să vă calce în picioare”, Valentin mi-a dat de înţeles că aş face mai bine să mă dau deoparte.

«Cum să mă dau deoparte? Unde să mă duc, să plec din ţară?”, l-am întrebat eu. «Da, du-te, pleacă din ţară!”, mi-a zis Valentin. Era clar, îi încurcam planurile. Dar eu nu voiam să plec, pentru că începusem o treabă şi voiam s-o duc la capăt”.

...12 iunie: „U” Clujăteaua 0 – 3. În faţa a 20.000 de spectatori, Hagi a deschis scorul chiar din start, în minutul 4, printr-un şut senzaţional.

de la 25 de metri, împingând Clujul spre retrogradare. Clujul foştilor săi colegi Iaşko, Musznay, Meszaros…

…15 iunie: St aua – Sportul Studenţesc 3 – 1, într-una din semifinalele Cupei României. În prima repriză, Gică Popescu a perforat de două ori poarta lui Cristian. După pauză, Hagi, cu un şut din afara careului, a făcut inutil plonjonul înlocuitorului lui Cris ian, Răzvan Lucescu – nimeni altul decât fiul antrenorului de la Dinamo. Într-o săptămână, Hagi a „îngropat" toată familia Lucescu!

…19 iunie: Steaua – Rapid 5 – 0. După ce l-a „asistat" pe Rotariu la deschiderea scorului, Hagi a înscris ultimul gol, cu o „bombă" din afara careului.

…22 iunie: „Poli" Timişoara – Steaua 0 – 2. Lăcătuş şi Ungureanu au trimis Timişoara în „B", salvând în schimb pe Sportul Studenţesc. „Poli" Timişoara a fost singura echipă care a reuşit să

învingă pe Dinamo, ajutându-i astfel pe stelişti să câştige campionatul.

Punctaje fără precedent pentru primele două clasate:

1. Steaua	34	30	4	O	114 – 18	64
2. Dinamo	34	30	3	1	107 – 25	63

Al doilea campionat consecutiv încheiat de stelişti fără înfrângere!

Ierarhia „tunarilor”: Piţurcă – 34 de goluri (cu care avea să câştige

„Gheata de Bronz”); Vaişcovici27; Hagi25; Mateuţ şi Cămătarucâte

15.

„Ieşiţi afară, eu răspund!”

Pierzând titlul la mustaţă, Lucescu şi-a

planificat revanşa pentru finala Cupei. Era şansa lui de a face într-un meci ce nu reuşise în 34: să depăşească pe Steaua.

Duminică, 26 iunie 1988, ora 19. Stadionul „23 August”, 45.000 de spectatori. Începe cea de-a 50-a finală a Cupei României. Arbitri: Radu

Petrescu (Braşov) – George Ionescu (Bucureşti), Gheorghe Constantin

(Râmnicu Vâlcea). Încrâncenare totală. La fiecare duci sar scântei. Minutul 27: Lăcătuş învinge pe Moraru, l-o pentru Steaua! *Şeptarul* stelist face un semn cu mâna către tribuna oficială, unde Valentin Ceauşescu îi răspunde cu un gest similar. Meciul se reia. Hagi îşi dirijează trupa ca un mare comandant de oşti. Dinamoviştii încearcă disperaţi să-l „închidă”, dar Hagi îi transformă în jaloane. Lucescu turbează. 11 scoate pe Mihăescu şi-l bagă pe Movilă. Hagi îşi continuă dansul, trimite mingea pe culoar, dar

Piţurcă e mereu în contratimp. Iordănescuaruncă-n luptă pe Balint, „omul fără plă mână”. Şi Balint începe să „are” terenul advers… Cu 8 minute înainte de sfârşit, Lucescu face o mutare disperată: înlocuieşte o extremă retrasă, Orac, cu un „vârf”, Răducioiu. Şi Răducioiu e un băiat subţirel, are doar 18 ani… Minutul 87 – lovitură de teatru: Răducioi’! şerpuieşte în careu şi egalează! Sus, la *oficială,* Valentin se învineţeşte. În jurul său, generalii de Ar mată fac spume de furie, iar cei de la Interne nechează de bucurie. E clar, vor fi prelungiri. Dar… ce se întâmplă? Hagi centrează violent în faţa porţii, Moraru respinge şi Balint reia fulgerător. Arbitrul Radu Petrescu arată ceatrul terenului. Victorie Steaua, în ultimul minut de joc! Ba nu, fanionul tuşie rului George Ionescu e în aer. Arbitrul de centru ezită o fracţiune de secun dă, parcă nu i s-a părut ofsaid la Lăcătuş… Dar nu se complică: merge pe mâna tuşierului. Ridică mâna, scorul rămâne 1 – 1. Stelişţii se

reped ca hienele asupra lui. Golul a fost, într-adevăr, valabil, dar dacă tuşierul a văzut of said… Radu Petrescu e ferm: jocul se reia de la 1 – 1. Lui Lăcătuş i se împă ienjeneşte privirea. E gata să aplice „legea” lui, aşa cum ştie el cu pumnul. Dar se aude vocea lui Tudorel Stoica: „Gata, bă, a zis Valentin să ieşim afară!”. Toate privirile s-au îndreptat spre *oficială*. Valentin Ceauşescu făcea, într-adevăr, un semn cu mâna. Mesajul de retragere „Ieşiţi afară, eu răspund!” – îl transmisese lui Tudorel Stoica printr-un aghiotant, care făcuse un sprint *a la Carl Lewis*, până la marginea gazonului…

După ce a cronometrat cele trei minute – care de fapt au fost cinci –.

Radu Petrescu a fluierat sfârşitul meciului. Peste ani, el avea să i se destăinuiască ziarist lui Daniel Nanu, pentru Almanahul „Sportul românesc – 1997”: „În prezenţa lui Mircea Angelescu, preşedintele federaţiei, am completat

foaia de arbitraj şi am făcut un raport suplimentar, menţionând că Steaua n-a mai vrut să reia jocul. Am consemnat rezultatul final de 1 – 1. La cabine am fost întâmpinaţi de Valentin Ceauşescu, care ne-a reproşat că am stricat meciul. Jucătorii stelişti au năvălit peste noi şi în acele momente Lăcătuş l-a lovit pe tuşierul George Ionescu, ameninţându-l că-l calcă cu maşina! Singurul care a venit la noi şi a cerut scuze pentru cele întâmplate a fost antrenorul Anghellordănescu”.

În vestiarul Stelei, nebunie totală. Din toate gâtlejurile, mai înverşunat ca oricând: „A-e, a-o, să moară Dinamo!”. Apoi, jucătorii militari s-au îmbrăcat de gală şi s-au dus în Parcul Trandafirilor din Piaţa Lahovary. Acolo, la Casa Oamenilor de Ştiinţă, era unul dintre restaurantele lor preferate (odată a venit dinamovistul Dănuţ Lupu, beat criţă, a pus pistolul pe masa steliştilor, a scos legitimaţia de ofiţer de Miliţie şi a strigat: «Bă, vă-mpuşc şi v-arestez pe toţi, ce mama dracu’?!”).

Mai mergeau la Hanul lui Manuc’s u, pentru ocazii festive, la Sala Bizantină de la Casa Centrală a Armatei. În seara aceea, Valentin Ceauşescu a venit îmbrăcat în alb, cum nu mai făcuse niciodată. Era *prinţul salvator*…

A urmat o noapte terifiantă. Prin intermediul lui Valentin şi al lui Ilie Ceauşescu, scandalul a ajuns la Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Preşedintele ţării, Nicolae Ceauşescu, l-a „însărcinat” pe lacheul său, Emil Bobu, să conducă o comisie care „să se ocupe” de caz. Bobu era o cârpă de care se foloseau cei din clanul dictatorial când aveau de ters pe jos. Era executantul perfect. Şi lingăul perfect. Când îi vedea pe Valentin sau pe Nicu, sărea să le pupe mâna. Dacă „interesele ţării” o cereau, era în stare să umble şi în patru labe. Pe Ceauşeasca, scena asta o amuza teribil: „Nicule, dă-i un şut în cur lu’ căţeluşu ăsta, să vedem dacă latră!”

A doua zi, în niciun ziar din România n-a apărut vreun cuvânt despre finala Cupei. Nici rezultatul, nimic, nimic, ca şi cum meciul n-ar fi existat. Dar îl văzuse o ţară întreagă la televizor…

Abia pe seară s-a dat un comunicat la radio. Comunicat pe care I-au publicat şi ziarele de marţi, fără niciun amănunt în plus. Dar să vedem cum a „rezolvat” problema comisia lui Bobu.

În legătură cu desfăşurarea fina/ei Cupei României la fotbal

Comunicat

Comisia stabilită pentru analizarea desfăşurării fina/ei Cupei României la fotbal dintre echipele „Steaua” şi „Dinamo” din ziua de 26 iunie 1988

„Constatat că al doilea gol marcat de echipa „Steaua”, validat iniţial de

.1 lbitru şi apoi anulat, a fost înscris în condiţii perfect regulamentare.

Anularea cu totul nejustificată a golului a

creat confuzii în rândul pectatorilor, aceştia manifestându-şi nemulţumirea faţă de calitatea rrbitrajului şi neacordarea golului înscris regulamentar.

Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, constatând că golul marcat de echipa „Steaua” a fost regulamentar şi iniţial corect acordat, a stabilit că echipa Steaua a câştigat finala Cupei României cu scorul de 2 – 1 şi a hotărât să i se *acorde, conform regulamentului de desfăşurare, titlul de câştigătoare a Cupei României la fotbal, ediţia 1988.*

Având în vedere gravele abateri de la regulament săvârşite de arbitri.

Colegiul Central al Arbitri/ar a hotărât suspendarea lor pe perioada de un an de zile.

Biroul Federaţiei Române de Fotbal va analiza în *perioada imediat următoare gravele*

neajunsuri şi stările de indisciplină manifestate în desfăşurarea campionatului naţional de fotbal, ediţia 1987 – 1988, şi va stabili măsurile necesare pentru eliminarea cu desăvârşire a oricăror abateri şi încălcări ale regulamentului, pentru întronarea în rândul tuturor echipelor de fotbal a unui climat de înaltă ordine şi disciplină, pentru ridicarea continuă a calităţii fotbalului românesc.

Dictatura lui Valentin Ceauşescu în fotbal era totală. Aşa s-a ajuns la o situaţie demnă de triburile africane: rezultatul unui meci de fotbal a fost stabilit în afara terenului de joc, după bunul plac al stăpânirii. În acea finală de pomină, golul victoriei steliste a fost marcat, de fapt, de Valentin Ceauşescu.

Să-i ilmintim şi pe actori:

Steaua: *Liliac – Iovan, Bumbescu, Belodedici, Rotariu – Bălan, T. Stoica, Gh. Popescu, Hagi – Lăcătuş, Piţurcă* (*52 Balint*). *Antrenor*: *Anghel Iordănescu*.

Dinamo: *Moraru – Mihăescu* (*45 Movilă*), *Rednic, Andone, Varga Lupu, Lupescu, Mateuţ, Drac* (*82 Răducioiu*) – *Cămătaru, Vaişcovici*.

Antrenor: *Mircea Lucescu*.

*

A fost o aventură şi cu trofeul ce urma să stea în vitrina câştigătoarei

Cupei. Valentin a trimis pe cineva la federaţie să aducă tinicheaua cu două toarte. Dar Angelescu şi Pascu nu ştiau nimic de soarta ei! L-au chemat pe *Zimbru*, care trebuia să aibă grijă de Cupă. Iar *Zimbru* le-a spus că, la finalul meciului, în nebunia de pe gazon, i-o smulsese din mâini Ţeţe Moraru şi fugise cu ea în tabăra dinamovistă! Atunci Angelescu *a* sunat la Dinamo, iar Vasile Ianul, preşedintele, a adus Cupa la federaţie, de unde au luat-o steliştii.

Pacientul Puiu de la „9”.

Asupra lui Anghel Iordănescu, evenimentele legate de finala Cupei României au avut un efect devastator. Tânărul antrenor era un produs sută la sută al Stelei, îl respecta pe Valentin Ceauşescu pentru calităţile lui de conducător, dar nu putea accepta aberaţiile unui sistem care o luase razna.

În prima parte a lunii iulie, când s-a întors dintr-un concediu petrecut în Grecia împreună cu jucătorii săi (totul – pe cheltuiala lui Vardinoiannis), Iordănescu l-a anunţat pe comandantul clubului militar, Nicolae Gavrilă, că vrea să plece de la Steaua! zicea că nu mai poate să suporte presiunea, că îl doare capul... Povesteşte Gavrilă: „Văzând că nu-l pot convinge să se răzgândească, n-am avut de ales: i-am înaintat dosarul către Ministerul Apărării Naţionale. Întâmplarea face că şi eu cerusem cu ceva timp în urmă să fiu eliberat din funcţia de

comandant, din acelaşi motiv ca şi Puiu: nu mai suportam presiunea. Ne-a chemat Ilie Ceauşescu pe amândoi. «Aha, v-aţi făcut plinul şi acum vreţi să plecaţi!», ne-a luat tare de la început. Apoi a ţipat la noi, ne-a făcut «mic burgheji».

«Îmbuibaţi». Am plecat de acolo buimăciţi, nu mai nimeream uşa. Mai i neolo, Puiu mi-a zis: «Domnu' Gavrilă, eu mă internez în spital, că nu mai pot. Mă doare capul de simt că-mi crapă». S-a dus şi s: a internat la Spitalul 9. Eu lui Ilie nu i-am spus nimic de treaba asta. Într-o zi ne-a chemat pe mine şi pe Gaţu: «Vedeţi ce-i cu Puiu, de ce-a intrat în spital». Am mers amândoi la «9». Puiu avea halucinaţii, băgaseră ăia medicamente în el. După un timp, doctorii I-au lăsat să plece. Cu două zile înainte ca echipa să urce la Forban pentru pregătirea de vară, l-am fi! al din nou pe Gaţu şi ne-am dus acasă la Puiu. O ţinea pe-a lui:

«lnţelegeţi-mă, nu mai pot continua, vreau să renunţ la Steaua!». Cu greu a acceptat o variantă

de compromis: el să facă planul de pregătire, iar la

Forban să plece secundul său, Ţiţi Dumitriu”.

Absenţa lui Iordănescu, cu unele intermitenţe, avea să dureze două luni. În acest răstimp, jucătorii stelişti au „bifat” 7 zile de galere la

Forban, în drum spre Bucureşti au făcut un amical cu Poiana Ompina (3 – 1), apoi au câştigat „Cupa Steaua”: l-o cu Racing Jet Bruxelles (Hagi a zguduit bara de două ori, Dan Petrescu o dată, dar şi Bölöni şi Jansen au făcut acelaşi lucru la poarta lui Lung!) şi 4 – 0, în finală, cu Partizan Belgrad (două goluri Pena, unul Balint şi unul Ilie Dumitrescu; Hagi a pus două pase decisive şi a mai tras o dată în bară). Această a doua ediţie a turneului găzduit de clubul militar, la care au mai participat şi olandezii de la Den Bosch, a evidenţiat permutările importante din lotul Stelei: au plecat Gică Popescu (întors la Craiova) şi

Majearu (la interăibiu), au venit Lung (de la Craiova), Pena (FC Olt) şi Lasconi (Jiul Petroşani). De asemenea, au fost titularizaţi doi tineri crescuţi în Ghencea: Dan Petrescu şi Ilie Dumitrescu.

Codiţă

Spre sfârşitul lunii iulie, Hagi a plecat cu echipa naţională în Belgia, acolo unde câteva zile mai târziu a sosit şi lotul Stelei. Tricolorii lui Jenei au susţinut mai multe partide: 5 – 0 cu Poderle (un gol Hagi), 2 – 0 cu Waregem, 0 – 3 cu La Gantoise. Apoi, Hagi a „fandat" spre Steaua, cu care, în turneul de la Bruges, a pierdut primul meci (1 – 2 cu Anderlecht Bruxelles) şi l-a câştigat pe cel de-al doilea (3 – 2 cu formaţia spaniolă Athletic Bilbao – două goluri Hagi şi unul Pena). Steliştii au trecut apoi în Olanda, pentru o partidă cu Den Bosch (0 – 1), iar la revenirea în ţară au făcut două popasuri în Ardeal (2 – 1 cu interăibiu şi 2 – 0 cu UTA, pe

sta Ioane arhipline). Hagi n-a lipsit de la niciun joc.

În turneele din Occident, echipa naţională, ca şi formaţiile de club, aveau mereu o „codiţă”. Un informator trimis de la Bucureşti să spioneze tot ce fac şi ce vorbess fotbaliştii. Aşa s-a întâmplat şi în acea vară, la deplasarea în Belgia. Într-una din zile, Jenei şi-a dus jucătorii, cu autocarul, la Anvers, oraşul-port în care se face un comerţ nebun. Fiecare voia să-şi ia un video, un casetofon, o pereche de blugi… Selecţionerul le-a spus: „Din acest moment aveţi trei or e să faceţi ce cumpărături vreţi. La ora 19 fix ne vedem aici, la autocar”. Între timp, Iovan şi Lăcătuş i-au cerut voie să se întoarcă la cantonament (situat la aproape 100 de kilometri depărtare) cu maşina unui prieten stabilit în Belgia. Jenei a acceptat, iar cu ceilalţi jucători a convenit să nu-i spună lui *Codiţă* de situaţia lui Iavan şi a lui Lăcătuş. S-a făcut ora 19, toată lumea prezentă la autocar, mai

puţin Iavan şi Lăcătuş. Codiţădisperat. Dacă nu-i aducea pe toţi acasă, era un om terminat. Jenei a anunţat: „Dacă într-un sfert de oră cei doi nu apar, nu-i mai aşteptăm, plecăm”. S-a făcut 19:15Iavan şi Lăcătuş tot absenţi. *Codiţă* l-a implorat pe selecţioner să mai stea măcar zece minute, poate totuşi vor veni. Jenei – nimic. l-a dat instrucţiuni şoferului: „Gata, la drum!”. *Codiţă* îşi smulgea părul din cap. După vreo doi kilometri, lui Jenei i s-a făcut milă şi i-a spus de ce lipseau Iavan şi Lăcătuş.

La înapoierea lotului în ţară (mai puţin a steliştilor, care-şi continuau turneul cu echipa lor de club), pe aeroportul din Bruxelles, *Codiţă* s-a plasat la ghişeul de fronti eră şi număra. El a intrat ultimul, după ce i-au ieşit toţi la numărătoare. În avion a venit la Jenei cu o sticlă de „Chivas Regal”: „Tovarăşu Jenei, hai să bem, că sunt toţi!”

Emerich Jenei s-a mai amuzat şi cu alte ocazii

pe seama „codiţelor” din delegaţie (de regulă, „metodişti” de la CNEFS). Pe unul, tot în Belgia.

l-a pus să joace tenis cu piciorul, dar cu o minge tare, umflată rău de tot.

i-a spus lui Rică Răducanu să-i ridice mingea numai la cap, şi Rică aşa a făcut. Iar *Codiţă* (mereu altul) a dat ca berbecul până când a căzut jos, de n-a mai fost bun o săptămână! Se uita în oglindă şi zicea că i s-a îngroşat pielea de pe cap.

Altă dată, în Italia, Jenei s-a dus să facă o baie în mare, împreună cu

Gaţu şi cu doctorul Valentin Stănescu. Codiţă după ei. Pe plajă, cei trei şi-au dat jos ţoalele. Când să-şi dea şi el pantalonii jos, *Codiţă* a constatat:

„Tovarăşu Jenei, eu n-am slip!”. „Atunci stai dumneata aici, pe plajă, şi ne păzeşti nouă hainele. Dar fii atent, că Stănescu ăsta înoată bine, să nu te pomeneşti cu el în Grecia!”. Şi a făcut *Codiţă* pe

santinela până spre apusul soarelui…

Toamna de la Praga

Gata cu poveştile, începe campionatu11988 – 89!

…21 august: Steaua – FCM Braşov 3 – 2. Golul victoriei a fost marcat de Lasconi, în minutul 87. Până atunci, Ilie Dumitrescu punctase de două ori pentru militari, iar Barbu „Magiun" şi Terheş (salut, Sandule!) pentru echipa lui Costică şi efănescu…

…23 august. În turneul „Juan Gamper", pe „Nou Camp" din

Barcelona, Steaua – PSV Eindhoven 1 – 1 după 90 de minute (gol Pena, şuturi în bară Hagi şi Ilie Dumitrescu), 4 – 3 la penaltyuri (au transformat

Rotariu, lovan, Hagi şi Ilie Dumitrescu, a ratat Balint). Formaţia olandeză

(din care n-au lipsit Van Breukelen, Gerets, Kieft şi Ronald Koeman) era câştigătoarea ediţiei din acel an a Cupei Campionilor.

...24 august: FC Barcelona – Steaua 3 – 1, în finala turneului „Juan

Gamper”. Hagi a deschis scorul în minutul 16, din penalty (fault asupra lui Lăcătuş). Catalanii au punctat în ultima jumătate de oră, prin

Beguiristain, Roberto (din penalty) şi Amor.

...28 august: Flacăra MoreniSteaua 1 – 3. Hagi a marcat toate cele 3 goluri ale oaspeţilor (primul din lovitură liberă, celelalte din acţiune), primind cea mai mare notă din întreaga etapă (8,5). „O victorie logică, a valorii şi a experienţei superioare, a unui jucător-cheie: Hagi” (Ovidiu Ioaniţoaia – „Sportul”, 29 august 1988).

...31 august: Farul Constanţa – Steaua 1 – 2. Pe litoral, 20.000 de oameni au luat cu asalt stadionul pentru a-şi vedea „fiul rătăcitor”. Iar leesta a „lucrat” faza din care Dan Petrescu a

deschis scorul. A egalat

Tătăran, iar Steaua a tremurat până în minutul 87, când Belodedici a înscris golul victoriei. A fost prima descindere a lui Hagi la Constanţa în tricoul

Stelei. Echipa locală, cu Emanoil Haşoti la cârmă (acelaşi care, în 82, l-a aruncat pe Gică în focul Diviziei A), tocmai promovase după o „purificare” de 5 ani în „B”. De asemenea, revenise la vechiul nume: Farul.

...7 septe brie: Sparta Praga – Steaua 1 – 5, în primul tur al Cupei Campionilor! În absenţa lui Iordănescu (ale cărui probleme medicale deveniseră acute), adevăratul antrenor al Stelei a fost Gică Hagi. Antrenorul din teren. Machidonul şi-a dirijat coechipierii magistral. el însuşi făcând un meci de vis. Merită să ne reamintim cele 5 goluri ce au

urmat celui prin care gazdele deschiseseră scorul. „În minutul 28, la o lovitură de colţ, executată de omniprezentul Hagi, de pe partea dreaptă, spre colţul lung al careui! Ji mic, Lăcătuş s-a înălţat şi a trimis balonul, cu capul, în poartă: 1 – 1. (...) În minutul 45, Lăcătuş, lansat în adâncime, scapă singur şi înscrie pe lângă Stejkal: 2 – 1 pentru Steaua. (...) În minutul 78

Rotariu este oprit ca la rugby, se acordă lovitură liberă şi Hagi şutează direct, la coţul scurt, peste zid: 3 – 1. (...) În minutul 86, o combinaţie de mare efect, Hagi – Măstăcan – T. Stoica, şi neobositul căpitan al Stelei şutează jos, în bară, de unde mingea ricoşează în plasă: 4 – 1. Şi pentru ca finalul să fie şi mai strălucitor, în minutul 88 Hagi încheie într-o manieră de superjucător driblându-l şi pe portarul Stejkal, pentru a consfinţi o victorie categorică: 5 – 1!” (Gheorghe Nicolaescu – „Sportul”, 8 septembrie

1988). Să notăm echipa care a cucerit Praga fără blindate: *LUNG – O. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, UNGUREANU – T.*

STOICA, ROTARIU, HAGI, z *DUMITRESCU* (*71 BALINT*) – *LĂCATUŞ, PENA* (*85 MASTACAN*).

...11 septembrie: Steaua – Oţelul Galaţi 5 – 0. La patru zile după Praga, Hagi a fost din nou cel mai bun, marcând trei goluri şi grăbind debarcarea antrenorului Cornel Dinu după un mandat de numai câteva etape. Ioan Chirilă a „cântat” frumos noul recital Hagi. „Steaua, dincolo de jocul său în continuă mişcare, a avut în Hagi un dirijor de clasă şi care, mai mult decât atât, a lăsat deoparte bagheta şi a luat vioara, pentru a da nu numai ritmul, ci şi tonul golurilor. La primul (min. 30), el i-a trimis în adâncime lui Ilie Dumitrescu o pasă-laser care culcă fără să atingă. La cel de-al doilea (min. 35), Hagi a pătruns fentând în aer, ca handbaliştii, şi a marcat fixându-l (tot ca la handbal) pe portarul Călugăru.

A urmat golul lui Lăcătuş, cu capul (min. 40), la o frumoasă învăluire a lui Dan Petrescu, pentru ca după pauză, în timp ce gălăţenii încercau să ridice obstacole, acelaşi Hagi (min. 65) să pivoteze derutant, printre doi apărători, şi să şuteze de la 2.2 de metri, la vinclu, gol imparabil, de kinogramă, de… retrospectivă. În sfârşit, în minutul 85, acelaşi Hagi avea să transforme în forţă un penalty euforic, după o serie de ratări ale Stelei („Sportul”, 12 septembrie 1988).

Vardinoiannis şi Tapie

E momentul să-i dăm din nou cuvântul comandantului de atunci al clubului Steaua, colonelul Nicolae Gavrilă. „Într-o dimineaţă mă sună viceamiralullon Dinu«*Canaris*» –, şeful Direcţiei de Informaţii a Armatei:

«Bă, ai timp să treci pe la mine?». Mă duc. Îmi dă să citesc un raport. Era întocmit de

ataşatul nostru militar la Atena. Ce scria acolo? Că în Grecia, într-un ziar de mare tiraj, a apărut un articol în care se spunea:

«Vardinoiannis s-a înţeles cu Valentin Ceauşescu ca Hagi să plece în două săptămâni la Panathinaikos». *Canaris* mă întreabă: «Bă, tu ştii ceva de treaba asta?». Eu: «Nimic, tovarăşu amiral!». «Ilie ştie?». «Nu cred că ştie». «Valentin?». «El a discutat cu Vardinoiannis, dar nu cred că despre asta». De fapt, Vardinoiannis se întâlnea des cu Valentin, pentru că venea la multe meciuri ale Stelei. Venea cu avionul personal, după ce noi îl invitaserăm la finala de la Sevilla, în 86. La vreo două zile după discuţia cu *Canaris*, vine Valentin la mine. Zic: «Tovarăşu Valentin, cu Vardinoiannis v-aţi mai văzut?». El râde: «Vedeţi-vă, domn e, de treabă, că nu e nimic cu Hagi». Şi pleacă. Nu trece mult şi mă cheamă Ilie Ceauşescu: «Ai fost la Dinu?». «Da, tovarăşe general!». «Şi Valentin ce spune?». «Să-mi văd de

treabă». «Cum să-ţi vezi, mă, de treabă? Păi, noi îl pierdem pe Hagi şi tu îţi vezi de treabă?». A doua zi a venit ziaristul grec care scrisese articolul. l-am explicat că, în calitate de comandant al clubului, eu nu ştiu nimic de transferul lui Hagi. El, cu subînţeles: «Da, dar domnul Valentin…»”.

Atunci, în 88, Hagi n-a plecat la Panathinaikos, după cum nici la Olympique Marseille n-a ajuns. Pe adresa Stelei a sosit o ofertă oficială de la Bernard Tapie. Şi, odată cu oferta, a venit şi un impresar, unul Bal (maghiar plecat din Cluj), care a pus pe masa lui Gavrilă un cec: „Numărul de zerouri îl completaţi dumneavoastră, aşa a zis monsieur Tapie”. Colonelul i-a răspuns că Hagi nu e transferabil. Aşa a ratat Gică şansa de a fi coleg cu Desailly, Deschamps, Basile Boli…

Inima lui Mateianu

14 septembrie: SE Bacău – Steaua 2 – 3. Hagi a zgâlţâit bara, Ilie

Dumitrescu (de două ori) şi Belodedici au marcat.

...17 septembrie: Steaua – Victoria 3 – 2. Meci încins, cu două cartonaşe roşii şi 5 galbene (unul pentru Hagi). *Decarul* Stelei a transformat un penalty şi a şutat o dată în transversală. Tot un gol a marcat şi fostul său coleg Marcel Coraş, dar pentru „miliţieni".

...20 septembrie. Amical la Constanţa: România Albania 3 – 0. Pentru a doua oară căpitan al echipei naţionale, Hagi a fost stăpânul partidei. El a marcat un gol (min. 35 – şut imparabil de la 22 de metri) şi le-a „fabricat" pe celelalte două (finalizate de Belodedici şi de Cămătaru).

...25 septembrie: FC Bihor – Steaua 2 – 3. Un meci rămas în memoria neagră a fotbalului românesc. Belodedici a deschis scorul pentru militari în minutul 23, dar Zsolt Musznay (fost

coleg cu Belo, Hagi şi Lăcătuş la

Luceafărul, între timp plecat de la „U” Cluj) a întors rezultatul, înscriind

de două ori până la pauză (min. 36 şi 45). În repriza secundă a fost asediu la poarta lui Lăzăreanu, dar golul nu venea. Steaua se afla la un pas de prima înfrângere după aproape 80 de partide. La centru – Gheorghe Constantin din Râmnicu Vâlcea, care fusese tuşier la celebra finală a Cupei României, Steaua – Dinamo, încheiată la CC al PCR. *Costică-Vilcea* a învăţat atunci că nu *e* bine să te pui rău cu Steaua. Şi a acţionat în consecinţă. La limita celor 90 de minute regulamentare a acordat penalty Stelei la un duel banal Lăzăreanu – Lasconi. A transformat Hagi şi 2 – 2. Dinspre Bucureşti sunau telefoanele în draci. *Costică-Vilcea* a prelungit meciul cu un

minut… două… trei… patru… cinci… şase… centrare Lasconi, gol Balint, 2 – 3! Dar în tribune 20.000 de oameni erau porniţi să facă prăpăd. Se simţeau înşelaţi, prăduiţi, violaţi. Sticlele zburau spre teren ca rachetele. Antrenorul gazdelor, Viorel Mateianu, era în pragul infarctului. Inima sa, greu încercată, dădea semne că nu mai rezistă. Jucătorii se înjurau şi se îmbrânceau. Ameninţările brăzdau văzduhul… În „Sportul: „cele două goluri din final aveau să fie trecute în minutele 86 şi 90. În realitate, era vorba de 90 şi 96…

Plimbările de la Băneasa

…28 septembrie: Steaua – interăibiu 4 – 2. Hagi a transformat două penaltyuri.

…5 octombrie: Steaua – Sparta Praga 2 – 2, goluri Hagi şi Lăcătuş. Bucureştenii, cu Iordănescu revenit definitiv pe bancă, s-au calificat în turul 11 al CCE. Au mai promovat

Dinamo (3 – 0 acasă, 3 – 0 şi în deplasare cu finlandezii de la Kuusysi Lahti), în Cupa Cupelor, şi Victoria (2 – 0 şi 6 – 1 cu maltezii de la Sliema Wanderers), în Cupa UEFA. Oţelul Galaţi a fost eliminată de Juventus Torino (1 – 0 ŞI 0 – 5).

...9 octombrie: FC Argeş – Steaua 0 – 1. Hagi a tras din toate poziţiile, dar fostul său coleg Speriatu a fost în zi mare. Tot Hagi a transformat, în minutul 85, penaltyul făcut cadou Stelei de arbitrul Constantin Gheorghe din Suceava, la un duel lovan – Vlădoiu.

...12 octombrie: SteauaRapid 2 – 0. Goluri Hagi (care a zguduit o dată şi transversala) şi Beodedici. Dinamo (locu", golaveraj 44 – 10) şi Steaua (locul 2, golaveraj 29 – 12) aveau punctaj maxim după 10 etape!

...19 octombrie: BulgariaRomânia 1 – 3, excelent debut al naţionalei noastre în preliminariile Campionatului Mondial! Pe „Vasil Levski" au marcât Mateuţ (o dată) şi Cămătaru (de

două ori), ultimul gol fiind o capodoperă de creaţie a lui Hagi. Se mai poate pune şi bara lui Sabău, la capătul unui dribling tip Maradona… România: Lung – lovan, Andone, Belodedici, Rotariu – Mateuţ (min. 86 Klein), Sabău, Gh. Popescu, Hagi – Lăcătuş (min.

58 Vaişcovici), Cămătaru. Incredibil de tânără linia de mijloc a echipei române: Mateuţ (23 de ani) Sabău (20) Gh. Popescu (21) Hagi (23)!

Şeful *secţiei „Fotbal” a UTC*, pe clubul Steaua, era Gabi Balint. Fostul internaţional îşi aminteşte: „Noi luam peste picior toate prostiile astea. Trebuia să ţin şedinţe cu UTC-ul, dar nu le ţineam niciodată. La un moment dat, m-au făcut membru de partid. Aveam «misiunea» să-l conving şi pe Gică Hagi să intre în PCR, dar n-am re. uşit. Aşa cum nu voia grade în Armată, nu voia nici membru de partid. În schimb, Belo avea carnet,

intrase în partid, dar el era primul care zicea să rămânem în străinătate! La fiecare deplasare, trăgea de mine şi de Hagi să nu ne mai întoarcem. Gică era altfel: nu voia să audă de partid, dar nici de rămasul aşa a. Mereu zicea de părinţi, că de ce să sufere ei din cauza lui?”

În afara lui Hagi şi a lui Balint, despre intenţia lui Belodedici de a rămâne în străinătate mai ştia un singur om: antrenorul Iordănescu. Înainte de meciuri, acesta îşi ducea jucătorii să se plimbe prin pădurea Băneasa. Gabi Balint: „Nea Puiu se plimba cu noi trei, pe nişte alei mai izolate. Belo nu scăpa ocazia: «Zi-le, nea Puiu, să rămână şi ei cu mine, că nu vor să înţeleagăb). Iar nea Puiu îi dădea apă la moară: «Eu, să fiu mai tânăr, aşa, ca voi, nu m-aş mai întoarceb). Belo atâta aştepta: «Vedeţi, mă, că şi nea Puiu zice? Treaba voastră, faceţi ce vreţi, dar să nu vă pară rău!». Belo tot ne «ameninţa» că rămâne şi fără noi, dar nu-l credeam”. Belodedici nu vorbea însă

doar aşa, ca să se afle în treabă...

Cadoul de la Adidas

...26 octo. mbrie: Steaua – Spartak Moscova 3 – 0, în turul 11 al Cupei Campionilor. încă un meci de zile mari, Ilie Dumitrescu a deschis scorul în minutul 33, Hagi l-a majorat (min. 57) şi tot el a transformat penaltyul de

3 – 0 (min. 69). Portarul sovietic Rinat Dasaev a mai deturnat alte 4 – 5 torpile nimicitoare ale *decarului* român. Steaua: *Lung* – *D. PETRESCU*.

IOVAN, BELODEDICI, Ungureanu – *T. STOICA, HAGI, Rotariu, I*.

DUMITRESCUlă CATUŞ (*85 Bălan*), *Piţurcă* (*70 Balint*).

...29 octombrie: lotul naţional, reunit pentru meciul cu Grecia, din preliminariile Campionatului Mondial, s-a deplasat la Galaţi, pentru câteva

antrenamente şi pentru un joc amical: 4 – 0 cu Oţelul.

...2 noiembrie: România – Grecia 3 – 0, goluri Mateuţ, Hagi (din penalty)

şi Sabău. Putea fi şi 7 – 0! Demonstraţia de forţă a lui Hagi şi a colegilor săi continuă. Iar România e liderul grupei preliminare, cu un excelent golaveraj după două partide: 6 – 1. Echipa de vis: *LUNG* – *IOVAN, ANDONE, BELODEDICI, ROTARIUSABAU* (*86 KLEIN*), *GH. POPESCU.*

MATEUŢ, HAGILĂCATUŞ (*78 VAIŞCOVICI*), *CAMATARU*. O echipă incredibil de tânără!

...5 noiembrie: Sportul Studenţesc – Steaua 0 – 4, cu Hagi la serviciu.

Tot ce-au putut face cei din Regie a fost să-l mai revendice o dată pe

Hagi. Valentin Ceauşescu le-a râs în nas.

...9 noiembrie: Spartak Moscova – Steaua 1 –

2. A fost în primul rând o probă de rezistenţă fizică a românilor, nevoiţi să joace la minus 16 grade Celsius. Autorii golurilor: Lăcătuş (min. 25) şi Balint (min. 90). În formula *LUNG – D. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, UNGUREANU – T. STOICA, ROTARIU, HAGI* (*87 BALAN*), z *DUMITRESCU – LĂCATUŞ*.

PIŢURCA (*69 BALINT*), stelıştii le-au stricat sovieticilor aniversarea a 71

de ani de la victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie (care, după calendarul nostru, s-a întâmplat pe 7 noiembrie). Şi I-au făcut pe preşedintele clubului Spartak să regrete borcanul cu icre negre pe care i l-a dat omologului său de la Steaua, ca protocol, în schimbul unui set de echipament Adidas…

Pe un teren ca un patinoar, Hagi, Belodedici, Lăcătuş, Ilie Dumitrescu şi colegii lor au dansat ca nişte diavoli. Secretul? Ghetele speciale, cu crampoane de cauciuc, pe care le aveau în

picioare elevii lui Iordănescu. Dade unde apăruseră acele ghete?

În vara acelui an, comandantul clubului Steaua, Nicolae Gavrilă, fusese în Germania Federală, să negocieze un contract cu Adidas. Firma fondată de Adi Dassler s-a angajat să furnizeze clubului bucureştean 7 seturi a câte 25 de perechi de ghete. Gavrilă dezvăluie: „Când să plec, directorul Adidas pe Europa de Est m-a oprit în prag: «Herr Gavrilă, haideţi să vă dau şi nişte ghete de iarnăb>. Eu, speriat: «Ştiţi, dar pe la noi iernile nu sunt aşa friguroase». Mi-era teamă că îmi scade un set din celelalte 7, or pentru mine alea erau importante. Neamţul nu s-a lăsat: a scos din frigider o placă metalică, îngheţată, şi mi-a făcut o demonstraţie: ghetele lui, cu crampoane de cauciuc, nu alunecau, celelalte – da! Eu însă o ţineam pe-a mea: «Danke schon, dar nu ne trebuie». Până la urmă, văzând că nu am de gând să cumpăr, neamţul a zis: «Herr Gavrilă, ştii ceva?

lţi dau 18 perechi gratis!». Şi mi le-a pus în bagaj. Cu crampoanele lor scurte, nedemontabile, arătau a ghete de oraş”.

La Bucureşti, 5 perechi s-au „volatilizat”. Una la Valentin, una la Ilie, una la ministru, una… În fine, au mai rămas 13, aruncate într-un dulap, la stadion. Gavrilă şi-a amintit de ele când a ajuns la Moscova, cu două zile înainte de meciul cu Spartak. Ruşii stropiseră terenul cu maşini speciale, în zona careurilor, să se facă gheţuş. Repede, telefon la Bucureşti, la Dănilescu, şeful secţiei de fotbal din Ghencea. Ghetele au ajuns la Moscova cu avionul, chiar miercuri după-amiază, în ziua meciului. De la

aeroport au fost duse direct stadion. La început, jucătorii n-au vrut să le încalţe. Hagi era cel mai pornit: „Plecaţi cu prostiile alea, jucăm cu

ghete normale”. Până la urmă, Iordănescu i-a convins să le încerce. Atunci au văzut că sunt doar 13 perechi. Le-au luat titularii, plus Balint şi Bălan, primele rezerve. Când au ieşit pe teren, li se lipeau nările de nas, aşa era de frig. Sus, în tribună, ceilalţi membri ai delegaţiei beau vodcă, să se încălzească. Bine că aveau jucătorii stabilitate…

*

Şi celelalte două echipe româneşti au trecut de turul 11: Dinamo Dundee United 1 – 1 (după l-o în tur) în Cupa Cupelor, Victoria – Dinamo

Minsk l-o (1 – 2 la Minsk) în Cupa UEFA.

Egal cu Van Basten

Scăpată, până în primăvară, de grija confruntărilor internaţionale, Steaua s-a năpustit

peste adversarele din campionat.

...13 noiembrie: Steaua – „U” Cluj 5 – 0. Prunea şi-a salvat echipa de alte 4 – 5 goluri ca şi făcute. Hagi, suspendat, s-a aflat în tribună.

...19 noiembrie: U. Craiovasteaua 1 – 5. Tonul la cântec l-a dat Hagi, autorul primului gol, din lovitură liberă, în minutul 21.

...23 noiembrie. Amical la Sibiu: România – Israel 3 – 0. Hagi a rămas la

Bucureşti, pentru că avea de susţinut un examen important la ASE.

...27 noiembrie: SteauaFC Olt 3 – 1. Hagi, tot cu examenul de la ASE.

...3 decembrie: Dinamo – Steaua 0 – 0. Ploaie, lapoviţă, ninsoare. Şi o luptă la sacrificiu, dar pe o arătură clisoasă. Hagi – printre cei mai buni de pe teren. Interesantă situaţia în clasament a celor două echipe, înaintea acestui derby:

1. Dinamo

2. Steaua

14 14 o o

14 14 o o

59 – 13 28

46 – 14 28

Bolnav campionat!

*

…7 decembrie: SteauaCorvinui11-O! Un Hagi dezlănţuit, autor a 5

goluri şi prim-solist într-o demonstraţie de foţbal total. În „Sportul” – nota 9, cea mai mare din întregul campionat. În aceeaşi etapă: Farul – Dinamo 0 – 7!

…11 decembrie: AŞA Târgu Mureşăteaua 1 – 5. Hagi a deschis scorul din penalty, apoi a dat

două pase decisive. Peripeţii după meci: din cauza vremii nefavorabile, avionul steliştilor a primit interdicţie de zbor până a doua zi la prânz. Dar n-a fost tocmai rău, pentru că unul dintre arbitrii de tuşă, Ioan Danciu din Petroşani, le-a asigurat o seară folclorică, „producându-se” voluntar la restaurantul hotelului Continental.

*

Situaţia la finalul turului:

1. Dinamo 17 16 O 72 – 16 33

2. Steaua 17 16 1 O 62 – 15 33

Iar în topul „tunarilor”: Mateuţ (20 de goluri, Hagi19, Vaişcovici şi Coraş – câte 16.

Dar atestarea lui Hagi a venit pe plan internaţional: după meciurile din toamnă – golgeter al Cupei Campionilor, la egalitate cu „Balonul de Aur” al Europei, olandezul Marco Van Basten! Amândoi aveau la activ câte 5 goluri.

Şi încă un semnal: ziarul praghez „Ceskoslovensky Sport” a găsit că „echipa ideală a anului 1988” ar trebui să arate astfel: *Preud'homme* (*Belgia*) – *Rijkaard* (*Olanda*), *Kuzneţov* (*URSS*), *Ronald Koeman* (*Olanda*), *Aloisio* (*Brazilia*) – *Mihailicenko* (*URSS*), *Gullit* (*Olanda*), *Maradona* (*Argentina*), *HAGI* (*ROMÂNIA*) – *Romario* (*Brazilia*), *Van Basten (Olanda*). În această formulă, Hagi era singurul european care n-a avut ocazia să „puncteze” şi la turneul final din R.F. Germania, câştigat de Olanda (2 – 0 în meciul decisiv cu URSS). În schimb, confraţii de la Praga l-au văzut pe Hagi în meciurile Stelei cu Sparta. L-au văzut şi nu l-au mai putut uita...

Dezertorul Bela

În după-amiaza zilei de 17 decembrie 1988, în cazarma Steaua s-a dat alarma: locotenentul

Belodedici Miodrag a dezertat! Aşadar, Belo se ţinuse de cuvânt. Panica a cuprins Ministerul Apărării Naţionale. Dar cel mai speriat era colonelul Gavrilă, comandantul clu ului militar. Acesta tresare şi acum, când reconstituie filmul acelor zile „Lncepând de prin 86, Belo îşi petrecea mereu Crăciunulla rudele lui din Iugoslavia. La fel avea de gând să facă şi atunci, în decembrie 88. La începutul lunii, eu i-am întocmit un raport şi l-am înaintat către Ilie Ceauşescu (aşa era procedura, trebuia făcut raport de fiecare dată când pleca un ofiţer peste graniţă). Ilie Ceauşescu a murmurat: «Şi dacă nu se mai întoarce?». Dar aşa zicea el de fiecare dată, era foarte suspicios. Eu i-am spus: «Tovarăşu general. eu v-am înaintat raportul, dumneavoastră faceţi ce vreţi cu eh). L-a aprobat. Eu pe 12 decembrie am plecat din nou în Germania Federală, la Adidas, împreună cu contabilul clubului, unul Fellner. M-am întors, pe 16, dar singur, pentru că Fellner a rămas acolo!

Parcă-l aud şi acum pe generalul Milea, ministrul Apărării, cu vocea lui gâjâită: «Tovarăşi, a plecat o delegaţie şi s-a întors 50 la sută!». Ei, deja aveam probleme. A doua zi, pe 17, pe la ora cinci după-amiază, comandantul trupelor de grăniceri, generalul Teacă, îmi bagă un pumnal în inimă: cea dezertat

Belodedici, plus alţi câţiva. Au forţat frontiera», Ilie Ceauşescu tot pe mine m-a luat: «Ţi-am spus, mă, că rămâne? Nu eşti bun de nimic!», Dar el, Ilie, semnase raportul. Am afl’! t amănunte: Belo ieşise din ţară cu o maşină în care se afla şi maică-sa. În acelaşi timp, soră-sa, care avea vreo

13 – 14 ani, a trecut graniţa ascunzându-se după o conductă, împreună cu familia unui miliţian. Pe 20 decembrie, la 72 de ore după eveniment, locotenentul Belodedici a fost declarat dezertor”.

Cel mai şocat la aflarea veştii a fost Gabi Balint, care se afla la Poiana

Braşov. Sacoul lui Belo se afla la el. Sacoul pe care liberoul Stelei îl cumpărase de la Monte Carle, când cu Supercupa, şi în care zicea că o să se îmbrace la acel Revelion şi, imediat după aceea, la nunta lui Lăcătuş.

Gabi Balint: „Am sunat în comuna lui, Socol – Timiş, dar nu răspundea nimeni. Era prima dată când acel telefon suna în pustiu. Atunci am realizat că l-am pierdut pe Belo”.

Selecţionerul Emerich Jenei, care se baza pe Belo în campania de calificare la *Coppa del Mondo*, s-a întâlnit cu acesta pe 16 decembrie, înaintea *dezertării*. „Eram în Bucureşti şi rămăsesem în pană aproape de Podul Eroilor. Belo a oprit în dreptul meu: «Ce-ai păţit, nea îmi?», i-am spus că am probleme cu maşina. Crăpase capul de la delcou. M-au ajutat doi sârbi de-ai lui, care aveau nişte mustăţi stufoase. La despărţire, l-

am întrebat pe Belo: «Unde faci Revelionul?», «Cu Gabi Balint, la Poiana Braşov», a zis el. De-atunci nu l-am mai văzut până în martie 90. Un an şi trei luni”.

Pe 3 ianuarie 1989, ministrul Milea a convocat o şedinţă în care au fost descoperiţi „vinovaţii”: Constantin Dănilescu, şeful secţiei de fotbal a clubului Steaua, plus vreo trei ofiţeri de la Contrainformaţii. Pentru „slaba muncă de educaţie cu fotbaliştii”, Dănilescu a fost schimbat din funcţie şi trimis la FC Olt. În locul lui a fost adus Cristian Gaţu, care timp de câteva luni fusese „exilat” la FC Bihor. Se înţelege că, de fapt, vinovat pentru plecarea lui Belodedici era sistemul, care făcea ca un fotbalist de clasă mondială să fie plătit mai prost decât un strungar din Occident.

Capitolul 20

Prizonierul de pe „Nou Camp”.

Pentru Gică Hagi, 1989 trebuia să fie anul exploziei pe plan internaţional. Voia o finală de cupă europeană, voia o calificare la Campionatul Mondial, voia să fie recunoscut ca unul dintre cei mai buni fotbalişti de pe continent. Simţea că toate astea îi sunt accesibile.

Pregătirea a început pe 7 ianuarie, dar asta nu prezenta interes pentru ziarele din România. Nici măcar pentru singurul cotidian de specialitate, „Sportul”, ocupat cu odele aduse tovarăşei, de ziua ei. O strofă din poezia de pe prima pagină:

Elenei Ceauşescu, azi, Îi aduce ţara

În zi aniversară câte-o garoafă-n dar, şi „La mulţi ani!” *Îi spune, spre fericirea ţării pe care o slujeşte cu patos legendar*.

Ţi se face greaţă.

*

Au fost două săptămâni grele de luptă cu muntele. Mai grele decât de obicei, pentru că atmosfera era apăsătoare. Jucătorii se uitau unii la alţii şi nu ziceau nimic. Doar când se răspândeau pe la camerele lor, câte doi, întorceau pe toate feţele plecarea lui Belo. Cei mai afectaţi erau Balint şi Hagi. Dintr-odată, cel de-al treilea pat din cameră devenise inutil…

De la Buşteni, steliştii au revenit la şes. Şi a început seria partidelor amicale: 4 – 0 cu Prahova Ploieşti, 2 – 1 cu Petrolul Ploieşti, 9 – 1 cu CS Târgovişte în ţară, 5 – 1 cu Courtrai şi 2 – 0 cu Charleroi în Belgia, 0 – 0 cu Vfs Stuttgart şi l-o cu Bayer Leverkusen în Germania Federală. Încă aproape o duzină de goluri în contul lui Hagi…

Startul oficial a fost pe 22 februarie, la Târgu-Jiu, în „16”-imile Cupei

României. Antrenor la Pandurii – nimeni altul

decât Ilie Balaci, idolul lui Hagi în urmă cu 6 – 7 ani. Dar Hagi nu bătuse atâta drum doar ca să-şi salute fostul coleg de naţională. A dat un gol din start, ca să fie lucrurile clare, apoi a făcut spectacol. În tribune erau 20.000 de gorjeni, înghesuiţi ca sardelele, iar în copaci – câteva sute. Un copil a vrut să urce mai sus.

spre vârful unui plop, dar creanga s-a rupt şi puştiul s-a zdrobit de caldarâm. A vrut şi el să-l vadă pe marele Hagi…

*

…1 martielFK Găteborgăteaua l-o în sferturile de finală ale Cupei

Campionilor. În atacul suedez, un uriaş de peste doi metri: Kennet

Andersson. Cu el ne vom mai întâlni…

…5 martie. A început returul. Şi a început

„pe dos”, cu etapa a 34-a, urmată de a 33-a etc. FRF nu a dat o explicaţie pentru această decizie, dar se pare că a urmărit să aducă derbyul Steaua – Dinamo cât mai „în faţă”, pentru a nu ţine tensionat tot campionatul. Federal îi se temeau că

— „„Pescaladare a adversităţii dintre cele două tabere risca să arunce în aer chipa naţională, într-un an decisiv pentru calificarea la *Coppa del Mondo*. Aşadar, returul a început cu Steaua AŞA lirgu Mureş 7 – 0, meci în care Hagi a punctat de două ori.

…8 martie: Corvinul Hunedoarasteaua 1 – 2. Golul victoriei a fost marcat de Dan Petrescu, în minutul 82, dintr-o centrare a lui Hagi.

…15 martie: Steaua – IFK Găteborg 5 – 1! A fost ziua lui Lăcătuş. *Şeptarul* stelist a perforat poarta scandinavilor de 3 ori, iar Ilie Dumitrescu şi Balint (la o cursă de schior a lui Hagi, printre jaloanele suedeze) au întregit opera. În spatele lor, Hagi a fost dirijorul. Jucătorii care au calificat

Steaua, pentru a treia oară în ultimii patru ani, în semifinalele Cupei Campionilor: *LUNG – D. PETRESCU, BUMBESCU, IOVAN, UNGUREANUHAGI, T. STOICA, ROTARIU, z DUMITRESCU* (*85 BALINT*) – *LĂCATUŞ, PIŢURCA* (*70 NEGRAU*). Celelalte echipe româneşti au fost eliminate: Sampdoria – Dinamo 0 – 0 (după 1 – 1 la Bucureşti), Dynamo Dresda – Victoria 4 – 0 (în tur, 1 – 1).

Andone dizidentul

…22 martie: Steaua – Dinamo 2 – 1, în etapa a 20-a. Hagi l-a învins pe Stelea dintr-o lovitură liberă, în minutul”. Andone a egalat, cu capul, în minutul 75. Arbitrul Ion Crăciunescu i-a eliminat pe Vaişcovici (min. 78) şi pe Cămătaru (min. 84), iar Balint a profitat, înscriind cu 3 minute înainte de final. Balint – cel pentru care a marca goluri decisive, la „spartul târgului”, devenise o tradiţie.

Finala Cupei din 88, contra lui Dinamo… meciul de la Oradea, cu FC Bihor… cu Spartak, la Moscova… acum din nou cu Dinamo, în *finala* campionatului… Dar cel mai bun de pe teren tot Gică Hagi a fost: nota 8,5, fără egal în etapă.

Când arbitrul Ion Crăciunescu a fluierat sfârşitul partidei, dinamovistul

Ioan Andone s-a îndreptat spre tribuna oficială, făcând gesturi obscene în direcţia lui Valentin Ceauşescu! Era o descărcare paralizantă, de om care a adunat în el multă obidă. Vehemenţa lui Andone a fost preluată de majoritatea jucătorilor dinamovişti. Erau acolo, amestecate, curaj şi nebunie. Doar mişcând un deget, fiul dictatorului putea să distrugă orice fotbalist, fie el şi de naţională, ca Andone. Iar o primă tentativă chiar a existat. CNEFS ŞI FRF au elaborat, în regim de urgenţă, un comunicat, din care spicuim:

„Biroul Comitetului Executiv al CNEFS şi Federaţia Română de

Fotbal, cercetind abaterile săvârşite cu prilejul desfăşurării meciului de fotbal dintre echipele Steaua şi Dinamo, au constatat următoarele:

După terminarea partidei, mai mulţi jucători ai echipei Dinamo au înconjurat arbitrul, invocând netemeinicia unor decizii ale acestuia, i – căpitanul echipei Dinamo – jucătorul Andone Ioan –, antrenind şi alp jucători, s-a îndreptat către public, recurgind în mod cu totul nepermis la manifestări obscene, triviale, care pe drept cuvânt au indignat publicul spectator, ce s-a *adresat organelor competente cerând* să *se ia cele mai severe măsuri*.

Având în vedere abaterile grave săvârşite, Biroul Comitetului Executiv al CNEFS şi Federaţia Română de Fotbal au hotărât:

1. Suspendarea, până la sfârşitul campionatului Diviziei A. ediţia 19881989, a *jucătorului Andone Ioan şi interzicerea în această*

perioadă de a fi component al echipei naţionale de fotbal.

2. Sancţionarea antrenorului Lucescu Mircea cu ultimul avertisment, urmând ca la prima abatere să *fie scos din funcţia de antrenor al echipei Dinamo*”.

Urmau trăncăneli în limbaj de lemn, gen „vom acţiona cu fermitate pentru îmbunătăţirea muncii de educaţie a sportivilor”. Dar suspendar a lui Andone şi punerea în pioneze a lui Lucescu erau fapte concrete. În spatele semnatarilor comunicatului, CNEFS ŞI FRF, se iţea figura de filfizon a lui Valentin Ceauşescu.

Iar ca execuţia publică să fie completă, au dat şi generalii din conducerea clubului Dinamo un comunicat, în care s-au desolidarizat de „comportamentul necorespunzător şi gesturile de neadmis, care sfidează bunul simţ, săvârşite de jucătorul Andone Ioan, căpitanul echipei”.

Să parcurgem împreună componenţa celor

două formaţii în acel meci ce mirosea a praf de puşcă.

Steaua: *Lung* – *O*. *Petrescu*, *Iovan*, *Bumbescu*, *Ungureanu* (*83 Negrău*)

— *T*. *Stoica*, *Hagi*, *Rotariu*, z *Dumitrescu* (*74 Balint*) – *Lăcătuş*, *Piţurcă*.

Dinamo: *Stelea* – *Varga* (*63 Mihăescu*), *Rednic*, *Andone*, *Klein* – *Sabău*, *Lupescu*, *Mateuţ*, *Lupu* – *Vaişcovici*, *Cămătaru*.

Dintre jucătorii avertizaţi cu cartonaşe galbene n-au lipsit Hagi şi Lăcătuş, cărora, când auzeau *de* Dinamo, li se aprindea un „beculeţ”. Cu Dinamo era marea răfuială!

…24 martie: la două zile după tămbălăul din Ghencea, 6 stelişti (Lung, Dan Petrescu, lovan, Ungureanu, Lăcătuş, Hagi) şi 8 dinamovişti (Stelea, Hednic, Klein, Sabău, Mateuţ, Lupescu, Cămătaru, Răducioiu) s-au reîntâlnit la Sibiu, unde s-a reunit lotul naţional pentru amicalul cu Italia.

Inamicii de ieri erau prietenii de azi. Noroc cu talentul de diplomat al lui Finerich Jenei... A urmat „încălzirea”, 3 – 2 cu interăibiu, unul din golurile o rdelenilor fiind marcat de Văsâi, fostul coleg al lui Hagi la Luceafărul.

...29 martie: România – Italia l-o gol Sabău, în minutul 48. Şi Azeglio Vicini a venit cu Zenga, Bergomi, Baresi, Berti, Vialli, Donadoni, cu care e pregătea să atace titlul la *Coppa del Mondo*, chiar în „Cizmă”.

...1 aprilie: FC Olt – Steaua 1 – 3. Hagi, suspendat, n-a participat la cel de-al 1 00-lea meci consecutiv fără înfrângere al formaţiei militare (socotind şi partidele din Cupa României). Pe cealaltă „parte a tabloului”, Dinamo şi-a revizuit obiectivul. Pierzând practic orice şansă la titlu (Steaua nu era echipa, sau *structura*, care să se împiedice), Lucescu a declanşat operaţiunea „Mateuţ – Gheata de Aur”, după modelul Cămătaru, din urmă cu doi ani. Pentru început,

Mateuţ a marcat de două ori în meciul cu FCM Braşov.

O lecţie pentru Tanju e olak

…5 aprilie: Steaua – Galatasaray Istanbui4-O, într-una din semifinalele Cupei Campionilor. Vedeta turcilor, Tanju e: olak, ultima *Gheată de Aur* a Europei, marcase până în acel moment 5 goluri în cea mai importantă competiţie continentală, la fel ca Hagi, dar cu două mai puţin decât Lăcătuş. La Bucureşti au marcat, în ordine, Ilie Dumitrescu (min. 8), Hagi (min. 40 din penalty), Dan Petrescu (min. 69) şi Balint (min. 73). Lăcătuş d tras în bară, Hagi l-a „îndoit” pe portarul Simovici, apoi i-a pus mingea pe tavă lui Gabi Balint… A fost ca în visele frumoase, cu zâne bune şi prinţi frumoşi, descălecând de pe cai albi.

Steaua: *LUNGD. PETRESCU, /OVAN, BUMBESCU, Ungureanu* (*64*

BALINT) – *T. STOICA, HAGI,* z *DUMITRESCU, ROTARIULăcătuş* (*86*

Bălan), *Piţurcă*.

Galatasaray: *SIMOVIC*/ – *ISMAIL, Semih, ERHAN, Cuneyt – Yusuf, PREKAZI,* O. *Savaş* (*75 MÂrşat*), *8. Savaş* (*75 Arif*) *UGUR, Tanju* (: *olak*.

O declaraţie a antrenorului oaspeţilor, Mustafa Denizli: „Ştiam că Steaua este o echipă foarte puternică, dar nu mi-am imaginat că are o forţă ofensivă de nestăvilit. Mi-au plăcut în mod special Dan Petrescu şi llagi, doi jucători de înaltă clasă internaţională”.

*

…9 aprilie: Steaua – U. Craiova 2 – 1. Două goluri ale lui Hagi (cel mai bun de pe teren) au dus scorul la 2 – 0 după 48 de minute de joc. A

marcat apoi un jucător căruia prin ziare, la radio sau la TV i se spunea C.

Gheorghe, când pe el de faptehema Gheorghe Ceauşilă. Dar *Ceauşilă* cam aducea *a* Ceauşescu la mişto, aşa că mai bine a fost interzis.

…12 aprilie: Polonia – România 2 – 1, la Varşovia, în meci amical. Să bău a înscris un gol şi a şutat o dată în bară. Hagi a jucat vârf de atac, fiind unul dintre puţinii jucători evidenţiaţi.

*

…19 aprilie: Galatasaray Istanbulăteaua 1 – 1, la Izmir, şi campioana

României s-a calificat pentru a doua oară în finala Cupei Campionilor Europeni! La adăpostul acelui 4 – 0 din tur, românii au transformat partida într-un fel de joacă de-a şoarecele cu pisica. Hagi s-a ales din tart cu un crampon adânc în gambă, dar a strâns din dinţi şi a continuat. În minutul

28, la 0 – 0, s-a petrecut o fază ilară: la o degajare a portarului Simovici, mingea l-a lovit în ceafă pe Piţurcă (aflat cu spatele, la marginea careului de 16 metri, în retragere spre centrul terenului) şi a ricoşat în poarta aceluiaşi Simovici! Arbitrul englez Kevin Hackett n-a văzut ce s-a întâmplat, iar când s-a întors, năuc, a indicat repunerea balonului de la 6 metri, anulând Stelei un gol perfect valabil. Turcii, cărora le-a lipsit golgeterul Tanju olak (suspendat), au condus eu l-o (gol Cuneyt, min.

37), dar Ilie Dumitrescu i-a potolit repede, egalând două minute mai târziu. Jucătorii care au parafat calificarea în finală: *LUNG – O. PETRESCU, IOVAN, BUMBESCU, UNGUREANU – ROTARIU* (*85*

NEGRĂU), *T. STOICA* (*59 MINEA*), *HAGI, z DUMITRESCU – BALINT, PIŢURCĂ*.

Declaraţie Hagi: „Prekazi e un jucător extraordinar, pentru care am toată admiraţia.

Locul lui ar fi trebuit să fie într-o echipă mult mai mare decât Galatasaray”. lţi vei aminti peste ani declaraţia asta, Gică?

*

Lăcătuş n-a jucat returul cu Galatasaray, pentru că era suspendat.

Totuşi, el a făcut deplasarea la Izmir, fiind cazat în hotel cu ziariştii. Acolo l-a „şifonat” serios pe unul dintre aceştia: Corneliu Vadim Tudor, trimisul revistei „Săptămâna” – o cioacă de securişti. Lăcătuş nu-i putea trece cu vederea *informările* către Ilie Ceauşescu, majoritatea intoxicări. Din aceeaşi pricină, şi Bumbescu îi turtise un pic nasul lui Vadim, în decembrie 86, în avionul ce-i aducea pe stelişti de la Tokio, unde disputaseră Cupa intercontinentală…

*

Pentru calificarea în finala Cupei Campionilor, Steaua a primit de la

UEFA 800.000 de dolari. cu 100.000 mai mult decât în 1986. Cea mai

mare parte din sumă a fost înghiţită de Ministerul Apărării Naţionale, delr s-a păstrat ceva şi pentru jucători. Atunci s-a consemnat cea mai mare primă plătită vreodată de Steaua, pe vremea lui Ceauşescu:

105.000 lei pentru fiecare jucător de bază. Prin asta, conducerea lubului militar a încercat să le astupe jucătorilor gura pentru cele 15

rutomobile Ford promise, dar niciodată date. Contractul cu Ford data din primăvara lui 88, dar fusese suspendat pentru că partea română nu-şi respectase obligaţiile. Putea fi însă numit compensaţie echivalentul a

1.200 de dolari, când Fordul promis valora de

10 ori mai mult?

Cele două penaltyuri de la Cluj

…22 aprilie: la Constanţa, Naţională României – Farul 5 – 3, cu Hagi marcând de trei ori împotriva echipei sale de suflet. 18.000 de oameni au

\inut să fie prezenţi pe stadionul „1 Mai”, la ultima verificare a tricolorilor i naintea confruntării cu Grecia, din preliminariile Campionatului Mondial.

…26 aprilie: Grecia – România 0 – 0. A fost o luptă surdă, de rezultatul căreia au profitat danezii, învingători cu 2 – 0 la Sofia.

…30 aprilie: Steaua – Sportul Studenţesc 2 – 1. Hagi n-a scăpat ocazia de a-şi mai „taxa” o dată fosta echipă, deschizând scorul în minutul 3, La

„Tinichigeria Dinamo”, meşterul Mateuţ mai adăuga 3 nituri la Gheata de

Aur…

…3 mai: Rapid – Steaua 2 – 8! Şi Hagi niciun gol… La Slatina, FC Olt – Dinamo l-o! Ceauşeştii de la Olt le-au sărit în ajutor Ceauşeştilor din Ghencea.

…7 mai: „U” Clujăteaua 2 – 2, iar Hagi a ratat două lovituri de la 11 metri! Cronologic: min. 27 – gol M. Stoica, l-o; min. 34Prunea apără penaltyul executat de Hagi; min. 37 – gol Kádár, 2 – 0; min. 42 – gol Lăcătuş, 2 – 1; min. 59 din nou penalty, Hagi trage pe lângă poartă; min.

70 gol Ilie Dumitrescu, 2 – 2. Atenţie, a obosit Hagi! Tocmai acum, înainte de Barcelona…

…10 mai: interăibiu – Steaua 0 – 3. Un nou penalty, de astă dată transformat de Hagi.

…11 mai: reunirea lotului naţional. În Bucureşti, urmată de o

„Evadare” la Bistriţa (5 – 1 cu Gloria, un gol Hagi) şi de revenirea în

Capitală, pentru meciul cu Bulgaria, din

cursa pentru Coppa del Mondo.

…17 mai: România – Bulgaria l-o ne-a salvat Gică Popescu, care a sărit mai sus decât toată apărarea bulgară. Un trio de reţinut: Stoicikov – Balakov – Kostadinov. Şi un rezultat care ne dă fiori pe şira spinării:

DanemarcaGrecia 7 – 1!

Clasamentul înaintea ultimelor două runde:

1. România 4 3 1 O 7 – 1 7

2. Danemarca 4 2 2 O 11 – 3 6

3. Grecia 4 O 2 2 2 – 11 2

4. Bulgaria 4 O 1 3 2 – 7 1

A mai rămas, pentru toamnă, *dubla* cu danezii, în care ne trebuiau două puncte. Acasă, în deplasare, n-avea importanţă. Puncte să fie.

Uraganul AC Milan

…25 mai: AC Milan – Steaua 4 – 0, în cea mai dezechilibrată finală din istoria Cupei Campionilor. La Barcelona, pe malul Mediteranei, „tridentul” olandez Van Basten – GullitRijkaard (în ordinea de pe podiumul ultimului *Balon de Aur*) a făcut ravagii. Gullit, mai ales, a fost ca un taifun. A jucat doar o oră, pentru că venise de la cuţit, dar când a părăsit terenul scorul era

4 – 0. De fapt, 4 – 0 era din minutul 47, după care echipa lui Sacchi a lăsat-o mai moale. Steaua a semănat cu o scoică pe care, în nisipul de pe plajă, o striveşte orice trecător. O scoică având cochilia spartă…

Pe „Nou Camp”, mânat de la spate de suflul, dar mai ales de ostilitatea celor 100.000 de spectatori, Hagi a vrut să iasă la rampă. Pentru prima dată de când juca la Steaua, s-a simţit însă singur. Prizonier al neputinţei propriei echipe. Precum odinioară la Sportul Studenţesc, nu l-a

ajutat nimeni. Cu timpul s-a stins şi el, pentru a răbufni spre final. În spatele lui, reduta căzuse fără luptă. Golurile curgeau în poarta lui Lung, curgeau şi nu se mai opreau… l-o Gullit (minutul 18)… 2 – 0 Van Basten (27)… 3 – 0 Gullit (39)… 4 – 0 Van Basten (47)… Unde era, oare, Belo? S-o mai fi ţinând de fotbal? Ori şi-o fi cumpărat vreo fermă, prin Banatul sârbesc, şi s-o fi apucat de oierit?…

Dar amintirea lui Belodedici a dispărut odată cu pasul înapoi făcut de italo-olandezi. Sau olandeze-italieni, aşa e mai corect. La urma-urmei, şi Real Madrid a fost surclasată în semifinale, 0 – 5 pe „San şi ro”. E adevărat, dar în tur, pe „Santiago Bernabeu” a fost 1 – 1, ceea ce oricum înseamnă o medie mai bună…

Echipele, pentru istorie. (O finală de Cupa Campionilor va fi totdeauna istorie).

AC Milan: G. *Galli – Tassotti, Costacurta* (*76 F. Galli*), *F. BARESI*.

Maldini – Colombo, RIJKAARD, ANCELOTTI, DONADONI – GULL/T (*60*

Virdis), *VAN BASTEN*. *Antrenor*: *Arrigo Sacchi*.

Steaua: *Lung – D. Petrescu, Bumbescu, lovan, UNGUREANU – T. Stoica, Minea, HAG/, Rotariu* (*min. 46 Balint*) *Lăcătuş, Piţurcă*. *Antrenor*:

AnghelIordănescu.

STEAUA 277

Lipseşte Ilie Dumitrescu. Dar lliuţă era suspendat, după „galbenul” de lalzmir…

Premiul Bravo

…28 mai: Steaua – FC Bihor 5 – 0. Hagi a jucat bine, dar numai o oră, cât Gullit pe „Nou Camp”… A dat şi un gol, apoi l-a lăsat pe Balint,

care oricum era mai odihnit.

…31 mai: SteauaFC Argeş 6 – 0. Bilanţ Hagi: două goluri, două pase de gol. Şi cea mai mare notă a partidei: 8.

…3 iunie: Victoria – Steaua 1 – 4. Coraş a deschis scorul pentru

„Miliţieni”, lăcătuş a egalat din centrarea lui Hagi şi la pauză era 1 – 1.

Apoi, totul a fost o joacă pentru vicecampioana Europei.

…6 iunie: Steaua – SE Bacău 3 – 0. Dintre trasoarele lui Hagi, unul, ilbsolut senzaţional, a însemnat golul 2 pentru militari.

…8 iunie: Steaua – FCM Braşov 6 – 3, la Piteşti, în optimile Cupei

României. Oboseala pare să-l doboare pe Hagi, căruia nu-i mai iese aproape nimic. Dar joacă, joacă mereu, nu ia pauză deloc.

…11 iunie: Oţelul – Steaua 0 – 2. Hagi, în revenire, a „fabricat” ambele goluri, servindu-i

ideal pe Dan Petrescu şi pe Piţurcă.

...14 iunie: SteauaFarul Constanţa 2 – 0. Hagi a zguduit o dată bara.

...17 iunie: Steaua – Flacăra Moreni 4 – 1. Hagi – un gol, o pasă de gol şi un şut la încheietura barelor.

...20 iunie: FCM Braşov – Steaua 2 – 2 (ultima etapă). Hagi, Rotariu.

Piţurcă şi Tudorel Stoica au fost odihniţi pentru Cupa României.

*

Clasament final, ediţia 1988 – 89:

1. 3 3 3 O 1 6
Steaua 4 1 21 – 285

2. 3 3 2 2 1 6
Dinamo 4 0 30 – 302

Al treilea campionat consecutiv fără înfrângere al Stelei. „Recordul” a atins deja cote

grobiene.

Topul „tunarilor”: Mateuţ – 43 de goluri (cu care va câştiga, şi va desfiinţa, *Gheata de Aur*), Coraş – 36 (*Gheata de Argint*), Hagi – 31.

Piţurcă – 24.

Se anunţă şi laureaţii în „Trofeul Bravo”, acordat anual de revista

„Guerin Sportivo” jucătorilor sub 23 de ani care s-au remarcat în cupele europene. Cei trei sunt Paolo Maldini (AC Milan), Gheorghe Hagi (Steaua

Bucureşti) şi Cirro Ferrara (AC Napoli).

*

Finalul de sezon a aparţinut Cupei României. Şi totul pe fugă, pentru că se apropia 30 iunie, data limită pentru înscrierea în cupele europene.

…22 iunie: Steaua – Unirea Slobozia (Divizia

C) 3 – 1, la Constanţa, în sferturi de finală. Peste 20.000 de spectatori au venit să-l vadă pe Hagi, care însă n-a jucat, fiind menajat pentru fazele finale.

…25 iunie: Steaua – Rapid 3 – 2, în semifinale. Nici în acest meci, disputat în Regie, Hagi n-a jucat.

…29 iunie: Steaua – Dinamo l-o în ultimul act. Pentru a se evita repetarea incidentelor din ultimele meciuri directe, finala Cupei a fost dusă în provincie, la Braşov, unde patimila erau mai mici decât în Capitală. Hagi a revenit cu un gol fenomenal: trasor de la 30 de metri, direct în vinclul porţii lui Stelea. Era minutul 67, scorul devenea l-o şi atât avea să rămână până la sfârşit. Mircea Lucescu privea neputincios cum copilul lui, cu ghetele dăruite de el, îi spulbera încă o dată visul de a câştiga un trofeu. Accidentat şi fără drept de înlocuire (Iordănescu op rase deja două modificări), Hagi a privit ultimele minute de pe

margine. În formaţia lui Lucescu a revenit Andone, după trei luni de suspendare, fără a mai fi însă la fel de nărăvaş ca în cazarma din Ghencea.

Giovanni

În vara anului 1989, Berlusconi a ieşit la atac: îl voia pe Hagi! Problema era că nu prea ştia cu cine să trateze, pentru că şefii clubului Steaua nici nu voiau să stea de vorbă. În acel moment a intrat din nou în scenă Giovanni Becali. Dar să-l lăsăm pe el să reconstituie întâmplările ce au urmat momentului Euro 84.

„După eşecul primei mele înt niri cu Hagi, nu m-am dat bătut. Mă duceam după el, cu maşina, prin Belgia, prin Olanda, prin RFG, peste tot unde juca Sportul Studenţesc, iar din 87 – Steaua. Destul de des venea şi echipa naţională. l-am dat odată lui Gică 2.000 de mărci – a-i venea să creadă, era o sumă foarte mare pentru cineva din

România. lnc t-încet, a început să accepte dialogul. Nu mai era aşa crispat, ca în 84. În ţară se împrietenise cu frate-miu Victor, cu văru-miu *Jinţaru*, cu neamurile mele. Ştia despre mine că sunt fugit, că nu mi-a mai plăcut cu Ceauşescu. Când urma să vină în Occident, Gică mă anunţa, îmi dădea telefon. Mergea la Palatul Telefoanelor, că acasă îl ascultau ăia de la «Ochiul şi timpanul».

Din 88, discuţiile mele cu Hagi, ca şi cu Mateuţ, se axau pe o temă:

rămânerea lor în Occident. Lui Mateuţ, în vara lui 88, i-am organizat luna de miere din banii mei, la Nisa, pe Coasta de Azur. A fost la un pas să rămână la Nisa, să nu se mai întoarcă în ţară. Dar eu am fost sincer şi cu el, şi cu Hagi. Le-am spus ce riscă: suspendare 11 luni, dar mai ales dorul de familie. Eu nu-mi văzusem părinţii de 20 de ani, ei poate nu şi-i vedea

30 de ani – de unde să ştiu că «dezgheţul» era aproape?

După finala de la Barcelona, când am văzut că barosanilor de la AC Milan le ardea buza dupăhagi, m-am dus cu tupeu şi am discutat direct r u ei. Gullit era accidentat, nu se ştia cât şi cum o să mai joace. Italienii

11 li-au spus: dacă ni-l aduci pe Hagi, te îmbrăcăm în bani! par eu am rliscutat cu Gică şi mi-am dat seama că nu are rost să insist. În cazul lui.

entimentele faţă de părinţi erau prea puternice. Dacă pleca, îl distrugea i pe ei, dar se distrugea şi pe el, pentru că nu putea să stea multă vreme departe de ei”.

Aşa a zburat şansa lui Hagi de a juca la AC Milan, după ce la fel se întâmplase cu Juventus, Panathinaikos şi Olympique Marseille.

Capitolul 21

După

20 de ani

Din nou la drum. Jenei strânge 18 jucători, printre care şi Andone, *reabilitatul*, şi îi „ascunde” în Belgia (26 iulie – 6 august). La întoarcere, Hagi este preluat de Iordănescu, pentru un superturneu, „Cupa Teresa Herrere/, găzduit de oraşul spaniol La Cor una. Noutăţi în lot: a fost adus Musznay, de la FC Bihor (pentru Hagi era o veche cunoştinţă, de la Luceafărul), au plecat Tudorel Stoica, Piţurcă (ambii în Franţa, la Lens) şi Lucian Bălan (în Belgia, la Beerschot).

În primul meci, senzaţie: Steaua – Real Madrid 2 – 1! Pentru campioana Spaniei, semifinalistă în acel an a Cupei Campionilor Europeni, a deschis scorul Michel (min. 15). Ilie Dumitrescu a egalat (min. 30), iar Hagi a punctat decisiv, în minutul 72, cu un şut imparabil de la marginea careului.

Steaua: *Lung – D. Petrescu, Bumbescu, lovan, Ungureanu – Minea, 1. Dumitrescu* (*72 Balint*), *Musznay, Rotariu – Lăcătuş, Hagi*.

Real Madrid: *Buyo – Chendo, Schuster, Hierro, Gordillo – Solana, Michel, Martin Vazquez, Sanchis – Butragueño, Hugo Sanchez*.

Finala „Cupei Teresa Herrera” şi-au disputat-o Steaua şi Bayern München (3 – 1, în prima zi, cu PSV Eindhoven). Echilibrul s-a menţinut aproape până la pauză (1 – 1, gol Lăcătuş), apoi nemţii s-au dezlănţuit: 4 – 1.

Diavolul Romario

Miercuri, 23 august 1989, a început campionatul. Dar despre asta nu puteai afla de pe prima pagină a ziarului „Sportul”, ocupată de odele de rigoare, între care o poezie intitulată „Cinstim conducătorul”. O strofă, întru aducere aminte:

În Nicolae Ceauşescu, Omul Drag, Partidului slăvim Conducătorul

Ce-a dat nou chip acestui scump meleag, Suind pe culmi de glorii Tricolorul.

Un medic cinstit ar fi pus diagnosticul: schizofrenie paranoidă în

ultima fază. Dar să revenim la fotbal. Aşadar, în prima etapă, Steaua – Flacăra Moreni 3 – 0, goluri Ilie Dumitrescu (după un şut al lui Hagi). Negrău şi Ungureanu.

...27 august: „U" Clujăteaua 1 – 1! Intrat după pauză, Balint a marcat când cronometru! depăşise minutul 90, dar imediat a egalat ex dinamovistul Dochia! Arbitrul piteştean Alexandru Mustăţea şi-a luat porţia de îmbrânceli pentru că n-a fluierat finalul imediat după golul lui Balint. Hagi a fost anihilat de Bacoş.

...28 august: reunirea naţionalei, pentru două meciuri amicale.

...31 august: PortugaliaRomânia 0 – 0, la Setubal (40 de kilometri de Li sabona). În prima repriză, în urma unui *un-doi* cu Hagi, Ilie Dumitrescu a şu tat în bară. *Decarul* echipei române nu s-a simţit în largul lui ca vârf de atac.

...5 septembrie: Cehoslovacia – România 2 – 0, la Nitra. La 0 – 0, Gică Popescu a şutat în bară, dar şi Chovanec a făcut la fel spre final, când sco rul putea deveni 3 – 0. Din echipa noastră, doar trei remarcaţi: Lung, Red nic şi Hagi, ultimul folosit din nou vârf de atac, alături de Lăcătuş. Ioan Chi rilă a reţinut „acţiunile spectaculoase, dar mereu nefructific te ale lui Hagi, care s-a dovedit încă o dată un as al penultimului tronson”. lnsuşi Hagi bate şaua să priceapă iapa: „Mi-e foarte greu să joc rolul vârfului de atac. Nu poţi deveni vârf peste noapte. Pe teren propriu m-aş mai descurca, dar afară e mult mai greu, mai ales că nici linia de mijloc nu vine la sprijin”.

...9 septembrie: SteauaDinamo 0 – 3! Prima

înfrângere a militarilor, în campionat, după 104 meciuri! Lucescu s-a ţinut de cuvânt: a făcut o echipă care a călcat Steaua în picioare. Caseta acelui meci istoric:

Steaua: *Lung – D. Petrescu, Minea, Iavan, Ungureanu – Musznay, Rotariu, Hagi,* z *Dumitrescu* (*61 Balint*) *Lăcătuş, Negrău*.

Dinamo: *Stelea* (*nota 9*!) – *Mihăescu, Rednic, Andone, Klein – Lupescu, Sabău, Mateuţ, Lupu – Vaişcovici* (*53* C. *Zamfir*), *Răducioiu* (*75 Timofte 1*).

Goluri: *Mateuţ* (*min. 15*), *Timofte 1* (*min. 76*), C. *Zamfir* (*min. 84*).

Arbitru: *Dan Petrescu*. *Eliminat*: *Hagi* (*min. 86*).

Dar *ce* s-a întâmplat cu Hagi? Cu câteva minute înainte de final, la o altercaţie între Lupescu şi Negrău, *decarul* din Ghencea a intervenit, îmbrâncindu-l violent pe dinamovist. Era începutul unei serii de

„Haiducisme” ale unui Hagi din ce în ce mai nervos.

...13 septembrie: Steaua – Fram Reykjavík 4 – 0, în primul tur al Cupei Campionilor. Hagi a transformat un penalty la scorul de l-o (min. 41), dar a şi ratat unul la 2 – 0 (min. 82). Au mai marcat: Dan Petrescu (min. 30), Balint (min. 83) şi Musznay (min. 86).

...17 septembrie: FC Argeş – Steaua 0 – 1. Hagi – suspendat.

...20 septembrie: Steaua – interăibiu 5 – 0. Hagi – suspendat.

...27 septembrie: Fram Reykjavík – Steaua 0 – 1. Hagi face parte din delegaţie, dar nu joacă! (Se auzea că a fost pedepsit de club, pentru bruscarea lui Lupescu). S-a mai calificat în turul li doar Dinamo (2 – 0, după

0 – 1 în prima manşă cu Dinamo Tirana), în Cupa Cupelor. Au ieşit din cursă reprezentantele

României în Cupa UEFA: Victoria (1 – 3 şi 1 1 cu Valencia) şi Flacăra Moreni (0 – 2 şi 1 – 2 cu FC Porto).

…1 octombrie: Farul Constanţa – Steaua 0 – 1, gol Balint. Hagi – fără poftă de joc, pe gazonul pe care altă dată zburda.

…4 octombrie: Petrolul Ploieşti – Steaua 0 – 1. Un scor care a început să le placă militarilor. Revenire puternică a lui Hagi, cel mai bun de pe teren.

…5 octombrie: reunirea lotului naţional pentru meciul-tur cu Danemarca, din preliminariile Campionatului Mondial. Minicantonament la Bistriţa.

…9 octombrie: îmbarcarea, la Cluj, în avionul de Copenhaga.

…11 octombrie: Danemarca – România 3 – 0, dar scorul putea fi mult mai mare! Noroc cu Lung şi cu ratări le danezilor. Jenei s-a încăpăţânat să-l folosească pe Hagi vârf de atac, formulă ce se

dovedise falimentară în precedentele partide. După înfrângerea de pe „ldraetspark”, devenea obligatorie victoria în returul de la Bucureşti.

...14 octombrie: Steaua „Poli” Timişoara 3 – 0. Goluri Balint, Hagi şi

Rotariu, ultimii doi din penalty.

...18 octombrie: Steaua – PSV Eindhoven l-o în turul li al Cupei Cam pionilor. Echipa lui Guus Hiddink a scăpat ieftin, într-un meci dominat au toritar de români. Brazilianul Romario a fost anihilat complet de Bumbes cu Golului lui Lăcătuş (min. 16) i se putea adăuga un altul în minutul 64, când danezul Heintze (proaspăta cunoştinţă de la Copenhaga) l-a faultat în careu pe Hagi, însă arbitrul suedez Bo Karisson n-a fluierat nimic.

Steaua: *Lung – D. PETRESCU, BUMBESCU, IOVAN, UNGUREANU MUSZNAY, ROTARIU, HAGI,* z *Dumitrescu – LĂCATUŞ, Balint* (*58*

Grigoraş).

PSV Eindhoven: *VAN BREUKELEN* –

GERETS, NIELSEN, KOOT, HeintzeEllerman (*46 Linskens*), *Van Aerle, LerbyRomario* (*78 Gilhaus*), *Kieft, POVLSEN*.

„Hagi, după un start ezitant, şi-a atras frumoase aprecieri din partea antrenorului olandez, care miercuri n-a găsit în echipa sa un corespondent (la acelaşi diapazon) pentru mijlocaşul român” („Sportul”.

20 octombrie 1989).

În Cupa Cupelor: Panathinaikos Atena – Dinamo 0 – 2 (goluri Răducioiu şi Mateuţ).

...22 octombrie: Corvinul Hunedoarasteaua 0 – 4. Trei goluri Balint, asistat de prietenul său Hagi la partea de creaţie.

.000 25 octombrie: Steaualiul Petroşani 5 – 0. Din nou trei goluri Balint. După ce a zguduit transversala, Hagi a părăsit terenul accidentat, în minutul 40.

.000 1 noiembrie: PSV Eindhoven – Steaua 5

– 1! Când Lăcătuş a deschis scorul în minutul 17„cap” la o centrare perfectă a lui Hagi –, se părea că Steaua va prinde din nou primăvara europeană. Dar totul s-a prăbuşit sub loviturile lui Romario (min. 47,49 şi 86), bine susţinut de Ellerman (min. 28 şi 65). Brazilianul şi-a luat revanşa pentru figuraţia de la Bucureşti, ridiculizându-l pe Bumbescu. La ultimul gol, el şi-a pierdut pe drum *jandarmul*, apoi i-a *culcat* pe Ungureanu şi pe Lung şi a înscris în poarta goal. Trei remarcaţi în echipa română: Hagi, Lăcătuş şi Ungureanu. În aceeaşi zi, Dinamo – Panathinaikos Atena 6 – 1 în Cupa Cupelor (au punctat Mateuţ şi Sabău de câte două ori, Rednic şi Klein câte o dată – 4 goluri marcate de ex-hunedoreni!).

.000 5 noiembrie: SE Bacău – Steaua 0 – 1. A înscris Ilie Dumitrescu, la o fază concepută de Hagi. La Craiova, liderul Dinamo pierdea cu 0 – 1 (gol Ciurea). permiţând Stelei să se apropie la un singur punct.

Dolarii de la Tolstoi

În acel punct, campionatul s-a întrerupt pentru a permite echipei naţionale să pregătească meciul decisiv cu Danemarca. O scurtă „oxigenare” la Sinaia, un amical la Braşov (7 – 1 cu FCM), apoi can onament la hotelul Tolstoi din Capitală.

În seara zilei de 14 noiembrie, la hotelul Tolstoi şi-a făcut apariţia, cu o geantă-diplomat, colonelul Nicolae Gavrilă. Nu mai era comandantul clubului Steaua, ci, de două luni, secretar al aceleiaşi grupări. În prezenţa lui Jenei, colonelul a deschis geanta, în care erau aşezaţi 19.000 de dolari, şi le-a spus jucători lor: „Valentin m-a trimis cu ei. Dacă bateţi, sunt ai voştri!”. Fiecărui titular i-au fost promişi câte 1.200 de dolari în caz de victorie. Era o sumă considerabilă, chiar şi pentru stelişti sau dinamovişti, invidiaţi

pentru câştigurile lor.

Pe 15 noiembrie a fost marea confruntare. Una care a început dramatic: gol Povisen în minutul 6! Dar românii şi-au reluat treaba ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Maşinăria funcţiona bine, poate şi pentru că Jenei a înţeles, în sfârşit, că locul lui Hagi era la mijlocul terenului. Ce a urmat? Ne spune Ioan Chirilă: „Frenezia sprinturilor lui Hagi, cu slalomurile speciale care aveau să demonteze curând «zidul de uriaşi» al lui Piontek”. Dar mai bine să urmărim, pe scurt, filmul meciului semnat în

„Sportul” de Constantin Alexe.

„Min. 6: Brian Laudrup se angajează vijelios pe dreapta, driblează trei jucători de-ai noştri, pasează înapoi şi Povisen înscrie nestingherit, din apropiere: 0 – 1.

Min. 25: centrează Rotariu, în luptă cu K. Nielsen, Lăcătuş trimite balonul înainte şi Balint înscrie din întoarcere: 1 – 1.

Min. 37: Dan Petrescu pătrunde în careul advers, este blocat, balonul îşi schimbă direcţia şi Sabău şutează fără speranţe pentru o apărare disperată: 2 – 1.

Min. 42: bară lovan, de la 30 de metri!

Min. 60: Rotariu centrează, Sabău intră pe un culoar de gol, însă, faţă în faţă cu portarul, alunecă, dar Balint (din nou Balint!) se află la post şi marchează în poarta goală: 3 – 1 pentru România!”

Aşadar, 3 – 1 după o oră de joc. Numai că imediat după cel de-al treilea gol primit de Schmeichel, românii au rămas în 10 oameni. Era minutul 61

când Hagi a faultat din spate, la centrul terenului, fiind eliminat pentru că mai luase un cartonaş galben chiar în startul partidei. Dar echipa lui Jenei a rezistat eroic, susţinută şi de un stadion care vibra: „I-talia! I-talia!”

Erau de-ajuns 20 de ani de aşteptare!

România era din nou la Mondiale!

După meci, banii aduşi de colonelul Gavrilă, provenind de la Valentin

Ceauşescu, au fost împărţiţi în vestiar, după grila prestabilită. Erau dolari adevăraţi, într-o ţară în care deţinerea de valută era considerată infracţiune şi pedepsită cu ani grei de puşcărie!

România: *LUNG – O. PETRESCU, ANDONE, IOVAN, ROTARIU SABă U, GH. POPESCU, LUPU, HAGILĂCATUŞ (76 MATEUŢ*), *BALINT*

(*86 UNGUREANU*). *Antrenor*: *EMERICH JENEI*.

Danemarca: *Schmeichelăivebaek (73 Elstrup*), *L. O/sen, 1. Nielsen, K.*

NIELSEN – M. Laudrup. Bartram, Jensen, LERBYPovisen, 8. LAUDRUP.

Antrenor: *Sepp Piontek*.

Clasament final:

1. România 6 4 1 1 10 – 5 9

2. Danemarca 6 3 2 1 15 – 6 8

3. Grecia 6 1 2 3 3 – 15 4

4. Bulgaria 6 1 1 4 6 – 8 3

*

Dar cum în acele vremuri exista obiceiul ca orice performanţă să fie pângărită, zelului politrucilor din sport n-a scăpat nici superba calificare la

Coppa del Mondo. A doua zi după meci, aceştia au mâzgălit pe hârtie o telegramă pe care s-au grăbit să i-o trimită *celui* mai *iubit fiu al poporului,* în numele componenţilor echipei naţionale de fotbal! Oteva fraze sunt

STEAUA 285

elocvente pentru limba de lemn, paranoia şi schizofrenia care atinseseră regimul Ceauşescureţineţi momentul! în noiembrie 1989.

„Mult iubite şi stimate tovarăşe NICOLAE CEAUŞESCU, Componenţii echipei naţionale de fotbal, dând glas celor mai alese sentimente de neţărmurită dragoste, profundă stimă şi nemărginită recunoştinţă ce le nutresc faţă de Dumneavoastră, ilustru conducător de partid şi de ţară, ctitor de geniu al României socialiste moderne, militant strălucit al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, vă raportează că, încadrându-se în efortul general al întregului partid şi popor, dedică marele succes al sportului româneşccalificarea la turneul final al Campionatului Mondial de fotbal din 1990Congresului al XIV-lea al Partidului Comunist Român.

Într-o deplină unitate de cuget şi simţire cu întreaga naţiune, cu toţi fiii patriei, componenţii echipei naţionale de fotbal îşi exprimă unanima şi entuziasta adeziune la Hotărârea Plenarei C.C. al P.C.R. din iunie a. e. privind realegerea

Dumneavoastră, la Congresul al XIV-lea, în suprema funcţie de secretar general al partidului.

Şi cu acest prilej, aducem un fierbinte omagiu tovarăşei academician doctor inginer Elena Ceauşescu, eminent om politic şi savant de renume mondial..."

Porcăria asta o ticluiseră cei de la CNEFS şi Angelescu de la federaţie.

Când au văzut-o în ziarele de vineri, 17 noiembrie, jucătorii şi-au făcut cruci. Nu-i întrebase nimeni dacă vor să semneze aşa ceva!

Hăitaşii de la Scorniceşti

Campionatul s-a reluat cu aceeaşi pândă între stelişti şi dinamovişti, cei care împreună reuşiseră calificarea la Mondiale.

...22 noiembrie: Steaua – Victoria 4 – 2. Goluri Dan Petrescu şi Minea

(câte două), respectiv Costel Solomon şi

Coraş. Hagi – şters, obosit.

...26 noiembrie: FCM Braşov – Steaua 0 – 3. Hagi îşi trece în cont un şut în transversală.

...29 noiembrie: Steauauniversitatea Craiova 1 – 2! A fost protestul

Olteniei faţă de monopolizarea locurilor din cupele europene de către echipele puterii. După 14 etape, oltenii lui Sorin Cârţu, cu Gică Popescu *căpitan de plai, se* mândreau cu victorii în faţa tuturor „europenelor" din acel an: Steaua şi Victoria (în deplasare), Dinamo şi Flacăra Moreni (în Bănie). Dar ce-a fost în Ghencea? Balint a deschis scorul (min. 47), tot el a ratat un penalty (min. 60, a apărat portarul Crişan), pentru ca Ştefan Stoica (min. 70) şi Bica (min. 75) sll lovească necruţător. Dănuţ Bica, colegul de la Luceafărul, îl bătea pe Gică Hagi la el acasă...

Echipele din acel meci memorabil:

Steaua: *Lung – O. Petrescu, JOVAN, Bumbescu* (*79 Grigoraş*).

Ungureanu – MUSZNAY, ROTARIU, Hagi, z Dumitrescu – Negrău, BAUNT.

U. Craiova: *CRIŞAN – Mănăilă, SANDOI, GH. POPESCU, Ad. Popescu*

— ZAMFIR, O/aru, 8/CA, CIUREA (*89 Neagoe*) *– ŞT. STOICA* (*8S Pigulea*).

Badea.

Arbitru: *Adrian Moroianu* (*Ploieşti*).

Dinamo avea din nou 3 puncte avans!

*

…3 decembrie: Sportul Studenţesc – Steaua 0 – 5. Goluri unul mai frumos decât altul. Autori: Ilie Dumitrescu (min. 45 şi 58), Hagi (min. 69 dribling prelungit şi şut violent, cu stângul), Lăcătuş (min. 80) şi Dan

Petrescu (min. 87). Steliştii au marcat ultimele 4 gouri în inferioritate numerică (eliminat Balint, în minutul 53, pentru lovirea unui adversar).

...6 decembrie: Steaua – FC Bihor 6 – 4. Cel mai frumos gol, cel care a ridicat scorul la 5 – 1, l-a reuşit Hagi: şut la vin du, de la 25 de metri. Printre oaspeţi, un prieten al machidonului: fostul „sportist” Sandu Terheş, ajuns la Oradea după o escală la Braşov.

...9 decembrie: la Roma s-au tras la sorţi grupele pentru Coppa del

Mondo. România a picat cu Argentina, URSS şi Camerun.

...10 decembrie: FC Olt – Steaua 0 – 1. Meciul s-a disputat la

Scorniceşti, pe un stadion de 25.000 de locuri construit într-un sat cu

7.000 de oameni. Dar nu orice sat, ci acela din care se trăgea clanul

Ceauşescu. Antrenor la FC Olt era fostul dinamovist Cornel Dinu, iar conducător – fostul stelist Constantin Dănilescu, expulzat din Ghencea după fuga lui Belodedici. Cronicarul, Stelian Trandafirescu, a consemnat golul lui Hagi (min. 25 – „incursiune pe stânga, pătrundere spre marginea careului, şut cu dreptul, în colţul lung”), precum şi eliminarea a doi jucători, Mihali şi Lăcătuş, în minutul 89, „pentru lovirea reciprocă”. Exact o lună mai târziu, după căderea Ceauşeştilor, ziaristul avea să revină. „A fost un joc «În familie», care părea să nu ridice probleme deosebite.

Ajuns la faţa locului, cineva mi-a spus că la Scorniceşti va fi «pace», că unchiul (Ilie Ceauşescu) s-a înţeles cu nepotul (Valentin Ceauşescu) să nu agraveze situaţia lui FC Olt, echipa cumnatului Lică Bărbulescu, care avea deja minus 4 la «adevăr». S-a transmis să fie un meci *frumos*, fiindcă

Steaua pierduse marea bătălie pe teren propriu în faţa Universităţii Craiova, dar iată că seara a venit de la Bucureşti, evident de la Valentin, altă dispoziţie: se va juca cinstit! Vestea a creat o stare de tensiune în tabăra gazdelor. «Auzi, dom’le – mi-a şoptit cineva la ureche – au uitat că anul trecut le-am deschis drumul spre titlu, învingându-i pe dinamovişti.

Asta-i răsplata?». În fine… În prima repriză, arbitrul piteştean Alexandru Mustăţea a trecut cu vederea două grave infracţiuni ale lui Hagi şi Ungureanu (lovirea fără balon a adversarului, când jocul era oprit pentru loviturile libere acordate echipei vizitatoare, în urma faultării celor doi jucători). care trebuiau să fie eliminaţi, dar Mustăţea ştia ce-au păţit alţi arbitri judecaţi de Valentin Ceauşescu. Jocul a luat foc însă la o

fază în care Mihali l-a faultat destul de dur pe Musznay. S-a dictat lovitură iberă, dar Lăcătuş s-a repezit şi l-a tras de păr pe Mihali! Acesta a răspuns cu un pumn şi a început bătaia. Gherasim, portarul gazdelor, a vrut să-l tempereze pe stelist, dar s-a trezit cu un pumn în plină faţă. A început goana după MJhali. Medicul Valentin Stănescu a încercat să-l imobilizeze, dar degeaba. În acest circ al ruşinii a intrat şi Hagi, alergând să lovească. Spectacol penibil, civili şi jucători de pe băncile de rezerve se alergau unii pe alţii”. Ziaristul a concluzionat: „Cine ar fi îndrăznit să dicteze vreo sancţiune împotriva celor vinovaţi? Ba nu, Hagi a primit odată una severă: a fost scos din lot, de către club, dar imediat a apărut în formaţie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sigur că într-un astfel de climat au apărut aroganţa, îngâmfarea, aerele de vedetism, ba chiar şi ameninţările adresate unor arbitri”.

Această aroganţă nu-i era specifică lui Hagi,

nu se regăsea în educaţia pe care acesta o primise de la părinţii săi. Ea provenea din mediul tensionat şi nociv în care Gică trăise în ultimii ani. E adevărat, Steaua asigura condiţii pentru performanţă, dar atotputernicia Ceauşeştilor crea un ecou distrugător în sufletele oamenilor. Gică Hagi făcuse o regulă din a da cu pumnul când un adversar i1 faulta mai tare. Unde era Gică de odinioară? Cine-l transformase pe băiatul modest de la Constanţa într-un om mereu iritat, gata să sară la bătaie? Nu cumva sentimentul că, avândul în spate pe Valentin Ceauşescu, îşi putea permite orice?

Fără să-şi dea seama, Gică Hagi era pândit de un mare pericol. Acela de a fi contaminat de virusul fatal al grandomaniei. Trebuia să se întâmple ceva, până nu era prea târziu. Dar ce?

*

La jumătatea campionatului 1989 – 90, clasamentul arăta astfel:

1. Dinamo 17 16 O 1 57 – 8 32

2. Steaua 17 14 1 2 45 – 12 29

3. U. Craiova 17 10 4 3 28 – 10 24

Golgeter era Balint, cu 14 reuşite.

Capitolul 22

„Oie, ole, ole, ole *1*

Ceauşeeeeescu nu mai e!”

Pe 16 decembrie 1989, la nicio săptămână de la cele întâmplate la Scorniceşti, Steaua trebuia să plece la San Diego, în California. Echipa fusese invitată de federaţia americană să participe la un turneu şi să petreacă Revelionul acolo. Şefii clubului militar rezervaseră bilete la avion şi luaseră toate vizele, mai puţin unacea a unui oficial. Pe 14 decembrie, Ambasada Statelor Unite

refuza să elibereze acea viză, fără a-şi motiva în vreun fel atitudinea! Ştia, oare, ceva ce altora le scăpa?

Apoi a izbucnit Revoluţia de la Timişoara şi graniţele au fost închise.

Resemnaţi cu gândul că vor face Revelionul în ţară, fotbaliştii de la Steaua s-au răspândit pe la casele lor. Gică Hagi avea un aparat de radio care prindea – cu bruiaj, e drept – *Europa Liberă*. Asculta şi nu-i venea să creadă. Se vorbea de mii, apoi de zeci de mii de morţi, la Timişoara, Cluj.

Sibiu, curând şi în Bucureşti.

Pe 17 decembrie 1989, la Se aua s-a primit indicativul „Radu cel Frumos”, adică alarmă de luptă. În aceeaşi zi, cei doi şefi ai clubului militar, Nicolae Gavrilă şi Cristian Gaţu, mergeau pe jos pe Calea Victoriei. Circulaţia era blocată. La un moment dat, aproape de Sala Palatului, Gaţu i-a spus lui Gavrilă: „Fii atent că ăsta pică! Pică şi

vine Iliescu!”. Scena se întâmpla pe 17 decembrie 1989.

Gabi Balint şi Dan Petrescu erau la munte, în Poiana Braşov. În câteva zile urma să li se alăture şi Gică Hagi. Toate cadrele militare au primit însă ordin să se prezinte la unitatea de care aparţineau. Fotbaliştii au fost mobilizaţi la UM 2301, adică la Steaua. Balint îşi aminteşte: „Eram cu Dan Petrescu la Poiana Braşov când, la 5:00 dimineaţa, am primit telefon să ne prezentăm la stadion. Nu prea aveam benzină, noroc că ne-a dat o canistră directorul hotelului Ciucaş, care ne cunoştea. Am ajuns la

Bucureşti, ne-am dus la clubse împărţeau arme. Pe doctorul chipei, pe masor i-au îmbrăcat în haină militară. Pe noi, jucătorii, ne-au ţinut vreo două ore, apoi ne-au dat drumul. Au zis să rămână doar cei ce nu se simt în siguranţă acasă. Eu şi

Dan Petrescu ne-am întors la Poiana Braşov, să ne continuăm vacanţa”. Gică Hagi a scăpat de *convocare*, pentru că el era civil, nu avea angajament în armată. Ştia nea Iancu ce ştia când insista să nu-i fie luat băiatul militar!

Vineri, 22 decembrie 1989. La ora 9:10, Gică Hagi a urcat la volanul Mercedesului său, parcat în faţa casei. A lăsat în urmă Piaţa Galaţi, îndreptându-se către Piaţa Romană. La 10:00 avea examen, ultimul său examen din facultate. Ca sportiv de frunte, obţinuse de la minister acordul să-l susţină atunci, deşi, urmare a precipitării evenimentelor, toată studenţimea română fusese trimisă în vacanţă cu două zile mai devreme. Lui Ceauşescu îi era o teamă teribilă de studenţi…

Gică n-a putut ajunge până în Piaţa Romană. La tot pasul erau baraje de miliţieni, iar tancurile ieşiseră în stradă. Unul, cu turela ridicată şi cu ţeava tunului îndreptată înainte, s-a apropiat

ameninţător de maşina lui Gică. Acesta a tras de volan spre trotuar, iar şenilele tancului au huruit la o palmă de portiera Mercedesului.

Când n-a mai putut înainta, Gică şi-a parcat maşina la un loc cât de cât adăpostit şi, cale de câteva sute de metri, a luat-o pe jos. La ora aceea, strada era un amestec ciudat de linişte şi tensiune. Te aşteptai ca dintr-o clipă într-alta să se întâmple o grozăvie. Mirosea a praf de puşcă. Treceau coloane de muncitori, scoşi din fabrici să-l aplaude pe Ceauşescu la mitingul din Piaţa Palatului, dar totul se petrecea într-o tăcere suspectă. Doar comenzile activiştilor brăzdau, din când în când, văzduhul.

Tensiunea se resimţea şi în clădirea Academiei de Studii Economice. Profesorii erau cu ochii pe ferestre, să vadă ce se întâmplă în stradă. Examenul lui Gică a durat aproape trei ore, de la 10:00 până la 12:40. La un moment dat, spre sfârşit – în jur de 12:30 – de afară s-a auzit un

vuiet care a făcut să vibreze ferestrele sălii de clasă. Cutremur? Uragan? Studenţi şi profesori se uitau, nedumeriţi, unii la alţii. În scurt timp, din stradă s-a înălţat un refren izbăvitor: „Oie, ole, ole, ole *1* Ceauşeeeeescu nu malo el.”…

Când a ajuns acasă, în apropierea Pieţii Galaţi, Gică a dat drumul la televizor. Secvenţele se derulau halucinant. Televiziunea Română Liberă… Mircea Dinescu… elicopterul… dictatorii… genocid… apa otrăvită… Nicu Ceauşescu, luat la palme de Tatulici… generalul Militaru… generalul Guşe… generalul Vlad… o coloană de tancuri… Frontul Salvării Naţionale… Gelu, bărbosul… „şi cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă.

Ion Iliescu”… „a întinat nobilele idealuri ale comunismului”… Caramitru… „Nu mai trageţi!”…

Ce-o face Valentin? *Dar nea Puiu*? *Ce* s-o *întâmpla CU Steaua*? În ziua ultimului său examen

din facultate, Gică era hărţuit de întrebări. Trăia o zi istorică. Sub ochii lui apusese o lume şi se născuse alta.

În seara aceleiaşi zile, Merecedesul lui Hagi gonea spre Constanţa, înghiţind kilometrii cu o voluptate parcă atunci descoperită.

Telefon de la Roxana

Duminică, 24 decembrie, a apărut primul număr din noua serie a „Gazetei sporturilor”, ridicată din cenuşa defunctului „Sportul”. Cel mai înverşunat împotriva „foştilor” era Gheorghe Nertea, care cunoştea ca nimeni altul potecile către Scorniceşti şi Moreni. Iată cum îşi amintea acesta vizitele făcute de Valentin Ceauşescu la sediul CNEFS, situat în aceeaşi clădire cu redacţia ziarului: „Bătând cu pumnul în masă, urlind ca un bezmetic, gesticulind ca un paranoic, Valentin Ceauşescu îi punea pe toţi cu botul pe labe. (…)

Această canalie sădea teroare şi în tribuna oficială a stadionului Steaua, unde, mereu acompaniat de frumoasa lui cadină, ridica ameninţător pumnul când nu-i convenea vreo decizie a arbitrului. (…) «Prinţişorul fotbalului» a dispărut, dar nu peste mult timp, e vorba probabil de numai câteva ore, mica fiară a familiei Ceauşescu va fi scoasă din vizuina în care s-a ascuns (aşa cum s-a întâmplat şi cu Nicuşor şi cu Zoe), pentru a plăti în faţa poporului”.

Exagerările şi tonul inflamat pot fi puse pe seama momentului în care a fost scris articolul…

Tot pe 24 decembrie, Roxana, amanta lui Valentin Ceauşescu, a dat telefon la Steaua, însă nimeni nu voia să stea de vorbă cu ea. Până cu două zile în urmă, toţi îi ziceau *„Săru mâna”*, iar dintr-odată fugeau de ea ca de ciumă. Doar două persoane, dintre cele aflate la club, au tratat-o ca şi înainte de *evenimente*: colonelul Gavrilă

(îmbrăcat mereu militar) şi colonelul Iordănescu (îmbrăcat mereu civil). Au ascultat-o, răbdători. Femeia zicea că Valentin vrea să vină la Steaua, să se predea. Gavrilă i-a spus să-l îndrume pe Valentin spre o unitate militară apropiată de locul în care se ascundea, ca să nu-l linşeze lumea. Câteva ore mai târziu, comandantul unităţii respective l-a sunat pe Gavrilă, asigurându-l că „obiectivul e în siguranţă”. A doua zi, Valentin Ceauşescu a fost arătat la televizor, speriat, obosit şi nebărbierit.

Aventurile lui Gică Popescu

Pe 30 decembrie, „Gazeta sporturilor” a publicat rezultatele anchetei celor mai buni fotbalişti pe anu11989: 1. Gică Popescu; 2. Sabău; 3. Hagi;

4. Lăcătuş; 5. lovan; 6. Lung; 7. Rednic; 8. Lupu; 9. Mateuţ; 10. Rotariu.

Autorul celor două goluri cu Danemarca, Gabi Balint, venea abia pe locul

11.

În interviul pe care l-a acordat în calitate de laureat, Gică Popescu a spus: „Mi-e sufletul plin, pentru că vestea câştigării titlului de cel mai bun fotbalist al anului 1989 am primit-o chiar în zilele în care era înlăturaţă tirania clanului Ceauşescu, din cauza căreia am suferit foarte mult. În perioada satisfacerii stagiului militar ca student, am fost somat de mai multe ori să semnez pentru Steaua, să rămân la acest club. Mai întâi am fost luat cu binişorul, apoi într-un mod din ce în ce mai agresiv. Ultima dată, Ilie Ceauşescu, cel ce se considera patronul clubului, a trimis trei soldaţi înarmaţi să mă ducă pe sus la el. Şi m-au dus. Eu le-am spus clar că orice intimidare e inutilă, că mă pot trimite chiar la Sighetu Marmaţiei, în orice cazarmă, la instrucţie zi de zi, dar la Steaua nu rămân. Ilie şi Valentin Ceauşescu erau de o

încăpăţânare feroce”.

Episodul respectiv avea să-l detalieze Nicolae Zamfir, antrenorul care l-a impus pe Gică Popescu în fotbalul mare. *Nea*] *ică*, aşa cumi *se* spune, avea să-i povestească ziaristului Daniel Nanu, în 1998, pentru ProSport:

„La începutul lui 88, Steaua ne ia în armată trei jucători: pe Gică Popescu, pe Zamfir şi pe portarul Crişan. Ca să ne ameţească, ni-i lasă pe ultimii doi la Craiova, dar îl ia pe Gică. El joacă până în vară, câştigă un campionat şi dispută o semifinală de Cupa Campionilor, cu Benfica Lisabona. Apoi începe războiul. Gică trebuia să se întoarcă la Craiova, dar şi Steaua şi Dinamo îl făcuseră sergent major. A fost ceva de coşmar. Ambele forţe se luptau pentru el. Steaua dădea ordin să-l aresteze, Dinamo nu-l îndeplinea. Am fost chemaţi la Bucureşti, direct la Ilie Ceauşescu. Era leit frate-su, tot mic, bâlbâit şi cu nişte mâini lungi până-n pământ, ca de maimuţă. «Ce e, mă,

nu vrei să semnezi? Te arestez! Imediat te arestez!». Noi am încercat să-l luăm cu binişorul, Gică nu voia nici în ruptul capului să semneze pentru Steaua. Ilie a chemat garda. L-au luat pe Gică pe sus şi I-au dus într-o unitate militară de lângă stadion. Eram cu taică-su, am stat toată noaptea într-un birou de acolo şi am jucat cărţi. Nea Costică se tot uita pe sub paturi, să nu fie microfoane. Într-un târziu a apărut Gică. Îi dăduseră un bilet de voie de 48 de ore, iar el a zis că merge la Craiova să-şi ia nişte lucruri. Când a ieşit, a rupt biletul şi ne a zis: «Hai la Craiova!». Acasă, am fost e emaţi la partid. Mahării de acolo mi-au dat 5.000 de lei şi mi-au şoptit: «il iei pe Gică şi vă ascundeţi unde vă taie capul!». Am luat-o spre Govora, că ştiam locurile bine, mergeam des la băi. N-am spus nimănui, nici măcar soţiei mele. Am ajuns acolo şi am tras la singura familie care avea apă caldă, Oneaţă îi chema pe oameni. Am stat 12 zile acolo, îl antrenam pe Gică prin

păduri. Era înalt, longilin, trebuia să mai lucrăm la musculatură, aşa că-l puneam toată ziua să joace miuţe cu puştii de pe acolo. Mai rău era că nu găseam deloc carne. Eu aş fi mâncat şi vreascuri, dar lui trebuia să-i dau câte o friptură în sânge. Acasă era stare de alertă. De frică să nu ne dea de urmă, după Govora am plecat în Bulgaria, aveam nişte prieteni la Vidin. Când ne îndreptam spre graniţă, Gică mi-a zis: «Nea Ţică, ne urmăreşte maşina primului-secretar!». Am oprit, Ion Traian Ştefănescu l-a luat pe Gică deoparte şi au vorbit cam un sfert de oră. A avut un curaj nebun. «Să nu semnezi pentru Steaua!», îl zis, apoi am trecut Dunărea, spre Vidin. Şi acolo am stat ascunşi 7 zile. În vremea asta, cei de la Craiova I-au convins pe Ilie Ceauşescu de pericolul pe care-l reprezenta plecarea lui Gică. I s-a spus că la meciul direct de pe «Central» vor fi 50.000 de oameni, iar dacă el apare în tricoul Stelei va ieşi război civil. Asta i-a speriat. De mulţime aveau o frică de moarte”.

Povestea este completată de Costică Popescu, tatăl lui Gică: „l-am spus clar: «Bă, băiatule, dacă te duci la ei, te omor cu mâna mea! Te rup cu bătaia, te desfiez!». Ei îi mai dăduseră nişte bani, după ce au luat campionatul, în 88, i-au dat o Dacie. Ilie Ceauşescu mi-a oferit două Are, două videocasetofoane şi două milioane de lei. Cu două milioane, pe atunci erai rege. Când Gică a fugit cu Ţică Zamfir, trei soldaţi de la unitatea de grăniceri din Calafat îmi păzeau casa zi şi noapte. Ieşeam şi le spuneam:

«Păziţi-mă, fraţii mei, că aşa mare ca acum nu m-am simţit niciodată h)”.

Locul 7 pe planetă

Exilat pe l? oziţia a treia la *intern*, Gică Hagi s-a revanşat pe plan internaţional. În ancheta realizată de revista vest-germană „Kicker” (deşi căzuse Zidul Berlinului, continuau să existe două

Germanii), ordinea primilor 10 fotbalişti ai lumii a fost următoarea:

1. Marco van Basten (Olanda)

2. Franco Baresi (Italia)

3. Frank Rijkaard (Olanda)

4. Lothar Matthäus (R.F. Germania)

5. Gianluca Vialli (Italia)

6. Peter Shilton (Anglia)

7 – 8. Gheorghe Hagi (România)

Jurgen Klinsmann (R.F. Germania)

9 – 10. Dragan Stojkovici (Iugoslavia)

Aleksei Mihailicenko (URSS)

De la locul 11 în jos apăreau nume mari, precum spaniolii Michel şi

13 utragueno, vest-germanii Moller şi Voller, portughezii Futre şi Rui

13 arros, belgienii Preud'homme şi Gerets,

argentinianul Maradona

(marele Maradona!), brazilianul Careca, mexicanul Hugo Sanchez, olandezul Ronald Koeman, italianul Roberto Baggio, francezul Papin, danezul Michael Laudrup şi bulgarul Stoicikov.

Ierarhia a fost întocmită pe baza opţiunilor a 20 de selecţioneri din

Europa, printre care Franz Beckenbauer (R.F. Germania), Michel Platini

(Franţa), Azeglio Vicini (Italia) şi Valeri Lobanovski (URSS).

Revelion sub ameninţarea băii de sânge

Revelionul care marca trecerea în anul 1990 i-a găsit pe Hagi şi pe Balint împreună. Petrecerea, de la care n-au lipsit Darius Handrea şi alţi câţiva prieteni, a fost organizată în apartamentul lui Gică, din apropierea Pieţii Galaţi.

Stăruia o teamă teribilă. Toată lumea vorbea de o *baie de sânge*, ce urma să fie provocată, la miezul nopţii, de forţele fidele regimului Ceauşescu. Clubul Steaua îşi avertizase jucătorii să stea cât mai ascunşi, pentru că teroriştilortermen la modă în acele zile – le-ar putea trece prin cap să-i ia ostatici, ca să aibă monedă de schimb pentru eliberarea altor *terorişti*. Mai muriseră şi doi rugbyşti, tot de la Steaua, Radu Durbacă şi Florică Murariu…

Gabi Balint: „La ora 12:00 ne uitam unii la alţii, fără să ştim ce ne aşteaptă. Gică a spart tăcerea, care devenise apăsătoare: «Acum ce facem, ne băgăm sub masă?». Am râs toţi, dar cam forţat. Pe fiecare ne-a trecut un fior. Însă odată depăşit acel moment, ne-am distrat bine până dimineaţa”.

Deţinutul Iordănescu de la subsol

Pe 2 ianuarie 1990, la ora 9:30, colonelul Gavrilă a primit ordin să se prezinte la ministrul Apărării, Nicolae Militaru (reactivat de Iliescu, după ce Ceauşescu îl trecuse pe linie moartă când aflase că generalul lucra pentru KGB). Gavrilă n-a mai ajuns însă la Militaru, pentru că la intrarea în clădirea Ministerului Apărării Naţionale a fost arestat. Zvârlit într-o celulă din subsolul cădirii, colonelul a stat câteva ore singur în încăpere. După-amiază, pe la 15:00, uşa celulei s-a deschis şi câţiva inşi au aruncat un om ca pe un sac de cartofi. Omul, îmbrăcat civil, s-a prăbuşit lângă perete. Când uşa a fost zăvorâtă din nou, Gavrilă s-a apropiat de noul venit. Când i-a văzut faţa, a înlemnit: era Iordănescu, antrenorul echipei Steaua! Gavrilă şi-a descleştat cu greu fălcile: „Puiule, tu eşti?”. Dar Puiu a izbucnit în plâns…

După o vreme s-a mai liniştit. Atunci i-a povestit lui Gavrilă de ce a fost arestat de „gărzile revoluţionare”. De fapt, pentru amândoi motivele

erau aceleaşi: „relaţii strânse cu familia dictatorului” („Aţi executat orbeşte ordinele tiranilor!”) şi „deţinerea unor materiale de contrabandă” (un echipament Adidas, un cartuş de ţigări străine, două sticle de Muscat Otonel…).

Celor doi deţinuţi din celula situată la subsolul clădirii MApN, în Drumul Taberei, le-au fost luate şireturile de la pantofi şi centura de la pantaloni. Au mâncat la gamelă – un terci împuţit –, iar noaptea au stat întinşi pe duşumea. N-au putut să închidă un ochi, pentru că soldaţii şi *revoluţionarii* de la uşă – borfaşi, oportunişti de ultima speţă – manevrau întruna armele, lăsând să se audă zgomotul lugubru în celula întunecată. Băgau glonţ pe ţeavă şi apoi scoteau. Se făceau că gata, vin să-i împuşte pe cei doi deţinuţi, apoi amânau execuţia… Când zgomotele s-au mai rărit, Gavrilă şi-a luat inima în dinţi şi l-a rugat pe un soldat: „Caporale, dă-ne drumul, tu ştii cine suntem noi?”. Dar caporalul singurul ce părea

civilizat dintre cei ce mişunau pe la uşă, s-a scuzat: „Îmi pare rău, trebuie să respect ordinul”.

A fost o noapte de teroare. Iar asta li se întâmpla antrenorului şi *administratorului* echipei care triumf aşe la Sevilla, la Monte Carle… care jucase încă o finală şi o semifinală de Cupa Campionilor… care, cu doar o lună şi jumătate în urmă, dăduse 8 jucători echipei naţionale în istoricul meci cu Danemarca…

Pe 3 ianuarie, la ora 9:00 dimineaţa, uşa celulei s-a deschis din nou şi Iordănescu a fost eliberat. Un locotenent i-a cerut scuze antrenorului – „ştiţi, a fost o neînţelegere” –, dar pe Gavrilă a continuat să-l ţină ostatic.

Pe seară i-a dat drumul şi lui, după 32 de ore de detenţie. Puiu scăpase uşor, cu *numai* 18 ore…

Capitolul 23

Frământări

Începutul anului 1990 a fost bulversant pentru Gică Hagi. La câteva zile după Revelion, se confr’;!nta cu un val de atacuri, unele isterice, la adresa sa şi a clubului Steaua. Într-o dimineaţă sportivii clubului militar chiar se lncolonaseră să meargă la sediul Ministerului Tineretului şi Sporturilor (urmaşul CNEFS), pentru a manifesta sub ferestrele ministrului Mircea Angelescu, fostul preşedinte al FRF. Angelescu anunţase o cruciadă având ca scop demilitarizarea cluburilor Steaua şi Dinamo, ceea ce, în acel moment, îi speria pe sportivii legitimaţi la acestea.

A ieşit apoi la rampă Sportul Studenţesc, redeschizând *dosarul Hagi*.

Miza nu mai era *unde va juca* Hagi pentru că devenise clar că acesta se va transfera la un club din străinătate –, noua miză era *cine va lua banii pe*

Hagi. Şi se anunţau bani mulţi, de ordinul

milioanelor de dolari…

Pe 6 ianuarie a ieşit la atac Paul Cazan, ajuns între timp vicepreşedinte la gruparea din Regie, în vreme ce un alt fost coechipier al lui Hagi.

Mircea Sandu, fusese promovat secretar la federaţie. Cazan a punctat: „Bomba zilei sperăm să fie revenirea lui Hagi, cu care în aceste zile se poartă tratative avansate. El şi-a exprimat, într-un prim dialog, intenţia de a se întoarce în Regie”. Hagi era însă de cu totul altă părere: „Sunt legat sufleteşte de foştii mei colegi de la Sportul Studenţesc, dar în acest moment, având în faţă un Campionat Mondial, este mult mai bine să mă pregătesc la Steaua”.

Hagi voia, într-adevăr, să continue în Ghencea. După plecarea sa la formaţia militară, Sportul Studenţesc coborâse mult, devenise o echipă de pluton. De cupele europene nici măcar nu se mai apropia. Or, Hagi privea înainte. Ştia că nu va mai zăbovi mult nici la Steaua, că va pleca

în străinătate. Şi-atunci, ce rost mai avea un pelerinaj de câteva luni prin Regie? Totuşi, când a optat pentru a rămânerea în Ghencea, Gică le-a cerut conducătorilor săi promisiuni ferme că o parte însemnată din banii pe care-i vor încasa la transfer vor fi cedaţi Farului Constanţa şi Sportului Studenţesc. Gavrilă şi Gaţu s-au grăbit să-l asigure că aşa vor proceda.

*

Pe 26 februarie 1990, la exact 4 ani de la data când Hagi trebuia să revină la Sportul Studenţesc, clubul Steaua a elaborat adresa cu numărul

300, pe care a expediat-o atât la FRF, cât şi la gruparea din Regie. În acel document, semnat de colonelul Nicolae Gavrilă (revenit la comanda clubului militar), numele persoanelor şi

instituţiilor considerate „de tristă amintire” erau dactilografiate cu literă mică! Iată conţinutul adresei:

„În urma analizei profunde a situaţiei create prin transferarea jucătorului Hagi Gheorghe la clubul nostru, biroul consiliului de conducere al CSA Steaua a constatat următoarele:

1. Transferul a fost efectuat în mod abuziv, Federaţia Română de Fotbal, e.n.e.f.s., e.e. al pe.r. *Şi clubul Steaua* (*prin* valentin ceauşescu) *fiind participanţi activi la acesta, dar existind acordul jucătorului şi un interes naţional de creştere a competitivităţii internaţionale a echipei Steaua.*

2. Până în prezent, Steaua şi Sportul nu au căzut de acord în rezolvarea pe cale amiabilă a acestui caz, jucătorii propuşi de Steaua în schimbul lui

Hagi fiind refuzaţi justificat de Sportul Studenţesc, din lipsă de valoare comparativă în prima perioadă, Sportul Studenţesc refuzând să

mai discute cazul în ultima perioadă (*iulie-august 1989*). *Menţionăm totuşi că Steaua a transferat* în *contul lui Hagi pe Bucico la Sportul Studenţesc* (*în*

1987) *şi pe Dorobanţu, |van şi Tătăran la Farul* (*În 1988*).

3. În dezvoltare, cazul Hagi mai implică analizarea unor alte abuzuri comise:

— *Modul în care a fost transferat jucătorul de la Farul* (*în recenta declaraţie televizată, Hagi menţionează că nu semnase pentru Sportul Studenţesc în momentul când a aflat din presă de validarea acestui transfer*);

— *Modul în care a fost transferat pe linie şcolară de la Universitatea Craiova la ASE Bucureşti, la intervenţia decisivă a lui* Nicu ceauşescu.

4. Opinia publică trebuie informată corect că, aşa cum valentin *şi* ilie ceauşescu «*se ocupau*> *de echipa de fotbal Steaua* (*fapt recunoscut public de clubul nostru*), *tot aşa* Nicu ceauşescu <*cpatrona*”

clubul Sportul Studenţesc, iar întregul clan cedirija” Federaţia Română de Fotbal. Nu este de neglijat în acest sens abuzul comis prin modificarea structurii campionatului de fotbal în 1972, când Nicu ceauşescu *şi alţii au mărit numărul de echipe de la 16/a 18 pentru salvarea Sportului Studenţesc de la retrogradare*.

În biroul federal s-a analizat memoriul clubului Sportul Studenţesc şi a fost audiat jucătorul Hagi, care a declarat cu fermitate decizia de a rămâne la Steaua. În final s-a recomandat celor două cluburi ca până la data de 1

martie 1990 să găsească Împreună o soluţie de rezolvare a cazului Hagi.

Plecind de la noile condiţii democratice dobândite prin revoluţie de

Întregul nostru popor şi ţinând cont de:

— *Dreptul fiecărui cetăţean de a-şi hotărî*

singur poziţia în noua societate;

— *Decizia lui Hagi*;

— *Faptul că reÎntoarcerea lui Hagi la Sportul Studenţesc cu acordul nostru, dar contrar voinţei lui, ar fi un nou abuz, printr-o nouă hotărâre precum cea care* l-*a generat pe primul*;

— *Nu există un argument de interes naţional* (*cum ar fi pregătirea*

În bune condiţiuni a jucătorului Hagi pentru participarea la Campionatul

Mondial).

Biroul consiliului de conducere vă promovează următoarele propuneri:

1. Pentru stingerea litigiului dintre cele două cluburi, Steaua va ceda la alegere Sportului Studenţesc unul sau mai mulţi jucători din actualul lot disponibil, cu condiţia ca, în mod democratic, aceştia să fie de acord, semnind în acest sens un contract cu Sportul Studenţesc.

2. Dacă nu se soluţionează cazul prin punctul

1, Steaua este dispusă să suporte pretenţiile financiare în lei exprimate de clubul Sportul

Studenţesc.

3. În situaţia în care nici punctu/2 nu rezolvă acest caz, Steaua va ceda integral cotravaloarea valutară a eventualului transfer internaţional a/lui

Hagi. Federaţia Română de Fotbal va repartiza judicios această sumă, ţinând cont de cluburile care-l revendică pe drept, perioada în care care a activat la cluburi şi contribuţia pe care acestea au avut-o la creşterea cotei valorice a jucătorului Hagi".

*

Această iniţiativă a clubului Steaua nu a dus la niciun rezultat. Cazul

Hagi s-a judecat ani mulţi, la toate nivelurile Federaţiei Române de

Fotbal şi apoi, urmare a iniţiativei Sportului

Studenţesc, la FIFA. Dosarul a fost închis abia în iunie 1997, când forul mondial şi FRF au decis: din cele

4 milioane de dolari încasate de Steaua de la Real Madrid, 65% (2,6

milioane) revin Stelei, iar 35 % (1,4 milioane) se împart între Sportul

Studenţesc şi Farul Constanţa. Pronunţând numele clubului Real Madrid, am anticipat însă încotro au mers lucrurile. Să revenim la firul poveştii...

*

Steaua şi-a reluat pregătirile pe 11 ianuarie 1990. În aceeaşi zi, Hagi.

Lăcătuş şi Ungureanu s-au prezentat în faţa Comisiei de disciplină a FRF, să dea socoteală pentru hăituiala de la Scorniceşti, din urmă cu o lună. Pe holurile FRF, cei trei s-au întâlnit cu Gică

Mihali, *inamicul* lor din meciul cu pricina. Comisia *a* stabilit: Mihali şi Lăcătuş – câte 3 etape de suspendare, Hagidouă, iar Ungureanu – o etapă.

298 HAGI

Pe 17 ianuarie, Comitetul Frontului Salvării Naţionale din FRF (a existat şi aşa ceva!) a hotărât dezafilierea a doua grupări de primă divizie, Victoria Bucureşti şi FC Olt, considerate „cluburi create şi susţinute artificial”. Jucătorii celor două echipe urmau să revină fie la ultima lor formaţie dinainte de Victoria sau FC Olt, fie la echipele-fanion din judeţele în care ei, jucătorii, îşi aveau domiciliul. Campionatul a continuat cu 16 participante, din care retrograda una singură.

„Ei sunt speranţa că fotbalul nu va muri niciodată”.

Pentru Hagi a început un pelerinaj lung şi obositor. Mai întâi cu Steaua, care a făcut un turneu în Franţa, cu secundul Ţiţi Dumitriu la comandă. Aflat în stare de şoc după cele ce i se întâmplaseră în săptămânile din urmă, Puiu Iordănescu n-a făcut deplasarea, preferând să rămână acasă.

...17 ianuarie 1990: Montpellierăteaua 1 – 2. Echipa gazdă, condusă de franca-polonezul Kasperezak de pe bancă şi de Columbianul Valderrama din teren, a condus eu l-o prin golul lui Ferhaoui. Hagi a luat însă meciul pe cont propriu şi a înscris de două ori în ultimul sfert de oră.

...19 ianuarie: Nisa – Steaua 1 – 3. Goluri Hagi, Dan Petrescu şi

Grigoraş. La ambele partide, încasările au fost vi rate de francezi în contul

Libertatea, pentru ajutorarea victimelor Revoluţiei române. De asemenea, de la

Montpellier şi de la Nisa a plecat spre România un convoi de camioane încărcate cu alimente şi îmbrăcăminte.

...20 ianuarie: Jenei a anunţat de la Belgrad că Belodedici, legitimat la Steaua Roşie Belgrad, şi-a dat acceptul să joace la Mondiale pentru România.

...22 ianuarie: s-a reunit lotul naţional, la hotelul Tolstoi. Urma o nouă vânzoleală peste graniţe, cu scopul de a se strânge nişte bani. Dacă

Europa tot era largă la pungă... Din păcate, o bună parte din acei bani au încăput în buzunar!’le unor escroci cu funcţii oficiale.

...24 ianuarie. Înainte de plecare, o dezmorţire la Ploieşti: Petrolul – Naţională României 1 – 5. Două goluri Hagi, câte unul Gică Popescu (din pasa lui Hagi), Andone şi Mateuţ.

...25 ianuarie: deplasarea echipei naţionale în Franţa. Şeful delegaţiei:

Cornel Dinu, nimeni altul decât cel care în

urmă cu o lună şi jumătate era antrenorul echipei FC Olt, în celebrul meci cu Steaua. Şi pe care, se înţelege, l-a prins Revoluţia la Scorniceşti. Între timp, Ion Iliescu, succesorul lui Nicolae Ceauşescu, l-a numit pe Dinu şef al

Def3 artamentului Sport din MTS, cu rang de ministru secretar de stat.

STEAUA 299

...28 ianuarie: Olympique MarseilleRomânia 2 – 1. Goluri: Vercruysse (min. 14), Mozer (min. 51), lovan (min. 63). La l-o Hagi a şutat în bară. Date fiind numele mari din echipa franceză, merită să-i amintim pe combatanţii de pe „Stade Velodrome”.

Olympique Marseille: *Huard* (*min. 80 Castaneda*) – *Sauzee*.

Mozer, Di Meco, Amoros (*min. 56 Germain*) – *Deschamps, Ţigana, Vercruysse, Waddle* –

Francescoli, Papin.

România: *Lung – D. Petrescu, lovan, Andone, Rotariu – Sabău*

(*min. 64 Mateuţ*), *Gh. Popescu, Hagi, Lupu – Lăcătuş* (*min. 58 Şt. Stoica*), *Balint* (*min. 64 M. Popa*).

...29 ianuarie: deplasarea, *cu* autocarul, pe traseul Marsilia-Cannes Nisa-Monte Carlo-Genova-Livorno-Pisa. A fost un drum lung, de 500 de kilometri, care i-a obligat pe tricolori la 7 ore de captivitate. Fotbaliştii români au fost cazaţi la „Gran Hotel Duomo”, situat la doi paşi de celebrul turn înclinat din Pisa.

...1 februarie: PisaRomânia 3 – 0, pe „Arena Garibaldi”! Neliniştit din pricina scorului înregistrat la pauză, 0 – 0, Emerich Jenei i-a trimis în teren pe Hagi, Mateuţ, Balint şi Lăcătuş, în locul mai slab cotaţilor Cheregi, Săndoi, Ştefan Stoica şi Marian Popa. Rezultatul a fost

dezastruos: pe o ploaie cu spume, italienii au marcat 3 goluri fără să primească vreunul.

…2 februarie: deplasare cu autocarul la Roma, apoi zbor, peste

Mediterana, spre Alger.

…4 februarie: AlgeriaRomânia 0 – 0. Hagi a ratat 3 mari ocazii de gol.

În minutul 50, el a luat un cartonaş galben pentru proteste, a continuat să vocifereze şi a fost eliminat. Antrenorul echipei africane, Abdelhamit Kermali, a intervenit pe lângă arbitru – un localnic – să-l reprimească pe Hagi, dar n-a avut succes. Kermali avea să-i mărturisească lui Ovidiu Ioaniţoaia, trimisul „Gazetei”: „Talente ca Hagi se nasc şi cresc la soare.

Un jucător ca el sau ca Madjer al nostru n-au forţa altora, a unor «maşini»

numite Mihailicenko, Brehme, Butcher etc., dar au acea virtuozitate şi imaginaţie în stare să ispitească şi să cucerească publicul. Ei sunt

boemii care cântă fotbalul şi îl luminează. În definitiv, ei sunt speranţa că fotbalul nu va muri niciodată”.

…5 februarie: din nou în avion, cu destinaţia München, via Frankfurt.

Pentru cei 25 de ani împliniţi în acea zi, Hagi este sărbătorit deasupra norilor.

…7 februarie: Bayern München – România 2 – 1. Hagi a marcat, în minutul 34, golul egalizator. În tribună, Franz Beckenbauer, selecţionerul

Germaniei Federale, a remarcat: „Acestui Hagi i-ar sta bine la Bayern”…

*

Lotul a revenit în ţară. Jucătorii s-au răspândit pe la cluburi, pentru

ultimele meciuri amicale înaintea returului. Steaua, cu Hagi cap de coloană, a *descălecat,* în decurs de o săptămână, la Brăila (1 – 2 cu Progresul), la Buzău (3 – 0 cu Gloria, goluri Lăcătuş, Hagi şi Rotariu) şi la Bournemouth, în Anglia (3 – 1 cu echipa locală, în poarta căreia Lăcătuş a înscris de două ori, iar Hagi o dată).

Ştirea din „La Gazzetta dello Sport".

Pe 15 februarie 1990, în cotidianul italian „La Gazzetta dello Sport" a apărut următoarea ştire: „Luni, 19 februarie, directorul sportiv Braida va ajunge la Bucureşti cu Dotti, procuratorul unor români. Trimisul lui AC Milan îi va prezenta lui Gaţu, şeful Stelei, un proiect al lui Berlusconi care prevede sponsorizarea «Mediolanum» pentru sectorul de tineret al clubului român. Apoi se va vorbi despre Hagi. Braida va încerca să-l blocheze pe jucător cel puţin pentru o lună. Gaţu a spus

deja că Steaua ar prefera să-i vândă pe Hagi şi Lăcătuş împreună, pentru 10 milioane de dolari. Negociabili. Angajamentele sunt fixate: Hagi cere 700.000 de dolari pe an (contract pe 3 ani), iar Lăcătuş 340.000 (angajament pe doi ani). Cifre care i-au speriat pe cei de la Fiorentina (contrapropunere: 6,2 milioane de dolari), dar nu şi pe AC Milan, care ar putea să-i cumpere pe cei doi şi să-i «fixeze» la vreun club italian. Călătoria lui Braida a fost hotărâtă şi spre a o lua înaintea Juventusului, care caută să ajungă la Hagi prin intermediul lui Anconetani, cel ce a garantat controlul procurilor jucătorilor români”. Aşadar, pe Hagi se băteau, în acel moment, şi Juventus, şi AC Milan, care se adăugau astfel altor cluburi interesate să-l transfere pe român: Bayern München, Real Madrid, Oympique Marseille. Iar în toată această poveste apărea preşedintele clubului Pisa, Romeo Anconetani, semn că nu degeaba zăbovise naţională României câteva zile

lângă vestitul turn înclinat…

Nota 9 pentru magistru

A început sezonul de primăvară! În primele două jocuri ale Stelei (2 – 0 la More ni, în etapa a 18-a, şi 8 – 1 cu Dermata Cluj în Cupa României), Hagi şi-a ispăşit suspendarea. Apoi…

…4 martie: Steaua – „U” Cluj 6 – 0. Hagi marcat un gol cu capul. În aceeaşi etapă, Dinamo pierdea la Sibiu, 0 – 1 cu inter, şi diferenţa dintre primele două clasate se reducea la un singur punct.

…10 martie: Farulăteaua 1 – 2, la Constanţa, în optimile Cupei. Hagi n-a jucat.

…15 martie: Dinamo – Steaua 2 – 2, şi militarii au ratat şansa de a trece pe primul loc. Hagi a fost cel mai bun de pe teren. Cronicarul „Gazetei”.

Constantin Alexe, i-a acordat nota 9, notând:

„În minutul 14, Steaua a beneficiat de o lovitură liberă, de la distanţă, aproape de linia de aut. A executat Hagi. Toată lumea se aştepta (inclusiv Stelea) la o centrare înaltă. Şi poate că aşa ar fi executat 99 de jucători dintr-o sută. Numai Hagi a procedat altfel: a lovit balonul fantastic, puternic şi cu efect, şi a înscris un gol cum rar se vede, la vinclu, Stelea fiind învins fără drept de apel. Aşa a început «festivalul Hagi», pe care ar fi meritat să-l vadă toată Europa. Driblinguri în cascadă, pase în diagonală, centrări periculoase, totul în stil de mare maestru”. Răducioiu a egalat în minutul 58, la o mare greşeală a lui Negrău, apoi… „Minutul 79: pasă Hagi, centrare Lăcătuş de pe dreapta şi Balint a înscris de pe partea opusă, gol splendid, cu capul”. Cu 7 minute înainte de final, Dinamo a egalat din nou, printr-un penalty transformat de Lupu. Steaua putea câştiga totuşi în ultimele secunde, când Stelea s-a arcuit şi a respins o torpilă a lui *Maradona din Carpaţi*. Avea să fie

ultimul derby Dinamo – Steaua jucat de Hagi.

Dinamo: *Stelea* 7*Mihăescu* 6, *Andone* 6, *Rednic* 7, *Klein* 7*Sabău* 6, *Lupescu* 6, *Mateuţ 5* (*61 Vaişcovici 7*), *Lupu 7,5* – *Timofte* 6, *Răducioiu 8* (*84* C. *Zamfir*). *Antrenor*: *Mircea Lucescu*.

Steaua: *Stângaciu* 6 – *D. Petrescu* 7, *lovan 8, Artimon 7,5, Negrău 4* – *Musznay* 7, *Rotariu* 7, *Minea* 6, z *Dumitrescu 5* (*70 Balint 7*) – *Lăcătuş* 6, *Hagi* 9. *Antrenor*: *Anghellordănescu*.

Arbitri: *Adrian Porumboiu* (*Vaslui*) – *Gheorghe Constantin* (*Rimnicu*

Vâlcea), *Otto Ştreng* (*Oradea*).

…21 martie: Ţara BascilorRomânia 2 – 2, la Bilbao (goluri Goicoechea, Urrutia, respectiv Rotariu şi Balint), cu Hagi 90 de minute pe teren. În Spania, unde naţionalismul basc este problemă mereu sensibilă, meciul avea să işte multe discuţii. Cam la fel de multe câte ar fi generat la noi o partidă Spania – Transilvania. În aceeaşi zi,

Dinamo învingea pe Partizan cu 2 – 0, la Belgrad (după 2 – 1 în tur) şi se califica în semifinalele Cupei Cupelor.

...25 martie: Steaua – FC Argeş 2 – 1, goluri Hagi (cu capul), Ilie Stan, respectiv Vlădoiu. La Ploieşti, Petrolul – Dinam o 1 – 1, şi egalitate de puncte între primele două clasate!

...28 martie: Egipt – România 1 – 3, la Cairo, într-un amical în urma căruia antrenorul EI-Gohary şi-a dat demisia.

...3 aprilie: ElveţiaRomânia 2 – 1, la Lucerna. Hagi a deschis scorul din penalty, apoi a ratat două mari ocazii. Pe banca tehnică a elveţienilor – Ulii Stielike, vechea cunoştinţă a lui Gică, de la dubla cu Neuchatel...

...8 aprilie: interăibiu – Steaua 0 – 1. Hagi şi Lăcătuş, nervoşi, s-au ales cu cartonaşe galbene.

11 aprilie: Steaua – Farul Constanţa 5 – 3. Două goluri Hagi, trei Balint. Jucând împotriva

echipei sale de suflet chiar în Sâmbăta Paştelui, Gică a fost cel mai bun de pe teren (nota 9).

…18 aprilie: U. Craiova – Steaua 2 – 0. Formidabil, în acel campionat echipa lui Cârţu învingea Steaua pentru a doua oară! Golurile au fost marcate de Pavel Badea (min. 6 şi 38), dar eroul meciului a fost Gică Popescu, liberoul oltenilor. Aşa, în amintirea lui Ilie Ceauşescu… Dan Petrescu s-a accidentat în minutul 11 şi va pierde Mondialul italian. Enervat de marcajul câinesc al lui Bica (vi-l mai amintiţi? „Cărămidarul” din Slatina, ajuns la Luceafărul), Hagi l-a bruscat şi l-a lovit cu piciorul pe fostul său coleg. Era minutul 42 e însd Gică şi-a lăsat echipa în 10 oameni. A urmat suspendarea: 3 etape. În aceeaşi zi, Dinamo – Anderlecht 0 – 1 (după 0 – 1 şi la Bruxelles), în semifinalele Cupei Cupelor.

…25 aprilie: IsraelRomânia 1 – 4, la Haifa, într-un amical. Încercând să se revanşeze la echipa naţională pentru necazurile din campionat,

Hagi a fost omul meciului, transformând un penalty (faultat Răducioiu, lansat de acelaşi Hagi), centrându-i perfect lui Sabău pentru un alt gol şi presând un adversar să-şi înscrie în propria poartă. Toate astea, într-o repriză. Apoi, la pauză, când scorul era 3 – 0 pentru tricolori, Gică a fost schimbat, pentru că trebuia testată o formulă şi fără el (dat fiind că în primul meci de la Mondiale, cel cu URSS, era suspendat).

…2 mai: Dinamo – Steaua 6 – 4 în finala Cupei României. Au marcat: Răducioiu (3 goluri). Mateuţ, Sabău, Lupu, respectiv Ilie Dumitrescu.

Lăcătuş, Rotariu şi Ungureanu. De la Steaua au lipsit nume grele: Hagi, Lung, lovan, Dan Petrescu. Pentru Hagi s-au purtat bătălii dure, în culise. Federaţia a oscilat, dându-i mai întâi drept de joc (argumentând că suspendarea se aplică doar în campionat), apoi schimbându-şi poziţia la

180 de grade, la presiunile clubului Dinamo şi mai ales ale lui Mircea

Lucescu. Era şi asta o ironie a sorţii: Lucescu, omul care l-a promovat pe

Hagi în echipa naţională la 18 ani, era acum împotriva propriului său

„Copil”!

...6 mai: Steaua – Corvinul 4 – 0. A revenit Hagi. Şi nu oricum, ci fiind cel mai bun de pe teren. Avea să fie ultimul său meci oficial jucat pentru

Steaua. Să ni-l reamintim.

Steaua: *Niţu* 7,5*Ciocan* 7, *Bumbescu 8, Minea* 7, *Cireaşă* 7 z *Stan*

8, Hagi 8,5, z *Dumitrescu 8* (*73 Sima 6*), *Musznay* 7 (*73 Abăluţă 6*) *Pena*

8, Negrău 6.

Corvinul: *Ioniţă* 7 – *Bardac* 6, *Haidiner* 7, *Stroia* 7, *Cocan* 7 – z *Petcu* 6.

Târnoveanu 5 (*46 Băjenaru 7*), *Bănică* 6 – *E. Marian 5, Uleşan* 6 (*46*

Cojocaru 7), *Hanganu* 7.

Au marcat: *Negrău* (*min. 1*), *Musznay* (*min. 26*), *Hagi* (*min. 30 – din penalty*), z *Dumitrescu* (*min. 58*).

Arbitru: *Radu Petrescu din Braşov* (cel de la finala Cupei din 88…).

S-a mai jucat o etapă în formula „cu tricolori” (pe 9 mai, Jiul Petroşani Steaua 2 – 2, Hagi *a* lipsit; FCM Braşov – Dinamo 2 – 2), apoi, printr-o decizie a federaţiei, campionatul a continuat fără jucătorii convocaţi la echipa naţională (printre care 7 stelişti şi 8 dinamovişti). Situaţia, în acel moment, era următoarea:

1. 2 3 2 78
Dinamo 26 1 – 17 45
2. 2 3 3 71
Steaua 27 1 – 22 45

Duelul avea să continue până în ultima etapă, însă cu Dinamo şi Steaua devenite echipe de

duzină. Dovadă, câteva rezultate: Sportul Studenţesc

— Dinamo 1 – 1 (celebrul meci în care, disperat, Mircea Lucescu a intrat în teren, în minutul 76, în locul lui Fulga. Şi Lucescu avea 45 de ani!); Steaua

— FCM Braşov 1 – 1; Corvinul Dinamo l-o; „Poli” Timişoara – Steaua 4 – 2;

SE Bacău – Dinamo 1 – 1. Clasament final:

1. 2 5 3 96

Dinamo 34 6 – 23 57

2. 2 4 4 89

Steaua 34 6 – 30 56

Era primul campionat pierdut de Steaua din 1984 încoace!

Capitolul 24

Tricoul lui Diego

Emerich Jenei le-a dat jucătorilor săi o săptămână de vacanţă (10 – 16 mai). Apoi i-a strâns la Bucureşti, la hotelul Tolstoi, „deschizând” cu un amical în compania Egiptului, pe 21 mai (1 – 0, gol Cămătaru la o centrare perfectă a lui Hagi). A doua zi, tricolorii au plecat în Belgia, pentru un cantonament de o săptămână. „Cartierul general” a fost fixat la Kasterlee, o localitate din apropierea graniţei cu Olanda. Acolo s-a hotărât soarta lui Hagi. Fostul internaţional Mircea Petescu, stabilit de mulţi ani în „Ţara Lalelelor” şi având ca ocupaţie tranzacţiile cu jucători, l-a convins pe Gică să semneze pentru Real Madrid. Contractul a fost parafat vineri, 25 mai 1990, la Brux lles, în prezenţa preşedintelui marelui club spaniol, Ramon Mendoza. În ziua următoare, Hagi a jucat o repriză în amicalul cu Belgia (2 – 2), dar gândul îi era la definitivarea transferului său, care urma să se facă la

Bucureşti, între Steaua şi Real. Dacă Gaţu şi Gavrilă se „întorceau” şi nu mai voiau să-i dea drumul? Dacă federaţia îi punea beţe în roate? În acea perioadă, procedurile de transfer erau neclare, totul se făcea pe bâjbâite. Amatorismul nostru nu se prea pupa cu profesionismul celor *de dincolo*.

Luni, 28 mai, Mendoza a tras la hotelullntercontinental din Bucureşti.

În vreme ce Gaţu ţinea de vorbă, Gavrilă era la federaţie, să obţină

„Cartea verde”. S-a convocat de urgenţă Biroul federal. Toţi membrii acestuia erau de acord, cu o excepţie: Angelo Niculescu, antrenorul

României la Mondialul din Mexic 70. Stelei îi era suficientă o majoritate, însă colonelul Gavrilă, pentru a evita discuţii ulterioare, voia unanimitatea. A obţinut-o, la o nouă rundă de votare. Apoi a fugit la intercontinental, unde Mendoza, grăbit, se pregătea să plece. Avea avion

spre Madrid peste mai puţin de două ore. Contractul a fost bătut în cuie. El prevedea ca Realul să plătească Stelei 4 milioane de dolari, să-i dea un autocar de 250.000 de dolari, iar în contul altor 250.000 să invite formaţia militară la un turneu la Madrid şi să aducă Realul la Bucureşti, pentru un amical cu Steaua. Aşadar, valoarea totală a contractului de transfer al lui Hagi la campioana Spaniei a fost de 4 milioane şi jumătate de dolari.

*

Luna mai a anului 1990 a fost efervescentă în planul negocierilor de transfer. Practic, toţi jucătorii de valoare voiau să plece. Între cele câteva ute de dolari oferiţi ca salariu lunar de Steaua sau Dinamo şi zecile de mii de dolari pe care-i puteau câştiga în străinătate era o prăpastie pe care numai un nebun ar fi putut s-o accepte.

Majoritatea tricolorilor o apucau spre Occident, dar pentru unii a fost tentantă şi varianta Turcia. Iosif Rotariu, de exemplu, avea o ofertă de la Galatasaray Istanbul, dar cei de la Steaua se cam codeau să-i dea drumul. Disperat, *Roti* şi-a luat nevasta şi copilul de câteva luni, i-a adus în holul hotelului intercontinental, unde se aflau başkanii de la Galata, şi le-a spus conducătorilor stelişti: „Dacă nu-mi daţi drumul, vi-l las aici, să-l creşteţi dumneavoastră!”. Metoda lui Rotariu a dat roade: în scurt timp, contractul de transfer a fost semnat.

Tot atunci, turcii şi-au arătat admiraţia faţă de Hagi, dar n-au îndrăzit mai mult, precizând că „e un jucător mult prea mare pentru noi”. Ca să aibă acces la un fotbalist de talia lui Hagi, Galata trebuia să mai crească…

*

În acele zile agitate, naţională intra în linie

dreaptă. Pe 28 mai, Jenei a anunţat lotul de 22 pentru Coppa del Mondo: Lung, Liliac, Stelea

(portari); Rednic, Adrian Popescu, Andone, Săndoi, Gică Popescu, Rotariu, Klein (fundaşi); Hagi, Sabău, Mateuţ, Lupu, Musznay, Ilie

Dumitrescu, Timofte 1, Lupescu (mijlocaşi); Lăcătuş, Cămătaru, Răducioiu, Balint (atacanţi). Ultimii doi incluşi pe listă erau Lupescu şi Adrian Popescu, care le-au luat locul lui Iavan şi Dan Petrescu, accidentaţi.

Formidabil! Dintre jucătorii cu care Jenei ataca Mondialul, 5 fuseseră colegi de echipă la Luceafărul, cu 7 – 8 ani în urmă: Hagi, Mateuţ, Lăcătuş.

Musznay şi Săndoi. Pe la Luceafărul au mai trecut (dar pla alte grupe)

alţi câţiva tricolori: Rednic, Balint, Lupu, Gică Popescu. Între timp, prin

86, Luceafărul se desfiinţase…

Lăcătuş, prietenul lui Dasaev

Pe 29 mai, după o vizită la Cotroceni, lotul a plecat în Italia. Prima gazdă: „Grand Hotel" din Telese Terme, nu departe de Napoli. Terasă, piscină, teren de fotbal. Ar fi putut fi şi linişte dacă nu reiau impresarii ca bondarii pe lângă stupul de miere. De Lăcătuş trăgea Fiorentina, de Răducioiu – Bari, de Sabău – Feyenoord Rotterdam, pentru Gică Popescu îşi trimiseseră iscoade PSV Eindhoven, dar şi câteva cluburi engleze…

Cam toţi jucătorii erau curtaţi. Sau, unii dintre ei, măcar tatonaţi…

De pe 3 iunie, cantonament la Bisceglie, pe malul Mării Adriatice. Era mai aproape de Bari. Iar la Bari debutam, pe 9 iunie, contra Uniunii

Sovietice. Fără Hagi, suspendat. Deci…

România – URSS 2 – 0

9 iunie 1990, stadion „San Nicola" Bari.

A marcat: *Lăcătuş* (*min. 42 şi 57, ultimul din penalty*).

România: *LUNG – Rednic, Andone, GH. POPESCU, KLEIN – SABĂU.*

ROTARIU, LUPESCU, Timofte l*LĂCĂTUŞ* (*87 z Dumitrescu*), *Răducioiu*

(*79 Balint*).

URSS: *Dasaev – GORLUKOVICI, Kuzneţov, H*/*O*/*ATU LIN, Raţ Litovcenko* (*66* /*aremciuk*), *Zavarov, Aleinikov, DOBROVOLSKI* (*71*

Borodiuk) – *Protasov, Besonov*.

A fost meciul lui Lăcătuş. Un gol fulgerător, pe colţul scurt, şi altul din penalty, după ce tot el îl păcălise pe arbitru să mute henţul lui Hidiatulin, de la 17 metri, în careu…

În tribună se afla nu numai Gică Hagi, ci şi Iancu Hagi. În vreme ce majoritatea jucătorilor îşi luaseră cu ei sotiile sau prietenele, *decarul* echipei naţionale prefera să-i ofere o vacanţă de vis tatălui său. Ar fi luat-o şi pe *mana* Chiraţa, dar ea nu voia,

prefera să rămână acasă...

Milla şi lămpaşele din Piaţa Universităţii

Al doilea meci – tot la Bari – a însemnat debutul lui Gică Hagi pe scena Campionatului Mo dial. Tabăra noastră era însă bulversată de veştile ce veneau din ţară. În dimineaţa aceleiaşi zile, minerii din Valea Jiului, chemaţi de preşedintele Ion Iliescu, au făcut prăpăd în Bucureşti. Posturile occidentale de televiziune transmiteau non-stop dintr-o capitală devastată.

Pentru Hagi avea să fie un debut trist. Veniţi după un formidabil l-o cu Argentina, camerunezii îşi chemaseră în ajutor toate zeităţile pentru a-i ajuta să scoată un egal cu România. Şi meciul se îndrepta către un 0 – 0 – ai noştri nu se puteau concentra, erau cu gândul la lămpaşele din Piaţa Universităţii – când, în minutul 55, lui Emerich Jenei i-a venit o idee trăsnită: l-a scos din teren pe

Hagi! Imediat, sovieticul Valeri Nepomniaci, antrenorul Camerunului, l-a aruncat în luptă pe bătrânul Roger Mii ta, care împlinise 38 de ani. Şi Mai a ne-a „executat”, cu sânge rece, de două ori, chiar dacă la primul gol l-a faultat în săritură pe Andone. Spre final a înscris şi Gabi Balint, dintr-un ofsaid care le-a scăpat arbitrilor, dar era prea târziu pentru a mai încerca o egalare.

România – Camerun 1 – 2

14 iunie 1990, stadion „San Nicola” Bari.

Au marcat: *Balint* (*min*. *88*), *respectiv Mi*/*la* (*min*. 76 *şi 86*).

România: *Lung* – *Rednic, Andone, GH*. *POPESCU, Klein* – *Sabău*.

IWTARIU, Hagi (*55* z *Dumitrescu*), *Timofte* 1 – *Lăcătuş, Răducioiu* (*63*

la/*int*).

Camerun: *N’KONOTataw, Onana, N’Dip, Kunde* (*68 Paga*/), *Ebwelle*

M’Bouh M’Bouh, MAKANAKY, M’Fede – Omam Biyik, Maboang (*58*

MILLA).

După meci, antrenorul Camerunului a declarat: „Victoria echipei mele

„Fost înlesnită de faptul că Hagi a fost scos de pe teren. După cum aţi observat, eu am avut permanent doi oameni la Hagi. Când a ieşit Hagi, om putut să-l scot pe unul dintre paznicii săi şi să-l trimit pe teren pe

Milla. Şi Milla mi-a câştigat meciul”. Nepomniaci îl *dezbrăca* fără menaIClmnte pe omologul său Jenei. Dar ce spune Jenei?

„Înaintea partidei cu Camerunul m-am frământat o noapte întreagă: *ce*

:; a fac, să-l bg sau să nu-l bag pe Gică Hagi în echipă? Lupescu jucase foarte bine cu URSS, mai era şi principiul că echipa învingătore nu se schimbă… Totuşi, ţinând cont de valoarea lui Hagi, am început cu el.

Ghinionul lui – şi al meu – a fost căldura infernală din acea zi. Gică n-a suportat-o, jucând mult sub valoarea lui. După pauză l-am schimbat. Şi acum mă mai gândesc: oare am făcut bine schimbându-l?”

Un răspuns l-a dat, prompt, Ioan Chirilă: „Hagi e un jucător pe care nu-l poţi scoate din teren. Aşa cum – păstrând proporţiile – Maradona nu poate fi scos nici el. Dar aşa e fotbalul nostru. Avem deseori antrenori lipsiţi de nuanţe, care îi cer lui Dobrin ceea ce făcea Dumitru, iar lui Hagi ceea ce face Rotariu. Adică să joace sau, mai bine zis, să alerge 90 de minute”.

După meciul pierdut în faţa africanilor, Hagi era un pachet de nervi. Iată cum a descris momentul Ion Cupen, în „Gazeta sporturilor”: „Nu îndrăznesc să mă apropii de Hagi ca să-l descos, mai ales că el este un gladiator rănit. Balonul lui de oxigen poate fi meciul cu Argentina. Maradonel lângă Maradona. Sau – de ce nu?

— Hagi lângă Hagiuţă. Ar fi superb!”. Cornel Dinu a pus sare pe o rană sângerândă: „Hagi a fo t apatic şi greoi la toate antrenamentele dinaintea jocurilor oficiale. În coada grupului, el n-a făcut altceva decât să-şi târşâie picioarele”. Erau vorbe pe cât de grele, pe atât de nedrepte. Şi, în orice caz, deosebit de riscante. Căci numai cine nu-l cunoştea pe Hagi putea ignora faptul că acesta nu face niciodată două meciuri slabe unul după altul.

Acolo, la vestiar, Hagi i-a zis câteva vorbe grele lui Jenei. Nu l-a jignit, dar nici nu l-a menajat. Furia lui Gică a continuat să se reverse şi în autocar, şi la Bisceglie, în cantonament. Emerich Jenei, după zece ani:

„Fiind un jucător cu o personalitate puternică, Hagi mi-a cerut explicaţii pentru că l-am schimbat. Văzându-l atât de iritat, eu i-am răspuns: «O să stăm de vorbă, dar acum linişteşte-te! Vom vorbi mâine». A doua zi, la 12 ore după

incident, amândoi eram mai calmi. L-am chemat în camera mea şi, între patru ochi, am avut o discuţie de mare profunzime. l-am explicat de ce l-am schimbat. l-am spus: «Peste trei zile jucăm cu argentinienii, cu Maradona. O să fii titular şi vreau din tot sufletul să-l îngenunchezi tu pe Maradona, nu el pe tine! Prin jocul tău, să mă contrazici pe mine, să-mi arăţi că am greşit scoţându-te cu Camerunul!». După cum a jucat cu Argentina, mă gândesc că vorbele mele şi-au atins scopul. La Napoli am văzut un Hagi magistral”.

„Hagi e Popescu, i romeni piu bravi”.

iată-ne ajunşi, aşadar, la meciul cu Argentina lui Carlos Bilardo. Maradonel contra lui Maradona. Sau Hagi contra lui Hagiuţă?! Dar să vedem de la ce se pornea.

1. Camerun 2 2 O O 3 – 1 4

2. România 2 1 O 1 3 – 2 2

3. Argentina 2 1 O 1 2 – 1 2

4. URSS 2 O O 2 0 – 4 O

Înaintea ultimei runde, toate cele patru formaţii păstrau şanse de calificare. Cu o precizare: Camerunul era deja în optimi. Teoretic, România putea promova în faza următoare, de pe locul 3, chiar şi dacă pierdea cu un scor strâns (cu o condiţie: africanii să nu fie învinşi de sovietici cu 4 – 0 sau mai mult). Ca să fie siguri că vor merge mai departe, tricolorii aveau nevoie cel puţin de o remiză, prin care îi ţineau pe locul 3 pe argentinieni.

Şi a început meciul. Maradona era la el acasă. Sub bagheta lui, AC

Napoli devenise campioana Italiei. Tribuna era cu *decarul* Argentinei. Dar jos, pe gazon, mai sprinţar părea decaru/României. L-a căutat pe rivalul său şi l-a driblat, făcând tribuna să murmure. Era ziua în care se înfruntau titanii.

Pe la jumătatea primei reprize, arbitrul

portughez Silva Valente s-a făcut că nu vede prăbuşirea fundaşului Simon peste Lăcătuş, în careul sud-americanilor. Normal, trebuia penalty. La pauză, egalitate. Apoi.

Hagi a accelerat. În minutul 52, el a pătruns viclean în careu şi i-a pasat ideal lui Balint, dar Goycoechea s-a arcuit şi a respins în corner. Puţin mai târziu, acelaşi Hagi i-a pus o minge pe frunte aceluiaşi Balint – peste poartă! Totul părea să se năruie în minutul 61: corner executat înalt de Maradona, de pe dreapta, reluare cu capul Monzon şi l-o pentru

Argentina! În acelaşi minut 61, sovieticii ridicau scorul la 4 – 0, în meciul cu r: amerunul. D ar nu era să-l încurce Valeri Nepomniaci pe celălalt Valeri.

1 obanovski... În acel moment, clasamentul grupei arăta astfel:

1. Argentina	3	2	O	1	3 – 1	4
2. Camerun	3	2	O	1	3 – 5	4
3. URSS	3	1	O	2	4 – 4	2
4. România	3	1	O	2	3 – 3	2

Aşadar, România era eliminată, celelalte trei echipe mergeau mai departe! Această situaţie a durat însă numai 7 minute. E drept, 7 minute care păreau o eternitate. Apoi…

Centrare lungă Lăcătuş, de pe dreapta, minge întoarsă de Sabău, cu capul, în faţa porţii, şi Balint, tot cu capul, a trimis sub bară, peste un

C) oycoechea condamnat! Un gol de aur, care răsturna clasamentul în lavoarea noastră:

		o			4
1.	2		1	3	
Camerun 3			– 5		
2.	1	1	1	4	3
România 3			– 3		
3.	1	1	1	3	3
Argentina 3			– 2		
4.	1	o	2	4	2
URSS 3			– 4		

Printr-un singur gol, nu numai că părăseam locul 4, dar săream direct pe 2, evitând poziţia a treia, care însemna evitarea Braziliei în faza următoare. Or, cu Brazilia nu poţi avea niciodată şanse mai mari de 20 la sută…

Chiar dacă Argentinei nu-i convenea – cui i-ar surâde să dea piept cu favorita numărul 1 a tut ror Cupelor Mondiale? –, situaţia a rămas neschimbată până în final. În ultima jumătate de repriză, Hagi a îmblânzit mingea ca un dresor. A

ţinut-o minute în şir, iar pentru a o proteja a stat aplecat peste ea ca o cloşcă deasupra puilor. Prin el, prin Balint şi prin ceilalţi băieţi, România depăşea faza grupelor pentru prima dată în istoria turneelor finale.

Tradiţionalul schimb de tricouri. Rotariu, *umbra* lui Maradona, s-a dus la acesta, gândind că va obţine cel mai de preţ trofeu al carierei sale. Dar Diego l-a refuzat. *El Pibe d'Oro* avea alte planuri. L-a căutat din priviri pe Hagi, s-a îndreptat spre el şi i-a întins tricoul alb-albastru cu număru110. Era omagiul suprem pe care cel mai bun fotbalist al planetei i-l putea aduce celui care în ziua aceea îl pusese în umbră.

România – *Argentina* 1 – 1

18 iunie 1990, stadion „San Pau/o" Napoli.

Au marcat: *Balint* (*min*. *68*), *respectiv Monzon* (*min*. *61*).

România: *LUNG* – *REDNIC, ANDONE, GH. POPESCU, KLEINSABAU* (*82 MATEUJ*). *ROTARIU,*

LUPESCU, HAGILACATUŞ, BALINT (*72 LUPU*).

Argentina: *GOYCOECHEA – SERRIZUELA, Monzon, Simon*.

O/articoechea – Burruchaga (*60 Dezotti*), *Basualdo, BATISTA*.

MARADONA – CANIGG/A, Troglio (*52 Giusti*).

Titluri din presa italiană: „Hagi învinge în duelul cu Dieguito” („Tuttosport”), *„Hagi e Popescu i romeni piu bravi*” („Corriere dello Sport – Stadio”).

Dar toate astea nu le-a văzut şi antrenorul Emerich Jenei, care, invocând „motive familiale”, a plecat în ţară, la Oradea. Se pare că fiica sa dădea examen de admitere la liceu… Jenei, care a lăsat totul în mâinile secundului Cornel Drăguşin, avea să revină în Italia cu puţin timp înainte de meciul din optimi…

Timp de trei zile, românii n-au ştiut cu cine vor juca în optimi. În dreptul adversarului lor era trecut „F2”, ceea ce însemna că vor întâlni formaţia clasată pe locul 2 în grupa F. Iar aceasta putea fi oricare dintre Anglia, Olanda, Irlanda şi Egipt, care în primele două runde încheiaseră toate meciurile la egalitate!

În seara zilei de 21, Hagi şi colegii săi, aflaţi încă la Telese Terme, s-au aşezat în faţa televi orului. Pronosticuri. Pariuri. Hagi: „Mi-ar plăcea să jucăm cu Olanda”. li voia pe Gullit şi pe Van Basten. Avea de luat o revanşă…

Olanda – Irlanda 1 – 1; AngliaEgipt l-o. Dacă Egiptul ar fi marcat un gol, scoţând o remiză în faţa Angliei, toate cele 4 formaţii s-ar fi aflat la egalitate perfectă (3 puncte şi golaveraj 2 – 2), ceea ar fi însemnat că degeaba s-au jucat 6 meciuri! Ierarhia, de la locul 1 la locul 4, ar fi fost stabilită doar prin tragere la sorţi. Aşa, au mai rămas de departajat doar Irlanda şi Olanda.

Clasamentul:

1. Anglia 3 1 2 O 2 – 1 4

2 – 3. Irlanda 3 O 3 O 2 – 2 3

Olanda 3 O 3 O 2 – 2 3

4. Egipt 3 O 2 1 1 – 2 2

Aşadar, se încheiaseră partidele grupei G, dar tricolorii tot nu-şi cunoşteau adversarul. Să fie Olanda? Să fie Irlanda? La Telese Terme tensiunea a crescut. Trecuse de miezul nopţii când televiziunea italiană a dat legătura în Centrul de presă din Roma. Acolo s-a tras la sorţi. Şi a ieşit…

Locul 3Olanda! Va juca în optimi cu R.F. Germania.

Locul 2 – Irlanda! Va întâlni în optimi România.

Gică Hagi s-a culcat cu un of: *n-a fost să fie Gullit şi Van Basten*…

Ah, Timofte…

A doua zi, pe 22 iunie, după un amical cu o selecţionată a provinciei

Campagna (11 – 2, dar Hagi, uşor accidentat, a jucat mai puţin de o lepriză), românii şi-au luat adio de la Telese Terme. Au plecat mai spre

1 lord, la Genova, pe ţărmul Mării Ligurice.

25 iunie: România – Irlanda 0 – 0, la capătul unui meci în care insularii

„Girafei” Jackie Charlton au jucat ce ştiu de peste o sută de ani – adică *înainte şi după ea* –, iar noi (fără Lăcătuş, suspendat) am aşteptat parcă curgerea celor 90 de minute, apoi a prelungirilor, pentru a ajunge la 11

metri. Câtă diferenţă între echipa care-l punea la respect pe Maradona şi cea care se chinuia pe terenul din Geneva...

Şi s-a ajuns la loviturile de departajare. Primul a executat Hagi: l-o. Au urmat Sheedy (1 – 1), Lupu (2 – 1). Houghton (2 – 2), Rotariu (3 – 2), Townsend i3 – 3), Lupescu (4 – 3). Cascarino (4 –

4). Apoi, dezastru: Daniel Timofte umoscut ca Timofte 1, pentru că apăruse şi Timofte 11, timişoreanul – a ras slab şi portarul Bonner a apărat! La ultima lovitură, Lung a fost spectator la şutul lui O’Leary, iar românii se vedeau nevoiţi să-şi facă bagajele. Pentru ei, Mondialul se terminase. Pe cât de brutal, pe atât de absurd. O lovitură a lui Timofte!… Dar de ce Timofte 1? Emerich Jenei: „L-am întrebat pe Andone: «Baţi?». «Nu pot, nea îmi», a răspuns Ando. Atunci a venit Timofte la mine: «Bat eu, nea îmi! >)”. Aşa se scrie istoria…

România – Irlanda 0 – 0,4 – 5 la penaltyuri

25 iunie 1990, stadion „Luigi Ferraris” *Genova*.

România: *LUNG – Rednic, GH. POPESCU, ANDONE, Klein – Sabău* (*98*

Timofte 1), *LUPESCU, ROTARIU, HAGIBalint, Răducioiu* (*76 Lupu*).

Irlanda: *BONNER – Morris, McCARTHY,*

MORAN, Staunton (*94*

O’Leary) – *Townsend, McGrath, HOUGHTON, Sheedy – Aldridge* (*22*

CASCARINO), *QUINN*.

Bobby Moore, prezent la meci: „Hagi a manevrat cum a vrut şi când a vrut, însă prea retras şi prea individualist”. Iar Bobby Moore era campion mondial cu Anglia, în 66…

Hagi era necăjit. Şi nu din cauza pometelui umflat şi învineţit de cotul lui Aldridge. „Dacă ne-ar fi scos o echipă tare, mai ziceam, dar aşa? Cu ce-au fost irlandezii mai buni ca noi? Am pierdut ca fraierii! Acum trebuia să ne facem bagajele pentru Roma, nu pentru Bu, cureşti!”

Pentru Hagi, oricum, Mondialul se terminase. În meciul cu Irlanda el a primit un cartonaş galben, care, adăugat celui din partida cu Argentina.

il ţinea pe tuşă în eventuala confruntare din

sferturi. Numai că ar fi urmat

Italia lui Azeglio Vicini. Or, Italia, la ea acasă…

Capitolul 25

Doi ani pe „Bernabeu”.

Revenit din Italia, Gică Hagi s-a însurat cu Leni Celnicu, o machidoancă de-a lui, studentă la ASE. Şi pentru că tot se afla acasă, la Constanţa, în ziua de 21 iulie 1990 a jucat un ultim meci în România înainte de a pleca la Real Madrid. A fost un amical Farul – Steaua, în care Hagi a evoluat o repriză în formaţia constănţeană şi un sfert de oră în cea bucureşteană. În plină vară, la stadion au venit peste 10.000 de oameni, pe care Gică i-a încântat încă o dadă cu driblingurile, pasele şi şuturile sale. A fost o după-amiază de poveste: Hagi dansa pe gazon, iar spectatorii în tribună.

Merită să-i amintim pe actorii acelei piese de adio.

Farul: *Anton – M. Dinu*, 5. *Moraru* (*46 M. Dumitru*), *Popovici*, *CămuiMustacă*, *8Ârboră* (*46 Mangri*), *Stere* (*57 8. Oprea*), *Hagi* (*46 Butoiu*) *Vintilă* (*46 Funda*), *Zahiu*.

Steaua: *Stângaciu* (*46 Gherasim*) – *D. Petrescu*, *Bumbescu*, *Artimon*.

Ungureanu – z *Stan*, *Minea 1* (*60 Răchită*), *Minea 11* (*46 Hagi*; *61 Beca*), *1*.

Dumitrescu – *Balint* (*46 Săvoiu*), *Negrău*.

A câştigat Farul cu 2 – 1, golurile fiind marcate de Butoiu (min. 63), Zahiu (min. 84), respectiv Săvoiu (min. 47).

Arbitru: Gheorghe Constantin din Râmnicu Vâlcea. Ne tot întâlnim cu el…

*

Apoi Hagi şi-a luat soţia şi a plecat la Madrid. Realul i-a pus la dispoziţie un apartament spaţios,

într-o vilă de lux. Clădirea, dotată cu piscină şi cufundată într-o oază de verdeaţă, se afla în apropierea cantonamentului. Gică îi avea vecini, printre alţii, pe colegii săi Hierro şi

Chendo, care curând aveau să-i devină prieteni.

Presa iberică nu mai pridide cu articole şi fotografii ale starului venit din răsăritul Europei. Toţi voiau interviuri, iar Gică stătea de vorbă cu ei, pentru că intrând într-o astfel de lume trebuia să-i respecte şi regulile. Una dintre acestea spunea că trebuie să fii atent la imagine, să menţii o bună relaţie cu presa.

Încă de la început, antrenorul campioanei Spaniei, galezul John 13 enjamin Toshack, i-a pus în vedere lui Hagi că trebuie să facă *normă dublă*. Să *măture* partea stângă a terenului, nu să se ţină de arabescuri. Asta însemna participare la atac şi repliere în apărare. Toshack era omul carprefera

maratoniştii.

În primul meci, la Alicante, cu formaţia locală Hercules, Hagi a jucat magistral, făcându-i pe cei de la cotidianul „Marca” să titreze: „Hagi, bomba verii!”. Debutul oficial a fost consemnat chiar în prima etapă a campionatului spaniol: Real Madrid – Castellon l-o pe 2 septembrie

1990. Deşi n-a strălucit, Gică a iniţiat faza unicului gol al partidei. A urmat o înfrângere în deplasare, 0 – 2 cu FC Sevilla.

Profesorul

Pe 12 septembrie, România a jucat primul său meci în preliminariile Euro 92: 1 – 2 cu Scoţia, la Glasgow. Pentru prima dată, grosul tricolorilor se strângeau de prin străinătate. Dintre cei 13 jucători care au evoluat pe „Hampden Park”, 9 erau *stranieri* (Lung, Gh. Popescu, Rotariu, Lupescu, Hagi, Lăcătuş, Cămătaru, Sabău,

Răducioiu) şi numai 4 (încă) *autohtoni* (Dan Petrescu, Săndoi, Klein, Mateuţ). La naţională, Hagi s-a întâlnit cu noul selecţioner: Gheorghe Constantin, *Profesorul*, înlocuitorul lui Jenei. În tinereţe, Constantin făcuse parte din marea echipă a CCA din anii 50 – 60, fiind coleg cu alte trei personaje care aveau să însemne ceva pentru Gică Hagi: Iosif Bukossi, Costică Toma şi Ion Alexandrescu. *Profesorul* nu-i era necunoscut mijlocaşului de la Real Madrid. Înainte de 90 drumurile lor se intersectaseră de câteva ori prin campionat – unul ca jucător, celălalt ca antrenor –, iar în vara lui 89 luaseră masa împreună pe litoral (un admirator al celor doi a tăiat un miel şi l-a pregătit special pentru ei, la restaurantul Continental din Mamaia).

Secundul lui Constantin era şi el o veche cunoştinţă a lui Hagi: Gino Iorgulescu. Ce surprize îţi oferă viaţa! Dintre foştii colegi din Regie ai lui Gică Hagi, unul, *Naşu,* ajunsese preşedintele

federaţiei, iar altul, Gino, antrenor secund la naţională…

Eşecul de la Glasgow a fost urmat de o catastrofă: 0 – 3, la Bucureşti, cu Bulgaria! Pe 17 octombrie, la nici patru luni de la egalul cu Maradona, tricolorii erau huiduiţi copios în Ghencea. Toţi au părăsit terenul cu capetele plecate. Grijile lor, legate de adaptarea la noua lume în care plonjaseră d curând, le minase, pentru moment, puterea de concentrare. În plus, federaţia era minată de lupte pentru putere. lnlăturat de tandemul Mircea Sandu – Mircea Angelescu, Mircea Pascu căuta revanşa. Pe acest fond, jucătorii nu răspundeau la comenzile

Profesorului. Înaintea meciului cu Bulgaria, Lăcătuş a preferat să stea acasă, la Braşov, decât în cantonament, la Snagov. Badea şi Ilie Dumitrescu au dezertat şi ei, de nu mai ştia bietul Constantin cum să-i mai adune. Pentru *stranieri*,

un meci al echipei naţionale era un bun prilej de a-şi vizita rudele. Jucătorii din ţară au sărit la gâtul lui Constantin: „Ce faci, domn’e, pe noi ne omori la antrenamente şi ăia vin şi joacă?!”. (*ăia* fiind *stranieril*). Aşa a fost posibil ca Stoicikov să câştige cu 3 – 0 în bârlogul lui Hagi!

Echipa României în acea zi tristă: *Stelea* – *O*. *Petrescu*, *Andone*, *Gh*. *Popescu*, *Klein* (*min*. *46 Săndoi*) – *Sabău*, *Lupescu*, *Hagi*, *Rotariu* – *Lăcătuş*, *Răducioiu* (*min*. *46 Balint*). Dintre aceştia, în acel moment, doar Stelea, Dan Petrescu şi Săndoi nu apucaseră să se transfere în străinătate.

Profesorul îşi aminteşte: „Hagi era un om aparte. El a venit la cantonamentul echipei naţionale exact când i-au dat drumul cei de la Real

Madrid. N-a încercat, ca alţii, să trişeze. Unii, cum aterizau la Otopeni, îşi trăgeau gulerul şi o coteau după colţ, să nu-i vadă cel pe care-l trimiteam eu să-i aştepte la aeroport”.

După acel meci, Constantin a făcut federaţiei o propunere hazardată:

„Trebuie făcută o echipă nouă! De peste hotare vom aduce doar jucătorii în formă, trei-patru, dar scheletul naţionalei trebuie să-l constituie jucătorii din ţară”. *Profesorul* se înşela amarnic. Valorile certe erau, totuşi, în străinătate, iar cele din ţară nu aveau să mai facă mulţi purici pe aici. Aşa că tot spre Occident trebuia să ne îndreptăm privirea.

La scurt timp după aceea, federaţia l-a înlocuit pe Gheorghe

Constantin cu Mircea Rădulescu, fostul secund al lui Lucescu în perioada

1981 – 86.

Aproape singur printre străini

Primul gol marcat de Hagi în *Primera Division* a fost consemnat în etapa a 4-a:

ZaragozaReal Madrid 1 – 3. Era minutul 85 şi, la 1 – 2 gazdele presau, presau, căutând egalarea. Gică a primit o minge pe la 25 de metri de poartă, a făcut o fentă scurtă şi a trimis o rachetă sol-aer, aducând liniştea în tabăra formaţiei sale.

Meciurile au început să se înlănţuie: 2 – 2 la San Sebastian (cu Real

Sociedad). 0 – 0, acasă, cu Logroiies (Toshack, nervos că nu-i este respectată dispoziţia cu *norma dublă*, l-a schimbat pe Hagi în minutul 40).

0 – 0 la Oviedo (tot Toshack a aruncat vorba că în locul lui Hagi ar putea fi adus bulgarullordanov), 1 – 2 la Burgos (Hagi şi Balint, adversari!). Galezul n-a mai apucat să-şi pună monstruozitatea în practică: după doar 10

etape a fost schimbat, într-un moment când Realul naviga pe la mijlocul

1. lasamentului. Întrebat dacă-i pare rău pentru plecarea lui Toshack, Hagi răspuns: „Să-mi pară rău? Nu, de ce să-mi pară rău? Doar nu mi-a fost tată!”

În locul lui Toshack a venit Di Stefano, marele Alfredo Di Stefano. Mare ca jucător, pentru că în calitate de antrenor n-a demonstrat nimic. Din păcate, şi Di Stefano avea idei *puţine, dar fixe*. Şi el le dădea notă mare jucătorilor cu plămâni de oţel, nu celor cu picioare de aur. Cineva zicea că Di Stefano ar fi fost un bun antrenor de atletism. Şi mai circula o vorbă: dacă ar fi fost contemporani, primul exmatriculat din echipă, de către Di Stefana-antrenorul, ar fi fost Di Stefana-jucătorul! Cel din urmă fiind, se ştie, un artist desăvârşit.

Interesant ce spunea Andone, pe atunci jucător la Elche, în *Segunda Division*. Zicea Ando aşa: „Din ce ştiu eu, antrenorul Toshack i-a spus lui Gică să ţină mingea numai pe partea stângă,

din careul propriu până în cel ndvers. Dacă Gică, mai inventiv, încerca să mai schimbe o minge cu cei din dreapta, era pus la zid. Cu Di Stefano a fost la fel. Înainte şi înainte. Totul direct”.

Aşadar, pentru Hagi nu era niciun gheşeft: a plecat dracu’ şi a venit frac su. Vedeta română juca pe sărite, iar uneori intra doar pe final. De aceea şi acomodarea cu capitala Spaniei i se părea un calvar. Gică avea, totuşi, noroc că în Spania juca şi cel mai bun prieten al său: Gabi Balint. „Găboajă” se transferase la Burgos, o echipă micuţă şi un orăşel aşijderea, situat la 250 de kilometri de Madrid. Balint urca de multe ori în maşină şi îi făcea câte o vizită lui Gică. Le plăcea să se întreacă la bucătărie: Gică pregătea spaghete şi brânză cu roşii, iar Gabi omletă ţărănească, în care amesteca ouă, cartofi prăjiţi şi cârnăciori. Seara mergeau la o discotecă vestită din Madrid, unde mereu erau cozi interminabile, dar patronul, care-i cunoaşte de la televizor, îi luă

mereu de braţ şi îi băga înăuntru: „Poftiţi, *amigos*!”. li punea la cea mai bună masă.

Dintre colegii de echipă, Gică era prieten la cataramă cu Hugo

Sanchez, mexicanul, dar relaţii foarte bune avea şi cu Buyo, cu Chendo, cu Hierro. Ieşeau deseori împreună, luau masa la restaurant. În schimb, Butragueiio – *El Buitre* („Vulturul”) – îl privea pe Hagi cu răceală. Avea senzaţia că românul fusese adus să-i ia locul de primadonă…

În Spania, Gică Hagi şi Gabi Balint au scăpat de povara cantonamentelor. Pentru nişte fotbalişti care de zece ani stăteau numai prin cantonamente, asta a fost o mare uşurare. Fiecare stătea la el acasă şi se ducea zilnic la antrenamente, iar echipa se strângea cu cel mult o zi înainte de meci. Asta crea şi o responsabilitate în plus, care făcea diferenţa între profesionişti şi amatori. Jucând pe bani, şi încă pe bani mulţi, un

adevărat profesionist nu-şi permitea să întârzie niciun minut la antrenament, după cum ştia când să se culce şi ce să facă în timpul liber.

*

Pe 1 noiembrie 1990, Hagi a revenit pe „San Siro” din Milano, pentru un meci organizat în cinstea lui Pele, care împlinea 50 de ani. O echipă a

Braziliei a înfruntat două selecţionate mondiale: una în prima repriză, cealaltă după pauză. Să le trecem în revistă.

Brazilia: *Arcuero* – *Bahiano*, *Paulao*, *Adilson*, *Leonardo* – *Cafu*, *Cesar*

Sampaio, *Donizete*, *Pele* (*42 Neto*) – *Rina/de*, *Valdeir*.

Restul lumii 1 (*prima repriză*): *Goycoechea* (*23 Higuita*) – *Clijsters*, *Julio*

Cesar, *Ruggeri*, *De Leon* – *Michel/*, *Alemao*,

Martin Vazquez, Ancelotti Van Basten, Mi/la.

Restul lumii Îl (*repriza secundă*): *Preud'homme* (*69 N Kono*) – *Kunde*.

Aleinikov, Julio Cesar, Basualdo – Hagi, Detari, Stoicikov, Francescoli Joao Pau/o, Calderon.

La pauză, *Restul lumii* conducea cu 1 – 0 prin golul marcat de Michel, colegul lui Hagi de la Real Madrid. Apoi, când trecuseră doar patru minute din repriza secundă, un trasor a proiectat mingea în vinclul porţii braziliene: era 2 – 0, dar cine a tras? Privirile celor 50.000 de spectatori s-au îndreptat spre jucătorul care primea felicitările colegilor: era românul

Hagi, pe care însuşi Pele îi aplauda în picioare!

Scorul final avea să fie 2 – 1 (a redus diferenţa Neto, în minutul 60), golul lui Hagi dovedindu-se decisiv. Şi tot acolo, sub ochii lui Berlusconi…

*

Din nou la Real Madrid, cu care a început din nou să cutreiere

Peninsula lberică. 1 – 2 la Valencia… 3 – 0 cu Betis Sevilla… l-o la

Valladolid… l-o cu FC Barcelona în Cupa Spaniei! (trofeul este adus pe

„Santiago Bernabeu”)… 3 – 0 cu Tenerife… Anul 1990 se încheie cu o catastrofă: Real Madrid – Osasuna Pamplona 0 – 4, pe „Santiago

Bernabeu”!

*

În ţară, ancheta „Gazetei sporturilor” pentru desemnarea celor mai buni fotbalişti români ai anului 1990 a indicat următoarea ordine: 1. Gică

Popescu; 2. Rotariu; 3. Dan Petrescu; 4.

Lupescu; 5. Lăcătuş; 6. Rednic;

7. Sabău; 8. Hagi; 9. Lung; 10. Timofte 1. Ei, mai era un pic şi trecea şi

Maica Tereza înaintea lui Hagi! Acest loc 8 ocupat de liderul echipei naţionale nu făcea altceva decât să demonstreze cât de relative sunt anchetele uneori. Cum să-l pui pe Hagi pe 8? Pe Hagi nici dacă-i în cârje nu poţi să-l coborî pe locul 8! Măcar pentru că, până una-alta, tricoul lui

Maradona se afla la el…

Ilie Balaci a zâmbit când a văzut ancheta. „Pentru mine, Hagi rămâne

Hagi. A fost cel mai bun om al nostru cu Argentina şi chiar cu Irlanda. Merita un loc mai în faţă. Hagi nu poate lipsi din primii 5”. *Ouod erai demonstrandum*.

Pentru primul său Revelion în Spania, Gică Hagi s-a dus la Burgos, la Gabi Balint. Următorul

aveau să-l facă tot împreună, dar la Madrid, avându-i alătui şi pe doi dintre *fraţii lor de cruce*: Darius Handrea şi Amer Almouzayen. În fine, ajungem şi acolo…

Anu11991 a început în forţă: 2 – 0 la Gijon, pe 6 ianuarie. Dar au urmat alte eşec; un: 0 – 3 cu Atletico Madrid… 1 – 2 la Barcelona, cu echipa lui Cruyff… Într-un interviu acordat lui Ioan Chirilă, Hagi îşi trăda tristeţea. „Îmi pare rău că joc meciuri incomplete. M-am chinuit, în schimb, cu Osasuna, la acel 0 – 4… Am nevoie de un suflet pe banca antrenorilor. Toshack era un dur. Di Stefana ne-a cerut tuturor un-doi-uri. Nu zic, e frumos, e şi modern, dar nu poţi juca doar din un-doi-uri, mai trebuie să şi *gâdili* un pic mingea… Acum aud că vine Aragones. Om vedea ce-om face… Nu prea am timp de nimic. Fotbalul înghite totul. A plecat şi nevastă-mea în ţară, pentru examene… Adaptarea nu e o glumă. Scifo era să se îngroape

la inter. Rush era şi el gata la Juventus. L-a salvat Liverpool-ul… Eu trebuie să mă bat. Şi o să mă bat! O să-mi vină şi mie rândul”.

Şi Hagi continuă, dar cu numărul” pe spate… Înstrăinarea îl macină. Cu; impul, poate, se va obişnui…

Începe returul. 3 – 0 în deplasar, cu Castellon. 7 – 0 cu FC Sevilla, dar

Hagi părăseşte terenul accidentat. Întindere de ligamente. Va sta pe tuşă

7 săptămâni. Pierde locul de titular, în favoarea lui Aragon. Februarie

1991. Prin intermediul uni reportaj realizat de TVR, românii văd un Hagi dezamăgit, cu voce tremurândă. „E greu departe de casă. Nici părinţii şi nici prietenii nu-i vezi”… Măcar există o mângâiere: cei 25.000 de dolari pe care Real îi virează lunar în contul său din bancă. Asta, ca salariu. Dar mai sunt şi primele, care uneori dublează sau chiar triplează venitul unui jucător…

Realul navighează fără busolă. 1 – 1 şi 0 – 1 cu Atletico Madrid, în *Copa del Rey*. 0 – 0 şi 1 – 3 cu Spartak Moscova în sferturile Cupei Campionilor… Mai rămâne campionatul. Dar şi acolo… 0 – 1 la Cad iz… 2 – 3, acasă, cu Real Sociedad… 0 – 1 la Logroiies… Hagi revine pe teren, iar după un meci îl întreabă pe Di Stefano de ce l-a schimbat, deşi până atunci jucase bine.

Di Stefana se enervează şi data viitoare nu-l mai bagă deloc. Se zvoneşte că Hagi va fi împrumutat un an în Elveţia, la Neuchatel Xamax…

Dar pleacă Di Stefana şi vine Radomir Antici. Dintr-odată iese soarele şi pe strada lui Hagi! lugoslavul vede fotbalul altfel decât predecesorii săi. Nu concepe echipa fără Hagi. Începutul e greoi: 1 – 1, acasă, cu Oviedo. Românul zboară apoi spre România, pentru meciul din San Marino. Face joncţiunea cu lotul la Otopeni, între cursa de Viena şi cea de Forli. E cu noul antrenor, Mircea

Rădulescu. Mai mult decât oricând, naţională are nevoie de Hagi, iar Hagi are nevoie de naţională. Şi, pe 27 martie 91, Hagi deschide scorul pe micuţul stadion din Serravalle, apoi îi face lui Răducioiu mingea pentru golul doi. Meciul se încheie cu 3 – 1 pentru ai noştri. Sunt primele puncte din preliminariile Euro 92…

Hagi rămâne la echipa naţională şi pentru meciul de la Neuchatel, cu Elveţia. Ecuaţia *e* simplă: dacă luăm bătaie, zboară şi ultima şansă. Altfel, mai stăm de vorbă… Cantonament la Burago di Molgora, în Lombardia (nordul Italiei). Hagi are o dublă motivaţie: calificarea la Euro 92 şi revanşa împotriva lui Stielike, ajuns antrenorul Elveţiei. În 85 mai juca încă la Neuchatel, pe „La Maladiere”… Acolo unde acum, în 91, Elveţia şi România încheie la egalitate: 0 – 0. „După fazele încâlcite din San Marino, a existat la Neuchatel şi un pic de caligrafie. Tonul l-a dat Hagi, a cărui clasă se simte, chiar dacă nu mai «izbucneşte». El

a «şerpuit» de câteva ori prin apărarea elveţiană, şi-a încercat şi tirul, amintind de Genova, a găsit şi unele soluţii de joc colectiv, dar, ca şi altă dată, n-a reuşit pătrunderea în careu, echivalentă cu voleul cu care jucătorul de tenis încheie punctul. Or, dacă eşti Hagi, cine altul ar fi mai îndreptăţit să puncteze decisiv?” (Ioan Chirilă în „Gazeta sporturilor” din 5 aprilie

1991). Iată şi un citat din ziarul elveţian „Le Matin”: „Viteza de execuţie şi, mai ales, calităţile tehnice ale oaspeţilor, din rândul cărora a strălucit madrilenul Hagi, au constituit un permanent handicap pentru elevii lui Stielike”.

Asta nu însemna că România se afla mai sus de locul 4. Înfrângerile din start, cu Scoţia şi Bulgaria, atârnau greu, ca două pietre de moară.

*

Din nou în Spania. Real Madrid pierde la

Barcelona, 1 – 3 cu Espaiiol, şi, cu 7 etape înainte de final, ocupă locul 9, la 18 puncte de liderul FC

Barcelona. S-a dus titlul, dar s-a dus şi participarea în cupele europene?

Nu, pentru că noul Real, cu Antici pe bancă şi cu Hagi în teren, renaşte precum pasărea Phoenix din propria-i cenuşă. 4 – 0 cu Valencia, cu Hagi cel mai bun de pe teren (un gol de la 30 de metri şi două pase decisive).

1 – 0 cu Valladolid… l-o cu Tenerife, în deplasare… 4 – 1 cu Athletic Bilbao…

3 – 3 cu Osasuna, la Pamplona… 3 – 0 cu Atletico Madrid… şi, în ultima etapă, l-o cu FC Barcelona, pe „Santiago Bernabeu”. Realul prinde Cupa UEFA pe ultima sută, încheind campionatul pe locul 3, după Barcelona şi Atletico.

Păzea, tăticu’, aici ordine face Ricu!

Au fost săptămâni de vis, cu Hagi ovaţionat

de 100.000 de spectatori la meciurile de acasă. Atât el, cât şi Balint s-au regăsit în echipa ideală a lunii aprilie 91, întocmită de revista „Don Balon” pe baza notelor primite ne jucători meci de meci. Pe postul lui, de mijlocaş coordonator, Hagi, cu nedia 7,2, l-a devansat net pe Michael Laudrup (6,7), danezul de la arcelona.

Fascinat de arabescurile lui Hagi, un ziarist spaniol, Miguel Tasso, care

„Cria pentru „Les Sports”, i-a făcut o caracterizare superbă: „Tehnica lomânului îi permite să dribleze un apărător chiar şi într-o cabină telefonică. Pe Hagi trebuie să-l păzeşti cum păzeşti laptele care stă să dea în foc!”. Inspirat, don Tasso…

Iar pentru ca demonstraţia în faţa publicului iberic să fie totală, Hagi

.1 condus România spre o victorie clară, 2 – 0 cu Spania, pe 17 aprilie, în lmicalul de la Caceres. Au marcat Timofte 11 (min. 46) şi Balint (min. 57).

Din formaţia lui Luis Suarez n-au lipsit Michel şi Butraguerio, colegii lui Gică la Real. Acolo, la Caceres, tricolorii au avut probleme mai mult la hotel decât pe gazon. Cazaţi la „Melinas”, ei au constatat, în preziua meciului, că nu se pot odihni din cauza unor muncitori care tot reparau ceva prin hotel Ai noştri i-au luat mai întâi cu binişorul, dar n-au găsit înţelegere. Atunci a intrat în rol Rică Răducanu, antrenorul portarilor.

Tamango le-a zis: „Băi, tăticu’, aici nu e cum vreţi voi, aici e cum vrea

Ricu!”. Şi harşt, le-a confiscat sculele! Le-a dat înapoi mai târziu, când s-au jurat ăia că se potolesc până pleacă echipa României din hotel.

Tot referitor la echipa naţională, Hagi are o premoniţie. „Dacă ar fi să nu ne calificăm pentru Europenele din Suedia, nu trebuie să facem din

Jsta o tragedie. Avem încă o echipă tânără, care peste 3 ani, în America.

:; – ar afla la nivelul maxim al potenţialului

ei”. America… America… Dar mai e mult până acolo.

Realul mătură tot

Al doilea an al lui Hagi la Real Madrid a început cu o noutate: l-a luat ca impresar pe Giovanni Becali. Căpătase încredere în el şi, în plus, era machidon de-al lui. Petescu, care-l transferase pe Gică în Spania, era mereu ocupat, avea treburi prin Belgia şi Olanda…

Giovanni (care între timp devenise un nume, îi transferase pe Sirakov

La Zaragoza, pe Stoicikov la Barcelona, pe Răducioiu la Bari, pe Dan

Petrescu la Foggia, pe Klein la Uerdingen…) i-a fost mai mult decât impresar. l-a fost, la nevoie, şofer, bucătar şi, peste toate, confident. Gică trecea prin momente delicate, mai ales că se hotărâse să divorţeze de Leni. Se pare că aceasta

nu ştia să-i respecte părinţii, pe Iancu şi Chiraţa.

Or, pentru Gică ei erau totul…

Prezentarea lotului pentru sezonul 1991 – 92 a avut loc pe 22 iulie, în plină vară. Pe „Santiago Bernabeu”, cei 35.000 de spectatori au asistat la o miuţă, de la care n-au lipsit cei trei *extranjeros* ai Realului: românul Gheorghe Hagi, mexicanul Hugo Sanchez şi iugoslavul Robert Prosinecki, ultimul venit de la Steaua Roşie Belgrad. A urmat un stagiu de pregătire la Magnano, în Italia, apoi Gică şi colegii săi s-au întors în Italia, pentru o serie de meciuri amicale: 2 – 0 cu Hercules Alicante, în deplasare (Hagi şi Prosinecki – încântători)… 1 – 3 cu Sporting Lisabona… 6 – 1 cu chilienii de la Colo Colo, câştigătorii Copei Libertadores.

Pentru noul campionat, la Real este adus şi olandezul Leo Beenhakker, ca director tehnic. O funcţie mai degrabă onorifică, întrucât atribuţiile

de antrenor îi rămân lui Antici.

Debutul este fulminant: l-o la Cadiz… l-o cu Valladolid… 4 – 1 la Bilbao, cu Athletic!… 3 – 1 cu FC Sevilla… 4 – 1 la Gijon. Punctaj maxim după 5 etape, dublat şi de calificarea în turu12 al Cupei UEFA (după 2 – 1 şi 1 – 1 cu Slovan Bratislava, returul, pe „Santiago Bernabeu”, consemnând un şut de vis al lui Hagi, de la 25 de metri, la încheietura barelor). Lui Hagi îi merge extraordinar. Colegul său Michel constată: „Acum îşi arată cu adevărat clasa. Este un coechipier ideal”.

Acesta este contextul în care Hagi a venit la Bucureşti pentru meciul cu Scoţia. De la Otopeni, direct la Săftica – noul loc de cantonament al e chipei naţionale. Când Gică a intrat pe poarta cazărmii, ceasul arăta 1:15, după miezul nopţii… A doua zi, surpriză: printre tricolori se afla şi Mihali, cel pe care-l fugărise el, împreună cu Lăcătuş, pe *pajiştea* din Scorniceşti… Acolo, la Săftica, a venit

şi nea Iancu Hagi, dar nu I-au lăsat soldaţii să intre. A fost nevoie să vină Gică la poartă ca să-şi vadă tatăl. Echipa naţională se baricadase într-o bază militară a Serviciului Român de Informaţii.

16 octombrie: România – Scoţia l-o prin golul marcat de Hagi, din penalty, în minutul 75! A fost un henţ al lui Durie, la o lovitură liberă executată în forţă de Hagi. Mingea se îndrepta spre fruntea lui Timofte

11, în poziţie iminentă de gol, dar mâna lui Durie i-a schimbat traiectoria.

România continua să ocupe locul 4 în grupă, cu 7 puncte din 6 partide, dar ceva şanse teoretice parcă-parcă începeau să se iţească.

Din nou în Spania, sub comanda lui Radomir Antici. 1 – 1 cu FC Barcelona, în derbyul de pe „Bernabeu”… 3 – 0 cu Logrones… 3 – 0, în deplasare, cu Deportivo La Coruiia… 3 – 1 şi l-o cu olandezii de la FC Utrecht, în turul 11 al Cupei

UEFA (în cel de-al doilea meci, la Madrid, unicul gol a fost marcat de Hagi). Apoi Gică revine la naţională, pentru două partide cruciale.

Penaltyul de la Sofia

13 noiembrie: România – Elveţia l-o gol Mateuţ (min. 71), căruia Hagi i-a trimis mingea pe culoar şi i-a zis: „Du-te!”. *Matteo* s-a dus şi a şutat precis de la 20 de metri. Clasamentul grupei a 2-a, înaintea ultimei salve de tun:

1.	8	4	3	1	1	1
Scoţia					4 – 7	1
2.	8	4	2	2	1	1
Elveţia					9 – 7	0
3.	7	4	1	2	1	9
România					2 – 6	
4.	7	3	2	2	1	8
Bulgaria					4 – 7	
5.	8	O	O	8	1	O
San					– 33	

Marino

Socotelile erau simple: în cărţile calificării se mai aflau doar două echipe, Scoţia şi România. Ca să se califice, ai noştri treţluiau să bată la

Sofia cu orice scor, mai puţin l-o (favorabil scoţienilor). În rest, 2 – 1,3 – 2.

4 – 3, ca să nu mai vorbim de diferenţe mai mari, ne duceau la turneul final din Suedia.

20 noiembrie. Românii au început vijelios: gol Sabău, în minutul 17, anulat aiurea de arbitrul danez Peter Mikkelsen, pe motiv de ofsaid la Răducioiu (dar acesta se afla departe de fază, era simplu spectator). Un minut mai târziu, Răducioiu a fost faultat în careu, dar Hagi – incredibil – a tras previzibil, în stânga lui Mihailov, şi portarul bulgar a respins! Până la urmă a picat şi golul, autor Adrian Popescu, însă ratarea lui Hagi încă mai stăruia…

După o primă repriză dominată autoritar de români, a urmat o alta cu bulgarii la cârmă. Ce s-a

întâmplat la pauză nu se ştie, dar de la cabine a revenit o altă echipă a Bulgariei. Una care, după 45 de minute în care făcuse figuraţie, dintr-odată murea pe teren. E limpede că nu pentru ea, ci pentru Scoţia… A egalat Sirakov, jucătorul lui Becali, în minutul 55, iar ai noştri n-au mai avut forţa să înscrie un gol. Atât, un singur gol ne-a despărţit de Suedia 92.

Bulgaria: *MIHAILOV* – *Hubcev*, *Rakov*, *N*. *1*/*iev* (*56 Mladenov*), *KIRIAKOVIankov*, *5*/*RAKOV*, *STOIC*/*KOV*, *Balakov* – *Kostadinov* (*68* /.

/*ordanov*), *Penev*.

România: *LUNG* – *AD*. *POPESCU*, *Săndoi* (*67 Timofte 11*), *Gh*. *Popescu*, *D*. *MUNTEANU* – *SABAU*, *Lupescu*, *Mateuţ*, *Hagi* – *Lăcătuş* (*60* z *Dumitrescu*), *Răducioiu*.

Clasamentul grupei a 2-a preliminare, la final:

1. Scoţia 8 4 3 1

2. Elveţia 8 4 2 2

3. România 8 4 2 2

4. Bulgaria 8 3 3 2

5. San Marino 8 O O 8

14 – 7 11

19 – 7 la

13 – 7 la

15 – 8 9

1 – 33 o

Între meciul cu Elveţia şi cel din Bulgaria, Hagi a dat o fugă în Spania, pentru că aşa fusese înţelegerea dintre FRF şi Real Madrid: cei de la Bucureşti să-l trimită pe Gică la meciul BurgosReal, câştigat în cele din urmă de oaspeţi cu 2 – 0.

După tristul episod Sofia, Hagi şi-a reluat periplul iberic. 2 – 0 cu

Mallorca (un gol Hagi)... 5 – 1 la Barcelona,

cu Espanol... 4 – 1 cu Real

Sociedad. Formidabil parcurs al echipei lui Antici! După 13 etape, clasamentu: „În partea sa superioară, arăta astfel:

1. Real Madrid 13 12 1 O 35 – 7 25

2. Atletico Madrid 13 9 1 3 22 – 9 19

3. FC Barcelona 13 7 3 3 24 – 17 17

Numai un nebun îşi putea închipui că Realul ar mai putea. pierde campionatul! Hagi se înţelegea de minune cu antrenorul său. „În afara faptului că ştie fotbal cu carul, Antici s-a priceput de minune să intre repede în sufletul jucătorilor, deci şi într-al meu. Dacă până nu demult îmbrăţişările, la un gol, mergeau cu precădere spre jucătorii spanioli, spre un Michel sau Butragueño, acum şi noi, puţinii *extranjeros*, ne bucurăm de aceeaşi atenţie”. Un copil, acest monument numit Hagi!

Parcursul bun continuă şi în turul III al Cupei UEFA: 0 – 1 (pe „La Maladi ere”) şi 4 – 0 (pe

„Santiago Bernabeu”) cu Neuchatel Xamax. Pentru Hagi a fost *9* răzbunare, la 6 ani de la eşecul cu Sportul Studenţesc. Şi ce răzbunare... În returul? *e* la Madrid, la pauză era 0 – 0, deci în acel moment calificată era Xamax. În minutul 47, egipteanullbrahim Hassan (autorul golului din partida tur) a înscris spectaculos, cu capul, în propria poartă! Cinci minute mai târziu, Hagi a alungat şi spectrul prelungirilor, marcând al doilea gol.

Apoi, Michel şi Sachis au desăvârşit opera. Dar eroul serii era Gică Hagi.

Pe 8 decembrie 1991, o veste dinspre Tokio: Belodedici câştigă Cupa intercontinentală, cu Steaua Roşie Belgrad (3 – 0 cu Colo Colo). Printre câştigători se mai numărau Savicevici, Mihajlovici, Pancev, Jugovici.

Ancheta „Gazetei sporturilor” pentru

desemnarea celor mai buni fotbalişti ai anului 1991: 1. Gică Popescu; 2. Hagi; 3. Lupescu; 4. Lung; 5. Dorinel Munteanu; 6. Dan Petrescu; 7. Ungureanu; 8. Ilie Dumitrescu; 9. Gerstenmajer; 10. Lăcătuş.

Real Madrid mai pierde din viteză spre sfârşitul anului: 1 – 1 la z aragoza... 0 – 0, acasă, cu Oviedo!... Iar în etapa *a* 16-a, prima înfrângere:

0 – 2 pe terenul lui Atletico Madrid. Pentru Gică a urmat acel Revelion, la

Madrid, cu Gabi, Darius şi Amer (mai lipsea doar Belo).

Un gol cosmic

Pe 12 ianuarie 1992, în primul meci din noul an, Real Madridosasuna Pamplona 5 – 2. Hagi a marcat atunci două goluri, la l-o şi la 2 – 1, cel din urmă fiind o capodoperă: şut de la jumătatea

ţerenului, sub bară, peste portarul ieşit câţiva metri în faţa liniei porţii! În acel minut 59, toţi cei

70.000 de spectatori s-au ridicat în picioare, aplaudind minute în şir inegalabila demonstraţie de virtuozitate. Imediat, Ioan Chirilă a aşternut pe hârtie următorul articol:

„Auzisem despre golul lui Hagi încă de duminică seara. Dar mi-am spus că e un entuziasm de suporteri. Acum însă i1 vedem în faţa ochilor. Dacă aş căuta un superlativ, aş spune că marele gol a/lui Hagi, care face din Pele (*cel de la Guadalajara*) o *vioară a doua, seamănă cu aria lui serior Domingo din preludiul «Orei de muzică” a lui Herr Brambach.*

Şi totuşi, acest gol formidabil are un mare defect: pune în umbră pasa lui Gică spre Butraguerio şi golul doi, euforicu/, dintr-un unghi care e doar la îndemâna marilor maeştri.

Pentru că am amintit de Placido Domingo, am putea spune că Hagi nu a *jucat, de fapt, pe*

«*Bernabew1, ci la* «*Scala”*. *Iar cel mai convingător argument în acest sens este gestul lui Antici, care a privit triumfător tribuna, rotindu-se pentru toţi*. *Era în această rotire a privirilor mai mult* decât *exubefanţa unui antrenor care a crezut în Hagi, în pofida tuturor obiecţiilor*. *În ochii lui Hagi se simţea victoria dirijorului*: «*Nu m-aţi crezut,* îl *aşteptaţi pe Beenhakker*. *Eu nu sunt, pentru voi, decât un* om *din ţara lui Prosinecki, dar iată că am mizat totul pe acest decar*. *Şi niciodată, de la Maradona la Platini, decarul nu şi-a meritat mai mult cifra”*.

Am scris cândva o *poveste cu Dobrin, care, împreună cu Eusebio, au vrăjit* «*Scala”, adică* «*BernabeU>1-ul, la Festivalul Gento*. *Acum, Hagi a făcut-o singur*. *De ce*? – *veţi întreba*. *Răspunsul e destul de simplu*: *a făcut-o pentru Antici*!”

Mazilirea lui Antici

Dar cum viaţa e făcută din suişuri şi coborâşuri, după golul cosmic al lui Hagi au început necazurile. 1 – 2 la Valencia (şi Barcelona s-a apropiat

la 3 puncte), tot 1 – 2 la Burgos în *Copa del Rey* (dar Realul s-a calificat pentru că bătuse cu 4 – 0 în tur). Apoi, pe 27 ianuarie 1992,2 – 1 cu Tenerife (greu, cu portarul Buyo eliminat). A doua zi, pe 28 ianuarie, lovitură de teatru: reunit într-o edinţă de urgenţă, Comitetul Director al clubului Real Madrid a hotărât demiterea lui Radomir Antici din funcţia de antreor i numirea în locul lui a olandezului Leo Beenhakker! Hagi a reacţionat prompt: „Sunt trist. E regretabil ce se întâmplă”. Mazilirea lui Antici venea într-un moment în care Realul se afla pe primul loc în campionat, cu un avans de 3 puncte, era calificată în sferturile de finală ale Cupei UEFA i în aceea fază a *Cupei Regelui*. Dar preşedintele Ramon Mendoza

declarase cu câteva zile înaintea şedinţei: „Dacă Antici nu va fi schimbat, Realul va pierde zece meciuri la rând!”. Comitetul Director s-a conformat şi l-a trimis la plimbare pe iugoslav. Iar odată cu el a concediat şi speranţele lui Gică Hagi de a fi *tenor* la Real Madrid.

2 februarie: la primul meci cu Beenhakker pe bancă, 1 – 1 cu modesta Cadiz, pe „Bernabeu”! 90.000 de *socios* au fluierat îndelung, ca la o arie falsă, amendând astfel nu numai jocul încâicit şi scorul, ci şi lucrătura prin care Beenhakker i-a luat locul lui Antici.

Traseul Realului a început să fie din ce în ce mai şovăielnic. 1 – 2 la Valladolid (Barcelona se apropie la două puncte!)… S-O cu Athletic Bilbao (Hagi a luat jocul pe cont propriu, marcând primele 3 goluri, în minutele

23,50 şi 53! Avea să fie singura sa triplă în *Primera Division*)… 0 – 1 la Sevilla (Barcelona se

apropie la un singur punct)… l-o chinuit, cu Sporting Gijon… Emoţii şi în sferturile Cupei UEFA, 1 – 1 şi l-o cu cehii de la Sigma Olomouc…

Caseta lui Dinu

Între timp, la Bucureşti se derula o mică *lovitură de palat*. Totul a pornit de la amicalul pierdut cu 0 – 1 la loannina, în faţa Greciei, de o reprezentativă română fără *stranieri*. Pe 13 februarie 1992, în avionul ce-i aducea acasă pe tricolori, antrenorul Mircea Rădulescu a anunţat brusc că, urmare a presiunilor la care este supus, îşi dă demisia din funcţia de selecţioner! Intenţia sa nu era nici pe departe de a părăsi comanda echipei naţionale. Dimpotrivă, el a fost sfătuit să-şi scrie demisia „pentru a-şi întări poziţia”, sugerându-i-se că Mircea Sandu i-o va respinge fără să stea pe gânduri. Numai că, ajuns la Bucureşti, Mircea Sandu a convocat de urgenţă Biroul federal, care a votat acceptarea demisiei lui

Mircea Rădulescu! Degeaba a încercat acesta să-l convingă pe *Naşu* că s-a răzgândit şi că vrea să continue la cârma echipei naţionale! Degeaba a tot repetat că-şi retrage demisia, pe care a scris-o „într-un moment de rătăcire”! Mircea Sandu a ferecat hârtia în seiful său, ca pe un lingou de aur, apoi a votat-o în Biroul federal.

Pe 22 februarie a fost anunţat noul selecţioner: Cornel Dinu. Chiar dacă acesta nu mai antrenase nicio echipă din decembrie 89, de la Scorniceşti, numirea lui nu reprezentat nicio surpriză, pentru că lucrătura devenise străvezie. În prealabil, Dinu ameninţase cu dezvăluiri incendiare la adresa conducerii FRF, prin intermediul unei casete ce urma să fie difuzată la televiziune. Matrapazlâcuri, afaceri dubioase, alegeri trucate în august 90, când a venit Mircea Sandu la putere… Sub presiunea şantajului, dar şi a unor interese politice, a fost declanşată acea mazilire originală a lui Mircea Rădulescu.

Aşadar, la scurt timp după *ce* îi fusese schimbat antrenorul la Real Madrid, Gică Hagi se trezea cu unul nou şi la echipa naţională. Venise cel care în 90, la Telese Terme, înaintea meciului România – Argentina, constatase că Hagi nu aleargă*", îşi târşiie p*i*cioarele"…*

Şi tu, Lăcătuş?

Sâmbătă, 7 martie 1992: FC Barcelona – Real Madrid 1 – 1, pe „Nou Camp", în faţa a 120.000 de spectatori. Goluri: Ronald Koeman (min. 35), respectiv Hierro (min. 66).

FC Barcelona: *Zubizarreta* – *Nando, Guardiola, R. Koeman, Juan Car/os* (*48 Cristoba/*) – *Eusebio, Nadal, M. Laudrup* (*72 Goicoechea*), *Amor* – *Beguiristain, Stoicikov*. *Antrenor*: *Johan Cruyff*.

Real Madrid: *Buyo* – *Chendo, Rocha, Villaroya, Sanchis* – *Mii/a* (*85*

Maqueda), *Hierro, Michel, HagiButragueno* (*90 Luis Enrique*), *Llorente*. *Antrenor Leo Beenhakker*.

Faţă în faţă, doi antrenori olandezi: Cruyff şi Beenhakker. Dar şi doi foarte buni prieteni: Hagi şi Stoicikov, amândoi avându-l ca impresar pe Giovanni Becali. Remizând pe „Nou Camp”, echipa lui Hagi se menţinea lider, cu un avans de două puncte. Cruyff a pus atunci ochii pe un jucător despre care a zis că i-ar sta bine în echipa Barcelonei: Gheorghe Hagi. Imaginea artistului care dansa uluitor la mijlocul terenului avea să-i stăruie în minte multă vreme…

*

Campionatul a intrat în ultima sa treime. 0 – 1 la Logroiies (pentru prima dată, Barcelona a egalat Realul la puncte: 37)… l-o cu Deportivo

La Coruiia… 3 – 1 la Albacete (Hagi a marcat

al doilea gol al formaţiei sale, apoi a fost eliminat) … 2 – 0 cu Burgos… 0 – 0 la Mallorca… Tragedie însă în semifinalele Cupei UEFA: după 2 – 1 şi 0 – 2 cu AC Torino, Realul a ratat calificarea în finala cu Ajax Amsterdam! N-a mai folosit la nimic golul marcat de Hagi în meciul-tur, pe „Santiago Bernabeu”, la 3 minute după ce oaspeţii deschiseseră scorul prin brazilianul Casagrande…

*

Pe 8 aprilie 1992, într-un amical cu Letonia (2 – 0, la Bucureşti).

Belodedici a redebutat în naţională României, după o absenţă de peste

3 ani. Hagi n-a fost însă acolo, pentru că avea de tras pentru Real Madrid, unde căuta să-şi menţină statutul de titular. Beenhakker a intrat în conflict cu Hugo Sanchez, mexicanul fiind suspendat pe 70 de zile şi amendat cu 10.000 de

dolari. Un dur acest Beenhakker…

…7 – 0 cu Espafiol Barcelona! (4 goluri Hierro, două Butraguefio, unul

Hagi). 2 – 2, în deplasare, cu Real Sociedad (goluri Butraguefio şi Hagi)…

2 – 0 cu Zaragoza (Hagi, adus de la Bllcureşti cu un avion particular, a *forjat* faza de 2 – 0, pentru Butraguefio)… În acel moment, cu 5 etape înainte de finalul campionatului, situaţia era următoarea: 1. Real Madrid – 49 de puncte; 2. Atletico Madrid – 46 p; 3. Barcelona – 45 p. Aşadar, echipa lui Beenhakker avea 4 puncte avans faţă de cea a lui Cruyff, ceea ce însemna enorm, dat fiind că pe vremea aceea se acordau doar două puncte la victorie.

*

După meciul cu Zaragoza, Hagi a zburat înapoi, spre Bucureşti, cu un avion care l-a lăsat la

Otopeni după miezul nopţii. Gică a intrat pe porta cazărmii Săftica la ora 3:00… Dar dimineaţa era pe teren, la antrenament!

Urma, oare, vreun meci cu Brazilia sau Argentina? Nici vorbăcu Insulele

Feroe, care abia apăruseră pe harta fotbalului. Atâta doar că Hagi, la Real

Madrid, devenise un profesionist desăvârşit.

Debut distractiv în campania de calificare la World Cup 94: 7 – 0 cu

Feroe, pe 6 mai. Hagi pronosticase „de la 6 în sus"… El a avut, totuşi, un motiv să fie necăjit: nu l-a reîntâlnit pe Belodedici, care nu mai reuşise să ajungă la Bucureşti. Era plecat prin Spania, să-şi negocieze transferul la

Valencia…

*

Duminică, 10 mai 1992. Meciul de la Oviedo

se apropie de sfârşit. Cei de la Real încearcă să conserve scorul de 0 – 0, care îi apropie de titlu.

Minutul 85: în formaţia gazdă intră Lăcătuş. O schimbare, acolo, să fie…

Minutele se scurg în favoarea madrilenilor. 86… 87… 88… 89… 90…

Arbitrul arată un minut de prelungiri. O centrare în careul Realului, probabil ultima. Cineva respinge cu capul. Mingea ajunge, în preajma careului, la Hagi. Vrea s-o preia, dar îi sare greşit. Ricoşează spre careu, acum *e* la Lăcătuş… şut, gol, Oviedo – Real Madrid l-o! Gică *e* distrus. Chiar aşa, să-i scoată Marius titlul din buzunar? Marius, cel cu care a împărţit atâtea bucurii şi necazuri la Steaua?

Mai sunt 4 etape. Real – Atletico 3 – 2, cu Hagi 90 de minute pe teren.

Dar gata, pauză pentru echipa naţională!

5 – 0 în minutul 35!

20 mai 1992. La Bucureşti, pe stadionul Steaua, România – Ţara Galilor

5 – 1! Iar la pauză, reţineţi, era 5 – 0!! Dar ce la pauză, în minutul 35!!! A fost o primă repriză de vis, în care României nu i-ar fi rezistat nici echipa galaxiei. Hagi, cu gleznele-i forjate în *Primera Division*, a luat meciul în mâinile sale. Iar LuP.escu, Balint, Sabău, Dorinel Munteanu şi ceilalţi băieţi s-au prins în horă. În hora nebună declanşată de machidonul cu picioare de aur. Acea primă repriză trebuie rememorată, minut cu minut.

Min. 5: diagonală Lăcătuş, Balint *culcă* mingea cu capul şi Hagi o izbeşte violent: l-o!

Min. 7: lovitură liberă de la 20 de metri, Lăcătuş aruncă mingea cu boltă, peste toată apărarea galeză, Lupescu ţâşneşte şi şutează din voleu:

2 – 0!

Min. 24: acţiune-şnur Belodedici-Lăcătuş-

Lupescu, şut pe jos al

„Neamţului”, 3 – 0!

Min. 32: pasă de 40 de metri a lui Dorinel Munteanu, preluare de kamikaze a lui Balint, şut plasat, 4 – 0!

Min. 35: torpilă a lui Hagi, de la 30 de metri, mingea şerpuieşte ameţitor în aer şi se duce, teleghidată, la vinclu, 5 – 0!

Parcă făcându-li-se milă de adversari, ai noştri reduc turaţia motoarelor. Făcuseră o demonstraţie de virtuozitate cum rar se poate vedea pe un teren de fotbal. La pauză, observatorul FIFA, belgianul

Alexis Ponnet, îi şopteşte compatriotului său Paul van Himst, selecţionerul „dracilor roşii”: „Paul, ăştia în galben, românii, sunt dracii, nu noi!”

În minutul 52, Ian Rush, celebrul vârf de atac de la FC Liverpool, înscrie golul de onoare al trupei lui Terry Yorath, dar nu mai are nicio

importanţă. Meciul se terminase în minutul 35.

După meci, portarul Southall nu-şi revenea din şoc: „Am trăit un coşmar! Ce meci au putut să facă românii, nu mi-a fost dat să văd în întreaga mea carieră! Iar şutul lui Hagi a venit ca o rachetă!”. Hagi, lansatorul de rachete, e în al nouălea cer. „Avem o echipă formidabilă! Se leagă totul, ne merge jocul. Eu, de pildă, am ajuns să ştiu cu ochii închişi pe unde demarează Lăcătuş, la câţi metri în spatele meu se află

Balint ori Sabău, înaintea unei pătrunderi frontale… Jucăm de mult timp împreună şi ne cunoaştem perfect, acesta-i adevărul!”

La masa presei, trimisul ziarului belgian „La Derniere Heure” îşi plimbă degetele pe tastele laptopului: „Cu un Hagi sclipitor, imposibil de stopat în tot ceea ce a întreprins, românii au spulberat încă din primele 7 minute orice iluzie a galezilor”.

Echipa care l-a făcut pe rotofeiul Southall să trăiască un coşmar: *STELEAO*. *PETRESCU*, *MIHALI*, *BELOOEDICI*, *O*. *MUNTEANUSABĂU* (*79 Timohe II*), *Gh*. *POPESCU*, *LUPESCU*, *HAGI* (*70 Gerstenmajer*) – *LĂCĂTUŞ*, *BALINT*.

Examenul de diplomă

Prin telefon, cei de la Real i-au ordonat lui Hagi să se întoarcă la Madrid imediat după meci, „cu avionul cel mic”. Avionul trimis de spanioli se afla deja la Otopeni. Dar Gică le-a spus că aşa ceva nu se poate, pentru că a doua zi era aşteptat la ASE, să-şi susţină examenul de diplomă. Oamenii lui Mendoza au insistat: „Lasă, că examenul dai la vară, acum trebuie să câştigăm campionatul, avem meci la Pamplona”. Hagi a fost însă ferm: „Campionatul nu dep! nde de o zi în plus sau în minus pe care o stau eu la Bucureşti. Mie însă abia mi s-a aprobat comisia de examinare, nu pot să nu mă prezint”.

Şi aşa a rămas. La 16 ore de la marele meci cu Ţara Galilor, în care încântase o ţară întreagă, Gică Hagi se afla la ASE, într-o sală de clasă. Cei din comisie, ditamai profesorii universitari, cu doctorate şi paradoctorate, se uitau la studentul din faţa lor ca la o statuetă de cristal. Gică o tot dădea pe *profit* şi *managerizarea unităţilor economice*, dar profesorii nu-l lăsau să-şi termine ideea: „Bun, ajunge, de astea am tot auzit. Mai bine povesteşte-ne cum a fost a golul ăla de la 30 de metri… dacă ne calificăm la Mondiale… cum îţi merge la Madrid”… La ora 12:00, examenul era gata. Gică îşi lua, în sfârşit, diploma de absolvire, la doi ani şi ceva de la ultimul examen… cel din 22 decembrie 89…

Cu toţii, profesori şi studenţi, au trecut alături, la Casa Oamenilor de Ştiinţă, unde Gică a dat o masă de adio. Acolo, în Piaţa Lahovari, locul în care obişnuia să vină, pe vremuri, cu colegii săi de la Steaua…

Puţin după ora 14:00, Gică era deja acasă, pe Luca Stroici număru135, aproape de Piaţa Galaţi. Şi-a luat /*a revedere* de la părinţi (care veniseră de la Constanţa pentru că li se făcuse dor de el), apoi a demarat spre

Otopeni. Undeva spre marginea pistei îl aştepta *„avionul cel mic*”…

Lacrimi în Canare

Final dramatic în *Primera Oivision*.

Etapa a 36-a (antepenultima): Osasuna Pamplona – Real Madrid 1 – 1.

Clasament: 1. Real – 52 de puncte; 2. Barcelona – 51 p; 3Atletico – 50 p.

Etapa a 37-a (penultima): Real Madridvalencia 2 – 1. În frunte: 1. Real

— 54 p (golaveraj 76 – 29); 2. Barcelona – 53 p (85 – 37). Atletico ieşise din cursă.

Şi a venit ultima etapă. Duminică, 7 iunie

1992 o zi pe care Gică Hagi n-o va uita niciodată. Realul s-a deplasat la Tenerife, în Insulele Canare, un paradis turistic pierdut undeva prin Oceanul Atlantic, în largul coastelor Marocului. Echipa locală, clasată în acel moment pe locu113, îl avea ca antrenor pe argentinianul Jorge Valdano, campion mondial în

1986, pe platourile mexicane, şi fostă glorie în atacul Realului. Dar să-l lăsăm pe Hagi să povestească: „Am avut victoria în mână. Am început excelent. La centrarea mea, Hierro a deschis scorul în minutul 8. Apoi am înscris eu, sub bară, din lovitură liberă de la 25 de metri. Era minutul 30 şi conduceam cu 2 – 0. În acel moment eram campionii Spaniei. Apoi am primit un gol pe o neatenţie a apărării noastre (Estebarranz, min. 35), dar nu ne făceam probleme, ne aflam la cârma jocului. După pauză am dominat sufocant, forţând desprinderea. A venit însă minutul 65 şi arbitrul l-a eliminat cu multă uşurinţă pe Villaroya.

Atunci, Beenhakker s-a gândit să apere rezultatul. M-a sacrificat pe mine, scoţându-mă în minutul 68 şi băgând un fundaş, Lasă. A urmat un coşmar. A venit autogolul lui Rocha (min. 76), iar uralele la al treilea gol al lor, din minutul următor, le-am auzit din vestiar. Mă dusesem să mă schimb. De fapt, nu mai suportam tensiunea".

Când s-a mai liniştit, Gică a completat: „După meciul Româniaţara Galilor, cei de la Televiziunea spaniolă au dat rezumatul de trei ori. Comentatorul a spus că suntem o echipă fabuloasă, pentru anu12.000. Dar fotbalul este un joc în stare să te aducă foarte repede de la agonie la extaz şi invers. Atunci plângeam în vestiar de bucurie, pentru ca la Tenerife să plâng, împreună cu colegii, pentru titlul făcut cadou Barcelonei".

În aceeaşi seară, FC Barcelona Athletic Bilbao 2 – 0, pe „Nou Camp", ambele goluri fiind marcate de bulgarul Stoicikov, prietenul lui Hagi. Prietenii i-au scos lui Gică titlul din buzunar: mai

întâi Lăcătuş, apoi Stoicikov...

Teribilă lovitură a sorţii! Să conduci din prima şi până în ultima etapă, pentru a vedea cum într-un sfert de oră se dărâmă tot ce-ai construit în 9 luni...

Clasament final în ediţia 1991 – 92:

1.	FC Barcelona	38	23	9	6	87 – 37	55
2.	Real Madrid	38	23	8	7	78 – 32	54
3.	Atletico Madrid	38	24	5	9	67 – 35	53

Capitolul 26

Mirajul Italiei

La scurt timp după tragedia din Canare, în „Corriere delia Sera” a apărut o notiţă cu titlul „Hagi la Brescia”. Gică a reacţionat prompt „Tot respectul pentru nea Mircea, dar eu vreau să-mi termin contractul la Madrid. Dacă însă clubul va decide altfel, voi pleca”. Hagi mai avea doi de contract cu Real. Fără acordul lui, spaniolii nu-l put au transfera la niciun alt club. Şi nici nu dădeau semne că asta ar vrea. În ultima ediţie de campionat, Gică jucase 35 de meciuri şi marcase 12 goluri. Totuşi, preşedintele Mendoza, furios, anunţa mari schimbări. Şi ca să arate că nu glumeşte, a început cu antrenorul Beenhakker, în locul căruia l-a adus pe Benito Floro.

O declaraţie interesantă a lui Ioan Becali: „Toate echipele mari au câte un jucător care face ce vrea în teren, nu intră în calculator. Există însă antrenori care nu fac nicio concesie, punând pe picior de egalitate

«baronul>) cu «iobagul». La Real, singurul

care a văzut altfel a fost Antici. Ceilalţi, în frunte cu Beenhakker, au fost cu «Hei, rup!»”.

Pe acest fond a atacat Mircea Lucescu! Antrenorul Bresciei începuse încă din primăvară să-l *încerce* pe Gică. Îl suna tot mai des, TI întreba cum îi mai merge... Tip viclean, Lucescu a strâns relaţiile cu Becali, impresarul jucă torului. Ştia. că Gică pune preţ pe părerea lui Giovanni. Impresarul îşi aminteşte: „În primăvara lui 92, Lucescu mi-a zis că face pe dracu-n patru să-l ia pe Hagi la Brescia. Voia să facă acolo o echipă cu mulţi români, cu care să reziste în Serie A. Atunci am stat la Madrid o lună şi jumătate. Am avut zeci de discuţii cu preşedintele Ramon Mendoza (care, în paranteză fie spus, ne mai datorează şi acum 50.000 de dolari, mie şi lui Gică. Probabil că s-au pierdut în spaţiu). Până la urmă ne-am înţeles. Gică a stat pe gânduri, o vreme, dacă să plece de la Real Madrid. Până la urmă a semnat un contract pe 3 ani cu Brescia, poate şi pentru că

acolo era Mircea Luces cu, care tocmai îi adusese pe Răducioiu de la Verona şi pe Sabău de la Eindhoven. Pentru Gică conta enorm să aibă alături câţiva români de-ai lui”.

Contractul a fost semnat pe 8 iulie 1992, la Bucureşti. Mircea Lucescu a venit cu Gino Corioni, preşedintele Bresciei, pe care în prealabil îl convinsese să plătească 7 milioane de dolari pentru a-l avea pe Hagi în echipă 3 ani. Salariul jucătorului a crescut cu 200.000 de dolari anual faţă de cel de la Real. Când a făcut pasul spre *11 Calcio*, Hagi a declarat: „Am o stimă deosebită pentru nea Mircea Lucescu. Dacă am ajuns astăzi ceea ce sunt, mulţi se datorează şi lui. Nu pot uita că m-a adus la naţională când încă eram un puşti”.

Lucescu îşi explică strategia: „Eu promovasem cu Brescia în ((A» şi aveam o idee fixă: să aduc trei jucători români! Să fac acolo o *Brescia romena*, aşa cum în *1/ Calcio* existau un Milan olandez, un intergerman, un Cagliari

uruguayan, o Roma braziliană, un Lecce rusesc... Toate acestea aveau câte o tripletă din aceeaşi ţară, eu voiam să am una din România!”

Au apărut şi unele speculaţii: că, strângând atâţia tricolori în jurul lui, Lucescu punea la cale un complot anti-Dinu, pentru a-i lua acestuia locul. Lucescu a ripostat ferm: „E o mare porcărie! Echipa naţională va avea de câştigat enorm din existenţa *Bresciei romena*”. Câtă dreptate era în aceste vorbe avea să se dovedească în scurtă vreme.

Aşadar, la Brescia! Trecuseră exact zece ani de când Hagi era reţinut de antrenorul Emanoil Haşoti în lotul Farului, pentru a-l arunca în vâltoarea Diviziei A. Zece ani plini, cu FC Constanţa şi Luceafărul, cu Sportul Studenţesc şi Steaua, apoi cei doi ani la Real Madrid... Unde şi mai ales când avea să se oprească acest drum? Atunci, în 92, Hagi avea numai 27 de ani, dar

parcă juca de-o viaţă. Şi juca de-o viaţă…

Pe 18 iulie 1992, Hagi a fost prezentat presei italiene. Aşa a făcut el cunoştinţă cu Italia: înconjurat de ziarişti şi sufocat de microfoane. „Macaronarii” îl ştiau de la *Coppa del Mondo,* dar şi de pe vremea când trăgeau Juventus şi AC Milan de el.

Apoi, antrenamente, antrenamente, antrenamente… În Italia nu poţi să păcăleşti fotbalul. Dacă trişezi la flotări şi genuflexiuni, se vede la meci, tribuna te simte. Şi nu te iartă niciodată.

Primul arry ical: 0 – 5 cu Torino! Hmm;… Pe 6 septembrie începe campionatul; În prima etapă, NapoliBrescia, pe „San Paulo”, la doi paşi de Vezuviu. În urmă cu doi ani, Hagi l-a înfruntat acolo pe Maradona… Iar

Napoli continuă să fie *la squadra di Maradona,* chiar dacă între timp argentinianul a

plecat. Au venit în schimb Careca, brazilianul, şi Fonseca, uruguayanul. Mai e şi Zola, tot din categoria artiştilor… Meciul se apropie de final şi e 0 – 0. Minutul 81: Hagi îl atacă dur pe Ea reca şi este eliminat! E şi acesta un mod de a intra în fotbalul italian, mai ales că ziarele nu-l trec cu vederea niciodată pe jucătorul care a primit cartonaşul roşu. Plus secvenţa reluată la televiziune de zeci de ori…

Brescia rezistă şi pleacă de pe „San Paulo" cu un punct mare. Hagi, suspendat o etapă, nu joacă în primul meci de acasă, contra celor de la Torino. Tot 0 – 0. Poate cu Hagi… Dar Hagi reintră în etapa a 3-a, Brescia

— Pescara l-o gol Răducioiu dintr-un penalty scos tot de el (ziarele adaugă: la pasa genială a lui Hagi). Primul meci în care Lucescu nu e pe bancă. Pe *nea Mircea* I-au dus la spital, direct de la antrenamenteriză de cardiopatie ischemică.

Stresul e de vină. La sfârşit, Hagi declară ziariştilor italieni: „*Abbiamo giocato per Lucescu*”.

Pe 23 septembrie, naţională României joacă un meci, în „Cizmă”, cu Vis Pesaro, o formaţie modestă. Scor: 2 – 0. Hagi e acolo, pe teren, 90 de minute. Când e vorba de România, ar juca şi cu echipa bucătarilor…

0 – 2 la Parma… 4 – 1 cu Foggia! (un gol Hagi, unul Răducioiu). Lucescu, trimis în tribună, îi transmite indicaţii secundului Moro printr-o staţie radio.

Trioul Hagi – Sabău – Răducioiu zboară apoi spre Bucureşti, pentru a pregăti medul cu Belgia, de la Bruxelles. Hagi: „Mergem la câştig. Acum e momentul! Trebuie să ne facem jocul. Dacă nu-l vom face acum, când suntem la vârf, când o să-l mai facem? Mai ales că, după Mondialul american – unde nici nu concep să nu fim –, va veni, poate, declinul”. Antrenorul Belgiei, fostul mare jucător Paul van Himst, strânge rândurile: „Trebuie să fim

atenţi, vine cea mai puternică echipă din Est!”

Loctombrie 1992: BelgiaRomânia l-o în preliminariile *World Cup*

94. În „catalogul” din „Gazetă”, Ioan Chirilă a mers pe următoarele note:

Stelea 5 – O. Petrescu 6, *Mihali 6,5, Belodedici* 6, *Selymes* 6 – *Sabău 6,5, Lupescu 5,5, Hagi 6,5, O. Munteanu* 7 – *Lăcătuş 6,5,* z *Oumitrescu* 6 (*80*

Badea). Hagi a jucat mai retras decât de obicei, încercând pasa „tip

Bölöni”, pentru Lăcătuş. Spre final, exasperat, s-a lansat în careul advers, a fost trântit la pământ, dar arbitrul n-a fluierat nimic. Un 1 – 1 însemna altceva în ecuaţia calificării. Aşa, Belgia a pornit ca din puşcă: 4 victorii din 4 partide.

Din nou în *11 Calcio*. JuventusBrescia 0 – 0, chiar pe „Delle Alpi”! Cei trei *copii* ai lui Lucescu sunt la datorie. Au trecut 6 etape şi *Brescia*

romena ocupă locul 6, într-un!) caâpionat dominat de AC Milan… 0 – 2 cu

Cagliari, acasă, pe „Rigamonti”. În minutul 27, când scorul era deja 0 – 2.

Hagi a ratat un penalty, trimiţând mingea în bară… 3 – 2 la Roma, pe

„Olimpica”! Senzaţional: în minutul 32, echipa lui Vujadin Boşkov era condusă la ea acasă cu 3 – 0, iar 9 minute mai târziu putea fi chiar 4 – 0, dar mingea trimisă de Hagi, din lovitură liberă, a zguduit bara… Agenţia

France Presse dădea de veste lumii: „Mijlocaşul român Gheorghe Hagi a fost marele artizan al victoriei Bresciei la Roma. Remarcabil strateg, fostul jucător al lui Real Madrid şi-a pus în valoare toate faţetele talentului său, în faţa unei defensive romane depăşite”.

Hagi n-a putut evita însă o înfrângere usturătoare la Ancona, 1 – 5, chiar

dacă el, printr-un gol de generic TV, făcuse ca la un moment dat scorul să fie 1 – 2.

La 20 de ore după meciul de la Ancona, Hagi era din nou la Bucureşti, pentru confruntarea cu echipa unită a Cehiei şi Slovaciei (pentru fosta Cehoslovacie, divizată între timp în două state, era ultima campanie în această formulă; în locul unei echipe naţionale, pe harta fotbalului european aveau să apară două).

14 noiembrie 1992: România – Cehia/Slovacia 1 – 1! Pe o vreme plumburie, cu frig, umezeală, vânt şi teren alunecos, Ilie Dumitrescu a deschis scorul în minutul 48, dar Nemecek a egalat dintr-un penalty, cu zece minute înainte de final. Totul a pornit de la o pasă greşită a lui Timofte 1, *omul de la Genova*... În bătălia pentru calificare, România pierde teren, chiar dacă, înainte de a intra în „hibernare”, avea să câştige cu 4 – 1 în Cipru, prin golurile lui Gică

Popescu, Răducioiu, Hagi şi Hanganu…

Lucescu aduce la Brescia şi un al patrulea român: pe Dorin Mateuţ. Fostul coleg al lui Hagi, de la Luceafărul… Dar Mateuţ nu poate juca, pentru că regulamentul permite prezenţa pe teren a doar trei jucători străini.

Lupta în *11 Calcio* se înăspreşte. 1 – 1 cu Fiorentina, Hagi a deschis scorul în minutul 47, şutind violent dintr-o lovitură liberă de la 25 de metri. Elogii în „Corriere de Ilo Sport”: „Ce s-ar face Brescia fără Hagi?

Jandarmul românului a fost «Hercule» – le german Effenberg, căruia nu i-a prins deloc rău, pentru că a mai învăţat şi el ceva la capitolul tehnică”…

1 – 2 la Milano, cu inter(fără cei trei români, aflaţi în Cipru)… 2 – 2 cu Genoa

(două goluri Răducioiu, Hagi strălucitor)… 1 – 1 cu Atalanta, la Bergamo

(gol Sabău, la capătul unei acţiuni a lui Hagi; trei ratări monumentale ale lui Răducioiu). Declaraţie Lucescu: „L-am tras de urechi pe Hagi, pentru că iar ne-am deconcertat când am luat conducerea. Trebuia să câştigăm”.

Ancheta „Gazetei sporturilor” pe 1992: 1. Gică Popescu; 2. Hagi; 3. Dorinel Munteanu; 4. Lupescu; 5. Ilie Dumitrescu. Mereu Gică Popescu…

Caracterizare făcută de Gianni Gianluppi” în „li Giornale”: „Hagi este un *furioclasse*. Cu ambele picioare face absolut orice vrea, chiar dacă stângul este cel preferat. Foarte abil în fixarea adversarului, printr-o fentă teribilă. Nu poţi să-i intuieşti mişcările, pentru că te derutează prin fantezie. Şutul e fără reproş, ceea ce poate confirma şi portarul Mareggini de la Fiorentina. La capitolul minusuri, reţinem că Hagi nu se pune

întotdeauna în slujba echipei. Fluctuaţii de randament. Dispare din joc. Nu are încă suportul fizic pentru cele 90 de minute ale partidei”.

Accident la Valu lui Traian

Primul meci din 1993, pe 3 ianuarie, când nici nu s-a potolit şampania din cupa de Revelion. Dar Italia merge înainte, nu are timp de revelioane… 2 – 1 cu Udinese. Mai întâi a înscris argentinianul Balbo, 0 – 1. Hagi (din lovitură liberă) şi Răducioiu (pe pasa lui Hagi) au întors rezultatul. Ziariştii italieni îl întreabă pe Lucescu ce părere are de golul lui Hagi. „*Verramente stupendo*” (absolut extraordinar), răspunde antrenorul. „La Gazetta dello Sport” îl completează: Hagi – 7,5, notă rarisimă în Italia.

…0 – 2 cu Lazio, la Roma. Două goluri Signori, doi eliminaţi din echipa Bresciei: Sabău şi Bonometti. Furat ca-n codru, Lucescu pleacă de pe bancă. Inima sa nu mai suportă… 0 – 1 cu AC

Milan, care a venit pe „Rigamonti” cu Gullit, Rijkaard, Papin. Răducioiu este eliminat pentru injurii la adresa arbitrului… 0 – 1 la Genova, cu Sampdoria… 2 – 1 cu Napoli. Hagi dă ambele pase de gol, pentru Schenardi şi pentru Răducioiu. Dincolo, omul cu golul e Gianfranco Zola.

*

2 februarie 1993. O veste cutremurătoare vine dinspre Germania: a murit Mişa Klein! Pur şi simplu, a căzut jos şi a murit, la un banal antrenament. Mişa, cel cu două inimi şi trei perechi de plămâni…

*

Brescia continuă să se agite în el mai puternic campionat din lume.

Într-o duminică moare, în alta învie. lţi

trebuie inimă tare pentru a rezista în *11 Calcio*... 0 – 1 la Torino. Hagi nu joacă, iar Răducioiu este trimis în cârje de fundaşul Bruno... 0 – 2 la Pescara, într-o zi de duminică, 14 februarie. A

doua zi, luni, Hagi zboară spre Bucureşti, iar marţi dimineaţa urcă în maşina lui Darius, un Mitsubishi, pentru a ajunge la Constanţa. N-avea de unde să ştie că se afla în faţa unei cumpene a vieţii.

...Darius e la volant. Gică pe bancheta din spate. Bolidul goneşte cu 70 de kilometri la oră. În alte condiţii, Darius apăsa zdravăn pedala de acceleraţie, depăşea lejer suta, dar aşa, pe o şosea alunecoasă, o lasă mai moale. Darius e un şofer de nota 10, cunoaşte maşinile ca nimeni altul. Urziceni... Slobozia... Feteşti... podul de la Cernavodă... Medgidia... Castelu... Basarabi... Se apropie Constanţa. Mai sunt vreo 6 kilometri. Gică abia aşteaptă să ajungă acasă, să-şi vadă părinţii. Indiferent că vine de la Bucureşti, de la Brescia

sau de la Madrid, mereu e nerăbdător să intre pe poarta casei de pe strada Rândunelelor… Şoseaua despică în două satul Valu lui Traian. E un fel de poartă a Constanţei. Ai ajuns aici, mai e puţin şi se văd blocurile. Se face o curbă uşoară, pe care Darius o ştie cu ochii închişi. A făcut drumul ăsta de sute de ori. Trage de volan, dar simte că roţile nu-l mai ascultă. Au prins o pojghiţă de gheaţă. Maşina pivotează nefiresc, trecând pe celălalt sens. Gică apucă să întrebe, îngrozit: „Ce faci?”. Se ghemuieşte, instinctiv, cu mâinile încleştate pe scaun. Darius e transpirat tot. Trage de volan spre dreapta cât poate de tare, apasă frâna… apoi nu mai ştie nimic… Gică simte că zboară prin aer… izbeşte uşa cu corpul… se loveşte cu capul de plafon… Doamne…

Apoi se f ce linişte. Totul a durat câteva secunde, dar lui Gică i s-a părut o veşnicie. Îşi trece mâna peste faţă, pentru a se convinge că trăieşte. Trăieşte! Aude vocea lui Darius: „Gică!”.

Nu are forţsă-i răspundă. Încă o dată: „Gică!”. „Sunt aici”, îngaimă în cele din urmă. Întinde mâna, pentru a i-o înt ni pe cea a lui Darius. Cei doi în cep să se limpezească: nu stau ei pe scaune, ci scaunele sunt deasupra lor. lnseamnă că s-au răsturnat… Maşina e cu roţile în sus. Uşile s-or deschide? Doamne… cam greu, dar se deschid! Gicse târăşte afară, Darius după el. Se ridică în picioare, iar picioarele îi ţin. lnseamnă că nu s-a rupt nimic. Doar câteva zgârieturi… La un pas de ei, maşina stă, hidos, cu roţile spre cer. O roată chiar se mai învârteşte, în gol…

Mai trece un timp până ce Gică se hotărăşte: el va merge la Constanţa, după ajutoare, iar Darius va rămâne acolo, lângă Mitsubishi. Cei doi ies la marginea şoselei. Se apropie o Dacie. Gică face cu mâna. Dacia opreşte. „Mă luaţi, vă rog, până la Constanţa?”. „Poftiţi”, răspunde şoferul. Apasă acceleraţia, apoi îşi ia inima în dinţi: „Nu sunteţi fotbalistul Hagi?”. „Ba da, eu sunt…”

A doua zi, Gică era în avionul de Milano, pentru a prinde antrenamentul de după-amiază al Bresciei. Dar mintea îi era răvăşită de gândul că marţi, 16 februarie 1993, la 28 de ani şi 11 zile, şi-a văzut moartea cu ochii.

„AIIavoro!”

20 februarie. La 4 zile după accidentul de la Valu lui Traian, Hagi joacă la Parma, contra echipei lui Asprilla. Plouă mărunt, o ploaie rece, care-ţi pătrunde în pase. Parma deschide lacătul Bresciei târziu, în minutul 76, printr-un gol stupid: Minotti execută o lovitură liberă, mingea îl loveşte

În şold pe Hagi, aflat în zid, şi ricoşează în poartă. „La Gazzetta dello

Sport”: „Hagi a început bine, dar s-a stins pe parcurs, *ca de obicei*”.

Luc scu declară despre Hagi: „Nu se concentrează suficient pentru Serie A”. În ziar

apare altfel: „Nu are cap pentru Serie A”. Hagi se supără, dar Lucescu îl convinge că presa, în căutare de senzaţional…

Bresca a ajuns pe locul 15, retrogradabil. Corioni îi bagă pe toţi în şedinţă. li săpuneşte zdravăn, pe unii îi ameninţă că-i dă afară. Rău la mânie, *signor Gino*… Urmează un 0 – 0 la Foggia. Apoi 2 – 0 cu Juventusul lui

Trapattoni! Pentru acest meci, în mod special, Lucescu l-a pus căpitan pe

Hagi. Şi Hagi e magistral. Lucescu plusează: „Dacă Brescia rămâne în Serie A, Hagi va fi, la anul, unul dintre cei mai mari jucători din *11 Calcio*”. Dar se va salva? Până una-alta, i-a luat 3 puncte din 4 marelui Juventus. Şi tot 3 puncte în confruntările cu Napoli, adică Zola – Careca – Fonseca…

1 – 3 la Cagliari (Hagi, o umbră)… 0 – 2, acasă, cu Roma. Goluri Caniggia, argentinianul, şi

Mihajlovici, sârbul. „Brescia Oggi”: *„Caduta verticale, Brescia con un piede în 8*”. Iar „La Gazzetta dello Sport”: „Hagi a făcut din nou figuraţie. E doar umbra celui care a evoluat la Real Madrid”. Schimbat la pauză, Hagi s-a supărat, s-a îmbrăcat şi a plecat acasă. N-a mai stat să vadă repriza a doua. La sfârşitul partidei, sorţii I-au ales tocmai pe el pentru controlul antidoping. L-au sunat cei de la club, dar el nu voia să se ducă. A fost nevoie de insistenţe prelungite... Lucescu, Corioni... pentru ca Gică să accepte totuşi să meargă la stadion. Acolo unde poliţia lupta din greu cu suporterii furioşi: 3 *tifosi* arestaţi, 20 de poliţişti răniţi...

Calvarul continuă. 1 – 1, tot pe „Rigamonti”, cu An con a. Rossi deschide scorul din centrarea lui Hagi, dar oaspeţii egalează cu zece minute înainte de final. Tribuna ia foc. *Tifosi* răcnesc: *„AIIavoro*!” („La muncă!”).

Lucescu, Hagi, Sabău sunt scoşi din teren de

carabinieri. Corioni e contestat pentru opţiunea sa română…

Sâmbătă, 10 aprilie 1993, un meci capital pentru evitarea retrogradării: Fiorentina – Brescia. Danezul Brian Laudrup deschide scorul în prima repriză, argentinianul Batistuta îl majorează în minutul 54, totul pare pierdut. Batistuta ia cartonaş galben pentru un fault dur asupra lui Hagi. Cum mai luase unul pentru că şi-a scos tricoul la gol, este eliminat. Hagi sună goarna. Brescia începe o formidabilă cursă de recuperare. Minutul 64: gol Hagi, 2 – 1. Minutul 65: şut violent Hagi, respins de portarul Mareggini până la Răducioiu, care reia în plasă: 2 – 2. Brescia a egalat în două minute! Dar Hagi nu se potoleşte. Trimite un şut viclean, însă mingea loveşte bara. Corioni exultă: „Dacă Hagi ar juca aşa în fiecare meci, am fi campionii Italiei!”. Cu o medie de 7,2 conform ziarelor italiene, Hagi este considerat cel mai bun *regista* (conducător de joc) al etapei. În

urma sa, Orlando (Fiorentina) – 6,8, Gullit, marele Ruud

Gullit (AC Milan)6.7, şi un alt olandez, Aron Winter (Lazio)6,3.

*

A doua zi după meciul de la Florenţa, Hagi se află deja la Bucureşti, pentru meciul cu Cipru, din preliminariile Campionatului Mondial.

Participă şi la o festivitate organizată, la Sala Polivalentă, de „Gazeta sporturilor”, cea care în urma unei anchete printre cititori i-a desemnat pe cei mai buni fotbalişti români ai ultimilor 25 de ani. Deci... 1. Dobrin;

2. Hagi; 3. Gică Popescu; 4. Balaci; 5. Bălăni. Şi în spate sunt destui monştri sacri. Lucescu e pe 9, Liţă Dumitru pe 11, Duckadam pe 12, Iordănescu pe 13... Apar şi prietenii lui Gică: Belodedici pe locul 21.

13 alint pe 22. Hagi priveşte clasamentul cu ochi nostalgici: Iordănescu şi Dumitru, idolii copilăriei sale, se aflau mult sub el… Gică are parte şi de un premiu: un aparat video. Dar marele fotbalist se furişează în spatele lui Ioan Chirilă, amfitrionul manifestării: „Nea Ioane, premiul meu.

aparatul video, aş vrea să-l dăruiesc lui Dumitrache. Dacă vreţi, este darul pe care cei care au avut mai mult noroc îl oferă unei generaţii care ne-a deschis nouă drumul… Dar vă rog un lucru: nu anunţaţi la microfon. E mai bine aşa, în linişte”. Dumitrache, *Mopsu*, ieşise pe locul 7…

14 aprilie 1993: România – Cipru 2 – 1. Ne-a salvat Ilie Dumitrescu, cu două goluri. Au cam obosit *stranierii*…

Jucătorul etapei în „11 Calcio”.

Brescia atacă ultimele 7 etape. Şansele sunt minuscule, dar există. Bătălia se dă pentru

evitarea locurilor 15 şi 16, Ancona (17) şi Pescara (18) sunt deja căzute. 1 – 3 cu interMilano, pe „Rigamonti”. O primă repriză fantastică, în care putea fi 4 – 0 pentru *Brescia romena*. Dar e 0 – 0. Zenga

< apărat ca un înger. Sau ca un diavol… Minutul 53: gol Sabău, l-o! Totul se prăbuşeşte însă sub loviturile uruguayanului Ruben Sosa (min. 56 şi

60). Apoi, spre final, Toto Schillacci, eroul italian al *Coppei del Mondo*, răsuceşte cuţitul în rană. *Tifosi* bresciani fac din nou ravagii. Poliţia e nevoită să tragă focuri de avertisment în aer…

1 – 1 la Genoa, pe terenul unei contracandidate la retrogradare. Sabău înscrie în minutul 5, dar Skuhravy egalează înainte de pauză. Uriaşul ceh trebuia să se opereze înaintea meciului cu Brescia, dar a amânat o săptămână…

2 – 0 cu Atalanta, goluri Răducioiu, spre final. Primul dintr-un penalty scos de Hagi, celălalt la o

pasă a aceluiaşi Hagi. La pauză, când scorul era O.O, *tifosi* erau gata-gata să invadeze terenul. Repriza a doua a început cu 10 minute întârziere. Zburau pietrele pe la urechile jucătorilor ca rachetele.

Clasamentul începe să le facă „rândunelelor” cu ochiul: 13. Fiorentina

26 de puncte; 14”. Genoa – 26 p; 15. Udinese – 25 p; 16. Brescia – 24 p. Se poate! Dar stadionul „Rigamonti” este suspendat pe termen nelimitat…

16 mai (etapa a 31-a): 2 – 2 la Udine! Gazdele au condus cu 2 – 0, apoi

Răducioiu a punctat de două ori, în minutele 44 şi 88. Şi tot Răducioiu, în prelungiri, a avut golul victoriei în bocanc. A vrut să transforme el un penalty, dar a tras peste poartă…

23 mai: 2 – 0 cu Lazio, pe teren neutru, la Trieste („Rigamonti” e în

carantină). Au punctat ai noştri, Sabău (min.

52) şi Hagi (min. 73). Şi Lazio venea cu Signori, cu Winter, cu Riedle, cu Gascoigne… „La Gazzetta dello Sport”: „Hagi a fost magnific. A pasat inteligent, a realizat un *un doi* fulgerător cu Rossi şi a înscris cu capul”. Cu nota 8,5 (rarisimă în Italia), Gică este declarat jucătorul etapei.

Clasamentul, înaintea ultimelor două etape:

13. Genoa 28 (37 – 52)
14. Fiorentina 27 (46 – 53)
15. Udinese 27 (39 – 47)
16. Brescia 27 (32 – 42)

Avionul cu bucluc

Luni, 24 mai. Lucescu şi Corioni vin la Bucureşti pentru câteva ore, să discute cu Mircea Sandu situaţia trioului Hagi – Răducioiu – Sabău în următoarele zece zile. Lucescu are nevoie de ei în meciul Milan – Brescia, programat duminică, 30 mai, cu numai trei zile înaintea altei confruntări cruciale, Cehia/Slovacia – România. Antrenorul

Bresciei dă asigurări că jucătorii se vor prezenta la naţională în cea mai bună stare, dar federalii se opun. Vor ca jucătorii să fie prezenţi joi la Săftica, în cantonament. Cel mai vehemente Mircea Angelescu, vicepreşedintele FRF.

Joi, 27 mai. Pe seară, acelaşi avion al lui Corioni, micuţ cât o libelulă, îi aduce la Bucureşti pe Hagi, Răducioiu şi Sabău, însoţiţi de Lucescu şi de Tomei, directorul sportiv al Bresciei. Jucătorii merg la Săftic. În cantonamentul echipei naţionale, unde stau mai puţin de 24 de ore. Între timp, Lucescu îi convinge pe Mircea Sandu să accepte varianta sa. Vineri seara, „comandoul brescian” e din nou la Otopeni, pentru se întoarce în Italia. Numai că, pe aeroport, probleme. Mircea Lucescu: „În ziua când trebuia să plecăm spre Milano, s-a constatat că avionul nostru, acela micuţ, avea nevoie de o piesă. Am telefonat în Italia. Ni s-a procurat piesa. Au adus-o piloţii noştri, cei de la Tarom, cu cursa obişnuită de

Milano. Mecanicii români au lucrat formidabil, italienii i-au admirat. Dar a trebuit să mai facem probe pe pistă. Multe probe... În aer, piloţii noştri şi-au dat seama că nu ne mai ajunge benzina până la Milano. Ne-am speriat cu toţii. Eu, Gică, Radu, Neluţu... Eram în aer şi nu ne mai ajungea benzina! Ce era de făcut? Am aterizat la Graz, în Austria. Alimentarea a durat mult. Austriacul era foarte calm. Dar ăsta a fost norocul nostru. Am constatat că una din roţi se dezumflă. Când să decolăm, s-a dezumflat de tot. Am dormit la Graz. A fost cu peripeţii. Dacă nu am fi avut acest du-te vino cu băieţii, am fi jucat la câştig cu Milan. Am fi forţat, nu ne mulţumea un punct. Ce dacă Milan tocmai jucase finala Cupei Campionilor...”

Duminică, 30 mai: Milan – Brescia 1 – 1. Pentru echipa lui Berlusconi a deschis scorul Albertini, în minutul 82, pentru oaspeţi a egalat Brunetti, două minute mai târziu. S-a vorbit mult

despre o înţelegere, atunci. Cu acel punct, Milan şi-a asigurat titlul de campioană cu o etapă înainte de final, iar Brescia a rămas în cărţile salvării de la retrogradare.

Biciul lui Dubovsky

Miercuri, 2 iunie 1993. La Košice se dă o bătălie crucială pentru calificare. Hagi, Răducioiu şi Sabău sunt acolo. Noroc cu *libelula* lui Corioni…

Începe meciul. Oamenii lui Jezek sunt pe noi. Iar noi jucăm cu

Belodedici la marcaj, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată…

Minutul 13: gol Vrabec, din lovitură liberă. Silviu Lung nu prea e în apele sale. E drept, are 37 de ani…

Minutul 26: Hagi face o minge pentru Răducioiu şi blondul cu zulufi nu iartă: 1 – 1. Schema de la Brescia…

Minutul 38: Latal pătrunde pe dreapta şi e 2 – 1. Gata prima repriză.

Poate după pauză…

Minutul 56: Hagi jonglează cu mingea în jumătatea gazdelor, îl simte pe Răducioiu gata de *explozie*, îi strecoară mingea pe culoar, printre doi fundaşi înmărmuriţi, Radu e singur cu Kouba… şut… 2 – 2! Aceeaşi schemă lucrată cu Lucescu, la Brescia. Dinu dă indicaţii tactice: *„Pe ei, băieţi*, să-i *facem avioane*!"…

Minutul 59: Dubovsky, de la 8 metri, îl *execută* pe Lung: 3 – 2.

Minutul 70: arbitrul danez Kim Milton Nielsen îl elimină pe Nemecek. Poate acum…

Minutul 75: Nielsen it dă afară şi pe Vrabec! Dacă nici acum… Minutul 82: Dubovsky trage înşelător dee la 20 de metri: 4 – 2!

Minutul 88: acelaşi Dubovsky transformă o lovitură liberă de la 25 de metri: 5 – 2!!! Incredibilă prăbuşire a unei formaţii ce musteşte

de valori, dar lipsită de orice idee tactică! Să-i amintim componenţa: *Lung – Sabău, Prodan* (*80 Hanganu*), *Gh. Popescu, Belodedici, O. Munteanu – Hagi, Lupescu, 1. Dumitrescu – Lăcătuş* (*70 Panduru*), *Răducioiu*.

Asupra lui Dinu se revarsă o ploaie de pietre şi de cutii de conserve. Iar văzduhul din Košice e biciuit de refrenul favorit al celor o mie de suporteri români: „Dinu, huidu-hu, ia-ţi valiza şi te du!”. Dar Dinu, la conferinţa de presă, găseşte explicaţia înfrângerii: „Toată vina aparţine presei, care a făcut din acest meci un capăt de lume. Şansele de calificare rămân intacte”.

Intacte? ia să vedem cât de intacte. Clasamentul:

o

1. Belgia	8	7	1	1	5 – 3	4

2. 7 4 1 2 2

România 1 – 10

3. 6 2 3 1 1

Cehia/Slovaci 3 – 7

a

4. Ţara 6 3 1 2 1

Galilor 1 – 8

(Cipru şi Feroe nu ne interesează.)

Aşadar, pentru a se califica, România are nevoie de cel puţin 5 puncte din 6 posibile, în ultimele 3 partide! Şi ce partide: cu Belgia la Bucureşti, cu Ţara Galilor la Cardiff… Teoretic, calificarea se mai poate obţine, dar nu în ritmul de până la Košice!

Epilog: pe 7 iunie, într-o şedinţă de urgenţă a Comitetului Executiv al FRF, Cornel Dinu este demis. Nu mai ţine cu argumente de genul *„în minutul 87 al meciului cu Belgia am avut viziunea calificării”* sau *„în momentul în care Lung a primit golul patru, soţia mea a pus mina pe celular,*

cerându-mi să-l schimb pe Silviu"...

Barajul blestemat

Pentru Hagi este un moment greu. După Mexico 86, ar fi al doilea

Mondial ratat la mustaţă. Plus Europenele din 88 şi 92...

Dar nu e timp pentru astfel de socoteli. Interesul se mută spre campionatul italian, care frige. În ultima etapă, Brescia joacă acasă (vorba vine, pentru că meciul se dispută la Trieste) cu Sampdoria Genova. *Doria,* echipa care i-a barat lui Lucescu drumul spre semifinalele Cupei Cupelor în 89, pe când era la Dinamo... Acum, echipa lui Eriksson are nevoie de un singur punct pentru a prinde un loc în Cupa UEFA. Iar cea a lui Lucescu – de două puncte pentru a păstra şanse de salvare. Orice înţelegere este exclusă.

6 iunie: Brescia – Sampdoria 3 – 1! La l-o în

minutul 36, arbitrul l-a eliminat pe Bonometti. Lucescu a luat foc. A intrat pe teren, a ameninţat cu retragerea echipei. „Când *mi* l-a scos pe Bonometti, am sărit ca ars.

Era momentul. Trebuia să joc tare. Să ameninţ cu retragerea echipei. Am ţâşnit pe gazon. Corioni s-a speriat şi trăgea de mine. M-am smuls.

Arbitrul s-a apropiat de mine. M-a ameninţat că mă urcă în tribună. Am scos asul: «Urcă-mă, dacă ai curaj!». S-a speriat şi el”… Apoi a egalat Lombardo. Lucescu era în pragul infarctului. Dar în acel moment a ieşit la rampă Gică Hagi. Până în final a fost regele terenului. Brescia a învins cu

3 – 1. Ultimul gol, înscris de Răducioiu, din penalty, în minutul 89…

Clasamentul final, în zona fierbinte:

13. Genoa 31 de puncte

14. Fiorentina 30 (53 – 56)

15. Udinese 30 (42 – 48)

16. Brescia 30 (36 – 44)

Dintre cele trei echipe aflate la egalitate de puncte (30) urmau să pice două. Dar criteriul nu mai era golaverajul total, ci situaţia confruntărilor directe. S-a făcut un miniclasament, în trei. 1. Brescia – 5 puncte; 2. Udinese – 4 puncte; 3. Fiorentina3 puncte. Ultima dintre ele, Fiorentina (cu Batistuta, Effenberg şi Brian Laudrup!), a luat direct calea Diviziei B, în vreme ce Brescia şi Udinese urmau să susţină un meci de baraj, pe teren neutru, pentru desemnarea celei de-a patra retrogradate (primele două erau Ancona şi Pescara, ocupantele locurilor 17 şi 18).

…12 iunie 1993. Barajul se dispută la Bologna, pe „Dali' Ara”, deşi Lucescu propusese „San Siro” din Milano. Au obiectat cei de la Udinese că e prea departe… Brescia e o echipă obosită. Finalul de campionat a stors-o ca pe o lămâie. Jucătorii nu mai au forţă şi pentru acest

meci suplimentar. Sunt conduşi eu l-o (a marcat argentinianul Balbo în minutul

13). Reuşesc, totuşi, să egaleze (Domini – min. 27). Se merge spre loviturile de la 11 metri, unde şansele sunt 50 la sută. Dar, tragedie: Cusin, portarul Bresciei, se plasează prost, pe colţul scurt, şi Orlando înscrie direct din corner! E minutul 58 şi Udinese conduce cu 2 – 1. Spre final, din penalty, Dell Anno îi ridică la 3 – 1, dar zarurile fuseseră aruncate. Greşeala lui Cusin fusese fatală…

Lată echipa care a retrogradat în Serie B: *Cusin* – *Paganin, Giunta, Rossi, Brunetti* (*39 Marangon*) – *Sabău, Domini, De Paola, Hagi* – *Saurini* (*66 Schenardi*), *Răducioiu*. Arbitrul jocului de baraj: genovezul Graziano

Cesari.

Încotro?

După meciul de la Bologna, Gică Hagi a venit în ţară cu un Mercedes nou-nouţ. S-a dus vremea licitaţiilor pe la Arad… Când a părăsit Brescia, el nu şi-a luat la revedere de la Corioni, ci i-a spus adio. Era hotărât să se transfere la altă echipă. Nu era jucător de Serie B…

Se aude ceva de AC Milan, dar Berlusconi îl ia pe Răducioiu. Apoi, de Hagi se interesează Napoli, Udinese (cea care l-a trimis în Serie B!), Eindhoven şi campioana Angliei, Manchester United. Cu Napoli, Corioni chiar demarează tratativele, dar condiţia venirii lui Hagi e să plece Zola, care *e* tot un *regista*… Potenţialii cumpărători se sperie când aud condiţia lui Corioni: împrumut pe un an. *Signor Gino* speră să promoveze, iar în Serie A să-l aibă din nou în formaţie pe Hagi.

*

22 iunieeste desemnat noul selecţioner al naţionalei române: Puiu Iordănescu, idolul copilăriei lui Hagi. E şi un act de dreptate pe care soarta i-l face lui Iordănescu, care în ianuarie 90, după trei semifinale şi două finale de Cupa Campionilor, s-a trezit arun.e.a. t într-un beci din subsolul MApN…

Pe 7 – 8 august, Brescia face un turneu la Cluj, în oraşul lui Zoli Iaşko.

Nu lipsesc Hagi, Sabău şi Mateuţ. *Matţeo* e în aşteptare. Când va pleca Hagi, va putea juca şi el la Brescia. În Serie 8 sunt admişi doar doi stranieri.

În primul meci, Brescia – Sportul Studenţesc 2 – 1. Hagi a intrat după pauză, la 0 – 1, iar golurile le-a dat să bău. Apoi, în finală, Brescia„U” Cluj

2 – 2 (la Fauză 0 – 2!). Pentru echipa lui Lucescu au marcat Sabău şi Mateuţ. Trofeu a luat calea Italiei, graţie penaltyurilor de departajare (4

– 3). Hagi a jucat 85 de minute, dar gândul îi era în altă parte. La viitoarea sa destinaţie, care continua să fie învăluită în ceaţă…

Ioan Chirilă, prezent la Cluj, a constatat: „Hagi? Câteva momente bune, urmate de pauze lungi pentru «refacere». Dacă în cele câteva momente bune iese un gol sau o pasă de gol, atunci acest element de culoare poate face uitate momentele de «şomaj». Am impresia că acest raţionament a făcut ca marile cluburi să nu ofere mai nimic celui care este considerat în continuare cel mai bun jucător român”.

Se apropie startul unui nou sezon, dar Hagi tot nu ştie unde va juca. Se duce acasă, la Constanţa, să uite de tot balamucul, dar nu-şi găseşte liniştea. Îl pistonează pe Gi9 vanni Becali să rezolve ceva. Giovanni se agită, dar nu se leagă nimic. În „La Gazzetta dello Sport” apare un articol are-l vizează pe internaţionalul român.

„Gheorghe Hagi era o vedetă. Înainte de escala Brescia, a evoluat sub culorile a doua echipe renumite: Steaua Bucureşti şi Real Madrid. Din păcate pentru el, speranţele cu care a venit în Italia s-au transformat într-o imensă deziluzie. Un adevărat naufragiu: «rândunelele» au retrogradat în Serie B. Acum, lucrurile stau şi mai rău. Nimeni nu îl vrea. Nici la noi, nici prin alte părţi. Preşedintele Corioni, nemaiştiind ce să facă, îl ţine în tribună. Iar steaua lui Hagi se tinge, încet-încet, chiar şi în 8. *Coraggio, Gica*, o vom reaprinde! lmpreună”.

Italienilor începea să le fie dor de Hagi. Dar lui Hagi nu-i era dor de

Serie 8!

Vineri, 3 septembrie: neavând încotro, Hagi acceptă: va continua cu Brescia. Ca să joace, pierde şi la salariu. Rămâne cu ceva mai mult de o treime din cel pe care-l avea în Serie A. Corioni,

totuşi, nu e Berlusconi…

6 septembrie: „italienii”, Hagi, Sabău, Răducioiu şi Dan Petrescu, se alătură lotului naţional, la Copenhaga. În ziua următoare, zbor spre nord, cu destinaţia Insulele Feroe. E prima acţiune cu nou selecţioner, Puiu Iordănescu.

8 septembrie: Feroe – România 0 – 4. Răducioiu, „milanistul”, marchează toate golurile. Două – din pasele lui Hagi, după *schema de la Brescia*. Situaţia rămâne neschimbată: avem nevoie de 3 puncte din 4, în

1 lltimele partide din grupă. Şi nu vom mai întâlni *pescarii* din Feroe…

Hello, Cardiff!

Hagi a debutat în Serie B pe 12 septembrie 1993, la Pescara. Până să se hotărască el încotro s-o apuce, campionatul ajunsese la etapa a 4-a.

Dar ce debut! Gol de la 25 de metri, din lovitură liberă, în minutul 24. Execuţie de *furioclasse*. Gazdele au egalat spre final, în minutul 85.

Apoi... 2 – 1 cu Lucchese. Când Brescia era condusă eu l-o Hagi a egalat şi apoi a provocat autogolul unui fundaş al formaţiei din Lucea. „La

Gazzetta dello Sport”: „Hagi, mândria Bresciei, a făcut şi a desfăcut după cum a vrut, bătând aproape de unul singur echipa lui Fascetti”... 1 – 2 la

Fiorentina... 2 – 2 la Acireale... 5 – 0 cu Monza (este meciul în care, în etapa a 8-a, Brescia a revenit pe „Rigamonti”, după exilul la Reggio Emilia).

Stop, *e* rândul echipei naţionale! Pe 13 octombrie, România – Belgia 2 – 1. În minutul 67, la 0 – 0, Ilie Dumitrescu este faultat în careu. Penalty! Pentru astfel de execuţii, Iordănescu îi desemnase pe Hagi şi pe Răducioiu. Gică vrea să

se consulte cu Radu, dar acesta plecase glonţ spre minge. Şut, gol.

1 – 0 pentru România! America *e* tot mai aproape. Iar Statuia Libertăţii se vede şi mai clar în minutul 84, când Ilie Dumitrescu ridică scorul la 2 – 0. Golul lui Scifo, din penalty, în penultimul minut de joc, nici nu mai contează...

Fuga la clasament: 1. Belgia” puncte (golaveraj 16 – 5); 2. România13 p (27 – 11); 3. Cehia/Slovacia – 12 p (21 – 9); 4. Ţara Galior – 12 p (18 – 10).

Ne trebuie un egal la Cardiff pentru a prinde unul din cele două bilete pentru America!

Drumul Bresciei e unul împleticit. 4 – 4 la Ascoli (ultimul gol, cel al egalării la 4, e opera lui Hagi)... l-o cu Palermo... 2 – 0 cu Cremonese, în Cupa Italiei, după 1 – 3 în tur. Fericit pentru calificare, Lucescu exultă: „Eu îi sărut foarte rar pe fotbaliştii mei. Dar după mecul cu Cremonese

am înţit nevoia să-l sărut pe Hagi, atât de bine a jucat!”… 3 – 1 cu Ancor.a.

Două goluri Sabău, unul Lerda – toate trei create de Hagi. Neluţu Sabău:

Hagi e într-o formă de zile mari. Joacă dumnezeieşte”… 0 – 4 la Bari (fără

lâni, plecaţi la echipa naţională).

Pe! 1 noiembrie, tricolorii lui Iordănescu „se ascund” la Knokke, în

1. llanda, pentru un cantonament de câteva zile. 15 noiembrie: zbor spre

Cardiff. 17 noiembrie: ziua cea mare a sosit. Echipele la centru: Prunea, Dan Petrescu, Prodan… Brrr, Prodan n-a împlinit 22 de ani şi trebuie să-l ţină pe Ian Rush… Bate un vânt rece, tăios. Nu sunt decât două grade peste zero. Începe tornada. Tremur din ce în ce mai tare. Să fie de vină frigul? Nu cred, m-am echipat ca pentru o

expediţie în Alaska…

Dar ce se-ntâmplă? Un trăsnet loveşte mortal bătrânul „Arms Park”!

Belodedici dansează cu mingea în apărare şi deodată i-o aruncă pe tuşă lui Hagi. Gică semnalizează dreapta şi face stânga, culcă doi galezi în iarba brumărie, apoi lansează o torpilă nimicitoare. Durduliu! Southall face o tumbă de măscărici. Vede ca prin ceaţă cum Hagi, *asasinul*, dansează din buric… 0 – 1. Adică, l-o for România! Şi este minutul 33. Până la pauză, galezii năduşesc să nu mai ia vreun gol.

De America ne mai despart o repriză şi-un ocean. Ilie Dumitrescu ratează iar, şi iar… Apoi începe coşmarul. Mingea se plimbă prin faţa porţii lui P unea ca la biliard – galezii s’! r mereu mai sus –, iar Saunders, din apropiere, nu iartă. Minutul 60, 1 – 1. încă suntem calificaţi. Nu trece un minut şi galezii sunt iar în careul nostru. Rush, *vulpoiul*, pivotează, Dan Petrescu pune piciorul şi

elveţianul Rothlisberger arată punctul cu var. *Adio, – America*! *Adio, vis frumos*! *Adio*… Prunea, săracu', e cât un ghemotoc. Mi se face milă de el… de ei, jucătorii… de noi, românii… Ce şansă poţi avea, când eşti cu gâtul pe butuc? Bodin are o pri ire de *killer*. La viaţa lui n-a ratat niciun penalty. E *omul-transformă-tot*. Îşi potriveşte mingea. Doamne, va fi 2 – 1… Bodin, călăul, îi aruncă o ultimă privire lui Prunea. O privire tăioasă ca briciul. Un pas, doi, trei… bară!!! Din transversală, mingea ricoşează *la mama dracu'*. Pe tabelă scrie tot 1 – 1. Asta înseamnă 1 – 1 *pentru noi*.

De aici, Hagi şi Ilie sunt prinţii terenului. Ratăm cu nemiluita. Incredibil. Obsedant. Halucinant.

Gata, s-a *terminat cu obsesiile*! *5-a terminat cu infernul*! Este minutul

81 şi România conduce cu 2 – 1! Sprint Ilie, pasă la Răducioiu, care strecoară mingea pe sub

nefericitul Southall.

Sărutăm pământul, sărutăm iarba, sărutăm cerul plin de stele...

Aşteaptă-ne, America, suntem pe drum!

La Bruxelles, Belgia – Cehia/Slovacia 0 – 0. Asta înseamnă că nu ne-am calificat oricum, ci de pe primul loc. *Group 4 table, please*!

1. România	10	7	1	2	29 – 12	15
2. Belgia	10	7	1	2	15	15
3. Cehia/Slovacia	10	4	5	1	21 – 9	13
4. Ţara Galilor	10	5	2	3	19 – 12	12
5. Cipru	10	2	1	7	8 – 18	5
6.	1	O	O	1	1	O

Feroe	0	0	– 38

Eroii de la Cardiff şi învinşii, lor:

România: *PRUNEA* – *O. PETRESCU, PROOAN, BELOOEOICI*.

SELYMES (*74 O. MUNTEANU*) *SABAU, GH. POPESCU, LUPESCU, HAGI*

— *RAOUCIOIU*. *1. OUMITRESCU* (*89 MIHALI*). Antrenor: *ANGHEL IOROANESCU*.

Ţara Galilor: *SouthallPhillips, Young, Melville, Simons* (*53 Goss*) – *Speed, Horne, Bodin* (*69 M. Allen*) – *Saunders, Rush, Giggs*. Antrenor: *Terry Yorath*.

O frază din „The Daily Telegraph”: „Românii s-au impus mai ales la mijlocul terenului, unde Hagi – blestemul Ţării Galilor – a fost din nou suveran”.

*

Dar Hagi nu are timp să-şi tragă sufletul. După ce vine la Bucureşti, cu avionul tricolorilor, ca să facă o *baie de bucurie*, el pleacă din nou în

„Cizmă”, unde Brescia îl aşteaptă ca pe un Mesia... 1 – 2 la Padova (gol

Hagi, la patru zile după cel de la Cardiff)... 1 – 1 cu Verona... 1 – 1 la Parma, în optimile Cupei Italiei (scorul este deschis de Sabău, în minutul 6, din penalty. Hagieliminat în minutul 65, pentru proteste)... 2 – 4 la Pisa... l-o cu Vicenza... 2 – 3 cu Parma, partidă retur, în optimile Cupei (Lucescu este trimis în tribună. La 0 – 2, suporterii invadează terenul, fiind scoşi cu gaze lacrimogene). Brescia ratează dramatic intrarea în sferturi... 0 – 2 la Venezia, pe 19 decembrie, înainte de Crăciun. Brescia e pe locul 11 în Serie B. *Tifosi* nu-l iartă pe Lucescu: „ia-ţi valea, cu gaşca ta cu tot!”

*

În România, toate anchetele îl indică pe Hagi drept cel mai bun fotbalist român al anului 1993. Gică el a al treilea triumf, după cele din

1985 şi 1987. Bine plasaţi mai sunt Ilie Dumitrescu, Răducioiu, Gică

Popescu, Sabău. Lucescu face o declaraţie surprinzătoare: „Pentru mine, primii doi jucători români sunt Răducioiu şi Lupescu. «Copiii» mei”. Hagi e mai la vale…

Dar pe Hagi nu-l uită agenţia Associated Press, care încearcă să anticipeze echipa vedetelor la *World Cup 94*: *Campos* (*Mexic*) – *McGrath*

(*Irlanda*), *R. Koeman* (*Olanda*), Baresi (*Italia*), *Ziege* (*Germania*) – *Matttăus*

(*Germania*), *Maradona* (*Argentina*), *Hagi* (*România*) – *Asprilla* (*Columbia*), *Bergkamp* (*Olanda*), *Romario* (*Brazilia*). Sunt nominalizate şi

câteva rezerve, printre care Răducioiu. Dar câţi dintre aceştia vor confirma?

*

Sărbătorile de fotbalist sunt mereu bulversate, mai ales atunci când joci în Italia. Sfârşitul anului 1993 şi începutul lui 94, în ceea ce-l priveşte pe

Hagi, este elocvent. *24 decembrie*: pe Gică îl găsim la Gala fotbalului românesc, organizată de federaţie la Teatrul Naţional din Bucureşti. Hagi e pe scenă, vedetă. Undeva sus, la balcon. se află Iancu şi Chiraţa, mândri de fiul lor. *25 decembrie*: la Constanţa. *27 decembrie*: la Brescia, pe terenul de antrenament. *3 ianuarie*: la Bucureşti, pe masa de operaţie, pentru eliminarea unui chist sub genunchiul piciorului stâng. *4 ianuarie*: din nou la Brescia…

Cupa anglo-italiană

La începutul anului 1994, echipa lui Lucescu atacă ultimele meciuri ale turului. 1 – 1 cu Cosenza (fără Hagi şi Sabău)… 2 – 2 la Ravenna… 1 – 2 cu Modena. La jumătatea campionatului, Brescia ocupă locul 11 (din 20 de participante), cu 18 puncte obţinute în 19 partide. Suporterii dau în clocot.

Începe returul. Şi odată cu el, începe urcuşul. 2 – 0 cu Fidelis Andria…

5 – 2 la Cesena… 3 – 1 cu Pescara (oaspeţii au condus până în minutul 57, când Hagi a transformat o lovitură liberă de la marginea careului, dând semnalul deşteptării)… 1 – 1, în deplasare, cu Lucchese (gol Sabău). La

Lucea, Hagi a jucat încântător. A şutat de la 25 de metri în transversală, i-a dat pasa de gol lui Sabău… 2 – 3 la Pescara, în semifinala Cupei anglo italiene (la care participă, în mod tradiţional,

divizionarele B din cele două ţări, finala disputându-se întotdeauna pe „Wembley”). La Pescara, Hagi a marcat golul prin care Brescia a egalat la!... 3 – 1 cu Fiorentina, din 4 penaltyuri! (primul pentru oaspeţi). Pe Hagi l-a avut în pază Bruno, cel care, pe când juca la Torino, îl trimisese în cârje pe Răducioiu. Gică Hagi: „Cred că la fel a vrut să-mi facă şi mie. Bruno a căutat tot timpul să mă scoată din joc. M-am ferit cât am putut, dar până la urmă tot m-a lovit la genunchi”... 2 – 1 cu Acireale (golul victoriei: Sabău, în minutul 88).

*

Luni, 28 februarie, Hagi a dat o fugă până la Bucureşti, să filmeze o reclamă pentru Coca-Cola. A doua zi dimineaţă, când s-a trezit, şi-a găsit maşina spartă. Hoţii i-au furat din Mercedes doar un casetofon „Majestic”, atâta au găsit. Dar ideea că poţi fi prăduit la tine acasă i-a lăsat un gust

amar.

*

Înapoi în Italia. 2 – 0 la Monza... 1 – 1 cu Ascoli (pentru oaspeţi a deschis un neamţ cam deşirat, pe nume Bierhoff). Apoi, Brescia zboară spre Londra, unde pe 20 martie 1994 câştigă Cupa anglo-italiană, învingând în finală, pe „Wembley”, formaţia engleză Notts County (gol Ambrosetti, la o combinaţie Sabău – Hagi, urmată de o centrare perfectă a lui *numero dieCI*). Cei doi români nu revin în Italia alături de colegii lor, ci urcă în avionul de Belfast. În capitala lrlandei de Nord, ei fac joncţiunea cu grosul echipei naţionale, venită de la Bucureşti, pentru un meci amical.

23 martie: Irlanda de Nord – România 2 – 0. Hagi se remarcă prin faptul că în minutul 66 a scuipat un adversar, fiind eliminat. Gestul căpitanului român este reluat de sute de ori la

posturile de televiziune din Marea Britanie. Suspendat de FIFA pe două etape, Hagi pierde amicalele cu Bolivia (3 – 0) şi Nigeria (2 – 0), ambele la Bucureşti. El recunoaşte: „Da, mi-am pierdut controlul. Am comis un gest necugetat, nedemn de un sportiv, de un căpitan de echipă. Am avut noroc cu Mircea Lucescu, cu colegii de echipă, cu preşedintele Corioni, care m-au ajutat să depăşesc zilele cumplite care au urmat eliminării de la Belfast”.

Salt spre Serie A

În Serie B, se intră în ultimul sfert al cursei. Brescia adulmecă locul 4, ultimul care asigură promovarea în Serie A, dar ezită să facă pasul decisiv. 2 – 2 la Palermo, în Sicilia (un gol Sabău) … 2 – 3 la Ancona (ultimul gol – Hagi)… 1 – 1 cu Bari… l-o cu Padova… 0 – 0 la Verona. În oraşul lui Romeo şi al Julietei, Hagi nu se regăseşte în

formaţia „rândunelelor”. Lucescu îl lasă pe tuşă! Antrenorul explică: „Gică a jucat slab cu Padova, i-am spus-o, au fost şi mânieli în tribună. Am considerat că e mai bine să nu joace în partida următoare”. Hagi e la un pas să cedeze psihic. Ideea că a naufragiat în Serie B îl înnebuneşte. Nu o dată, i-o aruncă în faţă lui Lucescu: „Trebuia să rămân la Madrid, nu să vin în fundătura asta!”. Îl cheamă pe Giovanni Becali şi îi spune să-i găsească echipă. Nici pe el nu-l menajează: „Mi-ai zis să am încredere în nea Mircea şi nea Mircea uite ce mi face!”. Becali simte că Gică e cu nervii la pământ. Se mută, practic, cu el, la Brescia, să-l ajute să depăşească momentul. Impresarul îşi aminteşte: „Pe Gică îl omora singurătatea. Avea un apartament superluxos în centrul Bresciei, dar atât de întunecat, că trebuia să aprind toate luminile ca să nu mă simt ca în peşteră! Era un palat vechi, în stil medieval. Stăteam acolo săptămâni întregi, discutând cu Gică de una, de

alta... Făceam şi pe bucătarul, îi făceam salată de conopidă, ca să-i mai treacă tristeţea asta. Dintre toţi jucătorii mei, cu el am stat cel mai mult. Pentru el, acel al doilea an a fost cel mai slab din punct de vedere moral, dar cel mai bun din punctul de vedere al pregătirii. Iar asta s-a văzut în ultima parte a campionatului, când Gică s-a dezlănţuit”.

Spre final, Hagi, într-adevăr, a făcut ravagii. Mai erau de jucat 6 etape şi Brescia dădea târcoale locului 4. Promovarea în Serie A era un pariu care neapărat trebuia câştigat... 4 – 1 cu Pisa! Gol Hagi la l-o când meciul era în cumpănă. Momentul era greu, mai ales că Sabău părăsise terenul, accidentat, chiar în primul minut de joc... 2 – 2 la Vicenza... 4 – 2 cu Venezia, recital Hagi: două goluri, o pasă de gol, plus două şuturi în bară... (Între timp vine naţională României, care, într-un meci amical, învinge Brescia eu l-o prin golul lui Ilie Dumitrescu. Hagi a jucat în formaţia

tricoloră)…

1 – 2 la Cosenza. Înaintea ultimelor două etape, Brescia ocupă locul 3, având un punct avans faţă de Padova şi două faţă de Cesena, principalele contracandidate la promovare.

29 mai, etapa a 37-a: BresciaRavenna 2 – 1, şi echipa lui Corioni e din nou în Serie A, indiferent de rezultatele ultimei etape! Lucescu vorbeşte ca un oracol: „Hagi a avut un final de mare clasă. Acum e la valoarea psiho-fizică de vârf. Cred că o să facă un mare Campionat Mondial. Iar echipa României o văd calificată în sferturi”. Adică în primele 8 din lume! Să fie, oare, posibil aşa ceva?

*

Pe 30 mai, la nici 24 de ore după meciul cu Ravenna, Hagi e deja la

Săftica. A ratat cantonamentul de la Borno

(Italia) şi nu vrea să mai piardă nicio zi. America îl aşteaptă, iar el trebuie să fie în formă maximă la întâlnirea cu *America*.

Capitolul 27

Triumf
În America

Pe 2 iunie 1994, de pe aeroportul Otopeni îşi ia zborul avionul care-i are la bord pe cei 22 de jucători reţinuţi de Puilordănescu pentru Campiona tul Mondial din Statele Unite ale Americii. Înainte de plecare, Hagi încearcă un pronostic: „Cred că vom juca în sferturi”. La fel a zis şi *nea Mircea*...

Cei 22 de tricolori din *avionul pentru America* sunt: Stelea, Prunea; Preda (portari); Dan Petrescu, Belodedici, Prodan, Gică Popescu, Mihali.

Selymes (fundaşi); Hagi, Lupescu, Dorinel Munteanu, Ilie Dumitrescu.

Panduru, Gâlcă, Stângă, Papură, Chiriţă (mijlocaşi); Răducioiu, Vlădoiu.

Viorel Moldovan, Marian lvan (atacanţi).

În avion se află şi Gabi Balint, dar în calitate de director sportiv al FRF.

De un an a agăţat ghetele în cui, accidentările nu-i mai dădeau pace…

Ca să străbată jumătate de glob, până în California, pe malul

Oceanului acific, avionul are nevoie, cu escale cu tot, de mai puţin de

24 de ore. În 1930, pentru a fi prezenţi la prima ediţie a Campionatului

Mondial. găzduită de Uruguay, tricolorii lui Octav Luchide călătoreau două zile cu trenul, până la Genoa, urmate de 14 zile cu vaporul, celebrul *Conte Verde*…

*

Pe Pământul Făgăduinţei, românii îşi fixează tabăra la „Hyatt Hotel”.

din Newrort Beach. O zonă liniştită, situată la o distanţă rezonabilă de stadionu „Rose Bowl” din Pasadena – una dintre entităţile uriaşei metropole Los Angeles. Mai încolo, când se vor apropia meciurile, tricolorii se vor muta în Arcadia, la „Embassy Suites”, şi mai aproape de stadion.

Gică Ea şi îşi aduce aminte că s-a mai scăldat o dată în apele

Pacificului. În ianuarie 1984, când l-a luat Mircea Lucescu în turneul din

Ecuador. De atunci au trecut 10 ani…

*

Duminică, 12 iunie 1994. Pe terenul unei renumite şcoli californiene

(*Trabuco Hills High School* din Mission Viejo), românii dispută ultimul meci amical înainte de a intra în focuri. Adversari: suedezii lui Tommy Svensson, cu care s-ar putea întâlni abia în sferturi. Dar să ajungem noi în sferturi…

În prima repriză, *ţaca-paca*. Jucătorii ambelor echipe au grijă să nu se accidenteze. După pauză, unul dintre blonzii lui Svensson, Klas lngesson, ne dă un gol ameţit. Asta îl scoate din pepeni pe Hagi. Chiar dacă-i vorba de un amical, nu-i place să piardă. la mingea de la centru şi întoarce trei suedezi, cum îi întorcea la salcâmi pe alde Babaşcu, Gârbă şi Stere Paris. Rând pe rând, Blomqvist, Rehn şi Thern sunt uitaţi pe traseu. Apare însă Bjorklund, care-l trânteşte de pământ. Lovitură liberă, specialitatea lui Gică. Să tot fie vreo 20 de metri. O privire scurtă, un şut viclean şi coţofana se zbate în năvodul porţii scandinave. Asta aşa, de încălzire, ca să se ştie că în America a debarcat Gică Hagi, care e pus pe cuceriri.

Luni, 13 iunie. Vizită la Disneyland. Grota piraţilor, cu o prinţesă răpită, pocnete de pistoale şi bubuituri de tun... Vestul Sălbatic, cu cowboys, indieni şi bandiţi... Tunelul groazei şi casa cu fantome... Ţara urşilor... Mickey Mouse...

Astea, toate, sunt născociri. Dar Asprilla şi Valderrama sunt personaje reale, care abia aşteaptă să dea iarna în *banda lui Hagi*!

Adios, compafteros!

18 iunie – ziua marii confruntări cu Columbia. Sud-americanii se năpustesc din start spre careul nostru, în urletele guturale ale zecilor de mii de fani. Tuturor le-a luat minţile o declaraţie a lui Pele: „Columbia este marea favorită la titlul mondial”. Asprilla, Valencia, Rincon şi Valderrama I-au luat pe *rege* în serios. Doar Pacho Maturana – antrenorul –, pe margine, e mereu cu ochii pe număru110 din echipa

noastră. Strigă la fundaşii săi: *„Atencion, numero diez*! *Atencion...”*

E minutul 16 şi apărarea română dă semne de sufocare. Hagi simte impasul. Cere balonul. Neîmplinirile trăite sub cerul Madridului, dramatica retrogradare din primul eşalon italian şi purgatoriu! îndurat în Serie B au umplut paharul. Inconfundabil cu tunsoarea sa de licean ştrengar, Gică freamătă. A sosit momentul ca uriaşul său talent să rupă zăgazurile. *Numero diez* primeşte mingea. Depăşeşte centrul terenului, îi râde în nas lui Gomez – cerberul său – şi îl deschide cu o pasă magistrală pe Răducioiu. Atacantul cu zulufi n-a uitat *schema de la Brescia*. Ţâşneşte ca un ţipar, îi răsuceşte pe Herrera şi Perea şi fulgeră colţul lung al porţii lui Cordoba: *uno a cero para Rumania*!

Dar nu e timp pentru bezele. Valencia şi Rincon se aruncă spre careul nostru cu şi mai

multă furie, obligându-l pe Stelea să zboare ca Superman. Hagi simte pericolul din nou. Se repliază. Ia mingea, rupe ritmul, demarează într-o cursă explozivă, schimbă vitezele şi, ajuns la 35 de metri de poarta lui Cordoba, aprinde fitilul unei ghiulele. Goal-keeper-ul din Caii respinge greu, printr-un plonjon disperat. Tribunele au amuţit. *De unde a mai apărut şi acest tip care începe să ne enerveze*? *N-a auzit ce-a spus Pete, că suntem favoriţi la titlu*?

Minutul 34. Dorinel Munteanu – *Piticul* atomicface un sprint scurt şi întoarce mingea spre Hagi, aflat la pândă pe partea stângă a terenului. De la 30 de metri de ţinta Columbiană, Gică îl zăreşte pe Cordoba rătăcit prin careul mic. Fără să stea pe gânduri, desenează o di gonală măiastră. Mingea pluteşte imponderabil, sfidând gravitaţia. Întregul stadion înmărmureşte. Columbieni şi români, mexicani şi *yankei*, gazetari şi poliţişti privesc fără să respire, într-o linişte

selenară... Şi inevitabilul se produce. Sfera de piele se aşază cuminte în vinclul din stânga nefericitului Oscar Cordoba. *Goooooooooooooooooool*! Cel mai mare gol al acestui Mondial! Şi unul dintre cele mai teribile consemnate în istoria turneelor finale! Gol Hagi, România conduce Columbia cu 2 – 0!

Dar meciul nu s-a terminat. Oamenii lui Maturana parcă au turbat. Gomez caută să strivească stângul de aur al lui Gică Hagi. E nevoie de leacurile doctorului Pompiliu Popescu. Hagi e pe margine, cu faţa încă schimonosită de durere. Coumbienii profită de omul în plus şi se aruncă peste careul nostru. Cap Valencia, gol! E minutul 43 şi scorul devine 2 – 1. Imposibil de apărat o diferenţă atât de fragilă timp de o repriză!

...Ba se poate, pentru că, încet-încet, şi columbienii se sting. Elanul lor din prima parte a avut în el şi ceva teatral. Au vrut să izbe scă în

plin, dar să şi impresioneze. Atâta doar că nu şi-au găsit oamenii. În planurile lor nu figura, printre adversari, un *diavol* de talia lui Hagi.

Meciul se apropie de sfârşit. E minutul 88 şi ai noştri sunt stăpânii terenului. Plimbă mingea ca la biliard. Gheata e doar vârful tacului… Deodată, Hagi accelerează. *Ce* l-o fi apucat? Consemnul era să ţinem mingea cât mai mult. Dar machidonul e deasupra consemnelor. Proiectează o pasă fenomenală, de 40 de metri, spre zvârluga cu numărul

9. Răducioiu vine la întâlnire, preia elegant şi trimite cu sânge rece în poarta lui Cordoba. România – Columbia 3 – 1, cine şi-ar fi închipuit?

În vestiar, Hagi, căpitanul, strigă la oştenii săi: „V-am spus că n-aveţi de ce vă teme, aţi fost mai buni ca ei!”. Aşa o fi, Gică, dar dacă nu aterizai tu, extraterestru printre pământeni, cine ştie în care vestiar se cânta acum

Marşul Triumfal din „Ai da”…

În graba sa către autocar, Adolfo Valencia, singurul Columbian care l-a învins pe Stelea, aruncă peste umăr: „Pe noi ne-a învins Hagi. Mare jucător!”. Cam în acelaşi timp, străzile Bucureştiului şi ale altor mari oraşe ale României se află în carnaval. La ora 4:30, dimineaţa, oamenii se aruncă în fântâni arteziene… Lozincile nu întârzie să apară. „N-avem bani, n-avem păpică *1* dar l-avem pe Hagi Gică!”… „Iliescu minte *1* Hagi preşedinte!”… „Jos Văcăroiu *1* Prim-ministru Răducioiu!”…

Agenţia France Presse dă de veste lumii: „Realismul românilor, minunat orchestraţi de Gheorghe Hagi, a dominat stilul strălucitor al columbienilor. Jucând în permanenţă pe cartea contraatacului, românii au reuşit să plaseze trei

contre asasine. Hagi este o bombă pregătită să explodeze în orice moment”. Alţi francezi, cei de la cotidianul „L'Equipe”, sunt de părere că, în curând, „lui Hagi nu i se va mai spune *Maradona din Carpaţi*, ci argentinianul va fi botezat *Hagi din pampas*”. Antrenorul Braziliei, Carlos Alberto Parreira, ne-a cam luat frica: „România are o echipă extraordinar de bună. Trebuie să fim foarte atenţi, Hagi şi ai lui sunt un real pericol la acest Campionat Mondial”.

Să parcurgem caseta meciului, cu precizarea că notele alor noştri sunt cele pe care le-am acordat atunci, la cald, în „Evenimentul zilei”.

România – Columbia 3 – 1

18 iunie, stadion „Rose Bowl” Pasadena (*Los Angeles*).

Au marcat: *Răducioiu* (*min. 16 şi 88*), *Hagi* (*min. 34*) *1Valencia* (*min.*

43).

România: *Stelea 8,5D. Petrescu* 7, *Mihali* 7,

Belodedici 8,5, Prodan

7, *D. Munteanu* 7*Hagi 9, Lupescu* 7,5, *Gh. Popescu 6,5*, z *Dumitrescu*

6 (*67 Selymes 7*) – *Răducioiu 8,5* (*90 Papură*).

Columbia: *Cordoba – Herrera, Perea, Escobar, Perez – Gomez, Valderrama, Alvarez, Rincon – Valencia, Asprilla*.

Accidentul elveţian

Din păcate, patru zile nu sunt suficiente pentru a topi euforia din tabăra tricolorilor. Elveţienii au debutat economicos, 1 – 1 cu formaţia Statelor Unite, păstrându-şi energie şi pentru meciul cu noi. Meciul curge echilibrat până la pauză, şi asta graţie lui Gică Hagi, care egalează cu un şut ucigaş, de la 25 de metri, acoperind de unul singur haosul din jocul echipei noastre. În repriza a doua, însă, totul se prăbuşeşte. Parcă şi tavanul de deasupra

stadionului – premieră la un Campionat Mondial – îi împiedică pe ai noştri să respire…

România – Elveţia 1 – 4

22 iunie, stadion „Pontiac 5 ilverdome" Detroit.

Au marcat: Hagi (min. 36) 15 utter (min. 16), Chapuisat (min. 53), Knup

(min. 66 şi 72)

România: Stelea – D. Petrescu, Mihali, Belodedici, Prodan, O.

Munteanu – Hagi, Lupescu (90 Panduru), Gh. Popescu, 1. Dumitrescu (70

Vlădoiu) – Răducioiu.

Elveţia: Pascolo – Hottiger, Herr, Geiger, Ouentin – Ohrel (82

5 ylvestre), 5 forza, Bregy, 5 utter (70 Bickel) – *Knup, Chapuisat.*

Eliminat: Vlădoiu (min. 74 – pentru atac violent).

Mare surpriză în celălalt meci al grupei: SUA – Columbia 2 – 1! Americanii au deschis scorul printr-un autogol al lui Andres Escobar, care pentru asta, câteva zile mai târziu, la întoarcerea în Columbia, avea să fie împuşcat de un fanatic…

Clasamentul grupei A, înaintea ultimelor partide (deja se aplică noul sistem, cu 3 puncte la victorie):

Ca să păstrăm şanse de calificare, avem nevoie de cel puţin un punct în meciul cu americanii. La ei acasă, în vulcanul „Rose Bowl"…

Autograf pentru Cobi Jones

Sâmbătă, 25 iunie. Cerul Californiei se sparge sub răcnetele a 90.000 de *american fans*: „*U-5-A*! *U-5-A*!". Crainicul stadionului anunţă, sadic, temperatura: 12S de grade Fahrenheit – asta înseamnă 41 de grade Celsius. Dar acolo, jos,

pe gazon, sunt peste 50. Pe fundul *ligheanului*, pământul încins amplifică dogoarea. Cum or rezista jucătorii?

Jucătorii aleargă economicos. Cât să aibă meciul în mână, având grijă să nu se sufoce. Ar fi o tragedie să facă pe maratoniştii şi în scurt timp să-şi

5 cuipe plăminii... Harkes trimite mingea în bară şi tribunele încep să fiarbă. Hagi simte momentul greu. Obrăznicia *yankeului* trebuie pedepsită. Gică îşi leagă mingea de picior, cu un fir invizibil. Instantaneu, oamenii lui Bora Milutinovici fac pasul înapoi. Le e teamă de Hagi ca de dracu'. Ca la comandă, jocul se mută departe de poarta lui Prunea...

Minutul 17. Pornind de pe stânga, românii se deschid în evantai.

Selymes îi aruncă mingea lui Ilie Dumitrescu. Acesta, dintr-o bucată, lui

1\aducioiu. Pasă pe dreapta spre Dan

Petrescu, strecurat hoţeşte pe flancul drept. Unghiul e aproape mort. Centrare? Aşa crede Tony Meola, care bate aerul cu palmele prin careul mic. Dar Dănuţ strecoară mingea, din unghiul acela *aproape mort,* printre portarul american şi bară. *Thank you, Tony*! l-*o for România*!

Oamenii lui Bora se reped spre poarta lui Prunea. Ei cred că e ca la fotbal american, unde trebuie să fugi mult, să mănânci pământul. Nu, *brothers*, aici trebuie să alerge mingea! Şi mai trebuie să ştii cu *coţofana*. ia uitaţi-l pe Hagi! îl are în faţă pe Cobi Jones. *Yankeul* se aruncă energic, cu forţa noului intrat. Hagi îl întoarce o dată, de două ori, de trei ori. Tribunele murmură. Cobi se înfurie. Tribunele gustă reprezentaţia. Americanul cu părul pe moaţe se repede decis să-i plătească machidonului umilinţa îndurată. Dar, până să se dezmeticească, sfera cea buclucaşă i se strecoară printre picioare. Tribunele ard de-a

binelea. Bezmetic, jucătorul ridiculizat pune capăt numărului de magie faultându-l pe vrăjitorul român. Minute în şir, Pasadena răsună de aplauze... José Coto, comentatorul de la *Radio Nacional España*, pune sare pe rana suporterilor lui Real Madrid: „Amintiţi-vă, Hagi a fost cândva al nostru...” Fluier final! La conferinţa de presă, Bora Milutinovici, sârbul globe trotter, reaminteşte ce a spus Pele cu câteva zile în urmă: „Hagi e, de departe, cel mai bun fotbalist prezent la acest Campionat Mondial!”

CNN, celebrul post de televiziune al magnatului Ted Turner, transmite prompt mesajul adresat de Hagi compatrioţilor săi: „Am ţinut foarte mult să obţinem acest rezultat pentru toţi oamenii din România, care ne iubesc şi ţin la noi. Am reuşit să facem o ţară fericită”.

RomâniasUA l-*o*

25 iunie, stadion „Rose Bowl” – *Pasadena* (*Los Angeles*).

A marcat: *O. Petrescu* (*min. 17*)

România: *Prunea – O. Petrescu, Prodan, Belodedici* (*88 Mihali*).

Selymes – O. Munteanu, Gh. Popescu, Hagi, Lupescu, z Oumitrescu Răducioiu (*84 Gâlcă*).

SUA: *Meola – Clavijo, Balboa, La/as, CaligiuriRamos* (*63 Cobi Jones*), *Sorber* (*58 Weger/e*), *Oooley, Harkes – Stewart, Wynalda*.

La San Francisco, Columbia – Elveţia 2 – 0. Asta ne ajută pe n01. Clasamentul:

1. România	3	2	O	1	5 – 5	6
2. Elveţia	3	1	1	1	*5* *4*	4
3. SUA	3	1	1	1	3 – 3	4
4. Columbia	3	1	O	2	4 – 5	3

Din această grupă, doar Columbia nu merge

mai departe. Punctajul bun le asigură şi *yankeilor* accesul în optimi. Numai că acolo vor întâlni

Brazilia…

Dar cu cine vom juca noi? Tabela FI FA spune clar: cu „D3”, ceea ce înseamnă cu echipa clasată pe locu13 în grupa D. Dar care să fie aceasta?

Joi, 30 iunie. Pe terasa hotelului „Embassy Suites” din Arcadia, băieţii lui Iordănescu stau tolăniţi în faţa televizorului. Se joacă, în paral l, ultimele meciuri din grupa D. Nigeria Grecia şi Argentina. Bulgaria. În mod normal, bulgarii vin pe locul 3, cu ei avem cele mai mari şanse să jucăm duminică, la Pasadena… În mod normal. Dar adversarii lor, argentinienii, nu se află într-o situaţie normală. Tocmai au rămas fără *El Pibe d’Oro*, Diego Maradona. Suspendat pe termen nelimitat, pentru consum de efedrină, o substanţă interzisă. Lui Hagi i-ar fi plăcut o nouă confruntare cu *butoiaşul cosmic*…

Mai sunt vreo două minute. Nigeria conduce cu 1 – 0 Bulgaria la fel.

Clasament: 1. Argentina 6 puncte (golaveraj 6 – 2); 2. Nigeria 6 p (5 – 2);

3. Bulgaria 6 p (5 – 3). E clar, ne vom întâlni cu *gospodin* Stoicikov…

Gol Sirakov, în al treilea minut de prelungiri, Bulgaria Argentina 2 – 0!

Ce înseamnă asta? 1. Bulgaria 6 p (6 – 3); 2. Argentina 6 p (6 – 3); 3. Nigeria 6 p (5 – 2). Formi abil! Adversari ne vor fi africanii!…

Cum? Gol Amokachi? În minutul 94? Staţi aşa: 1. Nigeria 6 p (6 – 2); 2. Bulgaria 6 p (6 – 3); 3. Argentina 6 p (golaveraj tot 6 – 3, ca bulgarii, dar înfrângere în meciul direct)… Nu vom juca, deci, nici cu Bulgaria, nici cu Nigeria, ci cu Argentina! Cine-ar fi crezut?…

Alba-neagra s-a încheiat. Gică Hagi se poate duce la culcare. Dar somnul nu va veni decât târziu, după miezul nopţii. Prin memorie îi defilau

Stoicikov, Balakov… Amokachi, Yekini… Batistuta, Maradona… Dar nu.

Maradona a ieşit din scenă… Batistuta, Ortega, Balbo, Simeone…

Aaar-heeen-tina!

Duminică, 3 iulie. Crainicul stadionului „Rose Bowl” anunţă numărul spectatorilor, conform biletelor vândute: 90.469. Dar în tribune sunt peste

100.000 de oameni. Majoritatea, vorbitori de limbă spaniolă.

Echipele ies la încălzire. Noi, fără Răducioiu, care a colecţionat două cartonaşe galbene. La prima atingere a mingii, galeria sud-americană îl aplaudă pe Hagi. omânul declarase că „fără Maradona, fotbalul va fi mai puţin frumos”. În replică, *El Pibe d’Oro* scăpase o vorbă mare: „Hagi e cel mai bun jucător de la acest Campionat

Mondial”. A spus-o Pele, a repetat-o Maradona…

Începe *tornada*! Balbo, romanul, trage din toate poziţiile. Batistuta, florentinul, se înşurubează periculos. Prunea îşi lungeşte mâinile de 5

metri şi prinde tot. În sfârşit, ajungem şi noi la careul argentinienilor!

Undeva pe stânga, Dorinel e te agăţat de Caceres. lslas, portarul, strigă ca un apucat: *„Hagi*! *Hagi*!”. li linişteşte Ruggeri, care i-l arată pe Hagi pe undeva prin careu. lslas răsuflă uşurat. Nu vrea să treacă prin ce-a trecut Cordoba, Columbianul. Se aşază cuminte pe colţul scurt şi aşteaptă, aşteaptă… Mingea şi-o potriveşte un băiat firav, tuns scurt, bruneţel… *„Hei, muchachos, ochii pe numero diez*! *Şi, şi, Gica Hagi*!”… Dar ce-a fost asta? Cu ochii pe Hagi, lslas n-a fost atent la ce face *bruneţelul*, Ilie Dumitrescu. Când a văzut mingea coborând spre

colţul lung, era deja prea târziu. Comentatorul televiziunii argentiniene anunţă, gâfâind: *uno a cero para Rumania, una seleccion muy peligrosa* oarte periculoasă).

Uf, e abia minutul 11! Nu trece mult şi Batistuta – care, şi el, vine tot din Serie 8 – cade în careu, la un duel cu Prodan. 11 metri, Batistuta nu iartă: 1 – 1. Argentina se prăvăleşte peste noi, *să terminăm odată cu românii ăştia obraznici*! Mingea ajunge la Hagi. *Numero diez* schimbă viteza. Îi pasează lui Ionuţ Lupescu. Trece linia de centru. Reprimeşte mingea pe dreapt. Face două fente. Chamot i-a luat frica. Hagi a ajuns în poziţie de şut. Îşi pregăteşte proiectilul. Dar, nu… strecoară mingea printre doi argentinieni, spre careul mic. O nălucă se desprinde din spatele gealaţilor şi ajunge la timp la întâlnire. Mângâie mingea tandru, ca pe o ibovnică. Argentinienii privesc paralizaţi. Plecată din gheata lui Ilie Dumitrescu, mingea se rostogoleşte sprinţară în

plasa porţii lui lslas…

E 2 – 1 şi românii nu dau semne că ar avea de gând să se oprească. Hârjoana asta le place. Gică Popescu trage violent, o dată, de două ori, Hagi vine şi el cu o torpilă, dar de fiecare dată lslas întinde o mână salvatoare.

Au trecut 25 de minute. Un asemenea *forcing* n-am mai văzut încă la acest Mondial. Puteam să marcăm de cinci-şase ori! Dar mai e mult până de-ţi. arte…

În sfârşit, vine pauza! Începe repriza a doua. Trecem prin minute de foc. Batistuta şi Balbo ratează ocazii mari. *Romanul* îl scoate din poartă pe Prunea şi aruncă mingea în careul mic. Cine va ajunge primul, cine, cine?… Belodedici! lmperialul Belo, căruia în 88 i s-a pus eticheta *trădător*…

Acţiunile argentinienilor se înmulţesc. Hagi intră din nou în alertă.

Trebuie să ţină mingea departe de poarta lui Prunea. *Gicanul* are mişcări de fachir. Se plimbă

cu mingea pe la mijlocul terenului, timp în care Belo şi ceilalţi băieţi din spate îşi mai trag puţin sufletul. Îl *căpitano* e magistral. Sud-americanii nu prea au curaj să-l atace. Când o fac, mingea dispare. Apare, în schif!! b, cartonaşul galben. Mai întâi pentru Redondo, apoi pentru Chamot… În tabăra lui Alfio Basile e fierbere mare. *Drace, ăstuia n-avem ce-i face*!…

Minutul 56. Ilie Dumitrescu mai are ceva de spus. Porneşte din jumătatea noastră, cu mingea la picior. Fentă stânga, dribling dreapta, Sensini e scos din joc. Vijelia s-a pornit din nou. lslas simte un fior rece, care-l fulgeră din creştet până-n călcâie. *Numero orice*! *Numero orice*! Ilie se opreşte în faţa careului. 11 cântăreşte pe lslas: tremură de frică. *Numero orice* îl are în faţă pe Chamot. Se întoarce, gâfâind, şi Sensini. Ilie simulează o pătrundere frontală. Cei doi se reped ca berbecii. Dar mingea… unde e mingea? A

plecat undeva spre dreapta, unde… unde vine ca o rachetă Gică Hagi! *Numero diez,* señor *lslas*! *Poate-ţi era dor de el*… Sprijin pe stângul, şut cu dreptul, *gooooooo*… *oool*! *Gica Hagi, Rumania* – *Aaarhentina tres a uno*! Mingea s-a dus glonţ pe colţul scurt. *Unde erai dumneata, señor lslas*? *Unde eşti dumneata, señor Maradona*?

…Diego s-a cuibărit în spatele unui monitor TV, la masa presei. Abia i se mai vede fruntea, încadrată de două căşti ce-i acoperă urechile. *El*

Pibe d'Oro plânge. Lacrimi amare se rostogolesc peste circuitele sofisticate…

Îl privesc pe Hagi – nu e om, e zeu. Mişcările lui îi paralizează pe adversari. Uneori se dă retras din joc, n-are treabă, nici că-i pasă… şi deodată, *zbang*! loveşte fără milă.

…Meciul se încheie cu scorul de 3 – 2. A mai înscris şi Balbo, în minutul

75. Dar atât. Pentru români, „Rose Bowl” devine loc sfânt. Acolo, pentru prima dată în

istoria de 64 de ani a Cupei Mondiale, naţională ţării noastre s-a calificat între primele 8 echipe ale lumii!

România – Argentina 3 – 2

3 iulie, stadion „Rose Bowl" Pasadena (*Los Angeles*).

Au marcat: z *Dumitrescu* (*min. 11 şi 18*), *Hagi* (*min. 56*) *1 Batistuta*

(*min. 16 din penalty*), *Balbo* (*min. 75*).

România: *Prunea – D. Petrescu, Mihali, Belodedici, Prodan, Selymes Hagi* (*86 Gâlcă*), *Lupescu, Gh. Popescu, D. Munteanu* – z *Dumitrescu* (*88*

Papură).

Argentina: *lslas – Sensini* (*63 Medina Bel/o*), *Caceres, Ruggeri, Chamot*

— Simeone, Redondo, Basualdo, Ortega – Batistuta, Balbo.

Niciodată, nici măcar la Revoluţia din 89, n-a

ieşit atâta lume în stradă ca după meciul cu Argentina! Marea performanţă a tricolorilor, conduşi în teren de căpitanul Hagi, i-a făcut pe români să uite de necazuri. Iar elogiile se îngrămădesc, de pe toate meridianele.

Pele, marele Pele: „Mi-a plăcut enorm meciul România Argentina, pe care îl consider cel mai frumos de la acest turneu final. Iar Hagi, repet, e de departe cel mai bun jucător al Mondialului american".

La Buenos Aires, ziarele plâng pe umărul echipei lui Alfio Basile.

„Argentina a jucat bine şi nu merita să piardă, însă a făcut cale-ntoarsă acasă pentru că Hagi este cel mai bun jucător al Mundialului. Hagi, stăpânul miracolelor, e vinovat de eliminarea Argentinei!" („Ciarin")... „Prin contraatacuri fulgerătoare, Hagi şi Dumitrescu ne-au supt sângele şi viaţa!" (La Nacion")... „Hagi, cu

abilitatea sa teribilă, a ştiut să manevreze pe spaţii înguste şi să dea pase acolo unde trebuie. Hagi, motorul echipei, este un mare maestru. Acesta a fost secretul echipei României!” („Ambito Financiero”).

Italienii nu mai găsesc metafore. „Adio Maradona, adio Argentina! Hagi e un gigant, iar Dumitrescu a renăscut” („La Gazzetta dello Sport”)… „Magnifică prestaţie a lui Hagi” („Corriere dello Sport – Stadio”)… „România e mare, iar Hagi e profetul” („La Stampa”)… „Ar mai fi fost România aceeaşi dacă juca Maradona? După ce l-am văzut la rampă pe vrăjitorul Hagi, probabil că da” („La Repubblica”).

Absenţi din America, englezii îşi dau ochii peste cap. „Geniul lui Hagi s-a dovedit decisiv. Stângul de maestru al *decarului* român este, probabil, cel mai valoros la acest Mondial. România pune capăt suferinţei argentiniene la World Cup 94” („The Times”)… „Argentina cade în

faţa unui Hagi magnific. România este cea mai mare surpriză a turneului final, iar Hagi – valoarea ei supremă” („The Guardian”).

Şi elogiile continuă… „Cine vrea să înveţe fotbalul-spectacol să se uite la Hagi şi la ceilalţi 9 români!” (TF 1 – Franţa)… „Diabolic acest Hagi, Maradona din Carpaţi!” („24 Heures” – Elveţia)… „Al doilea show total al lui Hagi” („Der Bund” – Elveţia)…

*

Întrebat, la conferinţa de presă, ce ar prefera să fie, rege sau preşedinte, Hagi a răspuns: „Fotbalist”. Dar el avea deja pe cap coroana de rege, iar la Bucureşti zeci de mii de oameni scandau „Hagi preşedinte!”…

Uriaşul Andersson

Miercuri, 6 iulie. Tot în California, dar la San Francisco, România întâlneşte Suedia, pentru a stabili adversara Braziliei din semifinalele Campionatului Mondial. Au trecut 40 de zile de când trupa lui Iordănescu a pus piciorul pe pământ american…

Gol Brolin în minutul 79! S-a dus totul pe apa sâmbetei… Minutul 89. Lovitură liberă de la 30 de metri. Gică Hagi îşi mai încearcă o dată şansa.

Şut… mingea muşcă zidul şi ricoşează la Răducioiu, *gooooo… ooof*, 1 – 1!

Prelungiri. Românii sunt extenuaţi, suedezii la fel. Minutul 101:

gooooo… oool Răducioiu, 2 – 1, suntem la 19 minute de semifinală! Imediat.

Schwarz primeşte cartonaşul galben. Al doilea. Este eliminat. Pentru ultimele 18 minute, suedezii rămân în 10 oameni…

Începe numărătoarea inversă. Minutele trec

greu. 17… 16… 15… 14…

13… 12… 11… 10… 9… 8… 7… 6… 5… Dar ce se întâmplă? Fundaşul

Nilsson aruncă mingea în înaltul cerului. Uriaşul Kennet Andersson îi urmăreşte coborârea. Se înalţă peste careu, peste Prunea, peste tot…

Cap… gol… 2 – 2… Doamne, şi mai erau 5 minute!

Cel mai dramatic sfert de finală se decide la penaltyuri. Suedezii trag primii. Hakan Mildpeste poartă!… Răducioiugol, conducem eu l-o… ba nu, 3 – 2… Kennet Andersson, 3 – 3… Gică Hagi… Doamne, să nu fie ca la

Sofia!… Nu, Hagi acum e rege, evorba lui Pele şi a lui Maradonacel mai bun jucător al acestui Campionat Mondial. Gol, fără probleme, conducem cu 4 – 3… Brolin, 4 – 4… Lupescu, 5 – 4… lngesson, 5 – 5… Dan Petrescu – şut slab, apără Ravelli!… Gol Nilsson, 6 – 5 pentru suedezi… Gol şi Ilie

Dumitrescu, 6 – 6. S-a terminat seria de 5 lovituri. De-acum, câte una pentru fiecare. Cine ratează pleacă acasă. Henrik Larsson, cu moaţele lui… gol, 7 – 6.

Cine vine? Belodedici, încă un fundaş, după Dan Petrescu… Şi Belo trage tot ca Dan, în stânga lui Ravelli, iar *vikingul* plonjează tot acolo…

Românii se prăbuşesc în iarbă. Am pierdut! Am pierdut un meci pe care n-aveam voie să-l pierdem niciodată! Am avut 2 – 1 în prelungiri… am avut şi om în plus… am fost în avantaj la *unşpe metri*… Doamne, cât de nedrept e fotbalul uneori!

România – Suedia 2 – 2 după prelungiri, 4 – 5 la penaltyuri

6 iulie, stadion „Stanford” – San Francisco.

Au marcat: *Răducioiu* (*min*. *89 şi 101*)*1Brolin* (*min*. *79*), *K*. *Andersson*

(*min*. *115*).

România: *Prunea – D*. *Petrescu, Belodedici, Prodan, Selymes – Hagi, Lupescu, Gh*. *Popescu, O*.

Munteanu (*84 Panduru*) – *Răducioiu, 1. Dumitrescu*.

Suedia: *Rave/liNilsson, P. Andersson, Bjorklund* (*84 Kaamark*), *Ljung*

— *Brolin, Mild, lngesson, SchwarzDahlin* (*107 Larsson*), *K. Andersson*.

Printre cei 37 de jucători selecţionaţi de FIFA pentru echipa ideală a Campionatului Mondial se numără şi 4 români: Hagi, Răducioiu, Belodedici şi Dan Petrescu. Juriul, format din 8 celebrităţi ale fotbalului, printre care Pele şi Bobby Charlton, anunţă în cele din urmă „11 „— le ideal: *Preud'homme* (*Belgia*) – *Jorginho* (*Brazilia*), *Marcio Santos* (*Brazilia*), *Maldini* (*Italia*) *Brolin* (*Suedia*), *Dunga* (*Brazilia*), *Hagi* (*România*), *Balakov*

Bulgaria) – *Roberto Baggio* (*Italia*), *Romario* (*Brazilia*), *Stoicikov*

1Bulgaria).

Acelaşi juriu mai acordă şi 8 menţiuni de onoare: suedezului Ravelli.

românului Belodedici, americanului Lalas, spaniolului Goikoetxea, olandezului Bergkamp, germanului Klinsmann, brazilianului Bebeto şi nigerianului Yekini. Unde au ajuns Hagi şi Belodedici, colegi cândva la Luceafărul…

Sir Bobby Charlton îi face lui Hagi următoarea caracterizare: „Este un mare jucător, care vede perfect jocul. pasează extraordinar şi, mai mult, se dovedeşte un marcator de temut. La acest Campionat Mondial, mulţi jucători au venit cu un renume stabilit. La fel şi Hagi. Dar, în timp ce alţii nu şi-au confirmat reputaţia de care s-au bucurat, Hagi şi-a confirmat-o pe deplin”.

Agenţia France Presse întocmeşte propriul „11”. Hagi nu lipseşte nici din acesta: *Ravelli – Jorginho, Marcio Santos, Maldini, Leonardo – Brolin, Dina Baggio, Redondo, HagiRomario,*

Roberto Baggio. Noutăţi faţă de opţiunea FIFA ar fi portarul suedez Ravelli, italianul Dina Baggio, argentinianul Redondo şi brazilianul Leonardo.

La Otopeni, mii de români îi primesc pe tricolori ca pe nişte eroi. *„Hagi este regele 1 Maradona unde e*?”. Gică este chemat la microfon. „Mai întâi, vreau să vă spun bine v-am găsit!”, tună vocea machidonului, stârnind delirul mulţimii. „Cât despre noi… Cred că am făcut un lucru bun în America. Sigur că se putea şi mai mult. Am fost la un pas de semifinale. Dar asta e, viaţa merge înainte”. Din modestie, Hagi omite să spună un lucru: că acolo, în America, s-a scris cel mai frumos episod din istoria echipei naţionale de fotbal a României: calificare în sferturi de finală, locul 5 în ierarhia *World Cup 94*.

Capitolul 28

Barga lui Cruyff

Chiar în ziua revenirii tricolorilor din America, Becali anunţă: „Cele mai bune oferte pe care le are Hagi sunt cele de la Tottenham Hotspur şi de la FC Barcelona”. Englezii sunt dispuşi să plătească Bresciei 4 milioane de dolari, iar spaniolii cu unul mai puţin. Avantajul celei de-a doua variante ar fi salariul mult mai mare pe care I-ar primi Gică. Plus prestigiul evident superior al clubului catalan. Una e să joci la Bara şi alta la Tottenham…

Becali insistă pe pista Barcelona. Vrea să-l ducă pe Hagi la o mare echipă, aşa cum merită o vedetă a Campionatului Mondial. Tratativele sunt dificile, pentru că Gică mai este legat de Brescia încă un an, iar

Corioni, dacă tot renunţă la briliantul său, măcar vrea să-şi scoată banii plătiţi Realului în 92.

Giovanni Becali reface filmul acelei veri

agitate. „Când a văzut minunăţiile lui Gică în America, Johan Cruyff a pus mâna pe telefon şi m-a sunat. «Îţi aduci aminte cum am făcut, în 90, cu Stoicikov? Aşa vreau să facem şi cu Hagi! >). Eu i-am spus: <dohan, stai puţin, că aici e o problemă. Hagi e jucătorul Bresciei, nu ştiu dacă mă înţeleg cu Lucescu, cu Corionh).

«Tu trebuie să te certi cu ai mei, cu Nufiez, cu Gaspart, să te înţelegi cu ei, pentru că eu vreau pe Hagi! >l. Eu vorbeam cu Nufiez, preşedintele Barcelonei, cu Gaspart, vicepreşedintele, apoi mă întreba Cruyff: «Ce-ai făcut?», Pentru că ăsta era necazul lui: şmecherii ăştia doi nu-l ajutau cu bani. Fixau o sumă şi ziceau: «Asta e, mai mult nu dăm niciun dolar! >).

Pe 21 iulie, într-o zi de joi, când erau totuşi semne că ne vom înţelege, i-am spus lui Gaspart: «Joan, trimite un avion la Bucureşti, să-l aducă pe Hagi! >l. Eu l-am sunat pe Gică, el a urcat în avion, a venit la Barcelona, a trecut testul medical,

apoi am trecut la discuţii. Au urmat tratativele cele mai lungi ale carierei mele de impresar şi ale lui Hagi de jucător. Corioni a cerut 4 milioane de dolari, cât dădea şi Tottenham. Acest domn Joan Gaspart, unul dintre cei mai bogaţi din Catalunya, o ţinea pe-a lui, că peste 3 milioane nu dă nimic în plus. l-am spus şi eu ce aveam pe suflet, mai întâi de toate că Hagi nu e un oarecare, că-l văzuse o lume întreagă ce poate. Dar Gaspart, nimic! Atunci m-am ridicat furios, m-am repezit la el şi am rupt toate hârtiile, după care m-am ridicat şi am plecat la hotel.

Pe la 9 seara m-au căutat, m-au chemat şi iar am început să discutăm. Până la 6 dimineaţa, dar tot degeaba!

A doua zi am dat şi o declaraţie în presă – «Să nu creadă domnii

Gaspart şi Nuriez că au de-a face cu africanib>. Chestia asta, cu africanii, i-a plăcut lui

Nuriez, care a ţinut neapărat să mă cunoască. Lui Nuriez i-am spus că eu am trăit 20 de ani în Occident, că nu pot să mă fac de râs în faţa a sute de mii de oameni care-l adulează pe Hagi. Şi i-am mai spus că Hagi mai are experienţaa doi ani la Madrid, iar ca dovadă că vrea să joace la Barcelona i-am arătat semnătura lui pe un contract în alb. Până la urmă a decis Cruyff, care a insistat aproape o oră să ne spună, mie şi lui Nunez, că îl vrea pe Hagi. El a mers până acolo încât le-a spus celor de la Barcelona că dacă nu-l obţin pe român, îşi va da demisia!”

Gică Hagi n-a acceptat un asemenea tratament din partea spaniolilor. A trântit uşa, a urcat în primul avion şi a plecat la Bucureşti. Becali a rămas însă pe baricade. Contractul care consfinţea trecerea lui Hagi de la Brescia la Barcelona a fost semnat luni, 25 iulie, la capătul a zece zile de tratative. Becali a obţinut pentru Brescia o sumă de 3,2 milioane dolari, dintre care

200.000 convertiţi într-o invitaţie făcută italienilor să participe la „Trofeul Juan Gamper”, în capitala Catalunyei. Corioni şi Lucescu şi-au dat acordul, chiar dacă plecarea lui Hagi lăsa un mare gol în echipa „rândunelelor”.

Între Koeman şi Stoicikov

Pentru a-l aduce pe Hagi, Barcelona, câştigătoarea ultimelor 4 ediţii de campiona. t, a renunţat la danezul Michael Laudrup, cedat rivalei Real Madrid. În lotul catalanilor mai erau 3 străini: brazilianul Romario, bulgarul Stoicikov şi olandezul Ronald Koeman. Cu ei trebuia să se bată Hagi pentru a prinde un loc în echipă, dat fiind că regulamentul permitea prezenţa a maximum 3 *extranjeros*, simultan, pe gazon.

Romario l-a primit cu bucurie pe Hagi: „Este un mare jucător, care la

Mondiale a reuşit lucruri fantastice”. La fel,

Stoicikov, prietenul de peste

Dunăre. Ca să nu mai spunem de Johan Cruy… fi: „Vânzându-l pe Hagi, Real l-a pierdut pe cel mai bun jucător al său”. În schimb, Ronald Koeman, compatriotul lui Cruyff, a avut un dinte încă de la început: „Hagi este un jucător talentat, dar prea individualist”. N-am auzit ca *altruistul* Koeman să fi făcut vreo ispravă prin America…

Luni, 1 august, pe „Nou Camp”, Barcelona îşi prezintă lotul pentru noul campionat. Gică măsoară gazonul cu pasul, răvăşit de amintirile acelei finale cu AC Milan, pierdută cu 0 – 4, în 89…

Urmează un cantonament în Olanda, presărat cu meciuri amicale.

…2 august: 5 – 5 cu Groningen – Hagi şi Stoicikov au intrat la pauză, când gazdele conduceau cu 4 – 0! Pentru Barc;: a au marcat

Jordi Cruyff (3

goluri), Hagi şi Stoicikov (câte unul). Tot Gică i-a pus şi două mingi pe tavă lui Jordi, fiul antrenorului.

...4 august: deplasare peste graniţă, în Germania, şi 0 – 1 cu Bayer

Leverkusen (Hagi contra Lupescu).

...6 august: l-o cu PSV Eindhoven (gol Amor, din pasa lui Hagi).

Machidonul se duelează, timp de 90 de minute, cu Gică Popescu.

...8 august: 2 – 2 cu FC Utrecht. Intrat la pauză, Hagi aduce egalarea, în minutul 87, transformând senzaţional o lovitură liberă de la 30 de metri.

...10 august: în turneul de la Stuttgart, Bayern München – Barcelona

3 – 0! Cruyff a trimis în teren prima echipă, cu excepţia lui Romario, care şi-a prelungit vacanţa în Brazilia.

...11 august: tot la Stuttgart, PSV Eindhoven – Barcelona 3 – 1. Ca vârf avansat, Hagi s-a izbit din nou de „stânca” Gică Popescu.

Echipa catalană revine în Spania, continuându-şi însă şirul turneelor.

...19 august: la Valencia, în „Trofeul Naranja”, Barcelonavalladolid

1 – 0. *„Hola, Gică*!*” 1 „Hola, Belo*!*”*

...20 august: în finala „Trofeului Naranja”, ValenciaBarcelona l-o.

...23 august: pe „Nou Camp” începe „Trofeul Juan Gamper”.

Barcelona – Brescia 4 – 0, cu Hagi într-o formă de zile mari. Gică (un gol şi o pasă de gol) defilează în faţa fostei sale formaţii. Altă dată, pe 23

august defila altfel...

...24 august: în finala turneului, Barcelona – Valencia 1 – 4! Hagi e în atac, cu Stoicikov, deşi lui i-ar conveni la mijloc. A luat-o şi Cruyff pe urmele

lui Jenei... Prezent în capitala Catalunyei, Puiu Iordănescu observă: „După meciul cu Brescia, Hagi a fost printre puţinii jucători ai lui

Cruyff care au plecat acasă, să se odihnească”. Restul? La chef, să sărbătorească...

Începe sezonul oficial. La distanţă de trei zile, 2 – 0 (în deplasare) şi 4 – 5 (pe „Nou Camp”) cu Zaragoza, în Supercupa Spaniei. Accidentat în primele minute ale returului cu Zaragoza (întindere la muşchii adductori), Hagi ratează primele partide din campionat (1 – 2 la Gijon, 2 – 1 cu Santander, 0 – 0 în derbyullocal cu Espanol), startul în Liga Campionilor (2 – 1 cu Galatasaray Istanbul). precum şi meciul de debut al României în preliminariile Euro 96 (3 – 0 cu Azerbaidjan).

Lnternaţionalul român revine pe 24 septembrie, după aproape o lună de absenţă: Barcelona Compostela 4 – 0. Iar evoluţia lui face să vuiască Spania: două goluri şi două pase de gol (pentru Stoicikov). Ovaţii pe

„Nou Camp”. Barr; a urcă de pe locul 10 pe 5, aflându-se la doar două puncte de liderul Real Madrid.

Urmează o escală pe stadionul „UIIevi” din Goteborg, pentru un meci în Liga Campionilor. În minutul 69, când iese Hagi, catalanii conduc eu l-o. În final, suedezii câştigă cu 2 – 1. Apoi, în campionat, 1 – 2 la Zaragoza, meci cu o bună evoluţie a lui Hagi, dar şi cu permanente ciondăneli între el şi

Stoicikov (la capitolul scandal, bulgarul este neîntrecut).

Pe 3 octombrie, Hagi s-a alăturat lotului României, care se pregătea la Nyon, în Elveţia. Au urmat un meci important în cursa calificării la Europene (0 – 0, la Saint-Etienne, cu Franţa lui Jacquet, de la care nu lipsesc Desailly, Cantona, Karembeu, Blanc, Lizarazu) şi altul amical, dar

important pentru prestigiu (1 – 1, pe „Wembley”, cu Anglia lui Terry Venables). Era a doua oară în acel an când Hagi pleca neînvins de pe „Wembley”, după finala Cupei anglo-italiene, cu Brescia…

Problemele de sănătate ale lui Hagi îl fac să piardă echipa Barcelonei pentru câteva meciuri, în campionat şi în Liga Campionilor. 4 – 3 cu Atletico

Madrid… 2 – 1 la Valencia… 2 – 2, în deplasare, cu Manchester United… Românul reintră la Tenerife, în ultimele 20 de minute, în locul lui Stoicikov, şi joacă foarte bine (1 – 0). Cu cei din Insulele Canare are o răfuială de pe vremea când evolua la Real Madrid… 1 – 1 în Ţara Bascilor, cu Real Sociedad (tripletă Romario Stoicikov – Hagi în atac)… 4 – 0 cu Manchester United! Stoicikov şi Romario fac furori, în vreme ce Hagi lustruieşte banca de rezerve… l-o cu Oviedo, Hagi intră doar spre final. „A fi rezervă e o situaţie nouă pentru mine şi nu ştiu dacă o voi

suporta”, zice machidonul. Situaţia lui e, într-adevăr, ingrată. Teoretic, trebuie să lupte pentru un loc dintre cele trei permise străinilor. Dar, de fapt, e vorba de doar două locuri disponibile, înt ucât olandezul Koeman e indispensabil apărării… şi mai e şi olandez… În fine, în faţă, Stoicikov şi Romario sunt campioni ai orgoliului, dacă-l laşi pe vreunul rezervă te trezeşti cu zarvă la echipă…

Noroc cu naţională României, unde echipa începe cu Hagi. Pe 12 noiembrie, tricolorii înving Slovacia cu 3 – 2 la Bucureşti şi se instalează în fruntea grupei. Hagi marchează golul de 2 – 0, pe care îl dedică memoriei lui Mişa Klein, „cel dispărut nedrept dintre noi”. Hagi tocmai egalase numărul de selecţii, 90, cu care Mişa a coborât în mormânt.

Barcelona se fâstâceşte, dar Hagi (aproape tot timpul accidentat) *e* mai mult spectator. 3 – 1 la Valladolid… 1 – 2 la Istanbul, cu Galatasaray

(fără Hagi)... 0 – 1 cu FC Sevilla! (gol marcat de croatul Davor Suker. Romario şi Stoicikov sunt gata-gata să se ia la bătaie)... 1 – 1, tot acasă, cu Deportivo

BARCELONA 365

La Coruiia... 1 – 1, şi tot pe „Nou Camp”, cu IFK Goteborg. Clasamentul final al grupei din Liga Campionilor:

1.1FK Goteborg	6	4	1	1	10 – 7
2. FC Barcelona	6	2	2	2	11 – 8
3. Manchester United	6	2	2	2	11 – 11
4. Galatasaray	6	1	1	4	3 – 9

Campioana Angliei, cu Cantona, Beckham şi

Roy Keane în formaţie, ratează calificarea în sferturi.

Al doilea gol de la centrul terenului

Se apropie finalul sezonului. Unul dezamăgitor pentru Hagi. Iordănescu insistă pe lângă Cruyff să-l lase pe Gică să ajungă la cantonamentul din Cipru al echipei naţionale, care pregăteşte meciul cu Israelul. Mesajul proaspătului general către olandez e clar: *dacă tu n-ai nevoie de el, dă-mi-l mie*! Dar Cruyfi se încăpăţânează: Hagi nu pleacă. Duminică, 11 decembrie, machidonul e trimis în teren spre finalul partidei de la Vigo. Barcelona conduce cu 3 – 2, dar Celtă presează, presează. Minutul 89: mingea ajunge la Hagi, în cercul de la centrul terenului. Un elan scurt şi sfera de piele se înscrie pe o curbă la capătul căreia se află poarta echipei-gazdă. Formidabil, cal doilea gol marcat de Hagi

de la centrul terenului, Primera Division! Primul a fost în poarta Osasunei, cu aproape 3 ani în urmă.

A doua zi, căpitanul tricolorilor zboară spre Tel Aviv, unde miercuri.

14 decembrie, România şi Israel termină la egalitate: 1 – 1. Hagi e cel mai bun de pe teren, dar asta nu e suficient pentru victorie. După meci, Gică se întoarce în ţară, împreună cu cei mai înfocaţi suporteri ai săi – părinţii. Merg cu toţii la Constanţa, pentru câteva zile liniştite. Au multe să-şi povestească...

Decembrie e luna anchetelor. În toate cele realizate în România, Hagi ocupă autoritar primul loc. Este declarat nu numai cel mai bun fotbalist, ci şi cel mai bun sportiv al anului 1994. Pentru prima dată un fotbalist reuşeşte să devină cel mai bun sportiv al ţării! O ţară, până atunci, a

! olandei Balaş, a Nadiei Comăneci, a lui lvan Patzaichin, Ilie Năstase ori

Cristian Gaţu…

La extern, tot Hagi e marfa cea mai de preţ. Revista „France Football”, bazându-se pe votul ziariştilor din 49 de ţări de pe *bătrânul continent,* acordă „Balonul de Aur” bulgarului Hristo Stoicikov. Clasamentul primilor 10 jucători europeni ai anului 1994 arată astfel:

1. Hristo Stoicikov (Bulgaria)	210 puncte
2. Roberto Baggio (Italia)	136
3. Paolo Maldini (Italia)	109
4 – 5. Gheorghe Hagi (România)	68
Tom as Brolin (Suedia)	68
6. Jurgen	43

Klinsmann (Germania)

7. Thomas Ravelli 21 (Suedia)

8. Jari Litmanen 12 (Finlanda)

9 – 10. Marcel Desailly (Franţa) 8

Dejan Savicevici (Iugoslavia) 8

Au mai punctat, însă firav, nume mari precum italienii Baresi şi Signori, francezii Papin şi Cantona, suedezii Dahlin şi Kennet Andersson, germanii Matthäus şi Moller, bulgarii Balakov şi Lecikov, belgianul Preud'homme, croatul Boban, danezul Michael Laudrup…

Clasarea lui Hagi pe locul 4 în Europa reprezintă cea mai bună performanţă individuală a unui fotbalist român, de-a lungul timpurilor!

Italienii de la „Guerin Sportiva" alcătuiesc topul pe compartimente al celor mai buni trei

fotbalişti europeni. La *centrocampisti* (mijlocaşi), ordinea este următoarea: 1. Hagi; 2. Brolin; 3. Ilie Dumitrescu. La celelalte secţiuni, podiumul este ocupat de: Ravelli, Vitor Baia, Lama – portari; Maldini, Trifon lvanov (Bugaria), Jerkan (Croaţia) – fundaşi; Stoicikov, Klinsmann, Suker – atacanţi.

În fine, francezii de la „Onze Mondial” extind ancheta la scară planetară. Deci… 1. Romario; 2. Stoicikov; 3. Roberto Baggio; 4. Cantona; 5. Desailly; 6. Maldini; 7. Hagi; 8. Bebeto; 9. Ginola; 10. Ronald

Koeman. Aceeaşi revistă indică şi antrenorul anului: Johan Cruyff. Barcelona e peste tot…

Asta nu-i împiedică pe catalani să dea din groapă în groapă. 1 – 1, pe „Nou Camp”, cu Betis Sevilla. Hagi a jucat 90 de minute. Koeman a ratat un penalty, iar Abelardo a egalat târziu, în minutul 88… Trecem în 1995. Pe 7 ianuarie, Barcelona este umilită pe „Santiago Bernabeu”, în faţa a

115.000 de spectatori: 0 – 5 cu Real Madrid! Chilianul Zamorano face furori: înscrie trei goluri şi le „lucrează” pe celelalte două. Dintre catalani, doar Hagi îi pune ceva probleme lui Buyo. Bara trebuie să suporte şi eliminarea lui Stoicikov, de la finele primei reprize.

Real Madrid: *Buyo – Lasă, Sanchis, Hierro, Ouique – Mi*/ta, *Luis*

Enrique, M. Laudrup, AmaviscaRaul (*65 Martin Vazquez*), *Zamorano* (*80*

Alfonso). *Antrenor*: *Jorge Valdano*.

FC Barcelona: *Busquets – Ferrer, Abelardo, R. Koeman, Sergi – Amor, Guardiola* (*46 Nada*/), *Eskurza, Hagi – Bakero* (*46 Romario*), *Stoicikov*. *Antrenor*: *Johan Cruyff*.

Drumul spre infirmerie

În Spania, iarna fotbalul nu are pauză.

Barcelona şi, odată cu ea, Gheorghe Hagi îşi continuă periplul iberic. 3 – 0 cu Logroiies… 2 – 2 la Albacete… l-o cu Athletic Bilbao (gol Bakero în minutul 84, din pasa lui Hagi, chiar când comentatorii televiziunii spaniole spuneau despre el că „e prea individualist pentru un sport atât de colectiv")… 2 – 2 cu Werder Bremen, într-un amical, la Malaga (în minutul 29, la 1 – 1, Hagi înscrie „un gol de lux").

Romario se transferă în Brazilia, la Flamengo Rio de Janeiro. Cruyff îi arată pisica neagră şi lui Stoicikov: „Dacă Hristo nu se poate integra disciplinei mele, e liber să închidă uşa pe dinafară! Oricum, TI am pe Hagi". De-acum, românul pare să nu mai aibă probleme cu locul de titular.

5 februarie: Barcelona – Sporting Gijon 3 – 1. Hagi deschide scorul, chiar în ziua în care împlineşte 30 de ani.

Necazurile însă abia acu. În încep. 1 – 4, pe „Nou Camp", cu Atletico

Madrid, în *Copa del Rey*! În minutul 2 era l-o pentru Barcelona, dar oaspeţii au lovit apoi năucitor prin vechile cunoştinţe ale lui Gică Hagi, Columbianul Valencia şi argentinianul Simeone… 0 – 5 la Santander! Echipa lui Cruyff a terminat în 9 oameni… 3 – 1 cu Atletico, la Madrid, pe 14 februarie, în *Copa del Rey*, meci retur din optimi. Hagi a deschis scorul în minutul 8 (şut violent, de la 30 de metri), Caminero a egalat, Stoicikov îl transformaţ apoi două penaltyuri. Insuficient pentru calificare. Cruyff recunoaşte: „În partidele disputate în 95, cel mai bun jucător al nostru a fost Hagi”. Românul a devenit liderul echipei. Cruyfi se felicită pentru inspiraţia de a-l fi adus în Catalunya.

Nenorocire, însă, pe 16 februarie: la antrenament, Hagi suferă o întindere musculară care-l va ţine pe tuşă o lună! La o săptămână după accident, el este operat într-o clinică din Barcelona. Tocmai când începuse să-i meargă şi

lui mai bine, a reînvăţat drumul spre infirmerie…

Hagi urmăreşte de la distanţă evoluţia echipei sale. 3 – 0 cu Espaiiol…

2 – 1 la Compostela… 1 – 1 cu Paris Saint-Germain, în sferturile Ligii

Campionilor… 3 – 0 cu Zaragoza… 0 – 2 la Madrid, cu Atletico… Machidonul reintră într-un meci crucial: returul cu PSG, pe „Parc des Princes”.

Inventează două pase de mare maestru pentru Bakero şi José Mari, dar aceştia ratează, singuri cu portarul Lama. În minutul 72, când Hagi – resimţindu-se după operaţie – părăseşte terenul, scorul este l-o pentru

Barcelona, suficient pentru calificarea în semifinale. Dar imediat Rai şi

Guerin lovesc decisiv, scoţând e hipa lui Cruyff din Liga Campionilor.

Necazurile nu se opresc aici. În campionat,

Barc;: avalencia 0 – 0 şi Real

Madrid se distanţează la 5 puncte. Hagi face o voită la echipa naţională

(România – Polonia 2 – 1, în preliminariile Euro 96), apoi îşi reia periplul iberic. 2 aprilie 1995: 1 – 2 la Tenerife. Expediţia în Canare îi aduce românului o nouă nenorocire. Atacat dur, el părăseşte terenul accidentat.

Alte 4 săptămâni departe de gazon…

Barc;: a gâfâie. 1 – 1, acasă, cu Rea15 ociedad (Koemanautogol în minutul

90!)… 0 – 0 la Oviedo… tot 0 – 0 la Gijon… Cu 8 etape înainte de final, Real

Madrid are 9 puncte avans. Ziarele vorbesc de o iminentă sosire a portughezului Figo şi a bosniacului Kodro, în locul tandemului Hagi Koeman. Olandezul a îmbătrânit, românul e mereu accidentat…

30 aprilie: Hagi reintră în ultimele 13 minute ale partidei FC Sevilla Barcelona 4 – 2 şi este

atacat criminal de Monchu. A apucat să joace doar 7 minute. Fluierul final îl găseşte în drum spre spital. Ruptură a ligamentului interior de la genunchiul stâng…

Pentru Gică urmează 3 săptămâni în ghips. Face gimnastică zilnic, cu ajutorul unor greutăţi, pentru a nu se atrofia musculatura piciorului bolnav. Totuşi, când Gică Popescu vine la Barcelona pentru a semna cu clubul catalan, Hagi poate deja să se deplaseze. Merg împreună la un restaurant pescăresc din port, să-şi mai spună ce au pe suflet…

Barcelona încheie campionatul pe brânci. 0 – 1, în deplasare, cu Deportivo La Coruiia… 1 – 1, acasă, cu Celtă Vigo… 1 – 1 la Sevilla, cu Betis… l-o cu Real Madrid (prea târziu)… 4 – 1, afară, cu Logroiies… 0 – 1 cu Albacete, pe „Nou Camp”! Echipa lui Cruyff e la un pas de a rata şi participarea în Cupa UEFA… 2 – 0 la Bilbao. Gata

şi campionatul! 1. Real Madrid – 55 de puncte; 2. Deportivo La Coruiia51 p; 3. Betis Sevilla 46 p (golaveraj 46 – 25); 4. FC Barcelona – 46 p (60 – 45)…

În vara anului 1995, Barcelona aduce noi străini. După Gică Popescu, chemat să-l înlocuiască pe Koeman (ca şi la Eindhoven, în 90), sunt legitimaţi Figo, Kodro şi croatul Prosinecki, ultimul de la Real Madrid. Mai sunt şi Hagi, şi Stoicikov…

Giovanni Becali aruncă o bombă: „La Barc;: a e posibil să vină şi

Roberto Baggio. Ce-aţi zice de un cuplu Hagi – Stoicikov la PSG? Au nevoie de atacanţi care să le umple tribunele. Mai ales că pleacă şi Weah, şi Valdo”… Dar nu iese nimic. Francezii sunt cam strânşi la pungă. Stoicikov pleacă totuşi, dar în *Il Calcio*, la Parma. Nu se mai înţelege cu Cruyff, aşa cum nici Romario nu s-a mai înţeles…

Aflat la Constanţa, în vacanţă, Gi că Hagi se însoară cu o machedoancă de-a lui, Marilena Vlahbei. Cununia religioasă e oficiată de părintele

Galeriu, la Biserica Sfântul Silvestru din Bucureşti. Părintele le face mirilor o urare originală: „Fie ca Gică Hagi să-şi iubească soţia aşa cum iubeşte fotbalul”. Biserica e plină de invitaţi şi curioşi. Într-un colţ, discret, stă Valntin Ceauşescu, a cărui prietenie Gică Hagi n-a renegat-o niciodată.

În aceeaşi zi de duminică, 9 iulie 1995, dar mai pe seară, la „Calul

Bălan” din Neptun se porneşte petrecerea. Vine şi Hristo Stoicikov, direct de pe plajă, de la Varna… Vine şi nea Ioji Bukossi, primul antrenor al lui Gică… Vin şi câţiva ziarişti de la „El Mundo Deportivo”, din Barcelona… Mirele trece şi testul cu furatul miresei, pe care Stoicikov şi Gabi Balint o dosiseră în speranţa unei răscumpărări

consistente…

În fine, trece şi vacanţa – scurtă, ca de obicei. Hagi nu lipseşte, pe 26 iulie, de la prezentarea Barcelonei pentru noul sezon. Cruyff e fluierat de

45.000 de spectatori, care nu-l pot ierta că l-a îndepărtat pe idolul lor.

Hristo Stoicikov.

Urmează tradiţionalul turneu de pregătire în Olanda. Meciuri amicale.

2 – 2 cu Groningen (Hagi intră în repriza a doua, redebutând după patru luni de inactivitate) … 3 – 3 cu FC Utrecht (Hagi nu joacă, se resimte după repriza cu „osarii” din Groningen)… Barça revine în Spania. 3 – 2 cu FC Sevilla, la Palma de Mallorca, în Baleare. De ce nu joacă Hagi? Cruyff vorbeşte de o accidentare, presa zice că *e* o gogoriţă a olandezului, căruia nu-i mai plac ochii lui Hagi. Parcă pentru a le da peste nas ziariştilor, Cruyff îl desemnează pe machidon căpitan pentru

următorul meci amical, cel cu francezii de la Lyon (3 – 2).

Turneele de vară continuă. La Florenţa (câte o repriză a 45 de minute).

0 – 2 cu Fiorentina şi 2 – 1 cu Vicenza. În „Trofeul Juan Gamper”, 4 – 0 cu ŢSKA Sofia (Hagi este schimbat la pauză, iarăşi accidentat) şi 5 – 1 cu San Lorenzo (Argentina). Hagi nu poate juca nici în amicalul cu FC Sevilla (3 – 3), nici în Cupa Catalunyei (4 – 0 cu Tarega, 0 – 0 cu Leria). Preşedintele Lluis Nuiiez este iritat de nesfârşitele accidentări ale românului: „Hagi nu a fost schimbul ideal cu Michael Laudrup. Sunt dezamăgit”.

Încă un start ratat

Pentru al doilea an consecutiv, Hagi ratează startul în campionat (2 – 0 la Valladolid). Dă o fugă la Bucureşti, să-şi inaugureze o policlinică

stomatologică, „Dentosan”, la care îl pune director pe vechiul lui prieten Amer Almouzayen, revenit în România. Gică reintră în echipa lui Cruyff în

etapa a doua (9 septembrie), Barcelona – Merida 2 – 2, meci în care Kodro egalează din penalty, în minutul 90!

Pe 26 septembrie, Hagi marchează primul său gol într-un meci oficial după 7 luni şi jumătate, în partida Barcelonahapoel Beer Sheva 5 – 0, din primul tur al Cupei UEFA (precedentul fusese consemnat pe 14 februarie, în poarta celor de la Atletico Madrid).

Apariţiile lui Hagi în echipa lui Cruyff continuă să fie sporadice. 3 – 0 la

Zaragoza (fără Hagi)... 2 – 0 cu Rayo Vallecano (Hagi – mai puţin de o repriză)... 1 – 1 cu Real Madrid, pe „Bernabeu” (introdus în

minutul 64)…

4 – 1 cu Oviedo (Hagi înlocuieşte pe Figo în minutul 55 şi marchează, spre final, al patrulea gol al formaţiei sale).

Hagi şi Gică Popescu zboară apoi spre Bucureşti, pentru confruntarea cu Franţa, care ar putea lămuri soarta calificării la Europene. Cu o remiză am rezolvat treaba…

Dar situaţia se complică, pentru că francezii lui Jacquet ne bat cu 3 – 1. Prima înfrângere pe teren propriu, într-un meci oficial, de la acel 0 – 3 cu Bulgaria, din toamna lui 90. De atunci au trecut 5 ani…

România – Franţa 1 – 3

11 octombrie 1995, stadionul „Steaua”.

Au marcat: *Lăcătuş* (*min. 52*)*1Karembeu* (*min. 29*), *Ojorkaeff* (*min. 41*), *Zidane* (*min. 74*).

România: *Stelea* – O. *Petrescu, Mihali* (*46 Lupu*), *Gh. Popescu, Prodan, Selymes* – *Hagi* (*63*

Panduru), *Lupescu,* O. *Munteanu* – *Lăcătuş,* z *Oumitrescu* (*46 Vfădoiu*).

Franţa: *Barthez* – *Angloma, Oesailly, Leboeuf,* Oi *Meco* – *Karembeu, Oeschamps, Zidane* (*85 Thuram*), *Guerin* – *Ougarry* (*63 Madar*), *Ojorkaeff* (*75 Lizarazu*).

Echipa pe care Aime Jacquet şi-o face pentru Mondialul din 1998, găzduit chiar de Franţa, începe să ia viteză.

Clasamentul, înaintea ultimei etape: 1. România18 puncte; 2. Franţa

— 17 p; 3. Slovacia – 14 p. Singurele echipe rămase în cursă sunt România şi Franţa. Pentru a evita clasarea pe locul 2 şi, implicit, purgatoriu! a doua meciuri de baraj, trebuie să câştigăm ultimul meci, la Košice. Uff… iar la Košice?

Revenit la Barcelona, Hagi îşi continuă coşmarul. Titular cu Athletic

Bilbao (4 – 1), dar Cruyff schimbă după

pauză... Apoi, nici măcar rezervă la meciurile cu Valencia (1 – 0), Compostela (1 – 2, în deplasare) şi Salamanca

(4 – 1). La fel cu Vitoria Guimarães (3 – 0), în Cupa UEFA, când stă în tribună.

Iar pentru returul din Portugalia (4 – 0 pentru catalani), Hagi nici nu face

deplasarea! Într-un interviu la radio, el se revoltă faţă de politica lui Cruyff: „Fotbalul este un sport, nu o loterie. Joc un meci titular, dau o pasă proastă şi apoi stau şase partide! Evident, prestaţia după o asemenea pauză nu poate fi strălucită. Nici măcar nu sunt lăsat să joc două meciuri consecutiv!”. Hagi vrea să aibă „o discuţie serioasă” cu antrenorul său. Dar Cruyff nu are timp să-l asculte. E ocupat să trateze cu Alan Baii, managerul lui Manchester City (ultimul loc în Anglia!), un eventual transfer al românului în Premier League. Se mai arată interesaţii şi cei de

la Everton din Liverpool. Hagi află şi îi spune lui Carlos Rexach, secundul lui Cruyff: „Eu de aici nu mă mişc. Am contract şi vreau să-l respect până la capăt”. Olandezul pare însă hotărât să scape de jucătorul pentru care, cu un an în urmă, era în stare să-şi dea demisia…

Un altfel de Košice

Vine meciul de la Košice şi, odată cu el, salvarea lui Hagi. De astă dată, adversari nu ne mai sunt cehii şi slovacii, ci doar slovacii. E adevărat, din fosta echipă a lui Vaclav Jezek a rămas Dubovsky, „prietenul lui Lung”, dar nici acesta nu mai reuşeşte mare lucru.

Pauză. Lângă mine, la masa presei, nea Iancu Hagi s-a învineţit de frig.

Masa presei – vorba vine, de fapt e un ţarc în aer liber. Iar Košice, la mijloc de noiembrie, parcă s-a mutat la Polul Nord… „Nea Iancule, merge un

ceai fierbinte?”. „Cum să nu meargă? Ca focu’! Da’ de unde, că de la ăştia n-ai ce să cumperi?!”. Îi spun să meargă cu mine. Coborâm din tribună, traversăm o curte interioară şi dăm să intrăm într-o clădire cu două etaje, pe care scrie „Press”. La uşă, un cerber ne cere legitimaţiile de ziarişti. l-o arăt pe-a mea, iar despre nea Iancu îi spun *lasă-l*, *nene, în pace, h e’s Hagi’s father*. Ăla – nimicN-*are legitimaţie, nu intră*. Ce-i de făcut? 11 zăresc pe George Stanca. li cer legitimaţia lui, i-o dau lui nea Iancu, care o arată malacului de la uşă. *No, no*, n-o *gut*, se scălâmbăie slovacul, amestecând limbile. Hopa, am dat-o în bară! Dar nea Iancu are un moment de inspiraţie: „Ce, mă, n-am barbă ca ăla din poză? Păi, da, că m-am bărbierit azi dimineaţă!”, zice el pe româneşte, trecând prin faţa cerberului rămas fără replică.

Câteva minute mai târziu, cu câte-un pahar de ceai în mână, dăm să ne întoarcem în tribună. Iar prin curtea interioară… „Uite-i pe ai noştri!”

Nea Iancu are dreptate: dinspre stânga se apropie jucătorii echipaţi în galben, tropăind ca nişte cai de rasă înaintea unei curse de trap. Ne intersectăm cu ei. Primul e Gică Hagi, căpitanul. Nea Iancu îl întreabă, ridicând din sprâncene: „Păi? Golul când îl dăm?”. Gică se opreşte din alergare, dar continuă să tropăie pe loc: „Stai, tată, liniştit. Batem cu 2 – 0”.

Nea Iancu nu e mulţumit pe de-a-ntregul. „Gică, dar dai şi tu un gol!”. „Dau şi eu, stai liniştit”. Apoi Hagi-junior accelerează, să-i prindă pe ceilalţi. El e căpitanul şi trebuie să apară primul pe gazon.

…Minutul 68: minge aruncată în faţa porţii, Hagi e acolo, l-o pentru

România!… Minutul 82: centrare perfectă Hagi, cap Dorinel Munteanu, 2 – 0!

Gata, ne putem face geamantanele pentru Anglia.

„Batem cu 2 – 0… Dau şi eu unul…” Formidabil! Exact cum i-a spus Gică lui nea Iancu, la pauză, în curtea interioară…

Presa slovacă e uluită de superevoluţia lui Hagi. „El a pavat drumul românilor spre Anglia”… „Loviturile lui Hagi au spulberat mitul Košice”…

„Un mare regizor, Hagi, a manevrat genial pentru o trupă aproape perfectă”…

România: *Stelea – D. Petrescu, Prodan, Doboş, Selymes – Lupescu, Gh*.

Popescu, Hagi (*85 Panduru*), *O. Munteanu – Lăcătuş* (*73* z *Dumitrescu*).

Moldovan (*88 Timofte 11*).

Clasament final:

1. România 10 *6* 3 1
2. Franţa 10 5 5 o
3. Slovacia 10 4 2 4
4. Polonia 10 3 4 3
5. Israel 10 3 3 4

6. Azerbaidjan 10 o 1 9

18 – 9 21

22 – 2 20

14 – 18 14

14 – 12 13

13 – 13 12

2 – 29 1

De la agonie la extaz. Şi retur

La Barcelona s-a întors un alt Hagi decât cel care plecase înainte de Košice. Hagi cel trist i-a lăsat locul unui Hagi biruitor. 90 de minute au fost de ajuns pentru ca românul să-l convingă şi pe Cruyff că locul lui nu e pe bancă sau în tribună, ci pe teren. De fapt, în cele 90 de minute de la Košice Hagi şi-a jucat nu numai prezentul, ci şi viitorul.

…18 noiembrie: Barcelona Albacete 3 – 0. La

trei zile după Ko. sice, Hagi e titular. Nu mai jucase în echipa lui Cruyff de exact 33 de zile… În minutul

14, Hagi deschide scorul, declanşând fiesta pe „Nou Camp”. Se mai înscriu la gol Gică Popescu şi Prosinecki. Estul poartă Barc; a pe valuri. Necazurile nu-l părăsesc însă pe Gică. Spre sfârşitul primei reprize, el primeşte o lovi tură puternică în cap. Dintr-odată, totul se întunecă. Timp de câteva secun de nu mai vede, nu mai aude nimic… Barc; a revine de la cabine fără Hagi. Tribuna murmură. Se potoleşte abia când la staţie este anunţat motivul schimbării lui Hagi. Au trecut 13 etape şi echipa lui Cruyff e în fruntea clasamentului, la egalitate de puncte (30) cu Atletico Madrid şi cu Espaiiol.

…21 noiembrie: FC SevillaBarcelona 1 – 1, în turul III al Cupei UEFA.

A deschis scorul Suker (min. 45), a egalat

Hagi (min. 65). Un gol fabulos, din lovitură liberă de la 35 de metri, lateral dreapta. Mingea s-a dus ca un bolid în colţul din stânga, sus.

...25 noiembrie: Real Sociedad – Barcelona 1 – 1, cu un Hagi excepţional. Cruyfi se dezmeticeşte: „Tehnica şi pasele lui Hagi sunt fantastice. Este în mare formă. Cum să plece unul ca el?”. Dar Gică, înlocuit când echipa sa conducea cu 1 – 0 (gol creat de el, în minutul 45, pentru Oscar), face un gest a lehamite la adresa olandezului. *Ceva de genul*: *„Dacă nici acum nu eşti mulţumit...”*

1 – 1 cu Santander (Hagi, înlocuit în minutul 72 cu Gică Popescu)... 3 – 1 în returul cu FC Sevilla, din Cupa UEFA (Bakero deschide scorul târziu, în minutul 62, din centrarea lui Hagi)... 1 – 3 la Madrid, în derbyul cu Atletico (intrat la 0 – 3, Hagi pune pasa pentru golul de onoare al catalanilor)... l-o cu Gijon (minutu”: centrare Hagi, gol Gică Popescu)... 0 – 1, în deplasare, cu FC

Sevilla (Hagi ratează de două ori singur cu portarul şi Atletico Madrid, cu Radomir Antici la cârmă, se distanţează la 7 puncte)…

Anul se încheie trist, cu o întindere musculară, pe 30 decembrie, la antrenament. Din nou trei săptămâni departe de gazon… De altfel, privind în urmă, Hagi constată cu tristeţe că 1995 a fost cel mai slab an al său. Inclusiv la echipa naţională, pentru care a jucat, în total, trei partide, şi acelea incomplete: 87 de minute cu Polonia, 63 cu Franţa şi 85 la Košice, cu Slovacia…

Chira

Ianuarie 1996. Fără Hagi, Barcelona se împleticeşte. 2 – 1 cu Espafiol…

0 – 1 la Vigo (Atletico îşi măreşte avansul la 10 puncte)… 0 – 0 cu o divizionară B, Hercules Alicante, în *Copa del Rey*… 1 – 1 Numancia, echipă de liga a treia, aduce ruptura definitivă

între Hagi şi Cruyff. Olandezul îi reproşează românului, pe un ton vehement, că a jucat slab. Dar Hagi vine după o lună de pauză forţată. Nu contează. De aici înainte va mai prinde echipa când şi când.

…1 – 1 cu Rayo Vallecano, în deplasare… 3 – 0 cu Real Madrid… 3 – 1 cu Numancia, meci retur în Copa del Rey… 2 – 1 la Oviedo… l-o cu Espariol, în semifinalele Cupei Regelui (reintră Hagi; atacat dur de Pochettino, ripostează, ia un cartonaş galben, iar la pauză este schimbat)… l-o cu Betis Sevilla (Gică Popescu e pe cai mari, a ajuns căpitan)… 3 – 2 în returul cu Espafiol… 0 – 0 la Bilbao… 2 – 2 cu PSV Eindhoven, în sferturile Cupei UEFA… 1 – 4 la Valencia (Hagi intră din minutul 50)… 1 – 5 cu Espafiol, în finala Cupei Catalunyei (Hagi titular, dar într-o e hipă de rezerve)… l-o cu Compostela…

19 martie: 3 – 2 la Eindhoven! Într-un meci decisiv pentru calificarea în semifinalele Cupei

UEFA, Cruyff apelează la Hagi, care joacă foarte bine, inclusiv pasându-i ideal lui Figo la al doilea gol.

Tot cu Hagi în formaţie, Barcelona câştigă la Salamanca (3 – 1) şi se apropie la 6 puncte de Atletico Madrid, cu 6 etape înainte de final.

Gică pleacă apoi la Belgrad, pentru o partidă amicală cu Iugoslavia. Are emoţii, pentru că soţia sa e însărcinată în 9 luni. Medicii spun că în câteva zile trebuie să nască. Gică o lasă pe Marilena în grija *manei* Chiraţa, venită de la Constanţa, împreună cu nea Iancu, să-şi vadă primul nepot carva purta numele Hagi.

În noaptea dinaintea meciului, telefon de la Barcelona: Marilena a născut o fetiţă frumoasă şi sănătoasă! Gică explodează: e tătic! Ar vrea să lase baltă meciul, să zboare spre Catalunya, dar nu se poate. Şi-aşa, *nea Puiu* Iordănescu n-a venit cu echipa, în semn de protest faţă de meciurile

aranjate din campionat. Gică ştie şi ce nume îi va pune fetiţei:

Chira, în semn de respect pentru *mana* Chiraţa.

27 martie: Iugoslavia – România l-o gol Stojkovici (min. 52), din lovitură liberă. Gică Hagi are o prestaţie modestă. Nu reuşeşte să se concentreze. După o oră de joc, căpitanul echipei române îi cedează locul lui Adrian Ilie. Gândul îi zboară la Barcelona, la puiul de om care îl aşteaptă acolo…

Când alergi după trei iepuri…

În absenţa lui Hagi, echipa lui Cruyff a mai făcut o boacănă: 2 – 2, pe „Nou Camp”, cu Tenerifel Atletico s-a distanţalla 8 puncte. Şi mai sunt 9 etape…

Etapa a 34-a: Barcelona învinge eu l-o la Albacete, reducând diferenţa la 5 puncte.

Etapa a 35-a: l-o cu Real Sociedad. Ierarhia înaintea ultimelor 7 ru nde:

1. Atletico73 de puncte; 2. FC Barcelona70 p; 3. Valencia – 67 p. Între echipa lui Antici şi cea a lui Cruyff au mai rămas doar trei puncte, care pot fi spulberate în meciul direct, care se va disputa pe „Nou Camp”!

Din acest moment începe dezastrul pentru catalani. Alergând după 3 trofee, ei le vor rata pe toate. Să le luăm pe rând.

1. Copa del Rey

Ultimul act al Cupei Regelui, echivalentul spaniol al Cupei României, este găzduit, pe 10 aprilie, de stadionul „La Romareda” din Zaragoza. Se întâlnesc echipele care-şi dispută şi titlul: Atletico Madrid şi FC Barcelona. Din nou, faţă în faţă, Antici şi Cruyff. Sau Hagi contra fostului său antrenor, care l-a apreciat atât de mult.

Pentru desemnarea câştigătoarei e nevoie de

prelungiri. În minutul

102, sirbul Pantici înscrie şi duce *Copa* la Madrid! Antrenorul Antici declară: „Dacă Hagi juca la noi, nu mai era nevoie de prelungiri. Câştigam în 90 de minute”.

Atletico Madrid: *Molina – Geli, Solozabal, Santi, Toni – Vizcaino* (*82*

Biaggini), *Simeone, Pantici, Caminero – Penev* (*61 Lopez*), *Kiko* (*85*

Roberto).

FC Barcelona: *Busquets – Celades* (*17 Ferrer*), *Gh. Popescu, Nadal.*

Sergiămor, Guardiola, Bakero (*61 Roger*) *Figo, Jordi Cruyff, Hagi.*

2. Cupa UEFA

Pe 2 aprilie, în semifinalele Cupei UEFA. Bayern München – Barcelona

2 – 2. Pe o vreme câinoasă, Hagi face un meci mare. Maiintii îi serveşte ideal pe Bakero şi pe Jordi Cruyff (care „reuşesc” să rateze singuri cu

portarul), apoi îi fură o minge lui Babbel şi nu se mai opreşte până în poartă. Atât presa spaniolă, cât şi cea germană îl indică drept cel mai bun jucător de pe teren. „El Mundo Deportivo” le acordă calificativul maxim.

4 stele, ambilor români ai Barcelonei. Hagi îşi demonstrează încă o dată marea putere de a renaşte mereu. Când începe să se vorbească de el ca de un om *terminat*, atunci loveşte mai tare.

Bayern München: *Kahn – Babbel, Kreuzer* (*46 Sforza*), *Matthäus*.

Helmer, Ziege – Ner/înger, Herzog (*46 Witeczek*), *Scho/1 – Papin*.

Klinsmann.

FC Barcelona: *Busquets – Ferrer, Guardiola, Gh*. *Popescu, Ce/ades Amor, Oscar* (*52 Jordi Cruyff*), *Roger, Figo – Hagi* (*78 Carreras*), *Bakero*

(*75 De La Pefia*).

Au marcat: *Witeczek* (*min. 51*), *Scho/1* (*min. 56*)*1Oscar* (*14*), *Hagi* (*75*).

Peste două săptămâni, Barcelona – Bayern 1 – 2! În absenţa lui Hagi, accidentat, nemţii fac instrucţie cu catalanii pe „Nou Camp”. Visul de a juca finala Cupei UEFA (cu Bordeaux) se topeşte ca un fum.

3. Campionatul

Etapa a 36-a (*13 aprilie*): SantanderBarcelona 1 – 1 (fără Hagi). Dar şi

Atletico face remiză, aşa că diferenţa rămâne de 3 puncte.

Etapa a 37-a (*20 aprilie*): Barcelona – Atletico Madrid 1 – 3! O mare şansă ratată! Hagi îi pune câteva mingi foarte bune lui Jordi Cruyff, dar fiul antrenorului ratează copilăreşte. După pauză, la 1 – 2, în loc să-şi trimită la vestiare odrasla, Johan Cruyff îl schimbă pe Hagi…

Etapa a 38-a (*28 aprjlie*): Sporting Gijon – Barcelona 0 – 3 (al doilea gol e marcat de Hagi). În alt meci, Atletico Madrid – Valencia 2 – 3!

Campionatul se relansează: 1. Atletico77 de

puncte; 2. Barcelona74 p;

3. Valencia – 73 p.

Etapa a 39-a (*4 mai*): BarcelonaFC Sevilla 1 – 1! În minutul 65, când iese

Bakero, Hagi preia banderola de căpitan. Atletico se distanţează la 5 puncte. Tensiune mare în tabăra catalană. Supărat pe criticile lui Johan Cruyff, portarul Busquets îl bate măr, la un antrenament, pe Jordi Cruyff! Busquets e nemulţumit şi de „concurenţa neloială” pe care i-o face Mariano Angoy, ginerele antrenorului.

Etapa a 40-a (*11 mai*): Espaiiol – FC Barcelona se joacă doar 9 minute, apoi arbitrul trimite echipele la cabine şi fuge şi el cât îl ţin picioarele, pentru că peste stadionul „Sar ia” s-a năpustit o ploaie cu spume. Meciul este reluat 4 zile mai târziu. În minutul 52, la o lovitură liberă, Hagi centrează perfect pentru Figo, care deschide scorul. Bara se îndreaptă spre o victorie care i-ar

mai da unele şanse, măcar teoretice. Dar vine minutul 89 şi Espaiiol egalează! Adio speranţe, adio titlu!

Avea să fie ultimul meci jucat de Hagi în tricoul Barcelonei. Un meci început sâmbătă, 11 mai, şi încheiat miercuri, 15 mai 1996. Două zile mai târziu, Johan Cruyff este dat afară. În locul lui e anunţat englezul Bobby Robson, care se grăbeşte să declare: „Hagi şi Prosinecki nu intră în vederile mele. Popescu – da, de el am nevoie”.

Gică Popescu mai joacă şi în penultima etapă (3 – 2 cu Celtă Vigo, pe

19 mai), apoi cei doi români iau cap-compas Bucureştiul. Campionatul

European bate la uşă.

Barcelona încheie cu un 2 – 2, în deplasare, cu Deportivo La Coruiia.

Clasament final în *Primera Division*:

1. 4 2 9 7 75

Atletico 2 6 – 32 87

Madrid

2. 4 2 5 1 77

Valencia 2 6 1 – 51 83

3. FC 4 2 1 7 72

Barcelona 2 3 2 – 39 81

Real Madrid, campioana *en titre*, s-a situat abia pe locul 6!

Capitolul 29

A obosit „Generaţia de aur”?

După patimile de la Barcelona, Hagi şi Gică Popescu primesc acceptul lui Iordănescu de a sta o săptămână în vacanţă. Dar zilele trec repede şi iată-i pe cei doi alăturându-se lotului care se întoarce de la Seefeld, din Austria, unde s-a

pregătit timp de 10 zile.

Cei 22 de jucători care, după un ultim amical în familie (3 – 1 cu Republica Moldova), se regăsesc pe 3 iunie în avionul cu destinaţia Newcastle: Stelea, Prunea, Tene (portari); Dan Petrescu, Belodedici, Mihali, Prodan, Doboş, Filipescu, Selymes (fundaşi); Hagi, Sabău, Lupescu, Gică Popescu, Gâlcă, Stângă, Dorinel Munteanu (mijlocaşi); Lăcătuş, Răducioiu, Moldovan, Vlădoiu, Adrian Ilie.

Neluţu Sabău va fi însă doar turist. Blestemul accidentărilor, care l-a făcut să rateze şWorld *Cup 94*, l-a lovit din nou. Degeaba s-a dus la medicii englezi, nici ei n-au putut să-l pună pe picioare…

Hagi este prezentat de presa engleză drept „un Maradona fără droguri şi arme”. N-au uitat cele două bare de pe „Wembley”, din 1985, deşi, iată, au trecut 11 ani…

Dar Hagi a venit obosit la acest turneu final.

Obosit fizic (după un an de luptă cu accidentările), dar mai ales psihic (urmare a veşnicei lupte pentru titularizare la care l-a supus Johan Cruyff). Altfel stătea situaţia în

94, când Lucescu, cu micuţa sa Brescia, a fost trambulina de pe care Hagi şi-a luat zborul spre înălţimi ameţitoare.

Totuşi, chiar şi aşa obosit, Hagi a fost printre cei mai buni tricolori în

Anglia. *A mai mişcat,* cum se pune. Sigur, una e să te remarci într-o echipă *care vine* şi alta într-una resemnată.

România a „deschis” cu Franţa, colega de grupă din preliminarii. Unui fotbal complex – chiar dacă destul de steril –, Iordănescu i-a opus unul zgârcit, meschin, lipsit de orizont. Nu numai Hagi era obosit, ci şi majoritatea colegilor săi. Şi totuşi, un 0 – 0 ne era accesibil dacă, în minutul

25, Stelea nu ieşea anapoda la o centrare care-l căuta pe Dugarry. A fost un gol stupid, la

care am îndurat şi supliciul de a vedea cum mingea se scurge în poarta goală.

România – Franţa 0 – 1

10 iunie 1996, stadion „St. James Park" Newcastle.

A marcat: *Dugarry* (*min. 25*).

România: *Stelea – D. Petrescu* (*77 Filipescu*), *Mihali, Belodedici*.

Selymes – Lupescu, Gh. Popescu, Hagi, D. Munteanu – Lăcătuş (*56 Ad. Ilie*), *Răducioiu* (*46 Moldovan*).

Franţa: *Lama – Thuram, Blanc, Desailly, Oi Meco* (*68 Lizarazu*) *– Karembeu, Deschamps, Zidane* (*80 Roche*), *Guerin – Dugarry* (*68 Loko*), *Djorkaeff*.

În celălalt meci din grupă: Spania – Bulgaria 1 – 1.

*

În caz de victorie în cea de-a doua partidă, cea cu bulgarii, eşecul tricolorilor în faţa Franţei putea fi şters cu buretele. Dar România a pierdut încă o dată, şi tot cu 0 – 1, iar prin jocul rezultatelor a devenit prima formaţie eliminată, dintre cele 16 prezente în Anglia. Golul a fost marcat de *prietenul* Stoicikov, care în minutul 3 s-a furişat printre Belodedici şi Prodan şi a trimis plasat pe lângă Stelea.

La eşecul echipei lui Iordănescu a pus umărul, hotărâtor, şi arbitrul Peter Mikkelsen. Danezul i-a anulat lui Dorinel Munteanu un gol perfect valabil. Era minutul 31 când Hagi, dintr-un corner, i-a scos mingea pe şut lui Dorinel, acesta a lovit năprasnic, mingea s-a dus ca săgeata sub transversală, de unde a ricoşat în poartă şi apoi a revenit în teren. Un gol pe care l-a văzut tot stadionul, numai Mikkelsen nu! Dar cine este acest dolofan care abia îşi duce excesul de kilograme? Parcă ne-am mai întâlnit cu el… A, da:

tot el ne-a arbitrat şi la Sofia (tot cu bulgarii!), în noiembrie

91, când a anulat un gol perfect regulamentar al lui Sabău! Atunci ne-a scos din buzunar calificarea la Euro 92, acum ne elimină din cursa spre semifinale…

România – Bulgaria 0 – 1

13 iunie 1996, stadion „St. James Park" Newcastle.

A marcat: *Stoicikov* (*min. 3*).

România: *Stelea – D. Petrescu, Belodedici, Prodan, Selymes – Hagi, Lupescu* (*46 Gâlcă*), *Gh. Popescu* (*78 Ad. Ilie*), *D. Munteanu – Lăcătuş* (*29*

Moldovan), *Răducioiu*.

Bulgaria: *Mihailov – Kişişev, lankov, lvanov, Ţvetanov – Lecikov* (*90*

Ghencev), *Balakov, Iordanov, StoicikovPenev* (*71 Sirakov*), *Kostadinov*

(*32 Borimirov*).

În celălalt meci: Franţa – Spania 1 – 1.

Clasamentul înaintea ultimei etape, care arată de ce nu mai aveam nici măcar şanse teoretice:

EURO 96 379

1 – 2. Bulgaria 2 1 1 o 2 – 1 4

Franţa 2 1 1 o 2 – 1 4

3. Spania 2 o 2 o 2 – 2 2

4. România 2 o o 2 0 – 2 o

*

Deplasarea la Leeds a fost mai mult necesitate decât plăcere.

Iordănescu a umblat la formaţie: Prunea în locul lui Stelea, Doboş într-al lui Belodedici, Gâlcă l-a lăsat pe tuşă pe Lupescu, Stângă pe Dorinel

Munteanu… (deşi Dorinel a fost unul dintre puţinii care şi-au făcut treaba).

A treia înfrângere la limită. Şi un gol în dreptul lui Răducioiu. Un

Răducioiu care nu mai sprintează ca la Pasadena…

Româniaspania 1 – 2

18 iunie 1996, stadion „EI Iand Road” Leeds.

Au marcat: *Răducioiu* (*min*. *29*) *1 Manjarin* (*min*. *10*), *Amor* (*min*. *85*) *România*: *Prunea – D*. *Petrescu, Prodan* (*86 Lupescu*), *Doboş, Selymes*

— Hagi, Gâlcă, Gh. *Popescu, Stângă – Răducioiu* (*78 Vlădoiu*), *Ad*. *Ilie* (*66*

D. *Munteanu*).

Spania: *Zubizarreta – Lopez, Alkorta, Abelardo* (*64 Amor*), *Sergi Manjarin, Hierro, Nada*/, *Amavisca* (*72 Guerrero*) – *Kiko, Pizzi* (*57*

Alfonso).

În celălalt meci: Franţa – Bulgaria 3 – 1. Clasament final:

A fost un turneu trist, în care totul s-a decis pe două greşeli. Una de portar (Stelea), cealaltă de arbitru (Mikkelsen). Dacă scoteam măcar un

punct în cele două confruntări, probabil că altfel se juca ultima partidă, cea cu Spania lui Clemente…

Capitolul 30

Sultanul

Când s-a întors din Anglia, Gică Hagi avea un singur gând: să-şi ia câteva săptămâni de vacanţă, în care să nu mai audă de fotbal. Dar gândul că nu ştie la ce echipă va juca mai departe nu-i dădea pace. Multe echipe cochetau – măcar aşa, să se alinte – cu aducerea internaţionalului român: Newcastle, Chelsea, Mallorca, Olympique Marseille… Erau ceva mişcări şi peste Ocean, în Brazilia (Fiamengo Rio de Janeiro) şi Argentina (Boca Juniors, ai cărui diriguitori se lăudau că lângă Maradona îi vor aduce pe Hagi şi pe Stoicikov)… Se vorbea chiar şi de Statele Unite, şi

de Japonia…

Până una-alta, pe 6 iulie, Gabi Balint a hotărât să se însoare, iar Gică i-a fost naş. Naşul lui „nea Balint”, cum îi spunea odinioară la Luceafărul…

Pe la jumătatea lunii iulie, Giovanni Becali l-a întrebat pe Hagi: „Ai merge să joci în Mexic?”. La început, Gică a fost dezamăgit. Chiar aşa, nu mai era loc pentru el la o echipă importantă din Europa? Apoi, detaliile oferite de Becali, inclusiv cele financiare, I-au făcut să fie mai îngăduitor cu o asemenea variantă. Avea, totuşi, 31 de ani şi jumătate, vârstă la care fotbaliştii se cam gândesc că nu mai e mult până la retragere. Iar un contract bun, într-un campionat mai puţin pretenţios decât cel spaniol ori italian, nu strică niciodată.

Gică avea totuşi o îndoială: dacă va juca în Mexic, va mai putea el să vină la echipa naţională? îşi pusese în gând să se califice la al treilea

Campionat Mondial consecutiv şi nu voia să renunţe la acest obiectiv. „Gică, Mexicul nu e pe altă planetă, juma de zi cu avionul”, a căutat să-l convingă Becali. Impresarul avea o propunere fermă de la clubul Atlante din Ciudad de Mexico, care se arăta dispus să aprecieze cum se cuvine (în dolari, se înţelege) valoarea lui Hagi.

Şi totuşi, dacă s-ar putea mai aproape de Constanţa…

Biletul pentru Mexic

Ce-şi aminteşte Giovanni Becali? „Contractul lui Gică Hagi cu Barcelona era pe doi ani, cu opţiune din partea clubului pentru încă doi. Dar spaniolii, până la 15 mai, n-au făcut opţiune. Atunci eu ajung cu

Gaspart la un acord. El zice: «Găse te-i lui Hagi o echipă cu un contract bun – noi suntem

mulţumiţi de el, e un om extraordinar, nu ne-a făcut probleme – şi eu îi semnez transferul pentru 600.000 de dolari». Era o sumă onorifică, pentru că valoarea lui Hagi se cântărea în milioane de dolari. Ghinionul meu – i lipsa mea de intuiţie – că nu l-am pus să semneze o hârtie, atunci, pe loc, că la 600.000 de dolari Gică e liber. Mai târziu, asta avea să ne coste.

În fine, a venit vremea să plecăm în Mexic, să discutăm ultimele amănunte cu cei de la Atlante, care nu uitaseră ce făcuse Gică la Mondialul american. Aveam biletele în buzunar, trebuia doar să urcăm în avion şi să plecăm. Gică urma să ia un salariu la aproape jumătate faţă de cât lua la Barcelona, dar în acel moment n-aveam pentru el altă ofertă mai bună. Ei, aici intervine soarta! O pură întâmplare face ca tocmai atunci să mă sune cineva din Turcia. Zice: «Giovanni, cu Hagi care-i situaţia?». Eu îi spun: «Hagi e liber cu 600.000 de dolari, dar noi ne pregătim să plecăm în Mexic».

Asta era pe la ora două după-amiază. El zice: 11E ti de acord să stai de vorbă diseară, pe la opt, cu vicepre edintele clubului

Galatasaray i cu doi ba kani din Consiliul de Administraţie?». Zic:

11Domle, să vină, care-i problema?». La ora 20:30 eram pe la hotelul Lido.

Mă sună turcii: «Suntem la aeroport, am coborât!». «Foarte bine, luaţi un taxi i veniţi la mineh). Au venit. Au urmat ni te discuţii până pe la 4 dimineaţa. L-am sunat pe Hagi, ne-am pus de acord pentru un contract pe 3 ani. Turcii – gata, să-l luăm pe Hagi şi să mergem la Istanbul, să semnăm contractul. Eu zic: «Staţi cuminţi, Hagi nu vine. Hagi stă aici! Mergeţi dumneavoastră cu mine, semnăm ni te acte, că eu tiu ce înseamnă Turcia. După aia vine Hagi, când avem semnate toate actele. fi chem eu i vine imediat». Asta se întâmpla pe 29 iulie.

A doua zi de dimineaţă urc în avionul turcilor

– un avion particular – şi plecăm spre Istanbul, aterizăm. Prin geamurile aeroportului se vedeau vreo două-trei sute de ziari ti, cu camere de luat vederi, tot... La ei se zvonise că vine i Hagi, că doar nu veneau să mă vadă pe mine! Apare imediat un elicopter, ne mutăm în el, zburăm peste mare i aterizăm pe una din cele trei insule de lângă Istanbul. Acolo, pe insulă, ce să vezi? Nu existau decât căruţe trase de cai, n-aveau taxiuri, n-aveau nimic. Urcăm într-o căruţă, ne duce în faţa unei vile, intrăm, începem să discutăm. Eu zic: «Dom'le, pot să-mi pun bermudele, să faci eu o baie aici, în piscină? Că nu mai sunt jurnali ti». «Nu mai sunt, dom'le, aici poţi să stai cum vrehL

Când colo, a doua zi m-am trezit cu ziarele pline de poze cu mine ud, în bermude! Zic: «Aţi văzut de ce nu l-am adus pe Hagi? Că ştiam ce se întâmplă la Istanbul, de-aiah).

Deci, în prima seară am stat acolo, pe insulă. A doua zi ne-am trezit de dimineaţă, ne-am dus la

preşedintele Faruk Suren, să semnăm actele. Nu ne-am pus de acord! Ei voiau ceva, eu voiam altceva. După vreo 4 – 5 ore am plecat fără să fi rezolvat nimic. Am luat-o spre aeroport, ăia mi-au găsit paşaportul, că mi-l rătăciseră la venire… În drum spre aeroport, vicepreşedintele Ergun Gursoy zice: «Hai să trecem şi pe la Florya, pe la cantonament, că tot e în drum spre aeroport». «Păi, ce să facem la Florya?». «Să vorbim cu Fatih Terim, antrenorul». «Bine, dom’le, hai să mergem», zic eu.

Ajungem acolo, intrăm – bază, nu glumă! Vine Fatih Terim, discutăm vreo două ore. Zice: «Domnu’ Becali, eu îl vreau pe Hagi. Pentru mine, el ar fi cheia câştigării campionatului. Ştiu că nu se antrenează, ştiu că e mofturos, dar eu îl vreau pe Hagi la Galatasaray! Am vorbit şi cu Iordănescu…». «Bine, dom’le, foarte bine. Dar ca să-l ai pe Hagi trebuie *asta*, *asta*, *asta*, *asta*!». «Rezolv eu toate astea», zice el. «Cum să rezolvi,

dom’le, că dumneata nu eşti preşedintele clubului?!». Zice: «Vrei să-ţi amâni plecare a pentru mâine?». «Bine, dom’le, pentru mine nu-i o problemă». «În seara asta vei avea semnat contractul. Semnat de preşedintele clubului!», promite Fatih Terim.

Seara s-a strâns Consiliul de Administraţie. Au semnat contractul, s-a rezolvat. Am rămas peste noapte la Istanbul, iar a doua zi, pe 31 iulie, am urcat în avionul lor şi am ajuns la Bucureşti. Turcii au venit cu alai mare – başkani, televiziune, fotoreporteri. L-au luat pe Gică de acasă, era cu fetiţa, care avea câteva luni. Am urcat din nou în avion, de astă dată şi cu

Gică, şi ne-am dus la Istanbul. Acolo – puhoi de lume, aeroportul era paralizat. A fost cea mai fastuoasă primire diistoria fotbalului turcesc!

Mare problemă a fost apoi cu Barcelona! În ziare a apărut salariul lui Hagi, cum dau turcii imediat. Mă duc la Barcelona: «Dom’le, daţi-mi şi

mie numărul de cont, să vă bag banii, cei 600.000 de dolari pentru Hagi». Dar Gaspart zice: «Don Giovanni, nu se poate! Hagi câştigă la Galatasaray de trei ori mai mult decât câştiga la noi, nu se poate să-i dăm drumul pe

600.000)). A apărut Antonio Perez, contabilul lor, care mi-a făcut calculul:

2.400.000 de dolari era preţul lui Hagi la grilă! Or, eu îi scosesem lui Gică salariu mare la Galatasaray tocmai pentru că turcii trebuiau să plătească doar 600.000 de dolari Barcelonei. În contractul cu Galata am şi precizat, sub semnătură, şi eu, şi Hagi că jucătorul costă 600.000 de dolari, noi garantam pentru asta. Practic, ne-am asumat obligaţia să asigurăm acest preţ, altfel contractul sărea în aer.

Dar să revenim la Gaspart. Dacă văd că nu merge, îl iau altfel: «Joan, dar cuvântul unde e? Ţi-ai dat un cuvânt, de ce nu ţi-l respecţi?». El: «Da, cuvântul e cuvânt, dar acum asta-i situaţia». «Ei,

bine… Ţine minte, Joan, că n-o să iei niciun ban pe Hagi! Nici pe ăştia 600.000!»”.

Legea Hagi

Becali îşi continuă povestea. „Am plecat la Bruxelles, l-am luat pe Jean-Louis Dupont, prietenul şi avocatul meu, care mă asistă la toate transferurile pe care le fac în străinătate. El era celebru, a scos Legea Bosman şi a pierdut 75.000 de dolari. Atât a cheltuit din buzunarul lui pentru a scoate această Lege Bosman (prin care un jucător comunitar aflat la sfârşit de contract poate să se transfere la oricare alt club din Comunitatea Europeană fără ca gruparea de la care a plecat să poată pretinde vreun ban). Eu l-am ajutat pe Jean-Louis să facă un meci demonstrativ, cu Hagi, cu Stoicikov, cu alţi jucători, ca să-şi recupereze cei 75.000 de dolari.

M-am dus, decl, la avocatul Dupont. l-am

spus: «Îţi bag Îl! cont

600.000 de dolari. Îmi mai laşi şi mie unul în cont – sunt mulţumit. lţi mai trebuie unul în plus – iarăşi sunt mulţumit. Dar eu vreau să-mi câştigi acest proces!». El s-a uitat la mine şi mi-a spus: «Giovanni, Hagi e liber!». A

rămas să-i aduc fotocopiile contractelor lui Gică din ultimii 6 ani. Mi-am zis: nu se poate ca un fotbalist care a jucat 6 ani în Comunitate şi care a plătit 6 milioane de dolari taxe către Comunitate să nu poată beneficia de legile valabile în aceeaşi Comunitate! Asta înseamnă discriminare. Am zis: dacă Hagi nu devine jucător liber, atunci dă-o dracu' de Europă, înseamnă că nu mai există Europa!

Am intentat proces clubului FC Barcelona la Bruxelles, la Curtea

Europeană a Drepturilor Omului, cu încadrarea la «Drepturile muncitorului». Deschizând acest proces, Barcelona a fost obligată

de

FIFA să-i dea lui Hagi transferul temporar la Galatasaray, cu drept imediat de joc, până la pronunţarea unei sentinţe.

Gică a început să joace la Galatasaray, în vreme ce, la Bruxelles, procesul mergea mai departe. Primul verdict: deşi provine dintr-o ţară extracomunitară, Hagi e liber, dar numai pentru Comunitate! Cum Turcia nu făcea parte din Comunitate, rezulta că Hagi nu e liber şi pentru Turcia. Deci, că Galatasaray trebuie să plătească Barcelonei cei 2.400.000 de dolari!

Disperat, mă întâlnesc cu Dupont la Roma. A căutat el prin Dreptul

Internaţional şi a găsit că singura ţară extracomunitară care are un tratat special cu Piaţa Comună este Turcia! Am mers la FIFA, pentru că în hotărârea Tribunalului scria clar că ea devine operabilă doar dacă are şi acordul FIFA. Blatter a reacţionat extraordinar atunci. A stat cu

mine şi cu Hagi până la ora 3 noaptea, să lămurim cazul. l-a plăcut mult de Gică, de atunci vorbeşte numai la superlativ de el. L-a cooptat şi în Comisia celor 20 de celebrităţi…

În fine, FIFA a dat dispoziţie ca Legea Hagi, ca o extensie a Legii Bosman şi pentru extracomunitari, să intre în vigoare de la 30 iunie 1999. A făcut excepţie pentru un singur jucător: Gheorghe Hagi! În cazul acestuia, legea devenea aplicabilă pe loc. Când toată treaba era rezolvată, m-am dus la Gaspart şi i-am spus: «Joan, *puta madre*, ai vrut milioane? Acum ia…»”. Şi Becali i-a făcut vicepreşedintelui marelui club FC Barcelona un semn obscen, cu trimitere la sexualitate.

Magnificul

A doua zi după ce a semnat contractul cu Galatasarayde departe cel mai avantajos din

cariera sa de jucător –, Hagi a făcut vizita medicală, apoi a intrat în pâine. Fatih Terim, antrenorul care calificase Turcia în premieră la un turneu final de Campionat European (unde, e drept, se clasase pe ultimul loc), aştepta cu nerăbdare.

Clubul i-a pus la dispoziţie lui Gică o vilă somptuoasă, într-un cartier de luxFlorya –, de pe malul european al Mării Marmara. Vila era plasată în apropierea cantonamentului Galatei, „Metin Oktay Tesileri”, şi a aeroportului internaţional „Mustafa Kemal Atatürk”. Erau amănunte imr… ortante pentru un Hagi hotărât să vină des în România.

În fotbalul turcesc, bătălia s-a dat întotdeauna între 4 mari cluburi: 3

din Istanbul (Galatasaray, Fenerbahçe şi Beşiktaş) şi unul din Trabzon, oraş de pe ţărmul asiatic al Mării Negre (*T* rabzonspor). Galata are un aer aristocratic, în vreme ce Fener reprezintă

plebea. Până în vara anului

1996, Fenerbahçe a câştigat 13 titluri de campioană, Galatasaray 10, iar

Beşiktaş 8. Aşadar, *aristocraţii* roş-galbeni aveau de recuperat.

Pe 10 august a început campionatul. Galata s-a deplasat la Van, pentru meciul cu Van spor (în Turcia, majoritatea echipelor poartă numele oraşelor pe care le reprezintă, la care se adaugă terminaţia *spor*). Victorie cu 2 – 1 a echipei lui Fatih Terim, ambele goluri fiind marcate de Hagi! Primul din penalty (min. 43). iar cel de-al doilea spre final (min. 81), cu un şut din careu, după ce gazdele izbutiseră să egaleze. Presa turcă îşi începe recitalul: „Hagi a bombardat!” (titlu din „Hurriyet”).

...17 august: Galata – Trabzonspor l-o gol Hagi dintr-o lovitură liberă de la 22 de metri, executată magistral! Este prima partidă jucată de mijlocaşul român pe „Ali să mi Yen”. După meci,

peste 30.000 de spectatori rămân în tribune minute în şir pentru a-l ovaţiona pe noul „Sultan”. Mai târziu, când să iasă din stadion, Gică are parte de o scenă şocantă: câţiva fani îngenunchează şi îi sărută picioarele! Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Gică descoperă că în Turcia iubirea este dusă până la fanatism.

„Cu trei goluri în primele două etape, i-am lăsat pe toţi cu gura căscată. Poate unii mă considerau ca fiind un *pensionar*, un fost campion aflat la vânătoare de bani. Le-am arătat din start că nu e deloc aşa”, avea să se *spovedească* Gică Hagi.

Urmează un 1 – 1 la Ko aeli (cu un Hagi mai puţin inspirat) şi o înfrângere umilitoare: 0 – 4, pe „Ali Sami Yen”, cu marea rivală Fenerbahçe, campioana *en titre*! Accidentat, Hagi nu joacă în acest derby al Istanbulului şi nici la debutul Galatei în Cupa Cupelor (1 – 0 cu Constructorul

Chişinău, în deplasare). Revine însă cu Sariyerspor (4 – 0), apoi dă o fugă la Bucureşti pentru amicalul România – Emiratele Arabe Unite. Rezultatul? Oaspeţii câştigă cu 2 – 1, după ce, la 1 – 1, Hagi a ratat un penalty!

…26 septembrie: Galata – Constructorul Chişinău 4 – 0, al treilea gol fiind marcat de Hagi, cu un şut violent de la 25 de metri.

În campionat, Galata încearcă să se plaseze cât mai bine. l-o cu

Dardanel (gol Hagi în minutul 2)… 2 – 0 la Ankara, cu Gençlerbirliği… 2 – 0 cu Denizli (pasă de gol, de 40 de metri, pentru Hakan Şükür).

Adrian Ilie şi Filipescu semnează şi ei pentru Galatasaray! Imediat, elveţianul Knup (vi-l mai amintiţi? Cel care ne-a dat două goluri la *World Cup 94*) şi olandezul Van Gobbel îşi fac bagajele şi pleacă. E clar că nu mai au loc.

…9 octombrie: Islanda – România 0 – 4, la Reykjavík, în preliminariile Campionatului

Mondial. Hagi înscrie al doilea gol, cu capul, sărind mai sus decât uriaşul său adversar.

...17 octombrie: Galata – Paris Saint-Germain 4 – 2, în turul li al Cupei

Cupelor. Un meci istoric pentru clubul din! stanbul. Au marcat: Hakan Şükür (min. 5 şi 31), Tugay (min. 13), Hakan Ünsal (min. 49), respectiv Le Guen (min. 18) şi Dely Valdes (min. 19). Dar cel mai bun de pe teren a fost românul Hagi, autorul a trei pase de gol (mai puţin la cel al lui Tugay). Gică şi-a găsit, în sfârşit, un atacant care să-i înţeleagă şi să-i fructifice genialele pa se: Hakan Şükür. Turcul a devenit pentru Hagi un al doilea Răducioiu.

Nebunie pe străzile Istanbulului! Circulaţie blocată, claxoane, ode înălţate Galatei şi *Sultanului* Hagi... Preşedintele Turciei, Suleyman Demirel, se grăbeşte să-l felicite personal pe *noul Allah* căruia i se închină mulţimea. Presa explodează. Agenţia „France Presse” îl numeşte

„maestrul Hagi”, iar cotidianul „Le Monde” îi dedică un articol. „PSG – victima lui Hagi! Cu pasele sale imprevizibile, românul i-a ameţit pe jucătorii parizieni. Fanii *Cim-Bom* n-au vrut să-l lase să părăsească stadionul ca un jucător oarecare, deoarece în seara aceea el redevenise Hagi Mă gnificul, geniul plin de fantezie supranumit aradona din Carpaţi. În acest Gheorghe Hagi există mult Diego. (...) În frumoasele cartiere ale oraşului situat pe două continente, Hagi îşi trăieşte a doua tinereţe. Antrenorul Fatih Terim îl dă exemplu celorlalţi jucători ca model de seriozitate. Se consultă întotdeauna cu el, nu uită niciodată să-i ceară părerea. Hagi a devenit sfetnicul său de taină”. Fatih Terim îi propune chiar postul de antrenor secund, atunci când nu va mai juca.

Plecat din Constanţa, Hagi şi-a regăsit matca la Istanbul, tot pe malul

Mării Negre. Ce departe sunt acum şi Real, şi

Brescia, şi Barcelona…

Galata îşi continuă marşul triumfal în campionat. 6 – 1 cu Gaziantepspor (Hagi – un gol din penalty şi o pasă de gol pentru Hakan Şükür) … 8 – 1, în deplasare, cu Altay Izmir (Hagi – un gol şi două pase decisive pentru acelaşi Hakan Şükür). Debutează Filipescu… 6 – 1 cu Istanbulspor (alte două pase de gol *marca Hagi*). Turcii sunt entuziasmaţi. Chiar şi suporterii Fenerului recunosc că Hagi este cel mai mare jucător văzut vreodată pe malurile Bosforului.

Brusc, vine un accident neaşteptat: 0 – 4 la Paris, cu PSG, în Cupa Cupelor! Hagi îşi trece în cont alte două pase ideale, de astă dată nefructificate. Golurile parizienilor poartă semnături celebre: brazilienii

Rai şi Leonardo, panamezul Dely Valdes, francezul Loko.

…2 – 2 în derbyul cu Beşiktaş… 5 – 2 la

Zeytinburnu… 1 – 1, la Ankara, cu

Gençlerbirliği, în optimile Cupei Turciei. Galata se califică, după o infinită tensiune, câştigând cu 17 – 16 seria penaltyurilor de departajare, dintre care Hagi transformă douăiar Filipescu unul… 3 – 1 cu Antalya… l-o în deplasare, cu Ankaraguc;: u. În capitala Turciei, Hagi părăseşte terenul în minutul 9, accidentat. Ratează, astfel, partida Macedonia – România 0 – 3, de la Skopje, dar reintră pe „Ali Sami Yen”, GalataBursaspor 4 – 1 (21 decembrie). Gata turul! Clasament: 1. Galatasaray – 44 de puncte; 2. Fenerbahçe39 p; 3. Trabzonspor38 p; 4. Beşiktaş34 p.

Suferinţele manei Chiraţa

Campionatul se reia pe 17 ianuarie 1997. Mare surpriză pe „Ali Sami Yen”: Galatavanspor 1 – 1! Hagi deschide scorul imediat după pauză,

oaspeţii egalează în minutul 90! Seria meciurilor fără victorie continuă. 0 – 0 la Trabzon… 0 – 0, ac sa cu Koc;: aelispor. Portarul oaspeţilor, Stângaciu, e fantastic, apără tot. În formaţia lui Fatih Terim apare şi Adrian Ilie, alături de Hagi şi de Filipescu.

Pe Gică îl macină alte griji decât golurile sau punctele Galatei. Mama sa are probleme cu i nima. După meciul cu Koc;: aelispor, Gică ia avionul şi vine la Bucureşti. Îşi găseşte mama suferind pe patul de spital. I se rupe inima când o vede aşa…

Doctorii îl încurajează că totul va fi bine. Gică îi roagă să facă tot ce e omeneşte posibil, indiferent de costuri, apoi se întoarce la Istanbul. Are de onorat un contract.

9 februarie: Fenerbahçe – Galatasaray 3 – 2. Hagi, tot timpul nervos, este eliminat în minutul 79, când primeşte al doilea cartonaş galben.

Pentru echipa sa, situaţia se complică: 1. Galata – 47 p; 2. Fener – 47 p;

3. Trabzon45 p; 4. Beşiktaş43 p.

…4 – 0 cu Sariyerspor, o altă echipă din Istanbul… 3 – 0 cu Dardanel, la Çanakkale (goluri Hagi, Adrian Ilie şi Hakan Şükür). E duminică, 23 februarie. Gică primeşte un telefon din ţară, că situaţia mamei sale s-a înrăutăţit. Ce să facă? Prima cursă de avion e abia a doua zi dimineaţă. Le spune başkanilor că trebuie să ajungă urgent la Bucureşti. Başkanii îi pun la dispoziţie imediat un elicopter. Pe patul de spital, *mana* Chiraţa îi zice fiului său: „Gică, eu n-am să mai trăiesc mult”. Pe Gică îl podidesc lacrimile. „Nu, *mana*, ai să trăieşti! Ai să te faci bine, o să vezi…”

…1 – 1 cu Gençlerbirliği (oaspeţii egalează în minutul 90)… 3 – 2, în deplasare, cu Denizlispor… 3 – 1 cu Samsunspor (golurile Galatei îl au ca autor pe Hakan şi ikur, cel al oaspeţilor pe Dar. iel

Timofte, cel cu penaltyul ratat în 90, la Genova)… 3 – 0 la Gaziantep…

Trioul românesc al Galatei zboară spre Bucureşti, pentru două meciuri din preliminariile Campionatului Mondial. 8 – 0 cu Liechtenstein (Hagi – un gol din lovitură liberă şi 3 pase de gol). apoi l-o cu Lituania, la Vilnius.

Din nou la Istanbul. 2 – 1 cu Altay Izmir (goluri Adrian Ilie, Hakan Şükür)… 1 – 1 pe terenul lui Beşiktaş, într-un meci decisiv pentru soarta titlului. A deschis scorul nigerianul Amokachi, a egalat Hagi din penalty, cu 5 minute înainte de final. După 30 de etape, situaţia la vârf e următoarea: 1. Galatasaray – 70 de puncte; 2. Beşiktaş – 65 p; 3. Fenerbahçe64 p; 4. Trabzonspor62 p.

Hagi nu uită însă de echipa naţională. Pe 30 aprilie se dispută la Bucureşti un meci care ne poate netezi drumul spre Franţa: cel cu Irlanda. Adrian Ilie deschide scorul, dar în minutul 50 Roy

Keane beneficiază de un penalty. Apără Stelea şi România îşi trece în cont a şasea victorie consecutivă!

Trioul HagiFilipescuădrian Ilie revine pe „Ali Sami Yen”. În Turcia se joacă ultimele 4 etape. 4 – 0 cu Zeytinburnu… 2 – 0 la Antalya (în minutul

88, Hagi, cu un şut senzaţional de la 40 de metri, reuşeşte *golul campionatulut*)… 5 – 1 cu Ankaragl. Îl fi. i, *Galata şampiyon*! Urmează o noapte albă pe străzile Istanbulului. Toţi jucătorii, inclusiv Hagi, Filipescu şi Adrian

Ilie, trec pe la frizer, să se tundă zero. Aşa au promis cu câteva etape în urmă: *dacă luăm titlul, ne tundem a la Ronaldo*. Şi s-au ţinut de cuvânt.

În ultima etapă, noua campioană îşi respectă blazonul: 3 – 2 la Bursa. Clasament final:

*

Sezonul se închide cu Supercupa Turciei,

numită şi „Cupa

Preşedintelui”: GalataKoc;: aelispor 2 – 1, după prelungiri. Golul victoriei este marcat de Hakan Şükür, în minutul 118, din penalty. Un penalty îndelung contestat de portarul celor din Izmir, Stângaciu. Nimeni altul decât fostul coleg al lui Hagi la naţional a de juniori, în urmă cu mulţi, mulţi ani…

Revenit în ţară, Gică îşi ia soţia şi pleacă două săptămâni în Grecia. O

vacanţă la care tânjea de mult. Pe Chira, o fetiţă frumoasă şi năzdrăvană, o lasă în seama *manei* Chiraţa, care pare să-şi fi învins boala. Sau poate doar şi-a păcălit-o o vreme…

Recordul lui Bodola

Fericiţi că în primul an al „epocii Fatih Terim – Gheorghe Hagi” au înhăţat două trofee, campionatul şi Supercupa Turciei, başkanii

Galatei au dus echipa peste Ocean, să se pregătească în Statele Unite ale Americii. În lot se aflau şi Hagi, şi Adrian Ilie, şi Filipescu, nu însă şi Gică Popescu, achiziţia de ultimă oră a Galatei. „Baciul” urma să se alăture noilor săi coechipieri la revenirea acestora în Istanbul.

Pe 16 iulie 1987, Galatasaray a întâlnit, pe „Giants Stadium” din cea mai mare metropolă americană, formaţia New York/New Jersey MetroStars. Turcii au câştigat cu 3 – 1, prin două goluri marcate de Adrian Ilie şi unul de Hagi – ultimul, cu un şut nimicitor, de la 30 de metri. Un fel de recurs la parabolele de la *Worfd…C.up 94*…

În clasamentul FIFA dat publicităţii la jumătatea lunii iulie, România ocupă locul 4, cel mai bun din istoria de 75 de ani a echipei noastre naţionale. Tricolorii sunt depăşiţi doar de Brazilia, Spania şi (surprinzător) Danemarca, iar în urma lor se clasează mari puteri ale fotbalului mondial, precum Germania, Olanda, Anglia, Italia, Franţa şi

Argentina.

Pe malurile Bosforului, sezonul este deschis de „Cupa Asociaţiei

Presei Sportive din Turcia”, triunghiular care reuneşte cele trei mari echipe din Istanbul. În primul meci, pe 18 iulie, Galăta – Beşiktaş 6 – 0, mare umilinţă pentru antrenorul John Benjamin Toshack! L-aţi recunoscut pe galezul care îl ţinea rezervă pe Hagi la Real Madrid. Acum Hagi nu joacă. Echipat în pantaloni scurţi, el priveşte jocul din tribună, alături de

Gică Popescu. N-a trecut nicio oră de când machidonul a sosit de la

Constanţa, unde a dat o fugă după revenirea din America, pentru că nea

Iancu tocmai fusese operat. Hemoragie digestivă… Hagi priveşte la recitalul colegilor săi, aplaudă cele trei goluri ale lui Adrian Ilie, dar privirea nu i se opreşte pe gazon, ci bate mult mai

departe. Peste valurile

Mării Negre… la Constanta natală…

20 iulie: Galata – Fener 2 – 2. Echipa lui atih Terim câştigă trofeul.

Autorul primului gol: Gică Hagi, din penalty. În atacul oaspeţilor îşi face apariţia Sabin Ilie, fratele „bombardierului” de la Galatasaray.

Începe campionatul. 0 – 0, în deplasare, cu Ankaraguc;: u (fără Hagi)… 4 – 0 cu Bursaspor (3 goluri Adrian Ilie; Hagi – excelent)… 4 – 1 la Sion (Elveţia), în turul preliminar al Ligii Campionilor.

Gică vine apoi în ţară. Din cauza cartonaşelor galbene, nu poate pune umărul la a 7-a victorie consecutivă a naţionalei lui Iordănescu: 4 – 2 cu

Macedonia, pe 20 august, ceea ce face ca România (21 de puncte, cu 10 mai multe decât Irlanda) să fie calificată la Coupé *du Monde 98* cu trei etape înainte de finalul preliminariilor.

Dar Gică nu are timp să se bucure. La o lună

după operaţie, nea Iancu face o nouă criză digestivă. Este internat la Spitalul Judeţean Constanţa, secţia Reanimare, pusă sub pază severă, la rugămintea lui Gică Hagi, care a cerut ca tatăl său să fie ferit de curiozitatea publicului şi a presei.

…24 august: Koc;: aelispor – Galatasaray 1 – 1, gol Filipescu în poarta lui Stângaciu. Hagi joacă 90 de minute, iar imediat după meci zboară din nou spre Constanţa, cu un avion particular, pus la dispoziţie de conducerea Galatei. Se asigură că nea Iancu are parte de cea mai bună îngrijire şi se întoarce la Istanbul, cu acelaşi avion.

…27 august: Galata – FC Sion 4 – 1 (trei goluri Adrian Ilie). În tribună, o pancartă uriaşă: „Murim pentru voi, ucidem pentru voi!”. Asta lui Gică nu-i place. Are oroare de violenţă, de război, de moarte.

…6 – 2 cu Vanspor… apoi 1 – 3 în derbyul cu

Fenerbahçe, pe terenul echipei lui Sabin Ilie. Pe teren sunt 5 români: Sabin plus cei 4 ai Galatei. E nevoie de intervenţia energică a Poliţiei, cu bastoane de cauciuc, pentru ca Hagi şi ai săi să poată pătrunde în stadionul „İnönü”. În învălmăşeala creată, Gică nimereşte în vestiarul Fenerului! Tribunele iau foc. Galeria gazdelor crea A o atmosferă infernală: urale pentru Fener, blesteme pentru Galata. În echipa croatului Otto Barici, câteva nume cunoscute: nigerienii Okocha şi Okechukwu, bosniacul Bolici. A doua zi, „Fanatik” dezvăluie că, la ieşirea din teren, Hagi a avut un schimb dur de replici e; a Hakan Şükür, căruia i-a reproşat numeroasele ocazii de gol ratate. În „Fotomae;: „apare o poză cu fraţii Ilie, în care Sabin îi spune lui Adrian: „Să nu mă spui mamei!”. Başkanul Galatei, lrfan Kurtoglu, e necăjit că a pierdut pariul cu omologul său de la Fener, Abdullah Acar. Miza: o vacanţă de două săptămâni în Hawaii, cu transport la *business*

class şi cazare de 5 stele. Totul duce la vreo 50.000 de dolari.

Hagi nu face deplasarea în

Liechtenstein (8 – 1 pentru naţională

României). dar pe 10 septembrie e prezent la Bucureşti, pe stadionul

„Steaua”, pentru meciul cu Islanda. Scor relaxat, 4 – 0, cu două goluri marcate de Hagi. Primul din lovitură liberă (min. 8), celălalt dintr-un penalty scos de piteşteanul Jean Barbu, lansat de acelaşi Hagi (min. 81).

Decarul tricolor ajunge la 31 de goluri înscrise pentru echipa naţională, doborând recordul deţinut de Iuliu Bodola din 1939! De asemenea, Hagi devine jucătorul care a purtat de cele mai multe ori banderola de căpitan al reprezentativei române: 46, depăşindu-i pe

Costică Ştefănescu şi pe Cornel Dinu (45).

Ziua când nea Iancu s-a ridicat la Ceruri

Galata trage pe două fronturi: campionatul Turciei şi Liga Campionilor. Meciurile se succed într-un ritm ameţitor… 2 – 1 cu Antalyaspor… 0 – 1 cu Borussia Dortmund (două şuturi în bară: Hagi şi Hakan Şükür)… 1 – 2 pe terenul lui Beşiktaş… 4 – 1 cu Şekerspor (Hagi şi Gică Popescu – câte un gol).

Această ultimă partidă s-a disputat sâmbătă, 27 septembrie 1997. A

doua zi, duminică, Gică Hagi primeşte o veste zguduitoare: a murit nea

Iancu! Gică simte că se învârteşte pământul cu el. Se agaţă de un scaun, să nu cadă. Caută un punct de sprijin, dar nu-l găseşte. Nu-l va mai găsi niciodată…

Bietul nea Iancu… Până la urmă, problemele

digestive I-au doborât.

Multe o fi îndurat, de-a lungul vremurilor, acest om atât de bun… pribegie… necazuri… foamete… Gică îşi aminteşte momente din propria-i copilărie… Săcele… Constanţa… tatăl său luându-şi de la gură ca să-i dea lui… „Mănâncă, mă, copile, să te faci mare!”… „Eu mă satur să te văd pe tine mâncând”… Doamne, Dumnezeule!… Gică izbucneşte în hohote de plâns…

Marţi, 30 septembrie, peste 1.000 de oameni îi petrec pe ultimul drum pe Iancu Hagi. Gabi Balint, Costică Ştefănescu, fraţii Becali, Jean

Garabet cu toţi jucătorii Farului… A venit şi lrfan Kurtoglu, cu un elicopter, de la Istanbul. Başkanul îi spune lui Gică Hagi să rămână la

Constanta cât simte el că e bine, să nu se grăbească pentru partida cu

Parma. „Meciuri vor fi întotdeauna, dar decesul unui părinte este unul singur”, încearcă să-l consoleze Kurtoglu.

Când cortegiul funerar porneşte din faţa casei de pe strada Rândunelelor 59 A, parcă se crapă cerul. Un bocet prelung zguduie cartierul Coiciu. Gică scapă un ţipăt sfâşietor, care se alătură celor ale mamei şi soţiei sale, ale surorilor sale, ale unchilor, mătuşilor, verişorilor, nepoţilor…

La biserică, în timpul slujbei, acelaşi bocet neîncetat. Gică îşi strânge mama de braţ, susţinând-o să nu se prăbuşească. Dar el însuşi ar avea nevoie de ajutor.

În drumul spre Cimitirul Central, Gică nu se desparte de tatăl său. Cuibărit lângă sicriu, într-o maşină mortuară, plânge întruna, privindu-şi părintele care nu mai poate să-i vorbească… Unde sunt poveţele sale?… glumele sale?… dojenile sale?…

După ce sicriul este înghiţit de pământ, Gică priveşte fix acel loc. Acolo va fi primul său drum, cu braţul încărcat de flori, ori de câte ori va pune

piciorul în Constanţa.

Fulgerul de la Dublin

Gică nu joacă la Parma, în Liga Campionilor (0 – 2), dar reintră în campionat (3 – 2 cu Gençlerbirliği), pe 5 octombrie, la 5 zile de la înmormântarea tatălui său. Nu dă niciun gol, nu face nicio fază care să fie reluată toată noaptea la TV. Dar nu pentru asta a intrat pe teren, ci pentru a lupta cu amintirile, cu el însuşi, cu durerea din suflet. Se mişcă de colo-colo ca un roboţei lipsit de viaţă.

A doua zi e la Săftica, printre tricolori. Partida cu Irlanda, una doar de palmares, se dispută pe 11 octombrie, la Dublin. Suntem calificaţi de mult, iar irlandezii şi-au asigurat participarea la meciul de baraj. Pentru noi ar mai fi totuşi o miză: să încheiem grupa cu un procentaj maxim, 30 de puncte din 30 posibile.

Minutul 54: un fulger loveşte poarta irlandeză! Mingea şutată de Hagi de la mare depărtare, dintr-o lovitură liberă de pe partea dreaptă, coboară în picaj, amuţind un stadion întreg. E l-o pentru România, care se apropie de un record absolut. În minutul 83, Hagi părăseşte terenul, lăsându-i locul lui Ilie Dumitrescu. Un minut mai târziu, la o neatenţie a lui Ciobotariu, *bătrânul* Cascarino egalează. Şi 1 – 1 va rămâne până în final.

Pentru a doua oară consecutiv, Hagi câştigă premiul „Gillette” pentru cel mai bun jucător român al meciului. Pe deasupra, firma Opel îi oferă o cupă de cristal, apreciind că românul a fost cel mai bun de pe teren.

Antrenorul irlandezilor, Mick McCarthy, îi face un compliment deosebit *decarului* tricolor: „Arbitrul a ţinut meciul în mână foarte bine.

Totuşi, ar fi trebuit să-l elimine pe Hagi pentru îndrăzneala de a şuta de la peste 30 de

metri!”

Clasamentul final al grupei a 8-a:

o

De la Dublin, Hagi şi Gică Popescu zboară direct la Madrid, invitaţi fiind la „Ziua împotriva rasismului”. Din nou pe „Santiago Bernabeu”… În seara zilei de 12 octombrie, 85.000 de spectatori aplaudă legendele prezente: Di Stefano, Eusebio, Gento, Blohin, Puskas, Fontaine, lribar… Apoi aplauzele se îndreaptă spre gazon, unde se înfruntă, în meciuri fulger a câte 45 de minute, 3 echipe: „*Roşiii*” (antrenori: José Antonio Camacho şi Luis Fernandez; printre jucători: Brehme, Karembeu, Hagi, Naybet, Hugo Sanchez), „*Albii*” (antrenori: Jupp Heynckes şi Mircea Lucescu; printre jucători: Lama, Mutiu Adepoju, Gică Popescu, Davids, Futre, Hakan Şükür) şi „*Negrii*” (antrenori: Fabio Capello şi Osvaldo Ardiles;

printre jucători: Higuita, Blanc, Song, Redondo, Michel, Rai, Revivo, Cantona).

„Roşiii” *lui* Hagi au pierdut cu 2 – 3 repriza cu *„Aibii*” *lui* Gică Popescu, apoi i-au învins cu 3 – 1 pe *„Negrii*” lui Cant’! na (două pase de gol *marca Hagi,* pentru Radcenko şi pentru Del Solar). În cea de-a treia confruntare, *„Albii*” – *„Negrii*” 1 – 1. Dar nu rezultatele au fost pe primul plan, ci atmosfera de pe „Bernabeu” şi mesajul întregii acţiuni.

Atenţia se mută iarăşi pe frontul campionatul Turciei – Champions League… l-o cu Gaziantepspor (gol Hagi, de la 18 metri)… 0 – 3, la Praga, cu Sparta (Galata joacă o repriză cu doi oameni eliminaţi)… 2 – 0 la Samsun… 2 – 2, acasă, cu Trabzonspor… 2 – 0 cu Sparta Praga (antrenorul cehilor e Chovanec, căpitanul echipei umilite de Steaua, 5 – 1 la Praga, în

toamna lui 88)… 5 – 4 la Izmir, cu Altay… l-o cu Dardanel (gol Hagi în minutul 63, Galata urcă pe locul 3)… 1 – 4 la Dortmund (Hagi, suspendat, nu joacă)… 2 – 1 cu Vanspor, în optimi le Cupei Turciei… 2 – 1, la Adana, cu Kayserispor (Hagi – cel mai bun)… 1 – 1 cu AC Parma. Grupele Ligii Campionilor au ajuns la final. Clasamentul grupei A:

Borussia se califică în sferturi, l-ar Galata îi pierde pe Adrian Ilie, transferat la Valencia.

*

Hagi îşi face timp pentru un amical al echipei naţionale: 1 – 1 cu Spania, la Palma de Mallorca, meci în care egalează recordul de selecţii (108)

deţinut de Bölöni. Înainte de a părăsi hotelul

„Melia Palace Athenea”.

Gică primeşte un cadou inedit: o carpetă persană foarte valoroasă, din partea patronului unui magazin de antichităţi, plasat la parterul hotelului. Omul zice că s-a îndrăgostit de Hagi de pe vremea când juca la Real

Madrid…

*

Ultimele meciuri ale anului pentru Galata: 1 – 2 pe terenul celor de la Istanbulspor (Hagi – centrare perfectă la golul lui Okan)… 0 – 0 la Vanspor, partidă retur din optimile Cupei Turciei… 3 – 0 cu Karabiikspor.

Când Hagi şi Popescu revin în ţară, ei par a fi mai mult decât coechipieri. Ceva-ceva pare să-i lege mai mult. Să fie vorba de o încuscrire între cei mai buni fotbalişti români ai ultimului deceniu?

Deocamdată „Baciul” neagă o asemenea

variantă, dar ochi indiscreţi îl văd tot mai des în compania Luminiţei Vlahbei, nimeni alta decât sora Marilenei Hagi, fostă Vlahbei!

*

22 decembrie e ziua unui maraton. Componenţii echipei naţionale trec mai întâi pe la federaţie, să-şi ridice primele pentru calificarea la *Coupé du Monde*. Participă apoi la Gala fotbalului românesc, la Teatrul Naţional. După-amiază sunt primiţi la Palatul Cotroceni, unde, special pentru ei, preşedintele Emil Constantinescu întrerupe o şedinţă a Consiliului Suprem de Apărare a Ţării. După ce ciocneşte o cană de vin fiert cu fotbaliştii, şeful statului bate o minge de câteva ori de parchetul sălii, dar se limitează la atât, să nu mai păţească precum cu câteva luni în urmă, când, la Săftica, un dribling prezidenţial s-a încheiat cu o căzătură în ţărâna strămoşească... În fine, seara,

cocktail la Casa Vernescu. Prilej pentru Hagi să le facă o propunere soţilor Iordănescu: „Daţi-ne un băiat pentru fetiţa mea, să ne încuscrim!”. „Juniorii” Andrei i Alexandru Iordănescu, prezenţi la discuţie, s-au războit toată seara pe tema: *„cine* o *să se însoare cu fetiţa lui nenea Hagi*”.

*

În ancheta ziarului „ProSport”, cititorii i-au desemnat pe cei mai buni fotbalişti români ai anului 1997.

La capitolul *stranieri*: 1. Dan Petrescu; 2. Hagi; 3. Adrian Ilie; 4. Gică

Popescu; 5. Gâlcă; 6. Viorel Moldovan; 7. Dorinel Munteanu; 8.

Răducioiu; 9. Craioveanu; 10. Prodan.

Ierarhia jucătorior din ţară: 1. Lăcătu; 2. Dennis Şerban; 3. Cătălin

Munteanu; 4. Lobonţ; 5. Lupu.

„Nea Mircea a dat-o în bară!”

Returul demarează pe 18 ianuarie 98: Galata – Ankaragur; u 2 – 1 (Hagi zguduie transversala, înainte de golul 2). Echipa lui Fatih Terim se încălze te mai greu... 2 – 3 la Bursa... 2 – 0 (în minutul 84, Hagi îi lasă locul lui Luţu, adus să-l înlocuiască pe Adrian Ilie; dar Luţu nu va face mulţi purici la Istanbul) şi 0 – 1 cu Gaziantepspor, în sferturile de finală ale Cupei Turciei... 2 – 0 cu Kor; aelispor... 3 – 0 la Van... 2 – 2 cu Fenerbahçe (Hagi i i trece în cont un penalty transformat şi o pasă de gol).

*

Debyul cu Fener a fost duminică seara. Luni dimineaţa, pe 16

februarie, Gică Hagi soseşte pe nea teptate la Bucur ti. Un Hagi îmbrăcat tot în negru i nebărbierit. Se află, încă, în doliu. li convoacă pe

ziari ti la restaurantul „Pescăruş” din Herăstrău, pentru o conferinţă de presă. „Sunt aici ca să spun adevărul, pentru că nu e posibil ca amintirea Stelei să fie mâzgălită”. Ce-o fi asta? „Am venit special de la Istanbul pentru că am citit în revista ProSport Magazin o anchetă despre Valentin Ceauşescu şi Steaua. Am rămas total surprins e declaraţiile lui nea Mircea Lucescu i ale lui nea Costică Anghelache. Îmi pare rău, dar am să vorbesc contra lor”. Dar ce afirmaseră cei doi? Anghelache (fost consilier în Ministerul de Interne): „Deciziile luate de Valentin Ceauescu au fost dictatoriale. A răsucit cum a vrut federaţia. Dacă s-ar judeca drept lucrurile, Steaua ar trebui să piardă toate campionatele de atunci”. Lucescu: „Sunt prea multe lucruri rele de spus i se aceea prefer să mă abţin de la orice declaraţie. Deocamdată!”. Pentru aceste fraze a venit Gică Hagi de la Istanbul să ţină o conferinţă de presă… „Ei au atacat Steaua i pe domnul Valentin

Ceauşescu. Se încearcă pătarea performanţelor Stelei. Şi nu e prima oară. Regret că o spun, dar Lucescu a dat-o în bară!”. Nu mai e *nea Mircea* de la Brescia. Şi nici *nea Mircea* care l-a promovat pe Hagi în naţională la 18 ani. Rechizitoriul continuă. „Aşa au fost vremurile, ce voiaţi să facă?! Şi el, ca orice preşedinte de club, i-a vrut pe cei mai buni jucători. Şi Steaua a devenit cea mai bună echipă din Europa”. Gică îşi trage sufletul. Mai are multe de spus. „Citesc cu surprindere că Ando a declarat că domnul Valentin a fost un demon. Ando trebuia să-i mulţumească lui Valentin, care, dacă nu voia, nu mai juca Ando fotbal niciodată. Gândiţi-vă că Ando ar fi făcut ce-a făcut în faţa regelui Spaniei… Aşa, a putut şi Ando să joace în străinătate, să câştige dolari. Doi conducători – am dat un E.xemplu”. Dar nu Ando e ţinta. Hagi îl ia din nou în vizor pe Lucescu. „Îmi pare rău că trebuie să vorbesc contra unei persoane pe care o respect aşa mult, dar nea Mircea a dat-o în bară”. A doua

bară... Şi iar: „Noi, la Steaua, n-am făcut blaturi. Ei au făcut blaturi. Au creat echipe împotriva noastră, dar şi acelora le dădeam

11-O, cum a fost Hunedoara, «copilul» lor. O sută şi ceva de goluri dădeam, la 15 puncte terminam în faţă. Ce să mai conteşti, în cazul ăsta?! Vă spun, nea Mircea a dat-o în bară!”. A treia *bară* într-un sfert de oră. Mereu şi mereu *în bară*.

E clar, Lucescu îşi poate lua adio de la naţională. Dacă Hagi zice de trei ori la rând că *a dat-o în bară*, înseamnă că succesiunea lui Iordănescu îi este interzisă.

Ioan Andone reacţionează în „ProSport”: „N-am cum să-i fiu recunoscător lui Valentin Ceauşescu, pentru că nu era el Dumnezeu în România, ca să mă ierte. Dacă nu era Valentin, eu n-aş fi fost suspendat. La indicaţiile lui am fost sancţionat de federaţie, care-i îndeplinea orice dorinţă. Gică, dacă ar fi fost în locul meu, să nu

joace trei luni de zile, n-ar mai fi vorbit acum. În acea perioadă eu am pierdut echipa naţională, ca să nu mai spun că n-aveam voie să joc nici în meciurile amicale. Gestul pe care l-am făcut în 89, la acel meci, a fost de fapt un răspuns, unul identic cu cel pe care-l arăta Valentin din tribuna oficială. După acea partidă, mă aflam într-un restaurant împreună cu soţia mea şi cu câţiva prieteni când am fost ridicat de Miliţie şi dus la clubul Dinamo. Acolo mă aşteptau 7 generali, care primiseră un telex de la cabinetul 2, în care se menţiona că eu şi Mircea Lucescu am incitat echipa Dinamo împotriva familiei Ceauşescu… Dacă nu cădea regimul Ceauşescu, Hagi juca şi acum pe lei, în România. N-ajungea la Real Madrid sau la Barcelona şi nici nu era privit din tribună de regele Spaniei”.

Lucescu găseşte un răspuns dezarmant: „Vreau să uit că acea conferin ţă de presă a lui Hagi a existat. Ţin prea mult la foştii mei jucători

ca să-i ju dec după declaraţii de moment. Când eram la Dinamo, aproape că nu era meci în care Gică să nu-mi dea gol. Pe urmă venea la mine acasă şi stăteam de vorbă seri întregi. Eram ca tată şi fiu. Cum m-aş putea supăra acum pe el?”

Aşa se încheie episodul „restaurantul Pescăruş”. Dar efectele lui sunt devastatoare: la două zile după descinderea lui Hagi, Lucescu se retrage din cursa pentru ocuparea postului de seleqioner. În locul lui Iordănescu (care semnase deja un contract cu federaţia greacă, aplicabil după *Coupé du Monde*) este înscăunat Victor Piţurcă. O alegere care se va dovedi catastrofală. Şi pe care aveau s-o regrete inclusiv cei’s. are, cu sau fără voie, au pus umărul la realizarea ei. Inclusiv Gică Hagi. Între atâtea goluri, îşi făcea loc şi o bară…

Din nou campioni

Gata cu *barele*, înapoi la fotbal! Turcii nu mai au răbdare. Şi Galata merge ceas… 3 – 1 la Antalya (cu un Hagi de 4 stele: gol şi pasă de gol) …

0 – 0 la Trabzon, în semifinalele Turciei, partidă tur (în minutul 11, Hagi ratează un penalty)… 3 – 2 cu Beşiktaş. Prezenţa galezului Toshack pe banca echipei adverse) înzeceşte ambiţia lui Hagi. Gol din lovitură liberă, pasă lui Hakan Ünsal pentru golul 2, joc sclipitor. Pentru prima dată în acest campionat, Galata trece pe locul 1. Şi s-a ajuns la etapa a

24-a… 4 – 2, în deplasare, cu Şekerspor. În minutul 42, Hagi părăseşte terenul. accidentat… 4 – 2 cu Trabzonspor (fără Hagi), în semifinalele Cupei Turciei, manşa a doua. Galata e în finală… 3 – 1 cu Gençlerbirliği (fără Hagi)… 1 – 1 la Gaziantep (Hagi intră la pauză)… 1 – 1 pe terenul lui

Beşiktaş, în finala Cupei Turciei, partidă tur… 2 – 1 cu Samsunspor… 1 – 1 la Trabzon. Oaspeţii deschid scorul prin Okan (min. 32), la o diagonală perfectă a lui Hagi. Gazdele egalează trei minute mai târziu. Pe stadionul „Avni Aker”, atmosferă de război. Lansat din tribună, băţul unui toboşar trece la o palmă de capul lui Hagi. La final, oaspeţii sunt bombardaţi cu pietre. Dacă bătea, Trabzonspor se apropia la un punct de lider, cu 5 etape! ainte de final… 1 – 1 cu Beşiktaş şi în cea de-a doua manşă a finalei Cupei. invin sătoarea este desemnată la penaltyuri. Hagi execută primul. Şi ratează! 11 imită Osman. Înscriu Gică Popescu şi Arif, dar cei de la Beşiktaş transformă tot şi câştigă cu 4 – 2.

S-a dus Cupa, Galatei îi rămâne campionatul. 6 – 1 cu Altay Izmir (Hagi deschide scorul, apoi îl ajută pe Hakan Şükür să devină golgeter)… 2 – 1 la Çanakkale, cu Dardanel. Galben-roşiii joacă fără Hagi, care, chiar de

Paşti, se află în avionul de Bruxelles.

Pe 22 aprilie, într-un meci amical, Belgia – România 1 – 1. „Le Soir”: „Diavolul de Hagi a uitat că are 33 de ani şi, accelerând teribil, a centrat la milimetru pentru Moldovan, care punând latul, a înscris lejer”.

*

@Campionatul Turciei e pe ultima sută.

Etapa a 32-a: Galata Kayserispor 5 – 1. Hagi meşteşugeşte primele două goluri.

Etapa a 33-a: Galata – Istanbulspor 4 – 1. Cu o etapă înainte de final, echipa lui Fatih Terim e din nou campioană! Dar prin ce chinuri a trecut... La pauză, oaspeţii conduceau cu 1 – 0. În acel moment, pe primul loc era Fenerbahçe. Dar galben-roşiii s-au dezlănţuit în repriza a doua, marcând gol după gol. Cum Fener, în cele din urmă, n-a scos mai mult de o remiză (1 – 1) pe terenul modestei Şekerspor, distanţa între primele două clasate s-a mărit la 4 puncte. Ultima etapă

(Karabükspor – Galatasaray 2 – 3) nici n-a mai contat.

Hagi profită de situaţie şi vine pentru 4 zile la Constanţa. Aduce trei rânduri de echipament pentru juniorii Farului. Îi spune lui *nea Ioji* Bukossi să se pregătească de o călătorie în Franţa, pe care i-o sponsorizează el (la fel ca în Anglia, la Euro '96). Pentru a nu-şi pierde forma fizică, Gică se antrenează zilnic cu prima echipă a Farului. Joacă şi într-un meci de *old boys*, Farul Tomis 4 – 1, marcând ultimul gol. Dar când a îmbătrânit Hagi, de a ajuns să joace la old-boys?...

Cele 4 zile se termină şi Hagi o ia iar din loc. Pe 12 mai îl găsim în Franţa, în localitatea Villenneuve d'Ascq, unde se dispută un meci între două selecţionate mondiale. *„Bătrânii"* (cu un super-Hagi, autor a două goluri) îi înving pe *„Tineri"* (Nwankwo Kanu, Alin Stoica etc.) cu 3 –

1. Toate încasările îi sunt cedate fotbalistului belgian Jean-Marc Bosman, cel care a obţinut drepturi pentru toţi fotbaliştii Comunităţii Europene prin legea care-i poartă numele.

O ultimă voltă în Turcia, înainte de Mondiale. Echipa lui Fatih Terim mai are un singur obiectiv: Supercupa cu Beşiktaş. Dar revanşa, după pierderea finalei Cupei, nu vine. Pe 16 mai, trupa lui Toshack se impune cu 2 – 1. O zi mai târziu, Hagi, Gică Popescu şi Filipescu urcă la Poiana Braşov, alături de ceilalţi tricolori care se pregătesc pentru turneul final din Franţa.

Capitolul 31

Ultimul cartuş?

Înainte de a pleca în Franţa, tricolorii *se încălzesc* prin câteva partide amicale. 3 – 0 cu Tractorul Braşov (sub Tâmpa)... 2 – 1 cu Cimentul Fieni (la Câmpina)... 5 – 0 cu Poiana Câmpina (în cazarma Săftica)... 3 – 1 cu Petrolul (la Ploieşti, în prezenţa a 15.000 de spectatori!). Penultimul meci, înainte de Mondiale, este unul internaţional şi se dispută în Capitală, pe stadionul Steaua: România – Paraguay 3 – 2. Adrian Ilie transformă în gol două pase ale lui Hagi. Sud-americanii egalează, dar tot Hagi rezolvă problema: cu 5 minute înainte de final, el transformă un penalty, după ce în prealabil zguduise şi transversala porţii lui Chilavert. Pentru evoluţia sa, Gică Hagi primeşte 4 stele în „ProSport”, ceea ce înseamnă *foarte bine*.

Dar meciul nu e ceea ce se voia: o

sărbătoare. Huiduit de public pentru primirea unui gol parabil, Bogdan Stelea are un moment de rătăcire şi se răzbună făcând un gest obscen. Inutil de precizat tratamentul de care are parte Stelică după aceea…

La conferinţa de presă, Iordănescu e însoţit de Hagi. În calitatea sa de căpitan de echipă, Hagi îl apără pe Stelea. El însuşi nervos, Gică se dezlănţuie împotriva ziariştilor, pe care-i găseşte vinovaţi de atitudinea publicului. În tirada sa, Hagi scapă şi o frază care avea să devină celebră: „Voi ar trebui să ne ridicaţi statui pentru ce am făcut pentru România!”. Nu, Gică, ţie nu-ţi trebuie nicio statuie! Tu însuţi eşti un monument al fotbalului. Iar monumentele n-au nevoie de statui.

*

Pentru a evita un public evident ostil, Iordănescu duce naţionala la Ploieşti pentru meciul de *la revedere*. Adversarul, Republica Moldova, e tocmai bun pentru a mai drege moralul

printr-o victorie la scor: 5 – 1.

Cei 22 de jucători care, pe 7 iulie, zboară spre Toulouse sunt: Stelea, Prunea, Stângaciu (portari); Dan Petrescu, Ciobotariu, Filipescu, Gică Popescu, Doboş, Dulca, Selymes (fundaşi); Hagi, Gâlcă, Dorinel Munteanu, Marinescu, Gabi Popescu, Stângă, Ilie Dumitrescu (mijlocaşi); Lăcătuş, Moldovan, Adrian Ilie, Radu Niculescu, Craioveanu (atacanţi).

Cantonamentul tricolorilor este fixat la Albi, un orăşel situat în sud-vestul Franţei, la 70 de kilometri de Toulouse.

*

Într-un ghid al Cupei Mondiale, scos pe piaţă de revista franceză „Onze Mondial”, apare următoarea caracterizare: „La 33 de ani, Hagi rămâne omul numărul 1 al echipei române. Piciorul stâng formidabil, ochi fantastic, Hagi e

încă *acolo*. Tehnică ireproşabilă, viziune deosebită în teren, Maradona din Carpaţi este încă sufletul unei echipe pe care a dus-o la trei Cupe Mondiale. Peregrinările sale prin patru colţuri ale Europei au forjat o experienţă care se dovedeşte utilă pentru puştii de lângă el”.

Hagi e optimist. El vede România pe locul 1 în grupă, apoi trecând de Croaţia în optimi, de Iugoslavia în sferturi şi oprindu-se în semifinale, în confruntarea cu Franţa. Gică indică şi adversarul din finala mică: Olanda, pe care ar urma să-l batem. „Va fi o finală Franţa – Brazilia, câştigată de sud-americani”, îşi încheie Hagi predicţia.

*

Amuzantă o incursiune în „vieţile anterioare” ale tricolorilor lui Iordănescu, realizată de „ProSport” pe baza unui studiu englezesc de ultimă oră. Cică Hagi „s-a născut la Polul Nord, în

anul 750, şi a fost femeie. Trăia într-un iglu şi prepara carne de focă şi peşte ca să-şi hrănească soţul şi cei 5 copii”. Despre Stelea se zice că a fost gropar.

Prunea – preot budist în Borneo, iar Stângaciu – calif în Egipt. Continuând jocul, să vedem şi ce au fost ceilalţi într-o viaţă anterioară: Gică Popescu - cititor în stele; Doboş – femeie din harem; Craioveanu – oier turc; Gâlcă - gheişă; Ciobotariu – măcelar; Filipescu – slugă; Lăcătuş – marinar; Adrian Ilie – călău; Selymes - cântăreaţă; Niculescu – constructor de temple; Gabi Popescu – femeie vraci; Moldovan – împletitor de năvoade; Dorinel Munteanu – şef de trib; Marinescu – negru din Zair; Dan Petrescu – colonist britanic; Ilie Dumitrescu – negustor. Atenţie la Dulca însă, care, conform studiului, a fost canibal în Noua Zeelandă!

Dar antrenorii? Iordănescu – cultivator de trestie de zahăr, Balint – călugăr, Ştefănescu –

eschimos, iar Ţeţe Moraru – casnică. În fine, doctorul Pompiliu Popescu pare să fi descoperit America înaintea lui Columb, pentru că a fost indiancă apaşă în jurul anului 1300!

„Blondinele” de la Bordeaux

Gata cu joaca, începe ultimul Mondial al mileniului! în „deschidere”, ca şi în urmă cu 4 ani – Columbia cafelei şi a drogurilor. Pentru noi este însă este Columbia lui Valderrama şi a lui Asprilla. Cu ei ne războim pe gazon, nu cu cartelul din Medellin.

...Minutul 45: pasă genială Hagi, Adi Ilie rămâne singur, şpiţ pe colţul lung – 1 – 0 pentru România! În America tot Hagi era cu pasa, dar la primire se aflau Răducioiu şi Ilie Dumitrescu. Iar mai în spate, în Italia, Hagi îi căuta pe Lăcătuş şi pe Balint. Mergând şi mai în spate, pe tunelul

timpului... Doamne, de când joacă Hagi! Generaţiile se mai schimbă, dispar unii jucători, apar alţii, numai el, Gică Hagi, e acolo dintotdeauna.

Meciul de la Lyon se încheie, practic, în minutul 45. Valderrama a mai pierdut din vitează, iar Asprilla e nervos. Are ceva de împărţit cu camarazii săi, cu antrenorul Gomez, cu arbitrul, cu toată lumea. Mult trâmbiţata revanşă rămâne un vis înecat în Oceanul ce desparte Columbia de Franţa.

România – Columbia 1 – 0

15 iunie 1998, stadion „Gerland" Lyon

A marcat: *Ad. Ilie* (*min. 45*).

România: *Stelea – Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu – D. Petrescu, Hagi* (*76 Marinescu*), *Gabi Popescu* (*67 Stângă*), *Gâlcă, D. Munteanu – Moldovan* (*85 R. Niculescu*), *Ad. Ilie.*

Columbia: *Mondragon – Cabrera, Bermudez, Palacios, Santa – Serna, Lozano, Valderrama,*

Rincon – Aristizabal (*46 Valencia*), *Asprilla* (*85 Preciado*).

În celălalt meci din grupă: Anglia – Tunisia 2 – 0.

22 iunie. Pe stadionul „Municipal” din Toulouse, supranumit şi „micul Wembley”, englezii nu mai au răbdare. Mai nărăvaşi ca oricând, armăsarii lui Glenn Hoddle par să rupă căpăstrul. Au de răzbunat o istorie care înseamnă 4 meciuri fără victorie în faţa României, pe adevăratul „Wembley”. Dar au de răzbunat mai ales umilinţa de a fi fost aruncaţi, la tragerea la sorţi, în urna a doua valorică. Ei, cei obişnuiţi să fie mereu cap de serie…

…Minutul 47: mingea curge de pe dreapta, doi fundaşi englezi se reped s-o degajeze, Hagi e mai iute, o „înţeapă” cu vârful bocancului, spre interiorul careului, Viorel Moldovan vine prompt la întâlnire, preluare pe piept, şut, 1 – 0 *for*

România!

...Se apropie finalul. Hoddle îl trimite în teren pe un adolescent din Liverpool, Michael Owen. Puştiul n-are stare. Se înşurubează în careu şi trage fără speranţe pentru Stelea: 1 – 1. Pe margine, Gică Hagi, care pentru final îi lăsase locul lui Stângă, se ia cu mâinile de cap. Ar vrea să fie din nou în teren, să mai caute o pasă, ceva...

Arbitrul se uită la ceas. În scurt timp va fluiera finalul. Ai noştri par mulţumiţi. 1 – 1 nu-i un scor rău, mai ales că în ultima etapă avem cu Tunisia. Dar ce-i asta? O minge aruncată în faţă ajunge în careul englez.

Le Saux, fundaşul stânga, o protejează să ajungă în braţele lui Seaman. Dan Petrescu îi suflă-n ceafă colegului său de la Chelsea. Deodată întinde piciorul şi ciupeşte mingea, care se scurge pe lângă Seaman, în poarta goală... 2 – 1, victorie cu Anglia! Suntem calificaţi, iar pentru a câştiga grupa ne mai trebuie un singur punct! Iar după ce

ai bătut Columbia şi Anglia nu-ţi faci probleme pentru un punct cu Tunisia. O Tunisie care, pierzând şi cel de-al doilea joc (0 – 1 cu Columbia), îşi demite antrenorul înaintea ultimului meci din grupă.

România – Anglia 2 – 1

22 iunie, stadion „Municipal” Toulouse

Au marcat: *V. Moldovan* (*min. 47*), *D. Petrescu* (*min. 90*)*1Owen* (*min. 83*)

România: *Stelea – Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu – D. Petrescu, Hagi* (*73 Stângă*; *84 Marinescu*), *Gabi Popescu, Gâlcă, D. Munteanu – Moldovan* (*86 Lăcătuş*), *Ad. Ilie*.

Anglia: *Seaman – G. Neville, Adams, Campbell – Anderton, Batty, Ince* (*34 Beckham*), *Scholes, Le Saux – Shearer, Sheringham* (*73 Owen*).

Tricolorii se mută de la Albi la Saint-Germain-en-Laye, în apropierea Parisului. Iar în

noul lor hotel, „Ermitage des Loges”, cheamă un frizer şi o coafeză. Frizerul – ca să-l tundă zero pe Iordănescu, iar coafeza – să-i facă blonzi pe toţi jucătorii, cu ajutorul unei vopsele de păr! Aşa a fost înţelegerea încă de la Bucureşti, pentru situaţia că România s-ar fi calificat înaintea ultimului meci. Şi s-a calificat. „De vină” a fost golul lui Dan Petrescu, din minutul 90…

La intrarea în „Stade de France”, Marilena Hagi este oprită de un poliţist: „Staţi aşa, ce aveţi acolo?”. Soţia lui Gică îi răspunde: „Baby, baby! Hagi-junior!”. Poliţistul se întoarce spre colegul său şi se miră ca de a opta minune a lumii: „O, Hagi, o-la-la!”

Iordănescu caută să odihnească vreo câţiva titulari. Pe Gică Popescu, pe Adrian Ilie, pe Moldovan… Dar jocul nu merge. Dulca face un fault prostesc în careu şi tunisienii conduc cu 1 – 0. Ne paşte locul 2. Iar dacă terminăm pe 2, vom da piept din nou cu Argentina, care mărşăluieşte

prin grupa H. Cu Croaţia ar fi, parcă, mai uşor. Trebuie făcut ceva, să scoatem măcar un egal. Generalul se agită pe bancă. Hagi încearcă să pună ordine în teren. Dar pasele tot nu se leagă. Rezervele sunt departe de titulari. Sau vopseaua o fi de vină?

Iese Dulca, intră Gică Popescu. Este schimbată şi linia de atac, Lăcătuş – Ilie Dumitrescu făcându-le loc lui Adrian Ilie – Moldovan. Pe acest traseu vine şi golul egalizator, cu 18 minute înainte de final.

Câştigăm grupa. Dar presa franceză nu e interesată de asta. Alt subiect îi atrage pe ziarişti: „blondinele” lui Iordănescu. E un termen care confraţilor din Hexagon le place la nebunie. Nu e ziar fără măcar o poză cu coafurile blonde ale jucătorilor români…

România – Tunisia 1 – 1

26 iunie, „Stade de France” St. Denis (*Paris*)

Au marcat: *V. Moldovan* (*min. 72*), *Souayah*

(*min. 10 – penalty*)

România: *Stelea – Ciobotariu, Doboş, Dulca* (*31 Gh. Popescu*) *– D. Petrescu, Marinescu, Hagi, Gâlcă, D. Munteanu – Lăcătuş* (*46 Ad. Ilie*)*, I. Dumitrescu* (*67 Moldovan*).

Tunisia: *El Ouaer – Boukadida, Chouchane, S. Trabelsi, Bouazizi – Chihi, Ghodbane* (*83 Thabet*)*, Baya, Souayah* (*90 Ben Younes*) *– Sellimi, Ben Slimane* (*55 Jelassi*).

Dincolo, la Lens, Anglia – Columbia 2 – 0.

Clasamentul grupei G:

1. România	3	2	1	0	4 – 2	7
2. Anglia	3	2	0	1	5 – 2	6
3. Columbia	3	1	0	2	1 – 3	3
4.		0	1	2	1	1

Tunisia 3 – 4

Retragerea căpitanului

Am vrut Croaţia, dar ne-am păcălit. Pentru că, în *„optimea”* de la Bordeaux, echipa lui Blazevici nu ne dă nicio şansă. Asanovici intră în careu, Gabi Popescu e şi el prin preajmă, iar arbitrul, un argentinian, arată punctul de la 11 metri. Penalty inventat! Transformă de două ori Suker, pentru că prima dată a intrat cineva în careu, determinând repetarea loviturii.

Croaţii atacă întruna, în vreme ce noi ne apărăm. De fapt, nici nu ne prea apărăm, pentru că tot greul cade pe umerii lui Stelea. O oboseală ca un vagon de plumb s-a lăsat în picioarele jucătorilor noştri. Hagi încearcă să-şi scuture colegii, dar de astă dată nu are nicio şansă. Şi, atunci, se retrage. Cronometrul arată minutul 56 când *Il Capitano* îi lasă locul lui Craioveanu. Aşa

se încheie un Mondial care putea fi glorios, dar care a fost doar onorabil. Şi asta, cu rezerva părului vopsit...

Croaţia – România 1 – 0

30 iunie, stadion „Parc Lescure" Bordeaux

A marcat: *Suker* (*min. 45 din penalty*)

Croaţia: *Ladici – Bilici, Stimac, Simici – Stanici* (*82 Tudor*), *Jurcici, Asanovici, Boban, Jarni, Vlaovici* (*76 Krpan*), *Suker*.

România: *Stelea, Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu, D. Petrescu* (*76 Marinescu*), *Gabi Popescu* (*61 R. Niculescu*), *Hagi* (*56 Craioveanu*), *Gâlcă, D. Munteanu – Moldovan, Ad. Ilie*.

„Am jucat aici ultimul meu meci sub culorile României!". Declaraţia lui Hagi, la sfârşitul meciului de la Bordeaux, îi electrocutează pe ziarişti. Or fi vorbe spuse la supărare... Dar nu, Hagi le vorbise despre retragere, unor colegi mai apropiaţi – Gică Popescu, Ilie Dumitrescu, Dan

Petrescu –, încă dinainte de Mondiale.

Confirmarea vine la Bucureşti, puţin după miezul nopţii de 1 spre 2 iulie, când tricolorii vin de la Aeroportul Otopeni direct pe stadionul „Lia Manoliu” (fostul „23 August”). În faţa a 5.000 de oameni care scandează „Nu ne parăsi! Nu ne părăsi!”, Gică se emoţionează. Îşi şterge, discret, o lacrimă. În privinţa retragerii e însă de neclintit: „Vă mulţumesc, sunteţi minunaţi, dar hotărârea mea e luată de mult. Cu sau fără mine, important e să câştige România”.

Zece ore mai târziu, Hagi îi convoacă pe ziarişti la o conferinţă de presă. Gata cu *silenzio stampa* de pe timpul Mondialelor... „Cu durere în inimă vă anunţ că mă retrag din echipa naţională. Hotărârea mea e definitivă, mă gândesc la ea de un an şi jumătate. Din păcate, tot ce are un început are şi un sfârşit”.

E un Hagi tuns aproape zero. Părul blond a rezistat doar câteva zile.

Cât va rezista însă hotărârea lui Gică de a sta departe de tricolori?

Capitolul 32

Se mai răzgândesc şi zeii

2 august 1998. Galatasaray câştigă din nou Cupa Asociaţiei Presei Sportive din Turcia, după 4 – 1 cu Fenerbahçe şi 0 – 0 cu Beşiktaş. Al doilea astfel de succes în palmaresul lui Hagi.

Pe 8 august începe campionatul. Galata – Altay Izmir 3 – 1, partidă pe care Hagi o câştigă de unul singur. El deschide scorul cu un şut din afara careului, oaspeţii egalează, dar Gică mai trimite o torpilă nimicitoare, după pauză, pentru 2 – 1. „E seara lui Hagi” (Show TV). „Recital Hagi” („Fotomaç”). „Lecţie de măiestrie a lui Hagi” („Fanatik”).

Pentru a pătrunde în grupele Ligii Campionilor, Galata are de trecut prin filtrul unui tur preliminar. Adversari: elveţienii de la Grasshopper Zürich. Calificare fără dubii: 2 – 1 la Istanbul (Hagi deschide scorul din penalty, apoi îi

pasează lui Hakan Şükür pentru 2 – 0) şi 3 – 2 în deplasare (românul transformă o nouă lovitură de la 11 metri).

Pe 16 august, prezent la Istanbul, specialistul „ProSport” în probleme turceşti, Beniamin Osman, transmite la redacţia din Bucureşti: „Magie Hagi!”. Argumentele şi epitetele se învălmăşesc. În partida Galata – Bursaspor, baricada oaspeţilor rezistă până în minutul 59. Atunci, Hagi lansează o rachetă intercontinentală (tot e aşezat Istanbulul pe două continente) care explodează în poarta bulgarului Gancev, care se grăbeşte să declare: „Nici n-am văzut mingea. Am auzit doar fâlfâitul plasei”. Turcii dau fuga la calculator şi anunţă: Hagi a şutat de la 31 de metri, iar mingea a atins o viteză de 95 de kilometri pe oră! Iar pentru ca demonstraţia să fie totală, Gică găseşte şi o pasă de 40 de metri pentru Hakan Şükür, la unul din golurile ce curg apoi în poarta unui Gancev şocat. Ziarele ies cu titluri de-o şchioapă: „Un gol

extraterestru” („Milliyet”), „Formidabilă ghiulea” („Fanatik”), „Radar pentru Hagi!” („ProSport”)...

O săptămână mai târziu, Galata – Koçaelispor 3 – 1. Hagi apucă să-i dea un gol, din penalty, lui Stângaciu, dar în minutul 35 este eliminat. Două cartonaşe galbene în 40 de secunde! Revoltat, Gică nu vrea să părăsească terenul. Convins de Hakan Şükür şi de Stângaciu, el se conformează totuşi deciziei arbitrului. Suspendat, va pierde meciurile cu Istanbulspor (4 – 1 în deplasare) şi cu Erzurumspor (5 – 0).

Infernul de pe „İnönü”.

Pe 9 septembrie 1998, cu ocazia aniversării a 75 de ani de la înfiinţarea Federaţiei Turce de Fotbal, la Istanbul se înfruntă o selecţionată mondială cu una a campionatului Semilunei. Scor final: 4 – 4. Marea vedetă a serii e românul Gheorghe Hagi, care înscrie 3 goluri în poarta

echipei conduse chiar de antrenorul său de la Galatasaray, Fatih Terim!

Selecţionata mondială: *Taffarel* – *Njanka, Gh. Popescu, Hogh* (*46 Ilir*) *Dunga, Hagi, Stojkovici* (*46 Mosheou*), *Lambert, Pashazadeh* – *Guerrero, Papin*. Antrenor: Carlos Alberto Parreira, cel care a condus Brazilia la al patrulea titlu mondial, în 1994.

Autorii golurilor: Hagi (min. 26, 69 şi 90 – ultimul din penalty), Papin (min. 74), respectiv Balici (min. 24), Bolici (min. 44 – din penalty), Abdulkadir (min. 67) şi Umit (min. 87).

*

16 septembrie: Juventus – Galata 2 – 2! La Torino, deschizând seria jocurilor din Liga Campionilor (faza grupelor), turcii conduc cu 2 – 1, ba chiar sunt la un pas de a se detaşa, dar în cele din urmă sunt egalaţi de finalista ultimelor trei ediţii ale Ligii Campionilor. Deschamps, campionul mondial, lasă baltă orice tentativă de

construcţie pentru a încerca să oprească năvălirea lui Hagi spre poarta „Bătrânei Doamne”. Zadarnic însă, căci românul face tot jocul Galatei. „La Gazzetta dello Sport”: „Factorul «H» Hagi – Hakan Şükür, a fost bomba pentru apărarea *bianconera*”.

Juventus: *Peruzzi* – *Birindelli*, *Tudor*, *Tacchinardi*, *Pessotto* (*68 Blanchard*) – *Di Livio*, *Deschamps*, *Davids* – *Fonseca* (*32 Rampulla*), *F. Inzaghi* (*62 Zidane*), *Del Piero*.

Galatasaray: *Taffarel* – *Filipescu*, *Vedat*, *Gh. Popescu*, *Hakan Ünsal*, *Umit*, *Hagi*, *Tugay* (*78 Arif*), *Okan*, *Hasan Saş* (*82 Ergun*), *Hakan Şükür*.

*

Turcii îl iubesc pe Hagi nu doar pentru ce face cu mingea, ci şi pentru că pune suflet în ceea ce face. El s-a ocupat de creşterea tânărului Emre Belözoğlu, marea speranţă a fotbalului turc. În presa de la Istanbul a făcut vâlvă următoarea întâmplare. Spre finalul unei partide, văzând că Emre are probleme cu ghetele, Hagi a luat de la

banca de rezerve o cheie specială şi s-a aplecat să-i strângă crampoanele, într-un moment când jocul era întrerupt. Tânărul a izbucnit în plâns. După joc, el avea să explice: „Cum să nu te emoţionezi când marele Hagi face un asemenea gest faţă de un necunoscut ca mine?”

*

20 septembrie: marele derby cu Fenerbahçe, în infernul numit stadionul „İnönü”. Moldovan deschide scorul repede (min. 12), iar bosniacul Balici îl majorează imediat (min. 15). Pentru Galata se anunţă un dezastru. Fatih Terim îşi frânge mâinile. Se agită pe margine, dar jucătorii nu au cum să-l audă. Nebunia e prea mare. Hagi n-are însă nevoie de sfaturi. El ştie singur ce are de făcut. În trei minute toarnă un jet de apă rece peste vulcanul „İnönü”. Mai întâi transformă un penalty (min. 18), apoi zgâlţâie bara (min. 20). Momentul critic a fost depăşit. Galata îşi poate face din nou jocul. Iar spre final dă lovitura,

printr-un contraatac la capătul căruia se află Hakan Şükür (min. 86). Fener – Galata 2 – 2, cine-ar fi crezut în minutul 15?... Furioşi pentru întoarcerea de scor, fanii Fenerului scandează ameninţător, la adresa lui Hagi şi a colegilor săi: „De aici nu mai ieşiţi vii!”. Şi sunt la un pas de a se ţine de cuvânt, pentru că autocarul Galatei părăseşte stadionul cu greu, sub un potop de pietre.

Ianis

Galata îşi continuă cursa pe două fronturi: campionat şi *Champions League*. 0 – 2 cu Gençlerbirliği!... Imediat, 2 – 1 cu Athletic Bilbao! Hagi îi „face” mingea lui Okan pentru 1 – 0 (min. 15), dar imediat Urzaiz egalează. Şi meciul curge către 1 – 1, numai că, în minutul 90, Hagi prinde un şut senzaţional din colţul careului mare şi bascii se întorc acasă cu traista goală! Toată

Turcia vorbeşte numai de *sultanul Hagi*, de *vizirul Hagi*, de *padişahul Hagi*… Iar în celălalt capăt al Europei, la Porto, înaintea meciului cu România, Humberto Coelho îi încredinţează trimisului „ProSport”, Cătălin Tolontan, o declaraţie care face cât zece goluri: „Ca antrenor al echipei Portugaliei, mă bucur că nu joacă Hagi. Ca spectator, îmi va lipsi mult acest artist”. *Gracias, señor Coelho*!

*

…2 – 2 la Adana (Hagi, accidentat, e doar spectator)… 0 – 3 la Trondheim, în Norvegia, cu Rosenborg (un duş rece, chiar dacă *decarul* român face o partidă bună). A doua zi, pe 22 octombrie 1998, la „Internaţional Hospital” din Istanbul vine pe lume Ianis, al doilea copil al familiei Hagi. Şi primul băiat… Ianis e varianta machidonească a lui Iancu. Se putea altfel? Chiraţa şi Iancu… Chira şi Ianis…

*

…3 – 1 cu Samsunspor… 3 – 0 la Karabük, unde Hagi înscrie două goluri de generic TV. Primul – din lovitură liberă de la marginea careului, celălalt printr-un lob peste portarul Ţevki, la capătul unei curse de 65 de metri, în care a driblat tot ce a întâlnit în cale. „Fotomaç”: „Cât e Hagi în teren, *no problem*!”

…3 – 0 cu norvegienii de la Rosenborg. Editorialul din „Hurriyet” poartă titlul „Domnul Hagi”, iar în text se specifică: „Românul a dat ritmul jocului, fiind cel mai bun de pe teren”. După 4 etape, turcii sunt lideri în Liga Campionilor: 1. Galata – 7 puncte (7 – 6); 2. Rosenborg – 5 p (5 – 5); 3. Juventus – 4 p (4 – 4); 4. Athletic Bilbao – 3 p (3 – 4).

…5 – 0 la Çanakkale, cu Dardanelspor. Hagi deschide scorul din penalty, apoi face spectacol… 3 – 5 cu Trabzonspor! Situaţia în clasament, după 12 etape: 1. Beşiktaş – 30 de puncte; 2. Galata – 26 p; 3. Trabzonspor24 p.

...2 – 0 la Adana, în optimile Cupei. Revenit la Istanbul, Hagi primeşte cadou, pe 20 noiembrie, un autoturism Seat Ibiza, ultimul model, din partea reprezentanţei firmei iberice în Turcia. Popularitatea românului e o garanţie sigură pentru creşterea vânzărilor.

...0 – 0 la Sakarya, pe stadionul unde Gică a jucat printre nămeţi, în februarie 83, când s-a întors în ţară cu vagonul de poştă...

Idolul lui Oçalan

Pe 25 noiembrie 1998 ar fi trebuit să se joace meciul cu Juventus, din Liga Campionilor. UEFA l-a amânat însă cu o săptămână, la cererea clubului italian, care a susţinut că securitatea jucătorilor săi nu poate fi asigurată. Între Turcia şi Italia relaţiile s-au răcit brusc, după ce autorităţile de la Roma au refuzat, într-o primă fază, să-l extrădeze pe Abdullah Oçalan, liderul Partidului Muncitorilor

din Kurdistan, considerat de guvernul de la Ankara „grupare teroristă”. Ironia sorţii face ca Oçalan să fie un simpatizant fanatic al Galatei şi al lui Hagi...

Meciul se joacă pe 2 decembrie, într-un Istanbul mobilizat ca pentru război. Italienilor nu le convine remiza. Deschid scorul târziu, în minutul 77, prin Amoroso. Galata pare condamnată. Vine însă minutul 90 şi Hagi are din nou o sclipire de geniu. Declanşează un ultim atac. Mingea ajunge la Suat, care egalează: 1 – 1! Înaintea ultimei etape, echipa lui Fatih Terim se află în frunte: 1. Galata – 8 puncte (8 – 7); 2. Rosenborg – 8 p (7 – 6); 3. Juventus – 5 p (5 – 5); 4. Bilbao – 3 p (4 – 6). Incredibil, Juventus a încheiat la egalitate toate cele 5 partide susţinute în grupă!

Pentru a se califica între cele mai bune 8 echipe ale continentului, Galata are nevoie de un punct la Bilbao. Atât, un singur punct. Cu toată zbaterea lui Hagi, bascii câştigă însă cu 1 – 0 (gol

Guerrero – min. 44). Un nou vis frumos se spulberă ca un puf de păpădie.

Clasamentul final al grupei:

1. Juventus Torino	6	1	5	0	7-5	8
2. Galatasaray Istanbul	6	2	2	2	8-8	8
3. Rosenborg Trondheim	6	2	2	2	7-8	8
4. Athletic Bilbao	6	1	3	2	5-6	6

Sfârşitul anului 1998 este dedicat campionatului. Prinsă cu Liga Campionilor, Galata avea deja două restanţe, iar Beşiktaş se distanţase la 7 puncte. Începe cursa de urmărire.

...3 – 1 cu Antalyaspor. Hagi pune două pase de gol, dar ratează şi un penalty, scos tot de el.

...2 – 0 în marele derby cu Beşiktaş. Tensiunea e formidabilă. În minutul 87, când Emre înscrie al doilea gol, Hagi şi Filipescu se duc glonţ la banca tehnică a oaspeţilor. Prin vorbe şi prin gesturi, îi fac o „dedicaţie” antrenorului John Toshack. După meciul pierdut de galben-roşii la Bilbao, galezul declarase: „Aceasta e Galata!”. Acum, Hagi şi Filipescu îi dau răspunsul: „Aceasta

e Galata!”. Gică mai are de răzbunat şi unele amintiri de la Real Madrid…

Echipa lui Fatih Terim se apropie la 4 puncte de lider. Şi marşul victorios continuă pe 22 decembrie: 2 – 1 la Gaziantep. Pierdere mare, însă: Hagi părăseşte terenul în minutul 80, cu fisură la femurul stâng, plus leziune la genunchi. Medicul zice: repaus cel puţin o lună!

*

Ancheta „ProSport” pe 1998: 1. Adrian Ilie; 2. Hagi; 3. Stelea; 4. Gică Popescu; 5. Craioveanu; 6. Timofte 11; 7. Dan Petrescu; 8. Filipescu; 9. Moldovan; 10. Gabi Popescu. Aceasta este secţiunea *stranieri*. La *autohtoni*, cititorii îi votează pe: 1. Lupescu; 2. Jean Barbu; 3. Ciobotariu; 4. Ionel Ganea; 5. Lăcătuş.

Trăsnetul de la Izmir

Pe lângă accidentarea care-l face să piardă

turneul de pregătire din Spania (2 – 4 cu Rosenborg, 3 – 0 cu Brondby, 2 – 2 cu Barcelona), în ianuarie '99 Hagi mai are un necaz: Galata nu-i plăteşte ratele contractuale la timp. Cum restanţele se tot adună, pe malul Bosforului soseşte Giovanni Becali, care-i strânge cu uşa pe başkani. Aceştia hotărăsc să-l vândă pe Filipescu la Betis Sevilla cu aproape 6 milioane de dolari. Cel puţin pentru moment, situaţia se calmează. Galata începe returul cu motoarele în plin.

*

Pe 1 februarie, 2 – 0 la Izmir, cu Altay. După 6 săptămâni de absenţă, Hagi reintră şi transformă în gol o lovitură liberă… 0 – 0 şi 3 – 2 cu Istanbulspor, în sferturile Cupei Turciei. În jocul retur, la 1 – 1 (scor la care Galata era eliminată), *decarul român* înscrie un gol formidabil, de la 35 de metri, în poarta internaţionalului bulgar Zdravkov! Comentatorul de la Show TV e entuziasmat: „Un trăsnet a lovit din senin… Prin

frumuseţea golurilor sale, Hagi ne duce cu gândul la un Campionat Mondial perpetuu"… Apoi, 2 – 1 la Koçaeli (Hagi e la un pas de a-l „executa" din nou pe Stângaciu, dar trimite în bară)…

A doua zi, Gică dă o fugă la Bucureşti. Trece pe la Gabi Balint, s-o vadă pe micuţa Ana Denisa, născută de trei zile, apoi îşi scoate mama din spital şi o duce la Constanţa. De când s-a stins nea Iancu, biata femeie se usucă văzând cu ochii. Respiră greu. Ceva cu plămânii…

Gică se întoarce pe malul Bosforului. Văzându-l afectat de suferinţa mamei sale, Fatih Terim încearcă să-l menajeze în meciul cu Istanbulspor. În minutul 55 îl aruncă însă în luptă, pentru că echipa sa e condusă, iar jocul nu merge. Hagi mai salvează ce se poate salva: o remiză, 3 – 3, şi numai ghinionul îl împiedică să aducă victoria (bară în minutul 90, din lovitură liberă).

Moartea unui înger

Joi, 25 februarie 1999. Ceasul arată ora 19:05. Gică se află în cantonamentul de la Florya. Se pregăteşte pentru meciul de la Erzurum, oraşul din estul muntos al Turciei, la 1.200 de kilometri de Istanbul. Sună telefonul. De când îşi ştie mama bolnavă, lui Gică parcă îi e frică să şi răspundă. Se teme de o nenorocire. „Alo, da...”. Brusc, faţa i se învineţeşte. Gura i se încleştează. Ochii îi sunt inundaţi de lacrimi...

Fatih Terim îi sună pe başkani. O maşină îl duce pe Hagi acasă, unde îşi pregăteşte în grabă soţia şi cei doi copii pentru drum. la reşedinţa familiei Hagi se strâng câţiva başkani, care ţin să-l consoleze pe cel mai bun jucător pe care l-a avut clubul lor vreodată. În faţa morţii însă, zeul Hagi e la fel de neputincios ca orice muritor.

Maşina goneşte spre aeroport. Pe cei patru Hagi îi aşteaptă un avion micuţ, de 5 persoane. După o voltă deasupra Mării Marmara, pilotul

îndreaptă aparatul spre Constanţa…

La 1:40, după miezul nopţii, avionul aterizează pe aeroportul Mihail Kogălniceanu. Puţin după 2:00, Gică e lângă mama sa. Când intră pe uşa casei de pe strada Rândunelelor, se cutremură. Nu credea că un om atât de bun ca *mana* Chiraţa ar putea muri vreodată…

La 68 de ani neîmpliniţi, pe biata femeie a răpus-o o bronhopneumonie, pe fondul unor mai vechi afecţiuni cardiace. Ca şi pe nea Iancu, au ajuns-o, poate, şi suferinţele tinereţii… S-a născut la Kavala… Când avea un an, părinţii săi au pus-o în trocul căruţei şi s-au mutat la Cainargeaua Mare… La 9 ani a ajuns în nord, la Hagilarea… apoi la Săcele… Doamne, şi cât a muncit pe câmpurile cu floarea-soarelui, să-şi poată creşte copiii…

Înmormântarea *e* sâmbătă, 27 februarie. Au venit şi Gică Popescu, şi

Belodedici, şi Ilie Dumitrescu, şi Lăcătuş… A

venit şi *nea Ioji* Bükössi…

Gabi Balint a trimis o coroană, pentru că e plecat departe, cu echipa lui, FC Bihor, în cantonament… Sicriul Chiraţei e depus lângă cel al lui Iancu, să fie veşnic împreună, dincolo, pe câmpul plin de flori… Aşa cum au fost şi în această lume plină de nedreptăţi…

Gică e zdrobit. Marilena suferă alături de el, în vreme ce Chira îi pune o întrebare inocentă, de copil: „Tati, de ce ţine bunica ochii închişi?”

De-ar şti că e ultima oară când o vede pe *bunica*…

*

În aceeaşi zi de 27 februarie 1999, Galata învingea cu 1 – 0 la Erzurum şi trecea pe primul loc. „Pentru Gică Hagi”, au spus jucătorii lui Fatih Terim.

…Sâmbătă, 6 martie: la o săptămână de când şi-a condus mama pe ultimul drum, Hagi intră pe teren la derbyul cu Fener. E leacul lui pentru

durerea care-i mistuie sufletul. Minutul 54: centrare Hagi, „cap” Hakan Şükür în transversală, reluare Okan în poartă, l-o pentru Galata! Spre final, Hakan Şükür, pe contraatac, face 2 – 0. Trupa lui Terim se distanţează la 4 puncte de ocupanta locului 2.

…1 – 2 şi 2 – 0 cu Sakaryaspor, în semifinalele Cupei Turciei… 2 – 1 la Ankara, cu Gençlerbirliği (Hagi – gol cu capul, apoi pasă de gol)… 1 – 1 cu Adanaspor! (la 0 – 1, în minutul 45, Hagi ratează un penalty; tot el îi centrează ideal lui Hakan Şükür, pentru golul egalizator, cu 6 minute înainte de final).

*

Cum prinde o săptămână liberă, Gică se întoarce la Constanţa. Are o barbă neagră, bogată. N-a mai dat-o jos de o lună. Paşii îl poartă, mai întâi, la Cimitirul Central, cu braţul plin de flori… Le face parastas părinţilor săi. Moartea lor l-a schimbat mult pe Gică. L-a făcut parcă mai

înţelept. Sau mai îngăduitor. A contat enorm că i-a avut alături pe Marilena, o femeie bună şi înţelegătoare, şi pe cei doi copii, Chira şi Ianis. Cu ajutorul lor, rănile au început să se cicatrizeze. Dar de închis nu s-au închis niciodată.

Cât stă la Constanţa, Gică nu uită de pregătire în niciuna din zile. Se antrenează la stadion, cot la cot cu băieţii de la Farul, unii dintre ei copii de 19 – 20 de ani. În seara zilei de 27 martie, vede la televizor cum se năruie calificarea la Europene. România – Slovacia 0 – 0, la Bucureşti… Şi echipa nu joacă nimic… Simte un regret imens. După atâtea calificări în serie, să urmeze un eşec? N-ar fi păcat? În mintea lui încolţeşte un gând, dar îl alungă repede, aproape speriat.

Al doilea debut în naţională

Se reia campionatul Turciei. Galata defilează

spre titlu... 3 – 0 la Samsun (Hagi centrează la primele două goluri, pentru Gică Popescu şi Arif)... 2 – 0 cu Karabükspor... 0 – 0 cu Beşiktaş în prima manşă a finalei Cupei (Hagi primeşte un cartonaş galben şi nu va juca în retur)... 5 – 2 cu Dardanelspor (alte două centrări de gol)... 3 – 0 la Trabzon! (Hagi şutează în bară şi îi „face" un gol lui Arif)... 3 – 0 cu Sakaryaspor („Maestrul Hagi", trecându-şi în cont un gol, primeşte 4 stele – calificativ maxim – în toate ziarele)... 2 – 0 pe terenul lui Beşiktaş, în finala Cupei Turciei, partidă retur! Trofeul este adus în vitrina Galatei... Şi tot în „bârlogul" celor de la Beşiktaş, 1 – 1 în campionat. Dacă învingeau, gazdele se apropiau la două puncte de Galata, cu 3 etape înainte de final... 2 – 1 cu Ankaragücü... 1 – 1 la Antalya...

0 – 0 cu Gaziantepspor, în ultima etapă, dar Galata era deja campioană.

Pentru a treia oară consecutiv!

*

Până la meciul cu Ungaria mai sunt trei săptămâni. Ţara începe să fiarbă. Pe Puskas şi Torocsik nu i-am bătut niciodată. Dacă pe urmaşii lor nu-i batem acum, ne putem lua adio de la calificare. Clasamentul nu e deloc încurajator: pe primul loc Portugalia, pe 2 – România, dar Ungaria şi Slovacia vin puternic din urmă. Toate au şanse de calificare. Totuşi, senzaţia e că, după un start bun, Piţurcă i-a dus pe tricolori într-o fundătură. Echipa are nevoie de un şoc. Sau de un salvator providenţial. De un Superman. Dar Superman e doar în filme…

Bucureşti, 16 mai 1999. La postul de televiziune Antena 1, invitatul special se numeşte Gheorghe Hagi. Ceilalţi invitaţi ai lui Adrian Păunescu încep să tatoneze: „Gică, ai spus că vrei un meci de retragere din echipa naţională. Acesta, cu Ungaria, este cel mai nimerit!”. Timp de o oră, Hagi se menţine pe poziţie: „În 15 ani am dat tot

ce-am avut mai bun în mine, nu văd ce-aş mai putea da. Dacă mă întorc, fac mai mult rău”. Stop! La telefon se află *nea Ioji* Bükössi. Îl roagă şi el să revină în echipa naţională. Hotărârea lui Gică dă primele semne să se zdruncine: „Staţi puţin, că Piţurcă nu m-a convocat!”. E un prim semn că *machidonul de aur* ia în calcul revenirea printre tricolori. Fanii aflaţi în zonă, inclusiv taximetriştii de la aeroportul Băneasa şi de la Casa Presei Libere, îl sesizează imediat.

Se adună în miez de noapte la sediul Antenei 1. Sunt o sută, poate două… Scandările lor îl conving pe Hagi să iasă în stradă şi să li se adreseze: „Am hotărât să joc în meciul cu Ungaria! Vă aştept pe toţi la stadion şi sper să sărbătorim împreună victoria”. Când Gică vrea să plece spre casă, ceasurile arată ora 3:34. Se apropie primul cântat al cocoşilor. Iar „cocoşul” echipei naţionale dispare spre centrul oraşului, lăsând în urmă lozinca favorită a fanilor nocturni:

„Hagi, te-am ruga/ Să batem Ungaria!”

A doua zi după-amiază, Mercedesul alb cu numărul B-10-HGH pătrunde din nou pe poarta cazărmii Săftica. Acolo se strânsese, pentru o *dezmorţire*, jumătatea *autohtonă* a echipei naţionale, plus viitorul cumnat al lui Hagi, Gică Popescu. *Stranierii* nu fuseseră convocaţi, dar cei doi „turci” nu puteau pierde ocazia de a face câteva mişcări. Adresându-li-se mai tinerilor colegi, „Baciul” se ţine de glume: „Purtaţi-vă şi voi frumos cu debutantul ăsta, să nu se sperie!”. Hagi zâmbeşte, amintindu-şi că şi el a fost cândva puşti şi privea celebrităţile din jur ca pe nişte icoane.

La ieşirea din cazarma Săftica, un cetăţean îl întreabă ce l-a determinat să revină printre tricolori. „De-aţi şti cât m-a bătut la cap Gică Popescu!… La Istanbul, cum mă vedea, îmi spunea: «Hai, vino! O să ai parte de o retragere pe cinste»”. Deşi se face că nu aude, pe faţa „Baciului” se înfiripă un zâmbet larg, de om care

tocmai şi-a încheiat o misiune importantă.

Reacţiile vin în cascadă. Toată lumea simte nevoia să-i mulţumească lui Hagi. Nici n-a apucat să joace şi cadourile curg din toate părţile... O instalaţie de bere de la Bergenbier... un cal de la Dulugeac... o sticlă de doi litri de şampanie de la MTS... o statuetă de la „ProSport Magazin”... apare prăjitura „Hagi”... se fac postere, tricouri, vederi...

Presa face foc de artificii. „Uneori se mai răzgândesc şi zeii” („ProSport”)... „S-a întors!” („Gazeta sporturilor”)... „Gică Hagi ne va ajuta să-i batem pe unguri” („Cotidianul”)... „Naţional” deschide cu o declaraţie a lui Gică: „Stăteam aşa şi mă gândeam: «Băi, Hagi, cine eşti tu să se roage atâta lume de tine?»”.

Pe tricolorii mai tineri, revenirea *căpitanului* îi face să redevină copii. Portarul Rapidului, Bogdan Lobonţ: „Nu numai că m-aş simţi onorat

să stau în cantonament cu Regele, dar cred că i-aş face şi patul!”. „*Piticul motorizat*” de la Dinamo, Florentin Petre, îi ţine isonul: „De mic copil mi-am dorit să joc în aceeaşi echipă cu el. Nu mai vreau decât să intru un pic pe teren, să-mi dea o pasă şi să câştigăm meciul împreună!”. Hagi repetă ce a spus şi cu o seară înainte: „Voi fi în teren contra Ungariei, dar acesta va fi ultimul meu meci în echipa naţională. Ultimul am zis, ultimul rămâne!”

În euforia generală, nimeni nu are timp să-l contrazică.

Pe unguri, vestea îi paralizează. Selecţionerul Bertalan Bicskei o află de la corespondentul „ProSport” la Budapesta, Csinta Samu. Bicskei întreabă de mai multe ori dacă nu e o farsă. Când se lămureşte că totul e cât se poate de adevărat, Bicskei se încruntă brusc, semn că deja l-au cotropit grijile. „E clar că Hagi ne va pune probleme în plus. Prin jocul său, dar mai ales prin

plusul psihic pe care îl va aduce coechipierilor.

Echipa va deveni mai unită, mai coerentă, iar pentru noi acesta este cel mai periculos lucru”. Cum vorbeşti dumneata ca din cărţi, *uram* Bicskei! Dar nici nu-ţi trece prin cap cât vei pătimi la Bucureşti!

Clonaţi-l pe Hagi!

Bucureşti, 5 iunie 1999. Imnul Ungariei este fluierat birjăreşte. Oamenii nu mai disting între adversari şi duşmani. Emanuel Terzian avea să scrie în „ProSport”: „Ne luase valul de parcă ne înfruntam cu hunii. Voiam să înfruntăm întreaga istorie. Prinşi între Posada şi Diktatul de la Viena, am uitat, pentru câteva momente, că de fapt e meciul de retragere al lui Hagi. Eram atât de preocupaţi să fluierăm imnul maghiar că era cât pe-aci să nu-l observăm pe Gică ascultându-l pe al nostru cu mâna la inimă”.

Apoi începe piesa. Pe covorul verde al stadionului Steaua, Hagi ne oferă 45 de minute de magie. Intră în puzderia de unguri ca batoza în lanul de grâu, la seceriş. Odată plecată din piciorul lui, mingea descrie trasee extrapământene. Neputincioasă, însăşi gravitaţia se recuză. Dar mai există gravitaţie? Driblinguri în cascadă, pase de 30 de metri *la milimetru*, şuturi teleghidate, toate se înlănţuiesc într-un dans nebun. Golurile vin şi ele – unul, două… deşi ar putea fi de trei ori pe-atâtea. Este repriza în care Hagi arată de ce nu se poate fără el. Şi de ce *România fără Hagi* nu va semăna niciodată cu *România cu Hagi*.

Vraja se rupe la pauză, când braţul drept al căpitanului este imobilizat într-o faşă. Tocmai căzuse peste el unul Hrutka, o matahală de vreo 90 de kilograme. Când revin pe gazon, dintre ai noştri lipseşte magicianul… pardon, Hagicianul. Sensibilă, tabela rămâne încremenită la 2 – 0.

Prima victorie a României asupra Ungariei, în 63 de ani de confruntări directe!

O casetă pentru istorie:

România: *Lobonţ – Dan Petrescu, Filipescu, Gh. Popescu, Nanu – Fl. Petre, Hagi* (*46 Lupescu*), *Gâlcă, D. Munteanu – Moldovan* (*61 Ganea*), *Ad. Ilie (87 Craioveanu*).

Ungaria: *Kiraly – Korsos, Hrutka, V. Sebők, Matyus – J. Sebők (76 Herezeg*), *Dardai, Ha/mai, Illes (82 Preisinger*), *Egressy, Feher (46 Pisont*).

Au marcat: *Ad. Ilie* (min. *2*), *D. Munteanu* (min. *15*).

*

Ziarele scot flăcări. Titlurile ies din pagină. „Hagi de România”, „Hagi – Ungaria 2 – 0, România – Ungaria 0 – 0”. („ProSport”)... „Hagi e mag iar” („Gazeta sporturilor”)... „Le-am dat cu tradiţia în cap” („Sportul românesc”)... „Hagi a învins Ungaria” („Ziua”)... „Dacă Hagi nu e, nimic

nu e „(„Naţional”)... „Hagi 2 – Ungaria 0” („Evenimentul zilei”)... Pentru prima oară în cei doi ani trecuţi de la înfiinţare, „ProSport” acordă calificativul maxim: 5 stele, adică „excelent”. Evident, lui Gheorghe Hagi. Dar parcă nici acest *excelent* nu e de ajuns pentru prestaţia *Hagicianului*.

Concluzia? Clonaţi-l pe Hagi!

*

Când a părăsit stadionul „Steaua”, Hagi părea de neclintit: „Am mai spus-o şi-o repet: acesta a fost ultimul meu meci în echipa naţională”. Gică

Popescu l-a auzit şi a punctat dibaci: „A zis că e meciul lui de retragere, dar a jucat numai o repriză. E clar, mai are de jucat una!”. Şi „Baciul” se gândeşte la Portugalia.

Începe o campanie furibundă. Ai senzaţia că

totul face parte dintr-o mişcare dirijată, dar nu este deloc aşa. Pur şi simplu, lumea îl vrea pe Hagi etern la echipa naţională! Un sondaj telefonic realizat pe ProTV, la „Procesul Etapei”, indică un scor zdrobitor: 96 la sută dintre telespectatori cred că nu se poate fără Hagi în meciul cu Portugalia.

Hagi nu cedează: „Gata, m-am retras definitiv din naţională!”. Dar presiunea asupra machidonului creşte. Devine infernală. „ProSport” lansează o întrebare-rugăminte: „Cui ne laşi, Gică?”. Şi tot „ProSport” decretează: „Locul Regelui e pe gazon!”. În acest timp, „Libertatea” iniţiază o acţiune de strângere de semnături, în Piaţa Universităţii. Hotărârea lui Hagi începe să se clatine. Contează enorm faptul că românul este pe cale de a-şi prelungi contractul cu Galatasaray pe încă un an. Mai intervine şi Giovanni Becali, tot în favoarea continuării mariajului cu echipa naţională. Apoi…

…Apoi, luni seara, pe 7 iunie, răzbate vestea că Hagi merge mai departe! Totul urma să fie lămurit a doua zi, la barul „Melody”, într-o conferinţă de presă.

Când soseşte la „Melody”, Gică are mâna dreaptă legată de gât, pe sub tricou. Amintire de la Hrutka. „Am venit aici să vă anunţ că aş vrea să mai joc în echipa naţională şi în meciurile următoare, cu Slovacia, cu Portugalia… De-acum contaţi pe mine! Mă simt foarte bine şi fizic, şi mental. Corpul şi sufletul meu îmi spun că trebuie să continui… În zilele astea m-aţi chemat cu toţii. Revin din tot sufletul, pentru că e ceva în mine care îmi spune

«Nu te opri!»… Publicul, atmosfera din stadion şi de pe străzi, victoria cu Ungaria, sprijinul presei, toate astea au contribuit enorm în decizia mea…

Mi-e greu să mă opresc aici. Ne aşteaptă

meciuri grele. În joc sunt numele şi prestigiul României. Abia aştept să ne calificăm la Euro 2000!”

În ceea ce spune machidonul nu e demagogie. El nu se află în campanie electorală, la vânătoare de voturi. Pentru el votează jocul său, golurile sale, cariera sa.

Cutremur în Turcia

Vara anului 1999 e una fierbinte. În zilele de 11 şi 12 iunie, Hagi nu poate lipsi de la nunta lui Gică Popescu cu sora soţiei sale, Luminiţa Vlahbei. Cumpără apoi complexul hotelier „Bucureşti” din Mamaia şi închiriază porţiunea de plajă din dreptul acestuia. Urmăreşte finalizarea lucrărilor la noua sa casă din Constanţa, ridicată nu departe de ţărmul mării. În fine, pleacă la Istanbul pentru a negocia termenii noului său contract cu Galatasaray. Obţine clauze financiare sensibil

îmbunătăţite faţă de cele din precedenta înţelegere. Îşi permite să pună condiţii, pentru că a devenit indispensabil pentru echipa lui Fatih Terim.

*

Cel de-al patrulea sezon al lui Hagi la Galatasaray începe cu un cantonament în Austria, presărat cu câteva partide amicale: 1 – 1 cu Banik Ostrava (în care *decarul* român ratează un penalty), 0 – 0 cu Sparta Praga.

4 – 2 cu Bregenz. Pe 7 iulie, Gică pleacă de la Salzburg cu avionul personal al preşedintelui Galatei, Faruk Suren, pentru a participa, la Istanbul, la întâlnirea dintre preşedintele României, Emil Constantinescu, şi omologul său turc, Suleyman Demirel. Faima lui Hagi face din acesta un om extrem de curtat, chiar şi la nivelul şefilor de stat.

*

Între 22 şi 24 iulie 1999, Galata câştigă pentru a treia oară consecutiv Cupa Asociaţiei Presei Sportive din Turcia, după 1 – 0 cu Beşiktaş şi 1 – 1 cu Fenerbahçe (gol Hagi).

...6 august: începe campionatul. Mare surpriză în prima etapă: Galatasaray – Gaziantepspor 1 – 2! (golul gazdelor e marcat de Hagi).

...11 august: începe şi Liga Campionilor, cu un tur preliminar. Rapid Viena – Galata 0 – 3, cu un Hagi magnific. Evoluţia lui e încununată cu un gol superb, în ultimul minut de joc. „Şutul românului nu l-ar fi putut opri nici trei de Meyer!”, exclamă comentatorul postului de radio care transmite meciul în Austria. Iar ziarul turcesc „Milliyet” titrează: „Einstein Hagi”.

...2 – 1 la Trabzon. „Hagi a fost iarăşi

formidabil. El s-a remarcat prin obişnuitele driblinguri şi prin pase inimitabile, ce conferă trupei lui Terim o strălucire aparte” („Fanatik”). Românul înscrie un gol. Spre final, când este schimbat, fanii gazdelor îl aplaudă ridicându-se în picioare. Aceiaşi fani care, puţin mai devreme, îi aruncaseră lui Arif o sticlă de plastic în cap.

Luni, 16 august, Hagi şi Gică Popescu vin la Bucureşti, de unde zboară spre Larnaca, pentru amicalul cu Cipru. În Insula Afroditei, la un antrenament, are o gleznă învelită într-o pungă cu gheaţă. „La vârsta şi antecedentele mele, cred că e vorba de a 50-a recidivă”. Mai poţi, Gică? „Mai pot. Când n-oi mai putea, mă las”.

La primele ore ale zilei de marţi, 17 august, Turcia e zguduită de un cutremur devastator. Se vorbeşte de mii de morţi. Hagi e cu inima cât puricele. El e în Cipru, dar soţia şi copiii săi sunt la Istanbul… Lui Gică îi tremură mâna pe telefon. „Suntem bine, dar aici e nebunie. Zidurile casei au

crăpat”, aude în receptor. „Plecaţi în ţară cu primul avion!”, îi zice Gică soţiei sale, care îi ia pe Chira şi pe Ianis şi se duc la Constanţa. După meciul cu Cipru (2 – 2), în care nu intră pe gazon, Gică revine la Istanbul, dar timp de două zile locuieşte la club. Tristeţe mare în Turcia! Campionatul se întrerupe pentru 3 săptămâni. Totuşi, se joacă returul cu Rapid Viena. încă o victorie, l-o şi Galata pătrunde pentru a treia oară consecutiv în grupele Ligii Campionilor. Dar nu e loc pentru bucurie. Turcia se află în doliu.

Se anunţă că părinţii lui Hakan Şükür au murit sub dărâmăturile casei lor, la Sakarya, dar ştirea se dovedeşte falsă. Casa, într-adevăr, s-a făcut praf, dar domnul şi doamna Şükür se aflau departe, în vacanţă. Taffarel, în schimb, a trăit clipe de groază. Vila sa, situată în apropierea aeroportului din Istanbul, s-a crăpat, stând să cadă. Brazilianul şi-a luat soţia şi cei doi copii şi, pentru câteva zile, s-au mutat cu toţii la club.

Incomplet refăcut, Hagi nu evoluează contra Ciprului (2 – 2). Revine acasă împreună cu tricolorii. Ce să facă la Istanbul? Acolo e tristeţe mare.

Iar campionatul a fost întrerupt timp de 3 săptămâni.

Totuşi, dă o fugă pentru returul cu Rapid Viena. încă o victorie, 1 – 0 şi Galata pătrunde pentru a treia oară consecutiv în grupele Ligii Campionilor.

A şasea calificare

Naţionala trece pe primul plan. La Săftica, dar şi la Bratislava, Hagi, veteranul lotului, stă în cameră cu Cristi Chivu, mezinul. Are 19 ani şi joacă deja la Ajax Amsterdam. „Voi, generaţia actuală, aveţi multă şansă. Nu vă opreşte nimeni să mergeţi la echipe mari. Totul e să fiţi serioşi, să nu daţi cu piciorul acestei şanse”. Chivu, un băiat

cuminte, ascultă fiecare cuvânt. Nu e de colea să-ţi vorbească marele Hagi…

4 septembrie: Slovacia – România 1 – 5! Hagi e omul-orchestră. Îi trimite o boltă lui Adrian Ilie pentru 1 – 0. După ce suntem egalaţi, ne aduce din nou în avantaj, transformând o lovitură liberă de la 25 de metri. Tot el zguduie bara, la 2 – 1, anunţând forcingul de final de la poarta echipei lui Adamec. Consideraţi oamenii meciului, Hagi şi Adrian Ilie sunt notaţi de „ProSport” cu 4 stele.

Bombă la Baku: Portugalia a scos doar o remiză, 1 – 1, şi asta mulţumită lui Figo, care a egalat în minutul 90… Socotelile se schimbă. Nu mai trebuie să-i batem pe portughezi pentru a câştiga grupa, ne e suficient şi un rezultat de egalitate. Această variantă le conferă şanse bune şi portughezilor, al căror punctaj i-ar putea califica direct de pe locul 2, fără meci de baraj.

8 septembrie: România – Portugalia 1 – 1. Ne-am calificat pentru Euro 2000! Şi tot graţie

harului lui Hagi, care a şters cu capul mingea centrată de Adrian Ilie, în minutul 36! Golul lui Figo, din minutul 45, n-a făcut decât să contureze varianta benefică ambelor echipe.

Emoţiile s-au dus, pentru că deplasarea în Liechtenstein este o formalitate: 3 – 0.

Clasamentul grupei a 7-a:

1. România	10	7	3	0	25-3	24
2. Portugalia	10	7	2	1	324	23
3. Slovacia	10	5	2	3	12-9	17
4. Ungaria	10	3	3	4	14-10	12
5. Azerbaidjan	10	1	1	8	6-26	4
6. Liechtenstein	10	1	1	8	2-39	4

Este a 6-a calificare din cariera lui Hagi. Trei la Mondiale, trei la Europene. A început tot la Bratislava, în noiembrie 1983, când s-a încălzit o repriză şi jumătate şi n-a jucat niciun minut. De

atunci au trecut 16 ani…

Balastul Piţurcă

Contribuţia hotărâtoare a lui Hagi la calificare a fost apreciată de toată lumea, cu o excepţie: antrenorul Victor Piţurcă. Acesta a început un război absurd cu căpitanul echipei naţionale, război din care nu putea ieşi decât învins. Răceala a fost evidentă chiar din Liechtenstein. Dar Hagi şi-a văzut de treabă, pentru a nu afecta în vreun fel calificarea.

Imediat după meciul cu Portugalia, Piţurcă a început să arunce în stânga şi-n dreapta cu declaraţii deplasate. S-a văzut cu sacii în căruţă şi a declanşat. un atac murdar. „Hagi nu poate să ia aceeaşi primă ca restul jucătorilor. În timp ce unii se aflau în teren la Porto sau la Budapesta, el stătea în faţa televizorului”… „Naţionala se califica la Europene şi fără Hagi”… „Dacă s-ar

întâmpla să nu ne înţelegem, ori eu, ori ei ar trebui să-şi facă bagajele. Mai degrabă ei" (în ecuaţie intra şi Gică Popescu)... „Dan Petrescu s-a dus la Becali să-l roage să-l pun căpitan la meciul cu Norvegia"... „Mircea Sandu a venit cu lacrimi în ochi la mine să-şi ceară scuze că nu m-a votat când s-a ales selecţionerul". Iar şirul declaraţiilor halucinante nu se opreşte aici.

De la Istanbul, Hagi a trimis presei, pe 14 octombrie, următorul comunicat:

„În calitate de căpitan al echipei naţionale de fotbal a României (*până în prezent*), *consider necesar să mă adresez Dvs., mass-media din toată ţara, pentru a face unele precizări referitoare la o serie de interviuri negative acordate de către antrenorul nostru, dl. Victor Piţurcă, după meciul disputat acasă cu Portugalia.*

Aşa cum ştiţi şi Dvs., în aceste interviuri dl. Piţurcă a făcut referiri la evoluţia şi comportamentul jucătorilor componenţi ai echipei

naţionale, precum şi la relaţiile pe care aceştia le-au cu oamenii de fotbal din România.

Această atitudine a creat o tensiune nejustificată în sânul echipei, tensiune care după părerea mea nu este binevenită, în condiţiile în care naţională de fotbal a României va participa la turneul final Euro 2.000.

Doresc să precizez că încordarea existentă în relaţiile antrenor – jucători, sesizată şi de presă, este urmarea comportamentului domnului Piţurcă, cât şi a faptului că dânsul a făcut polemică cu o parte a presei, situaţie pe care jucătorii nu au dorit-o şi nici nu au provocat-o.

Ca purtător al banderolei de căpitan am simţit nevoia de a spune tuturor iubitorilor de fotbal din România adevărul despre această situaţie pe care toţi jucătorii o regretă, dar care, din păcate, a fost creată chiar de către antrenorul nostru".

Comunicatul a fost completat de Hagi cu o

declaraţie în „ProSport”: „Piţurcă, prin ce a spus, ne-a lovit efectiv. Ne simţim jenaţi”.

Lucrurile se precipită. Duminică, 31 octombrie, Hagi anunţă că „nu mai există cale de întoarcere”. Marţi, Piţurcă organizează o conferinţă de presă, în care spune nonşalant: „Nu mai vor să lucreze cu mine? Nicio problemă, la echipa naţională se poate şi fără Hagi, şi fără Gică Popescu, şi fără Dan Petrescu, se poate fără oricine”. Joi, 4 noiembrie 1999.

Comitetul Executiv al FRF votează destituirea lui Piţurcă din funcţia de selecţioner (în locul lui avea să fie numit Emerich Jenei, aflat la al doilea mandat, după cel din perioada 1986 – 1990). Pentru corabia numită echipa naţională, Piţurcă devenise un balast. Iar pentru ca nava să meargă mai departe, balastul trebuia aruncat peste bord. Şi a fost aruncat.

Este momentul când o căpuşă de la federaţie, unul, Valentin Alexandru, propulsat pe căi oculte

din noroiul unui şantier direct în fotoliul de vicepreşedinte al FRF, face o gafă de proporţii. Tovarăş de zaruri al selecţionerului demis, el compară situaţia acestuia cu cea dintr-o celebră baladă românească: „S-a întâmplat ca în «Mioriţa», Pentru mine, «Mioriţa» este o odă adusă tâlhăriei nepedepsite, în care doi tâlhari omoară un om cinstit”. În viziunea tupeistului cu buletin de Ploieşti, Hagi şi Gică Popescu ar fi „cei doi tâlhari”, iar Piţurcă „omul cinstit”. *Pentru mine, declaraţia lui Valentin Alexandru este o odă adusă mârlăniei nepedepsite, în care un mârlan jigneşte doi oameni cinstiţi*. Ce zici, dom' inginer, nu sună mai bine aşa?

Viraj spre Cupa UEFA

Campionatul Turciei *se* reia pe 10 septembrie, când rănile cutremurului au fost cât de cât pansate. Galatasaray, „moara” lui Fatih

Terim, macină tot mai spornic, inclusiv în Liga Campionilor.

...5 – 0 cu Ankaragücü. Deşi joacă doar o repriză, Hagi înscrie primele două goluri, dintre care unul din lovitură liberă, de la 40 de metri, direct la vinclu! Aproape toate ziarele publică fotografia românului pe pagina 1. Aprecierile tind spre absolut: nota 9 în „Fanatik”, 4 stele în „Hürriyet”. „Ozkan trebuie să se considere unul dintre cei mai fericiţi portari din lume. Să primeşti un gol de o asemenea frumuseţe, foarte rar întâlnit pe stadioane, nu e o ruşine” („Sabah”). „În prima repriză a fost Hagi. Apoi n-a mai contat nimic” („Fotomac;”).

...2 – 2 cu Hertha Berlin (Hagi egalează din penalty, în minutul 86)... 4 – 3 la Adana... 1 – 2 pe „San Siro”, cu AC Milan... 1 – 0 la Samsun (gol Hagi, în minutul 65)... 0 – 1 la Londra, cu Chelsea (înfrângerea e parafată de golul lui Dan Petrescu) ... 2 – 0 cu Antalyaspor... 0 – 5 cu Chelsea,

dezastru pe „Ali Sami Yen”! Schimbat la pauză, Hagi îşi face un control la „Internaţional Hospital” din Istanbul, unde îi este depistat un cheag de sânge intercostal, în partea dreaptă a bazinului. I se aplică un corset peste mijloc, fiind nevoit să stea în pat 10 zile. Ratează partidele de la Bursa (0 – 0), de la Berlin (4 – 1 cu Hertha) şi Goztepe Izmir (2 – 0).

Pe 3 noiembrie 1999, Galata întâlneşte AC Milan într-un meci al disperării. Turcii au nevoie de victorie pentru a prinde locul 3 în grupă, cel ce nu i-ar scoate de tot de pe tablou, ci i-ar trimite în Cupa UEFA. Italienii pot ocupa orice loc de la 2 (calificare în faza următoare a Ligii Campionilor) la 4 (eliminare din cupele europene).

Jocul e dramatic. Până cu câteva minute înainte de final, AC Milan conduce cu 2 – 1, deci continuă în *Champions League*, în vreme ce Galata e *out*... Minutul 87: gol Hakan Şükür, 2 – 2,

campioana Italiei coboară pe locul 3, ceea ce înseamnă, mai departe, Cupa UEFA... Minutul 90: Umit transformă un penalty, Galata urcă pe 3 – fereastră spre Cupa UEFA –, iar AC Milan e scoasă din toate cărţile!

Aşadar, echipa lui Fatih Terim îi „fură” lui AC Milan locul în Cupa UEFA chiar în ultimul minut de joc! Dacă n-ar fi fost acel minut, cu penaltyul lui Umit...

Galatasaray: *Taffarel – Capone, Gh. Popescu (70 Ergun*), *Ahmet, Hakan Ünsal – Umit, Okan, Hagi (66 Hasan Saş*), *Emre – Arif (77 Marcio*), *Hakan Şükür*.

AC Milan: *Abbiati – N'Gotty, Ayala, Maldini – Helveg, Gattuso, Albertini, Giunti (88 Bierhoff*), *Giuly (56 Serginho*) *– Weah (82 Boban*), *Şevcenko*.

Au marcat: *Capone* (min. *27*), *Hakan Şükür* (min. *87*), *Umit* (min. *90 din penalty*), *Weah* (min. *20*), *Giunti* (min. *51*).

Comentariu în „Fanatik”: „Hagi a prestat un

joc inteligent, cu pase deosebite, cea pentru Hakan Şükür, din prima repriză, fiind o capodoperă. A avut însă şi momente moarte”.

Clasament final:

1. 6 2 1 1 1
Chelsea 3 0 – 3 1
Londra
2. Hertha 6 2 2 7 8
Berlin 2 – 10
3. 6 1 3 1 7
Galatasaray 2 0 – 13
Istanbul
4. AC 6 3 2 6 6
Milan 1 – 7

Chelsea şi Hertha se califică în faza a doua a Ligii Campionilor.

Galatasaray o virează spre Cupa UEFA, iar

AC Milan părăseşte scena continentală.

Primul adversar din Cupa UEFA: formaţia italiană Bologna, în „16”-imi. Pe 23 noiembrie, în minutul 56 al partidei tur (1 – 1 la Bologna), Hagi suferă o ruptură musculară la coapsa stângă, care-l ţine departe de gazon până la sfârşitul anului. Ratează, astfel, returul cu echipa lui Ventola şi a lui Signori (2 – 1), precum şi câteva meciuri din campionat: 4 – 1 cu Erzurumspor, 1 – 1 la Ankara cu Gençlerbirliği, 1 – 0 cu Beşiktaş, 2 – 1 cu Vanspor.

Intrarea în legendă

În decembrie 99, Federaţia Română de Fotbal îl desemnează pe Gheorghe Hagi drept cel mai bun fotbalist român al tuturor timpurilor! E, într-un fel, oficializarea a ceea ce majoritatea microbiştilor ştiau deja. Dintre antrenori, *the best* este ales generalul fotbalului românesc, Anghel

Iordănescu.

Pe plan internaţional, celebra revistă britanică „World Soccer” face publică ierarhia primilor 100 de fotbalişti ai tuturor timpurilor, din întreaga lume. Pe tabela de onoare apare şi numele unui român:

Gheorghe Hagi, situat pe poziţia a 25-a! Fantastic: al 25-lea jucător dintre cei ce au existat vreodată pe planeta Pământ!

Pentru a judeca la justa valoare această excepţională performanţă, vom reda integral acest top al topurilor, păstrând o rezervă asupra promovării unor jucători britanici prea puţin cunoscuţi (Edwards, Finney, Southall). Dar asta intră în nelipsita doză de subiectivism a oricărei anchete.

Cei mai buni 100 de fotbalişti ai tuturor timpurilor

1. Pelé Diego Armando Maradona	(Brazilia) (Argentina)
2. Diego Maradona	Argentina
3. Johan Cruyff	(Olanda)
4. Franz Beckenbauer	(Germania – fostă RFG)
5. Michel Platini	(Franţa)
6. Alfredo Di Stefano	(ArgentÌna/Spania)
7. Ferenc Puskas	(Ungaria)
8. George Best	(Irlanda de Nord)
9. Marco Van Basten	(Olanda)
10. Eusebio	(Portugalia)
11. Lev Iaşin	(Rusia – fostă URSS)
12. Bobby Charlton	(Anglia)
13. Ronaldo	(Brazilia)

14. Bobby Moore	(Anglia)
15. Gerd Müller	(Germania – fostă RFG)
16. Roberto Baggio	(Italia)
17. Stanley Matthews	(Anglia)
18. Zico	(Brazilia)
19. Franco Baresi	(Italia)
20. Garrincha	(Brazilia)
21. Paolo Maldini	(Italia)
22. Kenny Dalglish	(Scoţia)
23. Gabriel Batistuta	(Argentina)
24. Eric Cantona	(Franţa)
25. Gheorgha Hagi	***(România)***
26. Romario	(Brazilia)
27. Jairzinho	(Brazilia)

28. Zinedine Zidane	(Franţa)
29. Ruud Gullit	(Olanda)
30. John Charles	(Ţara Galilor)
31. Lothar Matthäus	(Germania)
32. Gordon Banks	(Anglia)
33. Jürgen Klinsmann	(Germania)
34. Dennis Bergkamp	(Olanda)
35. Karl-Heinz Rummenigge	(Germania – fostă RFG)
36. Gary Lineker	(Anglia)
37. Giuseppe Meazza	(Italia)
38. Rivelino	(Brazilia)
39. Didi	(Brazilia)
40. Ian Rush	(Ţara Galilor)
41. Paolo Rossi	(Italia)

42. Peter Schmeichel	(Danemarca)
43. George Weah	(Liberia)
44. Michael Owen	(Anglia)
45. Just Fontaine	(Franţa)
46. Duncan Edwards	(Anglia)
47. Dino Zoff	(Italia)
48. Hristo Stoicikov	(Bulgaria)
49. David Beckham	(Anglia)
50. Tom Finney	(Anglia)
51. Rivaldo	(Brazilia)
52. Claudio Caniggia	(Argentina)
53. Fostao	(Brazilia)
54. Frank Rijkaard	(Olanda)
55. José Luis	(Paraguay)

Chilavert	
56, Kevin Keegan	(Anglia)
57. Paul Gascoigne	(Anglia)
58. Roger Milla	(Camerun)
59. Michael Laudrup	(Danemarca)
60. Andrei Şevcenko	(Ucraina)
61. David Ginola	(Franţa)
62. Glenn Hoddle	(Anglia)
63. Socrates	(Brazilia)
64. Roberto Carlos	(Brazilia)
65. Alan Shearer	(Anglia)
66. Daniel Passarella	(Argentina)
67. Davor Suker	(Croaţia)
68. Dixie Dean	(Anglia)
69. Sándor Kocsis	(Ungaria)

70. Juan Alberto Schiaffino	(Uruguay)
71. Christian Vieri	(Italia)
72. Mario Kempes	(Argentina)
73. Johan Neeskens	(Olanda)
74. Luigi Riva	(Italia)
75. José Nasazzi	(Uruguay)
76 Günter Netzer	(Germania – fostă RFG)
77. Alessandro Del Piero	(Italia)
78. Carlos Valderrama	(Columbia)
79. Ricardo Zamora	(Spania)
80. Enzo Francescoli	(Uruguay)

81. Edgar Davids	(Olanda)
82. Francisco Gento	(Spania)
83. Jim Baxter	(Scoţia)
84. Falcao	(Brazilia)
85. Ryan Giggs	(Ţara Galilor)
86. Sepp Maier	(Germania – fostă RFG)
87. Zbigniew Boniek	(Polonia)
88. Pat Jennings	(Irlanda de Nord)
89. György Sarosi	(Ungaria)
90. Giacinto Facchetti	(Italia)
91. Alan Hansen	(Scoţia)
92. Raymond Kopa	(Franţa)
93. Bryan Robson	(Anglia)
94. Matthias Sammer	(Germania)

95. Ladislav Kubala	(Cehoslovacia/ Ungaria/Spania)
96. Neville Southall	(Ţara Galilor)
97. Gerson	(Brazilia)
98. Paulo Futre	(Portugalia)
99. Preben Elkjaer-Larsen	(Danemarca)
100. Bebeto	(Brazilia)

Stadionul „Gheorghe Hagi”

Anul 2000. Va fi el ultimul din activitatea de jucător a lui Hagi? Niciodată nu se ştie…

Din nou probleme cu banii. Galata întârzie achitarea câtorva rate din contract, dar, ca şi în urmă cu un an, până la urmă găseşte bani şi plăteşte. Dar iarăşi e nevoie să intervină Giovanni Becali…

Începe un nou sezon. Ultimul din cariera lui

Hagi?

…2 – 1 la Koçaeli. *Decarul* Galatei nu-l iartă nici acum pe Stângaciu: gol spre finalul primei reprize, pasă decisivă pentru Okan după pauză.

…3 – 1 cu Altay Izmir. *Terminator* Hagi! Gol din start (min. 4), de la 30 de metri, la vinclu. Apoi, 4 pase luminate pentru Hakan Şükür, care se joacă de-a ratările. În minutul 77, când Hagi părăseşte terenul, 22.000 de spectatori îl aplaudă în picioare. Mulţi îngenunchează ca la rugăciune, în moschee…

Re 20 ianuarie, presa din Istanbul declanşează o campanie cu scopul de a-l convinge pe Hagi să mai rămână măcar un an. Caracterizare în „Milliyet”: „Hagi este ca vinul bun. Pe măsură ce trec anii, devine tot mai valoros”. După care urmează o rugăminte: „Hagi, nu ne lăsa!”. Românul răspunde: „Visez să-mi închei cariera câştigând Cupa UEFA cu Galatasaray şi Campionatul European cu

România”. Nu baţi prea departe, Gică?

În etapa a 17-a (ultima a turului), Istanbulspor – Galata 0 – 0. Nervos, Hagi îl loveşte cu cotul în gură pe „paznicul” său, Emre (altul decât cel de la echipa lui Terim), spărgându-i buza. Arbitrul nu vede incidentul, dar observatorul înaintează un raport Comisiei de disciplină. Emre atacă în „Hürriyet”: „Gestul incalificabil al românului nu este singular. Şi alţii s-au plâns de Hagi în teren. El face toate astea pentru că are tupeu de vedetă. Ştie că, indiferent de ieşirile sale, nu i se poate întâmpla nimic. Pur şi simplu îi intimidează pe arbitri”. Preşedintele Faruk Suren îşi apără jucătorul: „Adversarii îl provoacă tot timpul, i-au prins slăbiciunea, înjurându-l de mamă”. După o săptămână de tăcere, Hagi se apără: „Joc de aproape 4 ani în Turcia, dar nu mi s-a întâmplat să fiu înjurat de mama mea – care a murit – cum a făcut-o Emre. Pentru asta n-o să-l iert niciodată”. Până una-alta, cel pedepsit e Hagi,

care primeşte 3 etape de suspendare.

Gică reintră în semifinalele Cupei Turciei: Galata – Ankaragüçü 2 – 0. Iese accidentat, pe la jumătatea primei reprize. Ratează meciurile cu Adanaspor (4 – 0) şi Samsunspor (3 – 1). Nu lipseşte, însă, de la partida tur din optimile Cupei UEFA: 2 – 0 la Dortmund! Hagi face furori: îi pasează lui Hakan Şükür la primul gol (min. 33) şi îl înscrie spectaculos pe cel de-al doilea (min. 45). „Super Hagi! Românul a garantat un loc în sferturi pentru Galata, experienţa şi talentul lui fiind determinante pentru victoria de la Dortmund. El a fost creierul echipei” („Fanatik”)… „Supershow-ul Hagi a fost total. Românul are acum fani şi în rândul nemţilor” („Hürriyet”).

…3 – 1 la Antalya… 0 – 0 în returul cu Borussia Dortmund (Fatih Terim: „Am nevoie de Hagi în teren. El ne dă siguranţa unui joc echilibrat. Fanii nu se satură de plăcerea de a-l vedea jucând”)… 6 – 0 cu Bursaspor (fără Hagi,

lăsat să se odihnească pentru marile bătălii din Cupa UEFA). După 24 de etape, Galata are 11 puncte avans faţă de Beşiktaş şi 20 faţă de Fenerbahçe.

…16 martie: Mallorca – Galatasaray 1 – 4, în sferturile de finală ale Cupei UEFA! La un moment dat, turcii conduceau chiar cu 4 – 0… 2 – 0 la Izmir, cu Göztepe (Hagi – gol şi pasă de gol)… 2 – 1 în returul cu Mallorca… 0 – 1 cu Fenerbahçe… Zbor la Atena, pentru amicalul Grecia – România (2 – 0). La 35 de ani, machidonul se zbate mai mult decât jucători cu 10 – 15 ani mai tineri… Din nou în Turcia. O – 0 la Erzurum. Între Galata şi Beşiktaş au mai rămas doar 6 puncte.

Şi vine semifinala Cupei UEFA, cu Leeds United! Pe 5 aprilie, cu o zi înaintea meciului de la Istanbul, fanii englezi, provocatori ca de obicei, sunt bătuţi cu bâtele şi tăiaţi cu cuţitele, în Piaţa Taksim. Trei dintre ei îşi pierd viaţa. A doua zi, Galata învinge cu 2 – 0 şi e la un pas de finală.

Hakan Şükür deschide scorul în minutul 12. Hagi îşi dirijează magistral mai tinerii coechipieri şi centrează perfect pentru Capone, autorul celui de-al doilea gol (min. 44). „Hagi, cheia succesului Galatei, a arătat din nou în faţa Europei că este un fotbalist extraordinar. A jucat mai mult pentru echipă şi mai puţin pentru el. Hagi e precum un comandant de elită, care direcţionează atacurile în funcţie de necesităţi. Meticulos, a redus şi accelerat atacul aşa cum a dorit" („Fotomac"). „Hagi a desenat pe gazon scheme de care nu te poţi sătura privindu-le. Fără a se uita la vârsta din buletin, a alergat ca un puşti" („Fanatik"). Amintindu-şi că Hagi, în 1989, pe când juca a Steaua, a eliminat pe Galatasaray în semifinalele Cupei Campionilor Europeni, acelaşi „Fanatik" titrează: „Prima dată ne-a răpus, acum ne duce în finală!"

Returul de la Leeds e marcat de ameninţările fanilor englezi: „Nu veniţi în Anglia, că vă

omorâm!”. Cineva vine cu ideea ca, în afara gazonului, jucătorii să poarte veste antiglonţ, dar ideea e abandonată. Rămâne ca fiecare să fie păzit de un luptător antitero.

Pe „Elland Road” – acolo unde, la Euro 96, România a pierdut meciul cu Spania –, Hagi reduce publicul la tăcere. Deschide scorul din penalty (min. 5), accelerează de câteva ori înşirându-şi adversarii pe drum, iar înainte de pauză preia ca pe Copacabana şi îl deschide pe Hakan Şükür pentru golul care spulberă orice speranţă a englezilor (min. 42). Tot ce reuşesc insularii este să scoată o remiză, 2 – 2.

Galata e în finală! Prima echipă din Turcia care va juca în ultimul act al unei cupe europene!

La sosirea pe aeroportul „Atatürk” din Istanbul, jucătorii lui Fatih Terim sunt întâmpinaţi de suporteri cu o pancartă uriaşă: *„Aferim! Aferim Hagi!”*

Pe 26 aprilie 2.000, Gheorghe Hagi joacă pe

stadionul „Gheorghe Hagi”! E vorba de arena din Constanţa, care cu ocazia meciului amical România – Cipru (2 – 0) îşi schimbă vechiul nume, „Farul”, cu cel al căpitanului echipei naţionale. Constănţenii se înghesuie să-l vadă pe Gică *al lor.* Mulţi şi-l amintesc pe adolescentul firav care trăgea să salveze farul de la retrogradare, cu 1 7 ani în urmă…

De la Hagi porneşte primul gol, marcat de Mutu. Şi tot maestrul Hagi este cerut de public să execute penaltyul pentru 2 – 0. Dar Gică e generos:

Îl lasă pe Ganea să-şi treacă un gol în cont…

Galata intră în istorie în decurs de o lună, Galatasaray atacă 3 trofee: campionatul, Cupa Turciei şi Cupa UEFA. Meciurile se înlănţuiesc ameţitor… 6 – 0 cu Gençlerbirliği. Hagi, intrat în ultima jumătate de oră, înscrie un gol antologic – lob de la 35 de metri… 1 – 1 pe terenul rivalei Beşiktaş (se păstrează diferenţa de 6 puncte)… 2 – 2 cu Denizlispor. Activitate intensă pentru Hagi: şut în bară în primul minut de joc, penalty scos şi ratat tot de el (min. 42), golul care „dezgheaţă" tabela (min. 47)… 3 – 1 la Van, în ajun de Paşti. Hagi zguduie bara, apoi deschide scorul din lovitură liberă, pentru ca tot el să iniţieze faza de 2 – 0…

2 mai: Galatasaray – Antalyaspor 5 – 3, după prelungiri, în finala Cupei Turciei? Meciul e dramatic: 2 – 2 la sfârşitul celor 90 de minute, Hagi se accidentează şi este înlocuit înainte de prelungiri, Antalya preia conducerea în minutul 95, apoi Galata punctează de 3 ori. Primul trofeu a

fost cucerit! mai sunt două…

Etapa a 32-a (6 mai): 5 – 0 cu Koçaelispor (fără Hagi, nerefăcut), înaintea ultimelor două runde, Galata are 6 puncte avans faţă de Beşiktaş.

Etapa a 33-a (13 mai): 0 – 1, în deplasare, cu Altay Izmir (iarăşi fără Hagi). Dar cum şi Beşiktaş pierde (1 – 3 cu Fenerbahçe), Galatasaray devine campioană cu o etapă înainte de final. Al patrulea triumf consecutiv – performanţă pe care nu a mai reuşit-o nicio echipă în istoria fotbalului turcesc! După ce în 1996, când Hagi a venit la Istanbul, raportul titlurilor câştigate era de 13 – 10 pentru Fenerbahçe, ultimii patru ani au întors acest raport la 14 – 13 în favoarea Galatei.

Cupa Turciei e în vitrina Galatei, campionatul la fel, mai rămâne Cupa UEFA. Dar e oare posibil? Arsenal Londra e o selecţionată multinaţională, cu fotbalişti strânşi de pe 3 continente. Francezul Arsène Wenger îi are la dispoziţie pe conaţionalii săi Petit, Henry şi Vieira, pe olandezii Bergkamp şi

Overmars, pe croatul Suker, brazilianul Silvinho şi nigerianul Kanu. Mai sunt şi internaţionalii englezi – Seaman, Adams, Parlour…

Copenhaga, 17 mai 2.000. În tribunele stadionului „Rarken”, fanii vopsiţi în galben şi roşu cântă ca un cor gigantic: „En büyük Cim Bom!” (Cei mai buni sunt Cim Bom!”). Galata începe crispat, parcă speriindu-se de performanţa pe care e pe cale să o atingă. Dar se scutură repede de trac şi începe să plimbe mingea dintr-o atingere, ca la biliard. „Morişca” îl are în centru pe Hagi. Românul e imprevizibil, o apucă pe scurtătură când nu te aştepţi. Îl răsuceşte pe Adams până-i scutură rugina de pe balamalele învechite. Trece mingea printre picioarele interminabile ale lui Vieira. Îl răstigneşte pe Keown cu un „călcâi” pe care bietul Martin nu-l înţelege… Arii se blochează singur ia 10 metri, Hakan Şükür trimite în bară. Iar Hagi construieşte, construieşte…

Prelungiri. Hagi cere mingea pe dreapta. Duel cu Adams. Englezul îi ia faţa. Gică se agaţă de el, îl plachează. Nu-l poate lăsa să declanşeze contraatacul. Adams loveşte cu cotul – o dată, de două ori… Lui Hagi i se urcă sângele în cap. Îi propteşte o palmă în cocoaşă, mai mult ca să-l împingă. Englezul se prăbuşeşte. Arbitrul sprintează spre locul duelului. Mâna îi fuge spre buzunarul cu cartonaşe… Adams – galben… Hagi – roşu!…

Fatih Terim face două schimbări. Mai sunt 27 de minute şi trebuie să ridice baricade. Ştie că, scăpaţi de Hagi, se vor năpusti în atac şi Vieira, şi Petit, şi Adams… Gică Popescu e ca un zid. Parcă are patru picioare. Două ale lui şi două ale cumnatului Hagi… Capone îşi târăşte piciorul făcut zdrenţe, dar nu se predă. Când reduta pare îngenuncheată, intervine Taffarel, la sacrificiu. Capone şi Taffarel vin, totuşi, din Brazilia…

Gata şi prelungirile! Se face lista cu cei 5

pentru penaltyuri. Fatih Terim se consultă cu Hagi. Sigur, ar fi preferat ca Gică să fie printre cei 5…

Gol Ergun, 1 – 0… Bară Suker, scorul rămâne 1 – 0! Davor Suker, golgeterul Mondialului din '98… Gol Hakan Şükür, 2 – 0… Gol Parlour, 2 – 1… Gol Urnit, 3 – 1… E rândul lui Vieira, „lăcusta neagră”. Şut în transversală, scorul rămâne 3 – 1! … Dacă următorul turc transformă, Galata e câştigătoare. Dar cine e următorul „turc”? Gică Popescu! „Baciul” strânge mingea în mâini de o face ovală. O aşază la 11 metri. Şut plasat, gol! Cupa UEFA merge pe malul Bosforului! Pentru prima dată, o echipă din Turcia…

Dar ce nu e premieră sau record în cariera lui Hagi? Nu în primul meci oficial jucat pentru Steaua a marcat golul victoriei în Supercupa Europei? Nu a bătut toate recordurile la Galatasaray şi la echipa naţională?…

O casetă istorică:

Galatasaray Istanbul – Arsenal Londra 0 – 0 *(4 – 1 la penaltyuri)*

Galatasaray: Taffarel – Capone, Gică Popescu, Bulent – Ümit, Okan (83 Hakan un sal), Suat (94 Ahmet), Hagi, Ergun – Hakan Şükür, Arif (94 Hasan Saş). Antrenor: Fatih Terim.

Arsenal: Seaman – Dixon, Keown, Adams, Silvinho – Parlour, Vieira, Petit, Overmars (115 Suker) – Bergkamp (74 Kanu), Henry. *Antrenor: Arsène Wenger.*

Cartonaş roşu: H agi (min. 93).

Arbitru: Antonio Lopez Nieto (Spania).

Uşor de imaginat primirea de care au avut parte Hagi, Popescu şi colegii lor la Istanbul. O ţară li se întindea la picioare. Primarul oraşului situat pe două continente a anunţat că un cartier va primi numele Galatasaray, iar un bulevard va fi botezat Fatih Terim. Fatih Terim, omul care cu 4

ani în urmă, în cantonamentul de la Florya, îi spunea lui Giovanni Becali: „Domnu’ Becali, eu îl vreau pe Hagi! Pentru mine, el ar fi cheia câştigării campionatului”…

Capitolul 33

În marile catedrale ale fotbalului

Lung e drumul parcurs de Gică Hagi pe meridianele fotbalului! Atât de lung, că autorul a obosit scriind, iar dumneavoastră, cititorii, probabil aţi obosit citind. Dar Hagi, oare, n-o fi obosit jucând?…

A pornit din praful şi noroiul unei uliţe de machidoni. Primele mingi i le-au „fabricat” bunicii, din cârpe sau din păr de cal. Juca până nu-şi mai simţea picioarele, înţepate de *colţii-babii*…

Ajuns la oraş, visa ca într-o zi să joace pe stadionul cel mare al Constanţei. L-a întâlnit pe Iosif Büküssi, care i-a pregătit aripile pentru zbor. Un zbor lung, la înălţimi ameţitoare…

Primii bani i-a câştigat la 14 ani – 60 de franci francezi, în Franţa, la Montaigu…

După Medgidia, Negru Vodă şi Cogealac au urmat Roşiori, Moreni şi Mediaş… apoi Timişoara,

Craiova şi Bacău... Dubai, Taşkent şi Guayaquil...

A jucat în 47 de ţări din Europa, Africa, Asia, America de Nord şi de Sud.

A luat masa, la Stuttgart, cu cea mai râvnită femeie din lume: Claudia Schiffer.

A jucat în marile catedrale ale fotbalului: „Wembley”, „San Siro”, „Nou Camp”, „Santiago Bernabeu”...

L-a îngenuncheat pe Blohin şi pe Batistuta, pe Stielike şi pe Chovanec, pe Shearer şi pe Butragueño, pe Chilavert şi pe Valderrama, pe Scifo şi pe Rush...

În vara lui 98 a răscumpărat casa părintească din Săcele, cu gândul de a face din ea muzeu.

A făcut o avere de aproape 20 de milioane de dolari. Este, probabil, cel mai bogat român dintre cei care au transpirat pentru fiecare dolar.

Pe lângă română şi aromână, vorbeşte cursiv spaniola, italiana, turca.

A fost preferatul lui Pelé şi al lui Maradona.

L-au curtat regii şi preşedinţii.

L-au disputat primii-secretari.

L-au confiscat Ceauşeştii.

Şi pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus simplu: Gheorghe Hagi.

„Criscui tu ună fumealji di Armânj…”

„Criscui tu ună fumealji di Armânj cari avea tinjii an diera di zboară li, cânt its li shi adetsli armânesht să car am ca tuts alant să ficiurits. Părintsâlj a melj. Chir atsa shi la nou, mi invitsară că tu bana tută lipseashti s-nu agârshesht să atsea tsi esht să shzânatea a mea di fotbalistu, ca tuti zânătsli, fu lunga sh-multu greaua. Dit ahurhită câftai n-ai mă g hi ni, cafi oară cu vrearea n-ai mă marea ta să-nj întrec catorhosiU dit dzua tsi avea tricută. Tora, cându mutrescu dincă am rezultaţi, amiantaticuri cu care pot s-mi mârescu”.

Nu, nu aţi greşit cartea, sunteţi tot cu „Hagi” în mâini. Aţi citit doar un fragment dintr-un interviu acordat de Hagi, în 1998, revistei „Bana armânească” („Viaţa aromânească”), pe care o scoate doctorul Dumitru Piciava la Bucureşti. Aşa sună limba pe care o vorbeşte Gică în familie! Iată şi traducerea paragrafului citat (pentru că efectiv este nevoie de o traducere): „Am crescut într-o familie obişnuită de aromâni, cu respect faţă de cuvintele, cântecele şi obiceiurile aromâneşti. Am fost un copil ca toţi copiii. Părinţii mei, Chiraţa şi Iancu, m-au învăţat că în viaţă e bine să nu uiţi cine eşti şi de unde ai plecat. Şi meseria mea de fotbalist, ca orice meserie, a fost lungă şi foarte grea. De la început am încercat să joc cel mai bine, de fiecare dată cu dorinţa cea mai mare de a-mi depăşi rezultatele din ziua precedentă. Acum, când privesc înapoi, cred că am rezultate, succese cu care pot să mă mândresc”.

Recunoştinţă

Dincolo de viaţa sa tumultuoasă, de vedetă mondială, Gică Hagi nu i-a uitat pe oamenii care l-au ajutat în carieră. Iar cel dintâi care poate confirma este primul lui antrenor, Iosif Bükössi. „Gică m-a luat şi la Europenele din 96, în Anglia, şi la Mondialele din Franţa, în 98. Mi-a plătit toate cheltuielile – transport, viză, cazare, bilete de meci –, mi-a mai dat şi câte 1.500 de dolari bani de buzunar”. În Franţa, *nea Ioji* a stat mai mult cu Costică Popescu, tatăl „Baciului”. Acesta l-a învăţat cum se bea whisky-ul: „Nea Ioji, vezi că asta-i băutura naibii, nu ţuică de-a noastră, ia-o numai *dum-dum!”*

După Mondiale, în septembrie 98, Hagi a invitat la Istanbul, pe banii lui, două grupe de juniori ale Farului, care au jucat cu formaţiile similare ale clubului Galatasaray. O grupă era cea

antrenată de Iosif Büközssi, iar din cealaltă făcea parte Costel Fulina, fiul Elenei, sora cea mică a lui Hagi. Gică i-a dus pe copiii Constanţei la un hotel de 4 stele şi le-a zis: „Consumaţi tot ce vreţi, nu vă costă niciun ban”. Timp de o săptămână, el a stat mereu în preajma micuţilor fotbalişti. Le-a depănat poveşti până după miezul nopţii şi au mâncat împreună o formidabilă saramură de peşte…

În vara anului 1999, după meciul cu Ungaria, Hagi l-a întrebat pe Bükössi: „Nea Ioji, matale ai nevoie de ceva?”. „Gică, tată, eu n-am loc de veci”. Gică i-a dat 2.500 de dolari. Nea Ioji a cheltuit 20 de milioane de lei pentru locul de veci, într-un cimitir din cartierul Baba Novac, iar de restul banilor şi-a schimbat caloriferele în apartament şi a mai pus ceva bani şi la CEC…

Ce-ar mai fi de spus?

Dar câte n-ar mai fi de spus?

Să-i dăm ultimul cuvânt lui Gică Hagi, nu

doar cel mai bun, ci şi cel mai intervievat fotbalist român al tuturor timpurilor.

…„Prea deştept era tata! Nu ştiu de unde avea atâta minte, că venea de la ţară. De la el am luat ambiţia şi caracterul. Cu talentul m-am născut de la mama”.

…„Calul este animalul care îmi place cel mai mult. M-am «îndrăgostit» de el în copilărie. Ştiţi cum era la sat pe vremea aceea: aratul şi semănatul se făceau mai mult cu caii”.

…„Când eram tânăr, şi mie mi-au tremurat picioarele sau am avut cârcei, din cauza emoţiilor, la meciurile importante”.

…„în Divizia A, cei mai «răi» fundaşi pe care i-am întâlnit au fost Negrilă şi Ungureanu. De câte ori jucam în Bănie, îmi arătau crampoanele: «Cu astea te primim!». N-am rămas nici eu dator, când veneau ei la Bucureşti. Eram aspri unii cu ceilalţi, dar nu ne rupeam picioarele”.

…„Unul dintre cumnaţii mei e fan Dinamo şi

îşi face pantofii cu tricoul meu de la Steaua”.

…„Mie nu-mi era teamă să mă duc la Craiova, chiar dacă acolo Bălăci era regele. Dar soarta a vrut să ajung în Regie”.

…„La Real, primul cuvânt a fost singurătate. Mă mai scoteau Buyo şi Chendo în oraş, la o plimbare. Acolo am învăţat însă ce înseamnă cu adevărat să fii fotbalist… să fii profesionist… Pe vremea lui Ceauşescu jucam din talent, din plăcere”.

…„Cel mai greu mi-a fost în anul în care a retrogradat Brescia. Nu ştiam încotro s-o iau. Am rămas la Brescia pentru echipa naţională”.

…„După promovarea cu Brescia şi Mondialul american, speram la o ofertă importantă din Italia, dar n-a venit. M-a contactat doar Barcelona şi astfel am revenit în Spania”.

…„Eu peste tot am pus suflet. Şi am plâns după meciuri. Cine nu plânge când echipa sa e înfrântă, acela nu va ajunge niciodată mare

fotbalist”.

…„La Galata, suporterii mă iubesc cu patimă. În '98, când am ratat un penalty în finala Cupei Turciei, cu Beşiktaş, mi-a aruncat unul cu o sticlă de plastic în cap. Dar nu poţi să te superi, aşa e acolo. Vor să câştige în fiecare zi”.

…„în Istanbul nu pot ieşi la plimbare cu soţia, cu copiii, prin centrul oraşului, pentru că imediat zeci de fani dau năvală peste mine. Mă sărută, mă îmbrăţişează, îmi cer autografe”.

…„După 11 luni în care stai *afară* şi munceşti, de-abia aştepţi să fii din nou la tine acasă. Pentru mine, casa părintească e sfântă”.

…„La noi, la machidoni, familia este foarte mare: fraţi, surori, părinţi, nepoţi, veri, verişoare, unchi, mătuşi… Vreo 30 de inşi. Suntem împreună tot neamul, ţinem unul la altul, ne vizităm, ne ajutăm. La cele mai importante sărbători ne strângem cu toţii”.

…„în februarie 99, după moartea mamei

mele, i-am spus soţiei că vreau să mă las de fotbal. Că nu mă mai pot întoarce pe gazon. Dar ea m-a încurajat, ajutându-mă să merg mai departe”.

…„După antrenamente sau după meciuri, simt nevoia să vin acasă, să-mi iau copiii şi să mă joc cu ei”.

…„Eu mi-am dorit foarte mult un băiat şi o fetiţă. Deşi se spune că fotbaliştii devin, în general, taţi de fete, eu am contrazis această prejudecată”.

…„Mi-ar plăcea ca şi copiii mei să facă sport. Chira tenis, iar Ianis fotbal. Dacă nu o vrea să meargă pe urmele mele, atunci tot spre tenis o să-l îndrum şi pe el”.

…„Vine o vreme când trebuie să te laşi. Şi când mai importantă e familia decât fotbalul. Vreau să-mi cresc copiii liniştit”.

…„Din '75, de când am început să joc la prichindeii Farului, au trecut 25 de ani. Se poate spune deci că la sfârşit de mileniu am făcut nunta

de argint cu fotbalul”.

…„Dacă mă gândesc că la 35 de ani încă mai joc, pot spune că acolo, sus, cineva a avut grijă de mine”.

…„Mi-ar fi plăcut să cânt la acordeon, dar n-a fost să fie”.

…„Din toate locurile unde am stat, mie cel mai mult mi-a plăcut Barcelona. A fost oraşul cel mai apropiat de sufletul meu. Seamănă foarte mult cu Constanţa. Are ieşire la mare, muntele e aproape, clima – plăcută. În cea mai mare parte a anului e cald”.

…„Câteodată stau şi mă întreb dacă tot ce-a fost e adevărat. Ce mi-aş mai fi putut dori? Poate să batem pe Milan în finala Cupei Campionilor şi să scoatem Suedia la Mondialul american”.

…„Clipele de la World Cup '94 sunt inegalabile. Peste America nu e nimic. Golul pe care l-am marcat Columbiei ori cel din partida cu Argentina reprezintă cele mai importante trofee

ale carierei mele”.

…„Nu voi accepta să intru sau să fiu târât în politică. Am ales fotbalul şi rămân la fotbal”.

…„Dragomir e mai rău ca Postelnicu. Îl slujea pe Postelnicu înainte de '90 şi acum conduce fotbalul. El şi cei ca el – de asta s-a ales praful!”

…„Dacă în România se continuă cu murdăria, e posibil să nu mă mai întorc într-un fotbal trucat. Ce să fac, să mor de nervi sau de inimă? Eu mi-am câştigat un nume trudind atâţia ani pe gazon şi nu vreau să mi-l terfelesc. Se ştie că dacă intri în troacă, te mănâncă porcii”.

Spicuiri dintr-o perpetuă spovedanie. Spovedania unui învingător.

Naţionalele de juniori

Juniori III (sub 16 ani)

—/tttyjr; – oMjrgjrw vt*		I-loal <fepute fl, ti fi	Masam Vfr JoS f- Y & BNKHfiil filf	H	Pil	Ştwwş. wSio 1;
1	13 apr.	Montaigu	România-Turne Greda 2 u	60		L-a intociit pe

	1979	(Franţa)	– 0	anical			
2	14 apr. 1979	Montaicu (Franţa)	România-Israel 1 – 1	Turneu amical	60		Varga înlocuit de Hodnă
3	15 apr. 1979	Mortalgu (Franţa)	Scoţia-România 3 – 0	Turneu amical	17		L-a înlocuit pe jiriea
4	16 apr. 1979	Montaigu (Franţa)	România – Porturpla 1 – 1	Turneu amical	60		Lapenahyuri, 4 – 3 pentru România (un gol Hagi)

Juniori II (sub 17 am)

Îi IZbIx	Îiigiltii	Ifillilll	FlMCU		ISKBfl		
5	2 aug. 1980	Balaton (Ungaria)	România-Austria 2 – 2	Turneu amical	40	*	A intrat la pauza
6	3 aug. 1960	Balaton (Ungaria)	Ungaria – România 3 – 2	Turneu anical	76	i	
7	5 aug. 1960	Balaton (Ungaria)	Polonia – România 30	Turneu amical	80		
8	7 aug.	Balaton	România-	Turne	80		

	1960	(Ungaria)	R.F. Germania (Bayem MQndien) 3 – 1	u amical	
9	11 mar. 1961	Ruse	Bulgaria – România 0 – 0	Amical	80
10	28 iun. ÎMI	Bucureşti	Ronania – Potoria (U18) 2 – 2	Anical	80
11	16 oct. 1961	Bucureşti	România-URSS 0 – 1	Prd. CE	80
12	28 ocL 1961	Erevan	URSSRomânia 7 – 2	Prd. CE	00
13	11 nov. 1981	Budapesta	Ungaria – România 3 – 0	Prd. CE	00
14	25 nov. 1961	Bucureşti	România-ungaria? – 1	Prd. CE	00
15	27 dec. 1981	Telăviv	Portugalia – România 2 – 1	Turneu amical	00
16	28 dec. 1981	Telăviv	România – Elveţia M	Turneu amical	80
17	30 dec. 1981	Telăviv	Israel – România 5 – 2	Turneu anical	80

Juniori I (sub 18 ani)

Paiul				Mmm			
18	14 feb. 1982	Turnu Severin	România – Turda 0 – 0	Amical	60		
19	16 feb. 1982		România – Turda 0 – 0	Amical	40		Fa întocdl pe Mirea
20	22 feb. 1982	Orşova Salonic	Grecia – România 1 – 1	Anical	80		
21	24 feb. 1982	Katerini	Greda – România 1 – 4	Amical	60	1	
22	5 mar. 1982		RSS Gruzină – România 1 – 0	Lumea anical	62		Inlocutl de Burchel
23	7 mar. 1982	Taşkent (URSS) Taşkent (URSS)	Finlanda - România 2 – 0	Turneu anical	23		Fa înlocuit pe O. Popescu
24	9 mar. 1982	TaşkeM (URSS)	Polonia – România 3 – 1	Lumea anical	65		întocdl de lăcătuş
25	10 mar. 1982	Taşkent (URSS)	URSS-România 1 – 0	Lumea anical	80		
26	12 mar. 1962	Taşkent (URSS)	RSS Uzbekă-România	Turneu anical	15		L-a înlocuit pe O.

			2 – 0				Popescu
27	24 mar. 1982	Hunedoara	România – Bulgaria 2 – 2	Prel. CE	80		
28	7 apr. 1962	Samokov	Bultpria – România 2 – 0	Prel. CE	40		L-a înlocuit pe Hambaraş
29	13 iun. 1962	Varşovia	Polonia – România 0 – 2	Amical	80	1	
30	16 im. 1982	Varşovia	Polonia – România 1 – 1	Amical	80	1	
31	22 iun. 1982	Opatjja (Iugoslavia) Phenian	Japonia – Româna 1 – 0	Lumea amical	80		
32	14 aug. 1982		Ungaria – Româna 2 – 0	Turned Prietenia	80		
33	15 aug. 1982	Phenian	România – RPO Coreeană 1 – 0	Turned Prietenia	80		
34	17 aug. 1962	Phenian	România – Polonia 1 – 0	Turned Prietenia	80		
35	19 aug.	Phenian	Ranâria –	Turned	60	1	

	1982		Bulgaria 3 – 0	Prietenia		
36	22 aug. 1982	Phenian	URSS- România 2 – 1	Turned Prietenia	60	
37	2 sep. 1982	Bucureşti	România – Libia 0 – 0	Amical	60	
38	16 sep. 1982	Sharjah	Emiratele Arabe Unite – România 1 – 1 amical		60	
39	18 sep. 1962	Sharpih	Ei waleto Ante IMe (t) – Româna 4 – 1	Anical	60	t
40	27 oct. 1982	Moren	România – Bdgaria 1 – 3	Amical	80	
41	2 nov. 1982	Plau-am-See	R.O. Germană – România M	Amical	80	
42	4 nov. 1982	Ludwigslust	R.D. Germana – România 1 – 1	Anical	80	1
43	8 dec. 1982	Lamaca	Cipru – România	Prd. CE	80	

			1 – 1				
44	231». 1963	Sakarya	Ţiiria – Românial 1 – 0	Amica	80		
45	16 mar. 1983	Râmricu Woea	România -Opiu 50	Prel. CE	80	1	
46	17 mar. 1983	Rumcu Sărai	România – R.D. German ă 3 – 1	Ardea l	40	2	L-a irioael pe Musznsy
47	13 mai 1983	Londra	Iugoslav ia-România 2 – 0	CE	80		
48	15 mai 1983	Londra	România – Turda 64)	CE	40		Înooitdev âsii
49	17 mai 1983	Londra	ItaBa – România 2 – 0	CE	50		Îrfocuil de Biea

Naţionala olimpică

1	5 Od. 1983	Utroc ht	Olanda-Româna (H)	Prd. JO	74		Înlocui de Bafnt
2	26 od. 1983	Braşo v	Româna – ItaBa 0 – 0	Preţ JO	45		L-a înlocuit pe Văieluş
3	28 mar. 1984	Botog na	Italia – România 1 – 2	Preţ JO	90	*	

4	18 apr. 1984	Brăila	România-luţpsăvă 1 – 0	Prel. JO	90

Prima reprezentativă

		«V WS*2			Wt	ŞfPgi	83	
1	10 aug 1983	Oslo	Notvega-România 66	Amical	90			
2	24 aug 1983	Bucureşti	România – R.D. Germană 16	Amical	80			Înlocui de Bateţi
3	7 sep. 1983	Cracovia	Polonia – România 2 – 2	Amical	67			Înlocuit de C. Pană
4	8 nov. 1983	Telăviv	Israel – Româna 1 – 1	Ardeal	45			Înlocuit de Coraş
5	12 nov. 1963	Limassol	Cipru – România 6 – 1	Prel. CE	45	*		Tainlocuilpe Muutscu
6	22 ian. 1984	Guayaqri	Ecuador – România 1 – 3	Ardeal	27			L-a înlocui pe Klein
7	71.1984	Alger	Algeria – Româna 1 – 1	Aida!	80			Înăcrii de Gabor
8	7 mar. 1984	Craiova	Româna – Grecia 26	Ardeal	90			

9	11 apr. 1984	Oradea	România-Israel 66	Amical	90				
10	14 iun. 1984	SaintElieme	Spania-România 1 – 1	CE	15				L-a înlocuit pe Gabor
11	17 iun. 1984	Lens	R.F. Getmaiia – România 2 – 1	CE	45	*			Întocmi de Zare
12	31 lui. 1984	Buzău	România-Clina 16	Ardeal	90				
13	29 aug 1984	Gera	R.D. Germană – România 2 – 1	Ardeal	76				Intocuh de Maleuţ
14	12 sep. 1984	Belfast	Irlanda de Nord – Română 3 – 2	Prel. CM	90	1			
15	5 dec. 1984	Alena	Grecia – România 2 – 1	Amical	90				
16	30 ian. 1965	Usabora	Portugalia – Română 26	Amical	8	1			L-a înlocuit pe Coraş
17	27 mar. 1985	Ştiu	Româna – Polonia 66	Ardeal	90				
18	3 apr. 1985	Craiova	Română-Turda 36	Prel. CM	90	1			
19	1 roi	Buoreş	Română –	Prel	90				

	1985	ti	Angle 66	. CM				
20	6 iun. 1985	Hetin»	Finlanda-România 1 – 1	Prel . CM	90	1		
21	7 aug. 1985	Moscova	UfiSSRomână 26	Amical	90			
22	28 aug 1985	Timişoara	România-Finlanda 26	Prd. CM	90	1		
23	11 sq>. 1985	Lorara	Angia – Romåna 1 – 1	Prd. CM	90			A şutit de două ori în bară
24	16 od. 1985	Bucueşti	Română Irlanda de Nord 61	Prd. CM	90			
25	13 nov. 1985	Izmir	Turda – Română 16	Prd. CM	90			
26	261* 1986	Alexandria	Egipt – Romåna 2 – 2	Amical	90			
27	2 mar. 1986	Alexandria	Egpt Romåna 61	Amical	41			Efednaiânid n.41
28	26 mar. 1986	Glasgow	Scoţia – România 3 – 0	Amical	90			
29	23 apr. 1986	Timişoara	Română – URSS 26	Amical	90	1		
30	20 aug	Oslo	Norvwpa – Română 2 –	Aida!	90	1		

	1986		2					
31	10 sep. 1986	Bucueşti	Română – Austria 46	Prd CE	90	1		
32	8 oct 1986	Telăviv	Israel – Română 2 – 4	Ardeal	60			Înlocui de Iorgdescu
33	12 nov. 1966	SeviBa	Spână – Română 16	Prd CE	90			
34	4 mar. 1987	Ankara	Turda – Româna 16	Ardeal	61			Înlocui de Maleuţ
35	11 mar. 1987	Atena	Grecă- Română 1 – 1	Ardeal	90	1 (penally)		
36	25 mar. 1987	Bucureşti	România- Atonă 5 – 1	Prd. CE	67	1 (penalty)		Mocut de Reduc
37	29 apr. 1987	Bucureşti	Româna – Spână 61	Prd. CE	90			
38	2 sep. 1987	Bydgoszcz	Polonia – România 61	Amical	45			Înlocuit de Negilă
39	7 oct 1987	Bucureşti	Română – Grecă 2 – 2	Amial	90			
40	28 od. 1987	Viora	Atonă – Română 61	Prd. CE	84			Înlocuil de Re-ic
41	18 nov. 1987	Viena	Aisiria – Româna 60	Prd. CE	90			
42	1	Amster	Oanda –	Ard	76			Intocuh de

	iun. 1988	dam	România 26	eal				Geolgău
43	20 sep. 1988	Constanţa	Română – Albană 66	Aidcal	90	1	e	
44	19 od. 1988	Sofia	Bulgaria – Română 16	Prd. CM	90			
45	2 nov. 1988	Bucureşti	Română – Greda 36	Pid. CM	90	1		
46	29 mar. 1989	Sibiu	Română – 1 tafia 16	A ideal	86	*		Intocuh de Lupescu
47	12 apr. 1989	Varşovia	Polonia – Română 2 – 1	Ardeal	90			
48	26 apr. 1969	Atena	Grecia-România? – 0	Prel. CM	90			
49	17 mai 1989	Bucureşti	România Bulgaria IO	Prel. CM	90			
50	31 aug. 1989	Setubal	PortugaliaRomânia OO	Amical	76			Înlocuit de Vaişcovid
51	5 sep. 1989	Nitra	Cehoslovacia – România 20	Amical	90			
52	1 oct. 1989	Copenhaga	Danemarca – România 30	Prel. CM	90			
53	15 nov.	Bucureşti	România – Danemarca	Prel.	61			Etininal în min 61

	1989		3 – 1	CM				
54	4 feb. 1990	Alger	Algeria – România OO	Amical	50			Eliminai în min. 50
55	28 mar. 1990	Cairo	Egipt – România 1 – 3	Amical	71			Înlocuit de Maleuţ
56	3 apr. 1990	Lucerna	Elveţia – România 2 – 1	Amical	90	1 (penally)		
57	25 apr. 1990	Haifa	Israel – România 1 – 4	Amical	45	1 (penally)	t	Înlocuit de LDumilrescu
58	21 mai 1990	Bucureşti	România – Egipt 1 – 0	Amical	45			Înlocui de Timollel
59	26 mai 1990	Bruxelles	Belgia – România 2 – 2	Amical	45			Înlocui de Timollel
60	14 iun. 1990	Băii	Camerun – România 2 – 1	CM	55			Înlocui del. Dumilrescu
61	18 iun. 1990	Napoli	România – Argentina 1 – 1	CM	90			
62	25 iun. 1990	Genova	România – Irlanda OO	CM	120			La penaltyuri, 5 – 4 pentru Irlanda (un gol Hagi)
63	12 sep. 1990	Glasgow	Scoţia – România 2 – 1	Prel. CE	90			
64	17	Bucure	România –	Prel	90			

	oct. 1990	ști	Bulina? – 3	. CE				
65	27 mar. 1991	Serravaile	San Marino – România 1 – 3	Prel. CE	90	1 (penalty)	*	
66	3 apr. 1991	Neuchâtel	Elveţia – România 0 – 0	Prel. CE	63			Înlocui de Maleuţ
67	17 apr. 1991	Caceres	Spania – România 0 – 2	Am!	61			Înlocuit de Vlaicv
68	16 oct. 1991	Bucureşti	România – Scoţia 1 – 0	Prel. CE	90	1 (penally)		
69	13 nov. 1991	Bucureşti	România – Elveţia 10	Prel. CE	90	*		
70	20 nov. 1991	Solia	Bulgaria – România 1 – 1	Prel. CE	90			A ratal un penally
71	6 mai 1992	Bucureşti	România – Feroe 70	Prel. CM	90	1		
72	20 mai 1992	Bucureşti	România – Ţara Galilor 5 – 1	Prel. CM	70	2		Înloctet de Gerstenmajer
73	14 oct. 1992	Bruxelles	Belgia – România 1 – 0	Prel. CM	90			
74	14 nov. 1992	Bucureşti	România – Cehia/Slovacia 1 – 1	Prel. CM	90		ş	
75	29 nov.	Lamaca	Cipru – România 1 –	Prel.	90	1		

	1992		4	CM				
76	14 apr. 1993	Bucureşti	România – Cipru2 – 1	Prel. CM	90			
77	2 iun. 1993	Košice	Cehia/ Slovacia România 5 – 2	Prel. CM	90			
78	8 sep. 1993	Toffir	Feroe – România (M	Prel. CM	90			
79	13 oct 1993	Bucureşti	România – Belgia 2 – 1	Prel. CM	87			Inlociildevlâdoiu
80	17 nov. 1991	Cardiff	Ţara Galilor – România 1 – 2	Prel. CM	90	i	e	
81	23 mar. 1994	Belfast	Irlanda de Nord – România 2 – 0	Amical	66		e	Eliminat în min. 66
82	12 iun. 1994	Mission Viejo	România – Suedia M	Amical	84	i	t	Înlocui de Papură
83	18 iun. 1994	Pasadena	România – Columbia 3 – 1	CM	90	i		
84	22 iun. 1994	Detroit	Elveţia – România 4 – 1	CM	90	i	t	
85	25 iun. 1994	Pasadena	SUA – România 0 – 1	CM	90			
86	3 iul.	Pasade	România –	CM	85	i		Înlocuit de

	1994	na	Argentina 3 – 2					GâJcă
87	6 iul. 1994	San Francisco	România – Suedia 2 – 2	CM	120		s	La penaltyuri, 5 – 4 pentru Suedia (un gol Nagi)
88	0 oct. 1994	Saint Etienne	Franţa – România OO	Prel. CE	90			
89	12 oct 1994	Londra	Anglia – România 1 – 1	Amical	45			Înlocuit de Selymes
90	12 nov. 1994	Bucureşti	România – Slovacia 3 – 2	Prel. CE	90	i		
91	14 dec, 1994	Tel Aviv	Israel – România 1 – 1	Prel. CE	90		t	
92	29 mar. 1995	Bucureşti	România – Polonia2 – 1	Prel. CE	87			Înlocuit de Vlâdoiu
93	11 oct. 1995	Bucureşti	România – Franţa 1 – 3	Prei. CE	63		e	Irilocul de Pandum
94	15 nov. 1995	Košice	Slovacia – România 0 – 2	Prel. CE	85	i		Înlocui de Pandum
95	27 mar. 1996	Belgrad	Iugoslavia-Romany 10	Amical	61			Înlocui de Ad. Ilie
96	24 apr. 1996	Bucureşti	România Georgia 50	Amical	66		s	Înlocui de Goniră

97	1 iun. 1996	Bucureşti	România – Moldova 3 – 1	Amical	62		e	Intocuil de Slingi
98	10 iun. 1996	Newcastle	Franţa – România 10	CE	90			
99	13 iun. 1996	Newcastle	Bulşiia – România 10	CE	90			
100	18 iun. 1996	Leeds	Spania-România 2 – 1	CE	90			
101	19 sep. 1996	Bucureşti	România – Emiratele Arabe Unite 1 – 2	Amical	90			*
102	9 oct. 1996	Reykjavík	Islanda-România? – 4	Prel. CM	81	i		Inlociii del. Dinilrescu
103	29 mar. 1997	Bucureşti	România – Liechtenstein 0 – 0	Prel. CM	90	i		
104	2 apr. 1997	Vilnius	Lituania – România 0 – 1	Prel. CM	86			Înlocui de lupescu
105	30 apr. 1997	Bucureşti	România-Irlanda 10	Prel. CM	87			Intocuil de Craioveanu
106	10 sep. 1997	Bucureşti	România-Islanda 4 – 0	Prel. CM	90	2(1 penally) 1	e	
107	11 oct	Dublin	Irlanda – România 1 –	Prel.	83			Intocuil del. Dumilrescu

	1997		1	CM				
108	21 nov. 1997	Palma de Mitoc	Spania – România 1 – 1	Amical	90		t	
109	22 apr. 1998	Bruxelles	Belga – România 1 – 1	Amical	74			Înlocuit de 0. Şerban
110	3 iun. 1998	Bucureşti	România – Paraguay 3 – 2	Amical	89	1 (penalty)		Înlocuit de Ciobolariu
111	6 iun. 1998	Ploieşti	România – Moldova 5 – 1	Amical	45			Intocuil de Stânga
112	15 iun. 1998	Lyon	România – Columbia 10	CM	76			Înlocuit de Marinescu
113	22 iun. 1998	Todouse	România – Anglia 2 – 1	CM	73		e	Intocuil de Slingă
114	26 iun. 1998	Paris St. Denis	România – Tunisia 1 – 1	CM	90	*		
115	30 iun. 1998	Bordeaux	Croaţia – România IO	CM	56			Intocuil de Craioveanu
116	5 iun. 1999	Bucureşti	România – Ungaria 2 – 0	Prel. CE	45		Înlocuil de Lupescu	
117	4 sept 1999	Bratislava	Slovacia – România 1 – 5	Prel. CE	76	1	Înlocuit de Liţes	

							cu	
118	8 sep. 1999	Bucureşti	România – Portugalia 1 – 1	Prel. CE	90	1		
119	9 oct. 1999	Vaduz	LiechtensteinRomânia 0 – 3	Prel. CE	76		Înlocuit de Slingi	
120	29 mar. 2.000	Atena	Grecia – România 2 – 0	Amical	90			
121	26 apr. 2.000	Constanţa	România – Cipru 2 – 0	Amical	90			
122	27 mai 2.000	Amsterdam	Olanda – România2 – 1	Amical	90		*	

Hagi în cupele europene

Nr.	An?;	IWjr-l ev3:				Jiv
i	14 sep. 1983	Sportul Studenţesc Slum Graz 1 – 2	Cupa UEFA	90		

2	28 sep, 1981	Slum Graz Sporiri Studenţesc M	CupaUEF A	20	*	Înlocuit de Chihaia
3	20 sep. 1984	Sporiţi Studenţesc – Inter Milano 1 – 0	Cp UEFA	90		
4	3 oct. 1984	Inter Milano Sportul Studenţesc 2 – 0	Cp UEFA	90		
5	18 sep. 1985	Neuchâtel Xamax Sporiri Studenţesc 3 – 0	CupaUEF A	90	*	
6	3 od. 1985	Sportul Studenţesc Neuchâtel Xamax 4 – 4	CupaUEF A	90	3 (2 din penally)	
7	17 sep. 1986	Sportul Studenţesc – Omonia Nicosia 1 – 0	CupaUEF A	90	1	
8	Iod. 1986	Omonia Nicosia Sportul Studenţesc 1 – 1	Cp UEFA	90		
9 10	23 ocl 1986 5 nov.	Sportul Studenţesc – La	CupaUEF A CupaUEF	90 90	:	

	1986	Ganloise 0 – 3 La Ganloise – sportul Studenţesc 1 – 1	A			
11	24 feb. 1987	Steaua-DinamoKiev 1 – 0	Superapa Europei 84		i	IntocdtdeBalnţmed
						Disputei la Monte Carto
12	16 sep. 1987	Steaua – MTK Budapesta 4 – 0	CCE	90	2	
13	30 sep. 1987	MTK Budapesta-Steaua 2 – 0	CCE	90		
14	21 od. 1987	Steaua – Omonia Nicosia 3 – 1	CCE	90	2(1 penally)	
15	4 nov. 1987	Omonia Nicosia-Steaua 0 – 2	CCE	90		
16	2 mar. 1988	SteauaGlasgow Rangers 2 – 4)	CCE	90		
17	16 mar. 1988	Glasgow Rangers-Steaua 2 – 1	CCE	90		
18	6 apr. 1988	Steam-Benliea	CCE [sanftuile]	90		

		Lisabona 0 – 0				
19	20 apr. 1988	Benficalisabona – Steam2 – 0	CCEsenMe	90		
20	7 sep. 1988	Sparta Fraga – Steaua 1 – 5	CCE	90	2	
21	5 od. 1988	Steam-SpartaPmga 2 – 2	CCE	90	1	
22	26 od. 1988	Steaua – Spartak Moscova 3 – 0	CCE	90	2 (1 penally)	
23	9 nov. 1988	Spartak Moscova – Steaua 1 – 2	CCE	87		Întocuil de Bălan
24	1 mar. 1989	IFKGötebor găteaua 1 – 0	CCE	90		
25	15 mar1989	Steaua-IFKGotebora 5 – 1	CCE	90		
26	5 apr. 1989	Steam Galatasaray Istanbul 44)	CCE (sailinale)	90	1	
27	19 apr. 1989	Galatasaray Istanbri – Steaua 1 – 1	CCEjsemilirale]	90		Med dsputat la Izmir
28	25 mai 1989	AC Milan-Steaua 4 – 0	CCE (linală)	90		Med ispitii la Barcelona
29	13	Steaua –	CCE	90	1 (penally)	

	sep. 1989	FramReykprik 4 – 0				
30	18 Od. 1989	Steaua – PSV Eindhoven 1 – 0	CCE	90		
31	1 nov. 1989	PSVEinăovenăteaua 5 – 1	CCE	90		
32	18 sep. 1990	Odense BKrei Madrid 1 – 4	CCE	80		Întocuh de Losada
33	2 ocl. 1990	Real Madrid – Odense BK 6 – 0	CCE	68		Înlocuit de Aldana
34	24 od. 1990	Real Madrid-Tirol Innsbruck 9 – 1	CCE	90		
35	18 sep. 1991	Slovan Bratislava-Real Madrid 1 – 2	Cp UEFA	72		Înlocuit de Maqueda
36	Iod. 1991	Real Madrid – Sloven Bratislava t-l	Cp UEFA	90		
37	23 od. 1991	FC Utrecht-Real Madrid 1 – 3	CupaUEFA	80		Inlocuh de Luis Enrique
38	6 nov, 1991	Real Madrid-FC Utrecht 1 –	CupaUEFA	70	1	Înlocuit de Pacouorenle

		0				
39	27 nov. 1991	Neuchâtel Xamax – Real Madrid 14)	CupaUEFA	90		
40	12 dec. 1991	Real Madrid-Neuchâtel Xamax 44)	CupaUEFA	80	1	Înlocuit de AHonso
41	4 mar. 1992	Sigma Okxnoue – Real Madrid 1 – 1	CupaUEFA	20		L-a înlocuil pe Hierro
42	18 rar. 1992	Real Madrid-Sigma Olomouc 1 – 0	Cp UEFA	24		L-a înlocuit pe Gordilo
43	1 apr. 1992	Real Madrid-AC Torino 2 – 1	Cupa UEFA (semifinale)	90	1	
44	15 apr. 1992	AC Torino-Real Madrid 2 – 0	CupaUEFA	90		
			(semifinale)			
45	28 sep. 1994	IFK Göteborg FC Barcelona 2 – 1	Liga Campionilor 69			Înlocuil de Ivan
46	15 rar. 1995	Paris Saint-Germain –	Liga Campionil			Înlocuit de Abelardo

		FC Barcelona 2 – 1	or 72			
47	26 sep. 1995	FC Barcelona – Hapoel Beer Sheva 54)	Cp UEFA	90	1	
48	21 nov. 1995	FC Sevilla – FC Barcelona 1 – 1	CupaUEFA	87	1	Înlocuil de De La Pena
49	5 dec. 1995	FC Barcelona- FC Sevilla 3 – 1	CupaUEFA	90		
50	19 mar. 1996	PSV Eindhoven- FC Barcelona 2 – 3	Cp UEFA	85		Înlocuil de Cuellar
51	2 apr. 1996	Bayem München – FC Barcelona 2 – 2	Cp UEFA (serifinale)	78	1	Înlocuil de Carreras
52	26 sep. 1996	Galatasaray Istanbul Constructorul Chişinău 4 – 0	Cupa Cupelor	90	1	
S3	17 od. 1996	Galatasaray Paris Saint-Germain 4 – 2	Cp Cupelor	87	1	Înlocuil de Meri

54	31 od. 1996	Paris Saint-Gemain – Galatasaray 4 – 0	Cp Cupelor	90		
55	13 aug. 1997	FC Sion-Galatasaray 1 – 4	Uşa Carport* 79 <tur prefiminar)		Intecutdeosnan	
56	27 aug. 1997	Galatasaray – FC Sion 4 – 1	UpCampionilor 90 (turpreliminar)			
57	17 sap. 1997	Galatasaray Bomssia Dortmund 0 – 1	Uga Campionilor 90			
56	22 oct 1997	Sparta Prap-Galatasaray 16	Up Campionilor 45		Inkoit de Ergun	
59	5 nov. 1997	Galatasaray-Sparta Fraga 2 – 0	UgaCampioniloi 89		IntooildeEmbe	
60	10 dec. 1997	Galatasaray-AC Faima 1 – 1	Liga Campionilor 90			
61	12 aug. 1998	Galatasaray – Grasshopper Zürich 2 – 1	Uga Campionilor 90 (tur preliminar) Uga Campionil	1 (penalty)		

			or 81 (tur preliminar) Liga Campionilor 90			
62	26 aug. 1998	Grasshopper ZOridi Galatasaray 2 – 3		1 (penalty)	ÎiiooildeBulent	
63	16 sap. 1998	Juventus Torino Galatasaray 2 – 2				
64	30 sap. 1996	Galatasaray-Athletic Bilbao 2 – 1	Up Campionilor 90	i		
65	21 od 1998	Rosenborg-Galatasaray 30	Uga Campionilor 90		Înlocuit de Ori	
66	4 nov. 1998	Galatasaray-Rosenborg 36	Up Campionilor 78			
67	2 dec. 1998	Galatasaray-Juventus Torino 1 – 1	Lip Campionilor 90			
66	9 dec. 1998	Athletic Bilbao-Galatasaray 16	Up Campionilor 90			
69	11 aug. 1999	Rapid Viena-Galatasaray	UpCanpudor 90 (tur	i		

		0 – 3	preliminar)			
70	25 aug. 1999	Galatasaray-Rapid Viena 16	UpCampionilor 90			
			(tur preliminar)			
71	ISsep. 1999	Galatasaray-Hertha Berlin 2 – 2	UpCampionilor 90	1 (penalty)		
72	72 21 sap. 1999	AC Milan-Galatasaray 2 – 1	UpCampionilor 45		Infetuldeokan	
73	73 28 «p. 1999	Chelsea-Galatasaray 16	UpCampionilor 73		Inkcuh de Hasan Sag	
74	20 ocl. 1999	Galatasaray-Chelsea 06	UgaCampionilor 45		Înlocuit de Hasan Saţ	
75	3 nov. 1999	Galatasaray-AC Milan 3 – 2	UpCampionilor 66		Înlocuit de Hasan Saţ	
76	21 nov. 1999	BdogiaGalatasaray M	CtpaUEFA 56		înlocuit de Ergun	
77	2 mar. 2.000	Borussta Dortmund – Galatasaray 0 – 2	Cupa UEFA 86	1	Înlocuit de Ahnel	
78	9 rar. 2.000	Galatasaray Borussia Dortmund 06 Mallorca-Galatasaray	Cupa UEFA 88		ÎnlocuildeMaido	

		1 – 4				
79	16 mar. 2.000		Crpa UEFA 80		Îitauil de Hasan Saţ	
80	24 mar. 2.000	Galatasaray-Mallorca 2 – 1	Cupa UEFA 90			
81	6 apr.2.000	Galatasaray-Leeds United 26	Cupa UEFA 88 (senifinale)		Înlocuitele Ahmet	
82	20 apr. 2.000	Leeds United-Galatasaray 2 – 2	CipaUEFA 90	1 (penalty)		
83	17 rai 2.000	Galatasarav ărsenal Lonth 06	(semifinale) ups UEFA (6 nab) 93		Lapenaltyuri, 4 – 1 pentru Galala; medisptitalla Ama! infrifofl	

Palmaresul lui Hagi

1. Cu echipa naţională

- A participat la 6 turnee finale: 3 de Campionat Mondial (1990,1994,1998) şi 3 de Campionat European (1984,1996,2.000).
- S-a calificat în sferturile de finală la CM 1994, în optimile de finală la CM 1990 şi 1998.
- Deţine recordul numărului de selecţii (121), al numărului de goluri marcate (35), al numărului de meciuri în care a

purtat banderola de căpitan (61) şi al longevităţii printre tricolori (16 ani şi 10 luni).

2. Cu echipele de club

a. Pe plan european

- Câştigător al Supercupei Europei (cu Steaua – în 1987)
- Câştigător al Cupei UEFA (Galatasaray – 2.000)
- Finalist al Cupei Campionilor Europeni (Steaua – 1989)
- Semifinalist al Cupei Campionilor Europeni (Steaua – 1988)
- Dublu semifinalist al Cupei UEFA (Real Madrid – 1992; FC Barcelona – 1996)
- Câştigător al Cupei anglo-italiene (Brescia – 1994)

b. Pe plan naţional

- De 3 ori campion al României (Steaua – 1987,1988,1989)
- De 4 ori campion al Turciei (Galatasaray – 1997,1998,1999,2.000)
- De două ori câştigător al Cupei României (Steaua – 1987,1989)
- De două ori câştigător al Cupei Turciei (Galatasaray – 1999, 2000)
- Câştigător al Supercupei Turciei (Galatasaray – 1987)
- Finalist al Cupei Spaniei – *Copa del Rey* (FC Barcelona – 1996)

Hagi în cifre

Naţionalã României	Meciu	Golu

	ri 122	ri 35
Naţională olimpică a României	4	
Naţionalele de juniori ale României	49	
Cupe europene	83	
Campionate naţionale	490	
Total	748	

Sezon cu sezon

Sezonul	Echipa	Divizia	Meciuri jucate	Goluri marcate
1982 – 83	Farul Constanţa			
1983 – 84	Sportul Studenţesc			
1984 – 85	Sportul Studenţesc			
1 985 – 86	Sportul Studenţesc			
1986 – 87	Sportul			

Studenţesc
Steaua Bucureşti
1987 – 88 Steaua Bucureşti
1988 – 89 Steaua Bucureşti
1989 – 90 Steaua Bucureşti
1990 – 91 Real Madrid v
1991 – 92 Real Madrid
1992 – 93 Brescia
1993 – 94 Brescia
1994 – 95 FC Barcelona
1995 – 96 FC Barcelona

1996 – 97 Galatasaray Istanbul
1997 – 98 Galatasaray Istanbul
1998 – 99 Galatasaray Istanbul
1999 – 2.000 Galatasaray Istanbul
Total 1982 – 2.000

În campionat

Campionat	**Meciuri**	**Goluri**
România		
Spania		
Italia		

Turcia

Total

Precizare: au fost luate în calcul partidele disputate până la 5 iunie 2.000, data la care această ediţie a cărţii a fost trimisă la tipar.

Cuprins

Bun de tipar 6 iunie 2000

ISBN 973 – 99708 – 1 – 8